

Giới thiệu Thiên Kim Hạ Phủ

Truyện Thiên Kim Hạ Phủ của tác giả Công Trà là câu chuyện xuyên không của nữ chính nhưng theo lối kể chuyện điền văn.

Hạ Viên sinh trong gia đình danh gia vọng tộc có mẹ là người từ hiện đại xuyên qua, còn cha lại cao thâm khó đoán, anh trai song sinh thì tính tình quý quái.

Liệu cô sẽ phải sống như thế nào trong gia đình này mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

“Oa oa oa...” Trong phòng sinh tiếng khóc một đứa trẻ không ngừng vang lên, rồi lại truyền ra tiếng khóc của một đứa trẻ khác.

“Ra rồi, ra rồi, là long phượng thai!” Bà đỡ bận rộn nửa ngày, tuy có chút mệt mỏi, giọng báo tin vui vẫn mang theo sức lực khá lớn, “Chúc mừng phu nhân, chúc mừng thiếu gia, thiếu phu nhân vừa này là sinh một vị thiên kim. Mẫu tử đều bình an, vừa sinh long, lại sinh phượng, long phượng trình tường, hợp lại thành chữ “Hào” (tốt) rồi, thiếu phu nhân quả là có phúc khí nha!”

Ngoài phòng sinh lúc này Hạ Niên mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thanh âm hơi cao hỏi bà đỡ: “Tinh thần thiếu phu nhân thế nào, có khỏe không?”

“Thiếu gia thật yêu thương thiếu phu nhân!” Bà đỡ liền cười nói: “Thiếu phu nhân thân thể khỏe mạnh, mặc dù sinh một lúc hai đứa trẻ, nên có chút suy yếu, nhưng không trở ngại gì.”

Hạ Niên nghe bà đỡ nói như vậy, lúc này mới thoáng yên lòng, cười nói với Hạ phu nhân: “Nurong, ta đã nói ngài chờ tay trái ôm tôn tử, tay phải ôm tôn nữ, lúc này đã tin chưa?”

Hạ phu nhân nghe là long phượng thai, vui mừng chấp hai tay thành chữ thập niệm Phật, bỗng nghe được lời nói của Hạ Niên..., cười mãi không khép, xoay người đi dâng hương khấn đầu cảm tạ lão thiên đã chiếu cố đi.

Hạ Niên vốn là người Kinh thành, tổ phụ Hạ Giam Chính hiện đang là quan Khâm Thiên Giám, mặc dù chức quan chỉ là ngũ phẩm, thanh danh lại vô cùng tốt. Từ nhỏ Hạ Niên đã yêu thích Huyền học (học những thứ về siêu nhiên, kỳ lạ), sở trường về tính toán xem tướng gì đó..., ở kinh thành riêng về chuyện bói toán tài tình cũng được bách tính xưng tụng là thần tiên. Chỉ vì tân đế đăng cơ, Hạ Giam Chính sợ Hạ Niên bói toán xem tướng, dễ bị các Vương gia lợi dụng trộm biết tân đế vị, để hấn tạt tránh ở nơi khác một thời gian, chờ triều đình ổn định mới hồi kinh. Vốn Nurong tử (vợ) Quý Thụ là người thôn Diêm Tuyền, Hạ Niên cứ thế dứt khoát mang theo Quý Thụ và mẫu thân tạm thời ở lại Diêm Tuyền thôn. Lúc này thành thân đã hơn một năm, Quý Thụ vì hấn sinh long phượng thai, tất nhiên vui mừng khôn tả.

Hạ Niên mặc dù nghe lớn nhỏ đều bình an, nhưng tiếng khóc tiểu hài tử đã vang lên, nhưng Quý Thụ lại chẳng có thanh âm, cuối cùng nhịn không được vọt vào phòng sinh.

Bà đỡ nhìn thấy Hạ Niên đi vào, vội la lên: “Thiếu gia, sao người lại đi vào đây? Vẫn chưa cho ca nhi tắm rửa a, người đi vào càng phiền thêm.”

“Oa oa...” Hạ Viên đầu óc mê mang nghe được giọng nói ồn ào, hé miệng muốn nói, ai ngờ há miệng nhưng là một chuỗi tiếng khóc trẻ sơ sinh. Đây là chuyện gì vậy? Ngay sau đó, lại cảm giác mình bị người ta dùng vải bao bọc, nắm bàn tay khẽ đỡ dành: “Tiểu Quai Quai (bé ngoan), đừng khóc, trước tắm rửa nha, tắm xong liền được uống sữa rồi!”

Hạ Viên giãy giụa, thân mình mềm nhũn thật sự không động đậy được gì, lại mở đôi mắt to, cũng không mở ra được, cảm thấy mồ hôi lạnh dần dần túa ra, lạnh cả người. lại nghe bên cạnh có một thanh âm nam nhân ôn nhuận dễ nghe mang theo chút thương tiếc nói: “Nurong tử sinh một mạch hai đứa, thật là vất vả rồi!”

“Ừm!” Một nữ nhân ừ khẽ, hình như rất suy yếu nói không ra lời.

Hạ Viên rối loạn phân tích mình đang nằm mộng à, sao mình có thể trở thành bé gái của đôi sơ sinh long phượng thai chứ? Hạ Viên vừa oa oa khóc lớn vừa thầm kêu khổ sao giấc mộng này vừa chân thật vừa kỳ dị như vậy, lại nghe người có thanh âm ôn nhuận kia nói: “Ma ma, hai đứa trẻ này sao khóc lợi hại như vậy, này phải làm sao bây giờ?”

“Thiếu gia, trẻ nhỏ vừa sinh ra thì phải khóc, không quan trọng. Phòng sinh nặng mùi, quan trọng bây giờ phải tắm rửa cho ca nhi thư nhi một chút, người đi ra ngoài trước đi!”

Hạ Viên nghe nam nhân có thanh âm dễ nghe đi ra ngoài, sau đó vải trên người bị tháo xuống, có người dùng vải ướt mềm nhẹ lau rửa cho mình. Thanh âm đứa trẻ sơ sinh bên kia cũng vang lên. Lần này mí mắt mở ra, mở ra bên trái, chỉ là nhìn thấy trắng trắng mờ mờ, căn bản nhìn không rõ lắm, ánh mắt

bị ánh sáng mạnh bắn vào, lập tức đóng lại, miệng lại không tự chủ lại bắt đầu “Oa oa” khóc. Trong lòng cực kỳ kinh ngạc, sao giấc mộng lại chân thật đến vậy? Cảm giác vải ướt xoa lên người rất thật.

Đợi tắm rửa xong, mặc đồ lót vào, Hạ Viên cảm giác trên người sáng khoái rất nhiều, bụng lại rất đói, muốn nói chuyện, ai ngờ miệng vừa hé ra lập tức có người bòn thứ gì đó vào miệng, chếp chếp miệng, a..., ngọt, mùi vị không tẻ. Người cho ăn cười nói: “Thiếu phu nhân vẫn chưa có sữa, đành cho người uống chè (trà) trước vậy. Chắc chắc, tiểu thư lại uống chút nào!”

Lại nghe nữ nhân trên giường nghỉ ngơi một lúc, lúc này mới chậm chạp đến đây, lại bế một đứa trẻ khác nhỏ giọng cười nói: “Đầu ca nhi có phần nhỏ nhắn, đáng thương, cái mông nhỏ lại gầy không chút thịt, toàn xương thôi. Bụng lại tròn tròn. Con trẻ có hai đầu nhỏ nhắn, ở giữa lại tròn tròn, đặt tên gì tốt nhỉ? Đúng rồi, sau này gọi con là Tiểu Cẩm Lâm!” (Tiểu Cẩm Lâm: quả trám nhỏ, ô liu nhỏ)

Tiểu Cẩm Lâm? Hạ Viên âm thầm đáng thương cho vị ca ca kia của mình, vừa mới sinh ra, đã bị đặt cho một cái ngoại hiệu rồi! Hơn nữa, người đặt tên cái ngoại hiệu này thật có lòng nghĩ tên này gọi cũng rất đáng yêu, gọi lên có bao nhiêu yêu thương triu mến!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên diễn `` đàn `` Lê ~ Quý ~ Đôn

Hạ Viên “chập” một tiếng, cảm giác miệng vẫn còn vị ngọt của chè, đang muốn chếp chếp miệng, lại nghe nữ nhân kia lại nói: “Ôm Tiểu Cẩm Lâm mang vào phòng trong đi, để ta ôm nữ nhi bảo bối của ta cái nào.” Thanh âm tuy trầm thấp, lại mang theo một cỗ hàm xúc động lòng người.

Hờ, đến phiên đặt ngoại hiệu cho mình rồi sao? Hạ Viên cảm giác mình bị ôm vào trong một lô sưởi ấm, một bàn tay mềm nhẹ vòng quanh chính mình, tay kia thì vỗ về cái mông nhỏ, nữ nhân lúc này cất tiếng: “Nữ nhi so với Tiểu Cẩm Lâm nhẹ hơn chút, chính là đầu và mông đều tròn tròn. So ca ca và nàng, như thế nào sờ vào mềm mại nhiều hơn?”

“Long phượng thai cho dù đáng về giống nhau, nhưng cũng có chút khác nhau.” Một bà tử cất tiếng cười nói: “Huống chi nữ hài so với nam hài cũng thanh tú hơn chút.”

Tay của nữ nhân này vẫn còn đặt trên cái mông nhỏ của mình, Hạ Viên âm thầm bắt mắt, thôi vậy. Cúc hoa khó giữ được, vẫn còn bị sờ soạng nhiều nữa, ngay cả hình dáng cũng bị đánh giá cả rồi. Lại nghe nữ nhân dịu dàng nói: “Tiểu Quai Quai, con có cái mông nhỏ tròn căng, sau này sẽ gọi con là Tiểu Viên Cầu nha!”

Không muốn, Tiểu Viên Cầu bình thường đều dùng để hình dung bé gái mập mạp, ta không muốn hình dung như vậy đâu! Mặc dù là mộng, ta cũng muốn làm một người yếu điệu thực nữ, mà không phải bé gái béo ú Tiểu Viên Cầu đâu. Hạ Viên cảm thấy tên Tiểu Viên Cầu còn khó nghe hơn cái tên Tiểu Cẩm Lâm nữa, quyết định lên tiếng kháng nghị, “Oa oa...”

“Ồ, thích tên ngoại hiệu này à? Vừa nghe liền cao hứng cất tiếng oa oa tỏ vẻ tán thành sao?” Nữ nhân cười hi hi nói: “Con cho rằng ta đặt cái ngoại hiệu này dễ nghe, thì ta nhất trí thông qua luôn! Tiểu Viên Cầu, bé ngoan Tiểu Viên Cầu của ta!”

Đặt ngoại hiệu loạn như thế, thật sự quá khi dễ trẻ con rồi! Hạ Viên bị nữ nhân ôm vào lòng nói chuyện, lúc này buồn bực hơi ngoẹo đầu, nghĩ muốn tránh xa một chút, lại nghe có người vui mừng nói: “Chi là ca nhi thứ nhì (bé trai, bé gái) mới vừa sinh ra, còn hơi yếu ớt, lúc này chỉ sợ cũng không bú được sữa. Phải lấy khăn nóng tới cho thiếu phu nhân, sau đó xoa bóp xung quanh, xoa nhẹ nhàng một chút, thế là có thể ra sữa. Đường như phải có người bú của thiếu nữ này trước, sau đó để cho ca nhi thứ nhì bú, vậy mới tốt.”

Hạ Viên nghe bà tử nói chuyện to nhỏ, đánh ngáp một cái, ý thức dần dần mơ hồ, sau một lúc liền chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Thấy cặp long phượng thai đã ngủ thiếp đi, Quý Thư cũng nhanh chóng ngủ một lúc. Không lâu sau, đám người Đồng thị và thím Trương Hắc Đào lại đến đây, mới vào cửa đã cười nói: “Chúc mừng, chúc mừng, cả đôi cũng không nghĩ tới đây là một đôi long phượng thai đấy! Không phải nói thỉnh bà vú sao, sao lại không thấy vậy? Bây giờ lại muốn chính mình nuôi nấng sao?”

Đồng thị là đại cữu mẫu của Quý Thư, vốn dưới gối có năm nhi tử, lại không có nữ nhi, thuận tiện nhận Quý Thư làm nghĩa nữ, cực kỳ yêu thương. Phụ thân Quý Thư là Trịnh Minh Phát là tiến sĩ, cùng mẫu thân Xảo Nương đến huyện Quảng Xung nhậm chức làm quan, làm chưa đủ ba năm, nên không thể hồi hương. Vì mẫu thân không ở bên người, nghĩa mẫu Đồng thị đương nhiên phải năng đến chăm sóc, quan tâm đầy đủ.

Nghe Đồng thị hỏi vậy, Quý Thư cười nói: “Tất nhiên con muốn tự mình nuôi nấng, chỉ là nghĩ sinh ra đến hai đứa, nhất thời sợ sữa không đủ, mới muốn thỉnh bà vú đến nhà phòng hờ. Rốt cuộc đến trần trên thỉnh được hai bà vú sạch sẽ tới đây, ai biết các nàng sạch sẽ trước sau, nhưng mà tràng vị (ruột) không tốt, có mấy thức ăn không ăn được, giờ không biết ăn phải cái gì, lại kéo cả bao tử vào. Không nói các nàng không có sức lực đi qua, cho dù là có sức đi qua, cũng không dám để các nàng cho hài tử bú rồi. Có điều chính thân con còn không ra được sữa, cũng biết làm sao được.”

“Tự mình có sữa thì tự mình cho ăn, việc gì phải thỉnh bà vú?” Trương Hắc Đào cười nói: “Con cũng đừng sợ không đủ cho bú, oa nhi (trẻ nhỏ) bú nhiều, sữa cũng sẽ ra nhiều, đừng bỏ đói oa nhi. Con không cho oa nhi bú, qua thời điểm ra sữa thì cũng không có nữa. Bàng không thì, thường uống nhiều chút nước nóng cũng được. Oa nhi chính mình nuôi nấng mới thân thiết với con, nếu thỉnh bà vú, vậy sẽ thân với bà vú. Đây gọi là có sữa thì là nương, là nói sữa cho oa nhi đấy.”

“Thím nói phải!” Quý Thư nghe xong gật đầu, quay đầu đã thấy ba vị tẩu tử đang ở bên kia nhìn đôi long phượng thai chắc chắn tán thưởng nói: “Ca nhi tuần tú, thứ nhì thanh tú. Nhìn cái đáng về nhỏ bé này, này cái mũi, này cái miệng nhỏ, đây, thực là giống phụ thân tiểu thần tiên bọn nó quá đi. Bộ dáng này mà trưởng thành là muốn mê chết người đấy. Ta nói tiểu cô, người phải bảo người ta làm cánh cửa nhà thật rắn chắc vào, tránh tương lai bị người ta đến cầu thân giẫm lên bậc cửa lún luôn đấy.”

Đồng thị cũng đi qua nhìn hai hài tử, bế Hạ Viên lên, cười nói: “Thư nhi tuy nói bộ dáng giống tiểu thần tiên, nhưng thần thái này mười phần lại giống với Quý Thư, nhìn cái tư thế ngủ này này, cùng với Quý Thư trước đây giống y như đúc vậy.”

Hạ Viên đang lúc ngủ mê bị sờ sờ tay, cảm thấy bị quấy rầy, không kiên nhẫn chu chu miệng, kết quả làm một đám nữ nhân càng khen ngợi đáng yêu.

Trương Hắc Đào nghe Quý Thư còn chưa ra được sữa, cỏi xiêm y nâng ra, nhìn nhìn nói: “Lấy khăn nóng tới xoa bóp đi, ta sẽ giúp con xoa bóp. Lúc này vẫn còn sưng nhức lắm, ấn thông rồi, tự nhiên sẽ ra sữa thôi.” Nói xong lấy tay vừa ấn vừa vò vừa xoa, lại sai bảo người đưa tới khăn nóng cho bà xoa bóp.

Cỏi xiêm y ra ngay trước mặt mọi người, lộ ra cặp ngực để cho Trương Hắc Đào làm như vậy, như thế như thế, dù là Quý Thư xưa nay có gan lớn, lúc này cũng đỏ mặt. Mọi người nhìn thấy không khỏi trêu ghẹo: “Trong phòng tất cả đều là nữ nhân, người còn e lệ cái gì chứ?”

Quý Thư xấu hổ không thôi, đang định nói chuyện, lại cảm giác ngực đang sưng đau cũng không còn khó chịu như trước, hình như mềm hơn chút rồi, lại nghe Trương Hắc Đào nói: “À, ra sữa, sữa này cực kỳ đậm đặc, mau mau ôm oa nhi đến bú! Trước ôm ca nhi đến, tóm lại nam hài khí lực lớn hơn chút.”

Khi Tiểu Cẩm Lãm bị ôm đến đặt trong lòng Quý Thư, đầu cuộn lại, miệng nhỏ nhón lên, chỉ một phen liền chuẩn xác dừng trên *, dùng lực hút vang lên tiếng chụt chụt.

“Bú ra, bú ra rồi!” Mấy người phụ nhân nói: “Ca nhi nhìn yếu thế, không nghĩ khí lực lại lớn vậy, mới hút khẽ đã ra được rồi!”

Quý Thư thấy mình ra sữa, cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, vạn phần thương yêu vỗ về Tiểu Cẩm Lãm.

Hạ Viên trong lúc mơ màng nghe được âm thanh, bầy giờ ngược lại mở mắt, lơ mơ nhìn thấy mấy gương mặt đặt sát nhìn vào mình, không khỏi hét ầm lên, vừa mở miệng lại là tiếng khóc “Oa oa”. Vốn ngủ cũng được một lúc, tinh thần sức lực cũng lớn hơn chút, miệng khóc oa oa, trong lòng lại loáng thoáng cảm thấy không đúng, ngủ một giấc tỉnh lại, như thế nào vẫn còn là cảnh này? Chẳng lẽ chuyện này không phải là mộng ư?

“Mau ôm đi qua bú sữa, ca nhi bú một bên cũng đã no rồi, bên kia vừa hay để cho thư nhi bú đi.” Trong tiếng nói chuyện bàn tán, Hạ Viên bị ôm đến đặt trong lòng Quý Thư.

“Tiểu Quai Quai, đói bụng hả? Tới uống sữa nào!” Quý Thư vén xiêm y bên kia, nhét đầu sữa vào miệng Hạ Viên.

Miệng Hạ Viên bị nhét đầy, lòng dâng lên một cảm giác kỳ quái, cảm thấy miệng bị nhét vào cái gì đó lại cảm giác cực kỳ an toàn, không khỏi mút mút một chút, chất lỏng ấm ấm nóng nóng ngọt ngọt từng giọt từng giọt tuôn vào trong miệng. Cảm giác lúc này, xúc cảm, toàn bộ đều đã hoạt động. Không, không, đây không phải là nằm mơ, đây là sự thật? Sao lại có thể như vậy?

“Oa oa...” Hạ Viên buông đầu sữa ra bắt đầu khóc, ta không muốn xuyên không làm trẻ sơ sinh đâu!

“Tiểu Viên Cầu, bú không đủ sao?” Quý Thư thấy Hạ Viên khóc rống, xoa bóp ngực mình, thấy vẫn còn sữa, lại đưa đầu sữa nhét vào miệng Hạ Viên, chặn lại tiếng khóc của nàng. Hạ Viên phản xạ có điều kiện hút xuống, bụng ăn no, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Vì thấy Quý Thư có phần mệt mỏi, đám người Đồng thị vội bảo nàng nghỉ ngơi cho tốt, sau đó đều cáo từ đi về.

Đến chiều, Hạ Niên đã vào được, vẫy vẫy tay để bọn nha đầu đi xuống, nghe Quý Thư đặt hai ngoại hiệu cho hai hài tử, một đứa tên là Tiểu Cẩm Lãm, một đứa tên là Tiểu Viên Cầu, nhất thời sợ run nói: “Nương tử văn tài rất tốt, đặt ngoại hiệu thật hay, không phục không được a!”

“Phi!” Quý Thư thấy Hạ Niên trêu chọc, không khỏi mở miệng “Phi” hấn một cái, lại thuần thục ôm Tiểu Cẩm Lãm cho bú sữa. Hạ Niên lại gần tò mò nhìn một chút, bình luận: “Lớn hơn rất nhiều!”

Quý Thư bị hấn nhìn chằm chằm vào bầu ngực, cũng có chút xấu hổ, nhất thời không hiểu được ý, cho rằng hấn nói Tiểu Cẩm Lãm lớn hơn rất nhiều, cười tròng mắt nhìn hấn nói: “Tiểu Cẩm Lãm mới sinh có một ngày, làm sao nhìn ra lớn hơn rất nhiều?”

Hạ Niên cười quỷ dị, nhìn bốn bề xung quanh vắng lặng, vươn tay mò mẫm trước ngực Quý Thư. Tiểu Cẩm Lãm đang bú sữa, đột nhiên cảm giác ánh sáng trên đỉnh đầu đột nhiên tối sầm lại, có một vật chắn lại ánh sáng, theo phản ứng bản năng của chú heo con, thật sâu cảm thấy là có người tới muốn tranh thức ăn với mình, không khỏi hút mạnh mấy cái, nghĩ phải tranh thủ ăn no nhanh nhanh, tránh bị người ta tranh đoạt mất.

Tay Hạ Niên còn chưa đụng tới ngực Quý Thư, liền nhìn thấy Tiểu Cẩm Lãm đột nhiên nổi lên húng khởi mút mạnh hơn, nhất thời rút tay về, khó hiểu nói: “Như thế nào đột nhiên lại mút hung mãnh như vậy?”

Chẳng lẽ đây là bản năng bú sữa của trẻ con, sợ người khác tranh thức ăn? Quý Thư bỗng bật cười.

Chờ Tiểu Cẩm Lãm ăn no, liền đến phiên Hạ Viên ăn. Hạ Niên lại thấy Hạ Viên không giống với Tiểu Cẩm Lãm, thời gian bú sữa chậm rì rì, cảm thấy thật kỳ quái, dài cổ ghé qua nhìn kỹ, càng lúc càng gần, thiếu chút nữa dán vào trước ngực Quý Thư.

Lão cha, chẳng lẽ người muốn tranh thức? Aizz, tặng cho người đi! Hạ Viên phát hiện trên đỉnh đầu có bóng mờ mờ, đơn giản buông lỏng đầu sữa. Miệng lại không tự chủ cất tiếng khóc “oa oa”.

“Tiểu Viên Cầu, đừng khóc, đừng khóc, phụ thân con chỉ đùa con thôi, không phải thật muốn giành phần với con đâu!” Quý Thụ đau lòng, trừng mắt liếc Hạ Niên một cái, vội vàng dỗ dành Hạ Viên, lại bỏ đầu sữa vào trong miệng nàng (Hạ Viên), thế này mới dừng được tiếng khóc của nàng.

Hạ Viên nghe mùi sữa thơm ngon, phản xạ theo điều kiện lại hút vào vài hơi, thiếu chút nữa mắc nghẹn, lại không tự chủ mà nghẹn ngào, chính mình cứ như vậy lưu lạc thành trẻ con bú sữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Sữa tắm trẻ con

Dù gì trẻ con bắt quá chỉ ăn rồi lại ngủ, rất nhanh đã trôi qua hơn nửa tháng. Hôm nay, Hạ Viên vừa bú sữa vừa suy tư ngẫm nghĩ, mới bú được một nửa cũng bởi vì dùng não quá độ mà trực tiếp lăn ra ngủ.

Xuân Oanh ở bên cạnh nhìn thấy Hạ Viên mới vừa bú được vài ngụm đã ngủ mất rồi, có chút lo lắng, nói với Quý Thụ: “Dù sao thư nhi vẫn còn là một nữ oa, bú sữa cũng không bằng ca nhi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ đầu cũng không bị được ca nhi.”

“Ta cũng đang lo lắng đây!” Quý Thụ vỗ nhẹ lên đầu Hạ Viên, vuốt lên mái tóc tinh mịn mềm mại của nàng, lo lắng nói: “Người đi qua nói với phu nhân một tiếng, thỉnh lão đại phu nhanh tới xem Tiểu Viên Cầu một chút, nhìn xem là xảy ra chuyện gì!”

Đang nói, Hạ Niên trong tay đang cầm một phong thư đi vào, nhìn thấy Tiểu Cẩm Lâm và Tiểu Viên Cầu đều ngủ rồi, liền vẫy tay để bọn nha đầu đi xuống, ngồi bên giường nói: “Hôm nay ta nhận được phong thư từ phụ (ông nội) gửi đến, đặt tên chính thức cho Tiểu Cẩm Lâm và Tiểu Viên Cầu, Tiểu Cẩm Lâm tên là Hạ Từ, Tiểu Viên Cầu tên là Hạ Viên. Trước đó sớm đã viết thư cho từ phụ rồi, nhờ ông đặt tên. Bây giờ cách Tiểu Cẩm Lâm và Tiểu Viên Cầu sinh ra cũng hơn nửa tháng rồi, mới nhận được thư từ kinh thành. Bất quá từ phụ đặt tên cho Tiểu Viên Cầu là Hạ Viên, đối với ngoại hiệu Tiểu Viên Cầu mà nàng đặt không mưu mà hợp nha!”

Hạ Viên đang ngủ trên giường nhỏ, mơ mơ màng màng nghe được lời nói của Hạ Niên..., cũng cực kỳ kinh ngạc, trên đời chuyện trùng hợp thật đã rất kỳ diệu rồi, tên mình bây giờ lại có thể cùng đời trước giống nhau, cũng tên là Hạ Viên! Thật cảm thấy chẳng lẽ mình lại ngủ mơ nữa.

“Hạ Từ, Hạ Viên!” Quý Thụ nghe tên của hai đứa trẻ, đọc lên một lần, cười nói: “Lão thái gia đặt tên để đọc nghe có chút buồn cười, lại không biết nó có hàm ý gì?”

“Từ phụ đặt tên cho đứa nhỏ trong nhà, rất ít chú ý đến ý nghĩa gì, đa số là mở miệng dễ đọc dễ nhớ tên thôi.” Hạ Niên mở thư tín cho Quý Thụ xem, lại nói: “Nàng nói tên của ta có ý nghĩa gì?”

“Đúng rồi, ta vẫn còn tò mò ca ca chàng tên là Từ Ninh, chàng cũng không tên là Từ Niên, chỉ tên là Hạ Niên. Chàng lại sinh vào đêm 30, đừng nói là chàng vừa ra đời, từ phụ chàng đã nói: “A, đúng lúc lắm, thêm một nam hài vừa vặn ăn mừng lễ mừng năm mới!” sau đó liền đặt tên cho chàng là Hạ Niên?” Quý Thụ che miệng cười nói: “Nếu không, tên của chàng nói ra nó thật không có ý nghĩa gì cả.”

“Nương tử thật thông minh!” Hạ Niên cười ha ha nói: “Đúng là từ phụ đã nói như vậy!”

“Ta đoán đúng?” Quý Thụ phớt cười nói: “Chàng là đêm tối 30 sinh ra. Thế như vậy, cách mỗi bốn năm mới có được một lần sinh nhật, thật sự là hiếm thấy được điều ấy, lão thái gia mới đặt tên như vậy cho chàng đi?”

Hai người đang thảo luận vấn đề tên tuổi, lại nghe tiếng Tiểu Cẩm Lâm khóc, Quý Thụ đoán Tiểu Cẩm Lâm đã tiểu ướm, đang giương giọng bảo mọi người giúp đỡ đổi tã lót cho hắn. Hạ Niên thấy Quý Tỷ bận rộn, đành phải lui ra trước, trước khi đi lặng lẽ nói: “Buổi tối ta chuyển tới chỗ nàng ngủ!”

Bạn đang đọc truyện tại diễn ..đàn .. Lê Quý.. Đôn, trang web dịch truyện lớn nhất Việt Nam

“Con còn chưa sang tháng, Tiểu Cẩm Lâm và Tiểu Viên Cầu vẫn còn đang ngủ trong phòng, chàng...” Quý Thụ còn chưa lắm bầm xong, Hạ Niên sớm đã nhắc chân ra khỏi phòng, không khỏi ngừng nói, trong lòng lại ngọt ngào.

“Tiểu Thụ, lão đại phu đã đến!” Xuân Oanh vén màn đi vào nói: “Phu nhân nói thư nhi còn chưa có đầy tháng, không thể ôm đi ra, chỉ để lão đại phu đến tiểu sảnh bên này, để nó tỳ bế thư nhi đi ra ngoài cho lão đại phu nhìn một cái!”

Quý Thụ vội để Xuân Oanh ôm Tiểu Viên Cầu ra ngoài, chính mình lại đứng sau rèm, muốn nghe xem lão đại phu nói như thế nào. Lại nghe lão đại phu nhìn một lúc rồi nói: “Thư nhi không có gì trở ngại, trẻ nhỏ có lúc ăn nhiều có lúc ăn ít, đừng lo lắng. Nếu thật lo lắng, trước lúc bú sữa bôi một ít tiêu thực tán lên trên đầu lưỡi thư nhi, để nàng uống cùng sữa là được.”

Quý Thụ nghe lời nói ấy của lão đại phu..., thở dài một hơi nhẹ nhõm, có người đi theo lão đại phu đi lấy tiêu thực tán, trở về thấy Xuân Oanh đang bế Hạ Viên, không khỏi cười nói: “Tiểu Viên Cầu bị ôm vào ôm ra, thế mà vẫn ngủ ngon như vậy.”

Đang nói, Hạ phu nhân đã chạy tới hỏi han, nghe thấy lão đại phu nói Hạ Viên cũng không có trở ngại gì, gật đầu nói: “Long phượng thai nên có chút yếu

ót, nếu bú mà không nhiều cũng không tốt. Tiêu thực tán được tính ôn hòa cho trẻ nhỏ, đợi mang tới, cũng cấp cho ca nhi luôn đi ha ha.”

Vì thế, khi Hạ Niên tỉnh lại lần nữa, chợt nghe Tiểu Cẩm Lâm Hạ Từ vừa bú sữa vừa khóc thiếu chút nữa mắc nghẹn, không khỏi thấy quái lạ, tiểu ca ca bị làm sao vậy? Lại nghe Xuân Oanh ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Ồ, mới nhỏ một chút trên đầu lưỡi ca nhi đã khóc như vậy. Đợi lát nữa nhỏ lên đầu lưỡi thư nhi, còn không biết sẽ khóc đến dạng gì nữa đây?”

Được rồi được rồi, muốn nhỏ lên đầu lưỡi ta cái gì thế? Hạ Viên đang suy đoán, bà tử thấy nàng “ừm” một tiếng, quỳnh lên lại đây bế nàng lên đi tiểu, cười khanh khách nói: “Thư nhi còn chưa có đầy tháng, lại rất nhu thuận, vừa tỉnh liền cất tiếng, chỉ cần dỗ dành một chút, đã có thể tiểu được rồi.”

Chờ đi tiểu xong, vừa đúng lúc Tiểu Cẩm Lâm đã ăn no, bà tử ôm đến, đặt Hạ Viên vào trong lòng Quý Thư. Quý Thư không có chuyện gì lại dỗ dành vào xiêm y nàng, đợi Thu Yên bung nước muối lại đây, nhúng ngón trỏ vào trong nước muối, khác với những trong nước ăm, khuấy khuấy nước, thế này mới dùng ngón trỏ lấy một ít tiêu thực tán trong chiếc hộp, miêng lên tiếng “Chắc chắc” làm mẫu để Hạ Viên há mồm ra, không đợi Hạ Viên hiểu ý, ngón trỏ đã mạnh mẽ vọt vào trong miệng nàng, bôi tiêu thực tán lên trên lưỡi nàng.

“Oa oa...”, cảm giác thấy trên đầu lưỡi hơi lạnh lạnh đau buốt, có cái gì dính dính trên đó thì Hạ Viên cũng giật mình, hé miệng oa oa kêu to, phát ra cũng là tiếng khóc trẻ con. Hu hu, bôi trên đầu lưỡi ta cái gì vậy?

“Tiểu Quai Quai, nhanh nhanh bú sữa để tiêu thực tán mau trôi xuống đi.” Quý Thư nghe Hạ Viên khóc lớn, vội vàng vén xiêm y, đợi đầu sữa nhét vào trong miệng nàng xong cười nói: “Nếu không phải bình thường con ăn ít quá, cũng không cần phải phiền đến lão đại phu khai tiêu thực tán cho con dùng. Cái này tốt lắm, lại còn liên lụy tới tiểu ca ca con phải dùng tiêu thực tán luôn đấy!”

“Tiêu thực tán này còn phải dùng vài ngày, đợi khẩu vị thư nhi tốt lên mới có thể ngừng!” Xuân Oanh thấy trời oi bức, Hạ Viên vừa khóc vừa bú sữa, mồ hôi làm tóc ăm ướt dần sát lên đầu, vội đi lấy khăn lau khô cho nàng. Đồng thời cảm qua cây quạt, thấy Quý Thư cũng đang nóng nực, mà nàng đang ở cũ, cũng không dám lấy quạt quạt cho nàng, chỉ lấy quạt vài cái cho Tiểu Cẩm Lâm, vừa nói: “Thật ra lão đại phu nói là, chắc do trời nóng nực, thư nhi không có khẩu vị, mới ăn ít chút. Không thì cũng có thể để thư nhi uống một ít nước ăm ăm dạ dày chút.”

Hu hu, nguyên nhân là do ta ăn ít quá, mới bị cho ăn tiêu thực tán, sau này ta sẽ ăn nhiều hơn, nói ra cái tiêu thực tán này thật sự không tốt chút nào. Hạ Viên hút lấy sữa, cố gắng đem tiêu thực tán đang dính như keo trên đầu lưỡi trôi nhanh xuống yết hầu.

Bú sữa xong, thấy đôi long phượng thai đều đã ngủ, Quý Thư liền nằm trên giường nghỉ ngơi một lúc. Vừa mới nằm ngửa, hai cánh tay đặt lên sau ót, đầu tiên là hít sâu, hóp bụng dưới xuống, sau đó thở ra. Biện pháp này là biểu tỹ Phương Văn Phượng viết thư có nói qua, nói trong tháng thường hay làm cách này, có thể nhanh chóng khôi phục dáng người. Đang làm, Thu Yên bung nước canh đi vào, cười nói: “Tiểu thư, đây là nước canh bí đao phòng bếp làm theo ý của người đấy.”

Sau khi sinh ra đôi long phượng thai, Quý Thư phát hiện thân mình mượt mà so với lúc trước nhiều lắm, nhất thời sốt ruột, hỏi thăm được một phương thuốc, nói là dùng bí đao, ý nhân, cả rốt cùng với thịt nấu thành canh, ngày thường rảnh rỗi làm cháo bột uống, cũng rất có ích, có thể làm thân người gầy đi, nàng liền để phòng bếp nấu thử tới uống.

Sau khi Xuân Oanh thấy Quý Thư uống xong, vội đưa khăn cho nàng lau tay, lặng lẽ nói: “Tiểu thư, sáng sớm nọ tỳ đi đến bên thư phòng bên kia, nhưng lại thấy Từ La và Từ Thiên trong phòng phu nhân trang điểm thật xinh đẹp đi vào trong thư phòng. Nghe nói các nàng được phu nhân phân phó đến thu dọn thư phòng. Cô gia ở bên trong thư phòng ngồi đọc sách, thấy các nàng đi vào, phát tay áo đi ra ngoài, như là rất không kiên nhẫn. Tiểu thư vẫn còn trong tháng, chỉ sợ Từ La và Từ Thiên không có lòng tốt, tiểu thư nên tìm biện pháp đi. Nếu không mới ra tháng, lại có thêm hai vị di nương, đó mới là thật bực tức đấy!”

“Tướng công nói tới nay sẽ chuyển trở về phòng ở, thật không cần lo lắng. Cũng nên hỏi thăm chút Từ La và Từ Thiên là tự mình nổi lên tâm tư, hay là thái thái để cho nhóm các nàng làm như thế. Nếu là phu nhân bày mưu để các nàng đi qua hầu hạ tướng công, này mới thật khó làm.” Quý Thư trầm ngâm nói: “Đợi buổi tối tướng công đến đây, xem thế nào rồi nói.”

“Xem chừng là ý tứ của phu nhân!” Xuân Oanh đã có ý đi thăm dò, giờ mới lặng lẽ nói: “Cô gia xưa nay đối với bọn nha đầu đều mặt lạnh, Từ La và Từ Thiên nào dám ra vào thư phòng? Tất nhiên là được phu nhân cho phép rồi..., thế này mới dám như vậy. Lúc đầu ở tiền viện vốn là Hạ Thủ và Hạ Hộ trong thư phòng hầu hạ cô gia, chẳng biết tại sao, phu nhân vừa nghe Hạ Hộ đi theo hầu hạ, liền nhủu lông mày, chẳng lâu sau lại thấy Từ La và Từ Thiên đi qua.”

Bởi vì Hạ Niên đối với bọn nha đầu tỹ muội đều rất lạnh nhạt, chỉ cùng Hạ Thủ, Hạ Hộ và mấy gã sai vặt ở cùng một chỗ, Hạ thái thái dần nổi nên lòng nghi ngờ, rất sợ Hạ Niên không mê luyện nữ tử, đợi đến lúc cưới Quý Thư vào cửa, Hạ Niên mới ít cùng tiếp xúc với đám người Hạ Thủ, thế này mới thờ dài một hơi. Có điều lúc này Quý Thư lại đang ở cũ, Hạ Niên lại để Hạ Thủ và Hạ Hộ đến hầu hạ, cũng không kêu bọn nha đầu, trong lòng đầy nghi hoặc mê loạn, mới có thể quỳnh lên bảo hai nha đầu có mỹ mạo bên người Từ La và Từ Thiên đi qua hầu hạ Hạ Niên. Quý Thư kết hợp trước sau, thật ra cũng đoán được tâm ý của Hạ phu nhân, chỉ là khó mà nói rõ.

Đến tối, quả nhiên Hạ Niên để hạ nhân mang đồ đạc chuyển đến đây, vì Quý Thư còn chưa có ra tháng, buổi tối còn phải rời giường cho bú sữa, lúc này càng phải tránh gió cẩn thận, Hạ Niên chỉ đành phải bố trí một cái giường ngay cửa, khuôn mặt khổ não nhìn Quý Thư nói: “Đã đến đây, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn không thể sờ sao?”

Quý Thư che miệng nở nụ cười, lúc sau mới nói: “Không phải nghe nói Từ La và Từ Thiên đến thư phòng hầu hạ chàng sao? Mỹ nhân bên cạnh, chàng sao lại chạy nhanh đến còn vội vàng muốn chuyển về phòng này?” Truyện được edit bởi editor diễn đàn Lê Quý Đôn. Vui lòng không copy.

“Ta đang buồn rầu đây này, nàng còn giễu cợt ta?” Hạ Niên ghé sát vào nói: “Đây là ý tứ của mẫu thân, ta cũng không thể làm gì được, chỉ phải trước một bước chuyển về lại phòng, miễn cho chuyện này đổ lên đầu ta, đến lúc đó có rửa bao nhiêu nước cũng không sạch.”

“Ta có một cách, khoong biết chàng có muốn nghe không?”

Nghe thấy Quý Thư có cách, Hạ Niên thấy đôi long phượng thai còn đang ngủ, trong phòng lại không có người hầu, đi tới ôm một phen nói: “Quý Thư tốt, nương tử tốt, có biện pháp thì nhanh nhanh nói cho ta biết. Chờ nàng ra tháng, ta tất có tương báo!”

Quý Thư không khỏi cười Hạ Niên thật rầm thối, đẩy hắn ra nói: “Chuyện này không phải chàng tìm sư phụ lão thần tiên bác đại tinh thông của chàng thương lượng một chút là được sao!”

Lão thần tiên trong miệng của Quý Thư, họ Tăng, là một lão đạo, là sư phụ huyền học của Hạ Niên, bây giờ đang ẩn cư ở thôn Diêm Tuyền, giải sấm đoán chữ trước miếu tổ mẫu cho người ta, ngày qua ngày trôi qua rất vui vẻ.

Hạ Niên nghe những lời nói này của Quý Thư..., lông mày tuấn nhãn nhíu lại suy nghĩ, nhãn tinh sáng lên nói: “Vẫn là nương tử thông tuệ!”

Mấy ngày sau, thân mình Hạ Niên hơi chút không khỏe, mời đại phu lại nhìn không ra được bệnh gì, Hạ phu nhân đành phải đến miếu tổ mẫu cầu xin, cũng để cho Tăng lão gia giải một quẻ sấm, Tăng lão gia xong liền cười nói: “Mạng Hạ Niên rất khác với mạng người bình thường, hắn lại tinh thông huyền học, vốn nửa người cũng đã là người của đạo môn, có thể cưới vợ sinh con đã xem như có phúc khí thật lớn, nếu như bên người thường có những nữ tử khác quay chung quanh, chỉ sợ sẽ giảm thọ. Nếu muốn thân mình hắn khỏe mạnh, chỉ cần quan tâm một mình thê tử hắn thôi, mấy nữ nhân hầu hạ đừng cho các nàng gần gũi bên người cho thỏa đáng.”

Vì Tăng lão nói tới lai lịch không giống người bình thường, Hạ phu nhân đã rất tin tưởng ông. Lúc này lại nghe được lời này, làm sao không tin được? Trở về nhà liền không để Từ La và Từ Thiên đến thư phòng hầu hạ nữa, chỉ để bà vú Trương ma ma đi qua hầu hạ Hạ Niên.

Thuận lợi để Hạ phu nhân sai Từ La và Từ Thiên trở về, Hạ Niên trở về phòng liền lôi kéo Quý Thư nhỏ giọng nói: “Sau này dù cho có nha đầu nào tiếp cận chỗ này, mẫu thân cũng sẽ giúp ta đánh giết đi, không cần tự ta phải ra tay, đây mới thanh tịnh.”

“Thanh tịnh thì thanh tịnh, nhưng nếu có một ngày chàng đột nhiên muốn người mới mẻ, chẳng lẽ cũng muốn mẹ chàng phá hủy sao?” Quý Thư có ý nói: “Chàng đây là chặt đứt đường lui của mình a!”

“Có một vị nương tử như nàng, mỗi ngày đều là mới mẻ, còn mưu cái gì mới mẻ chứ?” Hạ Niên mày tuấn liếc xéo Quý Thư, thấy mặt nàng hồng hồng, thế này mới bỏ qua!

Vì là buổi trưa, bà tử mang nước tới nhanh tắm rửa cho đôi long phượng thai, Hạ Niên vội vàng đi ra ngoài. Phút chốc Đồng thị đã lệnh một tiểu nha đầu đến tặng mấy chai lọ này nọ tới đây, nói là chiếu cố cách thức chăm sóc cho Quý Thư, dùng để tắm rửa với nước, loại bỏ những cặn bẩn trên người, cuối cùng chế thành lọ nước tắm rửa, tắm rửa cho tiểu oa nhi cũng không thương tổn cho làn da.

Đội Xuân Oanh đặt Hạ Viên vào trong nước thì Quý Thư gơ tay lấy những chai lọ này kia Đồng thị vừa mang tới vừa thì thào lắm bầm: “Dùng để tắm rửa cho trẻ con là sữa tắm lại gọi nước tắm rửa, tên nghe thô quá, không bằng đổi lại dễ nghe hơn.”

Xuân Oanh gọi nước lên người Hạ Viên, Hạ Viên thoải mái khoan khoái một hồi, nghe Quý Thư nói sữa tắm các loại gì đó, ha ha cười thầm không bằng gọi là “Cường sinh anh nhi mộc dục lộ” được lắm! (Sữa tắm trẻ con Cường Sinh)

“Vây, sửa lại gọi là “Cường Sinh anh nhi mộc dục lộ” được đấy!” Quý Thư gơ cái chai cười nói: “Ý là tay chân cường tráng, sinh khí bùng bùng đi!”

Cái gì? Hạ Viên chu tròn cái miệng nhỏ nhắn, thiếu chút nữa hô lên. Chẳng trách được cảm thấy lão nương (mẹ) có chút bất thường, cách ăn nói hành động đều khiến cho mình cảm thấy thật thân thiết, thì ra là thế!

Đội tắm rửa xong, bị ôm đến trên giường nhỏ, tâm lý Hạ Viên vẫn chưa ổn định lại. Trên người mình chảy dòng máu Quý Thư, sau khi sinh lại bú sữa của nàng, bắt kể xác hay tinh thần, đều đổi dời nàng như mẫu thân mình. Tự nhiên thích thân cận với nàng, cảm giác nằm trong lòng nàng thật rất ấm áp an toàn, máu mủ tinh thần, huyết nhục tương liên. Thật sự không thể tưởng tượng sau khi nàng biết mình cũng chứa trí nhớ kiếp trước thì sẽ có tình cảnh thế nào.

Hay là nước canh Mạnh Bà uống hơi ít, trong đầu mới có thể sót lại trí nhớ của kiếp trước mà thôi! Hạ Viên quyết tâm phải loại bỏ hết trí nhớ của kiếp trước, chậm rãi quên đi những chuyện cũ trước kia, cùng Quý Thư trở thành mẫu tử chân chính, hảo hảo hưởng thụ tình thương của mẹ, chân chính gia nhập vào cuộc sống nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: TIÊU TÂM CAN HOẢNG SỢ

Vào tháng sáu, đôi long phượng thai cũng đầy tháng. Lúc ăn tiệc đầy tháng mọi người nhìn thấy đôi long phượng thai ngọc tuyệt đáng yêu, các thân thích đều vây quanh xuýt xoa tán thưởng, nhiều người không nhịn được còn vươn tay sờ sờ nắm nắm.

“Ca nhi thư nhi đích thực như in ra từ người phụ thân chúng vậy!” Các thân thích liếc nhìn Hạ Niên, rồi lại nhìn sang Tiểu Cẩm Lâm Tiểu Viên Cầu, đều cười nói: “Cái bộ dáng nhỏ nhắn này thật sự làm người ta không nhận được muốn véo một cái. Nay khi lớn lên, không chừng bọn chúng còn muốn tuần hơn phụ thân chúng nữa đấy!”

“Phụ thân bọn chúng đã như thế rồi, chúng nó lại muốn tuần hơn phụ thân, thật không được.” Đồng thị ở bên cạnh trêu ghẹo nói: “Đến lúc đó Hạ gia các người chẳng phải muốn phát cho ca nhi thư nhi hai cái nón che mặt đội, tránh vừa lộ mặt sẽ làm người hôn mê à!”

Mọi người nghe bà nói thú vị còn khuếch đại (nói quá), nhất thời đều nở nụ cười, la lên: “Vậy dùng khăn che mặt thôi, bây giờ nên chuẩn bị trước đi, dưới mười tuổi thì cho bọn chúng mang!”

Hạ Niên ôm tiểu ô liu ngồi bên cạnh Hạ phu nhân, nghe các thân thích trêu ghẹo hoạt náo, cũng bật cười. Không ngờ Từ La đứng sau lưng Hạ phu nhân hầu hạ lại đang vụng trộm nhìn lên Hạ Niên, thấy hân nở nụ cười, bỗng chốc giật mình, nửa ngày vẫn còn ngây dại. Nàng ta hôm nay mặc một bộ xiêm y mới tinh lại rực rỡ, nên hấp dẫn ánh mắt Tiểu Cẩm Lâm đang nằm trên cánh tay Hạ Niên chuyển động đầu nhỏ nhìn nàng ta.

Hạ Niên nhìn thấy Tiểu Cẩm Lâm chuyển động đầu nhỏ, theo ánh mắt Tiểu Cẩm Lâm nhìn thoáng qua bên cạnh, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt si mê của Từ La, không khỏi chán ghét quay đầu lại. Từ La vẫn còn ngẩn ngơ. Quý Thư ôm Tiểu Viên Cầu ngồi bên cạnh Hạ Niên, cũng nhận thấy sự khác thường của Từ La, ngẩng đầu thần nhiên liếc nhìn nàng ta một cái, thấy nàng ta ăn mặc xinh đẹp rực rỡ, cũng tốn khá nhiều tâm tư, nhất thời cũng quay đầu lại không nhìn nàng ta nữa. Lại âm thầm liếc nhìn qua Hạ Niên một cái, ngồi nghiêm chỉnh, lại cũng có thể trêu hoa ghẹo nguyệt, thật sự là yêu nghiệt mà!

Tiệc vất vả cũng tan, Quý Thư và Hạ phu nhân muốn đưa đám người Đồng thị ra ngoài, chỉ có thể đưa Hạ Viên cho Xuân Oanh trước.

Xuân Oanh đang chơi đùa với Hạ Viên, lại nghe một thanh âm nũng nịu ngay bên cạnh nói: “A, Xuân Oanh muội muội, có thể để ta ôm thư nhi một cái được không?” Nói xong đã đưa đôi tay đến dưới mông nhỏ Hạ Viên. Xuân Oanh vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy là Từ La, e ngại nàng ta là người trong viện Hạ phu nhân, cự tuyệt thẳng thừng thật không được, đành phải không tự nguyện mà buông tay, dằn dò: “Thư nhi không thích người đông đưa động đây, người phải cẩn thận chút!” Nói xong, xoay người thấy Vương ma ma ôm Tiểu Cẩm Lâm, vươn tay đắp kín vạt áo Tiểu Cẩm Lâm, giúp đỡ kéo vạt áo thật tốt.

Wang ma ma thấy Xuân Oanh đến đây hỗ trợ, cười nói: “Tuy nói nắng nóng, sớm muộn gì cũng sẽ có chút gió, các người mặc xiêm y cho thư nhi cũng quá mỏng rồi, này không cẩn thận, chỉ sợ cảm lạnh đấy!”

“Wang ma ma, tiểu thư chúng ta cũng rất cẩn thận, mỗi lần đều mặc cái yếm nhỏ bao quanh rốn cho ca nhi thư nhi, xong thế mới mặt bộ đồ lót đấy.” Xuân Oanh biết lời của Vương ma ma chính là đại diện cho Hạ phu nhân, không dám khinh xuất, biện bạch: “Buổi tối lúc ngủ tiểu thư cũng dặn dò chúng ta lưu ý rất nhiều. Còn thường xuyên mang cho ca nhi thư nhi một loại gọi là nịt bụng gì đó, khi ngủ thường xuyên đặt quanh bụng, phòng ngừa ca nhi thư nhi bọn họ bị cảm lạnh.”

Truyện được edit tại diễn đàn "lê" quý" đôn"com

Lại nói Từ La thấy Xuân Oanh đi ra nói chuyện cùng Vương ma ma, liền ôm ngang Hạ Viên ra trước ngực, đưa bàn tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thanh âm có chút ngây ngốc, lâm lâm nói: “Người tuần thực khiến người nhớ thương, chỉ có thể hận...”

Đây là chuyện gì vậy? Mặt Hạ Viên bị người khẽ vỗ lên, chỉ cảm thấy lông tơ dựng đứng, nhìn thấy Từ La thật không giống như nói chuyện với mình. Nheo nheo đôi mắt trẻ con nhìn kỹ nàng ta, xiêm y hồng hồng lục lục (xanh xanh đỏ đỏ) thật là tiên diễm (xinh đẹp), đôi mắt ngập nước câu người, vừa mở miệng nói chuyện, vẻ mặt lại hết sức quý dị. Ừm, lúc trước hình như nghe Xuân Oanh báo với lão nương (mẹ già) nói cái gì Từ La đến thư phòng chờ sai sử, không lẽ cái người Từ La này cũng có tâm tư với phụ thân tuần tử của ta sao, vậy giờ bé mình mà ngờ là phụ thân mà hoa si sao? Lạnh, lạnh quá đi!

“Ừm, ánh mắt này của người cũng rất giống hân!” Từ La như người đang trong mộng tự nói với mình, lại đột nhiên đưa tay xuống,捏 vào mông nhỏ Hạ Viên.

Bây giờ có cần mở miệng khóc dẫn người đến cứu mình? Hạ Viên còn chưa suy nghĩ xong, cái mông nhỏ đột nhiên căng thẳng, Từ La đưa tay dường như muốn捏.

“Oa oa...”, phụ mẫu mau tới a, có người muốn véo nữ nhi bảo bối của các người nè! Hạ Viên nhanh chóng mở miệng khóc lớn.

Từ La bị tiếng khóc bất chợt của Hạ Viên mà hoảng sợ, chợt thấy trước ngực một mảnh ấm nóng. Sau đó bụng chợt lạnh lẽo, dường như bị ướt một mảng, cúi đầu nhìn, nâng tay đang bế Hạ Viên lên nhìn, đích thực có nước đang chảy ra, nước theo vạt áo thấm đến mép váy, đã hơi thấm đều giày thêu rồi.

“À!” Hôm nay Từ La mặc bộ xiêm y này là bộ vừa mới làm, tiêu tốn nửa tháng bạc tiêu của nàng, giày thêu cũng phải thức mấy đêm làm ra, không nghĩ giờ này bị nước tiểu của đứa trẻ này làm hỏng, không tự chủ hết lên một tiếng.

“Làm sao vậy?” Nhiều người đều vây quanh lại đây. Quý Thư vừa vịn vào tới, nghe tiếng khóc của Hạ Viên, chạy nhanh như gió lại đây, đoạt lấy Hạ Viên đang trong tay Từ La, nhìn thấy là ướt nước tiểu, đỏ dầm nói: “Tiểu Quai Quai (bé ngoan), chúng ta nhanh đi đổi tiểu y nha, sạch sẽ rồi lại ra gặp mọi người. Đừng khóc à!”

Hạ phu nhân nghe thấy tiếng khóc của Hạ Viên cùng tiếng thét chói tai của Từ La, vừa đi tới liền nhíu mày nói với Từ La: “Thư nhi hôm nay vừa đầy tháng, hôn phách còn chưa đầy đủ, người này còn không ngại hết lên một tiếng, nếu như bắt trắc gì, người có thể chịu trách nhiệm được sao?” Vừa nói

vừa đi qua vỗ ngực Hạ Viên vài cái trấn định, lại dặn dò Quý Thư nói: “Đội lắt nữa trở về ta lấy định kinh tán cho thư nhi ăn vào, chuyện này không đùa được đâu. Rất nhiều trẻ con bị dọa sợ, tối ngủ không được đấy!”

Sớm có bà tử cầm váy nhỏ khô ráo mang qua, lại bưng nước ấm đưa cho Quý Thư. Vì trời nóng, Quý Thư sờ người Hạ Viên, thấy trên trán nàng ẩm ướt, liền bế lên ngồi vào một bên, trước lau khô khuôn mặt nhỏ nhắn cho nàng, rồi lau cái mông nhỏ, thế này mới giúp Hạ Viên thay váy khô ráo.

Từ La mặc váy bị ẩm ướt đứng một chỗ, ủy khuất cắn môi không dám lên tiếng, lúc này thấy Hạ Viên nghe tiếng cũng đã tới, vụng trộm liếc mắt nhìn, chỉ là không dám lộ liễu, sợ bộ dáng chật vật của mình bị Hạ Viên nhìn thấy, nhìn thấy hấn vốn chẳng nhìn đến, lại cảm thấy chẳng biết tư vị gì. Ngần ngại một hồi, thấy không ai quan tâm đến mình, chỉ đành lặng lẽ không dấu vết trở về phòng thay trang phục trước.

Trái ngược với Từ La đang chật vật, Hạ Viên lại bị một đám nha đầu bà tử tiền hô hậu ủng vây quanh trở về phòng. Trở về trong phòng, Quý Thư hôn Hạ Viên một cái thật kêu, nhỏ giọng cười nói: “Tiểu Viên Cầu thật giỏi nha, hôm nay rõ ràng con và Tiểu Cẩm Lâm đầy tháng (trăng tròn), cho rằng Từ La người kia mới giống dáng vẻ “trăng tròn” của nàng, mới tiểu nàng ta, để nàng ta ghi nhớ thật lâu. Ha ha, thật không hổ là nữ nhi của ta, nên ra tay tự sẽ ra tay, nên khóc sẽ khóc, nên đi tiểu ur, vậy thì đi tiểu!”

Thiên kim Hạ phủ@dien dan Le Quy Don

Ha ha ha, lão nương của ta thật thú vị! Hạ Viên chẹp chẹp đầu lưỡi. Quý Thư nghe tiếng Hạ Viên chẹp chẹp đầu lưỡi, lập tức nhớ tới chuyện Hạ phủ nhân dặn dò muốn cho ăn định kinh tán, nhưng mà Hạ Viên của chúng ta không có dấu hiệu bị dọa sợ, nhất thời cười nói:

“Tiểu Viên Cầu, chúng ta có nên dùng định kinh tán không? Có vẻ nấy cái gì tán kia luôn có mùi lạ, có thể không dùng tất sẽ không dùng. Nhưng mà thật không dùng, bị phu nhân biết, lại bị nói này nọ, vậy phải làm sao đây?”

Lão nương à lão nương, ta bảo đảm rất là khỏe mạnh, định kinh tán này thì thôi đi! Người không nói, ta không nói, ai biết có dùng hay không đâu? Nếu phu nhân hỏi, cứ nói là đã dùng, chẳng được rồi. Đã thuốc liền có ba phần độc, thật sự chúng ta không cần thiết thì không nên việc gì cũng dùng cái gì tiểu cái gì thực tán kia, rồi lại đến định kinh tán này. Trong lòng Hạ Viên kêu gào, chỉ mong lão nương cùng mình tâm ý tương thông, có thể cùng nghĩ thế đi.

Quả nhiên, Quý Thư lâm bả: “Trẻ con khỏe mạnh cũng không nên việc gì cũng dùng cái này tán cái kia tán, thế cốt có thể so với nông gia mảnh mai, chúng ta không thể tùy tiện dùng mấy thứ tán này. Nếu phu nhân có hỏi, nói đã ăn xong! Đúng, cứ như thế là được!”

Thật tốt, có một lão nương hiện đại, quả nhiên có thể nuôi nấng khoa học, khỏe mạnh lớn lên. Hạ Viên đang âm thầm may mắn cho chính mình, lại nghe Xuân Oanh mới vừa đi vào nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, cô gia không phải giỏi về tính toán cùng xem tướng sao, làm sao lại không nhìn một chút xem mạng ca nhi thư nhi như thế nào? Trong thôn này của chúng ta có rất nhiều người, hài tử mới vừa sinh ra đời đã được phụ mẫu đưa đến cửa miếu tổ mẫu bảo lão thần tiên xem tướng một lúc. Nghe lão thái thái nói, trước đây tiểu thư cũng được lão thần tiên xem qua, nói mệnh rất tốt, có thể làm cho phụ mẫu, mọi người lại càng thêm yêu thương. Vốn tưởng rằng cô gia chính mình biết cái này, sớm đã xem qua, ai ngờ ca nhi thư nhi đều đã đầy tháng, trái lại lại chưa từng nghe được nửa câu gì.”

“Hạ gia có gia quy, không được tùy ý xem mệnh cách của con cháu.” Quý Thư cười nói: “Nếu thật đã bói xem rồi, cũng chỉ có báo bí mật cho mình ta, tự nhiên các người không biết.”

Truyện đăng duy nhất trên diễn ...đàn,, Lê... quý ... đôn.com

Nguyên lai Hạ lão thái gia Giám Chính là Khâm Thiên Giám của bản triều, chương lịch pháp, xem thiên tượng, chọn ngày tháng tốt lành, tính toán mệnh cách. Vì thân phận đặc thù, ngoại trừ hoàng gia, cũng không bói toán cho ai khác, bao gồm cả đám con cháu bản gia. Mọi người Hạ gia, nếu người nào có chút hiểu biết bói toán con người, cũng là tự tu học huyền học, Hạ lão thái gia cũng chỉ điểm một chút, nhưng không nói rõ. Hạ Viên mặc dù cũng giỏi về bói toán, nhưng là tuân theo gia quy, không thể bói toán cho con cháu Hạ gia. Đương nhiên, khuê phòng vợ chồng nói chuyện, tỷ như Hạ Viên từng vì Quý Thư bói một chữ, nói này nghĩ ngờ là long phượng thai, chỉ cần Quý Thư không nói ra, cũng không tính là vi phạm gia quy. Hạ Viên nếu đã bói ra mệnh long phượng thai, cũng chỉ có thể bí mật nói cho một mình Quý Thư, lại không thể nói ra. Bởi vậy trên dưới, mệnh cách long phượng thai như thế nào, tự nhiên mọi người đều không biết.

Hạ Viên trong tiếng nhàn thoại của Quý Thư và Xuân Oanh cũng dần dần chìm vào giấc ngủ. Ngày lại ngày trôi qua, Hạ Viên dần dần có thể quay đầu, xoay người, nhàn rồi nghe mấy cái nha đầu tám đủ mọi chuyện của Hạ phủ. Hôm nay đang ngẩn người, Xuân Oanh bên cạnh ngại quá yên tĩnh nói: “Tiểu thư, tiểu thư, thư nhi giống như đại nhân (người lớn) đang ngẩn người kia!”

Không xong rồi, lão nương là nhân vật gì hả, nếu như bị phát hiện khác thường, vậy không ổn rồi! Hạ Viên lập tức bắt chước Tiểu Cẩm Lâm bắt đầu thôi nước miếng đầy miệng. Cũng may có sẵn một khuôn mẫu trẻ con, nếu không thật không biết ngày tháng này phải làm như thế nào. Đồ mồ hôi! Hạ Viên thôi nước miếng xong, trở mình nghiêng đầu nhìn Tiểu Cẩm Lâm đang mút ngón tay chơi, liền cũng mút ngón tay theo.

Quý Thư nghe tiếng lại đây, nhìn thấy đôi long phượng thai nằm song song nhau, đều cùng mút ngón tay, động tác giống nhau như đúc, không khỏi cười nói: “Tiểu Cẩm Lâm cùng Tiểu Viên Cầu không hổ là long phượng thai, ngay cả động tác chơi đùa cũng giống nhau như đúc.”

Tiểu Cẩm Lâm nghe thấy thanh âm của Quý Thư, nghĩ là muốn tới ôm hấn, cố gắng rướn đầu lên, đầu chậm chậm cách giường nhỏ, làm mọi người cổ vũ nói: “Ô kìa, ca nhi ngẩng đầu rồi kìa!”

Quý Thư cười ôm lấy Tiểu Cẩm Lâm trấn an, lại quay lại nhìn Tiểu Viên Cầu, khó hiểu nói: “Mọi người có cảm thấy Tiểu Viên Cầu so với Tiểu Cẩm Lâm yếu hơn nhiều hay không? Cổ của nàng đến bây giờ vẫn chưa nâng lên đấy!”

“Tiểu thư, trẻ con mới hơn hai tháng cổ đều rất yếu, qua một ít thời gian nữa mới có thể ngẩng đầu lên. Ca nhi khỏe mạnh hơn một chút, thế này mới ngẩng đầu được.”

“Không đúng, không đúng, Tiểu Viên Cầu quá yếu rồi!” Quý Thư liền buông Tiểu Cẩm Lãm, cúi đầu nói với Hạ Viên: “Tiểu Viên Cầu của chúng ta cũng đã hơn hai tháng rồi, không bằng đi rèn luyện một chút được không?” Nói xong thật cẩn thận lật nạng qua nằm úp sấp trên giường nhỏ, nâng đầu nạng lên, để hai nắm tay nhỏ của nạng ra phía trước đặt trên má, lấy cái lục lạc nhỏ lắc lắc trên đầu nạng dụ dỗ nói: “Tiểu Viên Cầu, ngẩng đầu nhìn xem cái gì đang kêu nè!”

Lão nương, nếu không ngẩng đầu lên, có phải sẽ không cho ăn không? Hạ Viên bắt đắc dĩ, chậm rãi ngẩng đầu, giống như một con rùa đen nhỏ vậy.

“Thư nhi ngẩng đầu rồi, thư nhi ngẩng đầu rồi!” Xuân Oanh và Thu Yến đang ở bên cạnh vỗ tay, hét lên: “Thư nhi thật là lợi hại, mới hơn hai tháng thôi đấy, vậy mà đã ngẩng đầu được!”

Hi hi, không cần kích động như vậy chứ, ta đã gặp bé con mới một tháng đã ngẩng đầu rồi đấy. Hạ Viên tiếp tục biểu diễn ngẩng đầu. Thấy mọi người lại đồng loạt vỗ tay, lại vùi đầu vào đôi nắm tay nhỏ không chịu ngẩng lên nữa. Lão nương, cái đầu của ta rất là nặng đấy, nâng lên hai cái cũng là rất mệt, đôi sang cho tiểu ca ca rèn luyện đi có được không? Quả nhiên lão nương hiện đại thật là mạnh mẽ, đã biết mới hơn hai tháng, đã bắt đầu rèn luyện rồi. Tương lai sau này, mình phải biểu hiện xuất sắc chút, lão nương chắc sẽ nghĩ đây là kết quả nạng huấn luyện ra. Sau đó lên tiếng nói: “Dạy sớm chút, muốn bú sữa rồi!”

Quý Thư bên cạnh thấy Hạ Viên không chịu ngẩng đầu lên, liền lật ngửa nạng nằm xuống, thấy Tiểu Cẩm Lãm còn đag thối nước miếng chơi đùa, cười hi hi nói: “Tiểu Cẩm Lãm, mặc dù con đã ngẩng đầu rồi, nhưng cũng nên mạnh hơn một chút!”

Lão nương, ngại cứ giầy vò đi, ta muốn ngủ một lát! Hạ Viên cảm thấy mệt mỏi, không đến một lát đã ngủ mất.

Khi Hạ Viên tỉnh lại lần nữa thì lại nghe Xuân Oanh đang cười nói: “Tiểu thư, giày này kiểu dáng thật kỳ lạ, thật có thể mang sao?”

“Ha ha, đây là chính là giày giảm béo đã sớm chuẩn bị. Mặt sau cao, mặt trước thấp, mũi giày lại có hạt mát xa, so với những đôi giày xưa nay ngắn hơn một chút. Loại giày này mang vào chân đi qua đi lại trong phòng, không chừng cái bụng nhỏ của ta cũng sớm được hồi phục.” Quý Thư đang cầm trong tay một đôi dép thêu hoa kiểu dáng cổ quái, mang vào trong chân, ở trong phòng uốn ngực thóp bụng bước đi thư thái, kiểu đi kia gọi là phong thái yêu điệu.

Quý Thư đi ngang qua bên cạnh giường nhỏ thì Hạ Viên mở mắt nhìn thấy một chút, trong lòng vỗ tay kịch liệt, lão nương thật là đẹp mắt! Lại nghe phía cửa hình như có tiếng động, quay đầu nhìn lại phía cửa, loáng thoáng thấy được bóng dáng phụ thân, đang đứng nhìn xem đến gần người rồi! Ha ha, lão nương đi đứng kiểu này có hiệu quả tương đương với mỹ nữ kiếp trước mang giày cao gót đi catwalk, không làm cho lão cha mê mệt mới lạ. Humm, đêm nay nhất định có tuồng hay để xem rồi, ta đây phải nghe ngóng mới được!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: ÁO NGỰC NHỎ HƯƠNG DIÊM

Xuân Oanh nghe thấy tiếng động, ngoảnh lại thấy Hạ Niên đứng bên cửa, muốn gọi cô gia, lại thấy cô gia đưa một ngón tay khề “Suyt” một tiếng, đành phải nuốt lời chào hỏi vào bụng, vì biết Hạ Niên và Quý Thư khi ở chung không... muốn cùng nha đầu bà tử ở bên cạnh, lặng lẽ lui xuống.

Quý Thư quay đầu không thấy Xuân Oanh, lại thấy Hạ Niên đứng ở cửa, cười nói: “Sao lại không đi vào?”

Mặt Hạ Niên sớm đã xuân về hoa nở (trần ngập ý cười như hoa), lúc này có ý chọc cười nói: “Ta đứng chỗ này nhìn nương tử dạo bước, vừa xem đã ngây cả người!”

Quý Thư hé miệng cười, còn chưa nói gì, lại nghe được Tiểu Cẩm Lãm và Tiểu Viên Cầu đã tỉnh, vội vã gọi người đi vào bế đi tiểu. Rồi lại có tiểu nha đầu được Đồng thị sai mang đồ tới, vội vàng xem qua này nọ, bảo Xuân Oanh cấp thưởng cho tiểu nha đầu. Thu Yến lấy ra một bộ, lúc này đưa tới chỗ Tiểu Cẩm Lãm và Tiểu Viên Cầu ướm thử, cười nói: “Tiểu thư, cái bao tay cho trẻ con này lớn như vậy thật vừa được sao? Nô tỳ nhìn có thể thu nhỏ lại bằng cách đơm một cục áo.”

Quý Thư đi qua kiểm tra một chút nói: “Lớn như vậy là được. Em thu nhỏ miệng lại khi khâu tới bên trong, thu giống như chúng ta làm bánh cuộn rau củ, vậy có thể cho ca nhi thư nhi phát triển tay chân, lại ở khe hở bên cạnh khâu một cái cúc áo.”

Nguyên lai đôi long phượng thai tối ngủ có khi không cẩn thận cào mặt mình, làm một hai vết đo đỏ, bởi vậy Quý Thư suy nghĩ làm cho bọn họ một đôi bao tay nhỏ nhắn mỏng manh, buổi tối khi ngủ sẽ bao tay bọn chúng lại. Cứ như vậy, cho dù bọn họ có cào mặt mình, cũng không cào bị thương được.

Hạ Niên thấy Quý Thư bận rộn tới lui, bọn nha đầu cũng không thấy đâu, mới chịu đi lên nắm tay nạng nói chuyện, bên ngoài bức rèm lại truyền đến thanh âm của Hạ phu nhân: “Ta nghe cháu ta vừa khóc vừa náo loạn đến sưng cả rốn, bây giờ đã tốt hơn chưa?”

Xuân Oanh đã vội ra mở rèm cho Hạ phu nhân đi vào. Quý Thư nghe thấy tiếng, vội đi tới đón, đỡ Hạ phu nhân ngồi vào chỗ của mình, lại để cho người mang trà lên.

Hạ phu nhân thấy Tiểu Cẩm Lãm đang ngoan ngoãn mút ngón tay, đi tới vén đồ lót nhìn rón, thấy giống như ngày thường, lúc này mới yên lòng, quay đầu nói với Quý Thư: “Đại phu tuy nói không sao, nhưng cũng phải nghĩ biện pháp. Mỗi lần khóc rón lại sung lên, tóm lại không tốt.”

“A ma con ngược lại có một cách tổ truyền, nói lấy một cái đồng tiền ở trong miếu cầu phúc, mặc áo lụa đỏ che lên rón Tiểu Cẩm Lãm, có thể bảo vệ mọi việc. Lão nhân gia đã lấy đồng tiền đi cầu phúc, buổi chiều sẽ lấy đồng tiền ấy đến đây!” Quý Thư cười nói: “Tẩu tử con còn đồ thừa khóc lớn miệng sẽ gặp gió, mà gió này không cho chỗ tiền tán đi, rón mới có thể bị sung lên. Bảo con mặc cho Tiểu Cẩm Lãm trang phục che bụng thật nhiều, hay là dùng tay xoa xoa lên bụng xung quanh cuống rón nhiều lần, chờ nó phóng vài cái rắm sẽ không sao nữa.”

Hạ phu nhân nghe gật đầu nói: “Cũng chỉ thế thôi!”

Vốn tháng chín là sinh nhật lão thái gia trong kinh thành, Hạ phu nhân thuận tiện nói luôn với Quý Thư: “Con cũng đã rảnh rồi nhiều ngày thì làm một bộ châm tuyền (bức tranh thêu) đi, qua mấy ngày ta sai người mang về kinh, để lão thái gia cũng biết lòng hiếu thảo của con.”

Hạ gia lão thái gia dưới có năm phòng, Hạ lão gia và Hạ phu nhân là tam phòng, vì Hạ Niên từ nhỏ đã thông minh, làm cho tam phòng này cũng được hạ lão thái gia có chút chú ý. Hạ phu nhân mặc dù không ở trong kinh, nhưng là sinh nhật lão thái gia, lòng hiếu tâm của phòng bà cũng không thể thấp được. Lại so sánh Quý Thư cùng các con dâu khác, xuất thân thấp nhất, phụ thân Trịnh Minh Phát bất quá cũng chỉ là quan huyện lệnh thất phẩm, bối cảnh lại không cao. Hiện tại Hạ lão thái gia và Hạ lão thái thái còn chưa gặp qua Quý Thư, phần hạ lễ này kỳ thật càng phải tốn tâm tư. Hạ phu nhân nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy bảo Quý Thư làm một bộ châm tuyền (bức tranh thêu) thì tốt hơn. Thứ nhất Hạ lão thái gia không thích xa hoa tốn kém, thứ hai Quý Thư thêu thừa lại khá tinh xảo. Nói không chừng bức tranh thêu nhìn như đơn giản như thế lại làm Hạ lão thái gia vui vẻ không chừng đấy! Hạ phu nhân nghĩ tới xuất thân Quý Thư, luôn có chút không vẹn toàn, cũng may có đôi long phượng thai này, cũng bỏ khuyết cái không đủ này đi. Trong kinh Hạ lão thái gia và Hạ lão thái thái nghe Quý Thư sinh đôi long phượng thai, lại rất vui mừng quan tâm đưa người mang tới khóa trường mệnh tặng cho.

Đội tiền chân Hạ phu nhân xong, Quý Thư đang muốn nói chuyện với Hạ Niên, lại có bà từ đi tới đưa lời, nói Hạ phu nhân mới vừa rồi còn có một chuyện đã quên nói, chính là lần trước bà đến trong miếu hứa thêm đèn dầu, vốn là vì cầu nguyện cho long phượng thai, bà lại là tổ mẫu có bối phận cao, lại không thể tự mình đi thêm đèn dầu, để Quý Thư sáng mai dậy sớm thu xếp xong, trời vừa sáng phải nhanh chóng đến trong miếu thêm đèn dầu, lại cầu thêm một đôi bùa hộ thân mang về cho đôi long phượng thai.

Sau khi bà từ đi xuống, Hạ Niên mới tà tà dò xét Quý Thư, đi lên nói: “Tối hôn nay...” Lời còn chưa nói hết, bên ngoài rèm lại truyền đến lời bà từ nọ nói: “Thiếu phu nhân, phu nhân phân phó, nói rằng để có thể đi sớm đến trong miếu thêm chút dầu vừng, lại có lòng thành tâm, đêm nay trước trai giới tắm rửa (tắm rửa sạch sẽ). Lại muốn thỉnh thiếu gia đến trong thư phòng nghỉ tạm một đêm, tránh quấy rầy đến thiếu phu nhân.”

Truyện chỉ đăng tải duy nhất trên diễn đàn Lê Quý Đôn.

Đội đến khi bên ngoài rèm không còn thanh âm, Hạ Niên mới nắm tay áo Quý Thư, tội nghiệp nói: “Buổi tối hôm kia Tiểu Cẩm Lãm khóc rón, nàng cố gắng dỗ dành nó không để ý ta. Buổi tối hôm qua nàng bận rộn tính toán sổ sách, cũng không chú ý lên người ta. Buổi tối hôm nay lại...”

Quý Thư không khỏi che miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Còn có đêm mai có muộn đâu mà, chẳng gấp cái gì?”

“Chỉ sợ đêm mai tối muộn cũng có người tới quấy rầy!” Hạ Niên nhìn thấy bốn bề vắng lặng, một phen ôm Quý Thư vào lòng, lầm bầm nói: “Nuôi nhiều nha đầu bà từ như vậy, nàng còn có nhiều việc để làm như thế, thật không biết nuôi các nàng ấy làm gì?”

“Tiểu Cẩm Lãm và Tiểu Viên Cầu còn tỉnh đấy!” Quý Thư nghiêng đầu thấy Tiểu Cẩm Lãm và Tiểu Viên Cầu đang mút ngón tay, nghe thấy động tĩnh, đều quay đầu nhìn qua bên này, tuy nói trẻ nít không hiểu chuyện, nhưng vẫn đỏ bừng mặt, dậm chân nói: “A, cũng làm bọn chúng nhìn qua rồi!”

“Chúng nó lại không hiểu, sợ cái gì?” Hạ Niên lại tiếp tục giở trò, nhỏ giọng nói: “Đội qua tới thư phòng rồi, còn phải chờ đến đêm mai mới có thể về đây, thực là bức người mà!”

Này này, lão cha, tiểu ca ca không biết, nhưng ta hiểu nha! Người nên kiềm chế chút. Hạ Niên vừa bắt chước Tiểu Cẩm Lãm mút ngón tay vừa cười thầm, lão cha làm loạn như vậy thật khó có thể tin được, cũng chỉ ở trước mặt lão nương mới không giả vờ đứng đắn, ngược lại thích ứng như cá gặp nước.

Hạ Niên và Quý Thư thừa dịp cơ hội lặng lẽ triền miên, không nghĩ bên ngoài rèm lại có thanh âm của nha đầu nói vọng vào: “Trịnh lão thái thái đến!”

“Là a ma của ta đến đấy!” Quý Thư đẩy Hạ Niên ra, nhanh chóng đi vén rèm, bảo người nhanh nha giúp đỡ Trịnh bà từ đi vào.

Trịnh bà từ giờ một cái đồng tiền lơ lửng lên, cười nói: “Còn phải lấy cái này đặt lên rón con trẻ, mới áp được nó.”

Hạ Niên và Quý Thư vội vàng đi lên đỡ lấy nói: “A ma, người tùy tiện sai ai đó cầm đến là được, cần gì để chính mình phải tới đây?”

“A, ta cũng muốn thuận tiện đến nhìn ca nhi và thư nhi chút ấy mà!” Trịnh bà từ đưa đồng tiền cho Quý Thư, cười nói: “Xương cốt ta rất tốt, đi có vài bước thì tỉnh là gì? Các con cũng không cần đỡ ta, ta còn chưa đến mức nuông chiều như thế.” Nói xong đi qua xem long phượng thai, thấy bọn họ tự vệ, vui vẻ nói: “Kỳ thật có chút này nọ, nhìn khá tốt.”

Trịnh bà từ đang đùa chơi với đôi long phượng thai, bên kia Hạ phu nhân nghe thấy bà đến đây, vội vàng thân thiết giữ lại ăn cơm, lại mời ra tiểu thiên sảnh uống trà, vui vẻ cười nói: “Trước giờ thỉnh thân gia lão thái thái tới dùng cơm, nhưng là thỉnh không được, lúc này đến đây phải dùng cơm mới đi

đấy. Lần trước làm bánh nhân mít tảo tặng cho mấy đứa nhỏ ăn, nghe được thân gia lão thái thái cũng thích ăn loại bánh này. Đúng lúc hôm nay cũng có làm, đợi một lát mang qua thử một chút.”

Thấy Hạ phu nhân thịnh tình như vậy, Trịnh bà từ âm thầm gật đầu, tự nhiên nàng (Hạ phu nhân) là xem trọng Quý Thụ, đối với mình mới lễ tiết chu đáo như thế. Nghĩ đến Hạ gia bọn họ không nói đến nơi nông thôn này, chính là trong kinh thành, cũng là nhân vật một phương, nay đối với mình một bà tử ở nông thôn mà nở khuôn mặt tươi cười chào đón như thế, cũng là thật tâm xem trọng Quý Thụ. Muốn nhìn thấy địa vị của Quý Thụ trong gia đình này, chỉ cần nhìn đến thái độ Hạ phu nhân đối với chính mình là biết rõ. Từ nay, chính mình cũng có thể yên tâm. Cho dù tương lai Quý Thụ theo Hạ Niên đến kinh thành, Hạ Niên và Hạ phu nhân tự nhiên sẽ bảo vệ nàng an toàn, mà không sợ những người khác trong Hạ gia xem nhẹ (coi thường) đi.

Trịnh bà từ biết nhà Hạ gia không phải là gia đình bình thường, cho dù Quý Thụ đã gả vào Hạ gia, nếu không phải Hạ gia mời, bà cũng sẽ không đến. Nếu quá nhớ Quý Thụ thì chỉ gọi Tôn nhi trong nhà đến Hạ gia mời về thôi. Hôm nay do cầm đồng tiền đến trong miếu cầu phúc cho đôi long phượng thai, nhất thời vội vã đưa tới, không kịp về nhà, vội cầm đồ đến Hạ gia, chỉ suy nghĩ mau chóng đưa tới. Lúc này thấy Hạ phu nhân như thế, cũng không tiện chối từ, liền cười nói: “Là thân gia phu nhân thân thiết lưu lại, nhanh về sao được? Tự nhiên muốn phiên một bữa.”

Hạ phu nhân từ lúc thân hôn (kết thông gia) cùng Trịnh gia, lại thấy đám người Trịnh bà từ tuy là người nông dân, lại đều có một cỗ khí khái, đối với Hạ gia bọn họ nhiệt tình nhưng rất có chừng mực, nửa điểm cũng không tham tiện nghi Hạ gia, ngược lại còn thường xuyên mang chút đặc sản cây trồng đến đây. Mặc dù cách rất gần, mọi người Trịnh gia trừ phi có chuyện gì, cũng không tới cửa, chỉ để Quý Thụ rồi rảnh rỗi đi qua nói chuyện một lúc mà thôi. Bây giờ Trịnh Minh Phát đã là quan nhậm chức, Trịnh gia ở trong thôn coi như cũng có chút danh vọng, đôi nhân xử thế lại rất biết tiến biết lùi, làm mọi người không sinh ra nhàn thoải (bàn tán, đồn đãi). Nay Quý Thụ vừa vào cửa liền sinh hạ long phượng thai, nên lời nói, không nên nói cũng không dám nói lung tung, mấy cái nha đầu trong phòng chính mình cũng quản thúc để người không nhìn ra được tật xấu gì. Càng khó là, hai cái nha đầu xinh đẹp bên người thấy nhĩ tử nhà mình, cũng không giống với mấy nha đầu trong phủ luống cuống như thế, làm người rất yên tâm. Hạ phu nhân đối với Quý Thụ càng hài lòng. Liên quan tới mấy người Trịnh bà từ cũng càng thêm khách khí. Lúc này nghe được Trịnh bà từ khẳng định lưu lại ăn cơm, vội hỏi Trịnh bà từ muốn ăn thức ăn gì, nhanh gọi người phân phó đến đầu bếp làm cơm.

Trịnh bà từ nghe Hạ phu nhân hỏi, cười nói: “Không sợ thân gia Hạ phu nhân chê cười, lúc trước chúng ta cái gì cũng đã trải qua, ăn cái gì cũng được, cũng không có gì chọn. Bây giờ ngày trôi qua tốt lắm, ăn đều là thứ tốt, lại nhớ tới cuộc sống trước kia, tự cũng biết phải nhận phúc, có thứ ăn tốt thì ăn thôi, sao còn chọn tam lầy tứ làm gì? (chọn này nọ kia) Hơn nữa, của thân gia phu nhân gì đó, tự nhiên là tốt, thật cũng không cần phải làm gì khác đâu.”

Edit by hoacodat_diendanlequydon

Hạ phu nhân nghe Trịnh bà từ cũng không kiêng kị nói ra những chuyện đã trải qua lúc trước, cũng rất tò mò, hỏi những chuyện của Trịnh gia lúc trước. Trịnh bà từ giản lược kể lại một ít, cười nói: “Nói ra không dám đối gạt thân gia lão phu nhân, lúc trước có ba bà mối đến Trịnh gia cầu Quý Thụ, Hạ gia các ngài tuy là gia đình thanh quý (danh giá cao quý), nhưng là Trịnh gia cũng không hi vọng Quý Thụ gả đến Hạ gia các ngài đâu! Dù sao gia thế cách nhau quá xa, không chỉ sợ người ta nói trêu cao quyền quý, cũng sợ Quý Thụ đến Hạ gia đối nhân xử thế không làm đám người lệnh thân gia phu nhân vừa lòng. Quý Thụ chúng ta là tiểu gia nhà nghèo, không thể so với tiểu thư khuê các, từ nhỏ đã học lễ tiết. Bởi vậy Trịnh gia có chút bận lòng, chỉ sợ Quý Thụ bị người Hạ gia chê cười! Hiện nay thấy Quý Thụ được thân gia phu nhân đối đãi Quý Thụ như thế, đó chính là không phân đối, chúng ta cũng yên tâm buông lỏng. Tương lai đến trong kinh, có thân gia phu nhân bà bà (mẹ chồng) quan tâm Quý Thụ, lão bà từ ta, cũng có thể yên tâm rồi.”

Buổi trò chuyện làm Hạ phu nhân cũng có chút cảm khái, nhớ tới đại nữ nhi gả đi không được như ý của mình, vẫn cười nói: “Nữ nhi gả đi, chính là bát nước đổ ra ngoài, mạng tốt, phu quân và bà bà cũng có chút quan tâm, mệnh không tốt, chỉ có thể dựa vào phu gia (chồng). Thân gia lão thái thái yên tâm, Quý Thụ là một người biết lễ, vào cửa Hạ gia, chính là người Hạ gia, hiện tại lại sinh long phượng thai, cùng Tiểu Niên rất ân ái, lấy việc có thương có lượng (bàn bạc với nhau), Hạ gia cũng không bạc đãi nàng.”

Trịnh bà từ nghe Hạ phu nhân nói những lời này, cảm thấy cực kỳ mãn nguyện, cười nói: “Phu nhân thân gia thật là một người phúc hậu, có những lời này của phu nhân thân gia, Quý Thụ tất nhiên là phúc duyên vô song (duyên số hạnh phúc vô cùng)“.

Hai bên trò chuyện thật vui vẻ, Trịnh bà từ ở Hạ gia dùng cơm, được Hạ Niên tự mình tiễn về Trịnh gia.

Hạ Niên đưa Trịnh bà từ về Trịnh gia xong, sợ Quý Thụ tưởng nhớ, vừa về đến nhà liền muốn đến báo cho nàng hay Trịnh bà từ đã về nhà an toàn, mới đến cửa phòng, thấy tất cả bọn nha đầu đều không ở đây, lại nghe trong phòng có tiếng cười nói: “Tiểu thư, lúc trước người làm mấy cái áo kiểu dáng cổ quái, nhìn giống như người ta mặc áo giáp ra chiến trường, chính là cái này có chút mỏng manh xuyên thấu, lại dùng là vật liệu may mặc, nhìn thật là cổ quái. Chính là tiểu thư tự mình làm ra, làm xong cũng không mặc qua lần nào, thừa dịp bây giờ không có ai, cần thử xem sao?”

“Haizz, này hà, nhớ tới lúc ấy ta làm mấy cái quần áo, dự đồ nương ta mặc lên một lần, sau đó bà lại không chịu mặc, lại dự đồ Nhị tẩu mặc. Cũng không biết khi Nhị tẩu mặc vào sẽ là hình dáng gì?” Quý Thụ cười giong nói: “Các em đi đóng cửa phòng, để ta thử xem mặc vào thì có hình dáng thế nào?”

Hạ Niên nghe nha đầu đến đóng cửa phòng, thần sắc quý dị, thân chợt lóe núp dưới cánh cửa, dùng hai ngón tay chọc thủng vào, muốn nhìn xem một chút cái gì là áo ngực. Dưới ánh nến mờ nhạt, thấy Quý Thụ chậm rãi cởi tháo dây đai lưng, lộ ra vai, tiếp theo ngoại trừ bộ đi áo trong, quay lưng lại, tiếp nhận cái kiện (vật) con con kiểu dáng tròn tròn gì đó mặc lên người, lại khoác một chiếc sa mỏng phủ thêm, trên vai thắt nút kết, thế này mới xoay người lại hỏi các nha đầu: “Có đẹp không?”

Dưới ánh nến, sa mỏng Quý Thụ mặc lại loáng thoáng lộ ra chiếc áo ngực bên trong, chiếc áo ngực giữ bộ ngực vô cùng tốt, bao vòng quanh hai khối hình bán cầu, trắng sáng tươi đẹp, có lồi có lõm, có một loại mỹ hoặc không nói nên lời.

“Thật kỳ quái!” Xuân Oanh và Thu Yến đồng loạt đều đỏ mặt tía tai nói: “Tiểu thư, cái sa này thật trong suốt, áo ngực lại lộ nhiều da thịt như vậy, vẫn là đừng mặc!”

“Thật tiêu hồn!” Hạ Niên đứng ngoài cửa sổ nhìn xem lúc này thiếu chút nữa phun cả máu mũi, lần đầu tiên lĩnh hội cái loại cảm giác kích thích khi nhìn xem cái loại hương diễm như này, chỉ hận đêm nay vẫn phải nghỉ ở thư phòng, lại không biết phải nhìn đến đêm mai thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: MỘT PHÒNG THOANG THOẢNG MÙI HƯƠNG

“Quá khó coi!” Xuân Oanh và Thu Yến nhìn thấy không thể để Quý Thư mặc áo ngực như vậy được, vội vã đưa xiêm y cho nàng: “Tiểu thư nhanh nhanh thay đổi xiêm y đi, thứ này sau này cũng đừng mặc nữa, nếu để cô gia nhìn thấy, còn tưởng là yêu nghiệt vào tới đây!”

Quả nhiên, người không cùng thời, mặt thẩm mỹ có khác biệt. Quý Thư khẽ lắc đầu, đổi lại xiêm y vốn có, để áo ngực lên trên giường, lại nghe bên ngoài cửa sổ có tiếng vang, không khỏi cả kinh hỏi: “Ai?” Xuân Oanh và Thu Yến sớm đã đi ngoài nhìn xem. Lại nghe được thanh âm của Hạ Niên nói: “Là ta!”

“Thế nào lúc này mới trở về, chẳng lẽ khi đưa a ma (bà) trở về, mọi người lưu chàng uống rượu sao? Nhớ vào ngày này những năm trước, nhà của ta sẽ bắt đầu ủ gạo.” Quý Thư tiện tay giấu áo ngực qua một bên, thấy Hạ Niên đi vào phòng, hình như rất vội, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng. Xuân Oanh và Thu Yến trước đã đi thư phòng thu thập chuẩn bị để Hạ Niên đi qua nghỉ ngơi, chính mình đi rót một ly trà đặt vào trong tay Hạ Niên nói: “Khát nước sao? A ma ta thấy cách nhà không xa, bà không chịu ngồi cỗ kiểu xe ngựa gì cả, thế nào cũng muốn đi đường, thật làm cho chàng phải đi tới rồi lại đi về.”

“Ta thực là đói khát!” Hạ Niên nói lời hai nghĩa, thấy Quý Thư đổi lại xiêm y xưa nay hay mặc, trong đầu lại không ngừng nhớ tới hình ảnh nàng mới vừa mặc cái áo ngực kia... Dáng vẻ ấy, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cầm trà lên liền uống ực một cái cạn sạch, để chén lại trên bàn, thấy đôi long phượng thai đang ngủ say, nha đầu lại không có ở đây, không để ý nhiều, một phen bắt được Quý Thư, đặt lên trên giường liền hôn.

Quý Thư cảm giác thân mình Hạ Niên nóng nóng, cũng có chút động tình, chỉ là Hạ phu nhân đã cản dận, lúc này không thể để Hạ Niên ở lại trong phòng, chỉ đành nhẫn tâm đẩy ra nói: “Tướng công tốt à, đợi đêm mai lại...” Nói còn chưa dứt lời, môi lại bị chặn lại rồi, chỉ nghe Hạ Niên lẩm bẩm nói: “Chỉ hôn một chút!” Trong lúc hai người đang đưa đẩy lờ lờ kéo kéo, không nhìn đến hướng đi, không cẩn thận đụng phải chân giường của đôi long phượng thai đang ngủ, giường nhỏ đột nhiên lay động lắc lư.

“Oa oa...” Đôi long phượng thai đang ngủ say, đột nhiên lại bị chao đảo lung lay, đều khóc lớn lên.

“Ta phải đến thư phòng rồi!” Nghe thấy tiếng khóc của đôi long phượng thai, Hạ Niên chỉ đành buông tay Quý Thư ủ rũ đi tới thư phòng.

Buổi tối ngày hôm sau, trời đã kéo đêm đen, Hạ Niên liền dính ở trong phòng không chịu ra ngoài, còn đặc ý nói là giúp đỡ Quý Thư dỗ đôi long phượng thai ngủ.

Lão cha, trời còn rất sớm, người gấp cái gì nha? Hạ Viên bị Hạ Niên ôm trong lòng, chỉ nghe Hạ Niên thăm thi dò dẫm nói: “Tiểu Viên Cầu à, con nhanh nhanh ngủ đi! Ngủ càng nhiều, mới sớm nhanh lớn!” Lão cha ơi lão cha, người cứ nói như vậy ta rất khó đi vào giấc ngủ, tốt xấu gì cũng phải để lão nương cho ta ăn no, được ôm vào lòng ngực ấm áp, vỗ nhẹ ta vài cái, ta mới ngủ được! Lão cha, người đồ tiểu hải tử thật sự là không có kinh nghiệm gì cả! Hạ Viên vừa cảm thán vừa bất mãn “Oa oa” khóc lên vài tiếng bày tỏ kháng nghị.

Bạn đang đọc truyện trên diễn đàn Lê Quý Đôn

Quý Thư để người bé Tiểu Cẩm Lãm đi ra ngoài tiểu, để cho thư thái vui vẻ, thế này mới bắt đầu cho ăn, chỉ chốc lát, Tiểu Cẩm Lãm đã ngủ mất. Đặt Tiểu Cẩm Lãm lên trên giường nhỏ, đắp chăn tốt xong, Quý Thư mới tiếp nhận Hạ Viên trong tay Hạ Niên, hôn mấy cái cười nói: “Tiểu Viên Cầu ngoan ngoan của ta, cha con miệng thì nói dỗ cho con ngủ, lại không cho con ăn, đương nhiên con không ngủ được, có phải không nào?” Nói xong bé Hạ Viên đi ra ngoài tiểu, lại lấy khăn mặt lau cho nàng một chút, thế này mới ôm trở về phòng cho ăn. Dù sao thể chất của Hạ Viên cũng chỉ là trẻ con, tuy nàng muốn xem kịch, nhưng người có lòng lại không đủ lực, ăn no liền chìm vào giấc ngủ.

Sau khi long phượng thai đã ngủ sâu, Hạ Niên đóng cửa phòng, kéo Quý Thư, lại không thân mật, chỉ nhỏ nhẹ nói: “Tối hôm qua ta đi vào không phải nhìn thấy nhìn thấy một kiện áo chưa từng nhìn thấy qua sao? Nàng mặc cho ta xem đi!”

“Xuân Oanh và Thu Yến đều nói y phục ấy quá quái dị, các nàng đều nói khó coi, chàng thật sự muốn xem?” Quý Thư hơi ngượng ngùng, mặt đỏ hồng nói: “Nhưng không cho chàng cười ta!”

“Ừm, nàng mặc đi! Ta uống một ly trà!” Hạ Niên muốn nói với Quý Thư tối hôm qua đã rình ở cửa sổ nhìn thấy dáng vẻ mê người của nàng khi mặc bộ y phục đó cùng với đoàng tám lụa mỏng, đến bên miệng lại không nói được, nhất thời quay đầu uống trà.

Hạ Niên mới uống chút trà quay đầu lại thì máu mũi thiếu chút nữa phun ra. Dưới ánh nến ấm áp nhu hòa, Quý Thư lộ ra hai cánh tay như tuyết trắng. Tám lụa mỏng trong suốt quần quanh bộ ngực, tùy ý cột lại trên lưng, thấp thoáng, nhìn thấy y phục mặc bên trong, đúng là áo lót ngày hôm qua nàng đã mặc. Thấy Hạ Niên nhìn qua, Quý Thư nghiêng người hướng trên giường nằm xuống, dùng một cánh tay như tuyết trắng nâng má. Lụa mỏng bao quanh,

chỉ thấy đường cong là lướt, da trắng nõn nà, sóng mắt lưu chuyển, xinh đẹp không gì sánh được.

Hạ Niên làm sao nhịn được, ba bước thành hai bước tới, sét đánh không kịp bưng tai nhào tới giường, thở hổn hển nói: “Tiểu yêu tinh, ta tới rồi!”

Quý Thư mê hoặc duyên dáng đã lâu, sớm đã động tình, đợi đến khi Hạ Niên môi lưỡi nóng bỏng chạm tới, vẫn lững lờ con cá vàng co rút bên trong, lại bị Hạ Niên hung hăng ôm lấy, lỗ tai nghe thấy, tất cả tình ý đều làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Hạ Niên mới kéo lụa mỏng Quý Thư thì nghe nàng nói: “Tất nển đi...”

“Không muốn tắt, ta vừa lúc có thể nhìn nàng...” Giọng nói xưa nay âm áp dễ nghe lúc này lại hơi khàn khàn, mang theo xúc cảm không thể kháng cự.

“Không, không, thôi rồi nói!” Giọng nữ uyển chuyển ôn nhu nhỏ nhẹ, mang chút khẩn cầu dụ hoặc người, khiến người ta nghe xong nhiệt huyết càng sôi trào.

“Được, thôi thì thôi!” Hạ Niên kéo Quý Thư đè xuống không cho nàng lộn xộn, một tay kéo áo ngực của nàng, tay dùng lực phóng tới ánh nển. Ánh nển vốn mỏng manh, bị áo ngực mang chút gió thổi tới, lập tức bị dập tắt. Ngoài cửa sổ gió thổi nhẹ nhàng, len qua màn, lại nghe có một cổ hương khí dần dần lan tỏa ra, một phòng đầy mùi thơm.

Có người cất giọng nói: “Đây là hương gì vậy?”

“Ừm, cái áo sơ mi ta mặc lúc trước có hun qua hương, lúc này bị nhiệt của ánh nển hun tới, hương kia cũng lan tỏa ra.”

“Thật sự làm tiêu hồn tới xương cốt!”

“Đây là nói mùi hương hay là nói ta?”

“Nàng cảm thấy thế nào?”

Động tĩnh người trong phòng quá lớn, Hạ Viên lại bị đánh thức, mơ mơ màng màng niệm mấy câu a di đà phật, lật mình nhắc nhở nhiệt tình của hai người, quả nhiên tiếng vang của hai người nhỏ đi nhiều, vì thế Hạ Viên tiểu tâm can lộn xộn của chúng ta, lại mặc niệm mấy câu ôi lão thiên gia, vừa dần dần chìm vào giấc ngủ.

Từng ngày lại trôi qua, chớp mắt đã qua năm, mùa hạ lại tới, đôi long phượng thai đã qua một tuổi.

Đến ngày chọn đồ vật đoán tương lai thì đôi long phượng thai bị ôm lên trên bàn, nhìn một bàn đầy những vật này nọ, Tiểu Cẩm Lãm hưng phấn, sờ sờ cái này, lại sờ đến cái kia. Hạ Viên cũng hưng phấn đi theo sờ các loại này nọ. Không còn cách nào, không biết trong thân thể bị cái gì quấy phá, phản ứng với các loại đồ vật này nọ đều giống với mấy đứa trẻ như Tiểu Cẩm Lãm, lúc này nhìn đến mấy đồ vật trên bàn, không chỉ có thì từ ca phú, những thứ quan ấn đồng tiền thường hay nhìn thấy, thế nhưng cũng có những hộp son phấn màu sắc chói mắt hay những cái cuốc nhỏ vân vân mây mây, nhìn không được hoa chân múa tay vui sướng, thấy một cái lại thích một cái.

Truyện chỉ đăng trên diễn đàn Lê Quý Đôn

Bắt cái gì tốt đây? Hạ Viên sờ sờ quan ấn đang bên người, lặng lẽ cảm nó đưa gần tới chỗ Tiểu Cẩm Lãm một chút, đang định lấy tay cầm lấy quyền sách, lại thoáng nhìn thấy Tiểu Cẩm Lãm đang nhìn cái hộp son xinh đẹp lóa mắt, thầm kêu không tốt. Nếu tiểu ca ca bắt lấy cái này, thực dễ dàng bị tổ mẫu và phụ thân nói thật giống như Bảo Nhị gia, ban đầu đã có thành kiến sẽ không tốt. Lại nghe Xuân Oanh và Thư Yên khẩn trương nói: “Ca nhi, bắt quan ấn đi! Thư nhi, bắt tiền đi!” Tất cả những người còn lại đều mỉm cười khuyến khích nói: “Bắt lấy, bắt lấy!”

Hạ Viên nghe thấy Quý Thư khuyến khích nói bắt lấy bắt lấy, trong giọng nói đã có chút lo lắng không dễ nhận ra, nghĩ chắc cũng sợ Tiểu Cẩm Lãm bắt lấy son hộp, lại xoay cái móng nhỏ dịch chuyển qua một chút, tay trái bắt lấy một quyền thi tập trước, tay phải đuổi ra, cướp đoạt hộp son phấn đang trước mặt Tiểu Cẩm Lãm, nhắc tay lên. Lại nghe Quý Thư thở ra một hơi cười nói: “Tiểu Viên Cầu thực là tham, một tay đã bắt hai loại.”

Tiểu Cẩm Lãm thấy hộp son phấn đồ thẩm đã bị cầm đi, không khỏi tức giận sinh khí, muốn cướp về, lại thấy Hạ Viên xoay người nhìn những đồ vật khác, nhất thời không để ý đến nàng, trái lại nhìn phải một cái cuốc nhỏ, vật này nhìn thật xinh xắn, xem chắc đùa tốt lắm.

Ôi ôi, tiểu ca ca, sao ngươi không bắt quan ấn vậy? Mặc kệ tương lai ngươi có làm quan hay không, chọn đồ vật đoán tương lai bắt tới quan ấn người lớn sẽ đặc biệt cao hứng. Ngươi thật mau bắt lấy đi! Hạ Viên thấy ánh mắt Tiểu Cẩm Lãm tất cả đều nhắm tới cái cuốc nhỏ, đối với quan ấn lại không có hứng thú, chỉ đành cầm lấy thi tập trong tay che lên cái cuốc nhỏ không cho Tiểu Cẩm Lãm lấy. Tiểu Cẩm Lãm sờ sờ thi tập, cùng đoạt với Hạ Viên, nhìn thấy đoạt không được, kêu hai tiếng “A a”, đành phải buông tay, rơi vào đường cùng thuận tay cầm quan ấn ở ngay bên cạnh lên chơi.

Hạ Viên thấy Tiểu Cẩm Lãm nâng quan ấn muốn cắn một ngụm, nhất thời giờ thi tập trong tay lên hấp dẫn lực chú ý. Tiểu Cẩm Lãm thấy cái cuốc nhỏ lúc đầu đã nhìn trúng bị Hạ Viên che đi qua một bên, lúc này lại nằm đúng trong cánh tay cùng quan ấn, tay kia rất nhanh đã đoạt tới tìm hiểu, lấy cái cuốc nhỏ bắt đến trong tay. Hạ Viên sợ Tiểu Cẩm Lãm bỏ lại quan ấn, liền đưa cánh tay muốn cướp quan ấn, Tiểu Cẩm Lãm thấy Hạ Viên lại muốn đoạt vật gì đó trong tay mình, dùng một bàn tay ôm quan ấn gắt gao vào trong ngực, tay kia thì giờ cái cuốc nhỏ hướng tới hộp son phấn trong tay Hạ Viên.

Mọi người nói: “Ca nhi một tay cầm quan ấn, một tay cầm cái cuốc nhỏ. Đây là...” Còn chưa nói hết, thấy Tiểu Cẩm Lãm và Hạ Viên náo loạn cũng một chỗ, không khỏi hét lên: “A, đánh nhau. Thư nhi còn cùng ca nhi giành quan ấn, chẳng lẽ lớn lên muốn làm quan? Chỉ tiếc triều đình ta không có chức danh nữ quan.” Vừa nói vừa nở nụ cười.

Quý Thư đã vội vàng đi lên ôm Tiểu Cẩm Lãm. Đặt bé xuống dưới.

Hạ Niên cũng vội ôm Tiểu Viên Cầu xuống dưới, đặt ở bên kia. Cười nói: “Được rồi, được rồi, mỗi đứa đều cầm hai thứ, trong tay đều có đồ chơi, không cần tranh nhau nữa!”

Hai thứ đồ chơi liên tục đều bị Tiểu Viên Cầu giành lấy, trong lòng Tiểu Cẩm Lãm cũng sinh chút tức giận, thoát khỏi bàn tay Quý Thư, cánh tay khẽ nhấc lên, một tay giữ quan ấn, một tay giữ cái cuốc nhỏ, vững vàng đi tới chỗ Tiểu Viên Cầu. Đứng đằng sát khí.

“Ca nhi đi rồi, ca nhi đi rồi!” Mọi người sợ hãi thốt lên, lại sợ Tiểu Cẩm Lãm ngã sấp xuống, đều làm tư thế như thủ thành bóng đá, chuẩn bị tùy lúc có thể lao tới bắt lấy Tiểu Cẩm Lãm.

Tiểu ca ca, huynh còn muốn đánh nhau với ta sao? Đến a, ai sợ ai! Hạ Viên cũng tránh tay Hạ Niên, nhanh tay cầm lấy hộp son và thi tập. Làm tư thế huynh có gan thì tới đây, chúng ta đánh nhau ba trăm hiệp xem nào, nhìn thấy thế tất cả mọi người đều không nhịn được cười, nói: “Ngay cả biểu tình của thư nhi cũng thú vị quá đi!”

Truyện được làm bởi thành viên diễn đàn # Lê # Quý # Đôn

Hạ phu nhân cũng không nhịn được cười nói: “Bình thường ôm lấy một đứa, đứa khác không thấy người, còn muốn khóc đấy, giờ này lại đánh nhau?”

Long phượng thai dù sao cũng là lần đầu tiên tập tành đi đường, chỉ đi được vài bước dừng lại không dám đi nữa. Người lớn đều tự mình bế lấy bọn họ, cười nói: “Vừa满 một tuổi đã bước đi, xem như khó có được rồi! Lúc này bước đi, không lâu sau sẽ mới chuyện rồi đấy!”

Đến nỗi khi trở về phòng lúc tối muộn, Tiểu Cẩm Lãm vẫn còn nhớ thù, nằm trên giường nhỏ chọc tới Hạ Viên, Hạ Viên cũng trừng mắt chọc bé, hai người vẫn chọc ghẹo nhau.

Quý Thư ở bên cạnh cũng cười nói: “Thời gian trôi qua thực vui vẻ, mấy đứa nhóc đã một tuổi. Ngày nào đó phải gọi người làm một cái giường nhỏ khác, để bọn chúng tách ra ngủ riêng thôi!”

“Qua chút thời gian nữa bọn chúng cũng không thể cùng một phòng với chúng ta. Phải chuyển bọn chúng ra ngoài sương phòng phía trước đi.” Hạ Niên nhẹ nhàng đi tới cất lời, từ phía sau ôm eo Quý Thư, đầu bả lên vai nàng, nhìn long phượng thai trên giường nói: “Hai đứa các con mau ngủ đi, chơi nữa chắc trời sáng luôn đấy.”

“Ô ô...” Tiểu Cẩm Lãm thấy Hạ Niên bả đầu lên vai Quý Thư, thật không vui, lại ngồi xuống, một tay chỉ vào Hạ Niên, một tay khác vịn thanh chắn giường ô ô a a không biết là đang nói gì.

Ha ha ha, tiểu ca ca ghen tị! Ai bảo hai người thân thiết trước mặt tiểu hài tử chúng ta, không biết kiêng dè. Hạ Viên quyết định giúp đỡ Tiểu Cẩm Lãm một phen, lúc này cũng bò dậy, vịn thanh chắn giường đứng vững lên, lấy tay bắt lấy đầu Hạ Niên đang đặt trên vai Quý Thư, cũng ô ô a a la hét.

“Chẳng lẽ hai đứa quý nhỏ này muốn tranh giành tình nhân với ta sao, không cho ta ôm nàng!” Hạ Niên ngạc nhiên buông Quý Thư ra, thấy đôi long phượng thai giương cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra răng thỏ, làm cái vẻ mặt cha dám xằng bậy liền cắn cha luôn đấy, không khỏi dờ khóc dờ cười.

Quý Thư thấy thế không nhịn được cười, quay đầu nói với Hạ Niên: “Chàng đi ngủ trước đi, ta đỡ chúng về giường ngủ đã.”

Hạ Niên xị mặt nói: “Ta cũng ngủ không được, sao không thấy nàng đỡ ta?”

Quý Thư nghe vậy, tự tiểu phi tiểu liếc nhìn Hạ Niên nói: “Đội đỡ chúng nó xong, ta lại đỡ chàng!”

Hạ Niên nghe được lời nói đầy ám chỉ của Quý Thư..., xuân tình sớm đã nhộn nhạo, mặt mày hớn hờ nói: “Ta lên giường chờ nàng!”

Nổi da gà đầy đất rồi! Hạ Viên âm thầm vuốt mồ hôi, a di đà phật, đôi này thật quán quýt si mê.

Đỡ long phượng thai ngủ xong. Quý Thư khoác áo khoác, chỉ mặc áo lót, xoay người đến thối tất nệm, ngoài cửa sổ ánh trăng len lỏi chiếu vào, chiếu lên trên người nàng. Hạ Niên chờ đợi đã lâu, không đợi được nàng chậm rãi đi đến, nhảy xuống giường bế nàng xoay một vòng, đặt lên giường, bắt hai chân nhấc cao, loay hoay bắt diệp nhạc hồ (vô cùng phi thường nhuần nhuyễn). Lại nói vài câu tình ý khiến người phải mắc cỡ đỏ mặt bên tai Quý Thư.

Trong lúc ngủ mơ Hạ Viên lại trở mình, trong mộng liên tục thì thầm: a di đà phật, a di đà phật!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: ÁNH MẮT QUÁN QUÝT SI MÊ

“Chàng nghe một chút xem, hình như Tiểu Viên Cầu đang nói cái gì ‘Hử’. Quý Thư nghe âm thanh Hạ Viên lúc mơ ngủ nói, che miệng Hạ Niên nói: “Tiểu Cẩm Lãm và Tiểu Viên Cầu đã đi đứng rồi, nhưng vẫn chưa nói chuyện. Chẳng lẽ lúc này trong mộng đang học nói chuyện sao?”

Hạ Niên cũng lắng tai nghe, kinh ngạc nói: “Giống như đang nói ‘Thước’ gì đó, chẳng lẽ hôm nay nàng cho bọn nó ăn cháo gạo và đậu hũ, bây giờ mơ thấy đang ăn thứ này, trong mộng nói ra tiếng đó chứ?”

Qua ngày hôm sau, Quý Thư muốn chỉ bảo Tiểu Cẩm Lãm và Tiểu Viên Cầu nói chuyện, đầu tiên là dạy bọn họ học gọi “nuong”, thấy bọn họ học nửa ngày mới phát ra được tiếng “nằm”, nhưng cũng rất vui sướng, ôm gọi tiểu tâm can bảo bối. Lại nói với Xuân Oanh cùng Thu Yên: “Đứa trẻ nhà ca ta chưa đầy một tuổi đã gọi cha và nuong rồi, ta nghe thật rất hâm mộ, thấy Tiểu Cẩm Lãm và Tiểu Viên Cầu còn chưa nói chuyện, thật là sầu lo. Bây giờ nếu đã phát ra tiếng rồi, mấy ngày nữa nhất định sẽ nói được. Không làm gì phải dạy bọn chúng nói chuyện nhiều hơn.” Mấy ngày sau đó, Tiểu Cẩm Lãm và Hạ Viên cũng phát được ra tiếng, mặc dù khẩu âm không chuẩn, ngẫu nhiên cũng phát ra được một hai tiếng. Bước đi đã vững vàng hơn rồi, có khi còn giơ tay chạy chậm từng bước.

Nhân trong viện đang làm bánh mè vừng, Hạ Viên thấy bánh mè vừng kia thật tinh xảo, hình dáng đẹp đẹp, hạt mè vàng óng ánh, hương thơm nức mũi. Nàng ăn một miếng vẫn chưa đã, liền ăn thêm một miếng nữa, chỉ tiếc không nói được, đành phải chỉ chỉ lên bàn con kêu “Nha nha”. Kể từ khi Hạ Viên trở thành hài tử, cảm xúc không chỉ giống trẻ con, ngay cả đồ thích ăn cũng giống một đứa trẻ, đặc biệt rất thích ăn bánh ngọt kẹo đường...

Hạ Niên thấy Hạ Viên chỉ lên trên bàn, lại không chịu lấy bánh cho nàng, còn trêu nàng nói: “Tiểu Viên Cầu à, con gọi một tiếng phụ thân, phụ thân liền lấy bánh cho con!”

“Nằm, nằm!” Hạ Viên rất muốn gọi một tiếng phụ thân, ai ngờ nói ra lại từ nằm, cũng có chút bất đắc dĩ, nhất thời chỉ có thể làm dáng vẻ đáng thương mếu mệ, ô ô, người ta bắt quả chỉ muốn ăn thêm một miếng bánh mè vừng thôi mà, có cần làm khó người ta như vậy không?

“Cha!” Bên cạnh bỗng nhiên truyền tới giọng nói của Tiểu Cẩm Lãm, lớn tiếng hét lên: “Bánh!”

Không phải chứ? Tiểu ca ca huynh đã có thể nói rồi, còn nhảy ra tới hai từ? Hạ Viên thật bị phần rồi, vì sao mình không thể phát ra tiếng nói được? Chẳng lẽ nhân phẩm có vấn đề?

“Woaa, Tiểu Cẩm Lãm có thể nói rồi!” Hạ Niên kinh hi, một phen ôm lấy Tiểu Cẩm Lãm xoay một vòng, cười ha ha nhét bánh mè vừng vào miệng Tiểu Cẩm Lãm. Tiểu Cẩm Lãm đón lấy bánh mè vừng đắc ý nhìn Hạ Viên.

Hạ Viên yên lặng rơi lệ rồi, quyết định đi đến bức tường vẽ vòng tròn.

Hạ Niên mới buông Tiểu Cẩm Lãm, đang định lấy cái bánh mè vừng khác cho Hạ Viên thì đã thấy Tiểu Cẩm Lãm cầm bánh mè vừng trong miệng nhét vào miệng Hạ Viên, cái miệng nhỏ lập đi lập lại động tác cắn, ý bảo Hạ Viên cắn một miếng đây!

Tiểu ca ca đối ta thật tốt! Tuy rằng bánh đã dính nước miếng Tiểu Cẩm Lãm, Hạ Viên vẫn cảm động cắn một ngụm nhỏ. Tiểu Cẩm Lãm thấy miếng bánh có một lỗ hồng nho nhỏ, càng nhét bánh mè vừng vào miệng Hạ Viên, há to miệng ý bảo cắn một ngụm lớn đi, Hạ Viên làm thật, hù dọa Tiểu Cẩm Lãm rút tay lại, mang bánh rút ra, thối lui mấy bước, giương cái miệng nhỏ nhắn làm động tác cắn. Tiểu muội à, cắn một miếng là được, nuốt trọn hết cả cái bánh thật không hiền hậu đâu.

Gào khóc, ta lại nuốt! Hạ Viên thấy Tiểu Cẩm Lãm làm động tác vỗ ngực vẫn chưa định thần được, quyết định lại đùa hấn tiếp, há to mồm, làm động tác như con chó nhỏ đang muốn cắn lấy mẫu xương hướng tới bánh trên tay Tiểu Cẩm Lãm xông tới. Quả nhiên Tiểu Cẩm Lãm quỳnh quáng lên tránh ra phía sau Hạ Niên không dám đi ra.

Hạ Niên thấy huynh muội bọn họ náo loạn, trong tay sớm cầm một cái bánh mè vừng đi qua đặt vào trong tay Hạ Viên, cười nói: “Tuy là con không nói, phụ thân cũng cho con một miếng bánh.”

Hạ Viên nhận lấy bánh, cười hi hi đi tới chỗ Tiểu Cẩm Lãm, Tiểu Cẩm Lãm thấy trong tay nàng cũng có bánh rồi, lúc này ôm đùi Hạ Niên đứng bất động. Hạ Viên đi đến gần, nhét bánh mè vừng trong tay vào miệng Tiểu Cẩm Lãm, ý bảo hấn cũng cắn một ngụm. Hi hi, hồi này mới cắn của huynh một miếng, bây giờ để huynh cắn lại một miếng đi!

“A ô!” Tiểu Cẩm Lãm cũng cố ý há to miệng ý bảo muốn nuốt hết lấy toàn bộ bánh. Thấy Hạ Viên cười hi hi nhìn hấn, cũng không rút bánh đi, miệng tuy mở lớn, lại chỉ cắn một miếng nhỏ.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên diễn đàn Lê Quý Đôn

“Hai huynh muội thật thú vị!” Đứng bên cạnh nhìn bọn họ đùa giỡn, Vương ma ma cười tủm tỉm nói: “Thiếu phu nhân nhanh chóng sinh thêm vài đứa thì thật tốt!”

Có nghe hay không? Hạ Niên thấy Quý Thư đang bày biện này nọ lên trên bàn, nhìn qua, liếc mắt ý bảo: Lời này của Vương ma ma chính là ý tứ của mẹ ta đây, nàng phải cố gắng một chút đi!

Chuyện này, chỉ mỗi một mình ta cố gắng không được a! Quý Thư thấy Vương ma ma không có nhìn qua, cùng Hạ Niên mất đưa này lại, tầm mắt quẩn quýt.

Thế nào, đêm nay chúng ta tiếp tục cố gắng? Hạ Niên quăng một cái ánh mắt ý vị thâm trường cho nàng.

Cha mẹ, đừng đem chúng ta làm “người trong suốt” được không? Hạ Viên ngẩng đầu thấy ánh mắt trao đổi kín không khe hở giữa Hạ Niên và Quý Thư, cảm khái thật sâu, thì ra tìm được đúng người rồi là có thể ân ái như vậy.

Mấy ngày trôi qua, Quý Thư nhân lúc rảnh rỗi làm một bức châm tuyến giao cho Hạ phu nhân, Hạ phu nhân thấy châm tuyến tuy là làm vội vàng, vẫn rất tinh xảo, gật đầu nói: “Lão thái gia tuy là rất thương Hạ Niên, nhưng vẫn phải để Hạ Niên vẽ một bức hạ liên mang về thôi!”

Nhân tháng chín là sinh nhật Hạ lão thái gia, Hạ phu nhân nghĩ tới nghĩ lui, nếu không trở về cũng không thỏa đáng, liền quyết định lên đường. Đường lúc nhận lấy châm tuyến Quý Thư, thấy Hạ Niên cũng viết một bức hạ liên đi ra, cười nói: “Lão thái gia và lão thái thái đều nhắc đến hai đứa cháu, mà lúc này lại không gặp được bọn chúng, hay là vẽ bọn chúng giống giống một chút trở về để bọn họ nhìn một chút mới được.”

Hạ Niên đồng ý, nhất thời cười nói: “Lúc trước bọn chúng đang chơi đùa đá cầu, quả cầu kia còn đá rất xa, hai đứa bọn nó đuổi theo, cuối cùng bỏ nhào tới quả cầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn rất thú vị, con nhất thời hứng khởi, thật đã lấy bút phác họa một bức khá giống bọn chúng. Mang bức tranh này trở về thôi!” Nói xong đi tìm bức tranh phác họa ấy.

Hạ phu nhân thấy tranh vẽ rất giống, bảo Từ La thu lại, dặn dò Hạ Niên và Quý Thư thật nhiều, tóm lại là nói bà đã về kinh rồi, mọi sự cần phải cẩn thận, dậy sớm ngủ sớm, phàm là chuyện của đôi long phượng thai, đều phải để tâm đến, không được xao nhãng qua loa.

Đội Hạ phu nhân đi rồi, Quý Thư cười nói với Hạ Niên: “Bây giờ phu nhân quay về kinh trước, không biết khi nào chúng ta cũng phải trở về kinh? Mọi người trong phủ của chàng, chàng cũng nên nói cho ta biết một lần đi.”

Hạ phu nhân từ lão thái gia đi xuống, có năm phòng, đại phòng Hạ Tiềm Kim, tam phòng Hạ Tiềm Thủy và ngũ phòng Hạ Tiềm Thổ là con vợ cả, chi thứ hai có nhị phòng Hạ Tiềm Mộc và tứ phòng Hạ Tiềm Hỏa là thứ xuất, cả năm phòng, tất cả đều thú là thế gia chi nữ. Đến cháu trai cùng lứa với Hạ Niên, ngoại trừ Hạ Niên được Hạ lão thái gia yêu thương nhất, con cháu các phòng còn lại, đa số đều vẫn thú là thế gia chi nữ, Hạ gia có thể nói là rễ bám sâu cành lá xum xuê.

Quý Thư ở một bên nghe Hạ Niên kể mọi người trong Hạ phủ, một bên cảm thán: cái gọi là đại tộc thế gia, chính là một gia đình như vậy đi!

Đội đến hai năm sau sau khi Hạ phu nhân về kinh, long phượng thai được ba tuổi thì nhận được thư tín từ kinh thành, bảo Hạ Niên dẫn Quý Thư cùng long phượng thai cả nhà vào kinh.

Do vài năm trước triều chính chưa ổn định, lòng người còn hoang mang, tân hoàng đế sau bốn năm đã ổn định được triều cục, lòng người an ổn. Hiện nay chính là thời gian thái bình, tân hoàng đối với Hạ gia cũng đã tiêu giải tâm giới, bởi vậy Hạ Gia Chính gọi thư đến bảo một nhà Hạ Niên trở về kinh.

Lúc Quý Thư và Hạ Niên đang thương lượng chuyện về kinh thì Vương ma ma mang Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên vào vườn đi dạo, thường thường hỏi mấy câu: “Tối hôm qua hai huynh muội theo cha nương các người ngủ cùng một phòng sao?”

Nghe thấy Vương ma ma hỏi thế, Tiểu Cẩm Lâm đang ngậm trong miệng một viên kẹo đường, ồm ồm nói: “Mẫu thân kể chuyện cổ tích cho chúng ta nghe, kể xong cũng theo mẫu thân ngủ trong phòng luôn.”

Edit by diendanlequydon.com...

Vương ma ma, bà muốn hỏi thăm cái gì? Trong tay Hạ Viên cũng đang cầm một viên kẹo đường, chuẩn bị lột giấy bỏ vào miệng. Lại nghe Vương ma ma nhỏ giọng hỏi: “Thư nhi, buổi tối người có thấy cha mẹ bọn họ chơi đùa với nhau hay không?”

Đâu chỉ ôm nhau cùng chơi đùa! Hạ Viên cảnh giác liếc mắt nhìn Vương ma ma một cái, a, lão nhân gia sao lại hứng thú với chuyện khuê phòng của cha mẹ thế? Không đơn giản a!

“Bọn họ không chơi, bọn họ tránh ở trong chăn đánh nhau, mẹ bị đánh đau đớn còn kêu a a rất lớn!” Tiểu Cẩm Lâm nghe thấy Vương ma ma hỏi, bắt chước tiếng rên rỉ của Quý Thư, vỗ lên cái ngực nho nhỏ thất kinh nói: “Nửa đêm tối hôm qua ta tỉnh dậy, nghe thấy tiếng mẹ hừ hừ, hình như là cha ta đang khi dễ nương ta đó. Ta đứng lên nhìn một cái, thấy bọn họ tránh ở trong chăn xoay tới xoay lui đánh nhau a, hình như là cha ta đang khi dễ nương ta! Sau đó ta hét lớn một tiếng nói: “Không được đánh nhau!” Bọn họ mới không gây tiếng động, ngoan ngoãn ngủ!”

Tiểu ca ca oi tiểu ca ca, chuyện này làm sao lại nói ra chứ? Hạ Viên âm thầm rịn mồ hôi, a a, nhất định phải tìm cách thông báo với cha mẹ, tiểu ca ca và ta bây giờ cũng không còn nhỏ nữa, sau này phải thu liễm chút. Lại nghe Vương ma ma lẩm bầm bầm: “Người phòng này nhà chúng ta hơi thiếu chút, ca nhi thư nhi đều hơn ba tuổi, thiếu phu nhân vẫn chưa mang thai bụng thứ hai, bảo ta sao không lo lắng?”

Vương ma ma, thì ra đây là lý do người lo lắng à! Hạ Viên lặng lẽ phì phì, ừm, theo chúng ta suy đoán, đây là bởi vì cha quá chịu khó, ngược lại không dễ dàng mang thai. Nếu như đến trong kinh thành, cha phải làm việc, hai người thiếu quần quýt si mê, nói không chừng sẽ nhanh chóng có đệ đệ muội muội đấy!

Tối buổi chiều, Hạ Viên tìm cơ hội nói vào tai Quý Thư: “Nương, Vương ma ma mang ta và tiểu ca ca vào vườn dạo chơi, tiểu ca ca nói cho Vương ma ma nói tối hôm qua nương và cha ở trong chăn đánh nhau đấy!”

“Á!” Quý Thư nghe xong đỏ mặt, đội Hạ Niên vào phòng, khi không còn ai, oán giận nói với Hạ Niên: “Đã thành thân mấy năm rồi, còn còn như lang như hổ. Tối hôm qua để Tiểu Cẩm Lâm và Tiểu Viên Cầu vào ngủ cùng, bảo chàng im lặng chút, nhưng chàng còn náo loạn, hôm nay Tiểu Cẩm Lâm đã bắt chước nói với Vương ma ma đấy!”

Hạ Niên nghe xong cười cười, đoạn đi qua nói: “Nhưng thật ra là tối hôm qua nàng kêu quá lớn, mới làm cho bọn chúng biết đó chứ.”

“Chẳng phải chàng, như vậy... Ta làm sao có thể nhịn mà không kêu được chứ?” Khuôn mặt Quý Thụ càng đỏ hơn, sau một lúc lâu hỏi: “Chẳng phải chàng có lời muốn nói với ta sao?”

“Ta xem lịch ngày, chọn ngày hai mươi tháng chín vào kinh. Vẫn nên chuẩn bị thu dọn đồ đạc đi thôi.”

Ngày hai mươi tháng chín, là ngày tốt lên kinh. Mọi người nhà Trịnh gia và toàn bộ gia đình Đồng thị đều đến đưa tiễn, nói lời chào tạm biệt một lúc lâu. Đợi Vương ma ma và đám nha đầu thu thập nọ lên xe ngựa xong, Quý Thụ và Hạ Niên mới bế Tiểu Cẩm Lâm và Tiểu Viên Cầu lên xe ngựa.

Xe ngựa lộc cộc, đi đến kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: MỌI NGƯỜI TRONG HẠ PHỦ

Edit: hoacodat

“Phụ thân, thuyền này sao chuyển động được vậy?”

“Phụ thân, tại sao ánh trăng này vẫn đi theo chúng ta?”

“Phụ thân...”

Trên đường lên kinh Tiểu Cẩm Lâm biến thành đứa trẻ có nhiều câu hỏi, thẳng mang Hạ Niên ứng đối đến mệt.

Hạ Viên lại đột nhiên thích đánh túi lưới, cả ngày bám dính lấy Quý Thụ bảo dạy nàng đánh túi lưới. Vương ma ma thấy nàng tuổi tuy nhỏ, lại khéo tay, hết sức khích lệ nói: “Thụ nhi khéo tay giống thiếu phu nhân vậy, này mới có mấy ngày, đã học đánh túi lưới, tương lai học đến chằm tuyền, nhất định có thành tựu.”

Quý Thụ ngoại trừ chiếu cố long phượng thai, còn hướng Vương ma ma nghe tính cách gia thế mọi người trong Hạ phủ..., chuẩn bị tương lai ở chung một chỗ sẽ không đắc tội với người. Nhất thời lại hỏi thăm những chuyện hàng ngày trong Hạ phủ, Vương ma ma cười nói: “Thiếu phu nhân không cần lo lắng quá, các phu nhân ngày thường cũng rất ôn hòa hữu lễ, rất nhường nhịn nhau. Hiện giờ là Đại phu nhân đang chường gia, Đại thiếu phu nhân đại phòng hiệp trợ xã giao, tất cả tiền chi tiêu hàng tháng cũng là Đại phu nhân chịu trách nhiệm, Đại phu nhân đối với các phu nhân khác cũng rất thương yêu. Bây giờ thiếu phu nhân dẫn theo ca nhi thụ nhi vào kinh, ba năm nay tiền chi tiêu của ca nhi thụ nhi cũng nên được phân tói, Đại phu nhân hẳn là chuẩn bị thỏa đáng. Vào phủ, lĩnh bạc tiêu hàng tháng, thiếu phu nhân cũng có thể an ổn qua ngày. Hơn nữa, Lão thái gia cũng sẽ vì thiếu gia cầu một chức vị, lại thêm một phần bổng lộc. Ngày tốt lành, chỉ mới bắt đầu thôi!”

Nam nhân Hạ gia nổi danh có tiếng, nữ nhân có tiền, này, Quý Thụ đã biết. Lại nghe Vương ma ma nói bên tai lại lịch các nàng dâu Hạ phủ, bạc chi tiêu hàng tháng của các nàng, tiền son phấn, nha đầu hồi môn bên người có bao nhiêu văn văn, nghe không khỏi mà ngáy người. Âm thầm suy nghĩ, Hạ lão thái gia bất quá chỉ là quan ngũ phẩm, bổng lộc cộng thêm thu tô điền trang các loại..., thu vào hàng năm chỉ sợ còn chưa cung đủ một nửa chi tiêu trong phủ, một nửa tiêu dùng kia từ đâu mà có?

Vương ma ma sớm được Hạ phu nhân căn dặn, khi nào Quý Thụ về kinh, chuyện trong phủ chắc chắn phải nói rõ với nàng, liền cười cùng nàng nói đến mấy chuyện bên ngoài nàng chưa biết.

Vốn Hạ lão thái gia thanh liêm, toàn bộ là nhờ Hạ lão thái thái xuất tiền xuất lực xử lý Hạ phủ, mới có hưng thịnh như hôm nay. Huynh đệ nhà mẹ đẻ Hạ lão thái thái được ngư phong làm hàng dệt máy, chuyên cai quản ngành công nghiệp dệt máy cả nước, cực kỳ giàu có. Hạ lão thái thái gả vào Hạ phủ thì không nói đến phần đồ cưới kia, chỉ ở trong kinh thành, còn có ba trang tơ lụa là sản nghiệp hồi môn của bà. Trong tay Hạ lão thái thái có quá nhiều trang tơ lụa, tất nhiên là nuôi dưỡng nhiều quân sự đến các điền trang xử lý, tiền hàng năm kiếm được một nửa đảm đương tiền tiêu dùng Hạ phủ. Vì Hạ lão thái thái vì Hạ gia sinh con dưỡng cái, đảm đương việc nhà, tiền hoa lợi kiếm được từ điền trang tơ lụa đều chu toàn cho Hạ phủ, địa vị của bà tại Hạ phủ, tất nhiên không cần nói cũng biết. Bởi vậy mới nói, Hạ lão thái thái và Hạ lão thái gia cùng tiền, nửa điểm cũng không giả.

Vì lấy Hạ lão thái thái làm chuẩn mực, đồ cưới những nàng dâu khác vào Hạ phủ cũng dày hơn, muốn cùng tướng công nhà mình cùng ngồi cùng ăn, ít hay nhiều đều cảm đồ cưới nhập vào cỗ phần trang tơ lụa của Hạ lão thái thái, khi chia hoa hồng lại cũng chỉ lấy một nửa, một nửa kia sung công. Nói cách khác, tiêu dùng của Hạ phủ, các nàng cũng có xuất tiền. Bởi thế, các nàng dâu Hạ phủ đều đặc biệt mạnh mẽ, đứng trước mặt tướng công nhà mình cũng có chút mặt mũi.

Vì Tứ phòng Hạ Tiềm Hỏa và Ngũ phòng Hạ Tiềm Thổ đều ra ngoài nhậm chức vị, cả nhà Tứ thái thái và Ngũ thái thái tất nhiên cũng đi theo nhậm chức, cũng không ở trong kinh, hiện nay trong Hạ phủ chỉ có ba phòng. Dù không ở trong Hạ phủ, bạc tiêu hàng tháng vẫn còn để đấy, đợi các nàng quay về kinh, cũng nhất định sẽ trả lại.

Nói tới đây, Vương ma ma liếc mắt nhìn Quý Thụ, ngừng một chút nói: “Tất nhiên phu nhân cũng mang đồ cưới nhập cỗ phần trang tơ lụa. Thiếu phu

nhân vào cửa không bao lâu, phu nhân đã viết thư dặn bảo quản gia nương tử trong kinh thành, trước cấp cho thiếu phu nhân một phần bạc nhập vào cổ phần trang tơ lụa. Lúc trước không nói cho thiếu phu nhân, là sợ thiếu phu nhân tay chưa có tiền mà để ý đến chuyện này, ngược lại không tốt. Hiện giờ đã về kinh, thì phải nói rõ cho thiếu phu nhân biết chuyện này. Vì lúc trước phu nhân cũng không vì đại thiếu phu nhân xuất bạc nhập cổ phần, bây giờ lại vì thiếu phu nhân xuất bạc, nếu mà đại thiếu phu nhân biết được, khó tránh khỏi có khúc mắc trong lòng, bởi vậy phu nhân căn dặn, thiếu phu nhân chỉ làm như phần bạc này là mình xuất ra, lấy phần phu nhân giúp đỡ nhập cổ phần là được rồi.”

Hạ phu nhân lấy bạc chính mình ra nhập cổ phần, có thể thấy lòng có chút thiên vị đối với Hạ Niên. Chính mình nhưng cũng không vì thế mà thấy tốt, phải mang bạc lời từ buôn bán trả lại cho Hạ phu nhân. Quý Thư suy nghĩ tuy Hạ Niên có chút danh tiếng, nhưng thanh liêm, lại không tiền. Bản thân mấy năm nay đi theo nghĩa mẫu (mẹ nuôi) buôn bán cũng lời không ít tiền, lại sợ tiền trong tay đến trong kinh không đủ dùng. Cũng may lần trước mình cùng ca ca Văn Phụng (Văn Phong) tiếp một cửa hàng son phấn, để Văn Phụng và Tôn Tiểu Tư ra mặt, chỉ tiếp đãi khách nữ, trong chốn quan gia phu nhân rất có danh tiếng, thật ra kinh doanh cũng lời một ít tiền. Văn Phong còn viết thư nói đợi mình lên kinh, mới hảo hảo mang cửa hàng mở rộng thêm chút. Bây giờ lên kinh, nếu thật có thể mang sinh ý phát triển mạnh, kiếm thêm tiền riêng nhiều chút, không chỉ có thể mang bạc trả lại Hạ phu nhân, ở trong đám nàng dâu cũng có chút mặt mũi.

Gần đến kinh thành thì Quý Thư đại khái cũng đã nghe được tình hình đám con dâu của Hạ gia từ miệng Vương ma ma, trong lòng thoáng yên tâm không ít.

Một đường thuận lợi an ổn, trung tuần tháng mười đã đến kinh thành. Vì lúc trước đã đưa thư đến Hạ phủ, Quý Thư và Hạ Niên mới vừa lên bến tàu, liền có quân sự cùng hai bà vú và rất nhiều gã sai vặt Hạ phủ đến đón, đồng loạt đến thỉnh an Hạ Niên và Quý Thư.

Hai bà vú ăn mặc nhẹ nhàng khoan khoái, lúc cấp Hạ Niên và Quý Thư thỉnh an, miệng cười toe toét nói: “Nghe thiếu gia và thiếu phu nhân dẫn theo ca nhi thư nhi trở về kinh, mỗi ngày lão thái thái đều nhắc đến, sợ ca nhi thư nhi sợ người lạ, bảo chúng ta theo tới đón ca nhi thư nhi, đi theo bọn họ cho quen mặt.” Nói xong đưa tay đến ôm Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên, không nghĩ tới Tiểu Cẩm Lâm ngửa đầu lên trời, giả vờ như không thấy bà vú, hai bà vú không khỏi hai mặt nhìn nhau. Vương ma ma đang ở bên cạnh cười nói: “Ha, ca nhi và thiếu gia khi thuở nhỏ giống nhau như đúc, thấy người lạ mặt sẽ không để ý đến.”

Hạ Viên âm thầm nở nụ cười, thấy hai bà vú xấu hổ đưa tay, liền tự động làm một cái nghiêng người, để một bà vú bế mình lên. Bà vú thấy Hạ Viên không tránh né, còn mời nàng ôm, nhất thời vừa mừng vừa sợ, cười toe toét nói: “Thư nhi thật là nhu thuận!”

Hai bà vú đi theo Hạ Niên và Quý Thư lên một chiếc xe ngựa, dọc đường đi đùa nghịch cùng Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên, thấy các nàng hiền lành vui vẻ, một lúc sau, Tiểu Cẩm Lâm ngoạn náo với mấy ngón tay các nàng. Hạ Viên tròn tròn đôi mắt đen tuyền nhìn các nàng một lúc lâu, cảm thấy các nàng thật sự yêu thích trẻ con, lúc này mới thoáng yên lòng.

Xe nhẹ nhàng chạy, không đến một canh giờ đã đến trước cửa Hạ phủ. Xe ngựa vừa dừng lại, sớm đã có rất nhiều bà tử cùng các nàng dâu đến thỉnh an, đều cười nói: “Nhận được thư, lão thái thái và phu nhân liền dự tính ngày thiếu gia, thiếu phu nhân và ca nhi thư nhi đến kinh thành, hôm qua nhận được thư nói hôm nay sẽ tới bến tàu, lại vội gọi người sớm đi đến đó gặp. Lúc này còn đang lăm băm sao vẫn còn chưa đến đâu? Không nghĩ thế mà đã đến!”

Nói chuyện, đều đồng loạt khen ngợi Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên nhìn tinh linh khả ái. Sớm đã có tiểu nha đầu đi trước vào báo Hạ lão thái thái và Hạ phu nhân biết cả nhà Hạ Niên đã đến. Đợi Hạ Niên và Quý Thư bế long phượng thai được gã sai vặt nâng nhuyễn kiệu tiến vào hành lang, mấy nha đầu đều đứng trên bậc thang thấy bọn họ đi đến, đã cướp đi lên hành lễ, lại vội vàng vén màn thính đường cười nói: “Lão thái thái mới vừa rồi còn nhắc tới đây, thiếu gia thiếu phu nhân đã đến rồi!”

Quý Thư thấy mấy nha đầu nói chuyện tướng mạo không tầm thường, sợ ý cũng không tốt, toàn bộ đều xưng tỷ tỷ. Mấy nha đầu đều nở nụ cười nói: “Thiếu phu nhân làm giảm thọ chúng nô tỳ mất!”

Đang nói, trong thính đường truyền ra tiếng cười một nàng dâu trẻ, mặt hơi dài, da thịt trắng nõn, châu mày thùy quần, dáng người cao ráo, vừa thấy Hạ Niên và Quý Thư, đã vội vàng tiếp đón nói chuyện, nhiệt tình như lửa.

“Đây là Đại thiếu phu nhân Đại phòng!” Vương ma ma thấy Quý Thư không biết xưng hô như thế nào với đối phương, lại đây giới thiệu, cũng cấp đại thiếu phu nhân Lý Thiện thỉnh an.

Ở trên đường Quý Thư đã nghe Vương ma ma nói Lý Thiện trợ giúp Đại phòng Đại phu nhân quản gia, là người khéo léo nhất, nay vừa thấy, quả nhiên nói rất đúng.

“Chắc chắn, ca nhi thư nhi lớn lên, giống như Kim Đồng Ngọc Nữ của Quan Âm vậy... để bá mẫu ôm cái nào.” Lý Thiện nói chuyện, tay đã bế Tiểu Cẩm Lâm ôm vào phòng. Quý Thư vội ôm Hạ Viên đuổi theo. Vừa đi vào, Hạ phu nhân đang giúp một lão nhân gia tóc bạc ra đón, Hạ lão thái thái cười ha ha nói: “Đi đường vất vả, không cần đa lễ. Mọi người mau ngồi nói chuyện.”

“Chắc chắn, hình dáng giống nhau như đúc!” Đợi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Hạ lão thái thái để Quý Thư bế Hạ Viên ngồi vào bên người mình, lại nhìn Tiểu Cẩm Lâm đang ngồi trong lòng Lý Thiện, cười tủm tỉm nhìn nha đầu đang đứng phía sau nói: “Mau mang ngọc bội ta chuẩn bị tốt lấy ra cho ca nhi thư nhi đi.”

“Thư nhi tên là gì hả?” Hạ lão thái thái giúp Hạ Viên đeo ngọc bội lên, lại bế qua ngồi lên trên đầu gối mình, âm giọng hỏi: “Bao nhiêu tuổi?”

“Con tên là Hạ Viên, hơn ba tuổi!” Hạ Viên lặng lẽ nói rành rọt, nhưng âm thanh như trẻ con đang bú sữa nãi thanh nãi khí nói với Hạ lão thái thái.

Mọi người thấy Hạ Viên nhu thuận, đều khích lệ nàng.

Hạ phu nhân lại bận rộn giới thiệu Quý Thụ với mọi người trong phòng, “Đây là Đại phu nhân, đây là Nhị phu nhân...”

Quý Thụ nhất nhất thỉnh an, lại trả lời mọi người mấy việc trên đường đi.

Tất cả mọi người đều có lễ gặp mặt cấp cho Tiểu Cẩm Lãm và Hạ Viên, cùng lúc bà vú bụng nước ẵm cho Tiểu Cẩm Lãm và Hạ Viên uống, lại ôm bọn họ đi ăn cháo. Qua một lúc, lại có một bà vú khác mang hai nam hài và một nữ hài của Lý Thiện đến, vừa thấy trong phòng có một đôi hài tử giống nhau như đúc, hài tử phấn trang ngọc tuyết, đều muốn qua xem, nhỏ giọng nghị luận nói: “Thật đáng yêu a!”

Đứa con lớn nhất của Lý Thiện Hạ Thành chín tuổi, con thứ hai Hạ Bồi tám tuổi, nữ nhi Hạ Mẫn tám tuổi, lúc này toàn bộ đều chen chúc nhìn đôi long phượng thai, kinh ngạc nói: “Thật sự hình dạng giống nhau như đúc nha!”

Tiểu Cẩm Lãm: “Sao giống nhau chứ? Ta cao hơn!”

Hạ Viên: “Sao giống nhau chứ? Ta xinh đẹp hơn!”

“Ồ, còn có thể nói chuyện!” Ba huynh muội Hạ Thành đều kinh hô cảm thán.

Nói gì vậy, chẳng lẽ các ngươi nghĩ long phượng thai thì không biết nói chuyện chắc? Hạ Viên bắt mắt đầu đầy hắc tuyến, lại nghe Tiểu Cẩm Lãm lạnh lùng nói: “Chúng ta là người, nhất định sẽ nói chuyện!”

Tiểu ca ca thật giỏi! Hạ Viên liếc mắt nhìn Tiểu Cẩm Lãm, thật cảm khái, người ta nói đọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường, lời này ứng trên người hài tử thật đúng mà. Trên đường lên kinh, tiểu ca ca quần quýt lấy cha hỏi này kia mấy nhân vật phong thổ trên đường, bắt quả mới qua một tháng, thật giống như trưởng thành hơn rất nhiều. Hơn nữa, khẩu khí nói chuyện thể mà một dạng như cha vậy.

“Woaa!” Ba huynh muội Hạ Thành nhìn nhau, nhỏ giọng hỏi nhau: “Hắn mới hơn ba tuổi thôi, sao giống một tiểu đại nhân thế?”

Bên kia Hạ lão thái thái sớm đã nghe được những lời Tiểu Cẩm Lãm nói, không khỏi bật cười vui vẻ, nói: “Nhìn xem nhìn xem, ca nhi nói chuyện kiểu này, giống y như Niên ca năm đó vậy. Nói chuyện thích chặn họng người ta lại rất có đạo lý.”

Mọi người đều nghe mấy tiểu hài tử nói chuyện với nhau, tất cả đều nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: LÃO THÁI THÁI RA CHIÊU

“Muội đi dứt hẳn ăn một miếng.” Hạ Mẫn thấy Tiểu Cẩm Lãm lạnh lùng, cảm thấy thật đáng yêu, nhận thìa trong tay bà vú, múc đầy thìa cháo đưa đến miệng Tiểu Cẩm Lãm. Mặt Tiểu Cẩm Lãm không chút thay đổi nói: “Mức quá nhiều.”

Hạ Mẫn nghe thế để lại một nửa vào bát cháo trên tay bà vú, lại đưa đi qua, Tiểu Cẩm Lãm lúc này thật nể tình ngậm cháo, đợi Hạ Mẫn lại đưa cháo tới, chỉ dẫn nói: “Tay cầm ổn một chút, mới không vung vãi lên trên xiêm y ta.”

Hạ Viên thấy tiểu ca ca ra vẻ trước mặt người khác, ngậm cười đến nội thương, ngậm thìa cháo trong tay bà vú, ai ngờ Hạ Thành cũng nóng lòng muốn thử nói: “Ta đi dứt tiểu muội muội ăn!”

Hả, không cần đâu! Hạ Viên vừa ngẩng đầu, thấy Hạ Thành đã múc nửa thìa cháo thổi thổi, đưa lưng thìa dứt tới, không khỏi ngửa đầu ra sau một chút, hét lên: “Phải dùng đầu bên kia dứt vào, cuối thìa ta không ăn được!”

Hạ Thành vừa nghe, thay đổi đầu thìa bên kia dứt tới, Hạ Viên ngậm một ngụm, thiếu chút nữa mắc nghẹn, đoạt lấy đầu thìa: “Tự ta ăn!” Vẫn là tự lực cánh sinh tốt hơn, nếu còn bị dứt vài ngụm, không chừng sẽ bị nghẹn chết. Này người đầu tiên dứt cho ta ăn, không thể tự cho ăn được thì phải để người lớn cho ăn, thái độ cho ăn phải thật dịu dàng, động tác cho ăn quá mạnh mẽ, thật sự không thể chấp nhận.

Bởi vì Tiểu Cẩm Lãm và Hạ Viên thật là đáng yêu, một phòng nữ nhân đều bị bọn họ dẫn dắt dời lực chú ý, có mấy người dùng ánh mắt soi mói Quý Thụ, cũng quay đầu nhìn bọn họ. Một nha đầu khác mang trà quả lên, nàng dâu Tứ phòng và Ngũ phòng cũng không ở đây, tính ra, trong sảnh đường bồi phận Quý Thụ nhỏ nhất, Quý Thụ vội vàng đứng lên bụng trà mời quả Hạ lão thái thái, cũng bụng đưa những người khác, mọi người lại cười nói: “Ngươi chỉ cần bụng đưa phu nhân nhà mình thôi!” Nương tử Hạ Từ Ninh – Lý Quyền lại giúp đỡ mang trà bụng tới Hạ phu nhân, các nàng dâu khác cũng đều bụng tới cho phu nhân nhà mình, mọi người ngồi xuống uống trà nhàn thoải.

Lý Quyền ở bên cạnh cười nói với Quý Thụ: “Hôm nay ca nhi thứ nhi nhà chúng ta đến nhà cữu cữu nó, vẫn chưa trở về, nếu trở về gặp Từ nhi và Viên nhi đáng yêu như vậy, không chừng còn hưng phấn hơn cả bọn Thành nhi nữa đấy!”

Trên đường Quý Thụ đã nghe Vương ma ma nói qua nương tử Hạ Từ Ninh – Lý Quyền cũng là đường muội Đại thiếu phu nhân Lý Thiện, lúc này nghe

nàng nói chuyện, tất nhiên cười đáp: “Bản thân ta nghe được từ Vương ma ma nói Văn nhi và Nghi nhi đều thông tuệ hơn người, ca nhi thư nhi nhà ta nếu có thể theo Văn nhi và Nghi nhi cùng đi đến học đường, nghĩ chắc cũng học theo được chút ít đi.”

Hạ lão thái thái lúc này không nặng không nhẹ hỏi Hạ phu nhân: “Sương phòng cấp ca nhi thư nhi đã thu dọn xong chưa? Khí trời sắp trở lạnh, hôm kia ta cầm cái chăn tơ ngỗng kia cảm thấy thật là mềm mại ấm áp, bảo người mang đến cho ca nhi thư nhi đắp đi! Hải tử đáng thương, mới ra đời đã phải sống trong nông thôn phương nam, chưa từng trải qua thời tiết giá lạnh trong kinh, vẫn phải chú ý bọn họ nhiều chút.”

Bỗng lại có quản gia bà tử đi đến nói, hai nha đầu hầu hạ Quý Thư đang ở bên ngoài, hỏi Hạ lão thái thái muốn gặp hay không. Hạ lão thái thái gật đầu nói: “Gọi đi vào nhìn xem! Chỉ có điều, ca nhi thư nhi cũng lớn, vẫn cần phải có đại nha đầu đứng dẫn theo bên người hầu hạ. Hai nha đầu vừa phải hầu hạ nương tử Niên ca, vừa phải hầu hạ ca nhi thư nhi, có chút keo kiệt rồi!”

Nói chuyện, bà tử mang Xuân Oanh và Thu Yến vào trong, trước bỏ đoàn để các nàng quỳ xuống thỉnh an, ngẩng đầu lên để Hạ lão thái thái gặp mặt. Hạ lão thái thái gật đầu nói: “Tuy là nha đầu ở nông thôn, khó có được bộ dáng thủy tú, lại không hiện hương khí, cũng tốt rồi!”

Đội Xuân Oanh Thu Yến đi xuống, Hạ lão thái thái và Đại thái thái Ninh phu nhân nói: “Mang Thu Đường và Thu Bình bên cạnh ta đến hầu hạ Từ nhi và Viên nhi đi! Bạc tiêu hàng tháng hai đứa chúng nó khấu trừ trên phần của ta. Các người cũng đừng nói ta thiên vị. Từ nhi và Viên nhi ở nông thôn đã ba năm, người làm tổ mẫu như ta đây không thương yêu được chúng nó, có thứ tốt cũng không có phần bọn chúng. Bây giờ đã trở về, bên người lại không có nha đầu đứng dẫn, nương tử Niên ca cũng lần đầu nhập phủ, vẫn nên để nha đầu trong phủ ta đi qua hầu hạ một chút, người vừa mới đến bờ ngõ, các loại lễ tiết, đều phải có người nói qua. Thu Đường và Thu Bình mặc dù không tính đã lớn, nhưng vẫn rất thành thật, đi qua hầu hạ Từ nhi Viên nhi, trợ giúp nương tử Niên ca một chút, cũng được!”

Ba vị phu nhân nghe được không nói tiếng nào, Lý Thiện lại cười nói: “Xem lão thái thái nói kia, giống như chúng ta đang tranh giành nha đầu với ca nhi thư nhi vậy. Lão thái thái một tay dưỡng người một thân thủy linh linh, muốn để ca nhi thư nhi sai sử, ai dám có ý kiến phản đối? Hơn nữa, lại không phải khấu trừ tiền tiêu bạc hàng tháng của công quỹ, chính là lão thái thái tự xuất bạc cho bọn chúng, nói đến nói đi, chính là một mình lão thái thái chịu thiệt, cùng người khác không đụng chạm, ai dám có ý phản đối?”

Quý Thư nghe cuộc trò chuyện này, không khỏi âm thầm kỳ quái, bất quá cho hai đứa nha đầu vào phòng mình dùng, làm sao nghe được giống như những phu nhân khác không đồng ý lắm

Đang nói chuyện, bên ngoài thính đường truyền đến tiếng cười như chuông bạc, nha đầu vén rèm lên, tiến vào là hai cô nương bộ dáng thủy hành giống nhau, một người khoảng chừng mười tuổi, một người khoảng chừng tám tuổi, đều cười nói: “Nghe được hôm nay thăm thăm dẫn theo đệ đệ muội muội trở về, chúng ta vội vàng đi gặp, không muộn đi?”

Quý Thư nhìn tuổi tác tướng mạo các nàng, liền biết đây là Đại nữ nhi Hạ Anh và Nhị nữ nhi Hạ Kỳ của Đại thiếu phu nhân Nhị phòng Nhị thái thái Sừ phu nhân, nghe được Nhị lão gia là thứ xuất, thứ là nữ nhi thứ xuất của Sừ Ngôn Quan, Sừ Ngôn Quan rất giản dị, đa số là khuyên can hoàng đế ít dùng bạc tu sửa cung điện, đa số vì dân chúng suy nghĩ này nọ. Sừ Ngôn Quan bản thân giản dị, cũng bảo người nhà không được xa hoa, thanh danh trong lòng dân chúng vô cùng tốt. Ai ngờ sau khi Sừ phu nhân này vào cửa Hạ gia, tuy là biết tiết kiệm, lại hết sức vơ vét của cải, ruồi bọ bay qua cũng muốn bắt lấy. Bởi vậy bề trên, Hạ lão thái thái rất không thích nàng. Không ngờ đại tức phụ (nàng dâu cả) phòng nàng lại rất khéo léo, làm Hạ lão thái thái vui vẻ. Đại thiếu phu nhân nàng dâu của Sừ phu nhân sinh ra hai nữ nhi Hạ Anh và Hạ Kỳ, so mẫu thân các nàng càng tốt hơn, còn nhỏ tuổi đã biết nịnh Hạ lão thái thái, dỗ Hạ lão thái thái vừa thấy các nàng liền bảo xưng thịt của ta.

“Nhanh tới gặp qua thăm các con!” Hạ lão thái thái thấy Hạ Anh và Hạ Kỳ đến đây, cười nói: “Lúc trước đã nói các con không nên đi theo quản gia bà tử đến miếu Thiên Đạo thêm đèn dầu, ta nói các con chắc nhớ thức ăn chay lần trước ở miếu Thiên Đạo, lúc này lại thêm, đơn giản đi theo ăn nhờ một bữa cơm, mọi người còn không tin! Bây giờ đầy miệng mới trở về, có thể tin chưa!”

“Lão thái thái chỉ biết trêu chọc chúng con!” Hạ Anh và Hạ Kỳ vội vàng đến chào hỏi Quý Thư, lại nhìn thấy long phượng thai, mềm nhẹ gọi lên: “Thật giống quá!” Nói xong chạy đi qua nhìn Tiểu Cẩm Lãm và Hạ Viên, lại đưa tay đến sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bọn họ.

Hạ Viên thấy hai vị đường tỷ tuy tuổi nhỏ, khuôn mặt đầy đặn, đã là một tiểu mỹ nhân quyền rũ, chính là tác phong có chút phóng túng, cũng không thích các nàng ấy cho lắm. Thấy Hạ Kỳ đưa tay đến, đã co rút đầu tránh khỏi tay nàng, cười hi hi nói: “Không sờ được ta!”

Tiểu Cẩm Lãm từ lâu đã né tránh tay Hạ Anh, trừng mắt nói: “Ta là nam hài tử!”

“Nam hài thì sao chứ?” Hạ Anh thấy Tiểu Cẩm Lãm giống như tiểu đại nhân, che miệng cười nói: “Hay là nam hài thì không thể kiểm tra?”

“Phụ thân nói, nam nữ thụ thụ bất thân! Người sờ soạng ta, sẽ gả cho ta!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Cẩm Lãm cực kỳ nghiêm túc, “Ta còn nhỏ, còn chưa nghĩ đến lão bà!”

“Ha ha...” Tất cả người trong sảnh đều không nhịn được cười. Hạ lão thái thái cười đến nổi nước trà trong tay văng đầy đất, Đại thái thái cười văng hết nước trà lên người Lý Thiện, Hạ Niên và Quý Thư cũng cười không ngừng nghỉ. Ngay cả Hạ Viên cũng ở trong lòng bà vú mà cười đến không thở nổi.

Lúc đang cười nghiêng ngả, trước cửa có bà tử nghe Hạ lão thái gia đã hạ triều, nên tới đây bẩm báo. Hạ lão thái thái mới cười để Hạ Niên mang Quý Thư và long phượng thai đi gặp Hạ lão thái gia và Hạ lão gia (Hạ Tiềm Thủy) bọn họ.

Hạ Niên cùng Quý Thư mang Tiểu Cẩm Lãm và Hạ Viên đi ra ngoài, lại vội vàng dạy bọn họ khi thấy Hạ lão thái gia và Hạ lão gia phải xưng hô thế nào.

Hạ lão thái gia giống như Quý Thư suy nghĩ vậy, râu bạc trắng phều phiu, mặc dù đã lớn tuổi, nhưng không hề che lấp một cổ nhỏ nhắn. Đợi bái kiến xong, lúc này Quý Thư mới phát giác, Hạ Niên rất giống gia gia của hắn, ngược lại với phụ thân lại không giống nhiều lắm.

Hạ lão thái gia vừa thấy Tiểu Cẩm Lãm và Hạ Viên, liền vui mừng mang toàn bộ đến ngồi bên người, hỏi bọn họ biết chữ hay không, ở nông thôn thường đọc sách gì? Mới tới kinh thành có quen chưa. Rồi ngừng đầu nói với Hạ Niên: “Ca nhi thư nhi miệng lưỡi lanh lợi, hiền lộ thông tuệ, cần dạy dỗ tốt. Mấy ngày nữa cùng bọn Hạ Thành đi học đi!”

Vì thấy Hạ lão thái gia và Hạ Niên còn có lời muốn nói, Quý Thư mang Tiểu Cẩm Lãm và Hạ Viên xin cáo lui trước. Tự nhiên có bà từ đến dẫn đường, mang đến sương phòng rửa mặt trước. Xuân Oanh và Thu Yến đã ở trong sương phòng, thấy Quý Thư và long phượng thai đến đây, vội đi lên chào đón. Đợi đến bà từ đi xuống nấu nước, hai người các nàng mới thở một hơi nói: “Cô nương, trong phủ thực lớn quá đi, nếu đi ra ngoài dạo một vòng, chắc chắn sẽ lạc đường. Khi ấy phu nhân dẫn theo Từ La và Từ Thiên đến nông thôn chúng ta, ta nghĩ các nàng đã được lựa chọn qua, ai ngờ lúc này vừa nhìn thấy, mấy người hầu hạ phu nhân thiếu phu nhân tất cả đều là tiểu mỹ nhân, làm người hoa cả mắt.”

“Cái người này đến đây rồi, đừng gọi ta là cô nương nữa, cũng theo đám bọn họ gọi thiếu phu nhân thôi!” Quý Thư cười nói: “Đợi lát nữa sẽ có hai nha đầu bên người lão thái thái đi qua, các người nói chuyện phải thu liễm chút, nhìn xem các nàng có phẩm tính gì rồi nói tiếp.”

Vừa mới nói xong, Hạ phu nhân lại đến đây, sau khi bảo bọn nha đầu ra bên ngoài, bà mới đi đến bên Quý Thư nói: “Hôm nay lão thái thái để Thu Đường và Thu Bình đến đây hầu hạ các con, tuy có ý tốt, chỉ sợ con vì chuyện này làm người ta ghét hận. Ngày thường cùng các nàng khách khách khi khách là được, cũng đường sai khiến các nàng làm việc nhiều.”

Thấy Quý Thư khó hiểu, Hạ phu nhân thế này mới nói ra nguyên nhân. Thì ra phụ thân Thu Đường và Thu Bình này đều là quản sự trang tơ lụa của Hạ lão thái thái, vì vậy tin tức của Thu Đường và Thu Bình cực nhanh nhạy. Lúc trước Đại thái thái Nhị thái thái bên kia đều tìm có muốn hai nha đầu này, Hạ lão thái thái lại cứ giả vờ cam đoan không chịu buông tay. Lúc này Quý Thư đến đây, lại lập tức đưa hết hai nha đầu này cho Quý Thư, làm sao không làm người ta oán thán?

“Lúc đầu Đại thái thái và Nhị thái thái là cố động nàng dâu nhà mình muốn hai nha đầu này đi qua, lại không thể. Nếu là được các nàng, tài lộ trù trang kia tự nhiên sẽ biết nhiều và nhanh hơn người khác.” Hạ phu nhân nói xong, thấy bọn nha đầu mang Tiểu Cẩm Lãm và Hạ Viên ra bên ngoài phòng tắm rửa, không nghe được lời nói trong phòng này..., lại thấp giọng nói: “Tương lai lão thái thái nhắm mắt xuôi tay, trong phủ này không ai phục ai. Trang tơ lụa tuy nói vốn là của hồi môn của lão thái thái, nhưng trải qua mấy năm nay, những nàng dâu trong Hạ phủ có ai không quẳng bạc vào trong? Bởi vậy bây giờ, trang tơ lụa cũng không đơn thuần là của một người lão thái thái, toàn bộ người trong phủ đều có phần. Chẳng qua là mỗi người nhập bạc cổ phần có ít có nhiều, tương lai nếu có tranh giành, còn không biết sẽ như thế nào đâu? Vì vậy lúc này ai chẳng hi vọng có quan hệ tốt với quản sự trang tơ lụa chứ? Phụ thân Thu Bình và Thu Đường đều là quản sự trong trang tơ lụa, hai người các nàng tất trở thành miếng mồi ngon rồi.”

Hai người nơi này nói chuyện xong, chỗ Hạ lão thái thái đại a hoàn Thu Ba lặng lẽ nói: “Lão thái thái, nô tỳ thật không hiểu rõ, thiếu phu nhân vừa mới đến kinh thành, lão thái thái lại mang Thu Đường và Thu Bình cho nàng ấy...”

“Này có gì không hiểu?” Hạ lão thái thái thấy các nàng dâu cháu dâu đã tan, này ngồi nghiêng trên giường mỹ nhân, chỉ để nha đầu lấy tay nhẹ nhàng massage chân, cười nói: “Niên ca là dạng người nào? Nó lúc ấy có thể quyết tâm cưới Quý Thư, vậy Quý Thư cũng có chỗ bắt phạm. Niên ca tất nhiên sẽ tiếp nhận chức vị Khâm Thiên Giám giám chính, trang tơ lụa cũng phải có người thỏa đáng tiếp quản. Nếu nương tử Niên ca ngay cả hai đứa nha đầu cũng không bảo vệ được, ta đây phải suy xét người khác. Bây giờ tất cả trong phủ đều muốn kéo Thu Đường Thu Bình đi qua, ta cứ không cho, toàn bộ cho nương tử Niên ca.”

“Dù là các phòng thái thái đều gian như quỷ, cũng phải uống nước rửa chân của lão thái thái!” Thu Ba không khỏi reu reo, che miệng cười nói: “Lão thái thái đạo hạnh ngàn năm, các nàng làm sao đấu thắng?”

“Đừng nói ta giống như lão yêu bà vậy!” Hạ lão thái thái cũng nở nụ cười, nói tiếp: “Nương tử Niên ca mang tới hai nha đầu mặc dù xinh xắn, chỉ sợ quen thói nông thôn, không nhìn thấy trường hợp lớn. Nếu gặp chuyện yên khách (yên tiệc tiếp khách), nương tử Niên ca vẫn phải mang theo Thu Đường Thu Bình đi ra ngoài mới lộ chút phong thái.” Nói dứt lời, lại bảo người truyền cơm, phân phó nha đầu đến các phòng phu nhân thiếu phu nhân toàn bộ mời đến dùng bữa, làm tiệc giúp Quý Thư tẩy trần đón gió.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: ĐỀU CÓ TÂM TƯ

Nhị thái thái Sử phu nhân vừa về tới phòng của mình, đã phát hỏa ngay với Nhị lão gia Hạ Tiềm Mộc nói: “Chàng nói xem, lão thái thái là có ý gì? Nếu đưa Thu Bình và Thu Đường cho Đại phòng, đó gọi là trường tử trường tức (con cả dâu cả), ta không phục cũng phải phục. Nhưng hiện tại lại cho cái nha đầu ngoại lai nông thôn kia của Tam phòng, nàng ta vừa mới đến, có xứng để được dùng hết nha đầu đắc lực bên người lão thái thái không? Giờ thì hay rồi, câu nói đầu tiên đã một mạch mang hai nha đầu cấp cho nàng ta. Bảo người ta sao chịu phục?”

“Lão thái thái không cho cũng đã cho, giờ nàng nói lời này thì có ích gì? Chẳng lẽ nàng muốn đẩy ta đi giúp nàng mang hai nha đầu kia lại đây? Này hơi khó rồi!” Hạ Tiềm Mộc tuy là con của nha đầu thông phòng bên người lão thái thái sinh ra, từ nhỏ cũng được lão thái thái nuôi lớn, lão thái thái cũng rất yêu thích hắn, nhưng dù thế nào, cũng không thể che giấu sự thật chuyện hắn là con thứ xuất. Dù hắn có cường đại, rốt cuộc cũng có chút thấp thòm.

Cho đến khi cưới nữ nhi của Sứ Ngôn Quan, vốn tưởng rằng ngày hạnh diện cũng đã tới, ai ngờ vị Sứ phu nhân này một lòng muốn vơ vét của cải, ăn bớt tiền hạ nhân, làm Hạ lão thái thái không muốn nhìn gặp nàng, cũng may nàng dâu và cháu gái ở trước mặt lão thái thái coi như có chút mặt mũi, thế này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, nay thấy Sứ phu nhân trở về liền phát giận nói lão thái thái đối nàng không công bằng này kia, đành khuyên nhủ: “Nha đầu là của lão thái thái, người muốn cấp cho ai là chuyện của người, nàng phí tâm tranh giành chi chứ? Cho dù nàng có được hai nha đầu kia rồi, chẳng lẽ tương lai sản nghiệp trong phủ sẽ thuộc về nàng sao?”

“Chàng là thứ xuất, nhưng cũng là cốt nhục của lão thái gia. Nhi tử cùng tôn tử của chàng cũng là cốt nhục Hạ gia, vì sao chàng vẫn chỉ là một vị quan nhân tàn? Tử phòng và Ngũ phòng vì sao có thể được lang bạc ra ngoài? Suy cho cùng, chính là chàng sợ trước sợ sau, không dám nói trước mặt lão thái gia và lão thái thái. Giờ thì hay rồi, ngay cả muốn hai đứa nha đầu cũng không tranh giành nổi người ta.” Sứ phu nhân nghe lời nói của Hạ Tiềm Mộc..., lửa giận lại bốc lên, hỏi Hạ Tiềm Mộc: “Chẳng lẽ chàng không muốn phòng chúng ta có chút tiền đồ? Chẳng lẽ chàng không muốn nhi tử tôn tử đường đường chính chính là chủ nhân Hạ gia, mà không phải giống như chúng ta bị người ta luôn nói quanh mảy chữ thứ xuất này? Chỉ cần có bạc...”

“Đù rồi!” Hạ Tiềm Mộc ném ly trà trong tay xuống đất, nhìn ly trà vỡ thành những mảnh vụn, sắc mặt biến đổi, ngẩng đầu nói: “Dù nàng có làm thế nào, cũng không đổi được sự thật là thứ xuất.”

“Nhi thái thái, lão thái thái bên kia truyền lời, mời các thái thái đi qua dùng cơm!” Nha đầu bên người Sứ phu nhân bên ngoài rèm truyền lời vào: “Đại thiếu phu nhân và hai vị tiểu thư đã đi trước rồi!”

Nghe thấy giọng nói của nha đầu, Sứ phu nhân lạnh lùng hừ một tiếng: “Nàng ta thật biết vuốt mũi ngựa, gió lớn lửa gấp nên vội vàng đi!”

Sứ phu nhân đối với Đại nàng dâu chỉ biết đi nịnh hót Hạ lão thái thái, không đem bà bà chân chính là nàng để trong lòng, luôn không thoải mái. Hừ vài tiếng, những cũng không dám chậm trễ, vội vã thay đổi xiêm y mang nha đầu đi qua.

Lại nói Quý Thư tiến bước Hạ phu nhân đi ra cửa, trở về tự mình có tình đi vòng quanh một vòng nhìn sân viện mình được phân phó ở. Viện này gọi là Ngọc Mặc Hiên, nhắc chân đi vào cửa đá hình bán nguyệt, liền nhìn thấy giữa sân trồng lác đác những bụi trúc, sau bụi trúc đặt một bàn ghế đá, bên cạnh có mấy chậu lan gì đó. Quý Thư nhìn thấy nơi này thật thanh nhã, nhanh chóng yêu thích. Vòng quanh viện, ở giữa và trái phải đều có hai gian phòng chính, mỗi gian phòng chính đều có gian phòng bên, tách biệt phòng chính còn có một phòng, chuyên dùng để tiếp khách. Các phòng trái phải cạnh phòng bên là một gian đại sương phòng. Sau phòng chính còn có một lối nhỏ dẫn tới một tiểu phòng bếp, bên cạnh lại có mấy gian phòng nhỏ, chính là cấp cho mấy bà tử tạp vụ ở.

Chậm rãi trở về phòng, Xuân Oanh và Thu Yên sửa sang lại hành lý, hỏi mấy quà quê mang tới phải đưa cho mấy phòng, cần thu xếp thế nào?

“Các phòng đều phải đưa, ta đã lên danh sách rồi, vài ngày tới các người cứ y theo danh sách phân tới, tặng từng phòng từng phòng là được.” Quý Thư gật đầu nói: “Lúc trước cũng không phí công dạy các người biết chữ, vẫn là nhận được tên người, cũng không đến nỗi đưa lầm đi.”

Nói chuyện, vừa phải phân chỗ ở cho mọi người, lại có bà tử quản sự đến đây gặp Quý Thư, cười nói: “Vốn đã cấp cho ca nhi thư nhi một sương phòng khác, phu nhân nói, ca nhi thư nhi tuổi còn nhỏ, lại luôn đi theo bên người thiếu phu nhân, sợ khi tách ra, tới đến lại khóc rống. Đợi đến đầu xuân, ca nhi thư nhi đã quen nơi này, lại thu xếp sương phòng khác cho bọn họ. Vì phu nhân đã nói như thế, chúng nô tỳ chỉ thu xếp quét dọn viện này, thiếu phu nhân xem xem có vừa lòng không, nếu muốn thêm gì nữa, cứ nói cho chúng nô tỳ biết, chúng nô tỳ lập tức đặt mua.”

Quý Thư gật đầu, biết bà tử quản sự là nịnh nọt mà đến. Lúc đầu có thể là nghĩ mình xuất thân nghèo hèn, cũng không quan tâm lắm, giờ lại tự mình đến đây, chắc là do thấy Hạ lão thái thái thực nể tình, lại đưa hai đứa nha đầu béo bở cho mình. Các nàng nhìn thấy, cảm thấy hướng gió thay đổi, nên vội vàng đến nịnh hót.

Đội bà tử quản sự đi về, Thu Đường và Thu Bình cũng vội vàng đến đây. Quý Thư cũng không lên mặt, để các nàng ngồi xuống trò chuyện. Thu Đường và Thu Bình đều cười nói: “Sớm nghe Vương ma ma nói qua, thiếu phu nhân rất thương yêu hạ nhân, nay vừa thấy, quả là thế.” Nói xong cáo lỗi, chỉ ngồi lên ghế nhỏ trước mặt Quý Thư.

Ồ, xem ra hai người này đến cũng có chuẩn bị, nhanh chóng đã đi tới chỗ Vương ma ma nghe xong bản tính lai lịch của mình, cũng là hai người khá lạnh lợi. Quý Thư tính tề đánh giá các nàng một phen, không hổ là nha đầu thế gia, mới chỉ mười bốn mười lăm tuổi, mi thanh mục tú không nói, cử chỉ đều toát ra cỗ hương vị nhà nọ thanh tao, không biết, còn tưởng rằng tiểu thư của nhà nào đó, làm sao đoán được chẳng qua chỉ là hai nha đầu có chút mặt mũi mà thôi!

Quý Thư chậm rãi hỏi các nàng cỗ hương lai lịch cùng tuổi tác các loại..., hỏi xong cười nói: “Lão thái thái đưa các người cho Từ nhi và Viên nhi, có điều bọn chúng còn nhỏ, vẫn phải ở bên cạnh ta giáo dưỡng, tất nhiên các người cũng đi theo bên cạnh ta. Nếu có chuyện gì chưa rõ, cứ nói với ta không cần che giấu.”

Thu Đường và Thu Bình đáp ứng, lại nói thêm mấy câu, vì còn muốn đi về thu dọn đồ đạc đi qua, liền lui xuống. Thấy các nàng đã đi xuống, Xuân Oanh đi tới nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, Thu Đường và Thu Bình này mười ngón tay vừa nhỏ vừa dài, nhìn không giống như nha đầu, giống như tiểu thư trong phủ vậy.”

“Trong Hạ phủ không giống như nông thôn chúng ta, nha đầu cũng chia nhiều loại cấp bậc đấy! Các nàng là nha đầu nhất đẳng bên người lão thái thái, không cần làm việc nhiều, nhiều lắm là ở trước mặt lão thái thái dâng trà dâng nước mà thôi. Các nàng là người sai vặt của lão thái thái, còn có tiểu nha đầu đến hầu hạ các nàng, mười ngón tay, tất nhiên nhỏ và dài.” Quý Thư nói xong liếc mắt nhìn ngón tay của Xuân Oanh khẽ mỉm cười nói: “Tuy người là đại a đầu bên cạnh ta, nhưng chuyện gì cũng làm, chuyện làm này giống như là tạp sử nha đầu làm vậy, tự nhiên ngón tay không được tinh tế như thế. Bây giờ đã đến trong kinh, không chỉ phân Thu Đường Thu Bình đến đây, lại y theo các phòng khác mang tới những bà tử và nha đầu thô sử tới đây, về sau, người cũng có thể sai sử tiểu nha đầu làm việc, từ từ, ngón tay tự nhiên cũng tinh tế lên thôi.”

Xuân Oanh nói chuyện này, lại nghĩ tới một chuyện, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, lúc trước ở bên ngoài sảnh đường của lão thái thái chúng ta chỉ đứng chỗ góc khuất, mọi người không chú ý tới, lại nghe được mấy nàng dâu nói Đại thiếu phu nhân sinh ra Văn nhi và Nghi nhi là được lão thái thái thương yêu nhất. Văn nhi ba tuổi đã nhận biết chữ, còn có thể đọc thơ, bây giờ sáu tuổi, trong gia tộc cũng có chút danh khí, tất cả mọi người đều nói hần cùng cô gia trước đây thông tuệ giống nhau! Còn có Nghi nhi, năm mới bốn tuổi, nghe nói cũng thông minh lanh lợi, người gặp người thích. Sau các nàng lại nói bây giờ ca nhi thư nhi đến đây, lớn lên sẽ trở thành thế nào, chỉ sợ lão thái thái sẽ chuyển thương yêu này cho ca nhi thư nhi đi!”

Mặc dù Vương ma ma cũng đã nói qua cho Quý Thư nghe mọi người trong phủ, nhưng vì mấy năm nay đi theo bọn họ đến nông thôn, chuyện mấy hài tử nhỏ tuổi tự nhiên không biết được. Quý Thư nghe lời nói này của Xuân Oanh., suy nghĩ một chút nói: “Nay vì đưa tới hai nha đầu cho ta, mọi người đều không có nói gì. Ca nhi thư nhi lại muốn chiếm sủng ái của các hài tử đồng lứa, sợ sẽ làm người khác đổ kỵ. Nếu có người khen ca nhi thư nhi như thế nào, các người đều phải nói lời khiêm tốn, không được tự khen lấy.”

Xuân Oanh Thu Yên ứng tiếng, lại có tiểu nha đầu đến thỉnh bọn họ đi qua đại sảnh phía trước dùng cơm. Đợi Quý Thư và long phượng thai đến đó, trong phòng Hạ phu nhân đã đầy ắp người. Hai nhi tử và một nữ nhi của Hạ Tử Ninh đến nhà cữu cữu đã trở lại, đang chen chúc ở chỗ Hạ lão thái thái nói chuyện. Nếu nói đến tôn bối (cháu nội được thương yêu), Hạ lão thái thái yêu thương nhất tất nhiên là Hạ Niên, nói đến tầng tôn bối (cháu cố được thương yêu), Hạ lão thái thái yêu thương nhất chính là tiểu nhi tử Hạ Văn sáu tuổi và tiểu nữ nhi Hạ Nghi bốn tuổi. Nhưng khi Quý Thư mang long phượng thai tiến vào sảnh thì Hạ lão thái thái lại vội vàng ngoắc lại nói: “Đề Từ nhi và Viên nhi ngồi bên cạnh ta.”

Hạ Văn và Hạ Nghi vừa ngẩng đầu nhìn thấy long phượng thai, cũng rất vui mừng nói: “Woaa, hai hài tử sinh ra giống nhau như đúc nè!” Đợi khi nghe Hạ lão thái thái đề bọn họ ngồi vào chỗ ngồi của mẫu thân mình đang ngồi, ngược lại phải nhường Tiểu Cẩm Lãm và Hạ Viên ngồi vào chỗ bên cạnh thì hai người đều không vui, chu miệng lên nửa ngày không nói tiếng nào.

Quý Thư thấy thế, cười nói: “Lão thái thái thứ lỗi, Từ nhi Viên nhi vẫn là ngồi bên cạnh con được rồi, chỉ sợ chúng nó quấy phá làm lão thái thái ăn cơm không ngon.”

Hạ lão thái thái cười nói: “Con cứ mang chúng lại đây đi, quấy phá ta ăn cơm không ngon, chẳng lẽ ta sẽ bị đói sao?”

Quý Thư còn chưa đáp lời, Tiểu Cẩm Lãm đã hét lên: “Nương, ta ăn cơm sẽ không quấy phá người, người yên tâm đi!”

Lúc trước Quý Thư nghe Hạ lão thái thái lập thêm hai quy củ, chuyện thứ nhất là lúc ăn cơm tất cả lớn nhỏ đều có thể ngồi vào bàn, nàng dâu cũng không cần phải đứng hầu hạ chia thức ăn. Chuyện thứ hai chính là nàng dâu không cần phải đến sớm vấn an, có tâm hiếu thuận có thể tùy lúc đi qua. Bây giờ thấy vậy, không khỏi bụng lỏng xuống. Nếu ăn một bữa cơm mà phải ép buộc chuyện này chuyện kia, thật là không bằng cứ ở nông thôn.

Nguyên lai lúc trước Hạ lão thái thái gả vào Hạ gia khi trở về liền có hi, lại phải đứng hầu hạ bà bà (mẹ chồng) ăn cơm, sớm tối lại phải cấp bà bà thỉnh an, mệt nhọc quá độ, đã sinh non. Sau đó bà bà cũng chuẩn cho nàng không cần đứng hầu hạ cũng không cần sớm tối đi tới thỉnh an. Sau khi Hạ lão thái thái sinh non, vốn là đối bà ba mang hận ý, vừa nghe bà bà nói không cần nàng sớm tối đến thỉnh an, chỉ cần có hiếu tâm đi tới là được, đã tiêu tan hết hận ý, còn đối với bà bà có chút thành tâm hiếu kính. Sau đó Hạ lão thái thái cưới nàng dâu nhà mình, vì chuyện mình không cần hướng bà bà thỉnh an, liền cũng phân phó nàng dâu không cần sớm tối đến thỉnh an mình, không ngờ hành động này lại tác động lớn đến lòng chúng nàng dâu, có gì tốt đều vội vàng đi tới hiếu kính bà. Sau khi bà bà qua đời, Hạ lão thái thái đơn giản mang hai quy củ nàng dâu này chính thức bỏ đi.

Đợi cơm nước xong, Quý Thư mang long phượng thai trở về viện mình thì vừa đúng lúc Hạ Niên cũng trở về đây. Vì một đường bên ba, hôm nay lại vội vàng đi thỉnh an nơi này, lại đến thỉnh an nơi kia, hai người đều là mệt không chịu nổi, liền vội vàng chuẩn bị nghỉ ngơi. Long phượng thai lại không chịu ngủ cùng bà vú, sau lại không còn cách nào khác, bốn người cùng nhau ngủ trên giường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: NGƯỜI LẠI ÔM SAI RỒI

“Lý ma ma, ta rửa mặt rồi!” Hạ Viên tránh lấy tránh để tay bà vú, nài thanh nãi khí nói: “Là tiểu ca ca còn chưa có rửa, người ôm sai rồi!”

“Là ta còn chưa có rửa mặt!” Tiểu Cẩm Lãm ở bên cạnh lão khí hoành thu (nói chuyện như ra vẻ người lớn) nói: “Ta cao hơn mười một chút, sao Lý ma ma không nhận ra chứ?”

“À, ca nhi thư nhi mặc áo choàng giống nhau, nhất thời cứ thế không phân rõ!” Sáng sớm, bà vú Lý ma ma bế Hạ Viên đi rửa mặt súc miệng, đợi buồng Hạ Viên ra, lại phải đi vắt khăn nóng rửa mặt cho Tiểu Cẩm Lãm, nhìn thấy long phượng thai ghé đầu vào nhau thì thầm to nhỏ, kết quả nàng lại bế Hạ Viên, nghĩ nàng là Tiểu Cẩm Lãm, tính lại rửa mặt cho nàng lần nữa.

Trương ma ma thấy Lý ma ma đoán sai long phượng thai, nhất thời còn vỗ tay vui vẻ ra mặt, “Ha ha, lòng mi thư nhi nhạt chút, có chút thanh tú, rất dễ nhận ra, sao lão lại nhận lầm chứ?”

“Lão thái thái cố ý bảo người làm áo choàng giống nhau như đúc cho bọn họ mặc, bọn họ lại tùm vào một chỗ nói chuyện, ta nhìn thoáng qua thật không phân rõ ràng được.” Lý ma ma ngồi xồm trước mặt Hạ Viên, có chút xấu hổ, dùng tay trái dụi dụi mắt nói: “Lúc trước ta ở cứ bị bà bà (mẹ chồng) quở mắng mà tức giận khóc mấy lần, mắt bị thương tổn. Sáng sớm lại gặp gió lạnh, ánh mắt đúng là không tốt, thế này mới nhìn không rõ.”

Lúc trước Tiểu Cẩm Lâm kêu la muốn đi tiểu, Lý ma ma vừa quay đầu cũng là bé Hạ Viên, giờ đồ lót của nàng lên mạng đi tiểu, vẫn là nàng kêu la nói ôm sai rồi, Lý ma ma mới nhận ra. Lý ma ma tuy có chút đen đúa, tính tình lại cực kỳ ôn nhu dịu dàng, chung sống nửa tháng, Hạ Viên đối nàng rất hào cảm, lúc này nghe thấy đôi mắt nàng vì ở cũ trong tháng khóc đến thương tổn, không khỏi vuron bàn tay nhỏ bé sờ đôi mắt Lý ma ma nói: “Lý ma ma, về sau người đừng khóc nữa!”

“Thư nhi...” Lý ma ma bị bàn tay nhỏ bé ấm áp của Hạ Viên vỗ về, rất là cảm động, kéo Hạ Viên nói: “Một hài tử thiên kim danh môn hiển hách, còn biết thương yêu người, bảo người sao không yêu?”

Lý ma ma cũng chỉ khoảng hai mươi ba tuổi, người sinh được ba nữ nhi, bị bà bà ghét bỏ đuổi ra khỏi nhà, cùng đường mới bán mình vào Hạ phủ. Bây giờ thấy Hạ Viên nhu thuận, nhớ tới nữ nhi của mình, nhất thời cảm khái vô vàn.

Bên kia Trương ma ma đã vắt khăn lông rửa mặt cho Tiểu Cẩm Lâm xong rồi, ôm lấy nói: “Được rồi, chúng ta nhanh mang đến sảnh trước ăn cháo đi, nghe thấy hôm nay thiếu phu nhân muốn dẫn ca nhi thư nhi ra ngoài đấy!”

Quý Thư đang ở chính phòng thu thập này nọ, thấy bà vú mang long phượng thai đến, cười nói: “Hôm nay muốn dẫn các con đi bái kiến hai vị cữu công (ông cậu), nhìn thấy cữu công các con phải mở miệng chào người. Nhớ chưa?”

Nhị cữu Phụng Tiêu của Quý Thư nguyên làm chủ cửa hàng thuộc da (các sản phẩm làm từ da động vật) của đại phú thương họ Trương, sau chính mình có chút chủ kiến, mượn lực của ông chủ, mở ra một cửa hàng thuộc da, hiện giờ ở trong kinh phát triển rất tốt. Tam cữu Phụng Viễn cũng ở trong kinh thành ở rể nhà trà thương Đường gia, hiện nay đang giúp đỡ ông cụ quản lý cửa hàng trà, ở Đường gia cũng có chút tiếng nói.

Đội ăn xong điểm tâm, Quý Thư bảo người gọi xe ngựa, đột nhiên Hạ phu nhân đến đây, dặn dò: “Bên ngoài nhiều xe nhiều người, nếu con muốn dẫn ca nhi thư nhi đến nhà hai vị cữu gia, cần phải trông kỹ. Thời tiết hôm nay càng ngày càng lạnh rồi, cũng đừng đi quá lâu, ăn cơm trưa xong thì quay về. Hiện giờ con đã vào kinh, có nhiều thời gian gặp nhau. Nếu không thì, mời bọn họ đến trong phủ trò chuyện cũng được.”

Quý Thư ứng tiếng, cười nói: “Phu nhân yên tâm, con sẽ đứng mực. Vì ngày đó khi đến kinh thành, cũng có viết thư cho bọn họ, nói khi nào có thể sẽ dẫn theo ca nhi thư nhi đến cho bọn họ nhìn một cái. Đã qua nhiều ngày, thấy hôm nay mặt trời lên cao, thời tiết ấm áp, còn muốn kéo dài, không đi, chỉ sợ sẽ bị oán trách.”

Quý Thư giả vào Hạ gia, đối với Phụng Tiêu và Phụng Viễn mà nói, tự nhiên cho rằng Quý Thư đang trêu cao. Bây giờ nếu Quý Thư còn không đi bái kiến bọn họ trước, khó tránh khỏi bọn họ nghĩ Quý Thư tự cao xa lánh người, ngay cả cữu cữu cũng không biết tôn kính.

Xe ngựa chậm rãi đi đến chỗ Phụng Tiêu, sớm có tiểu nha đầu đi xuống xe thông báo trước. Ngồi trên chiếc xe ngựa phía sau là bà vú và hai nha đầu Thu Đường và Xuân Oanh, lúc này vội vàng xuống xe ngựa, sau đó đến xe ngựa Quý Thư đứng trước, giúp đỡ bé long phượng thai xuống dưới. Chỉ một lát sau, Phụng Tiêu và Lý Mẫn Hoa liền ra đón, vừa thấy long phượng thai, Phụng Tiêu còn đỡ, Lý Mẫn Hoa lại vui đến ngất trời, hai tay ôm cả hai hài tử, vừa vui vẻ chạy vào nhà, vừa nói: “Sớm nghe được Quý Thư sinh long phượng thai, đều nói được người người yêu thích, hôm nay nhìn thấy, chân chính giống như sinh ra từ đụn tuyết mà, ôi, bảo bối ngoan của ta!”

“Nhị cữu mẫu, người đi chậm một chút!” Quý Thư thấy Nhị cữu mẫu Lý Mẫn Hoa tay trái ôm Tiểu Cẩm Lâm, tay phải ôm Hạ Viên, bị hù dọa rồi, lại không dám nói sợ làm rơi ngã long phượng thai, chỉ đành cười đuổi theo phía sau nàng nói: “Nay đến trong kinh thành chúng nó có lớn hơn chút, cũng vừa cao vừa nặng, sẽ mệt Nhị cữu mẫu, vẫn nên thả bọn chúng xuống, để chúng tự mình đi thôi!”

“Phụng phu nhân, Phụng phu nhân, cần cẩn thận!” Hai bà vú và hai nha đầu ở đằng sau cũng bị hù hoảng rồi, nếu để ngã ca nhi thư nhi, mấy người các nàng hồi phủ, còn không bị lão thái thái và phu nhân lột da rồi sao? Nên chỉ có thể theo sát phía sau, vội vàng khuyên nhủ: “Để chúng nó tự ôm vào đi thôi!”

“Không sao, không sao, có hai ngọc phấn bên người ta thế này, ta không mệt gì đâu!” Lý Mẫn Hoa thở hồng hộc nức ních đáp lại, đã một mạch ôm long phượng thai vào trong nhà.

Mới vừa vào nhà, nữ nhi Phụng Tiêu - Phụng Văn Phụng đã ra đón, vừa ôm Tiểu Cẩm Lâm, một bên kéo Quý Thư nhìn qua một lượt, gật đầu nói: “Không hổ là giả vào cao môn đại hộ (nhà cao cửa rộng) làm thiếu phu nhân, nhìn cái da mặt này, so với lúc trước làm cô nương còn hồng nhuận hơn đây!”

“Chẳng lẽ người không hồng nhuận?” Quý Thư đẩy tay Phụng Văn Phụng ra, khôi phục thành cô nương hoạt bát lúc trước, che miệng cười nói: “Người còn mượt mà hơn nhiều đấy!”

Phụng Văn Phụng phe phẩy tay nói: “Đừng bàn đến hai chữ mượt mà này đi, nhắc tới hai chữ này, ta liền gắp. Từ lúc sinh ra ba hài tử, đáng người ta đây xem như bị hủy, còn không có eo.”

Mọi người nói chuyện, vào đại sảnh, đã có nha đầu dâng trà lên, lại mang kẹo đường đưa tới cho Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên ăn.

Lại có mấy vị biểu ca biểu tấu cũng đi tới gặp, rồi có mấy biểu chất tử biểu chất nữ (cháu họ trai, cháu họ gái) đi ra cùng Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên chơi.

Lý Mẫn Hoa nói được mấy câu, lại lặng lẽ kéo Quý Thư đến trong phòng nói: “Ca nhi thư nhi cũng đã hơn ba tuổi rồi, sao con còn chưa mang thai? Đây là đại gia đại trạch, nếu là vẫn không mang thai, chỉ sợ sẽ nạp thiếp, con sẽ thương tâm. Và lại, hôm nay thấy con mang theo hai nha đầu kia, Xuân Oanh là theo chân con từ nông thôn đến cũng thôi, còn có nha đầu kia nhìn không nói câu nào, cũng không phải đơn giản, con phải đề phòng chút.”

Quý Thụ mới nói Thu Đường là Hạ lão thái thái cấp, hôm nay đi ra khỏi cửa, thật không tốt chỉ mang theo nha đầu của mình, nên tiện mang nàng theo, có nàng ở đó, nói chuyện tự nhiên có chút bất tiện.

Lý Mẫn Hoa nhỏ giọng thì thầm: “Nhóm nàng dâu nhà Hạ gia trong kinh thành cũng có chút mặt mũi, cha con hiện giờ bắt quá chỉ là quan thất phẩm, trong tay của con lại chẳng có chút bạc nào, chỉ sợ các nàng sẽ xem thường con. Chính là con mới đến, các nàng vì mặt mũi bên ngoài, bây giờ sẽ không làm khó con, qua chút thời gian lại khó nói, con vẫn phải suy nghĩ một chút mới được.”

“Việc này con hiểu rõ.” Quý Thụ trấn an vỗ vỗ tay Lý Mẫn Hoa nói: “Cám ơn cữu mẫu dạy bảo.”

Vì còn muốn đi qua gặp Tam cữu phụ Phương Viễn và Tam cữu mẫu Đường Mai Nương, Quý Thụ cũng không dám nán lại quá lâu, nói chuyện một lát lại phải cáo từ, lại nói với Phương Tiêu và Lý Mẫn Hoa: “Nhị cữu Nhị mẫu sau này nếu có chuyện gì, cứ việc đến Hạ gia tìm con nói chuyện. Nếu con rảnh rồi, cũng sẽ đi qua đây.”

Phương Văn Phụng cười nói: “Còn muốn qua chỗ Tam thúc phải không, ta cũng đã lâu không gặp bọn họ, cùng đi thôi!”

Phương Tiêu và Lý Mẫn Hoa vạn phần không muốn rời xa long phượng thai, mấy tiểu hài tử Phương gia cũng kéo tay kéo chân nói: “Tiểu đệ đệ tiểu muội muội lần tới nhớ đến chơi nữa nha!”

Sau khi an ổn lên xe, thấy trong xe ngựa chỉ có Quý Thụ cùng long phượng thai, Phương Văn Phụng mới cười nói: “Nhận được tin người muốn tới nhà cha nương báai phòng, ta liền sớm đến, bây giờ muốn gặp người, thật là không dễ mà!”

“Có gì mà không dễ, nếu người muốn gặp ta, chỉ cần đến Hạ phủ là gặp” Quý Thụ cười nói: “Có điều ta muốn ra cửa cũng không dễ dàng nữa!”

“Phủ nào khác còn thôi, nghĩ muốn đi vào trong Hạ phủ, thật ta có chút sợ hãi.” Phương Văn Phụng lại nói đến chuyện nàng, Quý Thụ và Tôn Tiểu Tư góp vốn mở cửa hàng son phấn, cười nói: “Giờ cửa hàng cũng kiếm được tiền, những quý phụ nhân quen biết đều nguyện ý đến cửa hàng chúng ta mua đồ, còn toàn hồi có thuốc làm trắng da hay không! Lần trước có một phu nhân béo đến đó, thấy Tiểu Tư ở đó, nhận ra cha nàng (Tôn Tiểu Tư) mở tiệm thuốc, còn để cho nàng (Tôn Tiểu Tư) nhìn bệnh, lại còn nói đùa nói nếu có thể giúp giảm béo được, bao nhiêu bạc cũng nguyện ý ra, mang Tiểu Tư trở thành vạn năng.”

Hai người nói chuyện, cũng đã đến Đường phủ, Phương Viễn không ở đây, Đường Mai Nương và nàng dâu Lâm Uyển Như cùng đám người Khánh thị Tôn Tiểu Tư ra đón, vừa thấy long phượng thai, Lâm Uyển Như và Tôn Tiểu Tư đều yêu thích không buông tay, mỗi người bế một đứa bước đi. Lâm Uyển Như còn thờ dãi: “Phải tu bao nhiêu phúc, mới có thể sinh ra một đôi người ngọc như vậy chứ?”

Vì sáng sớm hôm nay phải ra ngoài, long phượng thai lúc này đã buồn ngủ, mới đi vào Đường phủ liền ngủ mất. Đường Mai Nương vội vàng bế vào phòng ngủ của mình, lại dặn bảo nha đầu trông chừng kỹ càng, thế này mới đi ra cửa cùng Quý Thụ trò chuyện.

Hạ Viên không quen giương, lúc này mặc dù buồn ngủ, ngủ cũng không sâu, lại nghe được hai nha đầu trông chừng đang nói chuyện, một người nhỏ giọng nói: “Vị chất nữ phu nhân này lúc trước đã từng đến phủ chúng ta, khi ấy mới chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, mặc dù xinh đẹp, nhưng mang theo chút hương dãi. Không nghĩ bây giờ lại trở thành thiếu phu nhân Hạ phủ. Thật là không thể tưởng tượng được. Còn có chuyện cang khoa trương, lúc xuất giá cư nhiên có hai chiếc xe ngựa, tiền hô hậu ủng, có ai từng nghĩ nàng lúc trước là cô nương xuất thân hương dãi chứ!”

“E hèm, nhỏ tiếng chút!” Một nha đầu khác nói: “Nàng ta là mệnh tốt, người người hâm mộ không dứt. Nhớ đến lúc trước trong kinh thành có bao nhiêu cô nương mong ước được gả tiến vào Hạ gia, ai ai cũng không thành, ngược lại người này chẳng có đồ cưới cũng không có gia thế lại được gả vào. Nàng muốn an ổn sống trong phủ thì thôi, nếu ra yến hội, sợ những người ghét hận sẽ ngáng chân nàng ấy đấy! Lang quân như ý, thật không phải dễ gả như vậy!”

Hạ Viên nghe được âm thầm kinh sợ, xem ra mẹ già vẫn còn nhiều gian nan hiểm trở đây! Không được, sau này mẹ già có ra yến hội, mình nhất định phải quần lấy đi cùng, bắt quá người ta sẽ xem mình như một đứa trẻ. Chính mình cũng có thể giúp mẹ già gây trở ngại cho người ngáng chân kia.

Đội long phượng thai tỉnh dậy, ở lại Đường phủ dùng chút cơm, Quý Thụ cũng không dám nán lại thêm, dẫn theo long phượng thai trở về Hạ phủ.

Vừa mới hồi phủ, Hạ lão thái thái đã cho nha đầu Thu Thủy bên người đến truyền lời nói sảnh trước có khách tới chơi, vì nghe nói long phượng thai đáng yêu, nhất định muốn nhìn xem, bảo Quý Thụ dẫn theo long phượng thai đi ra ngoài gặp khách.”

Quý Thụ vội vàng thay đổi xiêm y, cũng giúp long phượng thai thay đổi, lại hỏi nha đầu truyền lời: “Có biết khách quý đến là ai không?”

“Thiếu phu nhân, là Thượng Thụ phu nhân dẫn theo người nhà bà đến đây. Vốn là để thiếu gia xem tướng cho ca nhi nhà bà, vì thiếu gia theo lão gia đi ra ngoài, Thượng Thụ phu nhân lại hỏi ngài và ca nhi thư nhi, cũng nói muốn gặp qua.” Thu Thủy thấy cách ăn mặt của Quý Thụ và long phượng thai, cười nói: “Thượng Thụ phu nhân thấy ca nhi thư nhi thế này, nhất định yêu thích.”

Đội Quý Thụ dẫn theo long phượng thai đến sảnh đường trước thì đã nghe bên trong truyền ra tiếng cười nói sang sảng, một giọng nói nói: “Tên Hạ Niên tiểu tử này, lúc trước là người rất cao ngạo, lúc đó kiêu ngạo đến nỗi rất nhiều tiểu mỹ nhân trong kinh thành đều không cưới, lại chạy đến nông thôn cưới một người, thiếu phu nhân này nhất định là bất phẩm, mới có thể làm Hạ Niên xem trọng. Hôm nay ta nhất định phải nhìn một cái mới trở về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: HAI CHA CON (cha và con gái) BỤNG ĐEN

Edit: hoacodat

“Người muốn nhìn, phải cấp tiền mừng đấy, cháu dâu nhà chúng ta còn trẻ tuổi, da mặt mỏng, không nên nhìn.” Hạ lão thái thái mang theo ý cười nói, “Xem xong chỉ được nói lời dễ nghe thôi..., lời không dễ nghe phải nuốt vào trong bụng đi.”

“Hà, vậy ta không nhìn nữa, lão thái thái chưa gì đã nói trước rồi.” Thượng thư phu nhân cười nói: “Xem ra hôm nay ta không cấp tiền mừng là không được rồi!”

Cháu gái Thượng thư phu nhân Trần Cát năm đó cũng ái mộ Hạ Niên, để Thượng thư phu nhân đến ám chỉ mấy lần, Hạ gia lại không có động tĩnh gì. Trần Cát cố chấp, đợi chờ đến bây giờ đã mười tám tuổi vẫn chưa xuất giá, chỉ nói muốn tận mắt nhìn thấy Hạ Niên và tân phu nhân vào kinh mới chịu hết hi vọng. Ai ngờ lúc này nghe được đích xác Hạ Niên dặt thê từ đùm đê về kinh, chịu không nổi đã kích ngã bệnh rồi. Mẫu thân Trần Cát Trần phu nhân ở trong phủ buồn bức không chịu nổi, chỉ đành dùng từ tốt đẹp an ủi Trần Cát: “Nữ nhi à nữ nhi, Hạ Niên người ta không cưới cũng đã cưới, nhi nữ (con trai con gái) đều có, con có suy nghĩ cũng vô dụng thôi! Nhân hôm nay còn có hai nhà nhờ bà mối đến trong phủ cầu thân, vẫn là nhanh nhanh tìm một nhà đồng ý đi thôi! Còn muốn trì hoãn nữa, thành nhi nữ lỗ thì, muốn chọn cũng không chọn được.”

“Nương, con không nhìn thấy tận mắt Hạ Niên thú là ai, có chết cũng không cam tâm. Dựa vào cái gì nàng ta là một cái nha đầu nông thôn lại có thể gả cho Hạ Niên, gia thế chúng ta như thế, sao Hạ Niên lại không nhìn trúng chứ? Còn nói đến tướng mạo, từ nhỏ đến lớn, mọi người đều khen con có bộ dáng tốt, mỗi khi con soi gương, cũng tự nhận mình có thể gặp người, vì sao không lọt vào mắt Hạ Niên ca? Lúc hấn xuất kinh, con da mặt dày can đảm giữ trước cổng thành, thấy hấn đi ra, ngăn cản trước xe ngựa của hấn nói sẽ chờ hấn trở về. Mặc dù hấn không nói lời nào thả mình đi qua, con vẫn tưởng hấn đã cảm động. Sau lại nghe nói hấn cưới nương tử ở nông thôn, thế nào cũng không tin. Nhà Hạ gia bọn họ là dạng người gì, Hạ Niên là loại người thế nào, vì sao lại hấp tấp chạy tới nông thôn cưới nương tử?” Trần Cát vừa nói vừa khóc nức nở: “Con chỉ không tin Hạ Niên lại nhẫn tâm như vậy, một con chờ hấn mấy năm nay, chờ ra kết quả này đây.”

“Nữ nhi à, con đây là tương tư đơn phương!” Trần phu nhân thở dài, nữ nhân trong kinh thành này tương tư đơn phương Hạ Niên cũng không chỉ có một mình nữ nhi nhà bà, đám phu nhân tị một chỗ cũng có đường nói, cũng không có gì mất mặt, lúc này khuyên bảo Trần Cát: “Lúc trước nương đã khuyên con nhiều lần rồi, sớm chọn một nhà nào tốt bàn chuyện hôn nhân, đừng ảo tưởng đến Hạ Niên nữa, con không nghe, còn muốn chờ hấn về. Bây giờ hấn đã về, đã có thê tử, còn có một đôi long phượng thai đáng yêu. Con thì sao hả, cũng phải đánh chết tâm tư này đi.”

Trần phu nhân buồn rầu, vốn việc hôn nhân, là mệnh của cha mẹ, lời nói mai mối, ai ngờ nữ nhi của bà bị ma quỷ ám ảnh, muốn chết muốn sống, ngoài Hạ Niên ai cũng không lấy, đâu khổ kiên trì mấy năm nay, giờ Hạ Niên đã trở về, nàng vừa nghe Hạ Niên đích thực đã lấy thê tử sinh con cái, cũng không phải người trong nhà đối gạt nạng, khó thở công tâm ngã bệnh liệt giường, nếu không coi bỏ khúc mắc này, chỉ sợ còn chịu có chấp.

Trần Cát thấy Trần phu nhân nhũn mảy thở dài, không khỏi nước mắt như mưa, “Nương, coi như người không sinh cái nữ nhi con đây đi, thuận theo con đi!”

Sau đó, Trần phu nhân tìm gặp Thượng thư phu nhân, hai cô cháu thương lượng một lúc, quyết định trước tiên đến Hạ phủ gặp qua Quý Thư, nếu Quý Thư thật sự là một nha đầu nông thôn bình thường, Trần Cát còn có chút hi vọng. Ngày hôm nay, nhân lúc tốt trời, Thượng thư phu nhân lấy cớ muốn mời Hạ Niên giúp tôn tử Đào Linh Kiệt nhìn xem tướng mạo, liền mang theo Trần phu nhân và Đào Linh Kiệt đi tới Hạ phủ.

Tâm tư Thượng thư phu nhân và Trần phu nhân, làm sao Hạ lão thái thái không biết? Lúc này nghe được lời nói của Thượng thư phu nhân..., lại nhìn thấy chút ánh sáng trong mắt Trần phu nhân, lòng đã biết rõ, đây là chuẩn bị đến soi mói Quý Thư đây mà! Để xem Quý Thư ứng phó như thế nào! Nữ nhân được Hạ Niên coi trọng, đoán chừng một chút kỹ xảo để ứng phó chắc cũng có đi.

Đội Quý Thư cùng long phượng thai đi vào sảnh đường vẫn an, Thượng thư phu nhân không khỏi “A” lên một tiếng nói: “Đúng là một đôi hài tử xinh đẹp nha!” Liền bảo nha đầu nhanh nhanh lấy lễ gặp mặt cấp cho Tiểu Cầm Lãm và Hạ Viên, cũng không dấu vết lướt qua Quý Thư một cái.

Hạ lão thái thái thấy Quý Thư bị lạnh nhạt, thần sắc vẫn như thường, âm thầm gật đầu, cười nói: “Nương tử Niên ca đi lại đây, lưng ta có chút đau nhức, nhanh lại đây đầm bóp!”

Người ngoài đến trong phủ, đều là khách, có người khách nào lại dám vắng vẻ cháu dâu chủ nhân? Quý Thư thấy Thượng thư phu nhân và Trần phu nhân thần sắc khác thường, không tỏ vẻ gì tiêu sái đến bên người Hạ lão thái thái, đứng hầu nhẹ nhàng đầm lưng giúp bà.

Trần phu nhân nói chuyện, thấy Quý Thư giúp Hạ lão thái thái đầm lưng tay lại không nặng không nhẹ, giọng mắt hỏi nàng: “Thiếu phu nhân thật biết hầu hạ người, nói vậy lúc trước ở nông thôn thường đầm lưng cho người đứng không? Tốt thật đấy, không cần mời nha đầu, tự tay mình đã có thể xử lý rồi!”

“Việc hầu hạ trưởng bối, sao có thể mượn tay nha đầu khác, tự nhiên ngay từ nhỏ đã làm quen!” Quý Thư thấy Trần phu nhân mang theo địch ý, không nấn không nhạt nói: “Lúc trước ở nông thôn, thường thường đầm lưng cho a ma ta, lão nhân gia bà lúc nào cũng khen ta có hiếu tâm. Nay đến trong kinh, có thể đầm lưng cho lão thái thái, là phúc phận của ta rồi!”

Trần phu nhân thấy Quý Thư can trọng đáp lời, lạnh nhạt nói: “Thiếu phu nhân có thể gả vào Hạ gia, tự nhiên là bất phàm, lại không biết có tài nghệ gì? Có thể cho xem một chút?”

Lại nói đến tiểu tôn Đào Linh Kiệt của Thượng thư phu nhân, năm nay mới năm tuổi, đúng vào cái tuổi nghịch ngợm nhất, lúc này nhìn thấy đôi long phượng thai giống nhau như đúc, sớm đã chạy tới nghiêng đầu nhỏ nhìn xem, đưa tay lên muốn vò đầu Hạ Viên, còn cười hi hi nói: “Thật giống cây củ cải!”

Hạ Viên không kịp tránh né tay Đào Linh Kiệt, kiên trì ôn nhu cái lại hấn, ngửa ra khuôn mặt xinh xắn cũng cười hi hi nói: “Ngươi cũng giống cây củ cải!”

Mọi người nhìn thấy Hạ Viên phấn trang ngọc tuyết, Đào Linh Kiệt trắng trẻo mập mạp, đều nở nụ cười, “Hai đứa trẻ nói chuyện cũng thật thú vị!”

Đào Linh Kiệt thấy Hạ Viên đáng yêu, vừa mới vò đầu lại muốn nựng khuôn mặt, Hạ Viên quay mặt qua tránh được, còn chưa nói gì, Tiểu Cẩm Lãm đã đường hoàng chắn ngang giữa bọn họ, vung nắm tay nhỏ lên nói với Đào Linh Kiệt: “Đừng khi dễ muội muội ta!”

“Khi dễ nàng thì làm sao?” Đào Linh Kiệt ở trong phủ chính là Phách vương, không ai dám nghịch ý hấn, hấn muốn véo mặt tiểu nha đầu nào, tiểu nha đầu ở trong phủ có người nào dám không ngoan ngoan? Bây giờ thấy Hạ Viên cười hi hi cực vui vẻ, vốn không cố tình muốn véo nàng, cũng là cảm thấy nàng chơi vui, thế này mới đưa tay tới. Bị Tiểu Cẩm Lãm quát, tính tình Phách vương xông lên, thế này càng không thể không véo Hạ Viên.

Woaa, người lớn khi dễ mẹ ta, tiểu hài tử ngươi cũng muốn khi dễ ta sao? Hạ Viên sớm đã nhìn thấy Thượng thư phu nhân và Trần phu nhân muốn làm khó dễ Quý Thụ, lòng đã tức giận lâu rồi, lúc này thấy Đào Linh Kiệt đẩy Tiểu Cẩm Lãm, còn muốn xông tới véo mặt mình, thấy tay hấn sắp tới sát mặt mình, ngón tay vẫn chưa véo được trên mặt, nhanh chóng đặt mông ngồi dưới đất lớn tiếng “Oa oa” khóc lên: “Đẩy người, đẩy người!”

“Làm sao vậy?” Mấy người lớn thấy Đào Linh Kiệt đưa tay tới, Hạ Viên đã ngã xuống đất, thật đúng là nghĩ Hạ Viên bị hấn đẩy ngã xuống mặt đất, đều vội vàng chạy lại đỡ. Thượng thư phu nhân biết tính tình Đào Linh Kiệt bướng bỉnh, lúc này cũng nghĩ Đào Linh Kiệt đẩy Hạ Viên, không khỏi nhẹ nhàng trách mắng: “Sao lại đẩy muội muội hả?”

“Con không có!” Đào Linh Kiệt vô cùng ủy khuất, biện bạch nói: “Tự nàng ấy ngồi xuống đất mà!”

“Hu hu...” Hạ Viên che mặt giả khóc, “Mông con đau quá!”

Quý Thụ đã vội vã đi đến ôm lấy Hạ Viên, lại khẽ vuốt vào cái mông nhỏ của nàng, nhỏ giọng dỗ dành: “Tiểu Viên Cầu đừng khóc, đau chỗ nào? Chỉ cho nương nhìn xem!”

Hai tay Hạ Viên ôm lên cổ Quý Thụ, bả đầu gối lên vai nàng khóc “Hu hu” mấy tiếng cũng không nói chuyện.

Hạ lão thái thái thấy cháu chất nữ long phượng thai mình thương yêu bị Đào Linh Kiệt đẩy ngã, lúc này thật không vui, “Khụ” một tiếng nói: “Nương tử Niên ca mau bế thư nhi trở về phòng nhìn xem, xem bị thương chỗ nào. Cần dỗ dành một lúc, nếu làm kinh sợ thật không nên.”

“Lần trước Hạ Mẫn nhà ta bị một con chó vàng lớn xông tới làm sợ tới mức ngồi ngay đó, cũng khóc một lúc lâu, sau lại vẫn phải đến trong miếu xin một lá bùa hộ mệnh mới hết kinh sợ.” Lý Thiện ở bên cạnh nói chen vào, cười nói: “Viên nhi còn nhỏ, bị đẩy như vậy, thật đúng là bị dọa sợ.”

Thượng thư phu nhân và Trần phu nhân vốn chứa tâm tư muốn làm khó Quý Thụ, lúc này lại thấy Đào Linh Kiệt đẩy ngã Hạ Viên, Hạ Viên còn đang khóc hu hu, cũng bị dọa rồi, tự giác cũng biết đuối lý, nhất thời chỉ lo nhỏ giọng khiển trách Đào Linh Kiệt, lại thay Đào Linh Kiệt nhận lỗi nói: “Đều do ngày thường chúng ta quá nuông chiều, mới có thể bá đạo như vậy. Đích thực đã dọa thư nhi, trở về nhất định phải hảo hảo giáo huấn hấn.” Lại phân phó nha đầu nói: “Nhanh đi về phủ, bảo người tìm Bát bảo Trân châu định kinh tán đến đây cho thư nhi ổn định tinh thần.”

“Định kinh tán trong phủ cũng có, cũng không cần bận rộn!” Hạ lão thái thái thấy Thượng thư phu nhân và Trần phu nhân vội vàng, sắc mặt trên mặt cũng không tốt, chỉ nói: “Tiểu hài tử khó tránh khỏi té ngã, con nít té, quá nửa ngày liền quên đi, không có gì đáng ngại.”

Bụng thái tổ mẫu thực đen mà, đầu tiên là nói sợ mình hoảng sợ, thấy khách bắt đầu áy náy, mới nói không có gì đáng ngại, làm cho khách nhân cảm thấy bà khoan dung độ lượng. Miệng Hạ Viên vẫn còn nức nở, lỗ tai lại dựng thẳng đứng, thấy Thượng thư phu nhân và Trần phu nhân đã quên để mẹ mình buổi diễn tài nghệ, thế này mới nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm

Quý Thụ xem xét Hạ Viên một chút, thấy nàng không có gì khác thường, biết không ngã bị thương, lòng mới buông lỏng. Hướng mọi người trong đại sảnh cáo lỗi, một tay bế Hạ Viên, một tay nắm Tiểu Cẩm Lãm đi ra sảnh đường.

Lại nói Đào Linh Kiệt bị Hạ Viên oan uổng, thấy còn chưa nói rõ ràng, người lớn đã ôm Hạ Viên đi, nhất thời mặt mày đỏ lên, quát: “Con không đẩy nàng!”

Ôi ôi, tiểu bằng hữu à, lúc này cố ý oan uổng ngươi! Nhưng mà với tính tình Tiểu bá vương ngươi, cũng nên ăn chút mật để ghi nhớ lâu đi, lần sau mới thôi không tùy ý động thủ động cước. Hạ Viên ở trên vai Quý Thụ thoáng ngẩng đầu, thấy Đào Linh Kiệt chu miệng ủy khuất muốn khóc, có chút ngạc nhiên, chính mình oan uổng một đứa nhỏ, có phải quá mức rồi không? Nhưng mà Thượng thư phu nhân và Trần phu nhân không phải ngồi không, nếu biết Đào Linh Kiệt không đẩy mình, không chừng sẽ còn nói bao lời nữa đấy! Xin lỗi, Đào Linh Kiệt!

Đến trẻ, Hạ Niên về nhà, nghe thấy Hạ Viên bị Đào Linh Kiệt đẩy ngã xuống đất, kéo nàng qua, thấy không có người ngoài, nhỏ giọng nói: “Tiểu Viên Cầu, lần tới lại có người muốn khi dễ con, hấn còn chưa đẩy con, con hãy khóc lên, làm cho người lớn chú ý. Đợi người đẩy ngã mới khóc, vậy đã chịu thiệt rồi, biết chưa hả?” Nói xong lại lo lắng, lầm bầm: “Phải mời võ sư đến nhà dạy cho các con một ít thuật phòng thân mới được. Nhi tử nhi nữ của Hạ Niên ta, chỉ có thể khi dễ người, sao có thể để người ta khi dễ chứ?”

Hạ Viên mắt như sao nhìn Hạ Niên, cha à cha à, chúng ta không hổ là cha và con gái, cái này cũng nghĩ giống như nhau! Những người này muốn khi dễ

người của ta, chỉ sợ là tự tìm khổ, trước cứ âm thầm bảo hộ là được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: MỘT VIÊN NỐT RUỒI MỸ NHÂN

Edit: hoacodat

Tiểu tử, sao ngươi lại tới nữa? Sáng sớm Hạ Viên đến đại sảnh Hạ lão thái thái, nhìn thấy Đào Linh Kiệt, có chút ngạc nhiên, hôm qua vừa mới tới, sao hôm nay lại tới nữa? Lại nghe Thượng thư phu nhân đang cùng nói chuyện với Hạ lão thái thái: “Hôm qua trở về tới đêm cũng không an tâm, sáng sớm hôm nay tính để người hỏi thăm thư nhi một chút, suy nghĩ lại vẫn là tự mình đến thôi! Thấy thư nhi hoạt bát khỏe mạnh, vậy là tốt rồi. Nghe là ta đi, Kiệt nhi liền quần quýt phải dẫn hần, nói hần có chuyện muốn nói với thư nhi. Tiểu hài tử nhà này, đã biết đây muối muối là sai rồi, đây là muốn đến xin lỗi đây!”

Xin lỗi mà trừng mắt to như muốn ăn tươi nuốt sống thế kia? Hạ Viên liếc mắt nhìn Đào Linh Kiệt, lại đi qua thỉnh an Hạ lão thái thái và Thượng thư phu nhân, còn chưa có phúc lễ xuống, đã sớm bị Thượng thư phu nhân ôm lấy, cũng không đợi nàng nói gì, nói liền thoáng: “Một ngày không gặp, lại cao hơn chút rồi.” Nói xong đề Hạ Viên ngồi bên cạnh, hướng Đào Linh Kiệt nói: “Chẳng phải con nói có lời muốn nói với muối muối sao?”

Hạ Viên ngẩng đầu lên, thấy Đào Linh Kiệt nhìn mình có vẻ vô cùng sốt ruột, một lúc lâu mới chậm chậm tới đây cẩn thận hỏi: “Muối muối, ngươi có còn nói được hay không?”

Hả, Hạ Viên không khỏi lắc đầu, nhóc con này sao vậy?

“Thật ngươi không thể nói rồi?” Đào Linh Kiệt sắc mặt kinh hoảng, khoa tay múa chân béo núc ních nói: “Ta không phải cố ý, thật không phải cố ý! Đợi về nhà, ta nhất định tìm tiểu ca ca coi bỏ chú ngữ.” Nói xong đã đứng lên kéo tay Thượng thư phu nhân nói: “Tổ mẫu, chúng ta nhanh nhanh trở về đi, chỉ sợ muộn sẽ không kịp.”

“Cái gì không kịp?” Thượng thư phu nhân đang ngồi ngay ngắn bất động, vỗ tay Đào Linh Kiệt nói: “Cái đứa nhỏ nhà ngươi, hôm nay làm sao thế?”

“Hu hu, muối muối sẽ không nói nữa!” Đào Linh Kiệt khóc lên, nghẹn ngào nói ra sự tình.

Thì ra ngày hôm qua hần bị oan uổng, thân hình núc ních tức giận trở về, lại đi tìm tiểu ca ca hỏi có biện pháp nào có thể làm người ta không nói được nữa. Ca ca đang đọc sách, thuận miệng dỗ hần nói lấy hình nộm, viết tên người kia lên, sau đó lấy kim châm khâu lại cái miệng nhỏ của hình nộm kia, miệng nói mấy câu chú ngữ: “Hôm trước có một tiểu hài tử nói dối, hôm qua lúc ngủ, Diêm Vương đến cắt đầu lưỡi nàng.” Nói xong câu ấy liền chôn hình nộm kia, người nọ sẽ không nói chuyện được nữa. Đào Linh Kiệt tin là thật, gọi một lão bộc giúp đỡ làm một cái hình nộm, sau đó viết tên Hạ Viên lên, tìm một tiểu nha đầu, bắt nàng ta khâu lên miệng cái hình nộm ấy, lại lặng lẽ trộm đến trong vườn, chôn cái hình nộm nhỏ đó xuống. Ai ngờ sau khi chôn cái hình nộm kia, hần lại một đêm không ngủ ngon, rất sợ Hạ Viên sẽ không còn nói nữa, cho nên sáng sớm liền quần quýt lấy Thượng thư phu nhân dẫn hần đến gặp Hạ Viên, lúc này thấy Hạ Viên không nói lời nào, liền hoảng, nghĩ câu chú ngữ thực ứng nghiệm.

Đào Linh Kiệt nói xong, tất cả những người ở trong phòng đều nở nụ cười, Hạ Viên cũng cười nghiêng ngả trong lòng Hạ lão thái thái.

“Muối biết cười, vậy muối có thể nói không?” Đào Linh Kiệt vẫn không yên tâm, trợn mắt lấy tay muốn nhìn miệng Hạ Viên, muốn nhìn xem đầu lưỡi của nàng có còn hay không.

“Đưa đầu lưỡi cho ta.” Hạ Viên cười lên, lè lưỡi, làm cái mặt quỷ dọa Đào Linh Kiệt: “Ta không nói được rồi!”

“Ha ha ha...” Mọi người đều cười.

Đào Linh Kiệt thấy Hạ Viên vẫn tốt, chú ngữ cũng không có hiệu quả, lòng buông lỏng xuống, kéo Thượng thư phu nhân nói: “Tổ mẫu đi nhanh, ca ca gạt con, con muốn về nhà tính sổ huynh ấy.”

Một lát sau, Hạ Viên và Quý Thư cũng nghe được chuyện cười của Đào Linh Kiệt, đều nở nụ cười. Vì Tiểu Cẩm Lâm đã đến thượng tộc học hành, cũng chọn ngày hôm nay đưa Hạ Viên đến chỗ dạy tại nhà của Hạ phủ, sáng sớm gọi Hạ Viên cùng đi qua thỉnh an nói một tiếng với Hạ lão thái thái, rồi lại đưa Hạ Viên trở về phòng, thu thập một chút bảo bà vú và nha đầu đưa đi đến chỗ dạy học.

Tư thực của Hạ phủ là một viện riêng biệt, viện đặt gần phía góc Đông Nam, hạ lạnh đông ấm.

Đi học vài ngày, Hạ Viên phát hiện các cô nương các phòng đều có phe phái riêng. Đại phòng lấy nữ nhi con vợ cả Hạ Mẫn của Đại thiếu phu nhân và nữ nhi con vợ cả Hạ Ý của Nhị thiếu phu nhân cầm đầu. Cô nương đứng đầu Nhị phòng chính là Hạ Anh và Hạ Kỳ luôn luôn náo động trước mặt Hạ lão thái thái, và một cô nương lạ mặt khác. Nghe mọi người gọi cô nương này là Sử cô nương, Hạ Viên thể mới biết vị cô nương này thì ra là Sử Duyệt cháu gái bên nhà mẹ đẻ Nhị thái thái Sử phu nhân. Đầu lĩnh Tam phòng hiện nay đương nhiên chính là nữ nhi Hạ Nghi của Đại thiếu phu nhân Lý Quyên. Nhưng vì Hạ Nghi còn nhỏ mới bốn tuổi, nhìn yếu thế nhất.

Ngày hôm nay vì tiền sinh đến hơi trễ, nha hoàn bồi đọc Nam Chi của Sứ Duyệt và nha hoàn bồi đọc Tường Vi của Hạ Ý đánh nhau. Nguyên nhân cũng chỉ là Tường Vi đi qua bên người Nam Chi thì không cẩn thận đẩy ngã nàng ta, Nam Chi liền đuổi chân ra dẫm lên chân Tường Vi, Tường Vi cũng không phải là người dễ đối phó, lập tức cũng dẫm lại, vì sợ người lớn bên ngoài nghe thấy, hai người dẫm qua dẫm lại, cũng không dám lớn tiếng mắng nhau. Thật ra Hạ Ý cũng có trách móc nha hoàn của mình mấy câu, Sứ Duyệt lại không nói một lời, chỉ mắt lạnh nhìn qua.

Vốn vì Sứ phu nhân là nữ nhi thứ xuất, nhưng Sứ Duyệt cũng là cháu gái con vợ cả Sứ phủ, gia lại là quan viên chính nhị phẩm, vì phụ thân nhậm chức bên ngoài, thời gian này bị Sứ phu nhân mang đến trong phủ, nên đi theo Hạ Anh và Hạ Kỳ cùng đi học. Chính là ở một thời gian, lại phát hiện Hạ Mẫn và Hạ Ý ý mình là cháu gái con vợ cả Đại phòng, vô tình hay cố ý tự nhận các nàng mới chính là chủ tử cô nương chân chính của Hạ phủ, Nhị phòng là thứ xuất, dường như cũng kéo theo nàng là cháu gái Sứ phu nhân cũng là thứ xuất nốt, bởi vậy mới ở cùng một chỗ. Chủ tử đã không ưa nhau, làm nha đầu tự nhiên muốn vì chủ tử trút giận, cho nên Nam Chi mới nhân cơ hội này dẫm Tường Vi, nàng động thủ, chính là muốn đánh cho đám người Hạ Ý nhìn, Nhị phòng các nàng có Sứ phu nhân làm chỗ dựa, không phải dễ khi dễ.

Tuổi Hạ Viên nhỏ nhất, lúc này thấy nha đầu đánh nhau, lặng lẽ đi đến cửa, lớn tiếng reo lên: “Đánh nhau, đánh chết người rồi!”

Mấy đại nha đầu canh cửa vừa nghe là đánh nhau, đều sợ hãi chạy nhanh vào, vừa vặn thấy cơ thể Nam Chi và Tường Vi tách nhau ra, lại còn đang trừng mắt nhìn nhau, khiển trách nói: “Bảo các người cùng cô nương đi đến học đường, các người không hầu hạ cô nương cho tốt, lại còn đánh nhau. Các người nói xem, có cô nương nhà ai dám mang theo nha đầu thích đánh nhau bên người? Nếu nói cho phu nhân, nhất định sẽ bán các người, cũng không dám giữ bên người gây tai họa cho cô nương.”

Nam Chi và Tường Vi cũng chỉ mới tám tuổi, lúc này nghe lời nói của đại nha hoàn, đều sợ hãi muốn khóc, cầu xin: “Tỷ tỷ, ta sẽ không dám nữa, cầu xin tỷ tỷ đừng nói cho phu nhân.”

“Tỷ tỷ, các nàng vừa rồi cũng chỉ là đùa giỡn, cũng không phải đánh nhau thật sự đâu. Tỷ tỷ nhìn lầm rồi.” Sứ Duyệt thấy thần sắc đại nha đầu có chút do dự, cũng sợ thật nói cho người lớn, chính mình cũng không bảo đảm cho nha đầu của mình, cũng đến đây nói: “Chắc là Viên muội thấy các nàng nào loạn tiếng vang hơi lớn, nghĩ là đánh nhau, thế này mới ra ngoài hô lớn. Muội nói có phải không, Viên muội?” Sứ Duyệt nói xong, chuyển ánh mắt sang Hạ Viên.

Hạ Viên vẫn chưa đáp lại, tiểu nha hoàn Hạnh Nhân bên người nàng đã trả lời: “Là cô nương chúng ta nhìn nhầm thôi!”

Hạnh Nhân là cháu gái của thị tì Hạ phu nhân, năm nay đã sáu tuổi, là một tiểu nha hoàn đặc biệt lanh lợi, hiện giờ nàng đang đảm nhiệm bồi đọc cùng Hạ Viên, ngoại trừ thu thập sách vở nghiên mực các loại, có khi còn giúp đỡ Hạ Viên ghi nhớ lời tiên sinh đã nói. Lúc này thấy giọng điệu Sứ Duyệt không tốt, sợ Hạ Viên tuổi còn nhỏ sẽ chịu thiệt, vội vàng thay Hạ Viên trả lời.

Thấy Hạnh Nhân đáp lời thay mình, vài đại nha đầu cũng chùng mực không dám đắc tội Sứ Duyệt, Hạ Viên chỉ đành giữ im lặng. Hay cho Sứ Duyệt người, đây là Hạ phủ, không phải Sứ phủ, người lại kiêu ngạo, chờ xem, còn nhiều thời gian.

Vì thấy tiên sinh đã đến, vài đại nha đầu cũng không muốn mang sự tình vỡ lẽ ra, liền lui ra ngoài.

Đợi học xong, Hạ Ý lại lặng lẽ đến chỗ của Hạ Viên nói: “Viên muội, chuyện của hai nha đầu muội đừng nói cho người lớn, nếu nói, hai nha đầu sẽ bị bán đi. Tường Vi đã theo ta từ nhỏ, nếu bán nàng đổi thành người khác, ta sợ không quen.”

“Được rồi!” Hạ Viên gật đầu: “Nhưng mà chúng ta mới là chủ tử chân chính của Hạ phủ, Sứ Duyệt không phải người của phủ chúng ta, lại còn bắt nạt chúng ta, cái này không được!”

Hạ Ý ngạc nhiên liếc nhìn Hạ Viên, một lát sau mới lặng lẽ cười nói: “Viên muội, ta thường nghe người lớn nói cha muội lúc trước thông tuệ hơn người, còn tưởng rằng nói quá đi! Bây giờ thấy muội cũng chỉ mới hơn ba tuổi, cũng đã rõ ràng minh bạch, người lớn đúng là không nói quá mà!”

Hạ Viên cả kinh, chính mình cũng không thể biểu hiện sự thông minh quá sớm, bằng không chỉ sợ lòng người sinh nghi, lại vô cùng thiên chân (ngây thơ, hồn nhiên) nói: “Ý tỷ tỷ nói gì vậy, sao muội nghe không hiểu gì hết?”

“Sau này cách Sứ Duyệt xa một chút là được!” Hạ Ý cũng không để bụng, chỉ dặn dò Hạ Viên: “Chiều nay còn phải đến chỗ Hân cô cô học xem tướng, muội nên đến sớm, chỗ tiểu lâu kia thiếu chỗ, nếu muội không đến sớm, phải ngồi ở đằng sau đấy. Cô cô lấy quyển sách cho chúng ta nhìn, đến chỗ muội thì đã xem xong hết rồi.”

Hân cô cô trong miệng Hạ Ý, chính là tiểu nữ nhi con vợ cả của Đại phòng Hạ Tiềm Kim – Hạ Hân. Hạ Hân năm nay vừa mười tám tuổi, nhưng vẫn chưa phối hôn. Vì các cô nương Hạ phủ chỉ được giới hạn học xem tướng mạo, mà thuật xem tướng mạo của Hạ Hân xem như còn có chút thành tựu, liền bảo nàng mỗi cuối tháng đến lâu các Hạ phủ dạy các cô nương dưới mười tuổi học xem tướng một canh giờ.

Đợi học xong trở lại phòng, Hạ Viên liền gầy gầy sờ soạng lông mi của Hạnh Nhân nhìn xem, không phát hiện có nốt ruồi ẩn trong lông mi, thất vọng nói: “Như thế nào người một viên nốt ruồi cũng không có?”

“Cái gì mà một viên nốt ruồi cũng không có?” Quý Thư vén màn đi vào, cười nói với Hạ Viên: “Hôm nay đã học những gì? Nói lại cho nương nghe một chút?”

Hạ Viên thanh âm trong trẻo nói: “Buổi sáng học nhận biết chữ và lâm thiếp (tập viết theo chữ có sẵn), buổi chiều cùng Hân cô cô học xem tướng mạo, hôm nay học là xem nốt ruồi. Cô cô nói, nốt ruồi cũng chia thành nốt ruồi hiện và nốt ruồi ẩn. Còn có một loại nốt ruồi ẩn trong bộ lông, là nốt ruồi cát (tốt). Nương, để con nhìn xem nương có nốt ruồi cát hay không nha!” Hạ Viên nói xong đi qua vạch vạch lông mi Quý Thư, thấy cũng không có nốt ruồi,

nên lại đi vạch tóc nhìn tai của Quý Thư, đều tròn bóng như ngọc, một chút điểm đen cũng không có, không khỏi lâu bầu nói: “Muốn tìm một cái nốt ruồi, cũng khó như vậy sao?”

Quý Thư nghe vậy không khỏi vui vẻ, cười nói: “Trong phủ đầy người như vậy, sao lại không có người có nốt ruồi chứ, ở gian ngoài có một tiểu nha đầu tên Tiểu Hồng, ở trên má còn không phải có một viên nốt ruồi sao. Mọi người đều gọi nàng ấy là Mỹ Nhân nốt ruồi đấy!”

Đang nói, lại có nha đầu vén màn, nói có nha đầu Thu Thủy bên người lão thái thái đến đây.

“Thiếu phu nhân, Trần Nam phu nhân và An Bình Hầu phu nhân đến đây, lão thái thái mời thiếu phu nhân dẫn theo thư nhi đi ra ngoài gặp một lát!” Thu Thủy tươi cười đi vào nói: “Hai vị phu nhân đều chỉ đích danh muốn gặp thư nhi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: TIỂU VIÊN CẦU SỚM THÔNG MINH

Edit: hoacodat

Sau khi Thu Thủy ra ngoài, Xuân Oanh không nhịn được nói: “Thiếu phu nhân, lần trước cái vị Thượng thư phu nhân và Trần phu nhân đến rõ ràng là muốn làm khó thiếu phu nhân, lúc này Trần Nam phu nhân và An Bình Hầu phu nhân đến đây, cũng không biết lại ra một nan đề gì? Nếu vẫn bảo thiếu phu nhân phô diễn tài nghệ, sao thiếu phu nhân không phô diễn một hai, cũng ngăn chặn miệng của các nàng, không để các nàng xem nhẹ đi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, thiếu phu nhân khi còn là cô nương đã đi theo Tôn phu tử học qua cảm kỳ thi họa, mấy năm nay phải chăm sóc ca nhi thư nhi, mặc dù không gây được như ngày xưa, nhưng lúc trở về cùng thiếu gia ngắm trăng, đàn một tiểu khúc, hay hát một ca khúc, nghe cũng không bị mài mòn gì.” Thu Yên cô động nói: “Lúc trước trở về hát cái giai điệu chưa từng nghe qua kia, cực kỳ dễ nghe. Nếu Thiếu phu nhân lại hát bài ấy, bảo đảm chế phục người.”

“Cho nên nói, hai người các ngươi cũng vẫn còn nhỏ!” Quý Thư lắc đầu nói: “Ta là thiếu phu nhân chân chính của Hạ phủ, nếu người ta bảo ta phô diễn tài nghệ, ta đã vội vàng lại hát lại đánh đàn, còn ra thể thống gì? Qua đi người ta sẽ không khen ta hát hay hay là đánh tốt, chỉ biết sẽ nói thì ra là do hát đánh đàn, không trách được tướng công bị mê hoặc! Các ngươi ngẫm lại xem, có loại người nào vừa hát còn đánh đàn, còn cấp cho các phu nhân trong phủ hiển nghệ?”

“Vừa đánh đàn, vừa hát, còn phải hiển nghệ! Đây chẳng phải là ca cơ hay là con hát sao?” Thu Yên bật thốt ra lời, sau đó tự mình đưa hai tay tát vào mặt mình, “Đáng chết, sao lại nói lung tung như thế?”

Xuân Oanh há hốc miệng, nhưng cũng thầm oán chính mình nói: “Sao nô tỳ lại không nghĩ tới chuyện này, mấy vị phu nhân này muốn thiếu phu nhân phô diễn tài nghệ, thì ra là có tâm tư này. Thiếu chút nữa đã rơi vào cái bẫy của các nàng. Nô tỳ nói mấy vị phu nhân trong kinh thành sao thích đùa giỡn ám toán người thế. Lúc này còn muốn gặp thiếu phu nhân và ca nhi thư nhi, nếu còn ngôn tam đạo tứ (ba lời bốn đường), lão thái thái lại không đỡ lời, cũng không phải để người ta chặn họng rồi?”

“Ta nói vẫn là ở nông thôn tốt hơn, đóng kín cửa chúng ta có thể vui vui sướng sướng nói chuyện làm việc, cũng không cần ai phải khó xử ai, ngày an nhàn thoải mái. Ở chỗ cao môn đại trạch này, tuy là cảm y ngọc thực, nhưng là quá nhiều chuyện.” Thu Yên hầu hạ Quý Thư thay đổi xiêm y, vừa đi đổi xiêm y mới cho Hạ Viên và Tiểu Cẩm Lâm, vừa nói làm nhảm: “Ca nhi thư nhi mỗi ngày đều phải gặp người, xiêm y này không thể mặc giống nhau hoài, chỉ phải làm thêm mấy bộ. Nếu cứ tiếp tục như vậy, bạc tháng này cũng thật không đủ dùng. Đến đây mới hơn nửa tháng, chúng ta sử dụng bạc bằng ở nông thôn một năm!”

Quý Thư đang sửa sang lại xiêm y cho Hạ Viên, lại nghe lời nói Thu Yên, nàng dừng tay lại, lúc trước vẫn biết đến kinh thành tiêu phí (phí chi tiêu) khẳng định rất nhiều, chính là không biết lại phải tiêu phí đến độ này. Chiều theo kiểu tiêu phí thế này, chỉ sợ bạc hàng tháng của các phòng cũng không đủ dùng, nếu không có tiền thu nào khác, cũng phải mang đồ cưới bù vào mới không thiếu hụt. Trách không được mỗi người đều e dè hai cái nha đầu Thu Đường và Thu Bình, muốn từ trên người các nàng tìm một chút tài lộ.

Hạ Viên nghe lời nói của Thu Yên, cũng âm thầm suy nghĩ tính toán, lão nương mang bạc đến kinh thành cùng số tiền Đại phòng đưa đến tiền tiêu hàng tháng các loại tích ba năm nay.., vốn là rất nhiều, chính là nghe nói lúc trước tổ mẫu lấy bạc giúp lão nương nhập cổ phần vào trang trại của lão thái thái, lão nương nhất thời nhanh tay, cầm hơn nửa số bạc trả lại cho tổ mẫu trước, lúc này bạc trong nhà cũng không còn nhiều, lại không sinh lợi, chỉ sợ đang buồn phiền đây.

Vì sợ Trần Nam phu nhân và An Bình Hầu phu nhân đợi lâu, Quý Thư cũng không trì hoãn thêm, vội vàng dẫn theo Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên đi ra ngoài, sớm có nhuyển kiện nhỏ chờ ở cửa, đợi Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên lên kiện, dọc theo đường đi Quý Thư dặn bảo bọn họ: “Thấy người phải đến thỉnh an, nếu bảo các con đọc thơ, liền lấy một hai bài thơ mấy ngày gần đây học được đọc ra, biết chưa?”

Ừm, tiểu hài tử hiển nghệ cũng là niềm vui mừng cho những trưởng bối, nếu là có người muốn làm khó lão nương, lúc này cũng không thể khóc nháo muốn trở về phòng, vẫn nên nghĩ cách không muốn lão nương mình hiển nghệ nữa đi. Hạ Viên ngẩng đầu nhìn Quý Thư, thấy nàng chân mày nhíu chặt, không khỏi ngồi thẳng người lên, đưa tay nhỏ bé vuốt vuốt lông mi Quý Thư nói: “Nương, người đừng có buồn!”

“Ồ, Tiểu Viên Cầu biết nương đang buồn sao? Thật không hở là tiểu tâm can của nương.” Quý Thư vươn tay trái ôm lấy Hạ Viên, cười nói: “Tiểu Viên Cầu an ủi nương, nương sẽ không buồn nữa, cũng không có cái gì mà phát sầu. Cũng chỉ là việc nhỏ thôi.”

Tiểu Cẩm Lãm cũng ngẩng đầu nhìn Quý Thư, đưa tay vòng quanh eo Quý Thư, nài thanh nài khí nói: “Nương, người có tâm sự sao? Nói cho con biết, con giúp người phân ưu!”

“Ha ha, hai đứa đều là tiểu quái quái (bé ngoan) của nương!” Quý Thư một tay ôm một đứa, cười nói: “Có các con, nương cái gì cũng không buồn nữa!”

Đến đại sảnh, sau khi bái kiến các vị phu nhân, Trần Nam phu nhân và An Bình Hầu phu nhân vừa thấy long phượng thai, đều mang long phượng thai đến bên nhìn xem, tấm tắc khen lấy khen để nói: “Mấy năm trước cũng đã gặp nấy phủ khác có long phượng thai, chính là bộ dáng cũng không quá giống, liếc mắt một cái cũng có thể phân được nam oa nữ oa, long phượng thai nhà ngài lại giống không thể tả, cực kỳ tuấn tú, thêm hai đứa đều cùng mặc đồ màu đỏ, ánh mắt sai chút, còn tưởng rằng hai đứa đều là nữ oa nhi đấy.”

“Bọn ta đều nói, khó có được long phượng thai lại giống nhau như thế này. Nếu là lớn lên chút nữa, mới có thể liếc mắt một cái phân ra được đấy!” Hạ lão thái thái cười nói: “Cũng may một đứa đến thượng tộc học, một đứa học tư thực trong nhà, hai đứa mà ở cùng một chỗ, chỉ sợ tiên sinh nhận nhầm người đấy!” Nói xong nở nụ cười.

Quý Thư nghe Trần Nam phu nhân và An Bình Hầu phu nhân nhàn thoại, thấy các nàng không giống Thượng thu phu nhân và Trần phu nhân mất lạnh nhìn người như vậy, cũng dần dần yên lòng.

An Bình Hầu phu nhân thấy Hạ Viên nhu thuận, lại bế nàng ngồi trên gối đầu của mình, vừa cười nói với Quý Thư: “Ta thích nữ nhi, mình lại không có phúc, chỉ sinh được ba cái nam oa, Hầu gia cũng nạp vào mấy phòng, mỗi nơi đều sinh ra, ai biết tất cả đều là nam oa, giờ nhìn nữ nhi người ta mà đỏ mặt mất đâu!” Nói xong lại hướng Hạ lão thái thái và Quý Thư nói: “Lúc này thật sự là bất đắc dĩ, mới đến cầu thượng phủ, mong rằng lão thái thái và thiếu phu nhân có thể đáp ứng!”

Đáp ứng gì hở? Quý Thư lấy làm lạ, lại thấy Hạ lão thái thái đang rất khó xử nói: “Cũng không phải là ta không đáp ứng, thật sự là Viên nhi còn quá nhỏ, chỉ sợ sẽ khóc rống.”

Nguyên lai An Bình Hầu phu nhân muốn sinh một đứa nữ nhi mà không được, lại không biết nghe chỗ nào nói có một cách, nói chỉ cần mang một nữ oa của long phượng thai mạng cách tương hợp cùng nàng đến trong miếu cầu phúc, sau đó để cho nữ oa giúp đỡ theo trong miếu dẫn ra một đôi cầu nguyện quá phúc Phượng đèn hồi phủ, ý dụ là trong phủ còn thiếu một nữ oa, thỉnh Bồ tát đưa nữ. Trôi qua nửa năm, nếu nữ nhân có thai, nhất định sẽ mang thai nữ nhi. An Bình Hầu phu nhân cũng chỉ mới 28 tuổi, rất tự tin còn có thể sinh nữa, chỉ là rất sợ sinh hạ vẫn là tiểu tử, lúc này nghe được cách nói này, biết trong Hạ phủ có long phượng thai, nên đến đây thỉnh cầu.

Loại cách nói hoang đường này mà cũng có người tin hả? Cổ nhân quả nhiên quá mê tín đi! Hạ Viên có chút kinh ngạc, lại nghe An Bình Hầu phu nhân cười nói: “Lão thái thái yên tâm, ngài coi Viên nhi ngồi trên đầu gối ta hồi lâu vẫn không nhúc nhích, thì biết ta và nàng hữu duyên, lại chẳng khóc lóc, hẳn sẽ không khóc rống.”

Hạ lão thái thái thấy không có cách nào thoái thác, đành phải nói: “Mặc dù Viên nhi xưa nay nhu thuận, nhưng vẫn luôn bên cạnh nương nàng, chưa bao giờ tách ra, chỉ sợ không chịu đi theo.”

Ôi ôi, hôm nay thực không nên giả nhu thuận, làm cho bây giờ có muốn biến sắc mặt khóc lên cũng bất tiện. Hai con mắt tròn xoe đen tuyền của Hạ Viên xoay chuyển, lại thấy Quý Thư muốn nói lại thôi, lại nhớ đến An Bình Hầu phu nhân là người không thể đắc tội, Hạ lão thái thái nói như thế, thật ra là chờ lão nương tự động mở miệng đáp ứng chuyện này, cũng may An Bình Hầu phu nhân trước mặt bán một cái nhân tình. Nếu lão nương không cảm thấy được, thì chỉ cần không đáp ứng mình đi theo An Bình Hầu phu nhân là xong, chỉ sợ đợi khi An Bình Hầu phu nhân vừa đi khỏi, Hạ lão thái thái lại biến đổi sắc mặt. Có điều lão nương thương yêu mình như vậy, làm sao có thể bỏ được mình đi giúp một phu nhân mới gặp nói cái gì đến?

“Cái Phượng đèn kia bất quá chỉ lớn cỡ bàn tay, nhỏ nhắn xinh xắn, tiểu oa nhi mang theo không mệt đâu. Mà một đường ngồi cổ kiệu, lại lót nệm gấm thật dày, ta sẽ che chở tốt, chắc hẳn không xảy ra chuyện gì.” An Bình Hầu phu nhân còn đang khuyên bảo, rất sợ Quý Thư không chịu thả người, ôm chặt Hạ Viên nói: “Huống hồ thư nhi nhu thuận như vậy, người lớn nói sẽ nghe làm theo...”

Hạ Viên thấy môi Quý Thư khẽ động, đoán hẳn là muốn nói lời cự tuyệt, vội vàng giành nói: “Nương, con cùng phu nhân đi nhìn cái gì đèn kia, có được không?”

“Mọi người xem mọi người xem, ta đã nói Viên nhi có duyên với ta mà, quả nhiên là vậy.” An Bình Hầu phu nhân vui vẻ nói: “Nói một chút đã tiếp thu ngay, còn muốn theo ta đi xem đèn nữa! Viên nhi nguyện ý tự mình đi cùng ta, lão thái thái và thiếu phu nhân cũng không có nói gì. Mọi người yên tâm, dù gì cũng đi theo ta ba ngày, nhất định sẽ bình an trở về, cam đoan một sợi tóc cũng không thiếu.”

Quý Thư nôn nóng, lại không thể nói gì nữa, đành ngoác Hạ Viên đi qua đây nói: “Tiểu Viên Cầu, con thật muốn theo phu nhân đi xem đèn? Nhưng không cho khóc nhè đâu đấy!”

Hạ Viên cười hi hi thỏ thẻ bên tai Quý Thư nói: “Nương, người yên tâm, con sẽ không khóc.”

Hạ Viên mới bốn tuổi đã xem tướng cho người, danh môn kinh sư. Bây giờ, Tiểu Viên Cầu cũng thông minh sớm như vậy, cũng không biết đó là chuyện tốt hay chuyện xấu. Quý Thư lặng lẽ thờ dài, Tiểu Viên Cầu luôn nhu thuận, nghe được chuyện này đã hiểu hướng người lớn nói, lúng túng trước không muốn phá hư chuyện An Bình Hầu phu nhân mới đứng. Hiện nay Hạ phủ mặc dù bình yên, Hạ lão thái thái nhắm mắt xuôi tai, lại không biết có bao nhiêu âm ba mãnh liệt, các cô nương Hạ phủ đến lúc đó sợ cũng chịu lấy theo, nếu có được An Bình Hầu phu nhân ưu ái, sau này con đường của Tiểu Viên

Cầu cũng bằng phẳng hơn. Quý Thư suy đi nghĩ lại, cân nhắc nặng nhẹ, cuối cùng quyết định đáp ứng lời thỉnh cầu An Bình Hầu phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: ĐÔNG NHƯ TRĂY HỘI

Edit: hoacodat

“Phu nhân thật sự mang nữ nhi long phượng thai của Tiểu Thần Toán trở về? Năm đó Tiểu Thần Toán rất cao ngạo, các thiên kim quyền quý trong kinh thành đều không chọn, lại chạy tới nông thôn cưới nữ nhi quan Huyện lệnh thất phẩm, các phu nhân nói nhỏ với nhau lần này Tiểu Thần Toán làm chuyện này thật không cân nhắc. Sau lại nói nữ nhi quan Huyện lệnh thất phẩm kia sinh long phượng thai cho Tiểu Thần Toán, long phượng thai lớn lên giống Tiểu Thần Toán như đúc, thần thái thông minh kia cũng không kém Tiểu Thần Toán năm đó. Nay quay về kinh rồi, thật ra các phu nhân đến Hạ phủ là muốn nhìn xem cái vị phu nhân mà Tiểu Thần Toán đã chọn kia, đều cười nói cũng không phải ba đầu sáu tay gì, càng không tính là tuyệt sắc, chỉ là cười lộ lên mặt mày cong cong, làm người ta nhìn thuận mắt thôi. Có điều long phượng thai thực làm cho người người thích. Nói ra, có thể sinh ra một đôi long phượng thai như vậy, cho dù cưới một cô nương nông thôn cũng xem như đáng giá.”

“Nói ra người cũng không tin, phu nhân vừa mới mang Viên cô nương kia về, lúc hạ kiệu ta có liếc mắt thăm dò một chút, chỉ hơn ba tuổi, thật sự là một hài tử trắng trẻo mượt mà, lộ ra gương mặt thủy tú không nói, đôi mắt như được tô vẽ, thần thái tràn đầy thông minh. Người lớn nói ra lời gì..., toàn bộ đều nghe hiểu được! Phu nhân nói hôm nay dẫn tới nghỉ ngơi qua một đêm, giờ dần sáng mai sẽ bế trong miếu cầu phúc, mang Phượng đèn trở về, đợi ba ngày sau mới đưa nàng trở về.”

Hai nha đầu nhị đẳng đang xì xào bàn tán, lại gặp phải Mạc ma ma đi ra chuẩn bị mấy thùng sữa ấm, không nhịn được hỏi: “Sáng sớm phu nhân mới tắm rửa qua, bây giờ Hầu gia vẫn chưa trở về, còn ai phải tắm rửa nữa chứ?”

“Là mang cho Viên cô nương tắm rửa đấy!” Mạc ma ma nở nụ cười nói: “Viên cô nương kia màu da trắng sáng nõn nà, nàng không dùng sữa tắm ai vào đấy?”

“Bảo bối, chúng ta tắm rửa nha!” Hôm nay Hầu phu nhân đến Hạ phủ mang Hạ Viên về, thấy nàng không khóc không khó dễ, rất như thuận, nhìn càng yêu thêm mấy phần, còn lâu lâu lại hôn một cái nói: “Tự ta sẽ tắm cho con!” Nói xong ngồi xuống, bế Hạ Viên đi vào phòng tắm.

Cái này dùng để tắm rửa cho ta sao? Hạ Viên nhìn một bồn tắm thật to tràn đầy sữa, hơi ngạc nhiên. Đây, chẳng phải là quá lãng phí rồi sao?

Hầu phu nhân lấy tay thử độ ấm của sữa, gật đầu nói: “Đã vừa vặn!” Nói xong giúp Hạ Viên thoát y phục, thật cẩn thận ôm vào trong bồn tắm, lại tinh tế hỏi ý, “Có nóng không?”

“Không nóng!” Sữa tắm trong truyền thuyết là đây, giờ đã được trải nghiệm. Hạ Viên ngâm mình trong sữa, nghe được hương sữa tự nhiên, gội một ít lên mặt, còn lè lưỡi liếm, cười hi hi nói: “Sao sữa này không chút mùi vị nào?”

“Ha ha...” Hầu phu nhân thấy Hạ Viên ngồi trong bồn tắm, da trắng nõn nà thật quá đáng yêu, nhìn không được sờ sờ lên mặt nàng cười nói: “Sữa này chỉ dùng để tắm rửa, nên không cho đường vào, tự nhiên sẽ không có vị gì! Sữa này cũng có thể làm thành sữa pho mát, đợi lát nữa sẽ cho thư nhi nếm thử có được không?” Nói xong giúp Hạ Viên chà lau thân mình, rửa đến nách Hạ Viên thì Hạ Viên cười “khanh khách” trốn tránh, Hầu phu nhân đành phải dừng tay, mặt mày đều là ý cười.

“Nương, nghe nói có một tiểu muội muội đến đây!” Tắm rửa xong giữa phòng tắm được đẩy ra, ba nam hài một trước một sau đi vào, đều đứng sát bên hồ tắm nhìn xem Hạ Viên, đều kêu lên: “Tiểu muội muội thật đáng yêu!”

“Al!” Hạ Viên hét lên, nhanh tay gạt khăn con Hầu phu nhân đang cầm trong tay vẩy lấy bụng mình. Kêu lên, “Không được nhìn ta, không được nhìn ta, ta rất xấu hổ!”

“Ha ha...” Hầu phu nhân không nhịn được cười, một bên an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ, con ngâm mình trong sữa, chúng nó không thấy rõ đâu!” Lại vừa nằng nặc nhai từ: “Mau đi ra, nhìn làm muội muội hoảng sợ rồi đấy!”

Đội ba nam hài từ rời khỏi, Mạc ma ma đi vào giúp Hạ Viên mặc y phục, vừa cười nói: “Lúc theo phu nhân đón Trưởng công chúa đến phủ xem lễ, cũng từng gặp mặt tiểu nữ nhi của nàng, nay chợt nhìn, thư nhi cũng có chút giống với tiểu nữ nhi của Trưởng công chúa!”

“Hừm, lời này không nên nói trước mặt những người khác!” Hầu phu nhân liếc mắt nhìn Mạc ma ma, nhỏ giọng nói: “Trưởng công chúa cũng vì chuyện này mà đau buồn đến tận bây giờ, khó khăn lắm mới có chút bình tĩnh, nếu nghe được nửa câu, cũng không được.”

Mạc ma ma im lặng, không dám nói nữa.

Vì Hạ Viên nhu thuận, ngày hôm sau thuận lợi giúp Hầu phu nhân cầm Phượng đèn về phủ, mọi người trong Hầu phủ đều khen ngợi, đến ngày hôm sau, Hầu phu nhân tự mình kiểm tra các loại món ăn và đồ chơi này nọ rồi tổng lên trên xe, xong đâu đấy mới tự mình bế Hạ Viên lên xe ngựa, đưa trở về Hạ

phủ.

Đến Hạ phủ, Hầu phu nhân tỏ ra rất trịnh trọng nói với Hạ lão thái thái và Quý Thư: “Cũng chỉ hơn ba tuổi thôi, thế mà mọi chuyện đều nghe hiểu được, đi chỗ nào tìm được một người thông minh như thế? Chỉ ở với chúng ta ba ngày, những người trong phủ chúng ta cũng không muốn buông tay để nàng trở về, Hầu gia nhà ta đã xem nàng như đích nữ nhà mình.” Nói xong ngừng một chút, “Có điều ở trong miếu gặp phải Trương công chúa, lại được Trương công chúa coi trọng...”

“Trương công chúa muốn nhận Tiểu Viên Cầu làm nghĩa nữ (con gái nuôi)?” Hạ Niên nghe được lời này, thật hoảng sợ. “Chỉ đến An Bình Hầu phủ ở ba ngày, thế nào lại kéo tới Trương công chúa rồi?”

“Hầu phu nhân mang Tiểu Viên Cầu đến miếu Từ Mẫu cầu phúc, trùng hợp lại gặp Trương công chúa đã ở đấy, Tiểu Viên Cầu rất nhu thuận, hướng Trương công chúa thỉnh an. Sau đó Trương công chúa nói muốn nhận Tiểu Viên Cầu làm nghĩa nữ, bây giờ để phu nhân Hầu gia đến nói trước một tiếng.” Quý Thư xoa xoa mi tâm, không biết chuyện này là tốt hay xấu, một lúc lâu sau nói: “Nghe nói sau khi Trương công chúa sinh ra ba nhi tử, lại sinh ra một nữ hài, nữ hài kia chưa được một tuổi đã chết non. Trương công chúa cũng vì chuyện này đau buồn một thời gian dài, mấy ngày nay đến miếu Từ Mẫu cũng là làm pháp sự cho nữ hài kia. Bà tử đã từng nhìn thấy tiểu nữ nhi của Trương công chúa nói, hình dáng Tiểu Viên Cầu hơi giống tiểu nữ nhi kia của Trương công chúa.”

Mấy ngày qua, trước cửa viện Quý Thư bỗng nhiên thật náo nhiệt, mấy phòng khác thường thay phiên nhau đến đây nhàn thoai giải trí. Xuân Oanh thì thăm: “Nghe Trương công chúa muốn nhận Viên nhi nhà chúng ta làm nghĩa nữ, những người này liền thay đổi sắc mặt, nhanh chóng muốn thân thiết. Lúc đầu đều dung túng những hạ nhân nói thiếu phu nhân chúng ta là cô nương nông thôn, khinh thường giao tiếp cùng thiếu phu nhân chúng ta!”

Các phu nhân trong kinh thành đều giao lưu xoay quanh một vòng nhỏ hẹp, lão nương mới đến, căn cơ chẳng có, muốn du nhập vào vòng lân cận này đương nhiên khó khăn. Các thiếu phu nhân trong phủ đều là mắt cao hơn đầu, tất nhiên sẽ chúm mắt lão nương là nữ nhi thất phẩm Huyện lệnh, chuyện này cũng chẳng kỳ lạ gì. May là lão nương bình tĩnh, cũng không vội vàng đi đút lót các nàng, bây giờ tốt rồi, các nàng lại vội tới nịnh bợ lão nương, tin tưởng rất nhanh lão nương sẽ dung nhập vào vòng lân cận trong kinh thành. Hạ Viên thấy Quý Thư đất khách đến, âm thầm cao hứng thay nàng, vừa quay đầu lại thấy Lý Thiện đến đây, vội đi lên gọi bá nương

“Ôi, Viên nhi, cái miệng nhỏ càng ngày càng ngọt rồi!” Lý Thiện cười tủm tỉm ôm lấy Hạ Viên, nói đùa với nàng mấy câu, thế này mới buông xuống nói chuyện với Quý Thư: “Mai phu nhân gả nữ nhi, vừa phát thiệp cho nhóm chúng ta, chúng ta cùng đi xem lễ thôi!”

“Đang muốn đi hỏi đại tâu một chút đây, đi qua xem lễ thì phải chuẩn bị bao nhiêu tiền biếu mới thích hợp?” Thời gian gần đây Quý Thư nhận rất nhiều thiệp mời, lúc này liền mời Lý Thiện đi vào hỏi.

Đội tiền Lý Thiện đi, Hạ Viên lại nghe được Quý Thư nhỏ giọng nói với Xuân Oanh: “Lúc này cũng là nhờ phúc phận của Tiểu Viên Cầu, làm mọi người đều chạy đến chỗ chúng ta. Các nàng nghĩ Trương công chúa chọn ngày lành nhận Tiểu Viên Cầu làm nghĩa nữ, chúng ta cũng tính là có chút dính dấp cùng hoàng thân quốc thích rồi, sợ chạy chậm chút, chúng ta sẽ không chịu kịp các nàng, nhiều ngày qua tất cả đều vội vàng, làm ta ứng phó không kịp.” Nói xong lại thở dài một hơi, lẩm bẩm: “Nhận mấy trương hi thiệp, dù có đi hay không, tiền biếu cũng không thể thiếu. Giờ còn thêm phí tiêu về việc này, tìm bạc chỗ nào đây?”

Mặc dù Hạ Niên đã ở Khâm Thiên Giám lĩnh một chức quan nhàn tản, nhưng bổng lộc rất ít, tự nhiên không thể dựa vào. Chính mình dựa vào bạc tiêu hàng tháng tiêu xài, dùng cần kiệm cũng đủ, nhưng mấy ngày gần đây cần phải gặp khách, mới làm mấy bộ xiêm y mới, người đến người đi, lại thêm những quà cáp này nọ, thấy bạc cứ tuôn ra như nước chảy, đầu óc càng ngày càng căng ra, lại không thể làm gì được. Cùng Phụng Văn Phụng và Tôn Tiểu Tư hùn vốn mở cửa hàng sơn phấn, mặc dù hàng tháng cũng có kiếm chút tiền, Phụng Văn Phụng cũng âm thầm nhờ người mang bạc đưa vào phủ, tình thế bây giờ, lại như muối bỏ biển.

Quý Thư đang ở nơi này suy tính, Thu Yên đi vào nói: “Thiếu phu nhân, Đường phu nhân đến đây!”

“Ai là Đường phu nhân?” Nhất thời Quý Thư không phản ứng kịp.

“Là Nhị phu nhân Đường phủ! Vị đại phu kia!”

“À, là Tiểu Tư, mau mau mời vào!” Quý Thư vội vàng đứng dậy ra tiếp đón, đây là lần đầu tiên Tôn Tiểu Tư đến trong phủ tìm mình, chắc là có chuyện gì không quyết định được đây!

“Tiểu Tư!” Vẫn chưa đến trong viện, đã thấy Tôn Tiểu Tư hạ nhãn khiếu, Quý Thư gọi khuê danh của nàng, cười nói: “Hôm nay rảnh rồi đến gặp ta sao? Không cần trông nom Dịch ca ca.”

Tôn Tiểu Tư đỏ mặt, hờn giận: “Khó khăn mới gặp được người, chưa gì người đã giấu cợt ta.”

“Được rồi, được rồi, không cười người, nhanh đi vào rồi nói.” Quý Thư đón Tôn Tiểu Tư vào phòng, nhỏ giọng hỏi: “Nhưng là có chuyện gì hả?”

Tôn Tiểu Tư gật đầu nói: “Trương công đến Tây Sơn thư viện học rồi, ta ngược lại rất rảnh. Đã nhiều ngày dạo lòng vòng khắp phố xá, nhìn thấy có một y quán sinh ý vô cùng tốt, đi vào không phải bệnh nhân, thấy thật kỳ lạ. Sau đó lại đi vào nhìn xem, thì ra cái y quán kia cũng không phải giúp người xem bệnh, mà là giúp người giảm eo.”

“Y quán giúp người giảm eo, giảm thế nào?” Quý Thư để nha đầu dâng trà lên, đợi Tôn Tiểu Tư hớp một hơi, lúc này mới hỏi: “Không lẽ là châm cứu giảm béo?”

“Đúng là châm cứu giảm béo!” Tôn Tiểu Tư bưng trà, nửa ngày mới uống một ngụm, ngẩng đầu lên nói: “Ta cũng làm châm cứu, chính là không nghĩ dùng biện pháp châm cứu cũng có thể giảm béo mà thôi! Bây giờ cửa hàng son phấn chúng ta chỉ tiếp đãi nữ quyến, đa số là quý phụ nhân, những người này sau khi sinh dục qua, vòng eo rất to, có điều khổ công giảm được eo kia thì trên người lại ra một ít thịt. Nếu chúng ta treo bài tử lên, người mua son, cũng có thể đi vào châm cứu giảm vòng eo, người nói xem, có thể dẫn những người đó đều đến mua son không?”

Quý Thư nghe Tôn Tiểu Tư nói xong, nhãn tình sáng lên nói: “Đây là một biện pháp tốt! Có điều người không thể cứ mãi trông nom ở cửa hàng son phấn nha!”

“Không còn cách nào, ta có một tiểu nha đầu, vẫn theo bên người, thuật châm cứu này, nàng học cũng không kém hơn ta là bao, nếu ta không ở trong cửa hàng son phấn, thì bảo nàng thay ta châm cứu giúp người thôi. Rồi lại chọn cho nàng một tướng công đại phu, hai người trần thủ trong cửa hàng, không tin những người đó lại không đồ xô vào.”

Hai người thương lượng một lúc lâu, đều cảm thấy biện pháp này có thể thử xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: TIỂU CÔNG CHÚA ĐẬU PHỤ

Edit: hoacodat

Qua mấy ngày sau, Trưởng công chúa bắt đầu bảo người đứng đầu Khâm Thiên Giám, chính là Hạ lão thái gia, để ông chọn ngày tốt cho Hạ Viên đến phủ làm lễ bái nghĩa mẫu (mẹ nuôi). Vừa nghe được tin tức, mọi người trong Hạ phủ đều vui mừng phấn khởi, phảng phất giống như mọi người đều trở thành hoàng thân quốc thích luôn vậy.

“Thiếu gia nhà chúng ta không hổ là Tiểu Thần Toán, tuy thú là cô nương quan nhỏ, nhưng sinh ra, đầu thai chính là long phượng thai. Nam hài, thông tuệ giống y hệt thiếu gia trước đây. Còn nữ hài, cũng không cần phải nói, chỉ nói lúc này được phu nhân An Bình Hầu và Trưởng công chúa ưu ái, lại có bao người được như vậy.”

Nha đầu Hạ phủ thì thầm bàn tán, cũng có chút hạnh diện!

Hôm nay là ngày lành, sáng sớm phủ công chúa đã phái xe ngựa đến đón Hạ Viên, Quý Thư và Hạ Niên. Vừa lên xe, Quý Thư bế Hạ Viên lên đầu gối mình dặn bảo đủ điều, thấy nàng tuy tuổi còn nhỏ, mọi chuyện đều nghe hiểu được, lời nói đã nói cho nàng cũng có thể thuật lại một lần, mẹ con cùng thông, mới thở phào nhẹ nhõm, sờ đầu Hạ Viên, hôn lên một cái, lẩm bẩm: “Có một nữ nhi thông minh thật sự là bớt lo mà!”

“Có một phụ thân thông minh, dĩ nhiên sẽ có nữ nhi thông minh!” Hạ Niên ở bên cạnh tự tiểu phi tiểu nói: “Còn có một người nên hôn nàng đã quên hôn đây!”

Quý Thư đang cố gắng dặn dò Hạ Viên, không nghe rõ lời nói Hạ Niên..., nên ngẩng đầu hỏi: “Chàng nói cái gì?”

“Phụ thân muốn người hôn hán một cái. Nương, người hôn đi! Con trông chừng giúp người!” Hạ Viên nói xong đùa với màn xe giả vờ như đang nhìn ra bên ngoài, đáng vẻ rất thiên chân, đợi quay đầu lại thì thấy cha mẹ đều đang đỏ mặt, không khỏi ngấm cười tới nội thương, người lớn hai người nghĩ ta còn nhỏ nghe không hiểu những lời này, mỗi ngày đều ở trước mặt ta liếc mắt đưa tình. Lần này xem hai người làm thế nào đây?

Hạ Niên thấy Quý Thư trừng mắt với hắn, ánh mắt như nói đang trước mặt hai tử sao chàng lại nói lung tung, nên bày ra bộ dáng trích tiên vân đạm phong khinh (không màng thế sự, bàng quang), toan tính chính mình cái gì cũng không nói.

Quý Thư trừng mắt liếc Hạ Niên lần nữa, quay đầu nhìn Hạ Viên, hoang mang nói: “Có một nữ nhi thông minh, ngược lại cũng không tốt, lại còn hỏng. Về sau nói chuyện làm việc, đều phải thu liễm chút.” Đang nói, cổ kiệu run lên, ngừng lại, cũng đã đến cửa phủ công chúa. Sớm đã có rất nhiều bà tử và con dâu ra đón.

Quý Thư bế Hạ Viên xuống xe ngựa, muốn nói chuyện, há miệng lại “Ừ” một cái nôn một ngụm nước chua đi ra. Hạ Niên và Hạ Viên cùng kêu lên hỏi: “Làm sao thế?”

Quý Thư lấy khăn con trong ngực ra lau miệng, cũng kinh ngạc nói: “Từ trước đến giờ ngồi kiệu đều tốt mà, sao hôm nay lại say kiệu rồi?”

“Hạ thiếu phu nhân đây là dạ dày hơi yếu, xóc bụng thôi.” Vài bà tử tiến lên cười nói: “Nhanh vào phủ đi, đúng lúc gọi Y Chính trong phủ đến bắt mạch. Y Chính trong phủ chúng ta, phụ thân và thúc gia (ông chú) tất cả đều là ngự y trong cung, y thuật rất tốt! Chỉ bắt mạch xem khỏe hay không thì không khó gì.”

Hạ Niên lúc này mới nhìn sắc mặt Quý Thư, không đợi mấy bà tử đi đến nâng đỡ, tự mình đưa tay qua nắm cổ tay Quý Thư bắt mạch, sau một lúc lâu, đáy mắt đều là vui sướng, chuyển bắt mạch thành nắm tay, cúi đầu nói: “Đội Y Chính đến bắt mạch cho nàng xác định đã.” Lại thấy đám bà tử muốn đưa Quý Thư lên ngồi nhuyễn kiệu, dặn bảo: “Nương tử ta không được khỏe, xin đi chậm chậm chút.” Chính mình lại bế Hạ Viên lên một nhuyễn kiệu khác.

Quý Thụ lên thuyền kiệu, đợi ngồi yên rồi, bản thân lại có chút nghỉ ngơi không rõ, giờ bản tay bấm đốt ngón tay tính ngày, sau đó nhìn Hạ Niên đang đi theo phía sau, hé miệng nói: “Không nghĩ tới...” Lời nói kế tiếp lại ngừng không nói nữa.

“Nương làm sao vậy ạ?” Hạ Viên ngồi trong lòng Hạ Niên, thấy Quý Thụ quay đầu nhìn lại bọn họ, khoe miệng tất cả đều là ý cười, không khỏi thấy kỳ lạ, dạ dày không khỏe thì vui về cái gì chứ? Đang định hỏi lại, trong đầu bỗng xẹt qua một ý nghĩ, nhanh chóng cũng hiểu rõ rồi, ôi, lão nương có tin vui! Lại nghe Hạ Niên không che dấu nỗi niềm vui nói: “Tiểu Viên Cầu, nương con sắp cho chúng ta thêm một tiểu đệ đệ rồi!”

“Sắp thêm một tiểu đệ đệ rồi? Woaa, thật là vui quá đi!” Lúc này Hạ Viên cũng không nhịn được mà nhảy nhót, mình và Tiểu ca ca đã hơn ba tuổi rồi, nếu lão nương còn không mang thai, chỉ sợ lời ra tiếng vào sẽ ngày càng nhiều hơn, giờ tốt rồi, mình là nghĩa nữ của Trưởng công chúa, cũng không còn ai dám khó xử lão nương, vừa vặn an tâm dưỡng thai.

Đợi vào phòng, công chúa ra đón, vừa ôm chầm Hạ Viên vừa hôn, cười nói: “Đã tới!” Thấy Quý Thụ và Hạ Niên hành lễ, để người tới nâng đỡ, cười phá lên: “Sau này Viên nhi sẽ là nữ nhi của ta rồi, Hạ thiếu phu nhân chính là muội muội của ta, không cần đa lễ.”

Công chúa cũng chỉ khoảng hai mươi lăm tuổi, mi dài mắt cong, dáng người yếu điệu, mặc dù thần sắc hơi bệnh chút, lúc này cười lộ lên lại cực kỳ rạng rỡ. Trước kia Quý Thụ cũng từng nghe công chúa vì tiểu nữ nhi chết non, bị bệnh một thời gian dài, có thể là người có chuyện tốt tinh thần cũng tốt lên, đuôi mày khoe mắt đều là không khí vui mừng. Thấy công chúa ôm Hạ Viên không chịu buông tay, biểu lộ chân tình, Quý Thụ cũng thay đổi suy nghĩ. Trước đó còn lo lắng người hoàng gia đều có tâm địa sắt đá, không hề để ý đến tình thân, nay nhìn thấy, người hoàng gia cũng có một mặt nhu tình.

Đợi ngồi vào chỗ của mình, đã có Nghi Nữ Quan xuất cung tới chủ trì nghi thức bái nghĩa mẫu, Hạ Viên chỉ nghe theo phân phó của người lớn quỳ xuống dập đầu với công chúa, miệng nói “Nghĩa mẫu”, sớm đã bị công chúa kéo tới, trông mắt ngấn đỏ nói: “Nữ nhi ngoan!” Một bên bảo người khen thưởng.

Trên người công chúa có một cổ hương thơm nhân nhật, Hạ Viên ngửi thấy, gối trên cổ nàng hít hà, bật thốt lên: “Nghĩa mẫu, trên người người rất thơm!”

“Ha ha, đây là ta dùng Bạch Ngọc cao được ngự tứ từ trong cung, mùi hương rất nhật.” Mặc dù mắt công chúa vẫn còn đỏ, giọng điệu lại rất vui vẻ, cười nói: “Sẽ đưa cho nương con mấy hộp được chưa!” Quý Thụ nghe vậy, đi tới trước nói lời cảm tạ.

Thấy nghi thức đã hoàn thành xong, có bà tử đi tới nói nhỏ vài câu vào tai công chúa, công chúa lập tức nói: “Trịnh thiếu phu nhân không khỏe vì sao không nói sớm, nhanh nhanh mời Y Chính đến bắt mạch. Lúc này cũng không cần phải kiêng kỵ gì, ngay ở đại sảnh bắt mạch xem luôn đi!”

Hạ Niên và Quý Thụ cảm tạ. Y Chính đã vội vàng đến đây, đợi bắt mạch xong, đứng lên nói: “Chúc mừng thiếu phu nhân, đây là hỉ mạch.”

“Ồ!” Đám người Phò mã và Trưởng công chúa đều rất ngạc nhiên, đều đến chúc mừng. Mặc dù Hạ Niên đối với người ngoài đều lạnh nhạt, lúc này cũng không giấu được ý cười, liên tục nói lời cảm ơn.

Vì vừa mới làm lễ bái nghĩa mẫu, công chúa nói muốn giữ Hạ Viên ở đây mấy ngày mới đưa về phủ, Quý Thụ thấy lá gan Hạ Viên rất lớn, lại không sợ người lạ trước khi rời đi dặn bảo nàng mấy câu thể này mới theo Hạ Niên cáo từ ra về. Tất nhiên công chúa ban thưởng rất nhiều hiện vật và thuốc bổ, lại phái người hộ tống Hạ Niên và Quý Thụ trở về.

Ở đây Hạ Viên như ánh trăng sáng được các vì sao vây quanh, công chúa lại gọi đoàn tạp kỹ trong phủ cho nàng thưởng thức, lại vội vàng bảo phòng bếp làm các loại đồ ngọt mà tiểu hài tử thích ăn. Dễ dàng cung chiều, sợ nàng bị đói, gọi người múc trước bát cháo thịt cho Hạ Viên ăn, hoàn toàn đối đãi nàng như một trẻ con. Còn cười nói: “Nếu con thấy vị không ngon, cứ nhờ ra, chúng ta thay thức ăn khác.”

“Nghĩa mẫu, người làm như vậy sẽ làm con hư đấy!” Hạ Viên nhắc nhở công chúa, cười hi hi nói: “Nương con nói rồi, tiểu hài tử có thể đau trong lòng không thể đau ngoài miệng.”

“Xem cái miệng nhỏ này, thật biết cách ăn nói nha! Câu nói đầu tiên là nói công chúa sủng ái người, rồi lại chỉ ra nương người có cách dạy dỗ nữ nhi.” Ma ma bên cạnh vui sướng nói: “Nhìn sự thông minh này, nhìn giống như nữ nhi thân sinh của công chúa, nào sẽ biết được là nghĩa nữ công chúa mới nhận chứ!”

“Ngày đó ở trong miếu Từ Mẫu nhìn thấy hài tử này, ta biết ông trời thương ta, biết ta nôn nóng thương nhớ đến nữ nhi, đưa một nghĩa nữ đến đây cho ta.” Giọng nói công chúa hơi khàn, phút chốc lại trở thành vui sướng, cười nói: “Ông trời là thương ta, ta cũng thật có phúc, cứ vui vẻ tự đắc dưỡng bệnh, đợi nghĩa nữ trưởng thành, phải giúp nó chọn hiền tể!”

Ôi ôi, ta mới hơn ba tuổi thôi, lúc này đã nhắc tới chuyện chọn hiền tể rồi, có phải là quá nhanh rồi không, quyết định làm như nghe không hiểu lời của công chúa.

Đợi đến tối lúc đi ngủ thì tình huống càng khoa trương hơn, một chiếc giường khắc hoa thật lớn, bà tử và nha đầu gác đêm cũng hơn mười hai người. Công chúa còn muốn ngồi bên giường dỗ nàng ngủ, vừa sờ sờ vào đệm thảm trên giường, cau mày nói: “Thảm này chạm vào không mềm mại trơn láng như lúc trước, nhưng cũng đừng làm cần Thụ nhi mới được.”

Hạ Viên thoải mái trở thân mình, tay lại lặng lẽ sờ thảm dưới thân, cảm giác mềm mịn nói không nên lời, lúc này nghe Trưởng công chúa nói như vậy, không khỏi cười hi hi nói: “Nghĩa mẫu, con cũng không phải là công chúa Đậu Phụ, sao có thể bị cần được?”

“Công chúa Đậu Phụ là ai?” Công chúa cười nói: “Cũng chưa nghe qua phong hào này.”

“Là chuyện xưa nương con kể cho con nghe.” Giọng nói Hạ Viên như trẻ con đang bú sữa đem chuyện xưa công chúa Đậu Phụ ngủ trên thất sàng, trên

giường còn đặt một khóa đậu phụ cần không ngủ được nói giản lược qua.

“Ha ha, con chính là tiểu công chúa Đậu Phụ của ta!” Công chúa nghe chuyện xưa xong cười nói, ngẩng đầu nói với vị ma ma đứng bên người: “Trình thiếu phu nhân thật sự là một người tài giỏi, có được nương như vậy, mới có thể ra được nữ nhi thế này, cũng không phải công lao của một mình Tiểu Thần Toán. Hôm nay thấy Tiểu Thần Toán trông nom Trình thiếu phu nhân như thế, cũng là yêu thương chân chính.”

“Công chúa, Hạ thiếu phu nhân đi vào phủ, bước đi thong dong, tiến thoái có độ, nhìn không giống xuất thân từ nông thôn, giống như thân thích chân chính của công chúa vậy.” Ma ma biết công chúa rất vừa lòng Quý Thụ và Hạ Niên, lúc này còn đang yêu thương Hạ Viên nhập tâm nhập phổi, bây giờ khen Quý Thụ là sáng suốt nhất.

Hạ Viên nghe công chúa và ma ma nói chuyện, lúc này cũng mệt mỏi, nhắm mắt lại không lâu sau đã ngủ mất. Công chúa quay đầu thấy Hạ Viên an tĩnh ngủ say, không khỏi nở nụ cười, nhỏ giọng nói: “Đứa nhỏ này khí huyết sung túc (sức khỏe rất tốt), rất dễ đi vào giấc ngủ. Hải tử diệu ngoan như vậy, lại làm người lớn vui vẻ, bảo người không thương cũng khó.” Một bên bảo bọn nha đầu trông coi, cùng ma ma trở về phòng.

Ma ma thấy hôm nay công chúa sắc mặt rất tốt, nhỏ giọng hỏi: “Có muốn tuyên Phò mã vào phòng?”

Trên mặt nhỏ nhắn của công chúa nổi lên chút huyết sắc, gật gật đầu nói: “Tuyên đi!” Thấy ma ma mỉm cười muốn đi ra ngoài, lại bảo: “Người nói với Phò mã, đã là lão phu lão thê (vợ chồng già) cả rồi, sau này muốn vào phòng thì vào phòng, không cần tuyên mới đi vào.”

“Cái này, sợ không hợp quy củ?” Ma ma thấp giọng nói: “Chỉ sợ quan Lễ nghi lại lên lớp giáo huấn Phò mã không để ý quân thần chi lễ, tự mình xuất nhập khuê phòng công chúa.”

“Vốn Phò mã có tiền đồ rất tốt, vì ta gả cho hắn, nên hắn phải kiêng dè, chỉ có thể mang chức quan nhàn tản, vốn chuyện này đã ủy khuất hắn rồi. Giờ ở đây là khuê phòng phu thê, hắn cũng phải được ta tuyên mới tiến vào, đã nhiều năm như vậy, chỉ sợ lòng hắn cũng có oán hận.” Trong lòng công chúa hôm nay bỗng minh bạch, chậm rãi nói: “Ta đã gả cho hắn, đó là người của Mạc gia, tương lai cũng phải nhập Từ Đường Mạc gia, cái nhà này, vẫn phải để hắn làm chủ. Những quy củ này, phải tìm cơ hội bẩm báo hoàng huynh, có thể phế hay không phế, cũng phải làm các quan Lễ nghi mở một mắt nhắm một mắt, không thể quấy rầy đến ta.”

“Quan Lễ nghi tất nhiên muốn mọi chuyện phải đúng lễ nghi thôi!” Ma ma lặng lẽ cười nói: “Ta phải khiến quan Lễ nghi có lỗi trước mới được, sau này nếu hắn dám nói lung tung, thì nói ra sai lầm của hắn chặn lại cái miệng của hắn.”

“Đúng vậy đó, tạo ra một ít cho hắn đi!” Công chúa nhún miệng cười, mê hoặc tứ phía, phát tay nói: “Được rồi, người lui xuống nghỉ đi!”

Phò mã Mạc Tiến Ngôn nghe lời nói của ma ma, dưới sự dẫn dắt của cung nữ vào phòng công chúa, đợi đến khi chúng cung nữ đều lui ra, hắn yên lặng nhìn công chúa một lúc lâu mới nói: “Ma ma nói ta sau này muốn vào phòng là được vào phòng?”

“Ừm!” Công chúa nằm nghiêng trên gối, ngira đầu cười nói: “Ta là thê tử của chàng, chàng muốn vào phòng tất nhiên có thể đến tùy lúc.”

Phò mã cười cúi người đi qua nhỏ giọng nói: “Nếu như vậy, nàng đứng lên cởi y phục cho ta!”

Công chúa chậm rãi đứng dậy, trước tiên thoát áo ngoài của mình, lộ ra cánh tay tuyết trắng, đi lên cởi y phục cho Phò mã, một bên cười nói: “Đêm nay hứa với chàng muốn làm gì thì làm.”

“Ta sẽ cố gắng, nếu có thể sinh thêm một nữ nhi càng tốt.” Phò mã thấy tay công chúa đặt trên vạt áo mình, gỡ nửa ngày vẫn không tháo ra được, làm sao chờ được, sớm tự mình tháo áo khoác, kéo công chúa vào trong lòng, giọng nói có chút run rẩy: “Ba tháng, lúc này nàng mới tuyên ta vào!” Ngực khi vô cùng u oán.

Công chúa bị ôm vào trong ngực người mình thương yêu, cơ thể sớm đã nhũn ra, mang theo giọng mũi nói: “Cả đời ta không tuyên chàng, chẳng lẽ cả đời chàng cũng không vào sao?”

“Nàng không biết đó, đã bao lần ta muốn đi vào, đều bị nhóm ma ma cản lại, nói nàng không tuyên thì không thể vào.” Phò mã thở dài, “Chúng ta thành thân cũng đã tám năm rồi, mỗi lần trở về phòng, đều giống như được ma ma ân điển vậy...”

Công chúa cắn vành tai Phò mã, thấy tai hắn cũng đỏ lên, mềm mại thở gấp, đưa miệng đến bên tai hắn nói: “Ngày sau, ta điều toàn bộ nhóm ma ma đi, sau này chàng mỗi ngày đều có thể đi vào.”

Phò mã mừng rỡ, ôm ngang công chúa, để nàng ngồi trên người mình, hàm hồ nói: “Chúng ta nhanh nhanh sinh một nữ oa nhi thông minh giống như nghĩa nữ như vậy đi!”

“Ừm!” Giọng nói công chúa vô cùng kiều mỹ, hai tay như rắn quấn lên cổ Phò mã, thân mình ngưỡng ra sau, cái mông tròn trịa dịch xuống phía dưới, thấp giọng nói: “Muốn sinh một đôi giống Viên nhi - tiểu công chúa Đậu Phụ người người thương yêu.”

Hôm nay là ngày cuối, không đặt điểm, mọi người đọc truyện vui vẻ. Các trang web khác vui lòng không copy nhé... Cảm ơn....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: VIÊN NHI CHỌC CƯỜI

Công chúa nhận nghĩa nữ, rất nhiều người đến chúc mừng. Sáng sớm ngày hôm sau, mấy vị Cáo mệnh phu nhân đã đến, Trần Nam phu nhân cũng sớm đến, đều có hạ lễ đưa lên, lại tặng lễ gấp mặt khác cho Hạ Viên, đều “chặc chặc” khen: “Lúc chúng ta mới gặp thư nhi ở Hạ gia đã nói sẽ được người lớn yêu thích lắm đây, cùng tiểu ca ca nàng đứng một đôi, chẳng giống như Kim Đồng Ngọc Nữ của Quan Âm đây sao, bên kia mới vừa khen xong, công chúa bên này đã nhận làm nghĩa nữ, thật là nhanh tay.”

Hôm nay sắc mặt công chúa rạng ngời, nghe mọi người đều khen Hạ Viên, tất nhiên là cười mãi, dường như Hạ Viên là nữ nhi thân sinh của nàng vậy, đầu tiên là tỉ mỉ kể chuyện Hạ Viên đến phủ nhu thuận thế nào, lại nói: “Ta dứt nàng ăn cháo đậu đỏ, vì thức ăn này tuy bổ, mùi vị lại bình thường, sợ nàng là trẻ nhỏ không thích ăn, nên nói nàng ném thử, nếu không thích thức ăn này, chỉ cần nhổ ra, ăn thức ăn khác là được. Các người nói nàng sẽ nói thế nào? Đứa nhỏ này nói ta nghe, sùng oa nhi thì không thể sùng trên miệng, chỉ sùng ở trong lòng là được rồi.”

“Rồi buổi tối hôm qua, khi ngủ cũng không cần người lớn dỗ dành, ngược lại còn kể chuyện xưa công chúa Đậu phụ cho chúng ta nghe nữa đây! Tiểu oa nhi ở tuổi này, có nhiều đứa còn nói chưa rõ ràng, chớ nói chi đến kể chuyện xưa. Hôm nay ta vội đến nhìn nàng, thấy nàng nằm bất động trên giường, nghĩ là còn ngủ, sau đó đi đến bên giường nhỏ ngồi trông nàng, mí mắt nàng lại mở ra, mới biết là đang giả vờ ngủ. Bể nàng lên hỏi sao lại vờ ngủ như vậy, nàng nói thấy sắc trời còn sớm, sợ đánh thức người lớn, nên muốn ngủ tiếp trong chốc lát. Đứa trẻ nhu thuận như vậy, bảo ta sao không đau!”

Ôi ôi, công chúa, chúng ta ăn ngay nói thật là được rồi, không cần nói khuếch đại lên đâu. Hạ Viên nghe công chúa đang mãnh liệt tâng bốc mình, suýt chút nữa đã nghĩ nàng đang nói một tiểu hài tử khác.

Đang nói, An Bình Hầu phu nhân dẫn theo nhi tử Tống Thiệu Dương đến đây. Lúc trước Hạ Viên còn ở phủ An Bình Hầu này ba ngày, lúc này thấy phu nhân An Bình Hầu đến đây, nên nhu thuận đi quan vấn an, lại nhanh chóng gọi Tống Thiệu Dương một tiếng chào ca ca. Tống Thiệu Dương năm nay sáu tuổi, lần trước thấy Hạ Viên ở trong phủ, đã rất thích nàng, gọi muội muội ơi muội muội à, lúc này thấy Hạ Viên, đã giữ chặt hỏi: “Khi nào muội muội đến phủ chúng ta chơi? Tất cả mọi người đều nhớ muội đấy, ngày đó còn để dành pho mát cho muội, lại quên đưa cho muội lấy về ăn.”

“Sao hả, còn muốn mang khuê nữ ta đến phủ các người nữa hả?” Công chúa thấy Tống Thiệu Dương lấy lòng Hạ Viên, cười tủm tỉm nói: “Ta nghe nói, ngày thư nhi đến quý phủ các người, nương người còn cho nàng tắm sữa tắm, mấy huynh đệ các người còn vọt đi vào, may mà thư nhi nhanh tay, lấy khăn mặt vòng quanh bụng, mới không cho các người nhìn. Lúc này còn mời nàng đi tới phủ các người, ta thật lo lắng đây.”

Các vị phu nhân đều cười vui vẻ, cũng nói ra mấy câu chọc cười. Rồi lại nói đến vị Hàn lâm Trần đại nhân thủ vừa một vị sùng thiếp, cũng bắt chúc người ta tắm bằng sữa tắm, còn bỏ cánh hoa tươi vào trong sữa, ngọt nửa ngày mới đi ra, tự nghĩ là vừa có hương lại mềm mại trắng mịn, nhất định sẽ làm Hàn lâm đại nhân chết mê chết mệt, ai ngờ xiêm y còn chưa mặc vào, trên người lại nổi lên từng khối đỏ đỏ lốm đốm. Trần phu nhân nghe được tin này, chỉ vờ như không biết, cũng bảo hạ nhân trong nhà không được nói ra, đợi đến khi vị Trần đại nhân đến trong phòng sùng thiếp, lại bị dọa cho chết khiếp. Mọi người nói xong cười to không ngừng.

Hạ Viên nghe xong được một lúc, mới biết vị Trần phu nhân mà các nàng đang nói, chính là vị Trần phu nhân cùng Thượng thư phu nhân đến Hạ phủ muốn làm khó lão nương nhà mình.

Trần Nam phu nhân nghe lời nói của mọi người, lại cười nói: “Sữa này có mùi khai, lúc trước mọi người nghe thấy nhưng không dùng nó. Nhưng sau khi Tiên hoàng cưới một nương nương nước khác, màu da vị nương nương kia rất đẹp, Tiên hoàng rất sùng ái nàng, mọi người âm thầm hỏi thăm, nói vị nương nương này rất thích uống sữa, còn thích dùng sữa này tắm rửa. Tiếng gió truyền ra, không chỉ mọi người trong cung tìm sữa để tắm, ngay cả các phu nhân và các cô nương, cũng tìm sữa đổ vào tắm trắng mình. Đều nói đổ sữa vào, đúng là trơn mềm hơn nhiều. Có điều mặc dù sữa rất tốt, nhưng cũng có nhiều người không dùng được, dùng một chút sẽ nổi mẩn đỏ. Cũng có một số người không thể uống, uống xong sẽ bị tiêu chảy. Lại nghe nói sữa cùng các nguyên liệu khác dùng chung hoặc ăn chung, có nhiều người gặp chuyện không may. Vị sùng thiếp này của Trần đại nhân không biết lợi hại trong đó, tắm cũng thôi đi, lại còn bỏ hoa vào, ăn cái này cũng là giảo huấn.”

Ha ha ha, nữ nhân tự chung một chỗ chính là có nhiều chuyện để nói. Hạ Viên vênh tai nghe say sưa.

Nha đầu dâng trà quả mang vào, lại phân kẹo đường cho Tống Thiệu Dương và Hạ Viên ăn. An Bình Hầu phu nhân thấy Hạ Viên nhận kẹo đường, nhu thuận gọi nha đầu tỷ tỷ, cười nói: “Hạ thiếu phu nhân đích thực biết cách dạy dỗ nữ nhi, thư nhi mới chỉ hơn ba tuổi thôi, lại dạy đứa trẻ hiểu chuyện như vậy. Nha đầu đưa cho kẹo đường cũng biết nói lời cảm tạ tỷ tỷ. Bảo người không phục không được. Lúc đầu còn thấy kỳ lạ sao Tiểu Thần Toán lại ba ba chạy đến nông thôn đón dâu, sinh ra một thư nhi như vậy, ta cũng hiểu rõ rồi, cưới vợ thú hiền, những lời này thực có lý.”

Đang nói, tướng quân phu nhân Thượng Tiệp cũng dẫn theo tiểu nhi từ mới sáu tuổi Tường Hoa Cái đến đây, vừa gặp Hạ Viên, kịch liệt vỗ vỗ ngực mình nói: “Sớm nghe nói Hạ gia có đôi long phượng thai người gặp người thích, đúng ngay lúc chúng ta phải ra ngoài thành mấy ngày, nghĩ định trở về phải đến Hạ gia nhìn đôi long phượng thai này một cái, không nghĩ hôm qua mới vừa hỏi phủ, đã nghe nói công công chúa nhận long phượng thai làm nghĩa nữ, ta dùng chân mà đoán cũng biết là hình dáng rất tốt, công chúa mới có thể vội vàng nhận sớm như vậy. Lúc này vừa thấy, còn không phải là làm cho người ta nhìn lòng càng ngứa ngáy sao? Đã muốn ôm một cái sờ sờ nắn nắn thỏa thích rồi! Trước đưa lễ gấp mặt tới đây, chỉ một cái thôi, cho ta ôm một cái, dính chút không khí vui mừng nào!” Thượng Tiệp vốn là đường muội của Hoàng hậu, lại có giao tình riêng với công chúa, hai người vui đùa đã quen, lúc này nói xong, người đã đi qua ôm Hạ Viên, cười ha ha nói: “Khuê nữ chính là khuê nữ, ôm thật mềm mại, làm người ta không muốn buông tay!”

“Người cẩn thận chút đi, đừng làm rơi nữ nhi của ta!” Công chúa thấy Thượng Tiệp ở chỗ ngồi cuối ôm Hạ Viên, vẫn chưa chịu ngồi xuống, đã vừa ôm vừa sờ, cười nói: “Còn không biết miệng của người có sạch hay không, đã hôn loạn như thế!”

“Chi hôn có vài cái, người đã đau lòng!” Thượng Tiệp ngồi xuống, đặt Hạ Viên lên đầu gối mình, nhìn xuống phía dưới, cũng đùa lại nói: “Công chúa, không bằng chúng ta thân càng thêm thân, đem nghĩa nữ của người hứa cho Cái nhi nhà chúng ta, sao hả?”

“Ta vừa mới nhận nghĩa nữ, người đã nghĩ muốn đục khoét tường nền nhà ta, không có cửa đâu!” Công chúa biết Thượng Tiệp đang đùa, lúc này cũng đùa lại một phen, cười nói: “Trách không được người vội vàng mang Cái nhi đến đây, thì ra là muốn thân cận đây mà!”

Tổ tiên Tườg gia phần lớn là võ tướng, ra chiến trường lập được đại công sinh tử trở về, lĩnh đầu là chiến công, ở trong mắt bọn họ nữ nhân chỉ là công cụ để sinh đẻ, tất cả nam nhân Tườg gia đều say mê võ học, đối nữ sắc không hề hứng thú, rất ít khi nạp thiếp. Đến thế hệ của Tườg Trấn, cưới là phu nhân Thượng Tiệp hiện tại, sinh một mạch năm nhi tử, nhưng cũng không có tâm tư nạp thiếp, chỉ buồn bực nói: “Sinh ra năm đứa, sao không có một đứa nữ nhi nào?” Nghe những lời này, Thượng Tiệp chạy đến miếu Từ Mẫu cầu phúc vài ngày, cầu nguyện muốn sinh hạ một nữ nhi, tất sẽ đền miếu tạ lễ thánh thần bằng kim trư (heo vàng), ai ngờ năm sau lại sinh ra một đứa con trai, chính là Tườg Hoa Cái này đây. Lúc trước công chúa sinh hạ tiểu nữ nhi, Thượng Tiệp cũng từng nói đùa nói tương lai muốn tiểu nữ nhi của công chúa làm nàng dâu, cho đến khi tiểu nữ nhi của công chúa chết non, nàng cũng thường xuyên tới phủ công chúa an ủi. Nay thấy công chúa nhận nghĩa nữ, tất cả mặt mày đều là vẻ vui mừng, biết khúc mắc của nàng đã giải, thế này mới dám đùa vui.

Lại nói Hạ Viên nghe được lời nói của Thượng Tiệp, đầu đầy hắc tuyến, vừa quay đầu, đã thấy Tườg Hoa Cái nghiêng đầu nhìn mình, mày nhíu lại nói: “Nàng nức ních thịt, lớn lên có thể giống Ngọc ma ma hay không? Nếu giống Ngọc ma ma, cũng không cần nữa đâu?”

Ngọc ma ma trong miệng Tườg Hoa Cái chính là ma ma hồi môn của Thượng Tiệp, người tròn tròn mập mập nức ních vui mừng. Thượng thư phu nhân từng thấy ma ma hồi môn của Thượng Tiệp vừa nghe như thể bật cười đầu tiên, những phu nhân khác sau khi nghe xong dáng người Ngọc ma ma ra sao cũng cười theo.

“Ôi, ta còn chưa đáp ứng đâu, Cái nhi đã đi soi mói trước rồi.” Công chúa thấy Tườg Hoa Cái nhìn Hạ Viên nghiêm túc, cười nói: “Miệng nói thì không cần, sao cứ nhìn thư nhi nhà ta mãi thế, cũng không nên nhìn như đang đầu gà chọi như thế!”

Ta đây là hài tử mập mạp, nói cái gì thịt nức ních hả, ánh mắt người bị làm sao vậy? Hạ Viên nghe lời nói của Tườg Hoa Cái, sớm đã bắt mắt, lúc này thấy đôi mắt đen láy cũng hần nhìn mình lom lom, không khỏi trừng mắt nhìn lại, miệng lại nải thanh nải khí hỏi công chúa: “Nghĩa mẫu, gương mặt này của hần tằm thường như vậy, lớn lên có phải sẽ giống Ninh ma ma hay không?”

Hạ Viên vừa nói xong, toàn bộ trà trong miệng công chúa đều phun lên trên người cung nữ đứng hầu một bên, các vị phu nhân cũng vui vẻ không thôi. Ninh ma ma xuất ra từ trong cung, chuyên chừng các loại lễ nghi trong phủ công chúa, tính tình nghiêm túc, thường ngày lại thích làm vẻ mặt lạnh lùng, hôm qua Hạ Viên bá nghĩa mẫu lần đầu gặp Ninh ma ma, thiếu chút nữa nàng bị vẻ mặt không chút biểu tình kia của bà dọa sợ.

Vài vị phu nhân lúc này lại trêu ghẹo Tườg Hoa Cái: “Lại nói, mặt nhóc tiểu hài tử như người lúc nào cũng hầm hầm, chẳng phải giống Ninh ma ma rồi sao?”

Dung mạo Tườg Hoa Cái kỳ thật có hơi giống Thượng Tiệp, nhìn là biết là một nam hài tuấn tú, có điều phụ thân và các ca ca đều là võ tướng, thích luyện võ, hần học mười đủ mười, xưa nay đều trượng khuôn mặt nhỏ nhắn ra vẻ người lớn. Lúc này nghe Hạ Viên nói hần giống Ninh ma ma, không khỏi đen mặt, quay đầu không để ý đến ai.

Hí hí, tiểu hài tử giả làm người lớn đáng yêu kia, thấy thích không! Khóe miệng Hạ Viên vênh lên, cười hí hí nói với công chúa: “Nghĩa mẫu, nếu hần lớn lên giống Ninh ma ma, con cũng không cần!”

“Ha ha ha...” Công chúa nghe vậy rất vui vẻ, toàn bộ người trong phòng cũng cười nghiêng ngả. Đều vỗ vỗ ngực nói: “Thư nhi đích thực chọc cười mà!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: KHI ĐỂ TIỂU HOÀNG TỬ

“Muội muội đã về, muội muội đã về!” Tiểu Cẩm Lâm từ học đường về, vào cửa nhìn thấy công chúa sai người đưa Hạ Viên trở về, vui mừng phấn khởi nói: “Con thực sợ cái công chúa kia mượn muội muội không chịu trả về.”

“Ha ha, công chúa là nhận muội muội con làm nghĩa nữ, không giống lần trước An Bình Hầu phu nhân mượn đến ở mấy ngày đâu.” Quý Thư giải thích đôi câu, lại vội vàng bảo người nấu nước cho Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên tắm rửa, lại nói với Hạ Viên: “Quần gia bà từ ôm Tiểu Viên Cầu ngồi xe ngựa, tất cả đồ đạc đằng sau xe ngựa đều chứa vật dụng cùng thực phẩm bổ dưỡng công chúa ban cho. Còn có vài thất lụa thượng đẳng trong cung, nói là cấp cho Lão thái thái và các phu nhân. Toàn bộ đồ đạc đều đưa đến chỗ Lão thái thái, chờ Lão thái thái an bài. Đồ đạc thượng Tiểu Viên Cầu, thật ra Lão thái thái đã sai người đưa đến đây trước rồi, nói đều là đồ công chúa cấp Tiểu Viên Cầu, cứ thoải mái nhận lấy.”

Tiểu Cẩm Lâm đã mấy ngày không gặp Hạ Viên, lúc này đã sớm ôm ở một bên nói chuyện, thì thầm: “Muội muội, nương cho chúng ta thêm một tiểu đệ đệ.”

“Hai đứa đang thì thầm to nhỏ gì đó? Mau đến đây ăn điểm tâm!” Quý Thư nghe được lời xì xào bàn tán của Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên, cười nói:

“Cũng chỉ có mấy ngày không gặp, lại có nhiều lời muốn nói vậy sao.”

“Nương, con và muội muội đang nói trong bụng người có một tiểu bảo bảo, sau này không thể ngồi lên người người được nữa!” Tiểu Cẩm Lâm ngẩng đầu, chốc lát lại nói: “Nương, tiểu bảo bảo đi vào bụng người thế nào vậy?”

“Đúng a, đi vào thế nào vậy a?” Hạ Viên nghe được Tiểu Cẩm Lâm đặt câu hỏi những đứa trẻ thường hay hỏi, vì tỏ ra mình và Tiểu Cẩm Lâm tò mò giống nhau, làm dáng vẻ thiên chân nói: “Đi vào sau này đi ra như thế nào?”

“Khụ, tốt nhất hỏi phụ thân các con!” Mặt Quý Thư đỏ lên, mượn cớ uống nước không trả lời.

Hạ Viên thấy đôi bảo bảo tò mò đồng loạt quay đầu đợi hắn trả lời, cũng “Khụ” một tiếng nói: “Vấn đề này chờ các con trưởng thành sẽ biết! Ừm, cha ra sảnh trước!” Nói xong chạy trốn chết.

Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên quay mặt nhìn nhau nói: “Sao phụ thân chạy vậy?”

Hạ Viên xoắn góc áo nhin cười nói: “Phụ thân cũng không biết tiểu bảo bảo đi vào bụng nương thế nào, sợ chúng ta lại hỏi, bỏ chạy rồi!”

“Thì ra cũng có chuyện phụ thân không biết.” Tiểu Cẩm Lâm tiếc than, lắc đầu nói: “Bảo bảo thật đáng thương, vậy mà chẳng ai biết được lai lịch của nó!”

“Khụ!” Hạ Viên đang ngậm một họng điểm tâm trong miệng, bị nghẹn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi chân nhỏ quẫy đạp lung tung.

“Ôi trời, nhanh uống nước vào!” Quý Thư sớm nghe thấy lời hai hài tử nói, không nhịn được cười, lại thấy Hạ Viên bị mắc nghẹn, vội đi qua vỗ lưng nắn, lại đưa nước cho nàng uống, dặn dò: “Viên bánh gạo nếp hay dính yết hầu, ăn chậm chậm mới không nghẹn.”

Lại có Xuân Oanh đi vào bẩm báo, nói những đồ vật công chúa đưa tới Lão thái thái đã để Lý Thiện thiếu phu nhân an bài thỏa đáng, mang những thuốc bổ cấp riêng cho Quý Thư, dặn bảo đã có tin vui, nên cần an ổn dưỡng thai.

Vì sắp đến cuối năm, mọi chuyện bận rộn, vừa muốn làm mấy bộ đồ mới chuẩn bị ăn mừng lễ tết, Quý Thư cũng chẳng có tâm trí gì nữa, đành để Thu Đường và Thu Bình giúp đỡ thêu thùa may vá y phục, bản thân chỉ có thể làm bốn đôi giày chuẩn bị đến Tết tặng cho vài vị trưởng bối Hạ gia, vì thấy Hạ Viên có hứng thú với thêu thùa, cũng dạy nàng đánh vài cái túi lưới.

Trôi qua mấy ngày, phủ Trường công chúa lại phái người tới đón Hạ Viên đi qua phủ, Hạ Viên vừa đến phủ công chúa, đã có Nội thị Thường công công trong cung đến truyền lời, nói Hoàng Hậu nương nương nghe nói Trường công chúa nhận một nghĩa nữ, rất muốn gặp mặt. Nội thị Thường công công tuy là tâm phúc của Hoàng Hậu nương nương, nhưng trước mặt Trường công chúa cũng không dám sơ ý, lúc này vừa thấy Hạ Viên, thấy nàng nhu thuận, nên khen mấy câu, còn nói thêm: “Mấy ngày trước An Bình Hầu phu nhân vào cung thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, nói Trường công chúa làm lễ nhận một nghĩa nữ, còn cực lực tấm tắc khen, lại thuật lại chuyện ngày đó thư nhi cùng nhi tử tướng quân đối thoại cho Hoàng hậu nương nương nghe, làm Hoàng hậu nương nương vô cùng vui vẻ. Nay vừa nhìn thấy, thư nhi tuy tuổi còn nhỏ, thật sự lại lanh lợi khác thường.”

Thường công công nói chuyện, thấy Hạ Viên thay đổi xiêm y xong đi ra, nhân tình bỗng sáng lên, khen ngợi: “Mặc áo choàng lông hồ ly nho nhỏ, càng tôn lên đôi gò má tinh xảo. Thật sự rất giống Trường công chúa lúc trước.”

Đang nói, cỗ kiệu đã chuẩn bị xong, Trường công chúa bế Hạ Viên lên kiệu, dặn bảo mấy câu, đại khái cũng chỉ là khi thấy Hoàng hậu phải hành lễ thế nào. Hạ Viên gật đầu đáp ứng, hi hi, chúng ta được đến hoàng cung chơi một ngày.

Vào cung, có nội thị khác đến đây nói: “Hoàng hậu nương nương theo Hoàng thượng đến Ngự hoa viên yến khách, thỉnh Trường công chúa dẫn theo thư nhi đến Ngự hoa viên.”

“Nghe đâu Bắc Thành Quốc phái sứ quốc đến chơi, chẳng lẽ tiếp đãi bọn họ?” Trường công chúa để nhuyến kiệu nâng đến soạn phòng của Ngự Hoa viên. Một bên hỏi nội thị: “Hôm kia nghe Tiểu hoàng tử Đường Chí Lễ của Bắc Thành quốc cũng đến đây, kêu gào muốn cùng Đại hoàng tử Nhị hoàng tử thi cái này thi cái kia, còn có việc này?”

Nội thị ghé sát vào nhuyến kiệu nói: “Trường công chúa, người không biết ư? Vị Tiểu hoàng tử kia cũng chỉ hơn sáu tuổi thôi, tự đánh giá là tiểu thần đồng Bắc Thành quốc bọn họ, hài tử nho nhỏ, thần thái kiêu căng, thực làm người ta ghét cay ghét đắng. Đại hoàng tử Nhị hoàng tử chúng ta, một người đã mười ba, một người đã mười hai, thật không thể cùng tiểu hài tử hấn tranh cãi, đấu cờ đấu nghệ được, nếu thắng, người ta sẽ lấy có lấy lớn hiếp nhỏ, nếu không cẩn thận bị thua, thực là mất mặt. Vì vậy đang vội tìm một người tuổi nhỏ hoặc tương đương tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc, lại có chút mồm miệng cùng hấn thi đấu, nếu thua, thì nói tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, không ảnh hưởng gì. Nếu thắng, tất nhiên là một việc vui lớn. Chính là trong cung tiểu công chúa tuy thông minh, nhưng lại quá nhỏ, chỉ mới bốn tuổi, ngày thường ngán đồ vụn vặt còn muốn khóc nhè đây, tất nhiên không thể trông cậy vào nàng đi ra ngăn trở Đường Chí Lễ. Nhìn thấy vị Đường Chí Lễ không lễ phép gia giáo kia, lo ngại vò vẹt nói chuyện như người lớn, còn không biết trời cao đất rộng nói một hai câu bức người, làm người ngột ngạt.”

Trường công chúa vừa nghe lời nói quan Nội thị..., cau mày nói: “Bắc Thành quốc bọn họ dũng cảm thiện chiến, chuyện gì cũng thích tỷ thí so đo, một đứa nhỏ cũng thích đấu này đấu nọ, nếu không áp chế ngay khi của hắn, sẽ nghĩ nước Nam Xương không có ai đâu! Có điều hắn chỉ mấy tuổi, nếu tìm một người tuổi lớn hơn đấu với hắn, cho dù thắng, cũng không hàng phục được hắn.”

Lúc nói chuyện, đã đến soạn phòng trong Ngự hoa viên. Trường công chúa mang Hạ Viên đi qua bái kiến Hoàng thượng và Hoàng hậu. Hạ Viên vội dụng là tiểu hài tử không hiểu chuyện, len lén nhìn Hoàng thượng và Hoàng hậu một chút, thấy Hoàng thượng cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi, đáng vẻ không già mà uy, nên không dám nhìn nữa. Hoàng hậu nhìn một cái cũng không biết mỹ nhân bao tuổi, thật sáng chói lóa mắt.

“Đây nghĩa nữ Trường công chúa mới nhận sao, bộ dáng này ngược lại đáng yêu nha, lại đây ngồi bên người Bàn cung.” Giọng nói Hoàng hậu ôn nhu, ngoắc gọi Hạ Viên, đợi nàng ngồi bên cạnh, lại phân phó nội thị: “Thường nàng hai khối Bạch Ngọc. Lúc trước tiến cống một bộ nhạc khí Linh Lung, cũng thường cho nàng chơi.”

“Này, Tiểu cô nương, ngươi có chơi được cái này?” Hạ Viên mới cảm ơn Hoàng hậu thưởng cho, lạnh nhạt liếc một nam hài kiêu ngạo đứng bên cạnh đưa qua một cái khuôn mộc. Hạ Viên nhìn kỹ bên trong khuôn mộc, lại là những phiến gỗ màu sắc khác nhau hợp thành một hình vẽ, trong đó có một khe hở trống không. Chỉ nghe tiểu nam hài nói: “Không được lấy mộc đồng ra, chỉ có thể di chuyển các phiến gỗ bên trong khuôn mộc, trong vòng một khắc (mười lăm phút) phải hợp thành một hình vẽ, thì nàng lợi hại!”

Không phải là bảng xếp hình sao? Kiếp trước cô nãi nãi nhà ngươi chơi cùng cháu xếp mấy cái hình còn khó hơn cái này nhiều đấy, tiểu tử ngươi dám lấy cái này khiêu chiến ta? Hạ Viên liếc nhìn tiểu nam hài một cái, biết hẳn chính là tiểu thần đồng Đường Chí Lễ Bắc Thành quốc trong miệng quan nội thị làm người ta ghét cay ghét đắng kia, lúc này thấy đáng vẻ hẳn không coi ai ra gì, không khỏi thầm cười trong lòng, tiểu tử, đến lúc ngươi bị đánh bại rồi!

“Sao hà, toàn bộ người hữu quốc đều không chơi thứ này?” Đường Chí Lễ liếc mắt nhìn chung quanh, thấy quan sứ Chu đại nhân đi cùng mình không ngăn cản mình vô lễ, càng thêm đắc ý, cũng không nhìn Hạ Viên, mà làm dáng vẻ tịch mịch thờ dài, “Ồi, ta đã sớm biết Nam Xương quốc các người không có người mới nào rồi!”

Hạ Viên lặng lẽ liếc nhìn sắc mặt Hoàng thượng và Hoàng hậu đều đen lại. Đường Chí Lễ nói lời này, chỉ sợ không chừng người lớn đã dạy qua. Bắc Thành quốc và Nam Xương quốc đánh nhau mấy chục năm, mấy năm trước Tân hoàng đăng cơ, thực lực quốc gia chưa ổn định, sợ có dị tâm, lại sợ Bắc Thành quốc xua quân xuôi nam, lúc ấy mệnh lệnh Đại tướng quân Trương Chấn trấn giữ biên cảnh, lại phái sứ thần cùng Bắc Thành quốc nghị hòa, đồng ý cấp hoàng kim nghị hòa. Lúc ấy Bắc Thành quốc đang gặp nạn châu chấu, cũng có ý muốn nghị hòa, đôi bên tất nhiên cùng ý tưởng. Ai ngờ mấy năm nay thực lực Bắc Thành quốc càng ngày càng thịnh, lại muốn áp đảo Nam Xương quốc xuống, lần này dựa vào tiểu Hoàng tử Đường Chí Lễ tuổi nhỏ giọng điệu hài tử, nhưng thật ra là muốn thị uy với Nam Xương quốc.

“Thì ra chơi trò này chính là nhân tài sao?” Hạ Viên thấy Đường Chí Lễ vẫn còn kiêu ngạo, đưa bàn tay nhỏ bé mập mạp gầy gầy bên trong khuôn mộc, nhìn thấy trong đó có hai phiến vẽ hai sừng dê, biết cái này hợp lại thành hình một đầu dê, cười hi hi nói: “Ta thử xem sao!”

“Nếu trong một khắc ngươi ghép lại không được, ngươi chỉ cần quỳ xuống khấu đầu với ta một cái, ta sẽ dạy ngươi cách ghép lại!” Đường Chí Lễ liếc mắt nhìn sứ quốc Chu đại nhân của mình, thấy Chu đại nhân bất động thanh sắc, chống nạnh nói: “Đương nhiên, nếu nhận ta là ca ca, cũng không cần khấu đầu.”

Bây giờ là quốc yến, Hạ Viên tuy tuổi còn nhỏ, nếu nhận khuôn mộc của Đường Chí Lễ, cũng chính là đại biểu Nam Xương quốc nhận khiêu chiến. Đường Chí Lễ nói như vậy, ý tứ chính là nếu Hạ Viên không ghép lại được, sẽ đại biểu nước Nam Xương gọi hắn là ca ca, nhận nước Bắc Thành là lão đại, cúi đầu trước nước Bắc Thành. Vì hắn là tiểu hài tử, bất kể người lớn xen vào nói cái gì, đều là ý lớn hiếp nhỏ, nếu để một hài tử nhỏ tuổi như hắn tùy ý như vậy, thì quả là tổn hao bao Uy nghiêm. Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử nhìn không được muốn nói chuyện, lại nghe giọng nói như trẻ con của Hạ Viên vang lên: “Ta giải ra được, có phải ngươi kêu ta là tỷ tỷ?”

“Được, ngươi ghép lại được ta gọi ngươi là tỷ tỷ!” Đường Chí Lễ thốt ra lời, liếc xéo Hạ Viên một cái, không tin một nữ oa nhi như nàng có thể ghép lại khuôn mộc, hừ một tiếng nói: “Ghép ra được rồi nói sau!”

“Ồ, thực sẽ gọi ta là tỷ tỷ?” Hạ Viên cười hi hi nhận khuôn mộc, giòn thanh nói: “Ta thích nhất người ta gọi ta là tỷ tỷ, ngươi đừng chê ta nhỏ, lại không chịu gọi.”

Trường công chúa thấy Hạ Viên đã đưa tay đón lấy khuôn mộc trong tay Đường Chí Lễ, tuy biết nàng thông minh, dù sao chuyện này cũng liên quan đến quốc thể, nếu ghép lại không được, cũng là... Định muốn ngăn cản, lại thấy sứ thần Bắc Thành quốc Chu đại nhân tự tiểu phi tiểu nhân nhìn qua đây, chỉ đành cản rằng nhìn xuống. Hừ, thư nhi cũng chỉ hơn ba tuổi, có ghép không được cũng không công bằng. Thật muốn nói gì, thì nói nhóm tiểu hoàng tử các người ý lớn hiếp nhỏ, lấy nam lấn nữ.

Hạ Viên đặt khuôn mộc xuống bàn thấp, trước mặt mọi người, đẩy đẩy mộc đồng, ba đường đã làm hình vẽ mộc đồng đầu dê đi lên trên, tay phải cũng nhanh chóng đẩy vài cái mộc đồng khác, chỉ trong chốc lát, các mộc đồng bên trong đã ghép thành một cái đầu dê. Đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn kim nén đến đỏ bừng nhét vào tay Chí Lễ, lại nghe Hạ Viên nói: “Ta chuẩn bị xong rồi, có thể bắt đầu.”

“Bắt đầu cái gì?” Đường Chí Lễ cầm khuôn mộc, mắt mở to, có chút không biết làm sao.

“Bắt đầu gọi ta là tỷ tỷ nha!” Hạ Viên sớm thoáng nhìn thấy trên mặt Đế Hậu hai người đều là ý cười, sắc mặt Trường công chúa rất vui vẻ, suýt chút muốn vỗ tay lên rồi, quay về trên ghế đoan đoan chính chính ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi Trường công chúa: “Nghĩa mẫu, muốn nhận đệ đệ có phải phải cấp thưởng lễ hay không?”

“Đúng, đúng!” Trường công chúa nhìn cười, muốn nói, lại nghe thấy Hoàng hậu đã phân phó người đi lấy thưởng lễ tới cho Hạ Viên, không khỏi cùng Hoàng hậu liếc nhau, đều rất vui sướng.

Lời vừa mới nói quá chu toàn, lúc này cũng chưa có cách nào xoay chuyển. Trước mắt bao người Đường Chí Lễ nếu muốn đổi ý không gọi, cũng không được, chỉ đành thấp giọng, hàm hồ gọi một tiếng tỷ tỷ.

“Đệ đệ ngoan!” Hạ Viên nhận thưởng lễ trong tay cung nữ, ra khỏi chỗ ngồi bước xuống dưới nhét vào tay Đường Chí Lễ: “Tỷ tỷ cho ngươi!” Thuận tiện còn nhón chân đi vỗ vỗ đầu Đường Chí Lễ.

Ahihi, thì ra khi dễ một tiểu hài tử không biết trời cao đất rộng thật sáng khoái như vậy! Thuận tiện còn lập UY nữa! Hạ Viên cười đến mặt mày cong cong.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ha ha, vẫn sửa tên thành “Đường Chí Lễ” đi!

Chương này rút cuộc cũng bổ sung xong.

Ngày mai rất bận, không chắc có Cập nhật, nói trước mọi người một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: TIÊU HÀ BAO XẤU XÍ

“Lão thái thái, Thượng Thư phu nhân và Trần Nam phu nhân đã tới!” Quản sự bà tử vội vàng đến bẩm báo, cười nói: “Hôm nay khách đến thật nhiều!”

“Mau mời!” Hạ lão thái thái đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón, vừa nói với Hạ phu nhân đang giúp đỡ mình: “Viên nhi trong hoàng cung nở mày nở mặt, tình thế này còn lợi hại hơn Niên ca lúc trước, không quá nửa ngày, mấy nhóm người này đã đến đây rồi?”

Hạ phu nhân cười nói: “Hôm qua Viên nhi hồi phủ, là Thường công công trong cung tự đưa đến, lại ban cho rất nhiều vật kiện, còn nghe chính miệng Hoàng hậu nói ra một câu, nói Hạ phủ có cách dạy nữ nhi. Chỉ là để Hoàng hậu một người không dễ dàng khen ai, lần này lại khen ngợi, các phu nhân tự nhiên muốn đến phủ chúc mừng.” Nói xong cùng Hạ lão thái thái liếc nhìn nhau, đều hiểu được ý trong lời các phu nhân, có điều các cô nương trong phủ các bà trôi qua một hai năm sẽ cập kê rồi, Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử qua năm cũng sắp phải nạp phi, Hạ Viên lại là nghĩa nữ của Trương công chúa, bây giờ lại được Hoàng hậu khen ngợi, tương lai không chừng có thể đi lại lui tới với Hoàng hậu nữa, lại không chừng...

Đội đón hai vị phu nhân vào, Trần Nam phu nhân không nhịn được lại nói đến chuyện Hạ Viên trong hoàng cung ngày hôm qua, “Quả nhiên có phụ (cha) ắt có nữ nha! Lúc nhỏ mới bốn tuổi đã giúp Trầm phu nhân xem tướng, bật thốt lên nói giữa lông mày có nốt ruồi cát, tất sẽ sinh quý tử..., đã danh dương kinh sư. Thử nghĩ qua Tết được bốn tuổi rồi, lại ở trong cung nở mày nở mặt, các phủ vẫn còn bàn tán đấy! Buồn cười vị Tiêu hoàng tử Bắc Thành quốc kia, đã sáu tuổi rồi, nhưng lại không thể không ở trước mặt mọi người gọi một tiếng tỷ tỷ, thử nghĩ cứ như vậy không công được một vị “đệ đệ” mặt mũi như vậy, nhưng mà buồn cười quá đi!”

“Đại nhân nhà ta về nhà, tỉ mỉ nói cho chúng ta biết chuyện ngày hôm qua, nói thử nhi rất thông minh, đầu tiên là bất động thanh sắc tùy ý cho Tiêu hoàng tử Bắc Thành quốc huyền thuyên, đội nhận khuôn mộc trong tay, mới lên tiếng nói nếu ghép được, có phải gọi nàng một tiếng tỷ tỷ không? Vị Tiêu hoàng tử Bắc thành quốc kia thấy thử nhi còn nhỏ, lại chưa thấy qua cái khuôn mộc ghép kia, nghĩ là thử nhi ghép không được, thốt ra lời nếu ghép ra được tự nhiên gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, vậy là tự mình rơi vào bẫy. Thử nhi rất bình tĩnh, tay nhỏ bé gầy gầy xuống mấy lần, chỉ một lúc đã ghép lại được một cái đầu dê hoàn chỉnh, lúc ấy tất cả mọi người đều sợ ngây người. Đợi đến khi vị tiêu hoàng tử Bắc Thành quốc kia gọi thử nhi một tiếng tỷ tỷ, mọi người như đã được trút giận rồi!” Trần Nam phu nhân nước miếng tung bay, dường như lúc ấy nàng đang có mặt ở đấy vậy.

Lúc các phu nhân đang nói chuyện vô cùng náo nhiệt, Hạ lão thái gia cũng đang ở thư phòng nói chuyện với Hạ Niên: “Viên nhi thông minh quá sớm, cũng không phải chuyện tốt. Sau này chỉ để nàng đến học đường, nếu có vị phu nhân nào muốn gặp nàng, chỉ nói tránh là được.”

Hạ Niên đáp ứng, lại nói: “Cũng sợ nàng tiểu hài tử được khen nhiều quá, bị các phu nhân khen vài câu, bắt đầu tự cao, lại ý vào thế lực Trương công chúa, sẽ xảy ra chuyện không may.”

Lúc này, Quý Thư đang ở trong phòng bế Hạ Viên hỏi chuyện hôm qua, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên trên miệng hôn một cái nói: “Tiểu Viên Cầu, mặc dù lúc này chúng ta nở mày nở mặt, chỉ sợ chuyện phiền toái cũng không dứt được, vẫn phải cẩn thận.”

Đang nói, Xuân Oanh mang hộp đựng thức ăn, vén màn đi vào, cười nói: “Lão thái thái bên kia đang bày biện trà trái cây, nghĩ thử nhi thích ăn, bảo người mang tới cho ba phần tư mao đoàn (bánh được vo tròn, bên trong có nhân, bên ngoài được rắc thành hình dạng khá xù xì), hai nhưỡng đoàn (bánh được vo tròn, bên trong có nhân, bên ngoài khá trơn láng hoặc rắc một chút bột), một trăm bánh mật, bánh vừng qua bên chúng ta, chỉ sợ mấy thứ này tiêu hóa không tốt, lại dặn dò đừng ăn nhiều. Còn phải đợi qua bên Lão thái thái dùng cơm, lại bảo phòng bếp làm chút thức ăn thử nhi thích ăn. Nhưng không biết hôm nay thiếu phu nhân muốn ăn món gì?”

“Lão thái thái ăn cái gì, tự nhiên sẽ ăn theo cái đó!” Quý Thư vì thân mình có thai, chỉ muốn ăn thức ăn quê nhà, đầu bếp nữ làm vài lần, cuối cùng cũng không làm ra được hương vị ấy. Hạ lão thái thái cũng chăm sóc nàng, nói muốn ăn cái gì, chỉ cần gọi đầu bếp nữ đi làm. Có điều Quý Thư lại không muốn mình mang thai muốn ăn món gì đó lại động đến nhiều người bận tâm như thế.

Đang nói, lại nghe tiểu nha đầu bên ngoài giòn thanh nói: “Thu Đường tỷ tỷ đã về!”

“Sao chỉ có ở mấy ngày, đã về rồi?” Quý Thư ngẩng đầu thấy Thu Đường vén màn đi vào, cười nói: “Nương người khỏe chưa?”

Thu Đường buông rổ trong tay xuống, thỉnh an trước, sau đó mới nói: “Hàng năm tới mùa thu đông, nương nô tỳ lại chịu bệnh tật khôn khổ một phen, ho từ nửa tháng một tháng mới thôi. Ban ngày còn tốt chút, ban đêm thường ho đến không ngủ được gì, vì chuyện này, mấy năm nay cũng gầy đi nhiều. Năm nay trời còn lạnh hơn năm trước, nương nô tỳ vào thu đã ho đến giờ tìm bao nhiêu phương thuốc cũng không thấy hiệu quả. Lúc này thật may có được biện pháp của thiếu phu nhân, nương nô tỳ đã tốt hơn nhiều. Cha nô tỳ nghe nói mỗi ngày sau giờ Ngọ nấu nước ấm ngâm chân, lại uống nước gừng đường đỏ ấm ấm, thì có thể giảm được cơn bệnh này, lúc trước còn không tin. Nô tỳ cũng không để ý đến ông, chỉ làm theo lời thiếu phu nhân cho nương ta ngâm nước ấm, sau giờ Ngọ ngâm một lần, tới tối ngủ lại ngâm một lần nữa, ngâm cho bàn chân ấm áp, lau khô mới đắp chăn đi ngủ, cũng ngủ an ổn hơn. Làm việc này chỉ có vài ngày, nương nô tỳ đã bớt ho hẳn, mặt mày so với mấy ngày trước cũng có chút huyết sắc. Vì ca ca cười tếu từ, người trong nhà nhiều hơn, chỗ ở lại nhỏ, nô tỳ ở nữa lại không tiện, thế nên đã trở về.”

Vốn Thu Đường và Thu Bình là hầu hạ Hạ lão thái thái, không cần nói đến nhóm các thiếu phu nhân, ngay cả mấy vị phu nhân, nhìn thấy các nàng cũng phải khách khách khí khí, không nghĩ tới Quý Thụ và Hạ Niên vừa mới hồi kinh, lại cấp các nàng cho Quý Thụ dùng, mặc dù Quý Thụ hòa hòa khí khí, nhưng chỉ mất lạnh nhìn các nàng làm việc thôi. Quý Thụ sao không biết tâm tư của các nàng, nhưng không để ý, bên ngoài đối đãi các nàng cùng Xuân Oanh và Thu Yến giống như nhau. Vì trước đó vài ngày ngẫu nhiên nghe được Thu Đường và Thu Yến nói chuyện nói mẹ của nàng mắc bệnh, tốn rất nhiều bạc vẫn trị không hết. Lại nhớ đến kiếp trước có một vị trưởng bối, mỗi lần đến mùa đông đều sẽ ho khan, ho không nhiều lắm, nhưng ban đêm ngủ không an giấc, uống rất nhiều thuốc cũng không thấy hiệu quả. Sau đó lấy nước ấm ngâm chân, lại trị được ho khan. Lại nghe nương Thu Đường cũng là tới thu đông mới ho, hẳn là hàn khí (gió lạnh) nhập cơ thể, bởi vậy mới nói ra biện pháp ngâm chân vào nước ấm này. Biện pháp này dù trị không hết bệnh ho khan, người già lúc trời đông giá rét khi ngâm chân cũng là lưu thông khí huyết. Thu Đường nghe Quý Thụ nói biện pháp này, muốn nghỉ vài ngày, vội vàng về nhà. Nay thấy biện pháp này dùng được, tất nhiên không giấu nổi niềm vui mừng.

Thu Đường nói chuyện, lại ôm hai cái bình từ trong giỏ xách ra, cười nói: “Nghe thiếu phu nhân nói muốn ăn dưa muối dưa chua, cũng may nương nô tỳ biết làm, nên muối hai bình cho ta mang về đây, có điều muối trong thời gian ngắn, lúc này ăn không ngon cho lắm, đợi mấy ngày nữa, đoán là ăn được rồi.”

“Mẹ ngươi có tâm rồi!” Quý Thụ cười nói: “Ta chính là không khẩu vị, trước hết nhanh mở bình cho ta ngửi chút xem nào.”

Cuộc nói chuyện vừa chấm dứt, Thu Thủy lại đến đây, vào cửa cười nói: “An Bình Hầu phu nhân nghe nói thiếu phu nhân có thân mình, thời gian này khẩu vị không tốt, chạy đến tặng người hai bình con “Bích Âm cao”, nói đây là dùng A Giao (được sản xuất tại huyện Đông A, tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc), hắc chi ma (mè đen), nhân hạch đào, táo đỏ ninh thành cháo, cùng đường phèn chế thành, người có thai ăn rất tốt. Lão thái thái nhận lấy này nọ, vội bảo ta đưa đến đây.” Nói xong để đồ xuống, muốn trở về, lại quay đầu lại nói: “An Bình Hầu phu nhân còn nói, thứ này tiểu hài tử ăn cũng rất tốt. Ít nhiều cũng nên cho Viên Nhi ăn nửa thìa, bổ máu và dạ dày. Nếu hết rồi, chỉ cần nói ra, lại chế thêm mấy bình bảo người đưa tới là được.”

Thu Đường thấy Thu Thủy vội vàng muốn đi, đi lên kéo nàng lại: “Mỗi lần đến đều vội vàng như vậy, sợ thiếu phu nhân chúng ta ăn ngươi sao? Ngoan ngoan ngồi xuống uống ly trà rồi hẵng đi.”

Quý Thụ thấy Thu Đường như thế, biết nàng đang giúp mình mượn sức nha đầu bên người Hạ lão thái thái, lúc này cười nói: “Đang muốn hỏi ngươi nghe một số chuyện sánh trước đây, hôm nay thu vào mấy thứ gì đó của mấy vị phu nhân, sau này cũng phải đưa này nọ đi qua. Ngươi giúp đỡ hồi Lão thái thái một chút, dùng gì đưa trở về cho tốt?”

Thu Thủy bị Thu Đường kéo ngồi xuống ghế, giãy giụa mấy cái, vì ở trước mặt Quý Thụ, đành phải ngồi chéch phía dưới, cười nói: “Lão thái thái nói, thiếu phu nhân chỉ cần để ý an tâm dưỡng thai, chuyện đáp lễ này nọ, để phu nhân giúp đỡ trở về là được.”

Quý Thụ gật gù đầu, lại hỏi mấy câu, đang nói, thấy Hạ Viên và Tiểu Cẩm Lãm vây quanh trước án ký nhìn “Bích Âm cao” Thu Thủy vừa đưa tới, vì bên ngoài bình vẽ một mỹ nhân tuyệt sắc như đang bay lên, hai đứa chỉ trỏ nói: “Không phải nàng ăn cao này nên thành tiên rồi? Cho nên bay lên?”

Thấy Quý Thụ quay đầu, Tiểu Cẩm Lãm chỉ vào “Bích Âm cao” nói: “Nương, con muốn ăn cao tránh thai.”

Quý Thụ ngạc nhiên, sau đó không nhịn được cười lên, mọi người nghe lời nói của Tiểu Cẩm Lãm, cũng đều che miệng nở nụ cười. Khuôn mặt nhỏ nhắn Hạ Viên đỏ bừng, vọt đến sau lưng Quý Thụ, đầu bả lên trên ghế dựa cất tiếng cười to, vừa xoa bụng vừa nói: “Nương, con cũng muốn ăn cao tránh thai.”

Nghe thấy hương mè đen bay tới, Quý Thụ cười nói: “Cái này gọi là cao chi ma (mè) là được, chẳng biết sao lại lấy tên là “Bích Âm cao” như vậy?”

“Đây là một vị nha đầu bên người Trầm phu nhân - tỷ tỷ của An Bình Hầu phu nhân chế ra, nha đầu kia tên là Bích Âm, biết chút y thuật. Vì thấy Trầm phu nhân thân thể yếu ớt, mặt trắng như giấy, sau đó nghĩ tất cả biện pháp chế ra loại cao này cho Trầm phu nhân ăn. Trầm phu nhân ăn loại cao này chưa được một năm, sắc mặt dần dần tốt lên. Sau đó thân thể Trầm phu nhân khỏe lại, nha đầu kia lại bị bệnh cấp tính, để lại phối phương và phương pháp chế tác đã qua đời. Trầm phu nhân vì tưởng niệm nàng, đặt loại cao này tên là “Bích Âm cao”. Thu Thủy hầu hạ bên người Hạ lão thái thái, thường nghe được các chuyện xưa này nọ của các phu nhân, lúc này cười nói: “Một cái nha đầu, sau khi chết có thể lưu danh, cũng là tạo hóa, còn có gì tốt hơn đâu? Bên ngoài miệng bình vẽ mỹ nhân, nghe nói chính là vẽ theo dáng hình của Bích Âm, nhìn đúng là xinh đẹp khác thường, cho nên nói hồng nhan bạc mệnh.”

Vì sợ sánh trước có người tìm, Thu Thủy nói xong cũng không dám trì hoãn nữa, vội vàng cáo từ đi về.

Quý Thụ thấy Thu Thủy đi, hình như đang có suy nghĩ gì đó. Mấy ngày nữa phải nhờ người âm thầm hỏi thăm ngoài viện có quân sự trẻ tuổi nào chưa hôn phối không, phải đem Xuân Oanh và Thu Yến tác hợp mới được. Thấy tuổi tác các nàng lớn dần, nếu còn không kết hôn, Hạ Niên cũng không nạp các nàng làm thiếp, sau này chỉ sợ giống Bích Âm chỉ còn con đường chết mà thôi. Về phần Thu Đường và Thu Bình, vì được Hạ lão thái thái đưa đến đây, ý là muốn Hạ Niên nạp các nàng, chính mình cũng không thể tự quyết định tác hợp cho các nàng được, đợi sau này sẽ tìm cách.

Vì năm mới bọn tiểu bối phải “Hiển Bạch” cho trưởng bối bày tỏ lòng hiếu tâm, Quý Thụ làm bốn đôi giày, chuẩn bị hiếu kính Hạ lão thái gia Hạ lão thái

thái, cũng như Hạ lão gia Hạ phu nhân, vì thấy Tiểu Cẩm Lãm viết lâm thiếp tốt, nên bảo hấn viết chữ Cát Tường lên thiếp, định lấy đó hiến cho các trưởng bối. Thấy Hạ Viên theo học chăm tuyền, lúc này đang náo muốn thêu hà bao, nên trước giúp Hạ Viên vẽ đồ án thêu lên hà bao vừa kết mếp, vừa cười nói: “Hà bao này rất khó thêu, nếu con có thể thêu ra như hình vẽ này, vậy thì hiến cho phụ thân con.”

Vương ma ma vừa đến đây, nghe thấy Tiểu Cẩm Lãm và Hạ Viên đang tự làm này nọ “Hiển Bạch”, cười nói: “Ngày Tết làm lễ “Hiển Bạch” cũng chỉ là làm cho bọn tiểu bối bày tỏ hiếu tâm trong lòng thôi, chọc cho lão nhân gia vui vẻ. Ca nhi thư nhi còn nhỏ, đến lúc đó chỉ cần hai đứa đi lên khấu đầu đã làm xong hiếu tâm rồi, cũng không cần phải hiến này nọ đâu.” Nói xong thấy Hạ Viên đang học thêu hà bao, cũng ngạc nhiên nói: “Lúc trước thư nhi học đánh túi lưới qua rồi, lần này lại học thêu hà bao, tiến triển nhanh thật. Có điều hà bao này rất khó thêu, tiểu hài tử thêu này rất tốn sức, lại còn thương tổn ánh mắt, đúng là không tốt.”

“Vương ma ma, hai đứa chúng nó không dễ dàng ngồi yên, lúc này lại ngoan ngoãn ngồi như vậy, một đứa viết lâm thiếp, một đứa học thêu hà bao, bọn nó cũng chỉ ngồi được một lúc đã bắt đầu nháo lên cả rồi, sao bị thương ánh mắt được?” Quý Thư cười nói: “Ca nhi có thể viết lâm thiếp tốt trước cuối năm, thư nhi muốn trước cuối năm thêu một cái hà bao tốt lại rất khó. Chỉ sợ đến lúc đó chính là khấu đầu một cái xong việc đấy!”

Đêm hai mươi chín thì các phòng đều hiến bạch xong, trở về trong phòng, Quý Thư nhận được khăn tay con thêu một mặt của Hạ Viên và chữ lâm thiếp của Tiểu Cẩm Lãm, không khỏi mỉm cười khen ngợi mấy câu, lại cầm hồng bao thưởng cho bọn họ.

Hạ Niên nhận được một cái hà bao Hạ Viên thêu cho, hà bao thêu một con bướm bướm, chăm tuyền khi căng khi phồng, kết quả con bướm bướm kia rất nhiều chỗ phù thùng, loang lổ khắp nơi.

“Phụ thân, có đẹp không?” Tuy nói hà bao này thêu nhìn thấy không đẹp, nhưng mình tuổi còn nhỏ mà, có thể làm như vậy đã quá tốt rồi! Hạ Viên đối với tác phẩm chính mình vẫn vạn phần thương tiếc, lúc này ngẩng đầu lên nói với Hạ Niên: “Nếu không thích, thì trả lại cho con!” Ôm trán, nếu không muốn thì, tự mình giữ lại làm vật kỷ niệm cũng không tội, cái hà bao đầu tiên trong đời đấy!

“Là Tiểu Viên Cầu đưa, tất nhiên thích!” Hạ Niên cười một tràng nói: “Đây là cái hà bao xinh đẹp nhất ta từng nhìn thấy đấy!”

Tiểu Cẩm Lãm đang chờ Hạ Niên khen tự thiếp hấn viết, lúc này nhòm qua xem hà bao xấu của Hạ Viên, lắc đầu nói: “Phụ thân, có phải buổi tối nên ánh mắt người không tốt? Hà bao xấu như vậy, người còn nói xinh đẹp!”

Ôi, tiểu ca ca, người có thể chừa chút mặt mũi cho ta không hả? Miệng Hạ Viên chu lên, đang muốn nói chuyện, lại nghe Hạ Niên cười nói: “Chỉ cần là đồ Tiểu Viên Cầu thêu, trong mắt của phụ thân chính là xinh đẹp nhất, chúng ta xem lâm tự thiếp của Tiểu Cẩm Lãm nào, ừm, cũng rất tốt!”

Quý Thư cũng đi lại đây nhìn tác phẩm của long phượng thai, cười nói với Hạ Niên: “Tiểu Viên Cầu tận lực đánh một cái túi lưới mang đến trong phủ Trưởng công chúa “Hiển Bạch”, thật là Trưởng công chúa vui không biết nói sao cho hết, đã thưởng lễ trở về, còn khen mấy câu, nói qua Tết mang nàng đến ở mấy ngày.”

Đang nói chuyện, lại nghe đằng trước có thanh âm âm ỉ, phảng phất như là thanh âm nha đầu bên người Lý Quyển, không khỏi ngăn người ra nói: “Có chuyện lớn gì, này là làm sao vậy?” Nói xong phái Xuân Oanh đi ra ngoài nhìn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: NGHĨ NGƯ ÔNG ĐẶC LỢI

“Nghĩ nhi của Đại thiếu phu nhân đi Hiến Bạch trở về, chớp mắt một cái đã không thấy tăm hơi. Còn tưởng rằng đi theo bà vú trở về phòng trước rồi, lúc này tìm không ra, toàn bộ mọi người đều gấp, có mấy nha đầu vội tìm tới hướng này!” Xuân Oanh đi một lúc, đi vào nói: “Tiểu nha đầu âm thầm tới đây nói với nô tỳ, Nghĩ nhi mất rất nhiều sức mới làm được một bộ ám tai dăng lên, lão thái thái lại không khen một câu, lại khen Viên nhi nhà chúng ta đánh túi lưới đẹp mắt, lúc đó nàng lẩm nhẩm mấy câu, chỉ sợ vì chuyện này nên không vui, cố tình trốn đi làm người lớn sốt ruột thôi!”

“Trời lạnh thế này, nếu cảm lạnh cũng không đùa được đâu.” Quý Thư sai nha đầu trong phòng đi ra ngoài tìm giúp, Hạ Niên gấp hỏi đã xảy ra chuyện gì, mới nói rõ sự tình, thở dài nói: “Từ lúc Tiểu Viên Cầu nở mày nở mặt trong cung, lão thái thái khen ngợi không ngớt, mấy thư nhi khác đã không vui, Hiến Bạch buổi tối cũng chỉ là biểu hiện chút ý tứ, Tiểu Viên Cầu đánh túi lưới vẫn nhờ bà vú giúp đỡ mới đánh thành, còn có chút rắn chắc, nhìn được chút chữ không hơn, dù là vậy, lão thái thái còn khen mấy câu, mấy thư nhi khác càng không thoải mái. Nghe nói lúc trước Nghĩ nhi được lão thái thái sủng ái nhất, năm rồi đi tới Hiến Bạch, bắt kê là vật đồ đẹp hay xấu, lão thái thái luôn khen vài câu. Năm nay dụng tâm làm bộ ám tai đến hiến, lão thái thái chỉ lo khen Tiểu Viên Cầu, bộ ám tai chỉ liếc mắt một cái rồi thu vào. Nghĩ nhi còn gọi ý mấy lần, nhưng lão thái thái lại không chú ý nhìn qua. Nên giờ hờn dỗi trốn đi làm mọi người tìm kiếm không ra. Vài nha đầu hướng chỗ này đi tìm, muốn đi tới trong lầu các nhìn một chút có trốn trong đó không. Ta đã gọi Thu Đường và Thu Bình các nàng đi qua giúp đỡ tìm xem.”

Đang nói, có tiểu nha đầu vào nói đã tìm được Hạ Nghi rồi, tìm được ở dưới giường lớn trong phòng. Quý Thư không khỏi thở dài một hơi: “Tìm được là tốt rồi!” Cũng phái người đi qua hỏi bình an một tiếng, Lý Quyển trả lời nói đã trấn an cũng thông suốt rồi, đã ngủ, nàng thế này mới sắp xếp cho Hạ Viên và Tiểu Cẩm Lãm ngủ.

Ngày hôm sau đầu năm mới, dĩ nhiên trong phủ là một phen hỗn loạn. Đợi qua Nguyên Tiêu, phủ An Bình Hầu lại truyền đến tin vui, nói là An Bình Hầu

phu nhân có thân mình (mang thai). Quý Thư đang có thai không tiện đi chúc mừng, chỉ đành nhờ Lý Quyển chúc mừng thay. Lý Quyển đến phủ An Bình Hầu trở về, cô tình chạy tới chỗ Quý Thư nói: “An Bình Hầu phu nhân khí sắc rất tốt, cười nói nếu thai này là nữ nhi, liền đích thực là lần trước bé Viên nhi đến miếu Từ Mẫu cầu phượng đèn hiển linh. Mọi người đều ghẹo nói nhìn thấy sắc mặt phu nhân tốt như vậy, sắc mặt vui mừng đều hiển lộ ra, chỉ sợ vẫn là nhi tử nữa đây! Kết quả muội nói An Bình Hầu phu nhân nói thế nào?” Lý Quyển che miệng cười nói: “An Bình Hầu phu nhân nói, nếu là sinh nhi tử, tất nhiên cũng chẳng biết thế nào, nhưng Viên nhi phải vào nhà họ làm nàng dâu, bỏ khuyết tổn thất lần này. Mấy nhi tử nhà họ, tùy Viên nhi chọn lấy một người, bụng này sinh ra nếu là một đứa tốt, cũng tùy ý chọn.”

Quý Thư nghe xong nở nụ cười, “An Bình Hầu phu nhân chính là người thích nói đùa.” Đang nói, vì có xe ngựa trong phủ công chúa qua đón Hạ Viên đi qua ở mấy ngày, Lý Quyển thấy Quý Thư bận rộn, nên đi về phòng trước.

Chớp mắt đã đến đầu xuân, bụng Quý Thư càng ngày càng lộ rõ. Lại vì Xuân Oanh và Thu Yến phải ở sảnh trước quản sự, chỉ ban đêm mới ở đây hầu hạ, ban đêm cũng chỉ có thể an bài nha đầu khác thay phiên nhau gác đêm. Bên trong có một nha đầu nhị đẳng tên là Ngân Kiều, vì Quý Thư bận rộn, mượn cơ hội đến trước mặt Hạ Niên một lượt trà một lượt nước... Hạ Niên bất động thanh sắc (không nói không rằng), chỉ chạy tới chỗ Hạ lão thái gia một chuyến, nói mấy câu, trôi qua mấy ngày, thân mình lại có chút không khỏe, mời đại phu đến xem, lại không nhìn ra được bệnh gì. Sau lại có lời đồn đãi ra ngoài, nói là bị người khác đụng chạm. Hạ phu nhân suy nghĩ một chút mới nhớ tới lúc trước ở nông thôn Tăng lão gia có nói qua mạng cách của Hạ Niên khác với người bình thường, quay chung quanh bên người không nên có quá nhiều nữ nhân, nên đổi Ngân Kiều đi quét tước sân, lại cùng Quý Thư thương lượng một phen, chỉ để cho mấy cái nha đầu thành thật hầu hạ bên người.

Quý Thư thấy kế hoạch Hạ Niên thực hiện tốt, âm thầm thở dài nhẹ nhõm. Lại vì Hạ Viên học châm tuyền, An Bình Hầu phu nhân tiến cử một vị tú nương tới cửa dạy Hạ Viên, Quý Thư thấy tú nương tay nghề vô cùng tốt, lúc này mới thoảng yên lòng.

Nghe được Quý Thư mời tú nương dạy Hạ Viên thêu thùa, nàng dâu cả chi thứ hai Sử Nghi cũng mời tú nương khác đến phủ dạy hai nữ nhi Hạ Anh và Hạ Kỳ của mình học châm tuyền. Đến khi không người thì lại cười lạnh nói với nha đầu Nhượng Cẩm tâm phúc của mình: “Cũng chỉ là một nha đầu nông thôn, cũng có tâm kê, sửa trị tướng công không dám nạp thiếp. Viên nhi cũng chỉ bốn tuổi, lại vợ vàng học châm tuyền. Nói nàng không có tâm nhân (tâm nhân), ta thật không tin. Anh nhi đã mười một tuổi rồi, cũng không tin lại không bằng Viên nhi nhà nàng. Muốn vào cung làm Tư Tú nữ quan của công chúa, cũng phải học thêu vài năm đã mới nói đi.”

“Viên nhi mới bốn tuổi, chuyện này chắc không có khả năng?” Nhượng Cẩm là nha đầu hồi môn của Sử Nghi, hầu hạ từ nhỏ, có tiếng nói trước mặt Sử Nghi, lúc này thăm thò: “Hơn nữa, trong cung cũng sẽ không chọn một tiểu nha đầu bốn tuổi đâu!”

“Sao lại không có khả năng? Lúc này Tiểu công chúa mới năm tuổi, chọn một người bốn tuổi cùng đến học đường học thêu thùa may vá, không phải vừa đúng sao? Hơn nữa, lúc trước Viên nhi còn ở trước mặt Hoàng hậu nở mày nở mặt, mọi người đều nói nàng thông tuệ nhu thuận, nếu còn thêu được một bức tranh tốt, không chọn nàng thì chọn ai?”

Thì ra vừa qua năm, trong cung truyền ra tin tức, muốn vì Tiểu công chúa chọn một Tư Tú nữ quan. Tư Tú nữ quan này phải có phẩm chất, còn có bổng lộc, mười lăm tuổi sẽ được xuất cung. Vì nghe sẽ chọn Tư Tú nữ quan cho công chúa, tâm tư phu nhân trong các phủ toàn bộ đều lên dây cót. Đại hoàng tử mười bốn tuổi rồi, năm nay tất sẽ chọn phi, nếu cô nương trong phủ có thể vào cung làm Tư Tú nữ quan cho công chúa, sẽ có cơ hội gặp Đại hoàng tử, nếu được Đại hoàng tử coi trọng... Lại nói nếu như, cho dù Đại hoàng tử không ngó ngang đến, làm Tư Tú nữ quan bên người công chúa nhiều năm, cùng nhau lớn lên, phân tình kia tất không nhỏ. Tương đương với khuê phòng mặt hữu của cung công chúa rồi (bạn thân), ai dám xem nhẹ chứ? Huống hồ Tư Tú nữ quan có phẩm chất, bất kể tương lai gả cho ai, nhà chồng cũng sẽ kính trọng vài phần.

Nhượng Cẩm thấy Sử Nghi trầm tư, lại nói: “Có điều Viên nhi là nghĩa nữ Trưởng công chúa, cần gì phải đi làm Tư Tú nữ quan này chứ?”

“Nếu là làm Tư Tú nữ quan, mỗi ngày theo công chúa đến thỉnh an Hoàng hậu, cũng mỗi ngày có thể gặp Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử, nghĩa nữ Trưởng công chúa có thể mỗi ngày gặp Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử sao?” Sử Nghi cúi đầu nói: “Lúc trước đương kim Hoàng hậu làm Tư Tú nữ quan của Trưởng công chúa ba năm, đã được Thái tử coi trọng. Hoàng quý phi cũng là Tư Tú nữ quan của Nhị công chúa, chỉ có hai năm, cũng bị cho tiến cung...”

“Thì ra là thế!” Nhượng Cẩm bừng tỉnh đại ngộ, lúc sau lại nói: “Lúc trước nghe chọn Tư Tú nữ quan, không chỉ thông tuệ tướng mạo xinh đẹp, còn phải khéo tay, thêu gì cũng phải đẹp mắt, có người còn đùa nói còn nghiêm khắc hơn cả chọn phi cho Hoàng thượng, nay xem ra, đây cũng chẳng phải là chọn phi sao?”

Sử Nghi điểm điểm lên đầu nàng nói: “Người cũng hiểu rõ rồi! Việc chọn Tư Tú nữ quan, đều chọn từ các phủ, trước tiên là hầu hạ bên người công chúa, mỗi ngày đến thỉnh an đám người Hoàng hậu nương nương cho xem kỹ vài năm, nhìn xem mọi chuyện đều an ổn, thế này mới để Hoàng tử chọn đến. Nếu có chút không đúng nào, đến mười lăm tuổi sẽ cho xuất cung. Bây giờ dự định qua thu sẽ chọn Tư Tú nữ quan, giờ chỉ mong chờ Anh nhi có thể được chọn. Nếu Anh nhi được chọn, ta cũng được hãnh diện một phen.”

Đầu óc Sử Nghi vội vàng, Lý Quyển lại lặng lẽ cùng Đại thiếu phu nhân Lý Thiện của Đại phòng bàn bạc nói: “Nay các phòng trong phủ đều mời tú nương dạy các cô nương, Viên nhi tuy nhỏ tuổi, cũng đã bắt đầu học rồi. Lúc đầu chúng ta thỉnh tú nương trình độ có hạn, vẫn nên thỉnh một người giỏi đến phủ mới được.”

“Đã sớm bảo người đi mời tú nương rồi, còn đợi muội nói sao!” Lý Thiện thấy bọn nha đầu không có mặt trong phòng, gật đầu cười nói: “Mời tú nương, tất nhiên vẫn đề Mẫn nhi và Nghi nhi cùng nhau học, hai đứa so sánh với nhau, học cũng nhanh hơn. Lại nói, Lý gia chúng ta lúc đầu cũng có chủ tử nương nương, đến thế hệ này, mới không tiếp xuống nữa. Lúc này chọn Tư Tú nữ quan, bất kể là Mẫn nhi hay Nghi nhi được chọn, đều là chuyện vui mừng. Nếu không được chọn, vậy dụng tâm học, lại thỉnh tú nương giỏi, cũng là có ích.”

Các nàng âm thầm dụng tâm, Quý Thư lại chẳng để ý tới, đợi nghe lời đồn đãi nói nàng thỉnh tú nương dạy Hạ Viên, là muốn để Hạ Viên đi tham tuyền làm Tư Tú nữ quan thì không khỏi bật cười: “Tiểu Viên Cầu còn nhỏ lắm, làm sao có thể đi tham tuyền chứ?”

Đợi đến đầu thu, Quý Thụ lại sinh hạ một nam hài, đặt tên là Hạ Nặc. Không bao lâu, An Bình Hầu phu nhân lại sinh hạ một nữ hài. Nhất thời hai phủ đều vui sướng.

Sau đó, các phủ muốn tham tuyển chọn người làm Tư Tú nữ quan, sớm báo lên. Hạ Viên không biết là, tên của nàng đã nằm trong danh sách báo lên trong Hạ phủ.

“Cái gì, trong danh sách tham tuyển chọn Tư Tú nữ quan, cũng có tên Viên nhi? Sao con lại không biết gì, là ai điền tên lên?”. Quý Thụ nghe lời Hạ phu nhân nói, nhất thời nóng nảy, đứng lên nói: “Viên nhi mới có bốn tuổi, nếu không chọn đến thì thôi, nếu mà chọn trúng, vậy làm sao cho tốt?”

Hạ phu nhân cũng đen mặt, nói: “Ta cũng đã hỏi qua rồi, vốn điền là nữ nhi Hạ Ý của Nhị thiếu phu nhân Đại phòng, chẳng biết tại sao lại thành Hạ Viên. Việc này muốn sửa lại lập tức cũng không được. Đến lúc đó để Viên nhi theo này nọ trình lên, giả vờ bệnh không theo cũng được.”

Hạ Viên nghe danh sách vốn điền là Hạ Ý, sau lại bị Nhị thái thái lấy đến trong phòng, đi ra từ tên Hạ Ý lại thành tên mình, nghĩ một chút liền biết ai đang giờ trò quý. Ngoại trừ Sử Duyệt, còn có ai? Sử Duyệt cho rằng như thế Hạ Ý sẽ hận mình, sau đó mình tuổi nhỏ nên không được chọn, thế là nàng nhất tề song điều, giải quyết được hai cái đinh trong mắt. Hôm nay đến học đường thì quả nhiên Hạ Ý kéo nàng qua nói: “Viên nhi, tại sao trên danh sách tham tuyển Tư Tú nữ quan tên ta lại biến thành tên muội vậy? Nếu muội muốn tham gia, chỉ cần bảo nương muội giúp muội báo tên lên là được, vì sao phải bảo người sửa tên của ta?”

Hạ Viên liếc mắt nhìn Sử Duyệt đang ngồi một bên giả vờ hoàn toàn không biết gì cả, kéo Hạ Ý đến góc tường, nói nhỏ: “Muội còn nhỏ thế này, năm nay mới bắt đầu học theo, cho dù có muốn tham tuyển làm Tư Tú nữ quan, nhất định cũng không thông qua. Chuyện tên của tỷ biến thành tên muội, tất nhiên là có người hãm hại, muốn hai người chúng ta nội bộ đấu đá lẫn nhau, nàng nương ông đắc lợi.”

“Cái từ nương ông đắc lợi này ngày hôm qua chúng ta vừa mới học qua, hôm nay muội đã biết sử dụng rồi!” Hạ Ý đầu tiên là ngạc nhiên, một lát mới nhớ tới đang thảo luận về ột chuyện khác, không khỏi cần mỗi nói: “Ta cũng lưỡng trước sẽ không được chọn, có điều nghe thấy tên ta đổi thành tên muội, tất nhiên muốn hỏi một câu.” Nói xong quay đầu nhìn Sử Duyệt, cũng sáng tỏ rồi, gật gật đầu nói: “Nàng khi để chúng ta còn nhỏ, đấu không lại nàng, chúng ta lại không thể đấu một trận nữa!”

“Đúng vậy, chúng ta cứ gộp lại rồi nói sau!” Hạ Viên nói: “Phải cho nàng ta biết ai mới là chủ tử chân chính của Hạ phủ!”

Đợi đến một ngày mùa thu, quả nhiên trong cung cho các cô nương tham tuyển Tư Tú nữ quan trình lên bức tranh theo của mình. Đúng lúc ấy Hạ Viên bị bệnh, cái gì cũng không trình lên, vòng đầu tiên đã bị loại bỏ.

Ngày hôm nay, Sử Duyệt ở trên lớp học thét chói tai chạy nhanh ra ngoài. Thì ra nàng vừa mở ra hộp đựng thức ăn, nhìn thấy toàn bộ thức ăn không thấy đâu, nhưng đây một hộp đều là sấu róm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: THẬT SỰ LÀ HỢP Ý

Việc chọn Tư Tú nữ quan cho Tiểu công chúa cuối cùng cũng có kết quả, là tuyển Đại nữ nhi duy nhất của Trần Nam phu nhân Trầm phu nhân - tỷ tỷ của An Bình Hầu phu nhân. Mọi người trong phủ đang bàn tán về chuyện này, phu nhân tướng quân Thượng Tiệp lại chạy tới, nói với Quý Thụ: “Ta từ An Bình Hầu phủ đến đây, nữ nhi kia của nàng nhìn rất đáng yêu. Vì nhớ tới lần trước An Bình Hầu phu nhân là mượn Viên nhi đến miếu Từ Mẫu cầu Phụng đèn, sau đó mới sinh hạ tiểu nữ nhi. Ta đến đây cũng là mượn Viên nhi về, cũng muốn theo ta đến miếu Từ Mẫu thỉnh Phụng đèn hỏi phủ thôi! Nhưng không cho thoái thác ta!” Nói dứt lời, không đợi Quý Thụ trả lời, bé Hạ Viên bước đi, còn bỏ lại một câu: “Cam đoan ba ngày sau trở về, một sợi tóc cũng không thiếu.”

“Người phủ tướng quân này sao giống cường đạo vậy? Vừa mới nói đã bế thư nhi đi rồi, cũng không quản người ta có nguyện ý hay không?” Mấy nha đầu Xuân Oanh Thu Yên thấy Thượng Tiệp bế Hạ Viên ra cửa phòng, đuổi ra tới cửa, đã không còn thấy bóng dáng đâu, đành phải quay về nói với Quý Thụ: “Lần trước là An Bình Hầu phu nhân đến mượn thư nhi, lần này là Tướng quân phu nhân, lần tới cũng không biết là ai nữa?”

“Các người yên tâm, trong các phủ không có nữ nhi, cũng chỉ có An Bình Hầu phu nhân và Tướng quân phu nhân thôi. Những phủ khác, cho dù chính thất không sinh nữ nhi, cũng có thị thiếp sinh ra vài đứa. Huống hồ từ trước đến giờ chỉ có đau buồn vì không có nhi tử, đau buồn không có nữ nhi cũng ít thôi. Bất quá vì An Bình Hầu phu nhân và Tướng quân phu nhân rồi rảnh quá nên phát hoảng, nhi tử lại hơi lớn, thế này mới nghĩ muốn có một nữ nhi.” Lý Quyển đứng lúc đến cửa, thấy Hạ Viên bị Thượng Tiệp ôm đi, Quý Thụ đang ôm Hạ Nặc không ngăn lại kịp, lúc này cười nói: “Tướng quân đại nhân say mê võ học, lúc đầu Tướng quân phu nhân vì hấn sinh năm nhi tử, tất nhiên cũng dập tắt tâm tư nạp thiếp. Có điều Tướng quân đại nhân có năm nhi tử, lại không có nữ nhi, Tướng quân phu nhân trong phủ lắm bầm nói chẳng lẽ đến thế hệ này thật không thể sinh ra nữ nhi nữa sao. Tướng quân phu nhân vừa nghe lời này, sợ lão thái thái nhét người vào phòng Tướng quân đại nhân sinh nữ nhi, đành phải tự mình vội vàng đến miếu Từ Mẫu khẩn cầu muốn sinh một nữ nhi, ai ngờ năm sau sinh hạ ra một nam hài, chính là tiểu ca nhi Tương Hoa Cái lần trước nhìn thấy ở An Bình Hầu phủ đấy, nhìn khá tuấn, có điều không thích cười lắm. Lần này chắc là lão thái thái trong phủ nói gì đi nữa rồi, Tướng quân phu nhân lúc này mới vội vàng đến mượn thư nhi, nhất định phải sinh một đứa nữ nhi ra mới thôi!” Nói xong che miệng cười không ngừng.

Lại nói đến Hạ Viên bị Thượng Tiệp bế lên xe ngựa, một đường đến phủ Tướng quân, sớm có bà tử nha đầu đi ra đón vào. Tướng lão thái thái nghe Thượng Tiệp đón Hạ Viên đến phủ, chuẩn bị đến giờ dần sáng mai đến miếu Từ Mẫu cầu Phượng đèn, nên đi ra nhìn xem, mắt thấy Hạ Viên trắng nõn đáng yêu, vội gọi người chuẩn bị điểm tâm cho nàng ăn, cười nói: “Khó ai lại nhu thuận như vậy, chẳng trách lần trước An Bình hầu phu nhân kia đến đây, miệng nhắc tới là khen không ngớt!”

“Woaaa, tiểu muội muội thật đáng yêu!” Toàn bộ sáu nhi tử của Tướng quân phu nhân đều chạy đến đây, “chặc chặc” khen nói: “Nương ôi tiểu nữ oa từ đâu về thế, có phải sau này sẽ ở nhà chúng ta luôn không?”

“Vị muội muội này, năm trước đệ đến phủ Trường công chúa đã gặp qua rồi.” Tướng Hoa Cái chen vào các ca ca, nhìn qua nói: “Lớn lên rất nhiều rồi!”

Năm trước ba tuổi, năm nay bốn tuổi, không lớn nhiều mới là lạ đấy! Hạ Viên bị vài tiểu suất ca vây quanh, tự nhiên hào phóng cho bọn họ tùy ý nhìn xem, nhưng ánh mắt lại tròn trắng buồn bực, đây là lần thứ hai bị mượn, vẫn bị vây xem.

“Lại đây, ta ôm một cái!” Đại ca Tướng Hoa Cái Tướng Hoa An năm nay đã mười bốn tuổi, cao lớn vững chãi, tuấn mi tuấn mắt (mày rậm, mắt như vẽ), trong phủ đang muốn nghị thân cho hắn, chính là hắn giống phụ thân Tướng Trần, say mê võ học, đối với việc nghị thân không hề hứng thú. Lúc này thấy Hạ Viên trắng nõn ngồi trên ghế, tư thế giống như chú thỏ trắng trước đây từng nuôi, giọng điệu bỗng ôn nhu hơn, vươn tay ôm Hạ Viên ngồi trên đầu gối mình, thuận tay lại lột một viên kẹo bỏ vào trong miệng nàng, một bên xoa xoa bàn tay nhỏ bé của nàng nói: “Thì ra tay tiểu nữ oa lại mềm giống như không xương vậy!”

Ta mới bốn tuổi, ta mới bốn tuổi đấy! Hạ Viên ngồi trên đầu gối nam tử trẻ tuổi, ngửi thấy hơi thở, lúc này còn bị hấn nấn nấn bàn tay nhỏ bé, trái tim bé nhỏ không khỏi nhảy loạn vài cái, ngậm kẹo chuyển sang bên má trái, hít thở sâu xuống, lo lắng có cần phải nhảy xuống ngay không. Nhưng mà khoan nào, bên kia còn có năm con sói con như hồ rình mồi, nếu mà nhảy xuống, không chừng sẽ lại tới ngồi trên đầu gối một con sói con khác, mấy người kia còn không bằng người này vừa đẹp mắt còn ôn nhu. Ừm, hay là cứ đợi đi!

“Ôi, An nhi thấy nữ hài tử đã quay mặt đi, lúc này nhìn thấy thư nhi, nhưng lại hợp ý vậy nha.” Lần trước Tướng lão thái thái bảo ngoại chất tôn nữ (cháu ngoại gái) đến phủ, vốn nghĩ chu toàn chuyện tốt cho Tướng Hoa An, ai ngờ Tướng Hoa An nghe người lớn nhắc tới hôn sự, lập tức lòng mảy mảy thành một hàng, hừ một tiếng nói: “Đợi con lập được chiến công giống phụ thân rồi nói sau!” Nói xong cơm cũng không ăn, cầm kiếm bỏ chạy đến phòng luyện công luyện võ, cũng làm cho Tướng lão thái thái và Thượng Tiệp không thể nói gì thêm. Lúc này thấy Tướng Hoa An kéo Hạ Viên tới nói chuyện nhỏ nhẹ dịu dàng, không khỏi nắm chặt tay, ôi trời ơi, thư nhi có chút nhỏ, nếu không, thật đúng là một đôi đây!

Thượng Tiệp cùng Tướng lão thái thái liếc nhau, khó có lúc An nhi đối nữ hài tử tỏ vẻ hứng thú, có điều, thư nhi quả thật quá nhỏ.

Đợi đến lúc ăn cơm, Hạ Viên phát hiện phủ tướng quân trái lại rất dân chủ, tất cả lớn nhỏ đều ngồi vây quanh trên cái bàn ăn lớn, nha đầu chỉ xới cơm cho mấy người lớn, nhóm sói con lại phải tự mình đứng dậy đi xới cơm. Thì ra tướng quân đại nhân dạy các con theo đội ngũ quân sĩ, binh sĩ tất nhiên phải tự mình xới cơm, nhân rồi còn phải giúp đỡ nâng nâng chuyển chuyển.

Thượng Tiệp đưa bát cho Hạ Viên, vài con sói con giúp múc canh gấp đồ ăn, Hạ Viên uống gần nửa bát canh, thấy nhóm sói con đều tự mình đi xới cơm, cũng nhảy xuống, cầm bát muốn tự mình xới cơm, lại bị Thượng Tiệp một phen ôm lấy thả lên trên ghế, cười nói: “Đến phủ chúng ta, thư nhi cũng làm theo tác phong hành quân luôn rồi, thế mà đã muốn tự mình xới cơm! Thật giống như người trong phủ tướng quân chúng ta. Có điều thư nhi còn nhỏ lắm, thứ này rất nóng cũng không thể đùa chơi được.” Nói xong nhận bát để bà tử đi bới cơm, bà tử cũng cười nói: “Thư nhi thật hợp ý mọi người mà!”

Tướng Hoa An vì ăn no trước rồi, nhưng không vội đi, lại dùng đũa chọn mấy miếng cá, gấp thịt cá vào trong bát Hạ Viên nói: “Cá này trơn mềm, muội muội ăn chút đi!”

Thượng Tiệp và Tướng lão thái thái liếc nhau, lại nắm chặt tay, nếu tuổi không kém nhau mười tuổi, thật đúng là...

Không trách Tướng lão thái thái và Thượng Tiệp lo lắng, vì tướng quân đại nhân Tướng Trần là gần ba mươi tuổi mới đón dâu, khi thiếu niên cũng say mê võ học, thường nói phải lập chiến công thành tài. Bây giờ tới phiên Tướng Hoa An, cũng nói như thế. Nhưng mà bây giờ thiên hạ thái bình, đã ký kết minh ước với Bắc Thành quốc, đi đâu lập chiến công? Hiện giờ ngoại trừ hy vọng Tướng Hoa An đột nhiên thông suốt, còn có thể thế nào?

Ba ngày sau, khi Hạ Viên được tiễn về Hạ phủ thì trên xe ngựa sáu nam hài lớn nhỏ một mạch nhảy xuống, một bộ bảo vệ làm người ta kinh sợ.

Bên trong Hạ phủ thái thái nghe được tướng quân phu nhân cùng sáu nhi tử đưa Hạ Viên trở về, vội ra ngoài đón, cười nói: “Ở nhà thường nghe nói Tướng môn Hồ Tử, nói mấy nhi tử tướng quân rất xuất sắc, hôm nay đã được nhìn thấy.”

Nhị thái thái Sử phu nhân lại đang âm thầm đánh giá mấy vị nhi tử tướng quân, nghĩ Hạ Anh qua năm đã mười hai rồi, đang muốn tìm nhà chồng, bây giờ Đại thiếu gia nhà tướng quân này lại vừa vặn, nếu có thể mượn cơ hội bàn tới, thật đúng là một cuộc hôn nhân tốt. Lại nghe Thượng Tiệp cười nói: “Ngày đó khởi hành sớm tinh mơ, đã bế Viên nhi đến miếu Từ Mẫu, nặc dù nàng còn rất buồn ngủ, lại cố gắng mở mắt giúp cầu Phượng đèn trở về. Lúc này nếu như không thể giống An Bình Hầu phu nhân sinh hạ một nữ nhi, ta cũng dừng lại tâm tư này. Có điều Viên nhi ở trong phủ ba ngày, lão thái thái thực rất thích, nếu chưa nghe Trường công chúa đã nhận làm nghĩa nữ, sẽ buộc ta nhận làm nghĩa nữ rồi đấy! Hôm nay phải đưa Viên nhi trở về, lão thái thái đã đưa một đôi vòng ngọc tổ truyền cho ta mang đến, nhất định phải cho nương Viên nhi thu trước, chọn ngày lành sẽ chính thức đến cầu thân.”

Quả nhiên nhà nàng giống như cường đạo mà! Quý Thư đang bế Hạ Viên hỏi chuyện trong những ngày qua, vừa nghe được lời nói của Thượng Tiệp, không khỏi giật mình, người này chưa hỏi nhà mình một tiếng có nguyên ý không, đã bảo mình thu nhận vòng ngọc làm lễ đính thân. Lúc đầu nghe nói Tướng quân đại nhân chinh chiến bên ngoài nhiều năm, không thích hư lễ (lễ tiết, xã giao), người trong phủ các phòng đều ngay thẳng, kéo theo phu nhân nhi tử cũng như thế, mình còn không tin, giờ nhìn thấy, lời đồn đúng là thật rồi.

“Lại đây nào, Viên nhi thích vị ca ca nào, lại đây nói xem!” Thượng Tiệp không để ý mặt mày mọi người Hạ phủ đều đang kinh ngạc, ngoắc Hạ Viên lại

nói: “Trước mặt chúng ta và tổ mẫu cùng mẫu thân con, chọn trước một vị ca ca con thích, sau này đợi đến con lớn lên thì quá môn thôi!”

Tướng quân phu nhân, ngài có cần bư hân hơn một chút nữa không? Đầu Hạ Viên đầy hắc tuyến (vạch đen), lại nghe Quý Thư cười nói: “Viên nhi vẫn còn nhỏ, lúc này thì biết cái gì? Cho dù phu nhân thích nàng, lúc này nói vậy vẫn còn hơi sớm, đợi nàng lớn lên lại bàn tiếp, cũng thỏa đáng.”

“Đợi lớn lên mới bàn, chỉ sợ đã bị người ta cướp đi mất rồi.” Thượng Tiệp cười hi hi nói: “Ta chưa gặp qua tiểu nữ nhi nào còn nhỏ lại biết chuyện đến vậy! Không cần làm con dâu, chẳng lẽ chờ trở mắt nhìn người ta tới cầu đi sao? Thật ra ta thuận đường ở miếu Từ Mẫu nhờ ông Từ vì thư nhi cùng vài nhi tử nhà ta hợp bát tự rồi, đều hợp cả. Nếu không tin, lại bảo Hạ lão thái gia hợp lần nữa đi!” Nói xong liếc mắt đánh giá mọi người trong Hạ phủ một cái, âm thầm tính toán: hưởng hồ Viên nhi là nghĩa nữ Trưởng công chúa, không nói ta, chỉ sợ An Bình Hầu phu nhân Trần Nam phu nhân đã nảy lòng tham rồi, nếu không cướp đoạt trước, thế nào còn đến phần chúng ta?

Vì đến miếu Từ Mẫu cầu Phượng đèn, người đến cầu Phượng đèn phải đến báo canh giờ bát tự, lúc trước Quý Thư đã đưa canh giờ bát tự báo cho An Bình Hầu phu nhân, Thượng Tiệp bế Hạ Viên hồi phủ, tất nhiên biết canh giờ bát tự Hạ Viên là từ miệng An Bình Hầu phu nhân. Hơn nữa, ông Từ trong miếu Từ Mẫu, vốn là đường đệ của Hạ lão thái gia, trong Huyền học cũng là người tài giỏi. Chỉ vì năm đó có chuyện thương tâm, sau đó xuất gia làm ông Từ, bây giờ là ông ấy hợp bát tự, Hạ lão thái gia sẽ không phản bác. Thượng Tiệp nói ra những lời này, cũng là nói đùa. Mọi người trong Hạ phủ nhất thời đều trầm mặc.

Tiểu Viên Cầu mới bốn tuổi thôi, việc này phải tính làm sao? Nhất thời Quý Thư sợ Hạ lão thái thái và Hạ phu nhân nói ra cái gì, không khỏi giương mắt nhìn Trương Hoa An và Trương Hoa Cái bọn họ, nhanh chóng suy nghĩ phải nói ra lời từ chối gì mới tốt.

“Ôi ôi...” Hạ Viên đột nhiên xoa bụng nói: “Nương, con đau bụng!” Không đau không được, không đau có thể sẽ bị qua loa gả cho người đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: SỞ SÀNG TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI

“Hồi nãy còn khỏe lắm mà, sao đột nhiên đau rồi?” Quý Thư vội tới xoa xoa bụng Hạ Viên, còn hỏi buổi sáng đã ăn những gì. Hạ lão thái thái lại vội sai người đi tìm đại phu.

Bên trong phòng một mảnh rối ren, Trương Hoa An đứng lên nói: “Chỉ sợ đại phu còn lâu lắm mới đến, con và phụ thân đã từng học qua cấp cứu quân y, để con nhìn trước một cái!”

Không muốn đau! Hạ Viên rút vào trong lòng Quý Thư. Không ngờ Thượng Tiệp đi nhanh qua đây, ôm Hạ Viên trong lòng Quý Thư ra đặt vào lòng Trương Hoa An, cười tit mắt nói: “Tiểu hài tử trong nhà, không cần phải kiêng dè nhiều như vậy, con chỉ cần chú tâm vén xiêm y nhìn Thư nhi một cái xem sao!” Ở một bên cũng âm thầm bổ sung, sớm muộn gì cũng là người một nhà, nhìn trước một chút thì sao chứ? An nhi vẫn không thông suốt, khó được đối Viên nhi dễ bụng như vậy, nếu nhìn Viên nhi trước mặt mọi người, ta lại quạt gió thêm lửa, nàng dâu này có chạy cũng không được nữa! Nhiều nhất chờ Viên nhi thêm mười năm nữa, khi ấy An nhi cũng mới hai mươi tư tuổi, cũng không trẻ lắm, so với phụ thân hẳn phải gần ba mươi tuổi với thú ta vào cửa còn sớm sáu năm đấy! Lại so với Tiểu thúc hẳn hôm nay đã hai mươi tám tuổi vẫn chưa chịu đón dâu đâu đấy!

Hạ Viên vừa nghe được lời nói của Thượng Tiệp, ở trong lòng Trương Hoa An ngo ngoáy tới lui nghĩ, đau bụng thôi mà, vén xiêm y gì chứ? Ai ngờ ngo ngoáy đã bị Trương Hoa An ôm sát, cách một lớp xiêm y đưa tay ấn lên cái bụng nhỏ căng phồng của nàng.

Ôi ôi, bị ấn đau phủ trước mặt mọi người rồi! Lớn lên sao có thể lập gia đình đây? Hạ Viên âm thầm rên rỉ, lại không có ai tới cứu mình, chỉ nghe mọi người hỏi Trương Hoa An: “Thế nào?”

“Muội sao rồi, còn đau nữa không?” Trương Hoa An không trả lời mọi người, vừa ấn lực không nặng không nhẹ lên bụng nhỏ của Hạ Viên, vừa nhỏ giọng hỏi: “Đau phía trên, hay đau phía dưới? Huynh ấn xuống thấy có đau hay không?”

“Hình như không đau nữa!” Khuôn mặt nhỏ nhắn Hạ Viên ghen đến đỏ bừng, ôi ôi, nếu còn giả đau bụng, không chừng người này sẽ ấn xuống nữa, ấn xuống dưới, thẳng xuống bụng dưới luôn...

“Ồ, đã không đau!” Trương Hoa An thở dài nhẹ nhõm, ngẩng đầu nói với mọi người: “Sắc mặt thư nhi bình thường, không gì trở ngại. Con đã ấn bụng nàng rồi, nàng cũng không đau đến mức cong chân, sắc mặt không thấy đau lắm. Còn có, nếu bụng rất đau, bình thường đầu gối sẽ gập lại, hai chân duỗi giường bụng ra thì càng đau. Chân muội ấy duỗi như vậy, có thể thấy không có việc gì.” Nói xong cúi đầu hỏi Hạ Viên trong lòng, “Có phải thư nhi quá mệt rồi không, bảo người bế muội đến nhà xí được không?”

Ngươi mới quá mệt, cả nhà ngươi đều quá mệt! Hạ Viên hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không chịu nói chuyện, bà tử đi tới bế Hạ Viên nói: “Thì ra bị ghen nên nóng nảy, tiểu oa nhi không hiểu, nghĩ đau bụng thôi! Nó tỷ bế đi nhà xí trước!”

Mọi người thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Viên đỏ đỏ, quai hàm phồng to, đều thở dài nói: “Thì ra bị ghen nên nóng nảy, nhanh nhanh bế đi tiểu đi!”

Bà tử bế Hạ Viên đi tiểu, một chốc đi ra thì đại phu cũng đến, mọi người vẫn còn lo lắng, nên nhờ đại phu bắt mạch xem nàng một chút. , Đại phu bắt

mạch về râu nói: “Có thể do thư nhĩ ăn thức ăn hơi tạp chút, nên dạ dày không khỏe thôi, không có gì đáng ngại. Uống chút tiêu thực tán là ổn. Nếu như không uống tiêu thực tán, cứ lấy tay xoa xoa nhẹ lên bụng nặng vài vòng là được.”

Lại là tiêu thực tán, không muốn đâu! Hạ Viên nhớ đến hương vị tiêu thực tán, không khỏi hét lên: “Nương, con không muốn uống tiêu thực tán.” Ôi ôi, thật bi đát mà, giả vờ đau bụng một chút đã bị bắt uống tiêu thực tán rồi? Lần tới tuyệt đối không dùng chiêu này.

“Không uống tiêu thực tán, vậy nương giúp con xoa xoa bụng nhé!” Quý Thư bế Hạ Viên, nhẹ nhàng giúp nàng xoa xoa bụng, thấy nàng không kêu la đau nữa, mới thờ dãi một hơi nhẹ nhõm. Xoa vài vòng, Hạ Viên đã nằm trong ngực nàng ngủ thiếp đi. Quý Thư ôm Hạ Viên lên hướng Thượng Tiệp tỏ ý xin lỗi nói: “Vẫn phải ôm nàng trở về phòng ngủ mới ổn, phu nhân cứ ngồi chơi. Đợi trở ra đưa tiễn!”

Trở về phòng, Quý Thư than thở một lúc với Xuân Oanh: “Cũng may nhờ Hạ Viên buồn ngủ lúc này, bằng không, tướng quân phu nhân mang toàn bộ sáu nhĩ tử tới, trước mặt mọi người bảo Hạ Viên chọn một đứa, thật đúng là không có cách nào cự tuyệt nàng.”

Nằm trên giường mí mắt Hạ Viên khẽ động dậy, mẹ à, ta giả đau bụng mất linh, đành phải giả ngủ thôi!

Đúng lúc Lý Quyển đi vào nhìn Hạ Viên, cười nói: “Tướng quân phu nhân dẫn sáu vị tiểu tướng nhà nàng đi rồi, còn nói sẽ tới xem thư nhĩ nữa đó! Trong phủ các nàng làm việc khác với nhà khác, nếu mà không biết, còn bị bọn họ làm giết mình.”

Đang nói, Nhị cửu mẫu Lý Mẫn Hoa của Quý Thư lại đến đây, Lý Quyển vì sảnh trước còn có việc, cùng tiếp đón và chào hỏi một tiếng với Lý Mẫn Hoa liền đi ra ngoài. Nhà đầu pha trà xong dâng tới, Lý Mẫn Hoa đi nhìn Hạ Nặc trước, “chặc chặc” khen quả đúng là một đứa trẻ đáng yêu, trở ra nghe được vừa rồi Hạ Viên bị đau bụng, cười nói: “Tiêu hải tử cái gì cũng ăn, ăn xong lại vội vàng lên xe ngựa trở về, sợ là xóc nảy nên không khỏe thôi mà!”

Nói đến phủ tướng quân, Lý Mẫn Hoa gật đầu nói: “Đại tướng quân Trương Trấn, lại cùng đông gia của nhị cửu con - đại phú thương Trương Đăng là cùng tộc, bây giờ phu gia (nhà chồng) của Văn Phụng, là thân thích của Trương Đăng, nếu xét tới, coi như chúng ta cũng là thân thích nhà tướng quân đấy! Năm trước chúc thọ mẫu thân Đại tướng quân Trương lão thái thái, ta còn đi theo nhị cửu con đi qua tặng lễ. Huynh đệ nhà mẹ đẻ Trương lão thái thái đều là xuất thân quân binh, tất cả người nhà các nàng đều có tác phong quân nhân. Khi tướng quân phu nhân còn là cô nương, nghe nói tính tình cũng rất hoạt bát, sau này vào phủ, còn rất được Trương lão thái thái yêu thích. Quy củ gia đình bọn họ rất ít, nói nói cười cười, rất khác với những đại hộ thế gia. Nghe nói Trương gia có võ học gia truyền, khi học võ công Trương gia thì không được gần nữ sắc, nói gần gũi nữ sắc quá nhiều có thể tổn hại nguyên khí, không biết lời này là thật hay giả. Còn có, trong phủ bọn họ có một quy định bất thành văn, phàm là con cháu Trương gia, qua tuổi 30 nếu không có con mới được nạp thiếp. Chỉ cần điều này, rất nhiều cô nương rất muốn gả vào trong phủ bọn họ đấy! Vị Trương tướng quân phu nhân này, lại là biếu muội của hoàng hậu, thân phận tôn quý bậc nào, lại nhỏ hơn Trương quân đến mười tuổi, lúc trước chính là tự mình ngăn cản ngựa Trương quân nói muốn gả cho hần, hôn sự này mới thành. Sau khi thành thân, Trương quân thường mang theo vị phu nhân này đi săn thú, sau này còn có mấy lần mang con mồi đến cửa hàng thuộc da nhà chúng ta, nhờ người làm nhà chúng ta lột da giúp làm ra áo choàng. Vì đưa áo choàng bằng da đến phủ bọn họ, nên không dám mượn tay người khác, chính nhị cửu con đích thân mang đến. Trương quân và phu nhân rất khách khí, giữ lại dùng trà. Sau này giúp đỡ gấp mấy lần, mặc dù không nói là họ quen mặt thân thiết với mình, nhưng cũng không đến nỗi không biết mặt. Lại nói đến những nhĩ tử nhà bọn họ, người nào cũng rất tốt, nếu không phải Viên nhĩ quá nhỏ, thật đúng là một cuộc hôn sự rất tốt.”

Đang nói chuyện, Tiểu Cẩm Lâm đi học về, chào hỏi Lý Mẫn Hoa, lại nhìn thấy Hạ Viên đang nằm trên giường Quý Thư ngủ, vén áo trèo lên giường la hét: “Muội muội đã trở về rồi nè!”

“Muội muội con đang ngủ đấy, đừng đánh thức nàng!” Quý Thư vẫy tay bảo Tiểu Cẩm Lâm trèo xuống, lại thấy Hạ Viên mở mắt ra nói: “Con tỉnh rồi!”

Hi hi, giả vờ ngủ cũng có nghệ thuật cả đấy, giả vờ đến giờ, cổ đã đau nhức hết rồi, vẫn nên tỉnh lại đúng lúc mới tốt.

Lý Mẫn Hoa thấy Hạ Viên đã dậy, đi qua ôm nàng, quay mặt lại nói với Quý Thư: “Thư nhĩ càng ngày càng thủy linh, không chừng lớn lên còn xinh đẹp hơn con nữa đấy!”

“Đều nói giống cha nàng, cái mặt này trông thật giống mười mười đấy.” Quý Thư nở nụ cười: “Chỉ có Nặc nhĩ mới hơi giống con chút.”

“Đều nói cháu ngoại trai giống ông cậu, ta nhìn Nặc nhĩ thật có chút giống đại ca con đấy!” Lý Mẫn Hoa là đang nói đại ca Quý Thư Trịnh Lai Vinh, thuận miệng nói: “Nghe đầu sau khi trúng cử nhân, đi thi vài lần vẫn chưa đậu Tiến sĩ, năm sau chắc vẫn phải vào kinh khảo thí?”

“Đã nhận thư rồi, năm sau vẫn muốn vào kinh khảo thí.” Quý Thư cười nói: “Cha con lại thăng chức, có điều địa phương đến nhậm chức còn xa hơn. Người một nhà muốn đoàn tụ, còn không biết khi nào mới có?”

“Bây giờ con là con dâu Hạ gia, Hạ gia mới là nhà con, Hạ Niên và mấy hài tử mới là người nhà của con. Cha mẹ bên kia cũng là nhà mẹ đẻ.” Lý Mẫn Hoa biết rõ nơi đại trạch này đấu tranh gay gắt, nhà mẹ đẻ của Quý Thư không thể so sánh với Hạ gia, lúc này còn mong nhớ đến nhà mẹ đẻ, nếu bị đám con dâu khác nghe được, xì xào đôi câu, cũng có thể thay đổi cách nhìn của mọi người. Nên nhỏ giọng nói: “Cha mẹ con, con có thể để trong lòng, ngoài miệng không nên nhắc đến nhiều. Cho dù lão thái thái và phu nhân không thể so sánh với mẫu thân con, trên mặt mũi vẫn nên thân thiết như mẫu thân con vậy. Ở nơi đại trạch tranh đấu này, đạo lý này con phải nhớ kỹ.”

Quý Thư đáp ứng, nhỏ giọng nói: “Vì có cửu cửu và thẩm ở trong kinh, con mới an tâm rất nhiều đấy! Đám nàng dâu Hạ gia, tất cả đều tâm tư thâm trầm, thiên tử vạn lũ. Nếu không có Hạ Niên che chở con, con lại không cẩn thận, còn không biết mình thế nào đâu! Lúc đầu các nàng đi dự tiệc, mặc dù thấy con cũng nhận bái thiếp, nhưng cố ý kết bạn đi với nhau, bỏ lại một mình con. Sau đó lại mượn cơ hội giễu cợt trăm cái vòng tay con ít, nếu con đáp trả, sẽ giễu cợt xuất thân của con. Con chịu thiệt trăm mực, thế này mới không nhiều chuyện. Vì năm trước Tiểu Viên Cầu nhận Trương công chúa làm nghĩa mẫu, thái độ các nàng lại xoay ngoác một trăm tám mươi độ, lại thường hay đến cửa. Bây giờ xem ra cũng có chút hòa khí.

Lý Mẫn Hoa vỗ vỗ tay nàng nói: “Bây giờ con không thể so trước kia, trăm cái vòng ngọc xác thực nhiều hơn trước kia nhiều lắm.”

Các nàng nhàn thoai nơi này, An Bình Hầu phu nhân nghe chuyện Tướng quân phu nhân dẫn theo sáu nhi tử đến Hạ gia, buộc miệng nói: “Ôi trời ơi, tất cả người nhà Tướng gia đều là một dạng, có thứ tốt hứng thú là tới cửa đoạt lấy, vốn Viên nhi là ta nhìn thấy trước, nàng ta lại muốn cướp đi trước, người ta mới bốn tuổi thôi, nàng ta đã tới cửa cầu hôn rồi. Không được, chuyện này không thể để cho nàng, nhất định phải đoạt trước nàng ta.”

Tỷ tỷ An Bình Hầu phu nhân – Trầm phu nhân khi còn trẻ rất ái mộ Tường Chấn, đến khi Tường Chấn đánh thắng trận trở về kinh, Trầm phu nhân vốn định năn nỉ người nhà dâng thư thỉnh cầu hoàng thượng tứ hôn, ai ngờ Thượng Tiệp lớn mật, đứng bên đường chặn ngựa thô lỗ với Tường Chấn. Nàng là một cô nương quan gia thân phận tôn quý, lại xinh đẹp, lúc ấy lại cản lại như vậy, Tường Chấn cũng động tâm. Ngày hôm sau liền nhờ bà mối đến cửa cầu hôn. Lúc ấy Tường Chấn đã hai mươi chín tuổi, mà Thượng Tiệp, mới mười chín tuổi. Trầm phu nhân bị Thượng Tiệp đoạt trước, bệnh nặng rất lâu, sau khi đến Cố gia, suốt ngày buồn bực, từ từ gầy yếu, may mắn thay có được nha đầu Bích Âm am hiểu chút y thuật, thân mình mới dường tốt lên được.

An Bình Hầu phu nhân đến giờ vẫn còn nhớ chuyện của tỷ tỷ năm đó, bây giờ nghe được Thượng Tiệp hấp tấp chạy đến Hạ gia muốn cầu hôn, giận dữ hét lên: “Viên nhi đến Hầu phủ chúng ta trước mà, lại cùng Thiệu Dương nhà chúng ta thân thiết, đúng là trời sinh một đôi. Ta muốn đợi nàng lớn hơn một chút mới đến cửa cầu hôn, nay đã có người lại muốn cướp đi trước, vừa hay, chúng ta cũng đi cầu hôn, xem xem Hạ gia sẽ đồng ý ai đây?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: SÁU TIÊU TƯỚNG DÀN TRẬN

An Bình Hầu nghe phu nhân mình muốn đến Hạ gia cầu thân cho tiểu nhi tử, đối phương còn là một đứa trẻ mới hơn bốn tuổi, không khỏi trách mắng: “Mấy đứa lớn còn chưa nghị thân, tại sao lại bàn chuyện nghị hôn cho đứa nhỏ? Một tiểu nữ nhi mới hơn bốn tuổi có thể nhìn ra được gì chứ? Giờ nhìn khá, đến lớn chưa chắc đã tốt.”

“Xưa nay Hạ gia rất có cách giáo dưỡng nữ nhi, Hạ Viên đến khi trưởng thành sẽ không kém nổi nào đâu! Ngay cả Hạ Niên năm đó danh chấn kinh thành, mọi người đều biết tiếng Tiểu Thần Toán, nếu không phải mấy năm nay cố ý tránh mũi nhọn, sợ sớm đã được thánh tâm (lòng vua). Huống hồ nay Hạ Viên là nghĩa nữ Trưởng công chúa, Trưởng công chúa là thân muội muội đồng mẫu duy nhất cùng Hoàng thượng, cảm tình huynh muội từ nhỏ đã thâm hậu, còn có Hoàng hậu trước đây từng là Tư Tú nữ quan của Trưởng công chúa, hai người nói là khuê phòng mật hữu cũng chẳng đủ hình dung. Có một núi dựa lớn như vậy, tuy tuổi Hạ Viên có nhỏ, cũng không biết bao nhiêu người âm thầm mơ ước đâu!” An Bình Hầu phu nhân cười lạnh nói: “Hôm qua Tướng quân phu nhân còn dẫn theo sáu nhi tử đến Hạ phủ cầu hôn đó, may mà Hạ phủ chưa đáp ứng. Nếu không, cho dù ta có hao phí bao tâm tư cũng không được.”

Lại nói vì Hạ Viên đến phủ Tướng quân ở mấy ngày, cũng là mấy ngày không được đi học. Cái khác cũng thôi, chữ phồn thể này mỗi tám vẽ một chữ, không thường xuyên luyện tập, còn sợ viết thiếu nét thiếu lực, không nghĩ tới, càng sợ viết thành chữ giản thể. Ngày hôm nay không cần phải đến học đường, thấy tập viết mẫu chữ của Tiểu Cẩm Lâm, cũng không dám lười nhác, nhanh chóng đi tới lấy giấy mực trong túi xách luyện chữ.

Mấy ngày nay Tiểu Cẩm Lâm lên tộc học, thật ra việc học cũng đã tiến bộ không ít, mọi người đều khen hần thông minh. Có điều vẫn còn tâm tính của tiểu hải tử, muốn hần tự động tự giác dậy sớm chăm chỉ học tập, chuyện này tóm lại là không thể. Bởi vậy bài vở bài tập viết tuy không kém, học ở trong tộc cũng không tính là tốt nhất. Lúc này đang học tập viết theo mẫu chữ, thấy Hạ Viên viết được một mẫu chữ thật tinh tế, mình cũng không thể kém hơn, lòng háo hức nổi lên, cũng dụng tâm viết bài thiếp của chính mình.

Khi Hạ Niên vào phòng thấy long phượng thai đang luyện chữ, đi đến khảo bọn họ mấy câu, lại chỉ thêm vài điểm nhận thức cho bọn họ. Hạ Viên đều hiểu toàn bộ, Tiểu Cẩm Lâm lại hiểu không đầy đủ.

Thật là, muội muội thế mà còn hiểu nhiều hơn cả mình! Tiểu Cẩm Lâm bỗng nổi lên lòng hiếu thắng, không được, sau này nhất định phải cố gắng hơn, không thể để muội muội giễu cợt mình.

Quý Thư vào phòng, Hạ Niên để long phượng thai tự mình luyện chữ, nói với Quý Thư: “Phủ Tướng quân cho người đưa canh giờ bát tự đến đây, đang đặt ở chỗ tổ phụ. Ta chỉ nói Tiểu Viên Cầu còn nhỏ, lúc này bàn chuyện hôn sự còn quá sớm. Có điều bọn họ đã đưa canh giờ bát tự tới rồi, chỉ sợ có thể còn đến nữa, vẫn phải nghĩ biện pháp khéo léo từ chối mới tốt.”

Đang nói, Thu Thủy tiến vào bẩm báo, “Thiếu gia, Thiếu phu nhân, Tướng quân phu nhân dẫn theo sáu nhi tử lại tới nữa!” Rồi đi tới chỗ Quý Thư nói nhỏ: “Lão thái thái còn nói, thư nhi tuy nhỏ, nhưng hiện giờ phủ Tướng quân là một cửa hôn sự tốt. Bảo Thiếu phu nhân lưu tâm, nhìn xem trong sáu nhi tử nhà Tướng quân vị nào hợp mắt nhất.”

Quý Thư vừa mới há miệng còn chưa nói được gì, Thu Ba thờ hồng học chạy tới nói: “Nguy rồi, An Bình Hầu phu nhân cũng dẫn theo tiểu nhi tử đích thân đến cửa rồi... Lão thái thái mời Thiếu phu nhân và thư nhi đi ra ngoài đại sảnh đây!”

“Hai nhà này nhà nào cũng không thể đắc tội, bây giờ chỉ có thể thỉnh Trưởng công chúa ra mặt.” Quý Thư cái khó ló cái khôn, gọi Thu Đường tới dặn bảo một phen, để nàng ngồi xe ngựa Hạ phủ đến phủ Trưởng công chúa truyền tin.

Lúc này, ngồi ở đại sảnh Hạ phủ An Bình Hầu phu nhân và Tướng quân phu nhân không dấu vết âm thầm đấu võ mồm với nhau. ... Lão Nhị Tướng gia Tướng Hoa Khoan thăm dò Tướng Hoa An: “Đại ca, lúc này nương quá sốt ruột rồi, vì hôn sự tiểu đệ, mang tất cả chuồng ta đều kéo tới. Có điều tiểu đệ còn nhỏ, có cần phải vội vã như vậy không?”

“Hắn tuy nhỏ, khó khi chơi vui vẻ cùng Viên nhi, định ra trước cũng tốt!” Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan đều nghĩ Thượng Tiệp muốn định Hạ Viên là vì định cho Tướng Hoa Cái, chỉ có tuổi hai người bọn họ mới không sai biệt lắm, chơi trong phủ vui như vậy, không định cho hắn thì định cho ai? Nếu tiểu đệ muốn tìm thê tử, mấy ca ca bọn họ, tự nhiên phải ra mặt giúp đỡ rồi.

Thượng Tiệp nghe con mình nói chuyện, ngẩng đầu thấy Quý Thư dắt tay Hạ Viên đi tới, quyết định tiên hạ thủ vi cường (ra tay đoạt trước), đứng lên giành trước An Bình Hầu phu nhân, đi tới bế Hạ Viên đến bên người, cười chỉ vào mặt mấy nhi tử nhà mình nói: “Thư nhi thích ca ca nào?”

Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan nhìn nhau cười, chờ Hạ Viên nói thích Tướng Hoa Cái nhất. Ánh mắt Hạ Viên tròn tròn, lòng cũng đang nghĩ chắc Thượng Tiệp cũng đang chờ nàng nói thích Tướng Hoa Cái, về mặt lại cười thiên chân nói: “Sáu ca ca đều thích như nhau!”

Thượng Tiệp cười tủm tỉm sờ đầu Hạ Viên nói: “Nếu đều thích, vậy chọn ai cũng như nhau. Ta giúp con chọn ra một người nhé?”

Giả? Giúp ta chọn một người? Hạ Viên không nói gì chỉ ngẩn đầu nhìn trời, Tướng quân phu nhân à, chẳng lẽ ngài đã điều động nội bộ rồi, chỉ chờ những lời này của ta, sau đó thuận nước đẩy thuyền chỉ định một người cho ta sao?

Thấy Thượng Tiệp vẫn còn chèo kéo Hạ Viên đặt câu hỏi, An Bình Hầu phu nhân thấy mình đi qua cướp người không ổn lắm, đành lặng lẽ dặn bảo tiểu nhi tử Tổng Thiếu Dương: “Nhanh nhanh qua dắt Viên nhi đến đây nói chuyện đi con!”

Tổng Thiếu Dương cũng hơi thích Hạ Viên, lúc này thấy mấy nhi tử Tướng gia đều vây quanh nàng nói chuyện, lòng sớm đã không vui, được lời mẫu thân, nhảy chân sáo đi qua, tay muốn kéo Hạ Viên, mở miệng nói: “Viên nhi, chúng ta qua bên kia nói chuyện đi!”

Woa, mắt không coi đây là đầu dám đến cướp thê tử tương lai của tiểu đệ mình sao, cũng không nhìn xem chúng ta là ai? ...Tướng Hoa An ý mình thân hình cao lớn, đưa tay ra, bế Hạ Viên lên trên vai mình, mắt nhìn xuống Tổng Thiếu Dương bộ dáng như đang uy hiếp, trẻ nít không sợ chết thì cứ tới đây giành!

Hạ Viên ngồi trên vai Tướng Hoa An cùng cực kỳ bất đắc dĩ, lúc này Thu Đường đi báo tin cũng đã đến phủ Trướng công chúa.

“Viên nhi là con gái nuôi của ta, nhà ai muốn cầu hôn, há có thể không hỏi qua ta? Lại nói, Viên nhi cũng chỉ hơn bốn tuổi thôi, lúc này còn nhỏ lắm, nói đến chuyện này cũng còn quá sớm.” Trướng công chúa nghe chuyện Thượng Tiệp dẫn theo sáu nhi tử đến Hạ phủ cầu hôn, thật sự vui vẻ, lại lắc đầu nói: “Cũng thật hồ nháo!” Lời nàng vừa dứt, ma ma quân sự đi vào nói: “Công chúa, nha đầu bên người Trịnh thiếu phu nhân tới báo tin, nói An Bình Hầu phu nhân cũng dẫn theo tiểu nhi tử đến Hạ phủ cầu hôn!”

Trướng công chúa giật mình, “Cái gì? An Bình Hầu phu nhân cũng muốn tham gia trận náo nhiệt này? Nếu nói mấy nhi tử trong phủ Tướng quân, đứa lớn kia đã mười bốn tuổi, tướng tá mặt mày đã thành hình, tính cách tính nết cũng đã nhìn ra, tương lai phỏng chừng cũng không kém hơn phụ thân hắn. Nếu không phải kém nhau từng ấy tuổi, xứng với Viên nhi cũng không trở ngại gì. Còn tiểu nhi tử này của An Bình Hầu phu nhân, không nói đến tương lai hắn có tiếp nhận được hầu vị hay không, chỉ nói tuổi tác hắn hiện giờ còn quá nhỏ, nhìn không ra được tốt xấu, vẫn không thể đáp ứng nhà hắn. Người đâu, đến Hạ phủ mang Viên nhi đến đây ở mấy ngày, thuận tiện nói, đã là nghĩa nữ của Trướng công chúa ta, bây giờ vẫn chưa tới lúc gả người. Muốn cầu thân, trong người ít nhất có công danh mới có tư cách.”

Ma ma quân sự và thị vệ rất nhanh mang Hạ Viên từ Hạ phủ đến phủ Trướng công chúa, Trướng công chúa vừa thấy kéo vào lòng nói: “Kính thành đang thổi gió gì vậy? Cứ nhiên hứng khởi muốn định hôn nhân với nữ oa nhi, thư nhi mới hơn bốn tuổi, thế mà đã có người tới cửa cầu thân. Mấy năm sau, cửa Hạ phủ chẳng lẽ bị người đâm lún luôn à?”

Ma ma quân sự tất nhiên sẽ nói hết tất cả tình hình An Bình Hầu phu nhân và Tướng quân phu nhân đấu võ mồm với nhau thế nào, nhi tử nhà các nàng muốn mang Hạ Viên đến bên người nói chuyện ra sao, nói xong che miệng cười nói: “Lúc ấy nhìn thấy vị Đại nhi tử nhà Tướng quân bế thư nhi ngồi trên vai, lông mày nhăn thành một đường lăm ra vẻ hung ác đe dọa tiểu nhi tử nhà An Bình Hầu! Người lớn muốn ôm thư nhi xuống dưới, Đại nhi tử nhà Tướng quân hét to một tiếng, nắm vị nhi tử khác đứng lên tức khắc, lập một trận tuyến vây lại, người nhìn thấy đều dờ khóc dờ cười.”

“Ồ, bọn nó nghĩ ở đó chính là chiến trường cướp người chắc!” Trướng công chúa nghe xong cũng dờ khóc dờ cười.

Lại nói đến Hạ phủ, sau khi tiễn An Bình Hầu phu nhân và Tướng quân phu nhân đi về, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Sau khi mọi người giải tán hết, Đại thái thái lại vào trong phòng Hạ lão thái thái nói: “Nay Viên nhi mới hơn bốn tuổi thôi, đã có người tới cửa muốn cầu hôn, nhưng Hân nhi năm nay đã mười chín tuổi, lại...”

Hạ lão thái thái thở dài nói: “Lúc ấy định ra việc hôn nhân, vị Cố thiếu gia kia lại bị bệnh cấp tính, không tới nửa năm đã mất, đã làm chậm trễ Hân nhi. Giờ vẫn phải thừa dịp nhanh tìm người tốt gia thế tương xứng gả ra ngoài. Đợi qua năm đã hai mươi, lại khó làm.”

“Đúng là có việc này muốn bàn bạc cùng lão thái thái!” Đại thái thái yên lặng một lúc mới nói: “Cũng có mấy nhà đến cầu thân, một nhà là cầu kế thất, hai nhà khác thiếu gia lại không xuất chúng, tất nhiên không đáp ứng.”

Hạ Tử Hân là tiểu nữ nhi dòng chính nhà Đại thái thái (con ruột của Đại thái thái), được yêu thương từ nhỏ, vừa được mười lăm đã được hứa gả cho Cố thiếu gia, còn chưa vào cửa, vị Cố thiếu gia kia bị bệnh cấp tính mà mất đi. Sau đó lại có lời đồn nói Hạ Tử Hân có mệnh khắc phu, nếu không có người hứa, qua năm đã hai mươi lại càng không thể tìm được người thích hợp. ... Hôm nay Đại thái thái nhìn thấy Tướng quân phu nhân dẫn theo sáu nhi tử đến đây, nhất thời nhớ đến chuyện của Tướng quân phu nhân khi xưa, đắn đo một lúc, cuối cùng vẫn nói ra chuyện mình ngầm nghĩ: “Năm ấy Tướng quân

phu nhân chặn lại ngựa Tướng quân thì cũng mười chín tuổi. Sau đó Tướng quân nhờ người tới cửa cầu hôn, khó khăn lắm đến gần ba mươi tuổi mới thành thân. Chuyện này sau này trở thành câu chuyện được mọi người ca tụng. Đại tướng quân còn có một tiểu đệ đệ tên là Tường Cát, năm nay mới hai mươi tám tuổi, cũng chưa có hôn phối, tuy chỉ là một vị phó tướng, nhưng thật ra đây cũng là một nhân tuyển tốt. Có điều Hân nhi không có lòng can đảm như Tướng quân phu nhân.”

Hiện giờ mấy phủ có chút quan hệ, hơn mười chín tuổi đã sớm hôn phối rồi, tuổi nhỏ tất nhiên sẽ không tới cửa cầu thân, nhìn tới nhìn lui, quả thật chỉ có Tường Cát là người lựa chọn thích hợp nhất. Có điều Tường Cát luôn mang vẻ mặt lạnh băng, nghe đồn chỉ biết say mê võ học, không hề hứng thú với nữ sắc. Nghe đâu Tường lão thái thái vì chuyện hôn nhân của tiểu nhi tử này mà gặp đến giậm chân, tạo cơ hội khắp nơi cho hắn, ai ngờ vẫn không chưa định ra được chuyện hôn nhân, Tường Cát đã chuyển ra ngoài ở. Tường lão thái thái bị tiểu nhi tử bức ép, cũng hết hi vọng, đành nhân nhượng bảo hắn về phủ Tướng quân ở, không nói chuyện khác nữa. Một người như vậy, muốn hắn đến Hạ phủ cầu Hạ Tử Hân làm thê, thật sự quá khó khăn. Nhưng ngoài hắn, đi đâu tìm một người thích hợp như vậy để chọn nữa?

Hạ lão thái thái nghe lời Đại thái thái nhắc đến Tường Cát, nhủ thầm nói: “Chẳng lẽ con muốn để Hân nhi vứt mặt mũi tự tôn học chuyện năm đó của Tướng quân phu nhân? Chuyện này không thành đâu! Nếu một khi sơ sẩy, đời này của Hân nhi cũng bị phá hủy.”

Đại thái thái thấp giọng nói: “Tất nhiên không dám bắt chước tác phong trước đây của Tướng quân phu nhân. Lại nghĩ muốn mượn chuyện nhờ nhi tử nhà Tướng quân đến phủ dạy mấy nhi tử nhà chúng ta học một chút võ nghệ phòng thân, nếu là lúc trước, tất nhiên không thể mời được bọn họ. Lúc này Tướng quân phu nhân và mấy nhi tử đều thích Viên nhi, tất nhiên sẽ mời được. Đợi đến khi mấy nhi tử nhà Tướng quân đến dạy, lại tìm cơ hội dẫn Tường Cát cũng đến đây. Để Tường Cát như vô tình nhìn thấy Hân nhi, bằng cơ trí Hân nhi, dẫn hắn chú ý, đã nắm chắc được ba phần. Khó là phải đối gạt người biết chuyện, thấy hai người đều xem mắt nhau thì im lặng tránh ra, không truyền ra lời nhàn thoại (bàn tán).” Đại thái thái vì nữ nhi dần lòng nói ra những lời này, sớm đã xấu hổ không thôi.

“Nếu không được, chỉ sợ Hân nhi sẽ thân bại danh liệt, Hạ phủ chúng ta cũng trở thành trò cười. Việc này vẫn phải bàn luận thêm mới được.” Hạ lão thái thái sau khi im lặng một lúc lâu mới nói: “Cũng được, con âm thầm mời thê từ Niên ca đến thương nghị đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: NÓI DÂY TỜ HỒNG

“Cô cô, ngài thuận đường đưa con đến phòng luyện võ phía đông được không ạ?” Hôm nay sau khi học huyền học một canh giờ, Hạ Viên cứ quần lấy Hạ Tử Hân hỏi mấy vấn đề, mắt thấy những người khác đều đi rồi, lúc này nàng mới vĩnh viễn lên: “Ánh mắt Lý ma ma có chút không tốt, lúc này vẫn chưa đến đón con trở về, chỉ sợ sẽ đi lạc đường. Con còn muốn đi xem tiểu ca ca bọn họ học võ, đến trễ thì xem không được rồi.”

Hạ Tử Hân thấy chỉ còn một mình Hạ Viên, xoa xoa đầu nàng nói: “Cái tiểu nha đầu Hạnh Nhân của con đâu rồi?”

“Hạnh Nhân bị tiêu chảy, hôm nay không đi theo.” Hạ Viên ngửa đầu ra năn nỉ Hạ Tử Hân: “Cô cô chỉ đưa con một đoạn thôi!”

Hạ Tử Hân cười khò nói: “Hôm nay làm sao vậy? Bọn nha đầu toàn bộ đều tiêu chảy. Sáng sớm Bán Hạ đã tiêu chảy, không theo đến đây hầu hạ, bây giờ chỉ còn ta với con, không đưa con đi cũng không được!”

Hạ Viên sớm để ý thấy nha đầu Bán Hạ bên người Hạ Tử Hân không có ở đây, không khỏi mừng thầm, càng ít người càng tốt.

Vốn Thượng Tiếp khi nghe nhờ Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan đến Hạ phủ dạy vài nhi tử một chút võ nghệ phòng thân, nghĩ một tháng mới qua vài lần, cũng không chậm trễ việc học, thương nghị một tiếng với Tường Chấn, liền sáng khoái đáp ứng. Mấy nhi tử Hạ phủ nhất thời vô cùng náo nhiệt hưng phấn theo Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan học võ nghệ, mọi người tranh luận chiêu này nên như thế nào, chiêu đó nên như thế nào. Sau đó họ vệ Hạ phủ Hạ Thủ đi qua lại nói mấy vị tiểu thiếu gia luyện không đúng, Tường Hoa An liền cùng Hạ Thủ đấu nhau, ai ngờ hắn đánh không lại Hạ Thủ, nhưng cũng không phục, đến tối hỏi phủ, khiến người truyền tin đến tiểu thúc Tường Cát. Ngày hôm sau, Tường Cát cùng Tường Hoa An, Tường Hoa Khoan cùng nhau đến Hạ phủ. Hạ Thủ khinh công công phu rất cao, quyền thuật cũng không giống Tường Cát, hai bên bổ chém mấy trận, hôm nay hẹn đánh nhau thêm một trận.

Hạ Viên sớm nghe được lão nương thầm nói với phụ thân chuyện Hạ Tử Hân, nói lúc này dẫn Tường Cát đến Hạ phủ đầu võ nghệ, còn phải nghĩ cách dẫn Hạ Tử Hân không dấu vết đến phòng luyện võ gặp Tường Cát, chờ hai người gặp mặt nhau, xem họ có ấn tượng về nhau thế nào. Nếu bọn họ không có cảm giác gì với nhau, đành phải bỏ qua, nếu xem mắt thích hợp, tất nhiên phải trợ giúp hai người thành đôi.

Hạ Viên đem sự tình trước sau ngâm nghĩ, thế mới biết mời vài nhi tử phủ Tướng quân đến Hạ phủ dạy Tiểu Cầm Lãm bọn họ học võ nghệ, thì ra lại là muốn dẫn Tường Cát đến phủ, se duyên tơ hồng cho cô cô Hạ Tử Hân, chuyện này quá khúc chiết. Hạ Tử Hân tính tình rất tốt, tướng mạo lại đẹp, một khuê nữ như vậy vẫn không ai thèm lấy, cũng thật đáng thương. Nếu như vậy, mình cũng không thể đứng ngoài cuộc đẩy thêm một cú, trợ giúp một phen. Ngày hôm nay vừa mới ra cửa đến lầu các nghe Hạ Tử Hân giảng huyền học, lão nương lặng lẽ kéo mình lại, chỉ bảo mình dẫn cô cô đến phòng luyện võ đi nhìn một chút, còn dặn bảo nói trăm ngàn lần không thể nói cho ai biết, chiêu về tất sẽ có thưởng cho mình. Hí hí, gài đúng chỗ ngựa rồi, lúc này nhất định phải giúp cô cô một phen.

Hạ Tử Hân dắt tay nhỏ bé của Hạ Viên đi qua vườn, còn chưa tới gần phòng luyện võ, xa xa chỉ nghe thấy một trận thanh âm ồn ào, không khỏi dừng lại

nói: “Viên nhi, bên kia nhiều người, không bằng trở về phòng thôi!”

“Tuồng thúc thúc, Tuồng thúc thúc!” Hạ Viên mắt sắc, sớm thấy người đứng ngoài cửa phòng luyện võ thật đúng là Tuồng Cát, không khỏi giương giọng hô to.

Lúc trước Tuồng Cát sớm đã gặp qua Hạ Viên trong phủ Tướng quân một lần, rất thích tiểu nữ hài này, lúc này nghe thấy giọng nói của nàng, nên đến gần hỏi: “Sao lại qua bên này, chẳng lẽ con cũng muốn học võ?”

“Tuồng thúc thúc, đây là Hân cô cô của con, xem tướng rất hay.” Hạ Viên giọng nói thanh thúy ngọt ngào hỏi: “Lần trước con ở phủ Tướng quân nghe lão thái thái nói Tuồng thúc thúc thời vận không tốt, đến giờ vẫn chưa lấy được lão bà, rất đáng thương. Đúng lúc Hân cô cô đưa con đến bên này, thỉnh nàng thuận đường giúp Tuồng thúc thúc xem tướng, nhìn xem khi nào thì thú được lão bà.”

Cái gì cái gì chứ? Tuồng Cát hơi ngạc nhiên, là ta không muốn thú lão bà, thế nào biến thành ta không lấy được lão bà rồi?

Hạ Tử Hân nghe lời nói của Hạ Viên, không khỏi giương mắt nhìn Tuồng Cát, thấy hán vai tròn rộng, mày rộng mắt to, đúng là một võ tướng đáng đáp tốt, không khỏi thầm khen một tiếng. Ai ngờ Tuồng Cát cũng đúng lúc giương mắt nhìn lại đây, tầm mắt hai người đúng lúc chạm vào nhau, cũng đều ngoảnh đầu đi. Lại nghe Hạ Viên còn nói thêm: “Cô cô, người xem tướng Tuồng thúc thúc một cái thôi!”

“Ừm, Tuồng thúc thúc con sẽ lấy được lão bà, con đừng lo lắng!” Hạ Tử Hân hơi xấu hổ, nhẹ nhàng nói: “Viên nhi, chúng trở về thôi!”

“Để con nói một câu với tiểu ca ca rồi đi!” Hạ Viên tránh tay Hạ Tử Hân, tính đi lên mấy bước.

Tuồng Cát thấy Hạ Tử Hân chỉ thân nhiên liếc nhìn hán một cái liền quay đầu đi, cũng không để ý nhiều, đang định tránh ra, chợt nghe bên kia có giọng nói nói: “Đón lấy!” Bỗng có một vật theo tiếng gió nặng nặng bay tới. Không khỏi cúi đầu, xoay người một cái tránh thoát.... Bên tai lại nghe được Hạ Tử Hân “A” một tiếng, thầm nghĩ không ổn, đưa tay chặn lại Hạ Tử Hân tránh khỏi vật kia, không nghĩ Hạ Viên ở phía sau lao đầu tới, ôm chặt đùi Hạ Tử Hân, lại còn ôm chỗ đầu gối. Hạ Tử Hân đứng không vững, lung lay ngã về phía trước. Tuồng Cát tay mất lạnh lẽ, duỗi tay trái, đỡ Hạ Tử Hân dựa trên cánh tay hán. Lại nghe được thấy tiếng gió nặng trịch khác bay tới. Lúc này phương hướng tiếng gió nặng nề này lại hướng đến cánh tay trái Tuồng Cát. Tuồng Cát co cánh tay lại, kéo Hạ Tử Hân vào trong cánh tay, tay phải thuận đường nhận lấy, lại ôm đầu gối chỗ Hạ Viên ôm Hạ Tử Hân lên, khó khăn lắm mới thoát khỏi vật nặng kia, lúc này mới dừng mắt nhìn, lại là đôi giày, bọc bội giương giọng mắng: “Ai quăng giày tới? Vậy thì cứ để hán chân trần trở về nhà đi.”

Hạ Tử Hân dựa vào trong lòng Tuồng Cát, xấu hổ mặt đỏ bừng lên, cúi đầu nói: “Ngài buông trước!”

Tuồng Cát ngửi được cổ hương khí như hoa lan, mềm mại không xương âm áp trong ngực, lúc này mới nhớ tới người ôm trong ngực là một nữ tử thanh xuân, mà không phải là diệt nhi luôn thích cãi nhau âm ỉ với mình, buông lỏng tay, liếc mắt nhìn thấy đôi gò má hồng hào của Hạ Tử Hân, xinh đẹp động lòng người, cũng hơi hoảng loạn, không biết lý do gì mặt cũng đỏ lên. Lại nghe Hạ Viên cười hi hi nói: “Tuồng thúc thúc thật lợi hại, tay vừa ôm cô cô vừa có thể tránh giày kia.”

“Viên nhi không nên nói lung tung!” Hạ Tử Hân vội vàng dằn dò Hạ Viên, dậm chân chạy đi.

Lúc này, Hạ Thủ lại mang chân không chạy trốn theo hướng khác.

Đúng lúc Lý ma ma tìm đến phòng luyện võ bên này, mang Hạ Viên trở về phòng trước.

Tuồng Cát tìm một vòng không thấy người phóng giày kia, cũng không thấy Hạ Thủ đâu, có hơi nghi ngờ do Hạ Thủ gây nên, âm thầm suy nghĩ: ha ha, đánh không lại ta nên giờ trở đánh lên à. Vì hôm nay cũng không còn sớm, phải mang mấy diệt nhi về phủ, lại thấy Hạ Viên vội vã đến đây, kéo hán qua một bên nói: “Vừa nãy Viên nhi nói Hân muội muội mang nàng đến bên này, lại va chạm với phó tướng đại nhân, ta đây đến bồi lễ!” Nói xong lấy một cái cuộn dây tơ hồng chín sợi đặt vào tay Tuồng Cát nói: “Đề vòng lên trên ngón tay, việc này xem như cứ bỏ qua như vậy được không?”

Tuồng Cát nhìn tơ hồng trong tay không khỏi ngần ra, dây tơ hồng chín sợi luôn luôn là việc xung hi, xua đi xui xẻo, đây là?

“Hân muội muội mười tám tuổi thì hứa cho thiếu gia Cổ gia, ai ngờ thiếu gia Cổ gia không quá nửa năm đã qua đời. Từ đó Hân muội muội bị mọi người nói là người không lành, cũng không dám ra khỏi cửa phòng. Có điều không nghĩa tới hôm nay lại gặp phó tướng đại nhân...” Hạ Viên vẫn đậm phong khinh, đem tình huống của Hạ Tử Hân nói sơ lược qua.

Cô nương giống như Hạ Tử Hân khi vị hôn phu mất đi, nếu không cẩn thận chạm phải một nam nhân chưa lập gia đình, phải đưa dây tơ hồng kết chín sợi cho đối phương giải xui.

“Hân cô nương lại không đụng ta!” Tuồng Cát nghe xong lời nói của Hạ Viên, thuật lại tình cảnh vừa rồi một lần, lắc đầu nói: “Mọi người đã nghĩ oan nàng rồi!”

“Mặc dù như thế, Đại bá mẫu biết được việc này, chỉ sợ vẫn muốn trách phạt nàng.” Hạ Viên gật gật đầu nói: “Chính ta đã dặn bảo Viên nhi không nói việc này với người khác, nhưng nàng còn nhỏ, lại không giữ được lời.”

Tuồng Cát nắm tơ hồng trong tay trở về phủ, tay vừa mới muốn thay xiêm y, loáng thoáng lại nghe một cổ hương thơm nhàn nhạt, ngây người một lúc, nhớ tới Hạ Tử Hân từng dựa lên cánh tay trái của mình, mùi hương này chắc là mùi hương trên người nàng.

“Cảnh ngộ cô nương kia cũng khá đáng thương!” Tuồng Cát bỗng nhớ tới đáng về diễm đam đáng yêu của Hạ Tử Hân, không khỏi ngây người một lúc.

Lại nói đến Hạ Tử Hân, sau khi trở về phòng vẫn cảm thấy hai má phát sốt, giờ hộp gương lên nhìn xem, sắc mặt như hoa đào, hoang mang rối loạn đóng gương lại, tim như đang đập “bình bịch”. Khi mười lăm tuổi được hứa cho Cổ gia, chỉ khi trong nhà có yến hội mới có thể xa xa nhìn thấy Cổ thiếu gia kia một lần, cũng nhìn không rõ lắm. Chưa được nửa năm, Cổ thiếu gia kia đã chết bệnh rồi, từ đó về sau, càng cực ít ra khỏi phòng, ngoại trừ cha huynh trong nhà, ít thấy các nam tử khác. Hôm nay bị dọa sợ, lại bị một nam tử trắng kiện xa lạ ôm vào trong ngực, lòng càng ngày càng rối loạn. Thình thoảng trong đầu lại lóe lên cảnh tượng mới vừa rồi, lại sợ bị những người khác nhìn thấy bàn tán ra ngoài, lại sợ Hạ Viên tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nói chuyện vừa rồi ra xung quanh, đứng ngồi không yên, trần trọc cả đêm không an giấc. Sáng ngày hôm sau, đầu bắt đầu nóng lên. Ngược lại làm nha đầu bà tử bị dọa, vội vã bẩm báo Đại thái thái, rồi thỉnh đại phu bốc thuốc, một phen rối loạn.

Buổi chiều ngày hôm sau, Tường Cát từ trong miệng đám Tường Hoa An biết được Hạ Tử Hân bị bệnh, thuận miệng hỏi một hai câu. Tường Hoa An không chút để ý nói: “Vì không gặp Hạ Thủ, lại nghe được là đang phải hẩn ra ngoài thành thỉnh một vị danh y, nói là Hân cô nương Đại phòng sinh bệnh cấp tính.”

Ngày hôm qua vẫn còn khỏe mà, sao hôm nay đã bị bệnh? Tường Cát mắt chau mày nhíu, lúc giày kia bay tới mình không nên đi kéo nàng, hẩn nên một phát chường giầy kia đi thật xa mới phải. Cô nương nhà người ta nặng nhất là danh dự, không may lại bị mình vì lúc ấy lơ đãng kéo nàng, chắc nàng sợ bị người biết, thế này mới sợ hãi mà phát bệnh.”

Tường lão thái thái vốn đang uống trà, nghe thấy Tường Cát hỏi bệnh tình cô nương Hạ phủ, ngạc nhiên há hốc miệng quên cả việc uống trà, chẳng lẽ rốt cuộc tiểu tử này đã thông suốt rồi?

Không tới nửa ngày, Tường lão thái thái đã nghe chuyện Hạ Tử Hân rõ ràng, vội kéo Thượng Tiếp vào phòng thương nghị. Thượng Tiếp cười nói: “Chính con cũng từng gặp qua Hân cô nương, tướng mạo tất nhiên trầm đậm khó tìm được một, càng khó có được là có tâm tính hiền lương. Đáng tiếc lúc trước hứa gả cho thiếu gia Cổ gia, vị thiếu gia kia lại mất, còn có lời đồn đãi nói nàng có mạng khắc phu, thế này mới làm lỡ hôn sự.”

“Tướng gia chúng ta tất cả đều là võ tướng, dương khí rất thịnh, mạng cứng nhất, tiểu cô nương nàng tất nhiên không lung lay nổi.” Tường lão thái thái cười ha ha nói: “Lúc trước ta ở miếu Tử Mẫu nhờ một sư bác xem mạng cho tiểu thúc con, nói mạng hẩn rất cứng, tốt nhất phải hứa hôn với người hơn người, cô nương làm lạc gả cho hẩn, mới không khắc gia đình cô nương nhà người ta. Nghe Hân cô nương này lại vừa đúng đây!”

Cuối năm trong kinh thành truyền ra một sự kiện, nói là vị tiểu đệ đệ băng sơn nhà Đại tướng quân Tường Cát cư nhiên lại nhờ bà mối đến Hạ phủ cầu thân, cầu lại là tiểu nữ nhi Hạ Tử Hân Đại phòng người bị đồn đãi khắc phu kia.

“Nghe nói là Hạ lão thái thái thấy con cháu Hạ gia tới ngày đến học đường ngồi đọc sách tụng kinh thư, sợ thân mình bọn họ yếu đuối, cố ý mời mấy vị nhi tử nhà Tướng quân đi qua chỉ dạy võ nghệ, sau khi tới Hạ gia có một hộ vệ tên Hạ Thủ nói nhi tử Tường gia dạy chiêu thức không đúng, nên mang Tường Cát qua dạy kèm. Tường Cát đến trong hoa viên Hạ gia gặp được Hạ Tử Hân, chẳng biết tại sao, lại coi trọng nàng, sau đó đến cửa cầu hôn.”

Các phiên bản đồn đãi ra ngoài, Hạ Tử Hân mười chín tuổi thuận lợi gả đến Tường gia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: HUYNH MUỘI MỘT LÒNG

Đến cuối năm, Đại ca Lai Vinh của Quý Thư đến kinh thành chuẩn bị dự thi, huynh muội gặp nhau, tất nhiên vui mừng khôn tả, vì thấy Hạ Nặc rất giống mình, Lai Vinh cười nói: “Từ nhi và Viên nhi nười phần giống muội phụ, khó được Nặc nhi trái lại giống người nhà Trịnh gia chúng ta.”

“Cửu mẫu (mợ) cũng nói vậy đấy!” Quý Thư nói xong, cười hỏi chuyện cha nương cùng tổ mẫu đám người thế nào. Nghe tổ mẫu Trịnh bà tử thêm tuổi, mặt lại như khai thai tróc da, không khỏi cười nói: “Không lẽ mặt A ma như loài rắn sao, sau khi lột da sẽ cải lão hoàn đồng?”

“Thật ra cũng đã mời đại phu nhìn qua rồi, nói không sao cả. Có điều tróc da trên thái dương, nhìn trắng như tuyết, gương mặt lại chẳng có gì. Ngày thu đông còn có thể lấy mũ trùm đầu cũng qua ngày được, tới mùa hạ phải tháo mũ, người nhìn hơi khó coi.” Lai Vinh cười một tràng nói: “Không biết A ma nghe từ đâu nói có một cách, mỗi ngày vào lúc sáng sớm, chạy đến ao lấy những giọt sương trên hoa sen rửa mặt, nói có thể làm làn da bị tróc không tróc da nữa. Mỗi ngày bà đều chạy tới chạy lui, vừa dẫm chân, vừa véo mặt, nhìn còn có tinh thần hơn lúc trước nữa. Vì sắp đến Tết, bà dậy sớm, thế là mạng những khúc củi chất đông trong nhà bỏ hết, còn oán hận nói mấy thỏ sử nha đầu không có sức lực gì cả, nói xách một thùng nước cũng không nổi, lầm bầm nói lúc trước bà còn trẻ còn có sức sống hơn mấy nha đầu này nhiều.”

Quý Thư nghe xong bật cười nói: “Muội chuẩn bị rất nhiều đồ vật cấp cho A ma, sang năm huynh về nhà, đúng lúc đưa cho bà. Còn đưa cho nương này nọ, tự muội sẽ sai người mang đến địa phương phụ thân đang nhậm chức.”

“Mồm miệng muội vẫn nhanh nhẩu như xưa, thật không cần cung cấp đồ vật gì cho bọn họ đâu. Lúc này chỉ sợ bọn họ còn có nhiều bạc hơn muội nữa đấy!” Lai Vinh cười nói: “Lúc muội lên kinh thành, chẳng phải bảo thúc thúc khắc tạo hình mấy căn nhà nhỏ sao? Mấy căn nhà nhỏ đó xuất ra hải ngoại bán, người bên kia đưa vào phía dưới một cái dây cột, nhấn một cái sẽ di chuyển, căn nhà nhỏ sẽ trượt xoay quanh, sau mấy lần đổi vài lần giá mới bán đi. Nghiêm Khoa thấy tình hình như vậy cũng thật cơ trí, lạng lẽ tự mình mua dây cột, còn mua mấy cái dây cột người ta làm vừa đẹp vừa tốt trở về tân trang cho căn nhà nhỏ, cũng nhờ nó nghĩ ra cách này. Lúc này vừa khắc căn nhà nhỏ, rồi để thúc thúc bên này tự thêm dây cột mang ra hải ngoại bán,

buôn bán lời rất nhiều bạc. Thúc thúc xem như phúc hậu, cũng không nghĩ nhiều, chiếu theo hình thức trước kia chỉ muốn hai thành tiền, mọi người nói thúc ấy rất công đạo. Năm nay bán tượng gỗ điêu khắc cũng phân tiền rồi, còn hơn gấp đôi năm rồi nữa đấy. Thúc thúc chúng ta lại không ở riêng, trong tay thúc thúc có tiền cũng chính là chúng ta có tiền. Hơn nữa căn nhà nhỏ khắc bằng gỗ là muội nghĩ ra, thúc thúc thăm thăm rất cảm kích muội. Hôm ấy lên kinh, còn âm thầm nhờ ta đưa bạc cho muội nữa đây này!” Nói xong móc ngân phiếu ra đưa cho Quý Thụ.

Quý Thụ nghe nói trong nhà đã tân trang lại, mấy vị tẩu tử giúp nghĩa mẫu bán sơn phần trong tiệm, cũng có thu vào, cũng không thiếu bạc. Nên nhận ngân phiếu Lai Vinh đưa, cười nói: “Có ai biết muội ở trong kinh, ngược lại càng ngày càng nghèo chứ? Bây giờ còn phải dùng tiền của mọi người, nói ra chắc người ta chê cười mất.”

“Này thì có gì, muội dùng tiền,... cũng giống như chúng ta dùng thôi mà.” Lai Vinh nhìn Quý Thụ như lúc còn nhỏ, cười tủm tỉm: “Nhà chúng ta chỉ có muội là nữ nhi, tuy đã xuất giá rồi, trong nhà vẫn giữ lại phòng cho muội, cũng không xem muội như người ngoài, chính muội cũng đừng khách khí như người ngoài như thế.”

Huynh muội nói chuyện cùng nhau, Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên đi vào chào gọi cữu cữu. Lai Vinh bế đứa này, lại ôm đứa kia, xem xét một hồi cười nói: “Lúc trước khi lên kinh cảm thấy Từ nhi cao hơn Viên nhi một chút, thế nào bây giờ nhìn lại lại không khác biệt mấy?”

“Năm nay Viên nhi cao nhanh hơn chút, hai đứa so cùng nhau cũng không khác biệt.” Quý Thụ để long phượng thai tựa lưng vào nhau so vóc dáng, cười nói: “Hai đứa bọn nó nếu mặc xiêm y giống nhau, người nào không cần thận sẽ nhận sai luôn đấy!”

Lai Vinh cười lại khào một chút chuyện học hành với Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên, gật đầu nói: “Hai đứa này rất thông minh, khó có đứa nhỏ nào tuổi còn nhỏ lại nhớ nhiều như vậy. Có điều tiểu hài tử thông minh hay dễ tự kiêu, vẫn phải chỉ bảo nhiều hơn mới tốt.”

Tiểu Cẩm Lâm và Hạ Viên đều rất thích vị cữu cữu ôn hòa hữu lễ này, cứ quán quýt lấy bảo kể chuyện xưa, lại hỏi một chút tích xưa trong sách. Lai Vinh đều nhất nhất trả lời bọn họ. Hạ Viên đến tối muộn mới về, thật ra cả hai lại có rất nhiều chuyện nói với nhau.

Tháng ba năm sau yết bảng vừa ra, Lai Vinh lúc này lại trúng Tiến sĩ nhị giáp, Hạ phủ nhất thời cũng vui mừng theo, , bày tiệc rượu chúc mừng cho hắn, kéo theo mọi người trong Hạ phủ cũng xem trọng Quý Thụ thêm vài phần, cười nói: “Phụ thân thế tử Niên ca là tiến sĩ, bây giờ Đại ca lại đậu tiến sĩ, tương lai nếu tử tử cũng đậu tiến sĩ, đó mới gọi là một cửa Tam Kiệt đấy!”

Vì có quan hệ với Hạ phủ, Lai Vinh đậu tiến sĩ, rất nhanh đã được bổ nhiệm, hôm ấy đi nhậm chức, âm thầm nói với Quý Thụ: “Trước đây từng nhờ một đạo nhân bói cho muội một quẻ, nói mạng của muội rất tốt, có thể giúp đỡ phụ huynh, bây giờ thực ứng với câu nói kia!” Nói xong cười ha ha.

Đội đưa tiễn Lai Vinh đi nhậm chức xong, Quý Thụ lại phát hiện mình lại có thân mình (có thai), nhất thời vừa phải dưỡng thai, vừa phải dạy bảo long phượng thai, thật là bận rộn.

Đội đến Quý Thụ sinh Hạ Cẩn ra, cùng với ba năm mưa thuận gió hòa, trang tơ lụa của Hạ lão thái thái cũng buôn bán lời khá nhiều bạc. Năm nay là năm nhận lãi chia hoa hồng, sau khi khấu trừ một nửa sung công, nằng dậu các phòng nhận lãi trong tay rất khả quan. Quý Thụ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Vì lúc trước bạc nhập cổ phần trang tơ lụa là Hạ phu nhân giúp đỡ đưa trước, khi quay về kinh đã trả lại một phần, tiền lãi gom góp mấy năm nay ở trang tơ lụa cũng không dám sử dụng, đều lấy ra gom góp đủ đưa lại cho Hạ phu nhân. Cùng Phụng Văn Phụng và Tôn Tiểu Tư hợp nhau mở cửa hàng sơn phần mặc dù buôn bán cũng lời được một ít tiền, rốt cuộc cũng không nhiều lắm, bởi vậy đầu óc luôn căng thẳng. Bây giờ tiền lãi này cùng tiền tiêu hàng tháng nhận được cùng các thứ cộng lại, cũng dùng đủ rồi, những ngày sau đoán có thể thư thả hơn chút.

Ngày hôm nay, nhóm nằng dậu Hạ gia từ trên xuống dưới đều tụ tập đầy đủ ở phòng Hạ lão thái thái nói chuyện. Quản lý trang tơ lụa sau khi đọc xong các khoản sổ sách trước mặt mọi người, Hạ lão thái thái nhìn xung quanh một vòng mới nói: “Các khoản chi tiêu lớn trong phủ, đều dựa vào chút lãi trang tơ lụa này, may mắn mấy năm nay buôn bán lời được một ít tiền. Có điều trước mắt bạc nằng dậu các phòng nhập cổ phần có nhiều có ít, , tiền lãi được phân tất nhiên không giống nhau. Tình hình năm nay buôn bán lời chút, lại muốn thảo luận số lượng một chút, lúc trước mọi người nhập thiếu cổ phần, phải bỏ sung bạc, đám thái thái mỗi người có cổ phần, đám thiếu phu nhân mỗi người cũng có cổ phần, giảm thiểu hàng năm mỗi lần tính toán sổ sách lại đau đầu. Thêm nữa, con cháu các phòng cũng lớn rồi, sau này bọn chúng cũng cưới thì tử, trang tơ lụa này cũng không thể nhập cổ phần nữa. Phu nhân các phòng các thiếu phu nhân cầm cổ phần trong tay chia cho mấy đứa nhỏ đi.”

“Hiện giờ bổng lộc các lão gia cũng không nhiều, nếu sau này trang tơ lụa kiếm không đủ, lúc ấy sợ các con cháu sẽ khổ. Vì tính toán mai sau, ta muốn tiền lãi năm nay rút ra một phần mua một điền trang thu tô (cho thuê nhận lãi). Tương lai nếu không làm quan, bọn con cháu cũng có nơi đi. Các con cảm thấy thế nào?”

“Lão thái thái nói rất đúng!” Phu nhân các phòng đều rất tán thành. Mặc dù Hạ lão thái gia nhậm chức giám chính ở Khâm Thiên Giám, vô cùng thanh quý, nhưng bổng lộc quả thực không cao, tuy thỉnh thoảng hoàng thượng có ban thưởng chút ít, rốt cuộc vật ban cho mỗi lần cũng không phải kim ngân, đa số là những đồ vật chỉ có thể ngắm cảnh. Huống chi những đồ vật được hoàng thượng ban, không đến lúc đường cùng, ai dám mang của cái ấy đi bán lấy tiền mặt đổi bạc? Mấy vị lão gia đời sau, ngoại trừ Từ phòng và Ngũ phòng phóng bên ngoài, ở bên ngoài có thể mò chút bạc, còn lại ba phòng ở trong kinh, cũng không có nhiều tiền dư bạc tiêu xài. Các tôn nhi tôn nữ Đại phòng và Nhị phòng cũng sắp lớn, đón dâu cần bạc, gả nữ nhi cũng cần đồ cưới, kỳ thật đã rất sốt ruột rồi, lúc này nghe được muốn đặt mua điền trang, cũng là một công việc béo bở, nếu có thể để phòng mình tự làm, cũng có thể tìm được chút lợi ích.

Quý Thụ nghe Hạ lão thái thái nói muốn mua điền trang, nhớ tới một chuyện, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Lão thái thái, không bằng đặt mua gần phụ cận phần mộ tổ tiên Từ Đường mấy điền trang phòng ở, đăng ký làm sản nghiệp tế tự, các phòng thay phiên nhau chường quản, gia thực (trường dạy học gia đình) phần mộ tổ tiên cũng chờ phí dụng của điền trang này, hàng năm ấn định lệ phí nạp bạc lên. Lại thêm, tương lai con cháu nếu không thích đọc sách, cũng có nơi đi.”

Hạ lão thái thái nghe xong, liếc mắt nhìn Quý Thụ một cái, gật đầu nói: “Như vậy đi!” Vì sản nghiệp tế tự không thể bán của cải lấy tiền mặt, cho dù

hoạch tội, ngay cả quan cũng không dám làm gì, một khi đăng ký, cũng là sản nghiệp vĩnh cửu, tương lai con cháu vô ý suy tàn, cũng có nơi về. Quý Thư có thể nói ra lời này, thực đã suy nghĩ rất tốt cho mai sau. Hạ lão thái thái âm thầm đánh giá Quý Thư, cũng cảm thấy lúc trước Hạ Niên thực không chọn làm người.

Đội thương nghị xong chuyện đặt mua điền trang, Hạ lão thái thái mới nói với Đại thiếu phu nhân Nhị phòng: “Anh nhi tháng sau đã mười lăm tuổi rồi, cũng phải làm một cái lễ cập kê, đến lúc đó mời các cô nương các phủ đến đây náo nhiệt một phen vì nàng chúc mừng đi.”

“Đã phiền lão thái thái ghi nhớ!” Sứ Nghi cười nói: “Vừa đúng lúc muội phu con đến kinh báo cáo công việc, đến lúc đó muội muội con có thể dẫn theo các nữ nhi đến phủ, đúng là sẽ rất náo nhiệt đây!”

“Như thế rất tốt!” Hạ lão thái thái có tuổi, càng thích náo nhiệt, cười hỏi “Muội phu con mấy năm nay quả là đặc ý, nhưng không biết mấy nữ nhi được mấy tuổi?”

“Đại nữ nhi mười ba tuổi, nhị nữ nhi mười hai, còn tiểu nữ nhi cũng mười tuổi.” Muội muội Sứ Nghi tên là Sứ Đình vốn là thứ xuất, ai ngờ số nàng lại rất tốt, vừa gả đi, hôn phu Nghiêm Phần liền đậu tiến sĩ, mấy năm nay liên tục thăng quan phát tài, đây chính là được thánh sủng. Vì Nghiêm gia cho rằng Sứ Đình vào cửa nên tốt, cho hôn phu may mắn, nên ở nhà rất có tiếng nói. Có điều có một chuyện làm nàng rất khổ sở, chính là chỉ sinh ba nữ nhi, lại không có nhi tử, bắt buộc phải nhận nhi tử thiếp thị sinh ra nuôi dưới danh nghĩa, rốt cuộc cũng không như ý. Đến khi nữ nhi ngày càng lớn, liền một lòng vì nữ nhi tìm vị hôn phu như ý. Sứ Nghi nghe Hạ lão thái thái hỏi thăm tuổi nữ nhi của Sứ Đình, âm thầm suy đoán, nhi tử Hạ Thành của Đại thiếu phu nhân Đại phòng năm nay cũng đã mười bốn rồi, cũng nên đính hôn. Hạ Thành là đích tôn trưởng, nếu có thể định nữ nhi của muội muội mình, mình ở trong phủ cũng thêm một phần lực lượng, tương lai nếu tranh giành trang tợ lụa, lại thêm chút phần thắng. Đến tháng sau muội muội dẫn theo nữ nhi qua phủ, vẫn nên dặn dò vài câu mới được.

Hạ lão thái thái nói xong chuyện Hạ Anh, quay đầu nói với Quý Thư: “Từ nhi và Viên nhi năm nay cũng hơn tám tuổi rồi, tất nhiên cũng không thể cùng các con chen chúc trong một viện. Đến vài ngày nữa, vẫn nên an trí cho bọn chúng dời sang viện khác đi. Nặc nhi và Cẩn nhi còn nhỏ, đi theo bên cạnh con cũng không sao. Được rồi, lúc này ta cũng mệt rồi, các con đi xuống đi thôi!”

Quý Thư trở về phòng lại nhận được thiệp mời của Trần Nam phu nhân, mời nàng ngày mai dẫn theo Hạ Viên qua phủ ngắm hoa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: MUỘI MUỘI CÀNG DỄ THÂN

Sinh nhật mười lăm tuổi của Hạ Anh, Lý Thiện xin chỉ thị Đại thái thái, cần cảm bạc công cho nàng xử lý, lại cười nói: “Vi lão thái thái đặc biệt nói muốn làm náo nhiệt chút, cũng không cần tiết kiệm. Có điều lúc này làm tốt cho Anh cô nương, lần tới cô nương khác sinh nhật cũng không thể đơn giản qua loa. Lão thái thái còn nói thêm năm nay bạc sung nhập công cần trừ ra một phần đặt mua điền trang, nói có thể tiết kiệm chỗ nào cũng đều phải tiết kiệm. Tháng này làm sinh nhật cho Anh cô nương, còn có nhà Trần phủ đón dâu, đưa một phần hậu lễ qua, lại phải thỉnh mấy vị tiên sinh cho mấy vị nhi tử, cũng là một khoản phí dụng. Cứ theo cái đà này, bạc tháng này lại vượt qua dự toán. Vốn đội tháng sau sẽ bù trừ bạc thiếu tháng này, nhưng tháng sau Trầm phu nhân gả nữ nhi, nàng gả nữ nhi cho Nhị hoàng tử, ai không đi nịnh bợ? Huống hồ chúng ta và phu nhân An Bình Hầu là chỗ quen biết, nữ nhi độc nhất của tỷ tỷ nàng Trầm phu nhân muốn xuất giá, tự nhiên phải đưa gì đó qua, tính toán, không xấp xỉ một nghìn lượng bạc thì không xong. Bạc tháng sau đã không đủ dùng, Cần phải tháng sau nữa mới bù được thiếu hụt...”

“Được rồi, chuyện tháng này cứ làm trước đã rồi nói sau!” Đại thái thái liếc mắt nhìn Lý Thiện nói: “Làm sinh nhật cho Anh cô nương, bắt quá nhiều lắm cũng chỉ vài chục lượng bạc thì xong rồi, làm sao tiết kiệm nhất là được, cần gì nhiều lời như thế? Lúc đầu khi Hân nhi xuất giá, đồ cưới có hơi dày chút, Lão thái thái lại cho vài thứ tốt, Nhị phòng đã hơi phê bình ngầm rồi. Bây giờ chúng ta đang chuồng gia, bên ngoài phải bảo trì bình đẳng. Lúc này sinh nhật Anh cô nương, cần phải làm đẹp mặt chút, cũng ít lời nhàn thoại. Sau đó sinh nhật của mấy vị cô nương, làm đơn giản chút cũng không bị người ta nói gì.”

Thấy Lý Thiện bỗng không nói gì, Đại thái thái dừng lại một chút lại nói: “Thành nhi cũng đã mười bốn rồi, đến khi chuẩn bị tiệc mừng sinh nhật Anh cô nương, cũng mời cô nương mấy phủ khác đến cùng náo nhiệt, tự mình đánh giá từng người, nếu có chút tốt, cũng nên sớm đi nghị thân đi.”

Lý Thiện đáp ứng. Đến ngày sinh nhật Hạ Anh, bỗng trong vườn dựng rạp diễn, mời một đoàn kịch nhỏ đến hát hí khúc, lại hạ bái thiệp mời các phu nhân cùng các cô nương ngày thường hay qua lại đến phủ.

Sứ Nghi lại lặng lẽ thương nghị cùng Nhị thái thái: “Anh nhi cũng đã mười lăm rồi, cũng đến ngày nên nghị thân, nhưng không biết phu nhân có ý định gì không?”

“Ta thì có ý định gì chứ?” Nhị thái thái tức giận, “Thường ngày người hay dẫn theo nữ nhi nịnh hót trước mặt Lão thái thái, lại không tính toán trước sao? Muốn ta nói, người cũng học một ít Đại thái thái người ta đi, ... giữ nữ nhi đến mười chín tuổi, cứ thế có biện pháp đến phủ tướng quân làm một phó tướng phu nhân, lập tức trở về tiền hô hậu ủng, thật là hãnh diện.”

Sứ Nghi oán hận trong lòng, ngài tức giận bắt quá vì mọi chuyện bị Đại phòng đè đầu, thì cứ tìm chánh chủ mà đấu, sao cứ đứng đây mượn ta nói chuyện? Vì đằng trước báo nói Sứ Đình dẫn theo hai vị cô nương đến đây, Sứ Nghi vội vàng đi ra ngoài nghênh đón.

Hạ lão thái thái vừa thấy hai nữ nhi của Sứ Đình, không khỏi khen: “Hai cô nương thật thủy tinh linh, Nghiêm phu nhân thật có phúc khí.”

Vì hôn phu Nghiêm Phần của Sứ Đình tiền nhiệm địa phương năm kia gặp tai họa, hẳn lại xử lý thỏa đáng, thành tích báo lên thánh thượng, được vua khen ngợi, nghe được còn có thể thăng chức. Nếu lúc đó được chức quan béo bở, vậy thì Nghiêm gia, cũng là một cửa hôn nhân tốt.

Sứ Đình vì mình là nữ nhi thứ xuất, nẫu thân thân sinh lại không được sủng, lúc đầu ở nhà thường xuyên bị tỷ muội xa lánh, đến Nghiêm gia cũng rất dụng tâm phụng dưỡng bà bà, sau đó lại vì hôn phu một đường thẳng quan phát tài, nói là nàng mang đến chuyện tốt, ở nhà mới có địa vị. Vì chuyện này, nàng đối những nữ nhi của mình trân quý như châu ngọc, lại cố gắng bồi dưỡng các nàng, thế phải dưỡng các nàng thành tiểu thư khuê các được mọi người khen ngợi, xứng gia thế tốt. Mấy nữ nhi cũng rất nhu thuận, làm nàng rất hăng hái. Vì nghe được Hạ lão thái thái khen, Sứ Đình không khỏi âm thầm đắc ý, mặt cũng lộ vẻ khác thường, cười nói mấy câu khiêm nhường, lại để hai nữ nhi đi thỉnh an những người khác của Hạ gia.

Đã có Trần Nam phu nhân dẫn theo Tam nữ nhi Kiều Thâm đến đây, vừa mới nghênh đón vào, lại có Tướng quân phu nhân và Hạ Tử Hân cũng tới, Đại thái thái và Nhị thái thái đón các nàng đi vào, cười nói: “Cũng chỉ là sinh nhật mười lăm tuổi của Anh cô nương, mời đều là đồng lứa nhỏ tuổi, sao các phu nhân cũng đến đây! Ngày thật áy náy!”

“Ồ, hôm nay là sinh nhật Anh cô nương sao, ta thật không biết!” Trần Nam phu nhân kinh ngạc, vội phân phó nha đầu hồi phủ mang hạ lễ tới, cười nói: “Thâm nhi nhà chúng ta la hét muốn tới đây cùng Viên nhi học thêu thất sắc, ta thấy hôm nay sắc trời khá tốt, nên dẫn nàng đến đây, lại đi đúng ngày lành, bắt đầu dĩ phải nhiều loạn một lúc mới đi được!”

Tướng quân phu nhân lại cười nói: “Ta cũng là phụng mệnh bồi đệ muội tới đây. Lão thái thái ra lệnh, hảo hảo đưa đi, rồi hảo hảo bảo vệ hồi phủ.”

Thì ra Hạ Tử Hân gả qua cửa, sinh một đứa con, bây giờ lại có thân mình, vì sinh nhật Hạ Anh, nàng nhận thư liền muốn đi. Tướng lão thái thái tất nhiên lo lắng, bảo Thượng Tiệp cùng đi với nàng!

Bỗng Trần Nam phu nhân nhìn thấy Hạ Viên, cười trêu: “Càng lớn càng nặn mà, ta nhìn chỉ muốn véo một cái thôi!”

Kiều Thâm sớm đã đi tới kéo tay Hạ Viên nói: “Lần trước sinh nhật thì muội đưa hai kiểu châm tuyến, ta mới cho Tiểu Thất nhìn một chút, nàng chỉ nói tinh xảo, còn nói muốn đưa thiệp mời mời người qua phủ, nàng muốn theo người học kiểu thêu thất sắc đấy! Ai ngờ qua ngày đó, nàng lại không có động tĩnh gì.”

Tiểu Thất trong miệng Kiêu Thâm, chính là nữ nhi của Thị Lang đại nhân, nữ danh gọi là Tiểu Thất. Vì lần trước sinh nhật mười tuổi của Kiêu Thâm, Hạ Viên vừa vận học cùng tú nương được cách dùng bảy châm tuyến thêu ra bảy dải màu, nên thêu hai cách thêu thất sắc làm hạ lễ. Vì cách thêu thất sắc rất coi trọng trong phối hợp màu sắc, nếu thêu không tốt, sẽ trở thành một đồng màu sắc rực rỡ, nếu thêu tốt, lại vô cùng hoa mỹ. Hạ Viên có năng khiếu trong kết hợp màu sắc, lại được di truyền từ ngoại tổ mẫu có đôi tay khéo léo, học thêu thất sắc, mặc dù châm pháp chưa lão luyện, sắc thái phối hợp lại có phong cách quý phái vững vàng, tất cả mọi người đều khen.

Đang nói chuyện, Hàn lâm phu nhân cũng dẫn theo nữ nhi Trần Châu đến đây, mọi người thỉnh an xong, Trần Châu cũng kéo Hạ Viên nói: “Lần trước sinh nhật mười tuổi Thâm tỷ tỷ, người lại không đi, lại đưa hai đến hai dạng châm tuyến, chúng ta đều khen đẹp mắt, đang muốn tìm người vì chuyện này đấy, nên hôm nay ta đã đến đây.”

“Lần trước sinh nhật Thâm tỷ tỷ, ta vốn muốn tới góp vui, nhưng ban đêm gặp lạnh, ngày hôm sau ho khan, tự nhiên không dám ra ngoài, đành phải sai người tặng châm tuyến qua.” Hạ Viên cười nói với Trần Châu: “Nếu người thích dải thêu thất sắc này, mấy ngày nữa ta thêu một bản đưa người là được.”

Trần Châu năm nay chín tuổi, cùng Hạ Viên rất hợp ý, lúc này lặng lẽ ghé tai nói nhỏ: “Người có nghe nói hay không, Tiểu Thất có người cầu hôn rồi! Chắc nàng ngại ngùng, trốn một chỗ trong nhà không dám ra ngoài!”

“Thật sao? Tiểu Thất mới mười tuổi nha!” Tuy Hạ Viên biết người cổ đại đính hôn sớm, lúc này chính tai mình nghe bạn đồng lứa Mạc Tiểu Thất đính hôn rồi, cũng hoảng sợ, kinh ngạc nói: “Chẳng trách mấy ngày nay không thấy nàng đâu!” Đang nói, lại thấy Tiểu Cẩm Lãm, Hạ Niên đi vào, đi theo sau là đám người Hạ Thành và Hạ Bồi.

Hạ lão thái thái vẫy tay bảo mấy tôn nhi đi qua, chỉ chỉ vào đám người Sứ Đình nói: “Thỉnh an các dì và hai muội muội các con đi!”

Tiểu Cẩm Lãm ý vào tuổi mình nhỏ, cười đi qua nhìn nữ nhi Nghiêm Kiều và Nghiêm Dung của Sứ Đình, Nghiêm Kiều và Nghiêm Dung lúc trước đã nhìn thấy Hạ Viên, lúc này nhìn thấy Tiểu Cẩm Lãm, che miệng cười nói: “Chúng ta còn tưởng Viên nhi thay đổi nam trang, đang định nói thay đổi nam trang cũng thế thôi, sao đi đứng cũng bắt chước như nam hài tử vậy, không nghĩ lại là tiểu ca ca của Viên nhi!”

Hạ Thành và Hạ Bồi một người mười bốn, một người mười ba tuổi rồi, đi lên vừa nhìn thấy hai cô nương Nghiêm gia, cũng không dám chăm chú nhìn xem. Mấy tỷ muội nhà mình xem nhiều một chút cũng thôi, vị biểu muội này nhìn nhiều cũng không tốt. Huống hồ, tuy là biểu muội trên danh nghĩa, kỳ thật chính là thân thích của Nhị phòng, xem như cũng không thân. Có điều kiều nhan Nghiêm Kiều và Nghiêm Dung như hoa, hai người Hạ Thành và Hạ Bồi đứng một bên, cuối cùng nhịn không được vụng trộm liếc nhìn hai người bọn họ.

Sứ Đình thấy Tiểu Cẩm Lãm và Hạ Viên cao như nhau, không khỏi thích thú, kéo bọn họ ngồi bên người, hỏi bọn họ mấy tuổi, đọc sách gì? Vì thấy long phượng thái mồm miệng lanh lợi, lại khen: “Thật sự là một đôi hài tử khó có được!”

Trong bữa tiệc Hạ lão thái thái thấy cử chỉ Nghiêm Kiều và Nghiêm Dung tao nhã, cũng cười hỏi Sứ Đình: “Hai cô nương thủy tú như vậy, không biết đã có hôn phối chưa?”

Trước đó Sứ Đình đã được Sứ Nghi nói qua..., lúc này thấy Hạ Thành và Hạ Bồi, hai người đều tốt, trong lòng đối Hạ gia cũng rất vừa lòng, nghe Hạ lão thái thái hỏi như vậy, trong lòng biết việc này đã được ba phần rồi, cũng cười nói: “Cũng chưa hứa hôn, nếu lão thái thái thấy nhà tốt nào, mong dặt chỉ se duyên nên chuyện tốt!”

“Nếu có nơi tốt, lão thái thái tất nhiên sẽ lưu trữ cho mấy tôn nữ nhà mình.” Sứ Nghi sớm cười trên ghẹo nói: “Muội muội nói như vậy, thật làm lão thái thái khó xử đấy!”

“Ha ha ha!” Hạ lão thái thái cười nói: “Tự ta có người tốt chọn, đợi tiệc rượu qua đi, sẽ nói cho Nghiêm phu nhân cận kề, nhất định sẽ làm bà mỗi tốt.”

Tiệc rượu giải tán thì Hạ Viên dẫn theo nha đầu vòng qua núi giả muốn trở về phòng, lại bị Hạ Thành ngăn lại. Hạ Thành vẫy tay bảo bọn nha đầu đứng xa xa một chút, lúc này hần mới nghiêm túc nói: “Viên nhi, muội vừa mới ngồi bên cạnh lão thái thái, có nghe nguwofi nói gì không?”

Hạ Viên biết Hạ Thành đã nghe được tiếng gió, nói muốn chọn một trong hai tỷ muội Nghiêm gia đính hôn với hần, lúc này đang rất sốt ruột, không khỏi cười trên chọc hần: “Lão thái thái nói rất nhiều câu, Thành ca ca muốn biết câu nào?”

Hạ Thành đỏ mặt, nhìn thấy mấy nha đầu đứng rất xa, vội vàng nói: “Ta biết lão thái thái muốn chọn hôn sự cho ta, có điều nếu muốn chọn giữa Kiều muội muội và Dung muội muội, ta lại thích Dung muội muội. Kiều muội muội nhìn đoan trang, lại không hay cười. Dung muội muội thích cười, nhìn dễ thân hơn. Nếu muội nghe được lời gì, nhờ muội nói cho ta biết, ta để ứng đối.”

Chỉ mới nhìn mặt vài lần, hần đã xem cẩn thận như vậy, thật không đơn giản! Hạ Viên để tay lên trán vờ đang nhìn về nơi xa xa, cười hì hì nói: “Thành ca ca, huynh thật tinh mắt, chỉ nhìn vài lần, đã thấy rõ ràng như vậy.” Nói xong thấy mặt Hạ Thành nhanh chóng chuyển đỏ, thế này mới chân chính nói: “Thành ca ca, trong bữa tiệc lão thái thái chỉ nói đùa thôi, cũng không chính thức nhắc tới chuyện này. Sau này các nàng tới uống trà, chỉ sợ mới nói!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Hạ Thành xoa xoa tay, thờ dài nói: “Không gấp, tùy tiện người nào cũng được, lúc này thấy rồi, nếu không chọn được người mình thích, vậy...”

Theo lý mà nói, tất nhiên sẽ nói Đại cô nương Nghiêm Kiều cho Hạ Thành, nào có đạo lý không đề cập tới tỷ tỷ lại nói muội muội trước? Hạ Viên nghiêng đầu nhìn Hạ Thành, lại nghe Hạ Thành nói: “Theo lý mà nói, tất nhiên là nói tỷ tỷ trước. Có điều...”

“Thành ca ca, phủ chúng ta cầu hôn, đều pahrì hợp bát tự. Nếu thật nói hôn sự, tự nhiên sẽ lấy bát tự Kiều tỷ tỷ và Dung tỷ tỷ với huynh hợp lại. Huynh nhanh đi cầu thái tổ phụ. Nếu thái tổ phụ nói bát tự Dung tỷ tỷ với huynh rất hợp, tất nhiên việc này sẽ không còn dị nghị.”

“Ôi, sao ta không nghĩ tới vậy?” Hạ Thành vội vàng đi tới thư phòng Hạ lão thái gia.

Hạ Viên cười một tràng nhìn Hạ Thành đi xa, đang định trở về phòng, lại có nha đầu bên người Hạ lão thái thái vội vàng chạy tới: “Viên cô nương, ngoài đại sảnh đang tìm ngài đây, mau cùng đi với nô tỳ!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: THẤT SẮC THÊU TINH XẢO

Hạ Viên giương mắt nhìn thấy là nha đầu Ngọc Trục của phòng châm tuyền Hạ lão thái thái, không khỏi cười nói: “Vừa mới tan tiệc, thấy mọi người vây quanh Hạ lão thái thái đến trong phòng nói chuyện, đoán không có chuyện gì của ta, thế này mới trở về phòng, lúc này tìm ta đi qua có chuyện gì?”

Ngọc Trục đến gần nói nhỏ: “Nghiêm phu nhân mang hai vị cô nương đến trong phòng lão thái thái nhìn thấy bức bình phong thêu một bộ sơn thủy, tình tế nhìn xem, rất tán thưởng, nói lá cây dùng chỉ màu xanh biếc và xanh thắm thêu lên, vừa nhìn liền cảm thấy lá cây có hai mặt, một mặt đón sáng, một mặt ẩn sáng. Đây cũng xong. Có điều thêu hai ngọn núi kia, lại dùng ba loại chỉ màu màu xám đậm màu xám nhạt cùng màu trắng xám thêu thành, nhìn thật huyền ảo, nói thêu bức này rất khó. Vì nô tỳ thêu thừa may vớ, các nàng kéo nô tỳ qua hỏi, biết bức bình phong này là Nhị thiếu phu nhân và Viên cô nương cùng thêu, nên bảo nô tỳ đến mời Viên cô nương đi qua chỉ giáo phương pháp thêu thất sắc này.”

Hạ Viên nghe như vậy, quay đầu nói với nha đầu Hạnh Nhân của mình: “Muội về phòng nói nương ta biết một tiếng, nói ta đến trong phòng lão phu nhân, một lát sẽ trở về phòng. Nhìn xem Cẩn nhi lúc này đã khỏe chưa, nếu vẫn nháo loạn không chịu uống thuốc, muội đến phòng lão phu nhân tìm, ta lập tức trở về.”

Hạnh Nhân đáp ứng, rồi đi. Ngọc Trục cười hỏi: “Nghe nói Cẩn nhi nhiễm phong hàn, ho mấy ngày nay, hôm nay vẫn chưa khỏe sao?”

“Đại phu nói cho uống thuốc, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe. Có điều Cẩn nhi còn nhỏ, chưa biết nói rõ, ho lên rất dọa người, lại không biết phải nhờ đàm ra, chúng ta đều hận không thể ho thay hần, thật đau lòng! Hai ngày nay, nương ta dứt thuốc hần còn không uống, nên ta phải ở bên cạnh giả vờ uống một hớp, lại dứt hần uống một ngụm, bày ra chuyện đồng cam cộng khổ, thế này mới uống thuốc xong. Mỗi lần đều biết chuẩn bị hai viên mứt hoa quả sớm nhét vào miệng.” Hạ Viên lắc đầu nói: “Vi hần ho khan không dám ôm ra gặp gió, lại không dám xa hần, hôm nay sinh nhật Anh tỷ tỷ, nương ta cũng không dám ra cửa, chỉ bảo ta chuẩn bị hạ lễ đưa Anh tỷ tỷ.”

Nói chuyện, cũng đã đi vào phòng Hạ lão thái thái, quả nhiên thấy Nghiêm Kiều và Nghiêm Dung đang vây quanh trước bức bình phong nói chuyện. Hai nàng thấy Hạ Viên đến đây, vội đón chào, cười nói: “Viên nhi thật khéo tay, màu chỉ xám đậm nhạt khác nhau thêu lên, lại có thể thêu ra hiệu quả như vậy, thật làm mọi người mở rộng tầm mắt.”

“Nàng chỉ là tiểu hài tử, các người cũng đừng khen nàng nhiều quá!” Hạ lão thái thái đang nói chuyện cùng Sử Đình ở bên kia, nghe vậy cắt giọng nói: “Một bộ bình phong như vậy, nàng chỉ thêu lá cây thôi, mấy thứ núi non, phối màu này nọ thật đúng là nàng phối, nhưng không phải nàng thêu, là tú nương và nương nàng thức đêm gấp gấp thêu ra đấy.”

Vì đại thọ lần trước của Hạ lão thái thái, Quý Thư lại không ngờ tú nương muốn thêu bình phong đến tặng, nhưng lại không biết thêu cái gì lên bình phong, đúng lúc Hạ Viên đang học thêu thất sắc, nói ra thêu Sơn Thủy đồ cũng rất khác biệt. Lúc ấy Quý Thư cười nói: “Sơn thủy nhiều nhất chỉ dùng ba màu chỉ, thêu ra sợ không đủ vui mừng.” Hạ Viên vừa nghe nhân tiện nói: “Chỉ là một màu xám, cũng có mấy loại đậm nhạt khác nhau, nếu dùng châm pháp thêu thất sắc, thêu ra cũng không chỉ có ba loại màu.” Quý Thư vừa nghe đã động tâm, cùng tú nương bàn bạc một lúc, liền quyết định theo chủ ý của Hạ Viên thêu Sơn Thủy đồ. Có điều Sơn Thủy đồ này là chủ ý đến ý cảnh, không thể so sánh với tranh hoa chim chóc, hình thái trông sống động là xong, kết quả khi thêu mới thấy không dễ. Nếu không phải phỏng theo bức họa trước kia Hạ Niên từng vẽ, chỉ sợ thêu không thành. Dù là như thế, cũng thiếu chút không kịp dâng tới đúng ngày đại thọ Hạ lão thái thái. Sau đó ngay cả Hạ Viên cũng hỗ trợ thêu lá cây, , khó khăn lắm mới trước buổi tối sinh nhật Hạ lão thái thái một ngày mới thêu xong bức bình phong này. Bây giờ đang bày biện bức bình phong này trong phòng, có nữ khách đến đây nhìn thấy, đều khen thêu đẹp.

Lại nói đến Nghiêm Kiều và Nghiêm Dung nghe được lời Hạ lão thái thái nói như vậy, cũng cười nói: “Nói đến phương pháp thêu lá cây này, cũng không đơn giản đâu. Nhìn xem chiếc lá này, bên trong xanh biếc, chỗ cạnh cuốn lại dùng màu xanh thẫm, đến gần trên cùng lại là màu xanh nhạt, chỉ nhìn đơn giản một chiếc lá này thôi, cũng thấy như ngọn núi này có gió nhẹ lướt qua, thổi qua phiến lá, lại cảm thấy như vừa mới mưa, sắc trời hừng sáng, phiến lá phản quang. Nếu không phải chúng ta đã học qua vẽ tranh, kỳ diệu này vẫn không nhìn ra!” Hai người vừa nói, vừa cười nói với Hạ lão thái thái: Đầu năm nay nữ tử Nam Bắc đến kỳ đại hội Tú Phẩm (bức tranh thêu), lại là nước Bắc Thành bên kia đoạt quán quân. Nghe đầu bức tranh thêu nước Nam Xương chúng ta ở bên kia không bán được giá tốt. Hiện tại các cô nương thêu giỏi đều rất bất bình cảm tức, cũng nói ba năm sau nhất định phải đoạt lại chức quán quân về nước mình. Nay Viên nhi thêu xuất sắc như thế, không bằng giời đầu tiên đi ghi danh ở chỗ Tư Tú nữ quan đi, nếu là vào sơ tuyển, qua ba năm cũng có thể tham gia đại hội Tú Phẩm Nam Bắc, tranh giành vì chúng ta.”

Vốn dân chúng nước Bắc Thành tính tình bủn xỉn, nhiều nữ tử rất thiện kỳ xạ, nhưng không giỏi thêu thùa. Từ sau khi hai nước ký kết minh ước, nước Nam Xương và nước Bắc Thành đều trao đổi hàng hóa với nhau, hàng năm nước Nam Xương đều dùng bức tranh thêu tinh xảo đến nước Bắc Thành đổi lấy các cuộn da lông ngựa. Sau đó từ Hoàng thượng đến Hoàng thái hậu nước Bắc Thành, cho tới vương công quý tộc, lại lấy bức tranh thêu tinh xảo có được từ nước Nam Xương làm hãnh diện, từ đó, cô nương nước Bắc Thành cũng học thêu, dùng số tiền lớn mời tú nương nước Nam Xương đến dạy thêu. Đến sáu năm trước, nữ tử nước Bắc Thành tổ chức đại hội Tú Phẩm, lại mời cô nương nước Nam Xương đi qua dự thi. Lúc ấy cô nương thiện thêu nước Nam Xương trở tài nghệ một lát đã đoạt được quán quân, bỗng chốc phong quan vô hạn. Các bức tranh mấy vị cô nương đi qua dự thi đều được bán giá tốt ngay đó, sau khi về nước trở thành tấm gương cho các khuê tú. Không nghĩ tới, năm nay tổ chức kỳ đại hội Tú Phẩm nữ tử, cô nương nước Bắc Thành lại chiếm quán quân. Ngay lập tức, bức tranh thêu của nước Nam Xương tại Bắc Thành rẻ giá thảm hại không nói, thanh danh nữ tử miền nam thiện thêu (thêu giỏi) cũng bị phá vỡ. Quan viên Chăm công cục nước Nam Xương cũng đang rất đau đầu!

Nghe lời nói của Nghiêm Dung và Nghiêm Kiều, Lý Thiện nói tiếp: “Năm nay Tư Tú nữ quan cũng xuất cung lập gia đình, một người đang định gả vào phủ Nhị hoàng tử, thật không thể tham gia kỳ Đại hội Tú Phẩm của nữ tử Nam Bắc, trận thế này liền thua. Bây giờ chọn Tư Tú nữ quan mới lại là cô nương Trần phủ, nghe nói các cô nương các phủ hơn tám tuổi, thiện thêu, đã chuẩn bị ghi danh chỗ nàng, muốn ba năm sau tham gia kỳ đại hội Tú Phẩm Nam Bắc đây! Các cô nương thiện thêu trong phủ chúng ta, lúc trước cũng đã ghi danh trúng sơ tuyển tú phẩm chỗ Tư Tú nữ quan rồi, đến đầu năm nay lại bị bệnh, cũng không thể đi đại hội Tú Phẩm. Bây giờ Anh cô nương, Kỳ cô nương lại lớn, qua ba năm sau chuẩn bị lập gia đình, cũng không thể tham gia đại hội Tú Phẩm này. Trong phủ người có tuổi thích hợp, thêu lại tốt, cũng chỉ còn tỷ muội Ý nhi và Viên nhi thôi, tất nhiên cũng nên vì các nàng báo danh lên.”

Lý Thiện nói chuyện, lại lặng lẽ quan sát hai vị cô nương Nghiêm gia. Ánh mắt dừng trên người Nghiêm Kiều một lúc. Tâm lý Hạ Viên đánh thót một cái, xem ra Lý Thiện vừa ý là Đại cô nương Nghiêm Kiều này rồi, nếu sau này biết được bản thân Hạ Thành lại vừa ý Nghiêm Dung, hơn nữa còn chạy đến trước mặt Hạ lão thái thái giả vờ trò quý, chỉ sợ trong lòng Lý Thiện sẽ có khúc mắc, cũng không thích Nghiêm Dung. gương mặt Nghiêm Kiều hơi tròn một chút, tư thái chậm rãi, mỉm cười đầy răng, cực kỳ đoan trang. Chăm Nghiêm Dung hơi nhón, nhìn xinh đẹp hơn Nghiêm Kiều, nói cười như châu. Nếu đám phu nhân chọn, chỉ sợ nhất trí chọn Nghiêm Kiều, Hạ Thành tự mình chọn, dĩ nhiên là chọn Nghiêm Dung hay cười.

Sử Nghi thấy thần sắc Lý Thiện, cũng biết nàng vừa ý Nghiêm Kiều, vốn là, Đại nữ nhi các phủ luôn có chút quý giá hơn, ngay cả đồ cưới, cũng dày hơn với Nhị nữ nhi. Nhị nữ nhi, Tam nữ nhi khi xuất giá thì đồ cưới lễ tiết cũng không thể lướt qua Đại nữ nhi. Hơn nữa Đại nữ nhi phải làm gương cho đám đệ đệ muội muội, người lớn sẽ dụng tâm bồi dưỡng. Lai khách xã giao chờ sự (tiếp khách, xã giao, quản việc), luôn luôn đều lấy Đại nữ nhi làm đầu. Bởi vậy, Đại nữ nhi tự nhiên hào phóng hơn các nữ nhi khác. Nhìn ngay đến Nghiêm Kiều mặc dù không kiêu ngạo như Nghiêm Dung, nhưng lại toát ra vẻ ôn trọng, đoán được Lý Thiện tất sẽ vừa lòng Nghiêm Kiều, không khỏi cúi đầu suy nghĩ, nếu Nghiêm Kiều làm cháu dâu Đại phòng, so với Nghiêm Dung nàng lại văn tĩnh hiền lành hơn, cũng dễ dàng áp chế, với phòng của mình, tất nhiên lợi càng thêm lợi.

Mọi người đang tính toán riêng mình, bên ngoài có nha đầu đi vào nói sáu vị thiếu gia phủ Tướng quân đến đây. Lý Thiện không khỏi cười nói: “Mau mời đến đại sảnh dùng trà, cũng báo cho Đại thái thái và Hân cô nương đi. Tiệc rượu vừa tan thì Đại thái thái kéo Hân cô nương đến nói chuyện to nhỏ, Tướng quân phu nhân cảm thấy buồn ngủ, đi tới phòng khách nghỉ tạm. Lúc này có lẽ Tướng quân phu nhân đang lo lắng cho Hân cô nương, báo mấy vị thiếu gia tới đón trở về đây nào!”

Hạ Từ Hân sau khi sinh đứa con đầu tiên, thai thứ hai lại đẻ non, bây giờ lại đang mang thai tất nhiên cần phải cực kỳ cẩn thận, cũng không lạ khi thấy Tướng lão thái thái lo lắng.

Sử Nghi nghe bọn Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan đến đây, đôi mắt bỗng sáng lên. Lúc trước Đại thái thái có thể đem nữ nhi mười chín tuổi đến

phủ Tướng quân làm phó tướng phu nhân, chẳng lẽ mình thì không thể mang nữ nhi đến phủ Tướng quân làm thiếu tướng phu nhân sao? Vì năm kia vùng biên cảnh có một nhóm dân chạy nạn nhỏ gây rối loạn, lúc ấy Tướng Cát mang Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan đi trấn an, khi trở về, Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan lại được chức tiểu tướng, bây giờ xem như trên người cũng có công danh. Các phu nhân trong phủ cũng có người muốn mang cô nương kết duyên cùng Tướng Hoa An, không ngờ Tướng Hoa An lại cùng một dạng với phụ thân và thúc thúc của hắn lúc trước, có ai nói muốn thân hôn sẽ không ăn cơm măng liệt luyện công. Tướng lão thái thái cũng không biết làm sao, nên đến miếu Tử Mẫu nhờ sư bác bói toán cho Tướng Hoa An một quẻ, sư bác lại nói sao Hồng Loan của Tướng Hoa An chưa động, đợi sao Hồng Loan động, nhân duyên sẽ tới, không cần nóng vội. Tướng lão thái thái và Thượng Tiếp nghĩ Tướng Trần và Tướng Cát cũng gần ba mươi mới động nãi thành thân, cũng đề xuống lo lắng, chỉ chờ nhân duyên trong truyền thuyết từ từ tới.

Hạ lão thái thái bối phận cao, tất nhiên không cần ra ngoài gặp Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan, đám người Lý Thiện và Sử Đình, Hạ Anh đã cặp kê cũng không tiện gặp khách nam, Sử Nghi lại đứng lên vươn tay gọi Hạ Viên: “Lúc này bảo người ra tiễn sảnh bảo các ca ca con cùng ngồi với hai vị thiếu gia phủ Tướng quân một chút, chỉ sợ cũng hơi lâu đây, chúng ta cũng không thể vắng về bọn họ, tạm đi ra ngoài trước cùng bọn họ uống vài ly trà đi!”

Hạ Viên tuổi nhỏ, lại từng gặp qua mấy vị thiếu gia phủ Tướng quân, nằng cùng Sử Nghi ra ngoài gặp mấy vị thiếu gia phủ Tướng quân cũng là thích hợp. Hạ lão thái cũng cười nói: “Viên nhi đi ra ngoài cùng bá mẫu con đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: ÁNH MẮT TỪ ÁI

Mắt thấy Sử Nghi và Hạ Viên đi ra, sáu nhi từ nhà Tướng quân lên tiếng chào đón, cũng tự bụng trà lên uống.

Sau khi Tướng Hoa An buông ly trà xuống từ ái liếc mắt nhìn Hạ Viên một cái, thê tử tương lai của tiểu đệ mới hơn tám tuổi, nhìn thật thủy linh, nhanh nhanh trưởng thành tiến vào phủ Tướng quân chúng ta, lại vì tiểu đệ sinh thật nhiều tiểu oa nhi, sau đó lão nương mình cũng không còn oán giận nói mình không chịu thành thân, nói ... nằng không được ôm hôn từ... Tại mình cũng được thanh tịnh đi luyện võ công. Trước đây thê tử tiểu đệ còn trắng trẻo nõn nà, ôm trên tay còn mềm mại nức ních, dường như còn thơm mùi sữa, không ngờ bây giờ trưởng thành đã trở thành tiểu mỹ nữ! Người ta nói thời gian qua mau, ngày tháng trôi đưa, lời này quả không sai.

Tướng Hoa Khoan sau khi buông ly trà cũng dùng ánh mắt từ ái liếc mắt nhìn Hạ Viên, trước đây lão nương muốn định nằng cùng tiểu đệ, vì Trường công chúa đã nói phải có công danh mới có thể cầu hôn, không còn cách nào khác mới từ bỏ. Bây giờ tiểu đệ mười tuổi rồi, qua ba năm nữa dĩ nhiên có biện pháp tìm được công danh. Trước giờ nghe khẩu khí của tổ mẫu và lão nương, cực thích vị Viên nhi này, lấy tính tình lão nương, thê tử tiểu đệ này sớm muộn là vật trong túi, chạy không thoát. Nếu nằng chạy đến phủ khác, lão nương tất sẽ có biện pháp đoạt về. Bây giờ thê tử tiểu đệ thanh tú xinh xắn, thất lung cũng có, không giống hồi nhỏ mang cái bụng tròn căng nhỏ nhỏ, một tiểu cô nương như vậy, đoán chắc tiểu đệ rất thích. Lúc này thấy đứng cùng tiểu đệ cũng rất xứng đôi, khura khura, quả thực trời sinh một đôi.

Lão Tam lão Tứ lão Ngũ cũng từ ái nhìn Hạ Viên một cái, thê tử tiểu đệ càng lớn nhìn càng đẹp, lúc nhỏ thì người gập người thích, bây giờ càng thêm người gập người thích, đúng là cực xứng với tiểu đệ. Tiểu mỹ nhân ấy à, tất nhiên phải xứng với tiểu anh hùng. Tuy rằng hiện nay tiểu đệ vẫn chưa phải anh hùng, sớm hay muộn sẽ là thế thôi! Vẫn phải trợ giúp tiểu đệ sớm đi kiến công lập nghiệp lập công danh, mới thật thuận lợi vui mừng đến Hạ phủ cầu hôn. Ba người bọn họ nghĩ đến lúc nào nhiệt, trên mặt đều hiện lên nụ cười quý dị.

Lão Lục Tướng Hoa Cái lại mang ánh mắt tôn kính nhìn thoáng qua Hạ Viên, rất vừa lòng, há há, hồi nhỏ mập mạp, còn sợ nằng lớn lên cũng mập mạp, không nghĩ tới lúc này mới tám tuổi, nhìn đã có da có thịt, có thể làm Đại tẩu chúng ta rồi! Hiện giờ Đại ca đã mười tám tuổi, lại có công danh, chỉ còn chờ người thêm hai ba năm, là có thể tới cửa cầu hôn rồi. Lúc trước lo lắng nghe tổ mẫu và lão nương bàn bạc, nói Đại ca đã mười tám tuổi, nhắc tới việc hôn nhân liền đen mặt, chuyện này quá khó làm. Lão nương lại cười hơn nửa ngày nói lúc trước không phải An nhi rất thích Viên nhi nhà Hạ phủ sao, lúc đó Viên nhi mới hơn bốn tuổi, An nhi lại không có công danh trong người, thế này mới không định xuống. Hiện giờ An nhi đã có công danh, đợi Viên nhi khoảng hai ba năm nữa, lúc này sẽ tới Hạ phủ cầu hôn. Phụ thân lớn hơn mẫu thân mười tuổi, Tiểu thúc thúc cũng lớn hơn Tiểu thẩm thẩm chín tuổi, đều là lương duyên. Bây giờ Đại ca lớn hơn Đại tẩu tương lai mười tuổi, tính ra cũng không kém nhiều lắm, cửa hôn sự này là trốn không thoát. Đại tẩu ơi Đại tẩu, người lớn nhanh nhanh lên!

Hạ Viên thấy sáu tiểu tướng phủ Tướng quân chào hỏi xong đều tự uống trà, cũng không thèm để ý, ngẩng đầu lại thấy Sử Nghi dường như đang tỉnh tề đánh giá sáu tiểu tướng này, không khỏi theo ánh mắt nằng liếc mắt nhìn sáu tiểu tướng một cái. Ừm, Lão Đại Tướng Hoa An mẩy kiếm mắt như sao, cao lớn vững chãi, có thể vì đã có công danh, nhìn đã thấy có chút uy nghiêm tướng quân. Lão Nhị Tướng Hoa Khoan mũi thẳng má cân xứng, lưng hùm vai gấu, tư thế mười phần võ tướng. Lão Tam Lão Tứ Lão Ngũ tinh thần phấn chấn, như ba con báo nóng lòng muốn thử sức, làm người ta nhìn thấy cảm nhận như trước mắt sáng ngời. Lão Lục Tướng Hoa Cái vì còn là oắt con, lại học đòi người lớn như đang suy nghĩ sâu xa, tự cho đang ra vẻ lãnh khốc, nhìn kỹ bất quá cũng chỉ là tiểu nam hài mi thanh mục tú.

Sử Nghi bất động thanh sắc nhìn kỹ sáu tiểu tướng một lượt, âm thầm suy nghĩ, Tướng Hoa An mười tám tuổi, Anh nhi nhà mình cũng mười lăm rồi, tuổi tác tướng mạo đều thích hợp. Bây giờ Hạ Tử Hân của Đại phòng là phó tướng phu nhân phủ Tướng quân, mình chỉ cần tìm cơ hội dẫn theo Anh nhi thường xuyên đi lại phủ Tướng quân, chuyện này sợ cũng hơi mất mặt mũi đây! Bỗng nhớ tới Tướng lão thái thái và Tướng quân phu nhân đều thích Hạ Viên, Hạ Tử Hân đối Hạ Viên cũng khá coi trọng, đến lúc đó mình dẫn theo nữ nhi, lại mang theo Hạ Viên cùng tới phủ Tướng quân, chuyện này lại càng thêm có hi vọng rồi.

Lại nói đến Hạ Thành và Hạ Bồi nghe sáu tiểu tướng phủ Tướng quân đến đây, vội vã đi ra nói chuyện cùng, đều cười nói: “Ngọn gió nào mang các ca ca thổi tới đây vậy?”

Vì lúc trước đám người Tướng Hoa An đến Hạ phủ dạy đám người Hạ Thành học võ, khi đó còn nhỏ, mọi người đều xưng ca ca đệ đệ với nhau, sau này khi lui tới, cũng không sửa miệng, vẫn thân thiết xưng huynh gọi đệ như trước, bây giờ mấy người trẻ tuổi gặp nhau, tất nhiên náo nhiệt một phen.

Thượng Tiệp và Hạ Từ Hân nghe Tướng Hoa An bọn họ đến, biết Tướng lão thái thái lo lắng, bảo bọn họ tới, vội chuẩn bị ra cửa, Thượng Tiệp cười nói: “Cũng chỉ trở về trễ một chút, thế mà đã lo lắng rồi sao?”

“Trời cũng không còn sớm, thật cần phải trở về!” Hạ Từ Hân biết Tướng lão thái thái lo lắng, còn trì hoãn nữa thật không tốt, vội vàng nói một tiếng với mọi người, muốn cùng Thượng Tiệp và Tướng Hoa An bọn họ trở về phủ. Thượng Tiệp lại không vội đi về, đi đến kéo Hạ Viên nói: “Viên nhi theo chúng ta đến phủ ở mấy ngày nhé. Hồi nhỏ cũng đã theo Hân cô cô đi qua vài lần, mấy năm nay dần lớn, lại càng xa cách với chúng ta, vài lần bảo con đi qua, nhưng một bóng dáng cũng không gặp. Lão thái thái thật nhớ thương con lắm, còn nhớ con thích ăn bánh mè vừng, mỗi lần làm bánh mè vừng đều nhắc đến con đấy!”

“Thời gian này Viên nhi rất bận, vừa phải học thư, vừa phải giúp đỡ nương nường đỡ Cẩn nhi uống thuốc, lại thêm bài tập trong học đường cũng nhiều, thật là không đi được.” Vì Đại thái thái được người đưa tới hai bộ lão Phật mắt Thiên Châu, mang một bộ đưa cho lão thái thái, lúc này cầm một bộ khác mang ra đưa Hạ Từ Hân, để nương cầm về cho Tướng lão thái thái, đúng lúc nhìn thấy Thượng Tiệp đang giữ chặt Hạ Viên, nên giải vây cho Hạ Viên nói: “Hôm qua phủ Trưởng công chúa phái người tới đón Viên nhi đi qua ở mấy ngày, cũng không đi được, bây giờ còn phải mấy ngày nữa mới rảnh đi đấy.”

“Ồ, tuổi còn nhỏ, mà bận hơn ta nữa!” Thượng Tiệp đành phải buông tay Hạ Viên ra, lại nhìn thấy cơ thể Hạ Viên đã cao hơn, rất vừa lòng, chiều theo chiều cao này, lớn lên chắc chắn sẽ cao lớn đây, nhi tử nhà mình cao lớn, vóc người nường cũng cao đứng cùng nhau mới càng xứng đôi.

Thấy Đại thái thái còn có mấy lời dằn dò Hạ Từ Hân, Hạ Viên nhớ tới tiểu đệ Hạ Cẩn, cáo lỗi mọi người một tiếng, đi trở về phòng trước. Đúng lúc Quý Thư đang đỡ Hạ Cẩn uống thuốc, đang kể chuyện xưa tình ái dào dạt, chuyện xưa kia kể là trong bụng của tiểu vương tử có mấy con sâu nhỏ quấy rối, làm tiểu vương tử ho khan mấy ngày, vì thế có một tiểu tiên tử hạ phàm ban thuốc khổ dược cấp cho tiểu vương tử uống. Dược vừa xuống bụng, mấy con sâu nhỏ trong bụng tiểu vương tử nếm thử, đã chết khô rồi, cũng không dám quấy rối nữa, sau này, tiểu vương tử đã hết ho khan trở nên khỏe mạnh. Quý Thư cười tủm tỉm rồi nói tiếp: “Trong bụng tiểu bảo bối cũng có những con sâu đấy, chúng ta cũng làm những con sâu nếm thử khổ cực, khiến chúng nó không còn xằng bậy, qua vài ngày tiểu bảo bối sẽ không còn ho khụ khụ nữa. Nào, chúng ta uống hết dược nào!”

Thu Đường vắt khăn mặt nhỏ giọng nói với Xuân Oanh bên cạnh: “Đỗ tiểu hài tử uống thuốc là gian nan nhất, lúc đầu Đại phu nhân bên kia dứt trẻ con uống thuốc, đứa bé thế nào cũng không chịu uống, sau này véo mũi cứng rắn rót hết vào. Có lúc rót nóng quá, đứa bé sặc, dược này trực tiếp văng ra từ trong lỗ mũi, làm mọi người đều sợ chết khiếp. Sau này không dám rót thuốc, đổi thành dùng dược tán bôi xuống đầu lưỡi, đứa bé lại mạnh mẽ phun nước miếng, nháo không còn cách nào khác, lại đổi thành bôi thuốc tán. Mỗi lần bị bệnh, chính là người ngã ngựa đổ. Cẩn nhi xem như rất tốt, đồ rồi đồ, cũng uống hết.”

“Ồi, hôm nay Cẩn nhi thật dũng cảm nha, đã uống hết dược rồi nè!” Hạ Viên thấy Quý Thư dỗ tiểu đệ đệ Hạ Cẩn uống thuốc, không khỏi vỗ tay nói: “Một chút cũng không sợ khổ, thật là lợi hại nha!”

Miệng Hạ Cẩn vừa nhét vào một viên mứt hoa quả, lại nghe được lời Hạ Viên khích lệ, vui vẻ ra mặt, tay nhỏ bé xoa xoa lên miệng, chuyển mứt hoa quả sang bên trái, vỗ vỗ cái bụng, nài thanh nãi khí nói: “Tiểu tỷ tỷ, mấy con sâu trong này chắc đang chịu khổ nè, không dám xằng bậy nữa!” Tiểu hài tử vì ho khan mấy ngày, vốn hơi uest oải, lúc này nghĩ con sâu trong bụng chắc đang kêu khổ, thần thái có chút hưng phấn, cười hi hi nói: “Nếu chúng nó còn dám quấy rối, sẽ cho chúng nó ăn khổ dược nữa.” Mọi người nghe vậy, đều nở nụ cười.

Đang nói, Hạ Từ kéo Hạ Nặc vào cửa, cười nói với Quý Thư: “Nương, Hoa An ca ca bọn họ đến đây, đón Tướng quân phu nhân và Hân cô cô về phủ, Tướng quân phu nhân nói hôm nay không gặp được nương, bảo nương rồi rảnh dẫn theo chúng con đến phủ Tướng quân chơi đấy!”

“Hân cô cô các con cũng có lòng, đã mấy lần dặn bảo ta mang các con đến phủ Tướng quân rồi, Cẩn nhi ho khan nhiều ngày nay, vẫn nên để hân khỏe lên mới mang bọn con đi qua được.” Quý Thư thấy Thu Đường đang lau mặt và tay cho Hạ Nặc, dặn bảo Thu Đường cất luôn móng tay cho Hạ Nặc, quay đầu nói với Hạ Từ (Tiểu Cầm Lâm đó...): “Lúc trước con theo mấy vị thiếu gia phủ Tướng quân học võ, bây giờ lại học cùng Hạ Thủ, học đến đâu rồi biết rõ chưa? Rồi rảnh hãy đến phủ Tướng quân, để bọn họ chỉ giáo thêm cho con một ít mới ổn.”

Đúng lúc Thu Yến bụng điểm tâm vào, cười nói: “Nha đầu Đại phu nhân bên kia đưa tới, nói là đạo này thiếu phu nhân không hay làm điểm tâm này, cố ý mang qua cho thiếu phu nhân nếm thử.”

Quý Thư vì Hạ Cẩn đang ho khan không thể ăn điểm tâm, lúc này đang sợ hân thấy điểm tâm liền ăm ỉ muốn ăn, ý bảo Thu Yến thu lại trước đã. Hạ Viên cũng nghĩ tới một chuyện, nói với Quý Thư: “Nương, Đại bá mẫu nói năm nay muốn chuẩn bị ghi danh con và Ý tỷ tử đến Tư Tú nữ quan, ba năm sau sẽ đi tham gia kỳ đại hội Tú Phẩm Nam Bắc kia, chuyện này Đại bá mẫu có từng đề cập với nương?”

Quý Thư “ồ” một tiếng nói: “Chẳng phải mấy ngày trước đã đề cập qua chuyện này rồi? Vì Cẩn nhi ho khan bận bịu, cũng quên nói với con. Những khuê tú trong kinh thành đều sẽ báo danh lên, đầu tiên chuyển bức tranh thêu cho Tư Tú nữ quan xem qua, cô nương thêu tốt sẽ tụ tập cùng nhau ở trước mặt thêu một bức, sau đó chọn ra 20 người đi theo Tư Tú nữ quan học một thời gian, Châm công cục trong cung cũng sẽ chỉ bảo một hai. Đến lúc đó trong 20 cô nương sẽ giữ lại mười người, hộ tống đến Bắc Thành quốc tham gia đại hội Tú Phẩm Nam Bắc. Lúc này cho con và Ý nhi báo danh lên, tuyển chọn được hay không cũng khó nói, con chỉ cần đề ý học thêu thắt sắc cho tốt là được.”

Thu Đường ở bên cạnh nghe được, chen miệng nói: “Mặc dù tuổi Viên nhi nhỏ, thêu cũng rất tinh xảo, theo chúng nô tỳ thấy, nhất định trúng tuyển. Huống hồ còn tới ba năm nữa, đến lúc đó, tự nhiên thêu rất tốt rồi.”

Chương 28: MÁ LÚM ĐỒNG TIỀN NHO NHỎ MÊ NGƯỜI

Đầu thu năm nay, Hạ lão thái thái lên tiếng bảo người trang tơ lụa mang nhiều vật liệu may mặc đưa tới, cấp người từ trên xuống dưới làm y phục. Hạ lão thái thái tự mình lấy đoàn hoa thâm tử sắc (màu tím sậm) làm, mấy vị phu nhân lấy thêu hoa màu đỏ thắm làm trang phục, còn các cô nương tất cả đều là may vàng nhạt hồng đào hoặc hồng mai, bọn nha đầu là màu trứng muối. Toàn bộ xiêm y tất cả đều là kiểu dáng đang thịnh hành nhất năm nay, cả phủ đều rất vui sướng vui vẻ. Mọi người cười hi hi ha ha nói: “Bỗng chốc toàn bộ phủ chúng ta đều mặc đồ mới, người không biết, còn tưởng phủ chúng ta có việc vui đấy!”

“Ồi, không phải cũng sắp có việc vui sao?”

“Sao nói vậy?”

“Nghe đâu Thành thiếu gia sắp đính hôn, định chính là cô nương Nghiêm gia lần trước đến phủ chúng ta đấy.”

“Cô nương Nghiêm gia có hai người đến đây, định chính xác là người nào?”

“Người hỏi ta, ta hỏi ai đây?”

“Xi, người là nha đầu hầu hạ bên người Thành thiếu gia, thế mà cũng không biết, vậy mà cũng đi bên cạnh Thành thiếu gia đấy.”

Khi bọn nha đầu cười đùa hi hi ha ha, Lý Thiên lại ở trong phòng chuẩn bị đồ thiếp canh cùng Nghiêm gia, cần chính thức định cô nương Nghiêm gia làm nàng dâu. Hạ Thành có vài lần nói bóng nói gió, cũng không hỏi thăm được muốn định đích thực là Đại cô nương Nghiêm Kiều hay Nhị cô nương Nghiêm Dung, nhất thời gấp gáp không thôi. Hôm nay sau giữa trưa đến tìm Hạ Viên nói: “Viên muội muội ở phòng lão thái thái nhiều ngày nay, có nghe nói định đích thực là Kiều muội muội hay là Dung muội muội không?”

“Ồ, Thành ca ca không biết sao?” Hạ Viên giật mình ngăn ra nói: “Hôm qua muội ở bên chỗ lão thái thái nghe nói đã lựa chọn ngày tốt đồ thiếp canh rồi. Người lớn đều đang bận rộn, muội và Mẫn tỷ tỷ Ý tỷ tỷ thỉnh an xong liền ra ngoài, cũng không hỏi thăm được nhiều.”

Hạ Thành có chút ưỡn ẹo nói: “Lần trước hợp bát tự, ta vốn cầu xin thái tổ phụ, ai biết mặc dù thái tổ phụ hợp một hỷ, Nghiêm gia cũng cảm bái thiếp thỉnh sư bác hợp một lúc. Vì Nghiêm gia đã thỉnh sư bác trong miếu hợp qua, nên thái tổ phụ tự nhiên không nói thêm gì nữa. Hiện giờ nghe đâu Kiều muội muội và Dung muội muội hai người đều hợp ra, cũng không biết sẽ định người nào? Tính tình nương ta là người rất thích đo cân nhắc, chỉ cần ta ở trước mặt nương nói thẳng là thích Dung muội muội, chỉ sợ nàng dứt khoát liền định Kiều muội muội luôn, cũng không thay đổi được gì. Lúc này cần tìm cách cho nương thấy Dung muội muội tốt hơn Kiều muội muội, nhưng một chút ý nghĩ cũng không nghĩ ra.”

Hôn nhân đại sự là một đời một kiếp, nhưng trước mặt người lớn, nhiều khi chỉ là một câu nói thôi, trách không được Hạ Thành lại sốt ruột như vậy. Hạ Viên thấy lúc này hẳn thật đáng thương, hơi không đành lòng. Vòng vo hơn nửa buổi mới nói: “Thành ca ca, muội giúp huynh ở bên cạnh lão thái thái tìm hiểu một chút nhé!”

“Ta biết Viên muội muội sẽ giúp ta mà!” Hạ Thành vừa mừng vừa sợ, ngừng một lúc nói: “Vốn nhờ Mẫn muội muội hỏi thăm một chút, có điều mặc dù tuổi tác nàng hơn muội một chút, tính tình lại khờ, nếu lỡ nàng nói lời, chiếm không được chỗ tốt của nương nữa. Lần trước nàng thêu không bằng muội và Ý muội, không thể ở trước mặt tư tử nữ quan chuẩn bị lấy tên đợi ba năm sau tham gia đại hội thêu phẩm nam bắc, lúc này, đã bị nương ta giam cầm, không cho phép ra khỏi phòng, vừa tức nàng ở bên cạnh tổ mẫu nói chuyện không nhạy bén bằng Anh tỷ tỷ, trở về phòng lại bị kẻ lè một lúc, bây giờ đang giận dữ, cũng không có tâm tư. Ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Viên muội có thể giúp ta thôi.”

Hạ Viên vươn tay vỗ tay Hạ Thành nói: “Thành ca ca, nếu kết quả tìm hiểu không giống ý huynh, người sẽ làm sao?” Lệnh của phụ mẫu, lời nói mới mai, Hạ Thành có thể làm thế nào? Thời gian này Hạ Viên đang học quy củ, thế mới biết phải định trường nữ nhà người ta là lệ bất thành văn, nếu muốn định thứ nữ nhà người ta, rồi loạn thứ tự trường thứ, đối với hộ gia đình nhà người ta mà nói, là chuyện tối kỵ. Huống hồ Hạ Thành còn là trưởng tôn Hạ phủ, nếu không có chuyện bất ngờ gì xảy ra, tất nhiên nên vì hân định Đại nữ nhi mới đủ mặt mũi. Nếu Đại nữ nhi Nghiêm gia chưa hứa cho người, lại hứa Nhị nữ nhi đi ra ngoài trước, chỉ sợ sẽ thành trò cười. Thêm nữa lúc này Sư Đình lại dẫn theo hai nữ nhi cùng tới Hạ phủ, khi hợp bát tự toàn bộ đều hợp lên, nếu Hạ phủ định Nhị cô nương Nghiêm Dung, không nói Đại cô nương Nghiêm Kiều bị mất mặt mũi, tương lai hứa cho người sợ bị người ta nói một tiếng là Hạ phủ chọn thừa lại. Nghiêm gia quyết sẽ không để chuyện này phát sinh. Hiện nay bàn đến bàn đi, chỉ có chuyện định Nghiêm Kiều, cũng không có chuyện định Nghiêm Dung.

Trong lòng Hạ Thành kỳ thực cũng rõ ràng, chỉ sợ lúc này định chính là Nghiêm Kiều, có điều một khi tin tức chưa được xác thực, vẫn còn ôm một tia hi vọng. Lúc này nghe được lời nói của Hạ Viên, giống như bị tát chậu nước lên đầu, sau một lúc không lên tiếng, xoay mặt nói: “Ta còn có thể làm sao chứ?”

“Thành ca ca, huynh bắt quả nhìn thấy một mặt của Kiều tỷ tỷ và Dung tỷ tỷ thôi, vì sao trong chốc lát đã kết luận mình thích thật sự là Dung tỷ tỷ? Thật ra khi ở chung, Kiều tỷ tỷ càng dịu dàng, là một người hiểu được lòng người.” Hạ Viên nhìn thấy bốn bề vắng lặng, lặng lẽ nói: “Ngày đó Hân cô cô nhìn

mặt hai tý muội nàng, còn nói tướng mạo Kiều tý tý rất tốt, có tướng vượng phu ích tử. Mặc dù Dung tý tý cũng không tồi, sợ không bằng phúc trạch thâm hậu của Kiều tý tý.”

Hạ Thành biết Hạ Từ Hân xem tướng mạo được xem là trời phú, nếu nàng nói như thế, tất nhiên cũng có chút đạo lý, nhất thời lại trầm mặc.

Hạ Viên thấy Hạ Thành không nói chuyện, lại nói thêm “Thành ca ca, khi Kiều tý tý theo chúng ta vào phòng nói chuyện, cũng nói cười như châu. Dung tý tý không tiếng động cười trước, cũng không biết cười rộ lên sẽ thế nào. Kiều tý tý ít cười, khi cười rộ lên lại say lòng người. Huynh không nhìn thấy nàng cười rộ lên như vậy, chắc chắn, như muốn say vậy. Ngày đó nàng cười trong phòng, lúm đồng tiền nho nhỏ mê người cũng hiện ra, ta kém chút nữa say bởi cái má lúm đồng tiền của nàng đấy.”

“Ha ha.” Hạ Thành sau khi nghe xong lời nói dí dỏm của Hạ Viên, không khỏi cười lên, sâu muộn cũng tan biến nhiều. Dù sao Hạ Thành cũng còn tâm tính thiếu niên, chỉ nhìn thấy một mặt của tý muội Nghiêm gia, nói thích Nghiêm Dung cũng chỉ là cảm giác nhất thời, cảm giác này lại không trải qua chung đụng cùng Nghiêm Dung, dễ dàng bị dao động. Lúc này nghe Hạ Viên hình dung tư thái cười rộ lên của Nghiêm Kiều, bất giác trước mắt như hiện a hình dáng Nghiêm Kiều, sau đó cũng cảm thấy dường như nàng cũng không tồi.

Không bao lâu sau, Hạ Viên từ trong miệng người lớn biết chuyện Hạ Thành đã định ra, quả nhiên là Nghiêm Kiều. Tuy Hạ Thành có chút mất mát, nhưng vì Hạ Viên nói Nghiêm Kiều khi cười rộ lên làm người ta như si như say, không hề kém hơn Nghiêm Dung, cũng chấp nhận kết quả này.

Chiều ngày hôm nay, Quý Thụ nghe nói Lý Thiện đang chuẩn bị định hôn cho Đại nhị tử Hạ Thành cùng Đại cô nương Nghiêm Kiều, lặng lẽ nói với Hạ Niên: “Đại phòng bên kia luôn cùng Nhị phòng đấu tranh gay gắt, lúc này lại muốn định nữ nhi Nghiêm gia, dường như có chút kỳ quái!”

“Thành nhi là trưởng tôn Đại phòng, đáng tiếc trong huyền học hẳn không có nhiều sở học lắm, tương lai chức vị của tổ phụ cũng không đến phiên hẳn, hơn phân nửa sẽ dừng trên người ta. Kể từ đó, Đại phòng tự nhiên tìm một vị trí tốt cho Thành nhi. Vài năm nay Nghiêm Phần lên như điều gặp gió, theo vài năm nữa, không chừng sẽ nhậm một cái chức vị quan trọng ở kinh thành cũng nên. Đại phòng bên kia muốn định cô nương nhà hẳn, cũng là đang suy nghĩ đến tiền đồ Thành nhi.” Hạ Niên thấy trong phòng im ắng, lật người áp Quý Thụ dưới thân, nhỏ giọng nói: “Chúng ta có ba con trai, lại chỉ có một nữ nhi, nỗ lực một chút, lại sinh thêm một nữ nhi nữa nhé?”

“Xi, chàng nghĩ ta và chàng là con heo sao? Sinh bốn đứa còn muốn sinh?” Quý Thụ âm thầm bấm ngón tay tính ngày, lúc này cách ngày ấy còn có ba ngày, cũng là kỳ an toàn, tất nhiên không dễ mang thai. Sau khi sinh Hạ Cẩn, cũng lặng lẽ tìm Tôn Tiểu Tư lấy thuốc tránh thai, nhưng theo Tôn Tiểu Tư nói thuốc này uống có nhiều tác dụng phụ lắm, sẽ rụng tóc, còn có thể không ăn uống được, hơn nữa không dám chắc sẽ không mang thai. Không còn cách nào khác, sau này chỉ còn cách tính ngày sinh hoạt vợ chồng thôi. May mà mình cũng không mang thai.

Hai người quán quýt một phen, Quý Thụ lại âm thầm nói: “Thành nhi định thân rồi, tiếp theo sẽ đến phiên Bồi nhi, qua vài năm sau sẽ đến phiên Từ nhi nhà chúng ta. Nhìn cô nương mấy phủ, chỉ có cô nương Hàn Lâm đại nhân Trần Châu hồn nhiên hoạt bát lại đáng yêu nhất, lòng ta thích nhất. Lại nhìn vài năm, chúng ta ra tay trước chiếm lợi thế, định nàng cho Từ nhi.”

“Ha ha, nàng chớ quên Từ nhi lớn lên giống ta, hiện nay mặc dù mới tám tuổi, cũng có nhiều nha đầu lớn nhìn hẳn. Những cô nương phủ khác, cũng không chỉ có Trần Châu đối tốt với hẳn, tiêu hài tử chơi cùng nhau, lúc này xem như chơi vui, tương lai không chắc đã thích đâu.” Hạ Niên đuổi cánh tay để Quý Thụ gối lên, nói nhỏ vào tai nàng: “Nàng muốn lo lắng, thì hãy lo Viên nhi nhà chúng ta kia.”

“Viên nhi thì sao?” Quý Thụ chuyển đầu, kém chút đụng phải môi Hạ Niên, không khỏi xì cho hẳn một cái, sắc giọng: “Nói chuyện đằng hoàng đi, sao lại móc ra chuyện này?”

Thấy Quý Thụ hờn dỗi, Hạ Niên nhin không được lại thân thiết một phen, thế này mới cười nói: “Thành nhi và Bồi nhi lặng lẽ nói với ta nói vài vị nhi tử nhà tướng quân đối Viên nhi không tầm thường, lại mơ hồ nghe được Tướng quân phu nhân rất yêu thích Viên nhi, đợi Viên nhi lớn hơn một chút, sẽ chính thức đến phủ cầu hôn. Năm ấy lúc Viên nhi mới hơn bốn tuổi, không phải Tướng quân phu nhân dẫn theo sáu nhi tử đến đây mai mối sao? Sau này nhờ Trương công chúa đặt ra, có thể này mới được giải quyết. Đoán chắc không bao lâu sau Tướng quân phu nhân sẽ đến phủ cầu hôn. Viên nhi còn nhỏ, tất nhiên không thể hứa cho người nhanh như vậy, có điều nhà Tướng quân nhắc tới, cũng không tốt cự tuyệt. Nàng nên suy nghĩ biện pháp đối ứng mới đúng.”

“Nếu thật vẫn không được, nhiều nhất thì lại nhờ Trương công chúa tôn đại Phật đi ra trấn trụ là được.” Quý Thụ trầm ngâm một lúc lại nói: “Chúng ta chỉ có Viên nhi là nữ nhi duy nhất, tất nhiên không muốn sớm hứa cho người. Huống hồ nữ hài nhi lập gia đình, chủ yếu phải gả cho người yêu thương nàng, cũng phải chính nàng thích, ngày qua ngày mới có màu sắc vui vẻ. Nếu không thích, dù có cao môn đại hộ, cũng nhạt như nước ốc mà thôi. Nếu như đã thích, dù có vấn đề nan giải cỡ nào, cũng có thể tìm cách giải quyết, ngày bất giác cũng không khổ sở.” Nói xong, lại thở dài.

“Trong Hạ phủ chỉ có thanh danh tốt, những thứ khác không đáng giá nhắc tới, nàng đi theo ta, tất nhiên không khoái hoạt bằng lúc trước ở nông thôn.” Hạ Niên lại biết Quý Thụ bỗng nổi lên cảm xúc, ôm chặt nàng nói: “Hạ gia nhiều người, lại thích thanh danh, bên ngoài lại thích duy trì mặt mũi, trở về về phủ ngược lại chung đụng không tốt. Trên nàng có bà bà, lại có thái bà bà, hiện nay lại mang theo bốn đứa nhỏ, tất nhiên là không dễ. Tương lai nếu muốn hứa Viên nhi cho người, thật nên hứa người giống người phủ tướng quân như vậy, trôi qua mới khoái hoạt. Người trong phủ tướng quân ý là vô tướng, nên cũng lười cong cong queo queo, người ta vừa nói, bọn họ liên tục tiếp nói cái gì bọn họ chỉ biết ra trận giết địch, không hiểu về nho nhã lễ tiết, ngày cũng trôi qua thông khoái. Lại thêm, người trong phủ bọn họ chỉ kết hôn với một phu nhân, rồi rảnh rỗi dẫn theo phu nhân rêu rao khắp nơi, cũng không thích ôm gối diêm, nhà người gả đến nhà bọn họ đường làm quan trôi qua cũng rộng mở. Nàng xem một chút tác phong tướng quân phu nhân kia, nếu không phải tướng quân ngầm đồng ý, dung túng, nàng cũng không dám quá mức.”

Buổi nói chuyện cũng làm Quý Thụ phân tích được gia sự nhà Tướng quân, sau một lúc lâu nói: “Nói như vậy, nhà tướng quân thật ra là một cửa hôn nhân tốt. Lần tới đi đến phủ tướng quân, cũng muốn tình té nhìn mấy vị nhi tử nhà họ, nhìn xem vị nào cùng Viên nhi hợp hơn.”

“Nếu không phải Trương Hoa An và Viên nhi kém mười tuổi, ta thấy hẳn rất không tồi.” Hạ Niên cười dài, “Nếu không nữa thì, chọn người ít tuổi nhất

Tương Hoa Cái cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: VẬT NHỎ BÌNH THƯỜNG

Quý Thụ và Hạ Niên ở trong phòng nói chuyện, Sử Nghi cũng đang ở trong phòng kể tai nói nhỏ với Hạ Từ Đình: “Anh nhi đã mười lăm tuổi rồi nhưng vẫn chưa hứa hôn, Thành nhi bên Đại phòng mới mười bốn tuổi đã hứa hôn rồi, thiếp nghĩ tâm liền đau. Chẳng thường hay ra ngoài, chẳng lẽ không nhìn thấy nhà nào xuất sắc hay sao?”

“Người xuất sắc thì có, nhưng không định thân rồi, thì tuổi vẫn còn nhỏ.” Hạ Từ Đình lật người nói: “Những thân gia quen biết với nhà chúng ta, đếm tới đếm lui, chỉ có mấy vị nữ tử nhà Tướng quân và phủ An Bình Hầu là xuất sắc thôi, có điều hai nhà bọn họ chưa chắc sẽ để ý Anh nhi.”

“Hừ, Anh nhi nhà chúng ta không bằng ai hả?” Sử Nghi không phục, “Đại thái thái nuôi nữ nhi đến mười chín tuổi, vẫn có biện pháp vào trong phủ Tướng quân làm phó Tướng phu nhân, chẳng lẽ thiếp lại không có cách nào gả nữ nhi đến nhà tốt sao?”

Hạ Từ Đình thở dài: “Chính vì nàng nghĩ như vậy, mới tri hoãn Anh nhi. Đầu năm nay Mạc phủ nhắc tới thân hôn, mặc dù nữ tử không tính xuất chúng lắm, nhìn cũng xứng với Anh nhi rồi, nàng lại kén cá chọn canh, cự tuyệt người ta. Trong lòng nàng nghĩ Đại thái thái có thể gả nữ nhi đến phủ Tướng quân làm phó Tướng phu nhân, phủ Tướng quân hiện giờ có sáu nữ tử, ba người cũng tương đương Anh nhi, nàng cũng nghĩ muốn gả Anh nhi đến phủ Tướng quân làm thiếu tướng phu nhân. Ta nói nàng, chuyện này nàng cũng đừng suy nghĩ nữa. Nàng nhìn một vị nam nhân Tướng gia đi, có người nào không phải hơn hai mươi tuổi mới thành thân không? Cho dù bọn họ coi trọng Anh nhi, Anh nhi có thể đợi đến hơn hai mươi sao? Bây giờ Anh nhi đã mười lăm rồi, nếu là người ta đã sớm định thân rồi, nàng còn muốn không thông. Nàng còn làm nó một hai năm, ngay cả người như nhà Mạc gia cũng sẽ không tới cửa định thân, nàng hãy cẩn thận suy nghĩ.”

Sử Nghi thấy Hạ Thành mười bốn tuổi đã định thân rồi, nữ nhi mình mười lăm mà vẫn chưa có tin tức, kỳ thực trong lòng đã sốt ruột lắm rồi, lúc này nghe lời nói của Hạ Từ Đình..., cũng biết là có lý, nhất thời kinh ngạc nói: “Qua năm đã mười sáu rồi, nếu không hứa cho người, chẳng lẽ.... chẳng lẽ ta thật sự làm lỡ nàng sao?”

“Anh nhi mười lăm, Kỳ nhi cũng mười ba rồi, nàng đừng làm đứa lớn không gả cho người, thì ngay cả đứa nhỏ người ta cũng không đến cửa nhắc tới định thân, lại làm lỡ cả hai đứa.” Hạ Từ Đình thấy khuyên Sử Nghi ý động, ôm vai nàng nói: “Hứa nữ nhi cho một môn hộ tương đương là được, làm gì cần phải treo cao cửa lớn chứ?”

Sử Nghi mặc dù mạnh mẽ, lúc này ở trong lòng Hạ Từ Đình, cũng liền mềm nhũn, “Ừm” một tiếng nói: “Nói cũng có lý.”

Ngày hôm sau, Hạ lão thái thái lên tiếng, bảo Sử Nghi và Lý Thiện tìm một vị tú nương tài giỏi bậc nhất đến dạy cho Hạ Viên và Hạ Ý. Vì trang tư lự của Hạ lão thái thái ngoại trừ làm tư lự, mấy năm nay còn làm một ít thủ phẩm tinh xảo. Nếu Hạ Viên và Hạ Ý ba năm sau có thể tham gia đại hội Tú Phẩm Nam Bắc, nằm trong bảng xếp hạng, trang tư lự có danh tiếng các nàng, lượng tiêu thụ khẳng định tăng lên rất nhiều.

Cuối cùng Sử Nghi và Lý Thiện thỉnh đến một vị vốn là tú thêu Châm công cục trong cung, sau này tú nương này được thả ra cung. Vị tú nương này tên là Tô Thái Thanh, thêu công vô cùng tốt. Khó được nhất là, còn viết chữ rất tốt, có thể thêu lên một thê tự rất khác biệt. Có điều vì Tô Thái Thanh thêu quá nhiều năm, ánh mắt hơi không tốt, buổi tối không dám thêu nữa, chỉ dạy Hạ Viên và Hạ Ý vào ban ngày mà thôi. Hạ Viên sau khi biết được Tô Thái Thanh vốn gả cho người, nhưng vì vào cửa ba năm nhưng không sinh con nên bị phụ gia vứt bỏ, không khỏi thấy nàng đáng thương. Tô Thái Thanh thấy Hạ Viên và Hạ Ý nhu thuận, cũng dụng tâm dạy dỗ các nàng.

Ngày hôm nay móng tay Hạ Viên bị xước một mảng, lấy kéo chỉnh đốn một chút, nhưng lại bị tưa viền móng, nhất thời sợ lúc phác thảo thêu tạo thành một đường, nên muốn đến phòng Quý Thụ tìm kim móng tay chỉnh đốn lại. Vừa đến phòng Quý Thụ, đã thấy Hạ Từ và Hạ Nặc đã ở đó, Hạ Cẩn từ trên đầu gối Thu Đường bỏ chạy đi, reo lên: “Ta không cắt đâu, không cắt đâu!” Thu Đường đứng lên đuổi theo nói: “Còn chưa cắt xong đâu!”

“Đừng chạy!” Hạ Viên thấy Hạ Cẩn vừa chạy vừa quay đầu nhìn người lớn, đợi vào phòng liền giả vờ muốn đuổi hắt. Hạ Cẩn chạy lạch bạch càng nhanh hơn, vừa chạy vừa cười. Hạ Nặc thấy Hạ Cẩn chạy qua người mình, không khỏi cười hi hi đuổi theo Hạ Cẩn giúp Thu Đường, ôm cổ nói: “Bắt được, bắt được rồi nè!”

“Móng tay tiểu hài tử ra thật nhanh, mới chỉ bốn năm ngày, đã ra dài rồi. Vẫn nên cắt bỏ cho sạch sẽ, mới không bị vậy bẩn.” Quý Thụ vén mình đi vào, thấy Hạ Viên đến đây, hỏi một chút chuyện học thêu như thế nào, lại gọi người bưng điểm tâm lên cho nàng ăn. Bỗng nghe Thu Đường cười nói: “Cẩn nhi mỗi khi cắt móng tay, đều cắt được một nửa sẽ bỏ chạy.”

Hạ Cẩn nay đã ba tuổi rồi, nhưng hắt không giống Hạ Từ thông minh, cũng không bình tĩnh giống Hạ Nặc, mà lại khỏe mạnh kháu khỉnh, có chút ngây thơ. Đến hôm nay vẫn còn chưa nói lưu loát, có lúc phát âm còn không chuẩn. Chẳng biết tại sao, cả nhà lại rất thích tiểu đệ đệ thoát nhìn không thông minh lại rất đáng yêu này, thường thích chọc hắt chơi.

“Để ta cắt giúp cho hắt!” Hạ Viên nhận kim móng tay từ Thu Đường, nhìn thấy là mới làm, không khỏi hỏi: “Cái kim móng tay hơi lớn lần trước sao không thấy nữa vậy?”

“Còn không phải đã bị Đại thái thái lấy đi sao.” Thu Đường cười nói: “Từ trước đến nay các nàng đều dùng kéo cắt bỏ móng tay, lại dùng mài móng tay để mài đều viền cạnh, thế này mới bôi nước Phong Tiên hoa. Sau này khi thử dùng kim móng tay của thiếu phu nhân, không tới vài ngày đã muốn lấy đi. Cũng may còn dư lại cái kim nhỏ này có thể dùng được.”

Kim móng tay này là Quý Thư bảo người làm, đầu tiên là bảo thợ rèn dùng sắt làm nên, vì thợ rèn lần đầu tiên làm cái này, nên làm không tốt, hơn nữa kim móng tay này lại rất dễ gỉ sét. Vì cắt móng tay cho mấy hài tử nhỏ, rốt cuộc Quý Thư lo lắng kim móng tay rất dễ gỉ sét kia, sau đó đơn giản bảo thợ rèn làm móng tay bằng hai thanh bạc. Không nghĩ lúc này bị Đại thái thái lấy đi. Hạ Viên cũng đau lòng cái kim móng tay bằng bạc kia. Không khỏi hăm hừ nói: “Lần trước muốn bàn chải đánh răng nương bảo người làm, lần này lại là kim móng tay, lần tới còn không biết là cái gì nữa đây!”

Thời đại này tất nhiên có vật làm sạch răng, đa số người ta dùng cành dương liễu hoặc cành hòe lột thành sợi mảnh chà răng. Gia đình nhà phú quý thì dùng lông bò ngựa làm bàn chải đánh răng, nhưng giá rất đắt. Quý Thư bảo người dùng lông heo làm bàn chải đánh răng, mang tặng các phòng, nghĩ nếu bọn họ cảm thấy dùng tốt, bản thân tự nhiên lấy bạc bảo người đi làm. Ai biết Đại thái thái chờ không kịp người làm đưa tới, lại đây muốn của Quý Thư.

Quý Thư làm một số việc vặt mặc dù không quá khoa trương, nhưng nàng làm bàn chải đánh răng cho người ta, làm kim móng tay, làm một số vật nhỏ trong cuộc sống, còn giải thích kỹ càng cho mấy đứa trẻ cách sử dụng thế nào. Những vật nhỏ này nọ này, trong thoáng chốc ở trong sinh hoạt lại rất có tác dụng. Hạ Viên cũng biết, Quý Thư chỉ thường làm mấy vật nhỏ có trong sinh hoạt thường ngày, vừa không hiển sơn lộ thủy, lại rất tiện dụng trong cuộc sống mọi người. Có khi bản thân không cẩn thận lộ ra chút ít bản sự, Quý Thư cũng chỉ cho là ngày thường mình giảng dạy nhiều với mấy hài tử, bọn họ mới hiểu được, cũng không để trong lòng.

Thấy Hạ Viên bắt tay nhỏ bé Hạ Cẩn muốn cắt móng tay, Hạ Cẩn lại muốn thật lui rồi đi không chịu cắt, Hạ Từ vội đi lại cười nói: “Cẩn nhi, ca ca giúp đệ vẽ tranh lên móng tay được không?”

“Vẽ tranh, được ạ!” Hạ Cẩn vừa nghe muốn vẽ tranh lên móng tay, ngược lại duỗi tay nhỏ bé đến trước mặt Hạ Từ.

Hạ Từ lấy bút tô ti mi lên chỗ móng tay cần cắt của Hạ Cẩn, tô đen hết móng tay mọc dài ra, cười hi hi nói: “Cẩn nhi nhìn xem, ta đang vẽ tóc cho móng tay đệ này! Ca ca giúp đệ cắt tóc móng tay nhé?”

Cắt móng tay thì không đồng ý, nhưng cắt tóc móng tay lại chơi rất vui! Hạ Cẩn khoái trá ngồi trước mặt Hạ Từ, đưa đầu ngón tay đến cho Hạ Từ cắt tóc móng tay. Chỉ một lát, mười ngón tay đã cắt sạch sẽ.

Quý Thư lặng lẽ nói với Hạ Viên: “Con và Từ nhi khi ba tuổi, đã thông minh rồi. Cẩn nhi lại ngây ngô ngơ ngẩn.”

“Nương, tiểu đệ đệ như vậy mới đáng yêu.” Hạ Viên đi xoa bóp lưng cho Quý Thư, kể tai nói: “Nương, có phải ngài nên sinh thêm một muội muội cho chúng con hay không?”

“Chỉ có một nữ nhi là con không được sao?” Quý Thư nắm mặt Hạ Viên, nhìn trái nhìn phải nói: “Ồ, Viên nhi lại cao hơn chút nữa rồi, có khí sắc hơn nhiều, không bằng bảo người đến đo y phục làm thêm một bộ quần áo mới?”

“Con vừa qua bên này, đã nghe Đại thiếu phu nhân Nhị phòng đang đo y phục cho Anh tỷ tỷ, còn muốn làm thêm đồ mới đó!”

“Qua mấy ngày nữa Thẩm phu nhân gả nữ nhi, chắc là muốn lúc nào nhiệt đó mặc chút đồ mới đó mà. Đến lúc đó phu nhân các phủ đều đi tới, đúng là hội quần anh đây.”

Khi Quý Thư và Hạ Viên đang nói chuyện, Sử Nghi đứng là đang ở trong phòng chỉ huy mấy người đo y phục làm đồ mới, mở miệng nói: “Mầu hoa hồng đã xưa rồi, mầu xanh nhạt lại quá đơn thuần, mầu vàng nhạt khá được, nhưng mặc mùa này lại lộ vẻ ngả ngớn.” Nói xong lật tới lật lui mấy cuộn vải vừa mới mua về, cuối cùng lại chọn mầu hồng đào đưa cho Anh nhi may xiêm y.

Hạ Anh bị mấy bà tử đo kích cỡ ép buộc loay hoay, không khỏi quay đầu nói với Sử Nghi: “Nương, trong phủ đã làm xiêm y mùa thu cho con rồi, mỗi người chúng ta có hai bộ, lúc này vô duyên vô cớ lại làm nữa là sao vậy?”

“Xiêm y mùa thu trong phủ làm thống nhất nhau, con và các cô nương khác đều làm cùng kiểu dáng và mầu sắc, đúng cùng nhau làm sao thấy được con. Lúc này làm cho con mấy cái y phục kiểu dáng và mầu sắc không giống, để người ta nhìn thêm vài lần.” Sử Nghi thấy bà tử ép buộc xong, cười tùm tùm nói: “Thẩm phu nhân gả nữ nhi, mấy ngày nữa sẽ điếm đồ cưới, các cô nương các phủ tất nhiên sẽ đến góp vui nhìn đồ cưới, chúng ta cũng đi, đến lúc đó con đoan trang chút, trên mặt nương cũng dính chút quang.”

Trong kinh thành khi gả nữ nhi, có phong tục điếm đồ cưới. Mấy ngày trước khi nữ nhi xuất gia, sẽ chọn một ngày lành mang đồ cưới đến trước mặt mọi người kiểm kê, sau đó lại liệt kê đồ cưới ra. Đến lúc đó sẽ thỉnh các phu nhân và các cô nương các phủ đến xem lễ. Đồ cưới này là thể diện nhà mẹ đẻ, cũng là tài sản riêng của cô nương đó. Điếm đồ cưới thứ nhất có ý làm người ta chứng kiến, thứ hai là làm người ta lấy dính chút không khí vui mừng.

Vì nữ nhi Thẩm phu nhân tài mạo xuất chúng, tài thù lại rất tốt, vài năm trước được tuyển vào trong cung làm tư tú nữ quan, bây giờ bị Hoàng thượng và Hoàng hậu chỉ định làm chính phi cho Nhị hoàng tử, ít ngày nữa sẽ chính thức đại hôn. Ngay lập tức các phu nhân có thể diện trong kinh thành, ngày điếm đồ cưới hôm đó, đều phải đi tới náo nhiệt bầu vịu chút giao tình.

Tư tú nữ quan là theo bên cạnh công chúa bồi đọc sách bồi thù, còn kiêm một chút chuyện về thù thừa. Mặc dù chức vị không cao, nhưng rất có mặt mũi. Lại thêm Hoàng hậu và Hoàng quý phi lúc ban đầu chính là tư tú nữ quan mà được tuyển, đối tư tú nữ quan có chút hảo cảm, mọi việc cũng sẽ che chở một hai, cho nên tư tú nữ quan cuối cùng không phải tuyển làm phi tử hoàng tử, ngay cả khi thả ra cung cũng được Hoàng thượng và Hoàng

hậu chỉ định hôn nhân, rất vinh quang.

Sử Nghi nghĩ Thẩm phu nhân gả nữ nhi, ngày điểm đồ cưới đó, các phu nhân đi đến phủ nhất định rất nhiều, lão thái thái muốn đi qua, cũng sẽ dẫn theo mấy tôn nữ đi theo cùng, đến lúc đó nữ nhi mình mặc sáng sủa chút, cũng dễ dàng làm người ta nhớ kỹ, nếu có thể mượn miệng các phu nhân trong phủ tăng bốc tài mao nữ nhi. Không sợ không có người tới cửa cầu hôn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: TRẠNG NGUYÊN LANG TUẦN ĐẠT

Đợi đến ngày Trầm phu nhân điểm đồ cưới cho nữ nhi, các phu nhân các phủ thường hay lui tới quả nhiên đã sớm đi tới Trầm phủ chúc mừng. Hạ lão thái thái dẫn theo Hạ Anh Hạ Mẫn Hạ Viên đến cửa Trầm phủ, sớm có ma ma quản sự chạy đi thông báo, Trầm phu nhân tự mình ra đón.

Hạ Viên thấy tuổi Trầm phu nhân khoảng ba mươi bảy ba mươi tám, đôi chân mày thanh nhiên, tuy nói đã không còn trẻ, nhưng vẫn có một cỗ ý nhị đặc biệt. Nghe nói nữ nhi bà trưởng thành rất giống bà, cũng là một mỹ nhân, trách không được khi tiền cung đã bị Hoàng hậu chú ý, bây giờ đã sánh đôi cùng Nhị hoàng tử rồi!

Trầm phu nhân nhìn thấy mấy vị cô nương Hạ phủ, đã đi tới khen trước: “Ôi chào, toàn bộ đều thanh tú thủy linh.” Nói xong nhìn Hạ Viên một chút nói: “Đây có phải là nữ nhi của Hạ Niên không, nhìn đáng vẻ như bánh bột ngô in ra vậy, nghe nói còn có một ca ca long phượng thai, đáng tiếc mấy năm nay ta luôn ở ngoại thành dưỡng bệnh, vẫn còn chưa gặp được!” Nói chuyện, dẫn đám người Hạ lão thái thái vào chính phòng.

Thẩm gia ba đời đều được phong hầu, đến thế hệ này của Trầm lão thái gia, theo danh sách xuất thân, cũng là người rất quan trọng trong kinh thành. Lúc ấy Trầm lão thái gia và Hạ lão thái gia đều cùng là tiền sĩ, rất có giao tình. Trầm phu nhân hiện giờ là nàng dâu thứ sáu của Thẩm gia. Trước đây Hạ Niên từng xem tướng cho nàng dâu thứ ba của Thẩm gia, nói giữa lông mày nàng có nốt ruồi cát, chắc chắn sẽ sinh quý nam, sau đó quả nhiên sinh hạ quý tử. Đặt tên là Thẩm Nguyên Chi, ba tuổi đã đọc sách, tới năm tuổi thì làm thơ, mười sáu tuổi đã làm trạng nguyên. Bây giờ đã hai mươi tuổi, đang nhậm một chức vị quan trọng trong triều đình, nhìn Thẩm gia một nhà phú quý, thật đúng là cần phải nhờ hán đây!

Khi đi vào chính phòng, nhìn thấy các nơi đều treo mạn trường màu đỏ, các ghế gỗ đàn hương được lót đệm thối thái vân, đều là vui mừng. Các phu nhân ở trong phòng nhìn thấy Hạ lão thái thái đi vào, cũng là đám người Thượng thư phu nhân, An Bình Hầu phu nhân, Trần phu nhân, Trần Nam phu nhân. Hạ Viên liếc mắt một cái, phát hiện đa số là người quen. Quả nhiên trong các phu nhân quyền quý trong kinh thành đều đến đầy đủ rồi? Không đúng, theisu một người, Tướng quân phu nhân không có tới.

An Bình Hầu phu nhân vừa thấy Hạ Viên liền kết thúc câu chuyện bảo nàng qua, cười nói: “Mấy ngày không gặp được con rồi. Mấy ngày hôm trước ở phủ công chúa hỏi qua, còn nói con dạo gần đây đang bận rộn học thi, ngay cả phủ Trưởng công chúa cũng ít đi tới. Ta nói hôm nay đến phủ Thẩm gia, người lớn nhà con chắc chắn sẽ dẫn theo các tiểu cô nương đến đây xem đồ cưới, quả nhiên đã đến. Đồ cưới này khẳng định có rất nhiều danh phẩm thiêu, các con đang học thi khẳng định phải đến xem chút.”

Lại có một vị phu nhân nhìn thấy An Bình Hầu phu nhân kéo Hạ Viên nói chuyện, nói nhỏ với một vị phu nhân khác: “Vị tiểu thư này là nữ nhi long phượng thai của Hạ Niên Hạ phủ, lớn lên thật xinh đẹp, nghe nói thiều thừa cũng làm tốt lắm. Nghe nói lúc hơn bốn tuổi, Tướng quân phu nhân và An Bình Hầu phu nhân đã tới cửa cầu thân, muốn định nàng làm thê tước. Sau này vẫn là Trưởng công chúa đặt điều kiện, nói muốn cầu thân, phải có công danh mới được. Thế này hai nhà mới thôi. Bây giờ nhi tử nhà Tướng quân đã có công danh, tiểu nhi tử bên kia bất quá mới mười tuổi, nghe nói cũng không tồi, qua vài năm cũng sẽ vì hán tìm cái công danh. Lúc ấy, chỉ sợ hai phủ lại muốn cướp đoạt nữa đây. Chúng ta chỉ cần chờ xem diễn thôi!”

Một vị phu nhân khác biết được một ít chuyện bí mật năm đó, lúc này cũng nói nhỏ: “Tướng quân phu nhân và Thẩm phu nhân luôn không thích nhau, mặc dù An Bình Hầu phu nhân và Tướng quân phu nhân cũng có lui tới, nhưng nàng là muội muội Thẩm phu nhân. Nghe nói, chỉ cần Tướng quân phu nhân muốn tìm thứ gì, An Bình Hầu phu nhân và Thẩm phu nhân sẽ tìm cách cướp trước. Vì nghe đâu Tướng quân phu nhân rất thích Viên tiểu thư này, nhà An Bình phu nhân cũng có vài nhi tử, tất nhiên muốn tìm cách đoạt lấy trước, định trước Viên tiểu thư. Đợi Viên tiểu thư này đến mười tuổi, chắn chắn lại có một trận tranh đoạt. Hai nhà các nàng tranh không phải là người, chỉ sợ tranh đoạt này chỉ là mặt mũi.”

Trần Nam phu nhân dẫn theo Tam nữ nhi Kiều Thẩm đến, Kiều Thẩm thấy Hạ Viên cũng đến, tất nhiên kéo Hạ Viên thì thầm, cười nói: “Ta nghe phủ các người cho người và Ý ty ghi danh trước Tư Tử nữ quan, đợi ba năm sau tham gia đại hội Tử Phẩm Nam Bắc. Vừa hay, lúc này nương ta cũng báo danh cho ta, cũng nằm trên danh sách. Không biết ba năm sau chúng ta có thể đi một chuyến đến Bắc Thành quốc nở mày nở mặt không!” Vì nói đến Bắc Thành quốc, Kiều Thẩm bỗng nhớ tới năm đó Hạ Viên cũng đã nhận tiểu hoàng tử Đường Chí Lễ làm “đệ đệ”, lúc này che miệng cười nói: “Lúc trước còn nhỏ, không biết là chuyện gì. Thời gian trước ta theo nương ta đến phủ Trưởng công chúa, nghe người lớn nhắc đến chuyện này, nói người từ nhỏ đã thông minh, có thể chế trụ được tiểu hoàng tử ngoan ngoãn gọi người một tiếng tỷ ty, làm ta cười đau cả bụng.”

Nói tới Đường Chí Lễ, Hạ Viên cũng nhớ lại hán lúc đó thân bất do kỷ thái độ quần bách phải kêu mình một tiếng tỷ ty, không khỏi phì cười nói, “Khi ấy còn nhỏ, chuyện này cũng không nhớ rõ nữa. Chỉ nhớ ở trước mặt mọi người hán gọi ta một tiếng tỷ ty, lòng ta thật vui sướng thôi.”

“Người nói, ba năm sau nếu đi đến Bắc Thành Quốc, có phải sẽ gặp được “đệ đệ” người không? Kiều Thẩm nhìn không được cười rộ lên, mắt tỏa sáng nói: “Nếu như hán gặp người, có phải còn phải gọi tỷ ty nữa không?”

“Ha ha, từ phi ra lại thắng hẳn cái gì đó, mới có khả năng để hẳn gọi ta một tiếng tỷ tỷ.” Hạ Viên đang nói, nghe thấy phái sau có người gọi mình và Kiều Thắm, nhìn thấy là Hàn Lâm phu nhân dẫn theo nữ nhi Trần Châu đến đây. Trần Châu đi tới gặp các vị phu nhân, sau đó tiến đến nói chuyện cùng Kiều Thắm và Hạ Viên, gương mặt vui vẻ nói: “Ha ha, lúc này đã đủ tuổi đến báo danh trước Tư Tử nữ quan, đến lúc đó không chừng chúng ta đều đi tới Bắc Thành quốc đấy! Ta nói cho các ngươi, danh sách trúng tuyển có 20 người, có thể có vài người chúng ta cũng biết đó!”

“Mấy người kia có ai? Nói nhanh lên.” Hạ Viên không khỏi cười nói: “Ta chỉ biết mình và Ý tỷ đều nằm trong danh sách, nhưng những người khác thì không biết.”

“Ta đọc một lần nhớ được tên đấy!” Trần Châu là người đầu tiên biết danh sách được tuyển chọn, lúc này dương dương tự đắc, cố ý ngừng một chút, thấy Hạ Viên và Kiều Thắm giả vờ muốn thọc lét nàng, thế này mới cười nói: “Hạ Viên, Hạ Ý, Kiều Thắm, Sừ Duyệt... Các ngươi nói, trong 20 người đó, đã có mấy người rất quen nha. Đến lúc đó những người này sẽ chọn ra mười người, nhất định cũng có quen biết. Nếu chúng ta đều tuyển trúng, vậy là tốt nhất rồi!”

“Viên nhi thì không thành vấn đề, chỉ sợ ngươi có vấn đề thôi.” Kiều Thắm biết Trần Châu tính tình hoạt bát, muốn nàng ngồi yên học thêu thực đã làm khó nàng. Lúc này có thể tuyển trúng cũng thật kỳ lạ rồi.

“Vì có thể đi Bắc Thành quốc dạo một chuyến, ta sẽ học thêu thật tốt.” Trần Châu nắm tay nắm nhỏ nói: “Chúng ta không giống với nam hài tử có thể tùy ý xuất môn, khả năng cả đời này cũng chỉ có lúc này mới có cơ hội ra khỏi nhà, cũng không phải sai đâu.”

Hạ Viên nghe Trần Châu đọc tới tên Sừ Duyệt, lại “Á” một tiếng nói: “Nàng ta cũng tuyển trúng à, vậy thì thật náo nhiệt rồi!”

Vì lúc nhỏ phụ thân Sừ Duyệt đi ra ngoài nhậm chức, nhị phu nhân mang nàng đến Hạ phủ ở một thời gian, cũng không biết là vì được nhị phu nhân sủng ái, hay là vì phụ mẫu không có bên cạnh, nên dạy dỗ sơ sài, tính tình rất bá đạo. Sau này phụ mẫu mãn chức hồi kinh mới mang về phủ. Hai năm qua cũng có lúc tới Hạ phủ, nhớ lúc nhỏ hộp đựng thức ăn bị Hạ Viên thả sâu róm, mỗi lần tới gặp nhìn thấy Hạ Viên, cũng sẽ liếc mắt nhìn nàng một cái.

Mấy tiểu cô nương đang nói chuyện, lại nghe người đằng trước đến báo tin: “Người mang đồ cưới đã đến, mời phu nhân và cô nương ra ngoài điểm đồ cưới.”

Cô nương Thắm phủ phải gả cho Nhị hoàng tử, đồ cưới tất nhiên rất phong phú. Thắm phu nhân cũng không thể kiểm xong tất cả, chỉ nói ra ba trang danh sách có những vật phẩm quý trong nào đó ngay trước mặt mọi người mà thôi, những vật phẩm khác đều giao cho quản sự bà tử đi điểm, lại mời các vị phu nhân và các cô nương đi xem náo nhiệt về đại sảnh uống chút trà.

Đợi đến khi bên ngoài có hơn mười quản sự bà tử điểm xong đồ cưới, lại có người đi mời trạng nguyên lang Thảm Nguyễn Chi đi ra đóng lại.

Trần Nam phu nhân cười nói: “Trạng nguyên lang đi ra đóng thùng đồ cưới, chúng ta tất nhiên cũng phải đi ra ngoài xem một chút.” Điểm xong đồ cưới còn có một nghi thức, cô nương phải gả nhà mình phải mời thân huynh đệ hoặc đường huynh đệ có danh tiếng xuất chúng đi ra đóng lại thùng đồ cưới, ngụ ý sau khi gả sẽ tài lộ thịnh vượng, nhân tài kiệt xuất.

Các vị phu nhân và các cô nương lúc này đã đứng lên hết cười nói: “Trạng nguyên lang đóng lại, cát tường nhường nào, sao lại không xem?”

“Nhìn thấy không, đó chính là trạng nguyên lang Thảm Nguyễn Chi, năm ấy mới mười sáu tuổi đã khảo trúng Trạng nguyên, mang hi phục mũ đồ, cưỡi ngựa đeo hoa hồng đi dạo phố, khí thế hăm hở, một đường làm các thiếu nữ đều mê hoặc.” Các vị phu nhân ra sảnh chính, vào trong viện nhìn Thảm Nguyễn Chi đóng lại các thùng đồ cưới, đều cười nói: “Có trạng nguyên lang đóng lại trang đồ cưới, tất nhiên sẽ càng thêm cát tường, đến lúc đó tân nương cũng sinh được một trạng nguyên lang.” Những người này nói ra lời cát tường, cũng đã quên cô nương Thắm gia gả chính là Nhị hoàng tử, đến lúc đó sinh nhi tử chính là hoàng thân quốc thích, cũng không cần phải khảo thí.

“Nghe người ta nói, nghe nói trạng nguyên lang đến nay vẫn chưa thú thân, không phải không nguyên đốn dâu, mà là không dám đốn dâu, không biết chuyện này có thật không?” Lại có một vị phu nhân mới được điều vào kinh thành Mã phu nhân lặng lẽ nói với Trần phu nhân: “Nghe nói là tiểu công chúa nhìn trúng trạng nguyên lang, muốn để hẳn làm phò mã, bảo hẳn đợi nàng trưởng thành.”

“Ngươi nghe những lời đàm tiếu này từ đâu?” Trần phu nhân không khỏi tròn mắt, nhỏ giọng nói: “Tiểu công chúa chỉ mới hơn chín tuổi, biết cái gì chứ? Chấn chấn là nói bậy.”

“Dân gian lan truyền như vậy đấy, nếu không, trạng nguyên lang đã hai mươi tuổi rồi, vì sao còn chưa đốn dâu?” Mã phu nhân xuất thân bình dân, nghe không ít phỏng đoán trong dân gian, tự cho chuyện phỏng đoán đều có thể. Lúc này thấy Thảm Nguyễn Chi ngọc thụ lâm phong, vừa không cưới thì từ, cũng không nạp thiếp, nên rất tin tưởng truyền thuyết dân gian đồn đãi Thảm Nguyễn Chi là đang đợi Tiểu công chúa trưởng thành để làm phò mã là thật sự, quán quýt lấy Trần phu nhân hỏi cho đến cùng.

Trần phu nhân bị làm phiền quá, quyết định cách xa Mã phu nhân xa một chút.

Hạ Viên đứng lúc đứng bên cạnh Mã phu nhân, cũng nghe được lời của nàng, nhin không được cười lên.

“Thật sự rất tuần đúng không?” Hạ Anh ngượng ngùng đi ra phía trước, chỉ đứng sau mọi người nhìn Thảm Nguyễn Chi mấy lần, nhỏ giọng nói với Hạ Viên: “Nghe nói hẳn và Tường Hoa An phủ Tướng quân đều là người mà các phu nhân hài lòng chọn làm phu tử (con rể) nhất... Đang nói bồng dừng lại, vụng trộm nhìn Thảm Nguyễn Chi.

“Thôi, hẳn cũng không tuần bằng phụ thân ta, có cái gì đáng xem đâu?” Hạ Viên thấy đáng về mê mẩn của Hạ Anh, sợ nàng luống cuống, lấy tay kéo tay áo nàng nói: “Anh tỷ tỷ, chúng ta đi vào trước đi!”

“Ừ, ừ, đi vào!” Miệng Hạ Anh đáp lại, hai chân lại giống như dính chặt vào mặt đất.

Nguy rồi, chẳng lẽ Anh tỳ tỳ chỉ nhìn Thẩm Nguyên Chi vèn vèn mấy lần đã đánh mất linh hồn nhỏ bé rồi? Đám người Hạ Anh xưa nay đều bị nhốt trong khuê phòng đại viện, rất ít khi nhìn thấy nam tử trẻ tuổi, lúc này nhìn thấy trạng nguyên lang tuần dật như thế, tất nhiên sẽ nhìn nhiều hơn mấy lần. Hạ Viên nhìn Hạ Anh, lại theo ánh mắt nàng nhìn về phía Thẩm Nguyên Chi, lắc đầu nói: “Ngay cả tiểu ca ca muội còn tuần hơn hẳn, chẳng có gì hay xem cả.”

“Muội còn nhỏ, biết cái gì?” Hạ Anh thuận miệng nói một câu, ánh mắt lại dán chặt vào Thẩm Nguyên Chi đang đóng lại các thùng đồ cưới.

Đợi khi Thẩm Nguyên Chi đóng lại các thùng đồ cưới xong rồi đi, Hạ Anh mới thất lạc cùng mọi người đi vào sảnh chính.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: HÔN SỰ HẠ ANH

Đợi trở về Hạ phủ, mấy ngày nay Hạ Anh đều bất an, ăn ngủ không ngon. Sứ Nghi nghe tin, vội mời đại phu đến xem, lại không nhìn ra được bệnh gì. Chi nói có thể dạ dày yếu, ăn uống thực thối, ăn thức ăn nhẹ mấy ngày là ổn. Ai ngờ qua nửa tháng, Hạ Anh ăn càng ngày càng ít, dần dần tiêu tụy. Sứ Nghi không còn cách nào khác, đành đến miếu cầu một tấm bùa hộ mệnh cho nàng, lại tìm một đại phu nổi tiếng đến xem, cũng không nhìn ra là bệnh gì.

Hạ Viên nghe Hạ Anh mệt mỏi không muốn ăn cơm, lại không nhìn ra được là bị bệnh gì, nhất thời cả kinh, nhớ tới tình hình ngày ấy khi Hạ Anh nhìn thấy Thẩm Nguyên Chi. Nhưng mà chuyện này quan hệ đến thanh danh Hạ Anh, thật sự không thể nói lung tung, càng không được lộ ra một chút tiếng gió. Có cô nương Trần phủ làm ví dụ ngay trước mắt. Lúc trước vị Trần cô nương ái mộ Hạ Niên phụ thân mình, truyền ra mọi người đều biết, sau khi phụ thân dẫn theo đám thê nhi (vợ con) quay về kinh vị Trần cô nương kia mới hết hy vọng. Có điều tuổi tác nàng hơi lớn, lại nghe được nàng lúc trước ái mộ người xuất sắc, nhà đại hộ kia không chịu gánh nàng vào làm chính thất, sau đó đành phải làm kế thất cho một tiểu quan. Tình hình Hạ Anh bây giờ thật giống vị Trần cô nương kia, nếu bị truyền ra việc nàng ái mộ Thẩm Nguyên Chi đến thành bệnh, không có lợi cho hôn sự của nàng. Nhưng mình là tiểu cô nương, thật không thể chạy tới khuyên nàng, bây giờ ngoại trừ hi vọng chính nàng tỉnh ngộ, thật sự không có cách nào khác.

Ngày hôm nay, Sứ Nghi hỏi chuyện nghe Hạ Anh vẫn không ăn được nhiều lắm, ở trong phòng càng phát sầu thêm. Hạ Kỳ nghe tỳ tỳ ăn không ngon, cũng tự mình xuống bếp làm mấy món điểm tâm đưa tới. Nhân lúc đi tới phòng Sứ Nghi thỉnh an, lơ đãng nói: “Tỳ tỳ thể này hình như là có tâm sự, than ngắn thở dài, bộ dạng giống như cô nương đang bệnh tương tự vậy.”

“Con biết cái gì rồi hả?” Sứ Nghi vừa nghe nổi lên lòng nghi ngờ, nghĩ tỳ muội Hạ Anh và Hạ Kỳ tình cảm thân thiết, hai đứa ở cùng một chỗ chắc cũng thăm thi to nhỏ chút chuyện, kéo lại hỏi: “Bệnh tình tỳ tỳ con thật kỳ quái, chỉ mệt mỏi, không có gì khác, nhìn chính là tâm bệnh. Nếu con biết là vì sao, mau nói với ta, cũng nhanh tìm được biện pháp.”

“Nương, con cũng chỉ nghĩ vậy, cũng không biết chuyện gì.” Hạ Kỳ thấy Sứ Nghi sốt ruột, cũng có chút nghi ngờ, lại không dám nói rõ, lặng lẽ nói: “Biết rõ chuyện của tỳ tỳ, đương nhiên là bọn nha đầu đi theo tỳ tỳ. Không bằng nương gọi đến hỏi tỳ tỳ một chút.”

Sứ Nghi nhú mày suy nghĩ một lúc lâu, dặn bảo Hạ Kỳ lời mới nói vừa rồi không được nói ra bên ngoài, thế này mới âm thầm bảo người gọi nha đầu Thạch Lựu bên người Hạ Anh đi qua hỏi tỳ mị, rốt cuộc vẫn không hỏi ra được chuyện gì, nhất thời giận dữ nghiêng răng nói: “Đều do thường ngày các người không hầu hạ tận lực, mới sinh ra chứng bệnh mệt mỏi này. Nay hỏi người cái gì cũng không biết, còn giữ người lại làm gì nữa?”

Thạch Lựu vừa nghe khóc quỳ trên đất nói: “Cô nương xưa nay đều nói nói cười cười, có điều từ ngày đi Thẩm phủ trở về, đêm đêm đều ngủ không ngon, mấy ngày sau lại rầu rĩ không vui, sau đó thì thành như vậy.”

“Từ Thẩm phủ trở về?” Trong lòng Sứ Nghi đánh đột một cái, tinh tế hỏi ngày hôm đó gặp qua ai, nói những gì.

“Tới lúc Trạng nguyên lang Thẩm Nguyên Chi đóng lại nắp rương đồ cưới thì những người chúng con đều ở phòng bên cạnh chính phòng, cũng không biết tình hình thế nào. Sau đó chỉ thấy khi cô nương quay về chính phòng thì hai má hơi hồng lên một chút. Lúc ấy là theo Viên cô nương một đường nói chuyện đi vào. Mẫn cô nương lại theo Lão thái thái đi vào gặp Thẩm lão phu nhân, cũng không ở chính phòng.” Thạch Lựu tỉ mỉ nhớ lại chuyện ngày đó, thấy Sứ Nghi bảo nàng đứng lên trả lời, thế này mới thoáng an tâm, lau nước mắt nói: “Lại có một vị Mã phu nhân không biết cấp bậc lễ nghĩa, quẩn quýt lấy Trần phu nhân hỏi chút chuyện về Trạng nguyên lang Thẩm Nguyên Chi, hình như cô nương rất để ý nghe chuyện. Những chuyện khác cũng không có gì.”

Sứ Nghi suy nghĩ nửa ngày, bảo nha đầu đến thỉnh Hạ Viên tới nói chuyện. Hạ Viên nghe Sứ Nghi gọi mình đi qua nói chuyện, tưởng về thêu, cũng không để ý nhiều, dẫn theo tiểu nha đầu Hạnh Nhân đi qua. Đến trong phòng Sứ Nghi, sau khi Sứ Nghi bảo Hạnh Nhân đi xuống, cười để Hạ Viên ngồi bên cạnh.

Hạ Viên thấy trong phòng chỉ có nha đầu Thạch Lựu bên người Hạ Anh, lúc này lại có chút nước mắt, không khỏi nhớ đến chuyện Hạ Anh khi đến Thẩm phủ, khi ấy tất cả bọn nha đầu đều ở trong phòng, chỉ có mình và Hạ Anh xem Thẩm Nguyên Chi đóng lại nắp rương đồ cưới. Không lẽ chuyện này đã bị vạch trần, lúc này tìm mình tới hỏi? Quả nhiên Sứ Nghi hỏi đúng việc ngày ấy, Hạ Viên nhìn Thạch Lựu, thấy Thạch Lựu rất biết thời thế lui xuống, thế này mới thành thật thuật lại tình huống khi Hạ Anh nhìn thấy Thẩm Nguyên Chi kia mê mẩn thế nào. Nghe xong Sứ Nghi cắn răng, thì ra là thế, nếu ra

chuyện ồn ào, làm sao kết thúc được đây? Phải nhanh chóng hứa Hạ Anh cho người. Lại tỉnh tể dặn dò Hạ Viên việc này không được nói với ai khác. Còn kéo tay nói: “Con giữ chuyện này trong lòng không nói cho ai biết, bá mẫu rất cảm kích con. Thường ngày chỉ biết con là đứa nhỏ thông minh, chuyện của Anh nhi con còn che dấu giúp. Nếu con đã biết chuyện này, sau này trong lòng Anh tỷ tỷ con có chuyện, bá mẫu còn phải phiền con khuyên giúp.”

Mấy phòng Hạ gia mặc dù có tranh đấu, nhưng chỉ trên những người lớn, lại không lan đến những tiểu bối tiểu hài tử. Lúc trước thấy Hạ Từ và Hạ Viên rất đáng yêu, đám người Sử Nghi còn thích trêu chọc bọn họ. Bởi vậy, tuy Hạ Viên biết Sử Nghi xem nhẹ nương mình, đối với nàng mà nói cũng chưa đến mức đối địch, lúc này nghe thấy nàng (Sử Nghi) hạ thấp tư thái đi cầu xin một tiểu hài tử như nàng, còn là vì Hạ Anh, cũng hơi cảm thán, vội đáp: “Bá mẫu yên tâm, chuyện này con hiểu được. Huống hồ đợi Anh tỷ tỷ chúng ta khỏe rồi, nàng tất sẽ không có chuyện gì.”

Kỳ thật Nhị phòng cũng không dễ dàng, vì Hạ Tiềm Mộc là thứ xuất, nên không có phân lượng gì trước mặt Hạ lão thái thái, hơn nữa Hạ lão thái thái không thích Nhị thái thái, Nhị phòng tranh giành cũng chỉ với Đại phòng thôi. Sử Nghi làm nàng đau cả Nhị phòng, mang theo hai nữ nhi nhỉnh hót trước mặt Hạ lão thái thái, khiến Nhị thái thái không vừa lòng nàng, nói nàng bày đặt ngoan ngoãn với bà bà không theo mình, chỉ đi hầu hạ Lão thái thái, Sử Nghi cũng rất khổ sở. Vì Hạ Anh lớn lên xinh đẹp, vốn đang trông cậy Hạ Anh gả vào gia đình tốt để mình có chút tranh giành, nay ra chuyện như vậy, cô họng như bị thứ gì đó chặn lại rất khó chịu.

Qua mấy ngày sau, Hạ phủ mượn cơ thỉnh các phu nhân mấy phủ đến gặp nhau, thuận tiện mời luôn Cố phu nhân. Đầu năm Cố phu nhân - em dâu Mạc phu nhân là người đã sai người đến Hạ phủ cầu hôn.

Cố phu nhân nhận được báo thiệp của Hạ gia thỉnh nàng đến phủ dự tiệc thì lập tức đi nói chuyện này với tẩu tử Mạc phu nhân, Mạc phu nhân vừa nghe nói: “Bây giờ không lễ không tết, lại mời muội đi dự tiệc, tất nhiên có liên quan đến hôn sự rồi. Vì lần trước cầu hôn Anh cô nương trong phủ nàng cho Bách nhi, lại không có kết quả. Vốn tưởng chuyện này không được nữa rồi. Lúc này chỉ sợ có manh mối, muội chỉ cần đề ý chút, buông lời nói ra. Nếu thật có manh mối, tự nhiên chúng ta lại đến cửa cầu thân.”

Cố phu nhân gật đầu nói: “Hạ phủ có gia giáo riêng, cô nương nào cũng được dạy dỗ tốt, nếu có thể cưới làm con dâu, mang đi ra ngoài cũng có mặt mũi. Có điều lần trước không có kết quả, vì sao lúc này lại vội vàng mời muội qua? Không lẽ do Anh cô nương qua năm đã mười sáu, lúc này lại không tìm được người nào tốt hơn, chỉ đành để chúng ta nhặt tiện nghi?”

“Lần trước Thẩm phu nhân gả nữ nhi điểm đồ cưới các phu nhân có phẩm cấp đều đi tới phủ xem lễ, nghe đâu các phu nhân đều dẫn theo cô nương nhà mình đi cùng, lúc ấy cũng có vài người khen Anh cô nương tao nhã hữu lễ, có điều mấy nhà quý phủ nhi tử không phải đã thành hôn, thì chỉ còn nhi tử thứ xuất, Hạ lão phu nhân không chọn được người thích hợp, Anh cô nương lại không đợi được nữa rồi, lúc này mới nghĩ tới Bách nhi nhà chúng ta!” Mạc phu nhân và Trần phu nhân cũng là khấn tay giao (bạn thân thiết), sớm nghe được từ miệng Trần phu nhân ngày Thẩm phu nhân điểm đồ cưới thì các phủ có vị phu nhân nào cô nương nào đi tới, vì nói đến giữa các cô nương Hạ Anh là cô nương trưởng thành ngày một xinh đẹp, thậm chí lễ mừng năm mới có đi qua cầu thân, nhưng lại không có kết quả. Đợi qua năm cầu một mối hôn sự khác cho nhi tử Mạc Văn Bách, lúc này nghe tin Sử Nghi thỉnh em dâu Cố phu nhân đi dự tiệc, nên dấy lên hi vọng, tí mỉ dặn dò một phen.

Lại nói đến Sử Nghi thấy Hạ Anh mặc dù vẫn còn mệt mỏi, mỗi ngày vẫn cứ theo lệ thường thêu thùa may vá thỉnh an..., cũng hơi yên lòng. Ngày hôm nay mời khách, khi nghe nói Cố phu nhân đến đây, vội đi ra ngoài nghênh đón. Mấy vị phu nhân đi vào phủ, cũng đều là người quen biết, nên không quá giữ lễ tiết, mọi người cùng nhau uống trà nói chuyện, vì mọi người nói đến chuyện Thẩm phu nhân gả nữ nhi là chuyện hệ trọng, còn nói tới ngày đó khi điểm đồ cưới nhìn thấy cô nương các phủ, đều khen Hạ Anh ngày đó mặc đẹp, đứng đắn.

Khi khai tiệc thì Cố phu nhân và Sử Nghi lại ngồi cùng một chỗ, thì thầm: “Đầu năm tẩu tử ta có đến cửa cầu thân, nghe đâu Hạ lão thái thái nói có phần không đại cát, nên không kết quả. Tẩu tử còn nói lúc này muốn chọn một ngày tốt đến cầu thân, chỉ sợ Hạ lão thái thái lại mượn chuyện này đẩy đi nữa, bây giờ thực không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Sử Nghi muốn chính là những lời này, cũng trả lời lại. Cố phu nhân nghe nói vậy, trở về liền nói chuyện cùng Mạc phu nhân. Mạc phu nhân mừng rỡ, vội vàng mời người đến Hạ phủ cầu thân. Lúc này Sử Nghi vô cùng thoải mái nhanh chóng đồng ý hôn sự.

Nghe mẫu thân muốn hứa mình cho Mạc phủ Tam phòng Đại thiếu gia Mạc Văn Bách, Hạ Anh ở trong phòng khóc lóc, “Đầu năm vừa mới cự tuyệt người ta, lúc này lại vội vàng hứa cho nhà họ, chẳng lẽ thực sợ ta không ai thèm lấy?”

Ngày ấy Thạch Lựu bị Sử Nghi kêu tới hỏi chuyện, nàng cũng là đứa lanh lợi, liên hệ trên dưới, cũng biết tâm tư cô nương nhà mình, vào ban đêm không người, lặng lẽ nói: “Cô nương, ta nghe các phu nhân sau lưng nói, Trạng nguyên lang Thẩm Nguyên Chi kia đã có ý trung nhân, có điều ý trung nhân kia lại đi tu hành rồi, nên hẳn đau khổ chờ ý trung nhân kia hoàn tục. Nghe đâu lúc trước lập lời thề, ngoại trừ ý trung nhân kia, ai cũng không cưới.”

Hạ Anh nghe được lời nói Thạch Lựu..., “Phun” nàng một ngụm nói: “Người nói chuyện này với ta làm cái gì?”

“Em không phải sợ cô nương.” Thạch Lựu thấy Hạ Anh đen mặt, quỳnh lên nói: “Phu nhân vội vã hứa cô nương đi ra ngoài, còn không phải nghe được.”

“Nghe được cái gì rồi?” Hạ Anh nổi lên lòng nghi ngờ, gấp Thạch Lựu hoang mang rối loạn ngậm chặt miệng, cười lạnh nói: “Uống ngày thường ta tin tưởng người, nay có chuyện này, người còn giấu diếm ta, còn nói là nghĩ cho ta?”

“Cô nương!” Rốt cuộc Thạch Lựu không giấu giếm nổi nữa, đành nói ra chuyện Sử Nghi kêu mình đến hỏi, sau đó lại gọi Hạ Viên đến phòng hỏi chuyện.

Hạ Anh vừa nghe mọi người đã biết, ngã xuống giường khóc thảng một đêm. Ngày hôm sau lại mời Hạ Viên tới nói chuyện.

“Viên muội, chuyện lần trước ở Thẩm phủ nếu muội đã nói cho nương ta biết, ta cũng không có gì để nói. Vốn chính ta si tâm vọng tưởng mà thôi. Có điều bây giờ vợ và hứa ta cho thiếu gia Mạc gia, ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy qua, ta thật không cam lòng.” Hạ Anh giương mắt nhìn Hạ Viên nói : “Sáng mai nương ta phải đi đến Mạc phủ, muội đi cùng với nương ta nhé, tìm cơ hội giúp ta nhìn xem Mạc gia thiếu gia phẩm tính tương mạo như thế nào.”

Ồi, vì sao tìm ta nhìn? Hạ Viên đặt ly trà xuống, lập tức hiểu rõ, Hạ Kỳ cũng mười ba tuổi rồi, tự nhiên không thể nhìn tỷ phu tương lai. Đám người Hạ Mẫn Hạ Nghi không biết chân tướng trong này, đương nhiên cũng không thể tìm các nàng. Chính mình nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, mới tám tuổi, nếu là đi theo người lớn qua phủ, tất nhiên có thể gặp Mạc Văn Bách.

“Muội xem xong trở về, chỉ cần nói thật với ta là được.” Hạ Anh cẩn thận nói: “Nương ta vợ và lập gia đình cho ta, sợ là chưa để ý nhân phẩm tương mạo Mạc Văn Bách.”

“Được!” Hạ Viên thấy Hạ Anh khá đáng thương, nên đáp ứng ngay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: TUẦN KỲ CỤC

“Ca ca, bộ dáng của muội có tuần không?” Hạ Viên lúc này cũng buộc tóc giống như Hạ Từ, bắt chước cách ăn mặc của hắn, mặc áo bào điểm sắc mây hoa hồng, trên đai lưng đeo một khối ngọc bội hình con cá, bên dưới có bông tua rua màu đỏ. Nhìn vào trong gương, mày như xuân sơn, mắt như thu thủy, thiếu niên tuần tú, tác phong nhanh nhẹn. Ôi chà chà, xưa nay có thói quen nhìn tiểu ca ca, không thấy tuần dữ dội. Lúc này mình giả trang bộ dáng của hắn, cảm giác còn tuần hơn hắn nữa!

Hạ Từ chống nạnh đứng sau lưng Hạ Viên, cười hi hi nói: “Ta nghĩ khen bộ dạng này của muội tuần, cảm giác giống như đang khen chính mình, làm người da mặt không nên quá dày.”

“Phi!” Hạ Viên không nhịn được cười, quay đầu lại nói: “Muội về lông mi đậm một chút, thấy chúng ta quả thật giống nhau như đúc nhỉ?”

“Ta cường tráng hơn muội một chút, có điều hiện nay trời lạnh, muội mặc áo bông bên trong áo choàng, theo ta nhìn cũng không sai biệt lắm.” Hạ Từ đánh giá Hạ Viên cao thấp, thấy nàng về đen lông mi, thấy lông mi quả thật đen đậm hơn một chút, không nhìn kỹ, thật nhìn không ra cái gì, đi tới gần nói: “Chỉ đi tới Mạc phủ cùng bá mẫu thôi, cần gì phải giả dạng hình dáng của ta đi qua?”

Nhìn quanh thấy bốn bề vắng lặng, Hạ Viên mới nhỏ giọng nói : “Anh tỷ tỷ nhờ muội xem tỷ phu tương lai Mạc Văn Bách phẩm tính thế nào, muội một cái tiểu nữ oa đi qua nhiều nhất chỉ lên tiếng chào hỏi, làm sao có thể nói nhiều hơn? Bây giờ giả trang thành bộ dáng của huynh đi theo, cũng dễ nói chuyện!”

“Giả trang thành bộ dáng của ta cũng có thể, nhưng không cho phép trêu chọc người bại hoại thanh danh của ta.” Hạ Từ trừng mắt nhìn nói: “Bây giờ Anh Đào vừa nhìn thấy ta mặt liền đỏ, đều do muội ban tặng.”

Nguyên do vào buổi tối mấy ngày trước, Hạ Viên vừa tắm rửa xong, cứ xoa tóc như vậy đến trong phòng Quý Thư, vì nhìn thấy áo choàng của Hạ Từ đang đặt trên ghế, nên mặc áo choàng của hắn chạy vào phòng hắn chơi. Lúc ấy đúng lúc đến giờ lên đèn, trong phòng chỉ có một cây đèn không đủ ánh sáng, tiểu nha đầu Anh Đào nhìn sai, nghĩ Hạ Viên là Hạ Từ, tiến lên muốn giúp buộc tóc. Hạ Viên cũng không để ý, ngồi bên cạnh Anh Đào, tựa lên trên đầu gối nàng để nàng buộc tóc. Anh Đào vừa được mười tuổi, xưa nay thấy Hạ Từ tao nhã lại tuần mỹ, vốn có chút cảm xúc khác, lúc này Hạ Viên lại để cả người lên ngực nàng, nhất thời chân tay luống cuống, tay run run nửa ngày cũng không buộc nổi búi tóc.

Hạ Viên đang đùa chơi với những hoa văn trên áo choàng, thấy Anh Đào có chút khác thường, quay đầu nhìn lên, gương mặt trắng nõn của Anh Đào đã hồng thắm, con mắt lóe sáng tựa sao, nhất thời ngây ngẩn cả người, cúi đầu nhìn áo choàng trên người mình, lúc này mới hiểu ra, nhin không được liền cười ngửa tới ngửa lui. Đúng lúc Hạ Từ vào phòng, không hiểu gì cả, cười nói: “Muội muội chuyện gì vui thành như vậy?” Vì thế, Hạ Viên cười càng lợi hại hơn. Lúc này Anh Đào mới biết đang nhận lầm người, quần không thôi, mặt đỏ rực rối loạn lui xuống. Bây giờ Hạ Từ nhớ tới chuyện này, còn sợ Hạ Viên giả trang bộ dáng của mình, trêu chọc tiểu nha đầu nhà ai, gây phiền toái cho mình, bởi vậy luôn mãi dặn bảo nói : “Sau khi giả trang bộ dáng của ta, nhìn thấy nữ tử nhà người ta phải có lễ, không được nhìn loạn người ta. Còn có, không cần đi qua nói chuyện. Tóm lại, không nên trêu chọc người ta.”

“Nếu người ta trêu chọc muội thì sao?” Về mặt Hạ Viên cột nhà nói: “Muội mặc nam trang vào có thể còn tuần hơn huynh, khó bảo toàn tiểu cô nương người ta không đến lấy lòng. Muội lại không có thói quen làm mặt đen với tiểu cô nương người ta nha.” Nói xong sợ Hạ Từ đòi nàng cởi ra áo choàng vừa mượn được, vội bước chạy đến cửa, vén màn bước ra cửa, lại xoay người thò đầu vào nói: “Ca ca nhớ hôm nay phải trốn trong phòng đọc sách đừng đi ra, miễn cho người ta biết muội giả trang bộ dáng của huynh theo bá mẫu xuất môn.”

“Nếu nhà không tìm thấy muội, không phải sẽ hỏi sao?” Hạ Từ đuổi theo nhỏ giọng nói: “Ta thật không giấu được bao lâu.”

“Mọi người không thấy muội một lát, nghĩ rằng muội và Ý tỷ tỷ đang ở chỗ Tô tú nương học thể thư thôi. Ý tỷ tỷ đã đồng ý gạt giúp muội một lúc rồi.” Hạ Viên nói xong, thật cẩn thận nhìn bên ngoài một cái, thấy không có nha đầu nào, thò ra một hơi vỗ ngực nói: “Ca ca mau vào đi, nếu để người thấy hai người chúng ta ăn mặc giống nhau đứng ở chỗ này, liền lộ.”

Hạ Từ thấy nàng đi ra ngoài, lẩm bẩm nói: “Vừa đi liền nửa ngày, làm sao giấu giếm được?” Đang nói dở, lại thấy Hạ Viên chạy tới, lắc mình một cái vào phòng, nhỏ giọng nói: “Ca ca, muội nghĩ rồi, ca không thể trốn trong phòng nửa ngày không đi ra. Bây giờ có một biện pháp ổn thỏa, có thể cam đoan hai người chúng ta sẽ không bị người ta phát hiện.”

“Biện pháp gì?” Hạ Từ biết Hạ Viên nhiều mưu ma chước quỷ nhất, lúc này thấy nàng cười quỷ dị không có ý tốt, trong lòng đánh đột nói: “Đừng nói muội muốn ta giả trang thành bộ dáng của muội nhá?”

“Tiểu ca ca không hồ là long phượng thai với ta, cứ như tâm ý tương thông.” Con mắt Hạ Viên chuyển động nhanh như chớp, cười hi hi nói: “Ta kêu Hạnh Nhân tới hầu hạ ca thay quần áo, nhân tiện để nàng đi theo bên cạnh ca, đảm bảo không ai hoài nghi.”

“Muốn ta giả trang thành nữ hài tử, không được, nếu để ai biết được, chắc cười rớt răng hàm.” Hạ Từ làm sao chịu làm, hét lên: “Ta trốn trong phòng không ra là được.”

“Dù sao ta vẫn nên gọi Hạnh Nhân mang theo xiêm y trăm váy qua đây dự phòng, nếu thật sự không giấu giếm được, tiểu ca ca phải giả trang thành bộ dáng của ta đi ra ngoài ứng đối.” Hạ Viên thấy vẻ mặt đau khổ của Hạ Từ, sợ hấn vẫn không đồng ý, vung vung nắm tay nhỏ nói: “Nếu ca không gạt giúp ta, ta sẽ đi treu chọc rất nhiều tiểu nha đầu, sau đó cho ca buồn rầu.” Hạ Viên bỏ lại câu nói, sau đó bỏ chạy nhanh như chớp.

Vì sáng sớm Quý Thụ và Hạ phu nhân đã đến miếu dâng hương, trong phòng chỉ có bà vú đang bồi Hạ Dạ và Hạ Cẩn chơi, thấy Hạ Viên đến đây, Hạ Dạ và Hạ Cẩn đều gọi ca ca.

Hạ Viên thấy hai đệ đệ đều không nhận ra mình, bỗng cười mặt mày nở hoa, ha ha, người trong nhà còn không nhận ra, người khác thì càng không nhận ra được. Nói với bà vú mình phải cùng Sứ Nghi đến Mạc phủ chơi, bảo bà vú nói với Quý Thụ. Bà vú cười nói: “Mấy ngày nữa sẽ đông chí, trường học sẽ nghỉ dạy trước, ca nhi được mấy ngày rảnh rồi. Thừa dịp hiện nay chơi vui về.”

Nói mấy câu cùng mấy đệ đệ, Hạ Viên mới trở về phòng dặn bảo một ít lời với Hạnh Nhân, dặn bảo xong cũng không còn sớm nữa, vội vã đi qua tìm Sứ Nghi.

Sứ Nghi đang dặn bảo nhi tử mười tuổi Hạ Chấn, nhìn thấy Hạ Viên mặc nam trang đến đây, vì trong lòng có việc, hơn nữa Hạ Viên cố ý vẽ lông mi đen chút, nên không nhìn ra nàng là Hạ Viên, tưởng Hạ Từ, cười nói: “Buổi tối hôm qua Viên nhi nói muốn đi với ta đi dạo đến Mạc phủ, lúc này sao lại thay đổi thành con rồi? Thôi được, đang muốn thuận đường mang Chấn nhi đi qua nhận thân, hai ca nhi làm bạn cũng tốt.”

Giọng nói Hạ Viên trong trẻo hơn Hạ Từ, sợ nói nhiều Sứ Nghi sẽ nhận ra, nên nén cổ họng lên tiếng, thế này mới đi theo sau Sứ Nghi và Hạ Chấn lên kiệu. Mỗi ngày Hạ Chấn đều đến trường cùng Hạ Từ, chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra người trước mắt là Hạ Viên, nên nháy mắt ra hiệu, cũng không vạch trần. Hạ Viên thấy Hạ Chấn chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra chân tướng, khi Sứ Nghi không để ý, ghé tai qua nói: “Che dấu đừng vạch trần, sau này muội tạ ca.”

Chuyện này chơi thật vui! Hạ Chấn chỉ sợ người thiên hạ không loạn, còn đúng tuổi thích nháo loạn nhất, nghe lời nói của Hạ Viên..., tay che lại miệng mình, làm động tác đang khâu miệng, cười hi hi nói: “Từ nhi, ta cảm thấy hôm nay đệ đặc biệt tuần tú!”

“Tất nhiên!” Hạ Viên thẳng dáng người, bộ dáng nghiêm túc, hơi dè cổ họng bắt chước ngữ điệu Hạ Từ, gật đầu nói: “Hình dáng tuần tú thế này, ta cũng không có biện pháp.”

Sứ Nghi đang tính toán ứng đối nói chuyện thế nào ở Mạc phủ, vừa nghe lời nói Hạ Viên, không khỏi vui vẻ, cười nói: “Nam nhân xinh xắn quả thật không phải chuyện tốt. Nhi tử Hạ phủ chúng ta, tính ra Từ nhi là tuần nhất, tương lai khi làm mai còn không biết tình hình thế nào đâu!” Vì bên trong kiệu hơi tối, Sứ Nghi lại không nhìn Hạ Viên rõ ràng, vẫn không để ý người trước mắt không phải Hạ Từ.

Cổ kiệu rất nhanh đến Mạc phủ, Mạc phu nhân vội đi ra nghênh đón. Vừa thấy Hạ Chấn và Hạ Viên cũng đi theo tới, hơi cười nói: “Ồ, hai vị ca nhi tuần tú đến đây! Đây là Từ nhi đúng không, lúc trước ở trong phủ các người đã gặp qua hai lần, có điều không nhìn rõ ràng.” Nói xong nhìn kỹ Hạ Viên, “Chắc chắn” nói: “Thật đúng là quá tuần, hôm nay ta đúng là được mở rộng tầm mắt, thì ra hình dáng nam oa lúc trưởng thành cũng có thể được thế này.”

Sứ Nghi nghe thấy Mạc phu nhân khích lệ, tự nhiên sẽ vì Hạ Viên khiêm tốn hai câu, cũng mang Hạ Viên và Hạ Chấn theo Mạc phu nhân vào cửa.

Đội gặp Mạc Văn Bách, Hạ Viên lại gật gù đầu, bộ dáng đoan chính, tư thái khiêm tốn, thái độ ôn hòa, nhìn là người rộng lượng. Vì Sứ Nghi và Mạc phu nhân có chuyện khác muốn thương lượng, nên bảo Mạc Văn Bách mang Hạ Chấn và Hạ Viên tùy ý đi dạo.

Mạc lão gia là Binh bộ, chuyên quản lý binh khí, ông lại thích thu thập một ít binh khí danh phẩm, sáng sớm Hạ Chấn nghe trong Mạc phủ cất chứa kiếm chém sắt như chém bùn, nên muốn đến xem, lúc này thấy chỉ có một mình Mạc Văn Bách, nên muốn cầu nhìn xem thanh kiếm kia. Mạc Văn Bách cười nói: “Kỳ thật kiếm kia so với kiếm bình thường lợi hại hơn chút, cũng không giống truyền thuyết bên ngoài nói chém sắt như chém bùn.”

Đội nhìn kiếm xong, lại nhìn những binh khí khác trong Mạc phủ, thì có quân gia tiến vào đưa tin: “Có mấy vị thiếu gia phủ Tướng quân đến đây!”

“Mau mời!” Mạc Văn Bách quay đầu cười nói với Hạ Chấn và Hạ Viên: “Hôm trước phụ thân ta tới dự tiệc, thối phòng nói trong phủ có được mấy thanh kiếm rất thuận tay, mấy nhi tử nhà Tướng quân gia vừa nghe liền muốn đến xem, không nghĩ hôm nay đã tới rồi.”

Hạ Viên thấy Mạc Văn Bách đi ra ngoài đón Tướng Hoa An bọn họ đi vào, kéo Hạ Chấn vào một góc nói: “Tiểu ca ca đi theo Tướng Hoa An bọn họ học võ, cực kỳ quen biết, chỉ sợ bọn họ vừa liếc mắt một cái đã nhận ra muội không phải tiểu ca ca, ca phải giúp muội che dấu đó.”

“Nhận ra thì nhận ra, sợ cái gì?” Hạ Chấn xoa xoa đầu Hạ Viên nói : “Ai kêu muội nghịch ngợm, muốn phần bộ dạng ca ca muội đi ra gạt người.”

Đang nói, Mạc Văn Bách đã là mang sáu huynh đệ Tường Hoa An đi vào, vừa thấy Hạ Chấn và Hạ Viên đều ở đây, không khỏi nở nụ cười nói : “Thật khéo, gặp nhau rồi!”

Hạ Viên thấy sáu tiểu tướng bước đi vào, tư thế hiên ngang, đành phải cẩn thận đi lên chào hỏi. Không nghĩ Tường Hoa Khoan thấy Hạ Viên không lưu loát như xưa, sau khi nài lại đây, bắt lấy cánh tay nhắc lên, “Vù” một tiếng nói với Tường Hoa An: “Tiểu tử này hôm nay sao giống nữ nhi vậy, làm người ta nhìn ngứa mắt muốn quăng một cái, huynh tiếp lấy!”

Hạ Viên mới hét lên một tiếng, đã bị Tường Hoa An tiếp nhận lấy, lại nghe Tường Hoa An cười ha ha nói: “Quả nhiên hôm nay thật giống cô nương!”

“Thả ta xuống!” Hạ Viên giãy dụa muốn xuống dưới, vừa tức vừa thẹn.

Tường Hoa An vốn muốn ném Hạ Viên cho lão Tam Tường Hoa Hoảng, vừa nghe thanh âm Hạ Viên hơi bất đồng với ngày xưa, không khỏi cúi đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà, hai bên má hơi phồng hồng, cái miệng nhỏ nhắn chu môi, giống một bông hoa nhỏ, không khỏi ngẩn ra, Từ nhi tuần thì tuần, cũng không nũng nịu như vậy. Rồi lại cảm thấy cánh tay ôm thân thể tuy rằng dày dặn, nhưng vẫn mềm mại nức ních, điều này làm hắn phát hoảng. Từ nhỏ bọn họ và Hạ Từ học võ cùng nhau, gặp nhau cãi nhau ầm ĩ, thường thường bế đến ném đi, nhưng không cảm thấy Hạ Từ mềm mại nức ních, đây là sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: BUỘC LẠ ĐỒ

Hạ Viên thấy hai cánh tay rắn chắc của Tường Hoa An vững vàng ôm trọn vòng eo mình, dùng sức vùng vẫy muốn xuống đất, nhưng giãy dụa mãi cũng không được gì, hai bên má đã sẫm hồng rực rồi, cảm thấy có chút ủy khuất, đúng lúc Tường Hoa An cúi đầu nhìn nàng, không khỏi phát cáu trừng mắt nhìn lại.

Ánh mắt này sao nhìn quen mắt vậy? Đúng rồi, là ánh mắt lúc lão nương tức giận trừng yêu với lão cha. Nam hài tử sao lại dùng ánh mắt này? Thế thì, người trong lòng này chính là tiểu đệ tức tương lai (thê tử tương lai của tiểu đệ), mà không phải là Từ Nhi? Cánh tay Tường Hoa An theo phản xạ tung Hạ Viên ra bên ngoài, muốn tung ra, ai biết còn chưa có tung ra, cánh tay bỗng đau xót, thì ra bị Hạ Viên hung hăng nhéo một cái. Nền xoay tay lại thu về. Thế này mới nhớ tới Hạ Viên dù sao cũng là nữ hài tử, không thể giống như lúc ba bốn tuổi có thể bế đùa chơi, càng không giống như Hạ Từ, có thể tùy ý bế đến ném đi, lòng không khỏi mờ mịt, cánh tay hơi buông lỏng, muốn vứt Hạ Viên xuống đất.

Ôi ôi ôi, không được, hắn muốn ném ta xuống đất, như vậy khác nào như ngã từ trên cao xuống, rất đau đó! Hạ Viên quỳnh lên, tay nhanh nhẩu chộp vào bên hông Tường Hoa An, nhỏ giọng hét: “Thả cẩn thận.”

Cánh tay Tường Hoa An đã buông lỏng rồi, đúng lúc nghe tiếng kêu la của Hạ Viên, thuận thế chụp lại, ôm Hạ Viên đứng vững. Vừa khéo hai tay Hạ Viên lại chộp lên eo hắn, từ buông lỏng rồi chộp lại, nên biến thành Tường Hoa An kéo vai nàng đứng dấn vào ngực. Tường Hoa An hoảng hốt, tay đang ôm Hạ Viên vội rút về. Hạ Viên thì đang vội vã buông lỏng tay chộp vào bên hông Tường Hoa An, lúng kúng một cái, thân mình thay đổi, bỗng chốc lại nhào vào trong lòng Tường Hoa An, vì thân người chỉ cao tới nách Tường Hoa An, hiện tại lỗ tai vừa vịn dấn vào phía dưới ngực hắn, dù là như thế, nhưng vẫn nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của Tường Hoa An, không khỏi giật mình ngẩn ra, người luyện võ tiếng tim đập đặc biệt lớn như vậy sao?

Tường Hoa An cảm nhận một thân thể mềm mại nhỏ bé đang tựa vào lòng mình, ổn định rất lâu mới bình ổn được thân mình, tim bắt gặp đập thật nhanh, không khỏi thán thở một tiếng: Nàng là tiểu đệ tức tương lai, tuổi lại còn nhỏ, mi bình ổn đỡ giúp nàng một chút thì sao? Tại sao tay chân lại không được vậy?

Tường Hoa Hoảng duỗi tay xong chuẩn bị tiếp người, ai biết lại không tiếp được gì. Lúc này thấy tay Tường Hoa An bế Hạ Viên đang đảo ngược, còn thả xuống đất, không khỏi hét lên: “Lão Đại, sao không ném qua đây, không lẽ thấy hôm nay Từ nhi giống cô nương, huynh không nở ném hẳn hả?”

Tường Hoa An mới vừa bế Hạ Viên, cảm thấy nếu vạch trần thân phận nàng sẽ rất xấu hổ, sau khi Hạ Viên đứng lại, cố gắng ổn định tinh thần nói: “Có phải Từ nhi không được khỏe hay không? Không khỏe thì đi về trước đi!”

“Ừm, đầu có hơi đau!” Hạ Viên nhìn ra sau liếc mắt nhìn Hạ Chấn một cái, thấy hắn bất động thanh sắc, cũng không định vạch trần thân phận mình trước mặt mấy nhi tử Tường gia, hơi yên lòng, vừa ần huyết thái dương, ra vẻ đang bị đau đầu, vừa mờ mịt nói với Mạc Văn Bách: “Sắc trời cũng không sớm, chúng ta ra phía trước tìm bá mẫu, cũng muốn nhanh về nhà một chút.” Nói xong vội vàng ra khỏi phòng bình khí của Mạc phủ.

Mạc Văn Bách vội vã sai nô bộc đưa Hạ Viên và Hạ Chấn đi ra đằng trước tìm Sử Nghi.

“Này, này, Từ nhi!” Đám người Tường Hoa Cái thấy Hạ Viên chạy vội vã, lắc đầu nói: “Hôm nay Từ nhi cổ quái sao đó.”

Tường Hoa An thấy Hạ Viên đi nhanh, mình còn phát phát tay, nhưng cánh tay vẫn cảm thấy một mảnh mềm mại, tim không khỏi đập mạnh loạn nhịp,

quả nhiên không thể ôm nữ hài tử, vừa ôm đã thất thần.

“Viên muội, lúc này suýt chút nữa đã bị bọn họ nhận ra muội rồi!” Hạ Chấn đi theo sau Hạ Viên ra khỏi phòng, nhỏ giọng nói: “Tuồng đại ca ôm muội xoay một vòng, lại không ném muội đi, còn thả xuống đất. Đây thật không giống tác phong huynh ấy thường ngày, không lẽ chỉ vờ vờ một lát huynh ấy đã nhận ra muội rồi?”

“Muội cũng không biết!” Hạ Viên nhìn gã nô bộc đang dẫn đường đằng trước, sợ nói chuyện bị người nghe được, nên cũng dè dặt thanh âm nói: “Hôm nay là tới xem tỷ phu tương lai, huynh thấy tỷ phu tương lai thế nào?”

“Rất được, thật giống tác phong của Đại ca ca!” Hạ Chấn gật đầu nói: “Trên ta có hai tỷ tỷ, nhưng không có ca ca, thật hi vọng có một ca ca, tỷ phu chính là một nửa ca ca rồi. Thấy dáng vẻ này của huynh ấy, cũng sẽ không khi dễ tỷ tỷ, thật hợp đây!”

“Muội cũng thấy như vậy!” Hạ Viên nghĩ lúc về phủ phải báo cáo tướng mạo phẩm tính Mạc Văn Bách cho Hạ Anh, chính mình một người nói cũng không xác thực lắm, nếu Hạ Chấn nói giống vậy, Hạ Anh tất nhiên sẽ không còn nghi ngờ gì nữa. Hi vọng nàng vô cùng cao hứng chờ đợi xuất giá!

Lại nói đến Hạ Từ, sau khi Hạ Viên đi ra cửa, nằm trên giường xem sách một lát, đang muốn gọi người đến châm trà, bỗng nhớ tới buổi sáng đã kiểm có sai hai tiểu nha đầu hầu hạ điều đi hết rồi, bên trong phòng lúc này chẳng có ai cả, bản thân đành phải đứng lên, muốn đi qua phòng bên lấy bình nước pha trà uống. Vừa mới vén rèm, đã nhìn thấy một nha đầu vội vàng tới đây, vừa nhìn lại là nha hoàn Hạnh Nhân bên người Hạ Viên, vội gọi: “Hạnh Nhân đến đây thật đúng lúc, vào pha cho ta ấm trà nào.”

“Từ nhi, nguy rồi, một đoàn người Đại Bang đến trong phủ, nghe bà tử quân sự nói là Tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc theo Quốc Sứ (Sứ quan một nước) đến đây, sai Thường công công mang đến phủ chúng ta, sau đó chỉ tên muốn gặp Viên nhi!” Hạnh Nhân nghe lời Hạ Viên dẫn dò, cảm thấy vầy các loại đang muốn đến trong phòng Hạ Từ, lại không ngờ quân sự bà tử bên người Hạ lão thái thái vội vàng chạy tới tìm Hạ Viên, bảo Hạ Viên lập tức đi ra ngoài. Nàng vừa nóng nảy hỏi nguyên nhân, vừa không dám nói Hạ Viên đã giả trang bộ dáng Hạ Từ đến Mạc phủ rồi, đành phải để quân sự bà tử ngồi một lát, mình thì mang theo trà vầy các vật đến trong phòng Hạ Từ, về mặt cầu xin nói: “Chỉ sợ bị hồng bút, nếu để Lão thái thái biết tiểu thư giả trang bộ dáng thiếu gia xuất môn, sẽ nói thiếu phu nhân xưa nay giáo nữ nhi không nghiêm, sẽ liên lụy thiếu phu nhân chịu trách mắng dạy dỗ.”

Hạ Từ vừa nghe cũng nóng nảy, lão thái thái thương mình và muội muội, tất nhiên sẽ không quở trách, nhưng mẫu thân thì khó may miễn thoát khỏi, nhất định sẽ nói vài câu. Lúc trước cũng âm thầm nghe được bởi vì mẫu thân không phải xuất thân từ thế gia đại tộc trong kinh thành, ừ, mấy vị bá mẫu trong phủ đã muốn chờ để chế giễu. Có được cơ hội thì sẽ không buông tha mà nói mất. Lão thái thái lại không thể thiên vị, có sai lầm tự nhiên phải gọi tới giáo huấn vài câu.

“Tiểu thiếu gia, ngài, ngài giả trang thành bộ dáng tiểu thư ứng đối vượt qua chuyện này được không?” Hiện giờ Hạnh Nhân cũng được mười tuổi rồi, vì luôn đi theo bên người Hạ Viên, rất thông minh, lúc này nhìn những vật dụng váy áo trong tay nói: “Gương mặt thiếu gia và tiểu thư cũng không khác nhau lắm, trang điểm một chút, chắc cũng có thể giấu điếm được.”

“Chuyện này làm sao có thể giấu điếm qua được? Hình dáng muội muội tuy có hơi giống ta chút, nhưng vừa nhìn liền có thể phân biệt ra nam nữ ngay. Muội muội giả trang thành bộ dáng của ta thì dễ thôi, chỉ cần vẽ đen lông mày, để thanh âm xuống một chút, bắt chước dáng đi của ta, người không tinh ý có thể giấu qua được. Ta giả trang thành muội muội thì không giả thành được, không nói tới ta hơi cường tráng, chẳng những không học được cách nói thanh thúy và cách bước đi nhẹ nhàng như mèo của muội ấy, ngay cả khuôn mặt này của ta, nó hơi vuông một chút không thể sánh bằng muội muội, cho dù giả trang thành nữ hài tử, cũng không thể gạt được những người thân quen.” Mặc dù Hạ Từ không muốn Quý Thư và Hạ Viên chịu quở trách, nhưng khi nghe Hạnh Nhân ra chủ ý để mình giả trang thành Hạ Viên, lại cảm thấy không ổn, lắc đầu nói: “Trước vẫn nên âm thầm gọi người kêu muội muội trở về rồi nói sau!”

“Mạc phủ cách Hạ phủ cũng không gần, vừa tới một lúc cũng cần có thời gian. Bây giờ Tiểu hoàng tử kia lại ở đại sảnh chờ rồi, nếu trong chốc lát không gặp được người, chắc chắn sẽ gọi người đến giục.” Hạnh Nhân nói xong, thấy Hạ Từ buồn rầu ôm lấy đầu, nhất thời cái khó ló cái khôn nói: “Lần trước Thiếu phu nhân bệnh nên dùng một loại thuốc dán dán trên ót, vì nhìn rất khó coi, lại sợ gặp gió, nên buộc lụa đỏ lên trên thái dương để che đi, nhóm thiếu phu nhân đi vào thăm bệnh, nói thiếu phu nhân như vậy cũng thật hoạt bát. Lúc trước khi tiểu thư bị đau, cũng lấy thuốc kia đi dán rồi lại buộc lụa đỏ lên. Bây giờ không bằng tiểu thiếu gia giả trang thành đau đầu, buộc lụa đỏ lên trên thái dương, che một nửa lên trên thái dương và lông mày, lại trang điểm thêm một chút chắc sẽ ổn.”

“Giả trang xong nhìn giống hay không giống rồi bàn tiếp!” Hạ Từ cảm thấy xấp xỉ vóc Hạnh Nhân đưa tới, bảo nàng gọi bà tử đi thuê xe đến Mạc phủ tìm Hạ Viên trở về, thấy Hạnh Nhân đi, Hạ Từ cũng vào phòng mặc đồ vào. Một lúc sau, Hạnh Nhân chậm chậm trở về, thấy Hạ Từ đã giả trang đã ổn thỏa rồi, buộc lại lụa đỏ trên đầu, nhìn xem nói: “Nếu như không nói chuyện, nhìn sơ cũng không nhận ra.”

“Thật đau đầu, tự nhiên liên quan cổ họng cũng đau.” Hạ Từ học theo tiếng của Hạ Viên, rốt cuộc cũng hơi không giống, cười nói: “Chờ người nói cổ họng ta cũng đau. Không muốn nói nhiều lời. Bất đắc dĩ phải nói thì ta giả ra, người ta cũng tưởng cổ họng ta đau mới nói như vậy.”

Hạ Từ ở đây vừa mới giả dạng xong, quân sự bà tử đã vội vàng đến tìm nói: “Ôi trời ơi, trà sảnh trước đã dâng lên hai lần rồi, tiểu thư còn chưa đi qua? Lão thái thái lại thúc giục ta đến thỉnh.” Vừa nói, thấy Hạ Từ buộc lụa đỏ quanh đầu mình, giật mình ngăn ra nói: “Sáng sớm tiểu thư còn khỏe lắm mà, lúc này sao lại đau đầu rồi? Vẫn nên bám lão thái thái thỉnh đại phu đến xem mới được.”

“Không cần thỉnh đại phu, dán một miếng thuốc dán là ổn thôi!” Hạ Từ vịn ghế đứng lên, giả ra bộ dáng ốm yếu, nhũu cổ họng nói: “Đã là Tiểu hoàng tử muốn gặp ta, ta đi gặp một lần rồi trở về phòng nghỉ ngơi thôi!” Ừ, mọi người thấy ta bị bệnh, tự nhiên vừa nhìn thấy sẽ bảo ta nhanh trở về, đoán chừng sẽ không lộ tẩy.

Hạnh Nhân thấy quân gia bà tử không nhận ra Hạ Từ, đứng sau lưng quân sự bà tử nháy mắt qua, dùng khẩu hình nói với Hạ Từ: “Xem đi, không nhận ra được đúng không?”

Lý Thiện đợi nửa ngày không thấy Hạ Viên đi ra ngoài, nên đích thân đến thúc giục, nghe thấy Hạ Từ đau đầu, lại nhìn thấy trên trán hằn mang lụa đỏ, giật mình ngẩn ngẩn nói: “Sáng sớm không phải còn khỏe lắm sao, sao lúc này đã đau đầu rồi?” Nên lại nói: “Nghĩ là do gió lạnh xâm nhập, cảm lạnh rồi, khi ngủ đừng nên mở cửa sổ. Bây giờ con dán thuốc cũng tốt, một lát phải tìm đại phu đến xem thôi!” Vừa nói vừa lôi kéo Hạ Từ bước đi, vừa cười vừa nói: “Tiểu hoàng tử nước Bắc Thành kia cũng thực tuổi, nhớ tới trước đây hẳn từng gọi con một tiếng ‘tỷ tỷ’, bọn chúng ta còn cười trộm đấy! Lúc này người đã cao lớn, tuy nói mới mười tuổi, so sánh cùng Chấn nhi cũng cao hơn một chút đấy. Nghĩ tới vóc dáng người phương Bắc bọn họ vẫn luôn cao hơn chút.”

“Tiểu hoàng tử chỉ tên gọi con đến rồi cuộc là có chuyện gì?” Lúc này Hạ Từ cũng nghĩ tới chuyện trước đây Hạ Viên vào hoàng cung, sau đó xảy ra chuyện Đường Chí Lễ gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, nghĩ Đường Chí Lễ này chỉ sợ thiện giả bất lai, lai giả bất thiện (người tốt không tới, người tới không tốt). Chắc muốn ra một đề khó giải cho muội muội đây mà. Nhưng mà muội muội hiện giờ không ở đây, mình lại không nhanh trí bằng muội muội, không biết ứng đối có qua được không. Thôi kệ, nếu giải đáp được thì giải đáp, nếu không giải đáp được thì giả vờ đau đầu trốn thoát.

Hạ Từ vừa nghĩ ngợi, vừa giả vờ đang bệnh yếu ớt tay để Hạnh Nhân nâng đỡ, theo Lý Thiện và quân sự bà từ đi tới phòng khách đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: TIÊU CÔ NƯƠNG XINH ĐẸP TUYỆT TRẦN

Cửa hông phòng khách Hạ phủ là nơi bọn nha đầu bưng trà dâng nước, lúc này có mấy nữ quyền đang đứng đây. Còn âm thầm đàm luận nói: “Không nghĩ tới Tiểu hoàng tử nước Bắc Thành lại tuổi tứ thế, không hổ là hoàng tử, nhìn thật là khí phái. Có điều hẳn lại chỉ tên muốn gặp Viên cô nương, quả thực có hơi đường đột. Nếu không phải Viên cô nương còn nhỏ, nói vậy thì...”

“Ồi dào, Tiểu hoàng tử này bây giờ chỉ có mười tuổi, Viên cô nương cũng chỉ mới tám tuổi, cũng chỉ là những tiểu hài tử, gặp một lần cũng không có gì. Đừng có đoán mò!”

“Các người nói, nếu Tiểu hoàng tử này coi trọng Viên cô nương của chúng ta, Viên cô nương chúng ta có phải sẽ trở thành Vương phi không hả? Phủ chúng ta chưa từng có vị vương phi nào, nếu ra một vị vương phi, đó là một chuyện vinh quang cỡ nào.”

“Hừ, nước Bắc Thành xa như vậy, cho dù là Thái tử phi cũng không làm, huống chi chỉ là vương phi.”

“Mọi người đừng đoán mò, lần này vị tiểu hoàng tử này tới, không có ý tốt đâu! Mấy năm trước hẳn cùng Viên cô nương gặp nhau, bị buộc gọi Viên cô nương một tiếng tỷ tỷ, chuyện này truyền ra mọi người đều biết. Mỗi người đều lấy nó làm chuyện uy phong bần tán, đều nói Viên cô nương chúng ta làm vẻ vang quốc gia, rất đặc ý. Có điều bọn họ không nghĩ tới, cũng vì thế mà sẽ đắc tội với Tiểu hoàng tử này. Bây giờ hẳn đến đây, sợ là muốn tới trả thù. Không nên cao hứng quá sớm.”

Đội Lý Thiện mang Hạ Từ đến cửa hông thì các nữ quyền vội tránh qua một chỗ cho hắn đi qua, vừa nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ Viên cô nương bị đau đầu, sao lại mang cái lụa đỏ trên đầu chứ?” Hạ Từ nén nén cổ họng lên tiếng, lại nghe đại sảnh truyền ra giọng nói nói: “Bốn năm trước điện hạ chúng ta đến nước Nam Xương, lúc ấy ở trong cung nhìn thấy Viên cô nương một lần, lúc này đến đây vẫn còn nhớ rõ, không chờ đến lúc bẩm báo Hoàng thượng tuyên người tiến cung, đành nhờ người dẫn tới gặp mặt trước. Lúc này đành phải dẫn đường đưa tới...”

Hạ Từ đưa Lý Thiện đi qua cửa, ngẩng đầu thấy người nói chuyện là Thường công công đã từng tới trong phủ, xa hơn bên cạnh hắn, là một nam hài khoảng mười tuổi đang ngồi đó, mặc một cẩm bào màu đỏ chót, dáng vẻ kiêu căng, suy đoán chắc là Tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc Đường Chí Lễ. Hi, tên là Chí Lễ, sao đáng về lại vô lễ vậy?

Lý Thiện kéo tay Hạ Từ đưa tới trước mặt Hạ lão thái thái, vừa cười nói với mọi người: “Hôm nay Viên nhi đau đầu, nên mới đến hơi trễ. Mong đừng trách cứ!”

Hạ lão thái thái tươi cười rạng rỡ đang nói chuyện cùng Đường Chí Lễ, thấy Lý Thiện kéo Hạ Từ vào cửa, liếc mắt một cái nhìn thấy trên đầu hắn buộc lụa đỏ, dáng vẻ không tinh thần như bình thường, sau khi hắn chào hỏi mọi người xong, lúc này mới hỏi: “Sáng nay còn khỏe lắm mà, sao lại đau đầu rồi? Mời đại phu chưa? Thôi được rồi, chào hỏi Điện hạ rồi thì về phòng nghỉ ngơi đi!” Rồi nói với Đường Chí Lễ: “Thật là không khéo, Viên nhi bị đau đầu rồi, sợ nàng lấy bệnh khí qua ngài. Điện hạ ngài xem...?”

Hạ lão thái thái là ai chứ? Bà vừa liếc mắt một cái liền nhìn ra người đang giả trang nữ chính là Hạ Từ, mặt vẫn không lộ ra chút khác thường nào, chỉ nháy mắt với Lý Thiện, bảo nàng mau mau giúp mang người trở về phòng. Kỳ thật Lý Thiện cũng sớm nhận ra Hạ Từ, có điều Đường Chí Lễ tới đây muốn gặp, phải cho hắn gặp người, nên mang qua gặp, biết là bị bệnh, tự nhiên sẽ không làm khó người, chuyện này cũng qua đi.

Đùa sao, nếu đã tìm tới cửa, tự nhiên có chuẩn bị mới đến, tất nhiên để Hạ Viên phải mất mặt lớn. Nếu bản thân Hạ Viên là một tiểu hài tử bị mất mặt lớn cũng không hệ trọng, nhưng chuyện này rất khác, về quốc thể, bản thân Đường Chí Lễ không thể thực hiện được. Vì sao Thường công công phải mang người đến Hạ phủ, lại không tuyên Hạ Viên tiến cung? Chuyện này nghĩ một cái đã hiểu ngay, chính là biết lúc này Đường Chí Lễ muốn hạ gục Hạ Viên, Hoàng thượng lại không muốn trong quốc yến trước mặt bao người nhìn Hạ Viên gặp nạn, thế này mới nghĩ biện pháp để Thường công công mang Đường Chí Lễ đến Hạ phủ. Bằng không, bằng một Tiểu hoàng tử như hắn, nói một tiếng muốn gặp Hạ Viên, tự nhiên sẽ tuyên tiến cung, cần gì để hắn

chờ? Có điều, nếu lúc này truyền ra chuyện Tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc ra nan đề với cô nương Hạ phủ, làm khó cô nương Hạ phủ mà nói, thật cũng làm cho mọi người Hạ phủ mặt mày không vui. Nếu Đường Chí Lễ này về nước khoe khoang, nói đã làm khó nghĩa nữ Trưởng công chúa, Bắc Thành quốc lại được một phen đắc ý, lại thật không ổn. Lúc này mượn chuyện tránh hấn cũng là chủ ý không tồi.

Lại nói, Đường Chí Lễ là một đứa nhỏ thông minh, còn được phụ hoàng sủng ái, không nghĩ năm ấy đến Nam Xương quốc không cẩn thận gặp Hạ Viên, cư nhiên phải gọi một nữ hài tử còn nhỏ hơn mình hai tuổi một tiếng tỷ tỷ, việc này quả thật vô cùng nhục nhã, sau khi về nước lúc nào cũng khắc sâu chuyện này. Vì năm nay Quốc sử Chu đại phu đến Nam Xương quốc, hấn cũng đi theo, lòng quyết tâm phải ra một đề làm khó Hạ Viên, làm Hạ Viên phải dập đầu trước hấn gọi ca ca ngay trước mặt mọi người, vẫn hỏi danh dự bị mất mặt lúc trước. Hôm nay theo Thường công công đến Hạ phủ, chờ mòn chờ mỏi mới gặp được Hạ Viên tâm tâm niệm niệm bấy lâu nay, tiểu nữ oa trước đây mập mạp đáng yêu nay cũng đã trở thành tiểu cô nương xinh đẹp tuyệt trần.

Đường Chí Lễ thấy Hạ Từ sơ búi tóc song loa kể xinh đẹp, mang hai đóa hoa lụa cung chế, trên thái dương lại buộc một dải lụa đỏ, rất kỳ quái, trong xinh đẹp lại lộ ra tư thái anh khí hào sảng, không thể nhìn kỹ đôi mắt. Vì nghe Hạ lão thái thái nói nàng bị bệnh, trong đầu vốn có ý vừa gặp mặt sẽ cấp cho nàng một củ hạ gục cũng quên mất. Thấy hấn thình an xong, xoay người lại vừa muốn đi xuống, cần phải ép buộc giữ lại, lại nổi lên bá đạo. Bỗng hô: “Hạ cô nương đợi chút!” Nói xong bảo người mang một cái rương nhỏ tới: “Đây là một bức thất xảo đồ (tranh ghép, hình ghép) sư bác ta làm, Hạ cô nương giữ lại chơi, nếu ba ngày sau có thể ghép ra được, cũng không uổng công ba năm trước ta gọi cô nương một tiếng tỷ tỷ. Nếu ba ngày sau ghép lại không được, Hạ cô nương phải quỳ xuống gọi ta một tiếng ca ca.”

Chẳng qua chỉ xưng hô một tiếng ca ca tỷ tỷ thôi sao? Làm gì phức tạp như vậy? Hạ Từ liếc mắt nhìn Đường Chí Lễ một cái, suýt chút đã nói, ta đây kêu người một tiếng ca ca là được, không cần phải ghép cái gì gì đồ nữa!

Đường Chí Lễ bị Hạ Từ liếc, trong lòng không hiểu sao bỗng cảm thấy run lên, bản thân cũng âm thầm rung mình một cái.

Lại nói đến Sử Nghi mang Hạ Viên Hạ Chấn ra khỏi Mạc phủ, vừa đi lên xe ngựa, lại nghe bên ngoài có tiếng nói, vén màn xe nhìn ra ngoài, thấy bà vú Lý ma ma của Hạ Viên nhắc váy đi xuống từ trên chiếc xe ngựa khác, vẻ mặt lo lắng, không khỏi giật mình ngăn ra nói: “Lý ma ma, sao người lại tới đây?”

Thì ra Hạnh Nhân muốn tìm bà từ đến Mạc phủ báo tin cho Hạ Viên, nhưng lại lo lắng người khác đến đó, đành phải tìm Lý ma ma, đơn giản sơ lược qua chuyện Hạ Viên giả trang thành Hạ Từ theo Sử Nghi đến Mạc phủ, nói Lý ma ma tìm một nguyên do nào đó để Hạ Viên về phủ nhanh chút. Lý ma ma vừa nghe cũng sợ hãi, vội đi ra cửa, lúc này vừa thấy Sử Nghi mang Hạ Viên và Hạ Chấn lên cỗ kiệu, vội chạy lên nói: “Thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia, có khách quý đến phủ nhà chúng ta, nói là Tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc. Bây giờ đang ở đại sảnh chỉ tên muốn gặp Viên cô nương, nô tỳ tới mời tiểu thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia nhanh trở về.”

“Tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc?” Sử Nghi vừa nghe trêu ghẹo nói: “Là cái người đệ đệ tiện nghi của Viên nhi thường ngày chúng ta hay nói đó sao? Bây giờ còn chạy tới Hạ phủ chúng ta, chẳng lẽ muốn chính thức nhận Viên nhi làm tỷ tỷ hả?” Nói xong nở nụ cười, lại nói với Hạ Viên và Hạ Chấn: “Nghe nói vị Tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc này có danh tiếng là thần đồng, bốn năm trước lại ở trước mặt Viên nhi bị mất mặt, lúc này đến đây, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy, sợ là muốn đến đây làm khó Viên nhi, chúng ta nhanh nhanh trở về thôi.”

Hạ Viên vừa nghe Tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc đến đây, chỉ tên nói muốn gặp mặt mình, đã giật cả mình, liếc mắt nhìn Lý ma ma, lại nghe Lý ma ma nói: “Tất nhiên Lão thái thái đã thúc giục cô nương đi ra ngoài gặp rồi, chỉ không biết sẽ gặp phải nan đề gì.”

Nói như vậy, tiểu ca ca cứng đầu của mình đã giả thành bộ dáng mình đi ra ngoài gặp Đường Chí Lễ kia rồi, không biết có bị nhận ra hay không? Hạ Viên cảm giác da đầu có chút gật gật, bật thốt nói: “Nguy rồi, chúng ta về nhanh chút đi!” Lời vừa ra khỏi miệng, không khỏi nhìn Sử Nghi một cái, chết, nói chuyện quên đề thấp cổ họng rồi, lúc này không thể giấu giếm được nữa.

Sử Nghi vừa nghe Hạ Viên nói chuyện, quay đầu nhìn lại, không khỏi cả kinh nói: “Ôi trời ạ, thì ra con là Viên nhi, không phải Từ nhi. Thế mà giấu giếm ta cả một buổi sáng. Mắt ta bị làm sao mà không nhìn ra, giờ này mới nhận ra. Chấn nhi con cười gì hả? Hay lắm, thì ra các con kết phùng phu nhân.”

Hạ Viên thấy Sử Nghi đã nhận ra mình, không nhận được cũng cười theo. “Bá mầu chỉ lo nhìn nữ tử (con rể) Mạc đại ca, tự nhiên không chú ý đến con rồi.”

“Thật là con nhóc ranh ma, con cũng thật lớn mật, còn dám cải trang bộ dáng của Từ nhi đi cùng!” Sử Nghi vừa vợ vả bảo phu xe đi nhanh nhanh chút, vừa nói: “Lúc này trong phủ không thấy con, chắc cũng gà bay chó sủa rồi! Gì chứ, Từ nhi giả dạng thành con đi gặp Đường Chí Lễ? Ôi, thật sự hồng bét cả rồi!”

Xe ngựa rất nhanh đã tới Hạ phủ, sớm có bà từ giúp đỡ các nàng đi xuống, đón vào đại sảnh, cũng âm thầm nói: “Sáng nay Tiểu Hoàng tử Bắc Thành quốc đến đây, chỉ tên muốn gặp Viên cô nương phủ chúng ta. Sau đó lại cầm tới một cái rương nhỏ, nói trong rương có mấy phiến gỗ gì đó, để Viên cô nương trong vòng ba ngày phải ghép lại thành một bức hình, nếu không ghép ra, phải quỳ xuống gọi hấn một tiếng ca ca. Viên cô nương đã cầm rương trở về phòng ghép tranh rồi.”

“Ôi!” Hạ Viên bất chấp mọi chuyện, chạy vội về phòng, đứng lúc nhìn thấy Hạ Từ mặc xiêm y của nàng ngồi trong phòng đồ ra những phiến gỗ trong rương, cũng không kịp giũ cọt hấn, vội đi tới nói: “Ca ca, muội đến chơi cùng nè!”

“Muội muội đã trở về!” Hạ Từ sợ hạ nhân làm mất một hai phiến gỗ, không gọi bọn nha đầu đi vào, bản thân tự ghép lấy, lúc này vẻ mặt đau khổ nói: “Mấy phiến gỗ này quá nhiều hình dáng khác nhau, hình lại cổ quái, muốn ghép thành một cái tranh gì chứ? Nhìn cái đầu đã muốn hôn mê.”

Hạ Viên đi tới đùa nghịch vài phiến gỗ, gật đầu nói: “Loại tranh ghép này tuy ghép hơi khó, thật ra cũng không cần dùng tới ba ngày, ghép lại nhiều nhất

mất nửa ngày là hoàn thành.”

“Woaa, muội muội, nếu như vậy, muội mau mau ghép cho xong cái tranh ghép này trả lại cho cái Tiểu hoàng tử kia đi, lại danh chấn tiếp. Để cho hần gọi muội một tiếng tỷ tỷ.”

Hạ Viên qua hai ba lần đã làm được một góc bức hình, nghe được lời nói của Hạ Từ..., lại ngừng tay, trầm ngâm một lúc nói: “Vài năm trước đã đè ép Đường Chí Lễ kia một đầu rồi, để hần gọi muội một tiếng tỷ tỷ, chắc là hần ôm hận cho tới bây giờ. Lúc này cố ý muốn tới làm khó muội, muội lại ghép ra ngay lập tức, nếu hần thẹn quá thành giận, chỉ sợ đem tới phiền toái. Và lại, hiện nay hai nước đã ký kết minh ước, luôn dĩ hòa vi quý, lần một lần hai không làm hần xuống đài được, mặc dù có được uy phong, nhưng thật sự không ổn.”

“Vậy muội có chủ ý gì không?” Hạ Từ thấy Hạnh Nhân đang canh giữ trước cửa phòng, nhỏ giọng nói: “Cũng không thể ghép lại được lại nói không ghép ra, sau đó thật sự quỳ xuống kêu một tiếng ca ca như vậy cũng thật mất mặt quá?”

“Tất nhiên cũng không thể mất mặt!” Tay Hạ Viên nhặt lên một miếng gỗ, trầm tư nghĩ phải đặt chỗ nào, cười nói: “Việc này tốt nhất không nên đề cập cho người lớn, chỉ làm giống như tiểu hài tử chúng ta chơi đùa nghịch ngợm thôi, thắng thua hần cũng không quan trọng đến vậy. Trước ghép lại bức tranh đã, ca ca mang thùng đưa tới dịch quán, lên cầu kiến Đường Chí Lễ, cho hần nhìn thấy bức tranh đã ghép hoàn thành. Sau đó nghĩ biện pháp cho chính hần tưởng bức lần hai xem như hòa, việc này cũng bỏ qua.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: LẠI LẦN NỮA GIẢ TRANG NỮ

Đội Hạ Viên và Hạ Từ đều tự đổi lại xiêm y của mình thì Hạ lão thái thái cũng bảo người gọi bọn họ qua hỏi, trong phòng chỉ có Lý Thiện và Sử Nghi, Hạ lão thái thái cũng không vội trách cứ hai người bọn họ, chỉ nghiêm sắc mặt nói: “Hôm nay các con thật hồ nháo, dám giả trang đáng vẻ đối phương trêu chọc người. Còn có vị Tiểu hoàng tử kia đột nhiên đến đây, thiếu chút nữa bị lộ thân phận. Nếu Tiểu hoàng tử biết người gặp không phải là Viên nhi mà là Từ nhi, đó thực sẽ là tội đại bất kính. Các con có biết hôm nay các con giả dạng thành đối phương, cũng phải bí mật dặn dò không được nói ra.” Đang nói, có nha đầu đi vào nói Hạ phu nhân và Quý Thu đến miếu dâng hương đã trở về, vội phân phó nói: “Bảo các nàng không cần vội thay xiêm y, trước hết mời đi vào nói chuyện.”

Hạ phu nhân và Quý Thu vừa vào phủ, đã nghe thấy chuyện hôm nay Đường Chí Lễ đến phủ, lúc này vào phòng, lại nghe chuyện Hạ Viên và Hạ Từ giả dạng đối phương, không khỏi vạn phần kinh ngạc. Lại nghe Hạ lão thái thái nói: “Vị Tiểu hoàng tử kia lại đặt một cái rương nhỏ, nói bên trong có mấy miếng gỗ của một bức thất xảo mưu đồ, để Viên nhi nội trong ba ngày phải ghép ra. Nay không vội phạt hai đứa chúng nó, trước hãy ghép lại cái bức hình đó đưa qua rồi bàn tiếp.” Lại hỏi Hạ Viên: “Con có thực sự nắm chắc trong ba ngày có thể ghép xong cái bức hình kia không?”

“Nếu là ghép hình, đoán rằng sẽ không làm khó được Viên nhi.” Quý Thu tiếp lời nói: “Hồi nhỏ Viên nhi đã thích giải cái cừ khúc hoàn gì đó (chín cái vòng xoắn vào nhau), dán thập mê cung gì đó rồi, cho thấy đối với mấy thứ này cũng có thiên phú. Hơn nữa, nếu thực sự không ghép ra, nàng là một nữ hài tử, vậy gọi người ta một tiếng ca ca cũng được, cũng không phải mất mặt cho lắm. Nếu trong vòng ba ngày có thể ghép ra, còn để lộ ra trước mặt mọi người, trái lại sẽ làm Tiểu hoàng tử ấy mất mặt, vậy mới thật không ổn.”

Hạ lão thái thái nghĩ sâu xa trong đó, gật đầu nói: “Nay Tiểu hoàng tử là khách, nếu để cho hần lại chặt vật về nước, còn kết thù với Hạ phủ chúng ta, thật là không ổn.”

Hạ Từ nghe người lớn nói chuyện, thuật lại lời nói Hạ Viên và hần ở trong phòng nói qua, cười nói: “Muội muội nói đợi ghép xong bức hình, hai ngày sau để cho con âm thầm đưa đến dịch quán cho vị Tiểu hoàng tử kia, không để vị Tiểu hoàng tử kia mất mặt trước mặt mọi người.”

“Hôm nay đi ra ngoài gặp Tiểu hoàng tử là Từ nhi, hai ngày sau đưa bức hình ghép, tất nhiên vẫn nên để Từ nhi đưa đi.” Lý Thiện lúc này đang tỉnh tề đánh giá long phượng thai, cười nói: “Hai đứa tuy nói giống, kỳ thật nếu nhìn kỹ cũng có thể phân biệt ra. Nếu hai ngày sau lại thay đổi thành Viên nhi đưa bức hình ghép, không chắc vị Tiểu hoàng tử kia liếc mắt nhìn một cái không nhận ra, vậy cũng không tốt.”

“Chẳng lẽ con lại phải giả trang muội muội đưa bức hình nữa sao?” Hôm nay Hạ Từ giả trang nữ tử từ một hồi, cả người không được tự nhiên, nghe lời nói của Lý Thiện..., vội hét lên: “Hôm nay mọi người che chở cho mới không bị lộ, nếu ra khỏi phủ, chỉ sợ bị mọi người nhìn thấu đấy!”

“Cháu ngọc, chúng ta ở trong phủ quen nhìn thấy hai đứa các con, tự nhiên liếc mắt nhìn một cái liền phân biệt rõ. Con sinh tuần tử, giả trang thành nữ tử ra cửa, người ngoài tất nhiên không nhận ra. Huống hồ đi tới dịch quán, tự nhiên chọn hai người trầm ổn đi theo, sau khi giao xong cũng mau chóng trở về, ai có thể làm lộ?”

Hạ lão thái thái và đám người Quý Thu nghe lời nói của Lý Thiện..., cũng thấy có chút đạo lý, bỗng nói: “Năm trước Tiểu hoàng tử cũng đi xong là trở về, tiếp theo cũng không biết bao nhiêu năm mới đến Nam Xương quốc chúng ta. Đến lúc đó Từ nhi Viên nhi trôi qua vài năm, đợi hần gặp lại người, cũng không phân biệt lúc trước ai là ai. Lúc này tốt nhất vẫn nên để Từ nhi đưa đi mới ổn.”

Đi ra từ trong phòng Hạ lão thái thái, Quý Thu mang Hạ Viên và Hạ Từ đến trong phòng của mình, cũng không quở trách bọn họ, trái lại hỏi bọn họ giả dạng đối phương là giả dạng như thế nào, lại làm sao bị nhìn ra, cũng cười một tràng nói: “Các con muốn giả trang thành đối phương chơi, cũng nên giả

cho giống chút, làm sao mới lần đầu tiên đã bị người nhìn ra rồi hả? Lần tới còn muốn giả trang, nên cẩn thận chút.”

“Ồi!” Hạ Viên và Hạ Từ vốn tưởng rằng sẽ bị nhận lấy một trận trách mắng, lúc này không khỏi thờ dài nhẹ nhõm, ngồi sát vào Quý Thụ, nói qua một lần chuyện kinh hách ngày hôm nay đã gặp phải.

Đang nói, Hạ Niên đã trở về, sau khi nghe xong tình hình cụ thể, thấy trong phòng không có người ngoài, nhìn Hạ Viên và Hạ Từ nói: “Hai đứa các con cũng coi như thành thật, chờ đến hôm nay mới muốn biết cảm giác giả trang đối phương chơi. Có điều hôm nay giả trang không chọn đúng ngày, thế này mới gây ra chuyện. Ủ, lần tới còn muốn giả, giả cho giống chút, tốt nhất để chúng ta cũng không nhận ra được, mới coi như các con mạnh.”

Quả nhiên người không cùng một nhà không vào cùng một cửa! Hạ Viên vừa nghe lời Hạ Niên nói... không khỏi nhìn hấn và Quý Thụ, hai người này đúng thật trời sinh một đôi, ngay cả ý tưởng cũng không khác biệt.

Lại nói tới Đường Chí Lễ khi trở về dịch quán, đúng lúc Quốc sử Chu Khuông Chính trở về, hỏi chuyện hôm nay, cười nói: “Hôm nay Điện hạ đến Hạ phủ, có gặp được Viên cô nương không?”

“Gặp rồi, vì nàng có bệnh trong người, không tốt thì thổ trên đường trường, ta đặt mấy phiến thất xảo mưu đồ (bức hình ghép) lại, chỉ nói nội trong ba ngày nếu ghép ra, cũng không uổng công ba năm trước ta gọi nàng một tiếng tỷ tỷ. Nếu như không ghép ra, tự nhiên phải gọi ta một tiếng ca ca.” Đường Chí Lễ ngừng đầu nói: “Thất xảo mưu đồ đó là món đồ sư bác ta mất rất nhiều tâm huyết mới làm được, không thể so với thất xảo mưu đồ nho nhỏ giản dị năm đó, một tiểu nữ oa như nàng, muốn ghép lại một mưu đồ như vậy cũng không dễ dàng. Cho dù toàn bộ người Hạ phủ các nàng đều suy nghĩ, nhiều người đụng vào, càng khó có thể ghép ra được. Giờ chỉ chờ nàng tới gọi ca ca thôi.”

Chu Khuông Chính vừa là Quốc sử Bắc Thành quốc, đồng thời cũng là quốc cữu. Đường Chí Lễ là nhi tử thứ ba của muội muội hấn Chu hoàng hậu. Vì Đường Chí Lễ và Chu Khuông Chính vừa là quân thân, lại là thân cữu cữu, có chuyện cũng không giấu giếm. Chu Khuông Chính nghe lời nói của Đường Chí Lễ..., trầm tư một lúc nói: “Mấy đời nhà Hạ Giam Chính đều ngồi lên vị trí Khâm Thiên Giám giám chính này, cũng không phải đơn giản. Nhà bọn họ mặc dù không lớn mạnh, cũng không dễ đối phó. Nay tiếp nhận rương nhỏ thất xảo mưu đồ này, sợ là có biện pháp ghép lại cũng không chừng. Huống hồ Viên cô nương kia còn nhỏ hơn Điện hạ hai tuổi, cho dù kêu Điện hạ một tiếng ca ca trước mặt mọi người, kỳ thật cũng không có trở ngại gì. Trái lại Điện hạ phải đề phòng nàng ghép lại thất xảo mưu đồ kia trước đó.”

Đường Chí Lễ không khỏi cười nói: “Cữu cữu quá lo lắng rồi. Cái thất xảo mưu đồ kia ngay cả con, ngày trước cũng phải bảy ngày mới ghép thành, nàng làm sao có thể ghép lại ra trong vòng ba ngày chứ?”

Chớp mắt hai ngày đã trôi qua, sáng sớm Đường Chí Lễ thức dậy vừa rửa mặt chải đầu xong, đã có thị vệ đi vào bẩm báo: “Điện hạ, Viên cô nương nghĩa nữ Trương công chúa Nam Xương quốc đưa bái thiếp đến gặp!”

“Vẫn chưa tới ba ngày, sao lại đến đây?” Đường Chí Lễ nhíu mày suy tư, vừa bảo thị vệ mời đi vào.

“Khẩu kiến Điện hạ!” Hôm nay Hạ Từ được đích thân Quý Thụ ra tay, lại vì chưa đổi giọng, âm giọng chưa trầm xuống, lúc này chiếu theo chỉ dẫn của Quý Thụ, so với ngày đó vội vã giả trang nữ có vài phần tự nhiên tươi mát hơn, dù ai có nhìn, đều cảm thấy là một tiểu cô nương xinh đẹp.

Đường Chí Lễ thấy hôm nay Hạ Từ không quán lụy đồ kia nữa, nhìn càng đẹp mắt hơn ngày đó, ác cảm tích tụ trong lòng không hiểu sao vơi đi không ít. Giọng nói cũng mềm dịu hơn: “Đừng nói Viên cô nương đến đây nhận thua trước nhé? Nếu như thế, đúng lúc mọi người đang ở đây gọi một tiếng ca ca trước mặt ta đi.”

Hạ Từ cười mà không nói, gương mặt nhìn về thị vệ đang đứng xa xa, đặt thùng trong tay lên trên bàn, nói nhỏ: “Mời Điện hạ mở thùng nhìn xem, xem xong xin vui lòng không cần lên tiếng.”

Đường Chí Lễ nghe vậy cảm thấy có điểm không ổn, không nói lời nào mở thùng nhìn xem, rồi khép lại nắp hòm, sắc mặt biến ảo một chút, nhìn Hạ Từ nói: “Không nhìn ra Viên cô nương trong trò chơi này có thiên phú như vậy.”

Hạ Từ chiếu theo lời người lớn dạy nói: “Thất xảo mưu đồ này thật không hổ danh phủ kỳ thực, thật vô cùng tinh xảo, chúng ta phải mất hai đêm mới ghép thành. Nếu là một mình ta, trong vòng ba ngày làm sao có thể hợp ra được. Dù sao cũng nhờ phụ thân huynh đệ cùng hỗ trợ, lúc này mới có thể hợp ra trước, đã xem như may mắn rồi. Không bằng điện hạ chuẩn cho ta một thỉnh cầu, xem như hòa nhau? Vì điện hạ lớn hơn ta hai tuổi, gọi điện hạ một tiếng ca ca kỳ thật vẫn là ta trào cao.” Truyện Thiên kim Hạ phủ được chuyển ngữ bởi

Trong lòng Đường Chí Lễ lúc này đang ghen khuất, nhưng không thể phát tác ra được, nhìn thấy Hạ Từ ghép lại được bức hình, lại không kiêu ngạo, còn đề ý đến mặt mũi của mình, tự nhiên không thể phát tác. Qua nửa ngày mới nói: “Hai lần đều bại bởi Viên cô nương, ta còn có thể nói gì? Tất nhiên chiếu theo cách làm cô nương nói.”

Đội Chu Khuông Chính đi vào thì cũng đúng lúc Đường Chí Lễ tiễn Hạ Từ, đang đứng ngăn người nhìn rương nhỏ, nhìn thấy người đi tới, không lên tiếng không được.

“Sư bác ta là người tay nghề rất giỏi, bao nhiêu thiết kế xảo diệu đều từ bàn tay ông, thất xảo mưu đồ này cũng xem như rất tinh xảo rồi, không nghĩ tới Viên cô nương này có thể trong vòng ba ngày đã ghép lại được, thật đã xem thường nàng.” Đường Chí Lễ quay đầu thấy là Chu Khuông Chính đang đứng bên cạnh, thờ dài một hơi nói: “Đáng tiếc nàng không phải cô nương Bắc Thành quốc chúng ta.”

“Thái tổ Bắc Thành quốc chúng ta có được thiên hạ, người khắp nước phần đông đều thiện kỵ xạ (giỏi bắn cung cưỡi ngựa), có thể làm những thứ tinh xảo lại thiếu, nếu Viên cô nương này là người Bắc Thành quốc chúng ta, vậy thật quá tốt.” Đường Khuông Chính (hoacodat: ta nghĩ Chu Khuông Chính mới đúng) nhìn Đường Chí Lễ, đột nhiên phúc chí tâm linh, âm thầm nghĩ Đường Chí Lễ cũng đã mười tuổi rồi, qua hai ba năm nữa đã có thể nạp phi,

nếu hần nhìn trúng Hạ Viên, đến lúc đó tự nhiên có thể phái người đến cầu thân. Tuy xuất giá qua nước khác, nhưng địa vị Vương phi đâu ai có thể làm, phần vinh quang này, nghĩ chắc Hạ phủ sẽ không cự tuyệt. Hoàng thượng bên ngày tự nhiên cũng sẽ vui vẻ để Hạ phủ cùng Bắc Thành quốc ký kết lương duyên.

Bỗng có một vệ đi vào bẩm báo, nói ngày hai mươi lăm tháng này là ngày đại thọ sáu mươi tuổi của Tướng lão phu nhân phủ Tướng quân, Chu Khuông Chính tao nhâ nói: “Đại thọ Tướng lão phu nhân, người đến đó không phủ thì quý, chúng ta cũng đi tới xem nào nhiệt đi, thuận đường cũng tham quan thực hư phủ Tướng quân một chút.”

Hôm nay là ngày hai mươi lăm, các phủ nhận được báo thiệp phủ Tướng quân, đã sớm đi tới. Vì phủ Tướng quân và Hạ phủ có quen biết, cố ý dặn bảo Hạ lão thái thái phải mang hết các tiểu thiếu gia tiểu cô nương đến, Hạ lão thái thái nhận báo thiệp, sáng sớm ngày hôm đó thuận tiện mang theo nữ quyến đến phủ Tướng quân. Vừa dừng kiệu, đã nhìn thấy trước cửa phủ Tướng quân đều là mã kiệu, chen chúc chặt như nêm cối. Cũng may người hầu đón khách nhân đứng trước cửa phủ Tướng quân nhìn thấy xe ngựa Hạ phủ đến đây, vội vàng đi tới đón vào. Lý Quyền giúp Hạ lão thái thái xuống xe ngựa, giương mắt nhìn thấy, không khỏi cười nói: “Nghe Tướng lão phu nhân luôn nhắc muốn làm đơn giản, người nhận được báo thiệp đều là những người quen biết, làm sao lại nhiều người như vậy?”

“Tướng lão phu nhân là người không thích náo nhiệt, sinh thần năm ngoái cũng chỉ cho người mời mấy phủ thường qua lại quen biết coi xem diễn một chút, nói một vài câu mà thôi. Năm nay cố ý hạ báo thiệp, tuy nói người nhận được báo thiệp cũng không nhiều, nhưng chuyện này cũng không ngăn trở được những người không nhận được báo thiệp nhân dịp tới leo trèo, mặc kệ có quen hay không, đều nghênh vào phủ an bài ghế ngồi. Đây có thể không nhiều hay sao?” Lý Thiện trợ giúp Đại thái thái quản gia, hiểu rõ việc này nhất, lúc này cũng đang đỡ lấy Hạ lão thái thái, còn ý vị thâm trường nói: “Còn có một việc, sáu nhi tử phủ Tướng quân, có bốn vị đã đến tuổi làm mai rồi, mấy nữ quyến các phủ còn không đến góp vui sao?”

Đứng trước các nàng đang nói chuyện, đám người Sử Nghi Quý Thụ lại đang chăm sóc mấy nhi nữ của Hạ phủ xuống xe ngựa, cũng theo đi vào.

Vì Hạ Từ còn nhỏ, cũng không tách ngồi xe ngựa, mà cùng ngồi một chiếc xe ngựa với đám người Hạ Viên, lúc này xuống xe ngựa, than thở nói: “Vẫn nên đi theo các ca ca cười ngựa sáng khoái hơn, ngồi trong xe ngựa thật là buồn ngủ muốn chết.”

Mọi người trong Hạ phủ vừa mới vào phủ Tướng quân, phía sau có xe ngựa khác dừng lại, màn xe vén lên, đi ra lại là Đường Chí Lễ và Chu Khuông Chính.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: VẠCH TRẦN KHÔNG BÓC TRẦN

Hôm nay là đại thọ Tướng lão phu nhân, mặc hi đỏ, một thân y phục màu đỏ thắm vải văn phúc tự cùng đế giày, đang ở trong chính sảnh phòng khách nói chuyện cùng Hạ Từ Hân: “Con có thân mình cũng đừng bận rộn nữa, chỉ cần ngồi thôi, chuyện đón khách bởi chuyện đều có người khác làm thay. Chúng ta ở đây uống trà, đợi khi vào ngồi, chờ khai diễn, an an ổn ổn ngồi xem cuộc vui là được.”

Hạ Từ Hân tất nhiên là cười nói với Thượng Tiệp: “Không nghĩ hôm nay khách nhân đến lại nhiều như vậy, sợ đại tẩu bận không ngại tay, chỉ tới nhắc nhở một chút thôi, cũng không dám đi ra ngoài đón khách. Sợ người ta nhìn thấy cái bụng to của muội, đều kinh hoàng vội đưa ta trở về, đón khách liền biến thành nhiều khách.”

Mấy vị phu nhân và Tướng lão phu nhân đang cùng trò chuyện nghe vậy đều nở nụ cười, bỗng có mấy nha đầu đi lên châm trà, có mấy người khác đến đổi đĩa, người đến người đi, bỗng trở nên náo nhiệt vui vẻ.

Thượng Tiệp lại nói đến chuyện mấy ngày trước Đường Chí Lễ đến Hạ phủ làm khó dễ Hạ Viên, cười nói: “Nghe Viên nhi chỉ trong vòng ba ngày đã hoàn thành việc ghép lại thất xảo mưu đồ đưa đến cho tiểu hoàng tử, vì thất xảo mưu đồ này là cả gia đình hợp lực ghép thành, coi như là gặp may, ngược lại cũng xem như cùng tiểu hoàng tử ngang sức, cũng không gây ra chuyện gì. Bên ngoài có người nói nếu không phải ngày đó Viên nhi đau đầu, không chừng trên đường trường cũng có thể ghép ra được, làm khó coi tiểu hoàng tử này lớn lần nữa. Miệng mọi người nói đều rất thông khoái, cũng không nói tới chuyện nào khác nữa. Vào mấy năm trước Bắc Thành quốc lúc nào cũng muốn thị uy với người nước chúng ta, từ lúc thiết lập hai lần đại hội Tú Phàm Nam Bắc, mọi người thấy nước Bắc Thành cũng không phải toàn là hạng người hồ lang (hung dữ), người Bắc Thành quốc cũng có kiến thức lễ nghi chi bang như nước Nam Xương ta, hiện nay quan hệ hai nước cũng hòa hoãn hơn nhiều, mặc dù chuyện ghép thất xảo mưu đồ bất quá chỉ là chuyện thi đấu giữa hai tiểu hài tử, nhưng cũng không nên phát sinh sự cố. Lúc này cho dù Viên nhi tự lực ghép lại thất xảo mưu đồ, nhưng cũng không nên làm mất mặt Tiểu hoàng tử trước mặt những người khác, làm hấn không xuống đài được, hoà nhau thật là vừa vặn.”

Đang nói, có người đến báo Hạ lão thái thái mang theo nữ quyến đến đây, mọi người không khỏi cười lên ra nghênh đón.

Tướng lão phu nhân thấy Hạ Từ đi theo các nữ quyến cùng tiến vào, không khỏi trêu ghẹo nói: “Ôi, Từ nhi, tất cả nam khách đều ở sảnh trước, sao con lại trà trộn đến đây? Hay là lại muốn đến nhìn lên các cô nương khác trong phủ?”

“Hần còn nhỏ lắm, biết cái gì?” Hân lâm phu nhân đến giải vây, lại cười nhìn Trần Châu nhà mình liếc mắt một cái, lúc đầu còn vui vẻ chơi đùa với Từ nhi, bây giờ lại thích thì thầm với Viên nhi, tương lai nếu có thể gả tiến vào Hạ phủ, cũng khá tốt.

“Mấy vị ca ca của hần chậm rãi cười ngửa đầu, đằng sau còn chưa có đến đây, không có ai trông hần, nên không bảo hần đến sảnh trước nghênh đón, trước còn phải buộc hần bên người tránh sinh chuyện.” Hạ lão thái thái cũng cười trả lời lại, chuyển sang nói với Trương lão phu nhân: “Nói là chỉ mời mấy nhà thường tương giao qua phủ, chúng ta nhìn trước cửa phủ đều là kiệu mã, nghĩ tất cả đến đều muốn dính chút không khí vui mừng.”

Nói chuyện, Hạ lão thái thái cũng bảo người mang thọ lễ trình lên. Trương lão phu nhân tất nhiên vui vẻ cảm tạ, lại chỉ thích nhất thể thù, vừa nghe được là Quý Thư làm, không khỏi khen thêm vài câu. Bỗng nhớ tới một chuyện, vừa cười nói: “Lần trước muốn làm rương để trang sức, nương An nhi cũng nói muốn đến Hạ phủ tìm một bản vẽ, nói là thấy Đại thái thái Hạ phủ có một rương trang sức làm rất tinh xảo, cũng muốn làm một cái giống như đúc. Đến trong phủ hỏi, mới biết được bản vẽ rương kia là Niên ca vẽ ra. Lại tìm tới hỏi, thế mới biết bản vẽ thật ra là Niên ca vẽ ra, bên trong có một ô lại một ô, rút đi một cái có thể nhìn thấy châu báu bên trong (hoacodat: ta chém), cũng là Viên nhi lấy giấy làm ra hộp nữ trang cho hai đệ đệ chơi, nương tử Niên ca nhìn thấy hình dáng xinh đẹp, nghĩ muốn chiếu theo dáng hình đó làm một rương trang sức, sau đó bảo Niên ca vẽ một bản vẽ, bảo người làm ra, quả nhiên tinh xảo.”

Đội nha đầu phụng trà, Trương lão phu nhân sớm ngoác Hạ Viên đi qua ngồi bên người hỏi: “Nghe nói mấy ngày trước con bị đau đầu, khỏi rồi chứ? Học thù thế nào rồi? Nghe phu nhân các phủ đều khen, nói rằng học thù rất tốt. Có điều mỗi ngày giờ học thù cũng không nên quá dài, sợ sẽ ảnh hưởng đến mắt. Hôm nay đưa qua giày Khoan Khẩu chắc làm cũng mất rất nhiều tâm tư, thật làm khó con rồi.” Nói xong lại nói với Hạ lão thái thái và Quý Thư: “Viên nhi và nương nó đều là một dạng, đều khéo tay, mấy thủ công gì đó quả thật không làm khó được nàng.”

Trần Nam phu nhân thấy Trương lão phu nhân thích Hạ Viên, tất nhiên cũng cười theo nói: “Lần trước Viên nhi tặng Thẩm nhi một bức thù thất sắc, ngay cả người lớn như chúng ta đây cũng cảm thấy tốt, còn không phải là khéo tay?”

Đang nói, mình bỗng vén lên, Trương Hoa Cái thập thò đi vào, kéo Hạ Từ nói: “Từ nhi, lần trước ở Mạc phủ gặp nương, nhìn còn giống một tiểu cô nương, còn chưa nói gì nương đã bỏ chạy. Hôm nay đến đây, Nhị ca la hét muốn phạt nương, mau mau đi ra ngoài mới chính xác.”

“Nói chuyện gì cứ nói, tại sao còn níu tay níu chân, trước hãy chào hỏi các vị phu nhân đi!” Trương lão phu nhân nhìn thấy Trương Hoa Cái đi vào, bắt hần chào hỏi các phu nhân các nhà, lại hỏi: “Ca ca con bọn họ đều ở sảnh trước sao? Có giúp tiếp đón người các phủ đến không? Tuy con nhỏ, cũng nên giúp đỡ chút, đừng có ham chơi.”

Trương Hoa Cái vừa nghe Trương lão phu nhân nói, vội đi qua chào hỏi các vị phu nhân. Các vị phu nhân tất nhiên đều nhất nhất khen ngợi, nương theo nói: “Cái nhi năm nay cũng mười tuổi rồi, trên có năm ca ca, lớn nhất có An nhi cũng mười tám tuổi, vì sao vẫn chưa nghe thấy định cô nương nhà ai vậy?”

“An nhi mặc dù mười tám tuổi, ngại hần một lòng học võ, còn chưa mở lòng, ta cùng nương hần cũng không có cách nào!” Trương lão phu nhân tự nhiên biết phu nhân này nọ là mượn cơ hội tìm hiểu, lúc này cười nói: “Lúc đầu cũng đến trong miếu nhờ sư bác xem một hồi, nói là sao Hồng Loan chưa động, đợi qua vài năm, nhân duyên tự tới, đành phải tùy hần.”

Phu nhân các phủ vừa nghe, không khỏi lạnh lẽo hít một ngụm khí lạnh. Qua vài năm nữa hoa cúc vàng dần héo, ai còn giữ khuê nữ chờ mấy năm sau gả vào phủ Tướng quân? Nhất thời đều đưa ánh mắt phóng tới trên người Trương Hoa Cái và Hạ Từ, ừm, tiểu khuê nữ chưa tới mười tuổi, nếu qua vài năm, có thể tìm một trong hai đứa này chọn một người gả tới, cũng là một chuyện tốt. Đại thiếu gia phủ Tướng quân này, vẫn nên quên đi.

Vì thấy Trương Hoa Cái muốn kéo Hạ Từ đi ra ngoài, Quý Thư không khỏi dằn dò thêm mấy câu, lại nói: “Thấy Thành ca ca và Bồi ca ca con đến đây, phải đi theo đám bọn họ ngồi cùng một chỗ đây, không được chạy loạn.”

Hạ Từ đáp lời, đi theo sau Trương Hoa Cái ra ngoài. Vừa mới đến sảnh trước phòng khách chuyên tiếp đãi khách nam, bọn Trương Hoa Khoan sớm đã nhìn thấy hần, đều vây quanh trái nhìn phải ngắm nói: “Từ nhi hôm nay xem như có chút dáng hình, chỉ là ngày ấy ở Mạc phủ trông thấy đệ, thế nào lại cảm thấy không thích hợp vậy? Thật kỳ lạ! Lúc muốn hỏi đệ một chút, đệ lại bỏ chạy thật nhanh. Sau khi ra khỏi Mạc phủ, lại nghe được là vì Tiểu hoàng tử nước Bắc Thành đến trong phủ làm khó dễ muội muội nhà đệ, đệ mới vội chạy về. Cái này cũng thôi! Lại nói tiếp, muội muội đệ cũng thật khéo tay, lúc này lại được phần thưởng rồi, mọi người đều truyền nhau!”

Hạ Từ đi theo Trương Hoa Khoan bọn họ cười nói vài câu, vì gặp tôn nhi nhà Thượng thư Đào Linh Kiệt cũng tới, cũng đi lên nói chuyện, nhất thời không gặp được Trương Hoa An, cười hỏi: “An ca ca đâu?”

“Huynh ấy đi theo phụ thân đang tiếp khách sảnh trước, chờ lát sẽ đi vào.” Trương Hoa Khoan cười nói: “Vừa mới nghe thấy Tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc và quốc sừ Chu đại nhân cũng đến đây, bọn họ vội đi ra ngoài nghênh tiếp. Mặc dù không hạ bái thiếp cho bọn họ, nhưng nếu bọn họ đến đây, cũng không thể chậm trễ.”

“Cái gì, Đường Chí Lễ cũng tới?” Hạ Từ quá kinh ngạc, nguy, nếu bị hần nhìn thấy, chuyện bản thân mình phần muội muội chẳng phải liên lụy rồi sao? Vậy thì phải trốn vào nội thất ở cùng một chỗ cùng tổ mẫu các nàng mới có thể tránh khỏi hần.

“Ồ, đệ nhớ còn có một việc còn chưa nói với nương, đệ trở về nói rồi trở ra.” Hạ Từ thật sốt ruột, kéo Trương Hoa Cái nói: “Khi nào An ca ca đến đây muốn tìm đệ, huynh chỉ nói đệ đang ở phòng trong, chậm lát sẽ trở ra.” Nói xong không để ý đến Trương Hoa Cái đang kinh ngạc, đi ra sảnh nhanh như chớp, tìm đường ra sảnh sau với Hạ lão thái thái. Ai ngờ vừa mới quẹo qua cửa hông, đoàn người nghênh kiệu chậm rãi đi tới, hai người bên trái, chẳng phải là Chu Khuông Chính và Đường Chí Lễ à?

Ôi trời, muốn tránh bọn họ, không nghĩ lại gặp phải! Hạ Từ kích động muốn trốn tránh lại không kịp, bỗng nhất tay áo che lấy mặt, quay đầu quẹo qua bên trái thông với hoa viên bỏ chạy, không ngờ Trương Chấn lại nhìn thấy hần, giơ giọng nói: “Người đằng trước là ai vậy?”

Trương Hoa An mất sắc, nhận ra người đang quay đầu chạy đi là Hạ Từ, thấy hần hốt ha hốt hoảng quẹo qua bên trái chạy như điên, trong lòng đánh thót, nói giúp: “Phụ thân, có thể là nhi tử đi theo người lớn đến đây, sợ là trong phủ quá lớn, nên không tìm thấy đường. Cũng đừng làm hần sợ, con đi

qua hỏi một chút.”

Sau ngày Tường Hoa An ở Mạc phủ nhận ra Hạ Viên, thấy nàng chạy, chỉ thờ dài cũng không vạch trần. Ai ngờ ra khỏi Mạc phủ thì lại nghe tin nói Tiểu hoàng tử nước Bắc Thành Đường Chí Lễ đến Hạ phủ khó xử Hạ Viên, vì đầu Hạ Viên đau, nên chỉ cho thuộc hạ đưa đến rương nhỏ đựng thất xảo mưu đồ liền đi. Tường Hoa An tính canh giờ, lúc ấy đúng lúc Hạ Viên đang phần nam trang đến Mạc phủ, Đường Chí Lễ sao có thể ở Hạ phủ nhìn thấy Hạ Viên nào khác được? Hai chuyện gộp lại, Tường Hoa An liền đoán ra người ở Hạ phủ gặp Đường Chí Lễ, chỉ sợ là Hạ Từ phần nữ trang. Bây giờ Hạ Từ vừa thấy bọn họ tiếp Đường Chí Lễ đến đây, quay đầu bỏ chạy, tự nhiên là sợ Đường Chí Lễ gặp mặt đúng lúc vạch trần thân phận. Nói như vậy, lúc ấy người đưa rương nhỏ đến dịch quán gặp Đường Chí Lễ, chỉ sợ vẫn là Hạ Từ giả nữ trang. Tường Hoa An phân tích mau lẹ chân tướng sự tình, ba bốn bước đã đuổi theo Hạ Từ, chặn lại nói: “Được rồi, đừng chạy nữa, chạy nữa người ta thật sự sẽ nghi ngờ đấy! Thực sợ cùng người ta đối mặt, thì tới chỗ lão thái thái các nàng đi, đừng đi ra là được. Đoàn kịch hát ở chỗ đại đường kia, đợi các nữ quyền cũng đang cùng một chỗ xem kịch vui, đệ cũng đứng tới chỗ chúng ta nữa, chắc cũng không lộ đâu. Chờ bọn người Chu đại nhân kia đi rồi, huynh lại bảo đệ đi ra.”

“An ca ca!” Hạ Từ không khỏi hô lên một tiếng, nhớ tới muội muội nói với mình chuyện ngày ấy ở Mạc phủ có gặp qua vài vị nhi tử nhà Tướng quân, lúc này Tường Hoa An bồi Đường Chí Lễ bọn họ đi vào, vừa nhìn thấy mình chạy lại đuổi theo nói thông suốt như vậy, tự nhiên đã đoán ra chân tướng. Lúc này cũng không gạt nữa, ngược lại âm thầm nói hết chuyện ngày ấy.

Lại nói Đường Chí Lễ nghe thấy Tường Chấn hô lên một tiếng, ngẩng đầu thấy một bóng dáng nho nhỏ đang chạy qua bên kia, mặc dù nhìn lướt qua, nhưng lại hoảng hốt cảm thấy có điểm quen thuộc, vì trí nhớ hắn rất tốt, gặp qua một lần liền nhớ rõ dáng hình, mặc dù Hạ Từ hai lần gặp hắn đều phần nữ trang, lúc này gặp lại mặc nam trang chạy lướt qua phía trước, nhưng cũng lập tức nhớ ra, không khỏi kinh ngạc: không phải chứ, nàng đây là nữ giả nam trang đi ra ngoài chơi sao? Chắc là sợ bị ta nhìn thấy vạch trần chuyện của nàng, thế này mới vội vã chạy đi. Hi, nếu bị ta gặp phải, tự nhiên phải đi ra gặp rồi. Vạch trần không bóc trần đâu, để xem thái độ của ngươi, cũng xem tâm tình của ta.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: LOẠN THÀNH MỘT ĐOÀN

Nghe Đường Chí Lễ nói phía trước có người nhìn quen mắt, muốn đi qua nói mấy lời, Tường Chấn cười nói: “Cũng là quen biết, điện hạ đi qua đó đi. Ta cùng Chu đại nhân đi vào sảnh trước.” Bộ dáng rất che chở với Đường Chí Lễ. Đường Chí Lễ dừng lại nói: “Hôm nay vốn là lặng lẽ đi vào, cũng không muốn hưng sư động chúng (rêu rao). Định âm thầm đi tới. Cũng đoán chắc không có ai dám tới phủ Tướng quân quấy rối, nên không gọi người hộ tống.”

Tường Chấn nghe nói như thế, cũng cười trừ, ngón tay lại đưa ra đằng sau ra dấu, sớm có thị vệ vội vã đi theo. Đùa à, không nói không thể để Tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc người ở phủ tướng quân có chút sơ suất nhỏ nào, càng không thể cho người có cơ hội chạy loạn đâu! Mặc dù phủ Tướng quân không có bí mật quân sự gì cả, nhưng cũng có rất nhiều nơi người Bắc Thành quốc các người không thể nhìn được.

Chu Khuông Chính lại rất lạnh nhạt, im lặng không nói gì, đoán Tường Chấn người tất nhiên sẽ âm thầm sai người bảo hộ Tiểu hoàng tử chúng ta chu toàn, nếu ở phủ Tướng quân có sơ suất gì, danh tiếng phủ Tướng quân cũng chỉ là hư danh rồi. Một đường đi vào, phủ Tướng quân mặc dù không đến mức thâm thủ nghiêm nghiêm (canh giữ nghiêm chỉnh chu toàn), nhưng khắp nơi cũng rất ảo diệu, cũng không thể khinh thường. Tiểu hoàng tử luôn thông minh cơ trí, lúc này nói thế chắc là muốn tìm tòi nghiên cứu gì đó, thế này mới mượn cơ nhìn thấy người quen mắt muốn đi qua chào hỏi mấy câu, nghĩ hẳn tới đây không bao lâu, làm sao nhận biết ai chứ? Nhiều nhất chỉ gặp qua Viên cô nương Hạ phủ hai lần. Tiểu hoàng tử dựa vào thân phận tiểu hải tử, nếu có phạm úy kỵ gì, chỉ cần nói tuổi nhỏ không hiểu chuyện, rất ổn.

Tường Hoa An đang nói chuyện cùng Hạ Từ, nghe tiếng bước chân đi qua phía bên này, hơi nghiêng đầu, biến sắc nói: “Từ nhi, xem ra ngươi không tránh khỏi Đường Chí Lễ rồi.”

Hạ Từ cũng thấy Đường Chí Lễ đi tới, không khỏi níu lấy áo Tường Hoa An nói: “An ca ca, long phượng thai chúng ta lớn lên giống nhau, lúc này gặp phải, đệ chỉ cần nói đệ là ca ca, mấy ngày trước hẳn gặp thật ra là muội muội đệ Hạ Viên, huynh thấy như vậy được không?”

“Đệ với muội muội đệ mặc dù giống nhau, cách nói chuyện ngữ điệu cử chỉ luôn có chút khác nhau. Đường Chí Lễ gặp đệ hai lần, lúc này đệ nhận đệ là ca ca, không phải muội muội hẳn đã gặp qua, trong lòng hẳn chắc chắn sẽ có ghi hoặc, để người tình vì đệ ý, việc này ngược lại khó giải quyết.” Tường Hoa An lắc lắc đầu nói: “Nhân dịp bây giờ không có ai, đệ dứt khoát nói rõ với hắn ngọn nguồn ngày đó đệ giả trang thành muội muội mình, nói lời xin lỗi, bỏ qua chuyện này thôi, cũng không làm chuyện này phức tạp thêm. Nghĩ đến chuyện ghép hình lần trước đã để lại thể diện cho hắn, chắc hẳn cũng sẽ không để ý chuyện đệ phần muội muội đâu. Nhớ kỹ, dùng từ hợp tình hợp lý nói với hắn, việc này ngàn vạn lần đừng mang lên người những người khác.”

Đường Chí Lễ nhìn xa xa thấy Hạ Từ bị Tường Hoa An ngăn đón nói chuyện, trong lòng cười thầm há há, không lẽ đã bị người khác nhận ra nữ giả nam trang trước rồi sao? Mặc dù người tuổi tác không lớn, nhưng nam nữ khác biệt, sao có thể phần giống được? Huống hồ nào có nam tử nào tuấn như vậy chứ? Dù người có giả nam hài từ sẽ giống được sao? Nhìn một cái bản thân ta đã nhận ra được người rồi.

Đợi Đường Chí Lễ tới gần, Tường Hoa An cười một cái nói: “Hoàng tử điện hạ, Từ nhi nói với ta mấy ngày trước đã gặp qua điện hạ, lúc này có lời muốn nói một mình với điện hạ, ta sẽ đi ra kia chờ, các người nói xong cùng nhau đi vào trong sảnh nhé!” Nói xong tự động lui qua một bên.

Xem ra thời gian này có chút úy kỵ, xuất môn bất lợi mà! Hạ Từ thì lễ với Đường Chí Lễ, thôi, đúng lúc bị người vạch trần, cảm giác thật là không tốt.

Không khỏi thở dài một hơi, thế này mới chọn từ nói: “Điện hạ là người thông minh, chuyện ta dịch trang tin chắc không thể gạt được điện hạ rồi. Vậy thì trước bồi cái lễ, mong rằng điện hạ không lấy làm phiền lòng. Việc này kỳ thực nó là thế này, điện hạ....”

“Từ nhi, Từ nhi!” Tường Hoa Khoan từ bên trong chạy ra, băng qua cửa hông, xa xa nhìn thấy Tường Hoa An đang đứng một bên, Hạ Từ lại bị một nam hài từ ngăn lại nói chuyện, nam hài từ ăn mặc đẹp đẽ cao quý, nhìn lạ mắt, không nhận biết đó là ai, giương giọng nói ra đôi lời: “Mấy ngày trước đây ở Mạc phủ vừa thấy đã chạy mất, hôm nay còn chưa nói gì đã chạy đi, ta nói đệ càng ngày càng giống nữ tử quá nhá.”

“Ồi, Khoan ca ca!” Hạ Từ còn chưa biện bạch xong, lúc này lại thấy Tường Hoa Khoan chạy tới, vì Tường Hoa An vẫn không biết ngày ấy đến Mạc phủ là muội muội Hạ Viên, lúc này lại sợ hấn ồn ào nháo thêm chuyện, mặt bỗng chốc đỏ hồng lên.

Đường Chí Lễ thấy Hạ Từ mặc nam trang còn tuấn tú hơn mấy ngày trước mặc nữ trang nữa, lúc này thấy đáng về có chút bối rối, nói chuyện ngượng ngừng xấu hổ, khuôn mặt tuấn tú hơi phiếm hồng không đành làm hấn khó xử, phát tay nói: “Nếu người dịch trang, tất nhiên không muốn để người ta biết, bây giờ ta cho người chút mặt mũi, cũng không vạch trần người. Nhưng tương lai nhiều người tình ý, khó tránh khỏi bị người ta nhận ra, người vẫn nên quay về trong nội thất thì hơn.”

Đừng để những người khác nhận ra? Hạ Từ nhớ tới ngày đó bản thân giả trang thành nữ nhi đi đến dịch quán, cũng gặp mặt những người bên cạnh Đường Chí Lễ, nói vậy mấy người kia cũng đến đây, nếu không cẩn thận bị những người đó nhìn thấy, càng không rõ ràng được, lúc này tốt nhất vẫn nên tránh né vào trong nội thất. Cũng phải nói chuyện gặp Đường Chí Lễ cho tỏ mẫu và muội muội, tránh phát sinh thêm chuyện. Nghĩ đến Đường Chí Lễ cũng biết mình và muội muội là long phượng thai. Nghĩ như thế, nên thấp giọng tạ ơn. Lại giương giọng nói với Tường Hoa Khoan: “Khoan ca ca, ta về hậu viện đây, chúng ta lát nữa nói sau nhé.” Nói xong xoay người rời đi.

Đường Chí Lễ thấy ngôn ngữ Hạ Từ hữu lễ, xoay người liền rời đi, ngoảnh đầu lại nhìn phía sau một lúc lâu, âm thầm gật đầu: “nữ hài tử vẫn nên ở trong nội thất, giả trang làm nam hài tử đi ra làm cái gì? Nếu không cẩn thận bị người treu chọc, chịu thiệt chẳng phải người sao?”

Tường Hoa An đứng bên kia, thấy Hạ Từ chỉ đứng nói mấy câu với Đường Chí Lễ, xoay người một cái đã đi, cũng gật mình ngăn người, thế là bỏ qua rồi sao?

Lại nói đến Tường Hoa Khoan vội chạy đến đây, vừa thấy Hạ Từ lại chạy đi, gãi gãi đầu nói: “Tiểu tử này chuồn nhanh thật.”

Đài xem kịch Tường gia được dựng ở Lâm Ba đường, Tường lão phu nhân và Thượng Tiệp dẫn mọi người vào sương phòng xem kịch, mọi người khách sáo mấy câu, đều tự tuân theo bồi phận rồi ngồi xuống. Các cô nương các nhà đều vây quanh nhau như trường bối ngồi vào một bàn. Thượng Tiệp nhìn canh giờ, cười nói: “Hôm nay không có An Bình Hầu phu nhân, nàng là người thích xem diễn nhất, lúc này sao còn chưa thấy người?” Đang nói, đã có bà tử quản sự đi vào báo nói An Bình Hầu phu nhân đến đây. Thượng Tiệp vội đi ra nghênh vào, vừa cười nói: “Đã tới rồi!”

An Bình Hầu phu nhân vừa vào phủ, chúng quản sự bà tử tất nhiên vội vã dẫn vào, trong đó có một bà tử quản sự có thể diện, thấy An Bình Hầu phu nhân chỉ dẫn theo tiểu nhi tử Tống Thiếu Dương đến đây, cười nói: “Tiểu thư cũng mới có bốn tuổi thôi, sao không đi theo xuất môn vậy? “đlqđ” Lại chỉ mang theo tiểu thiếu gia. Phu nhân chúng ta lắm bả nói vận khí phu nhân thật tốt, lúc trước bé Viên cô nương đến trong phủ, lại đến miếu Từ Mẫu cầu phượng đèn, không nghĩ chính xác sinh hạ một cô nương, ghen chết phu nhân chúng ta. Nhưng mặc dù phu nhân chúng ta cũng bé Viên cô nương đến phủ, cũng đến miếu Từ Mẫu cầu phượng đèn, thế mà lại không kết quả. Hôm nay còn nói phu nhân tới, chắc chắn dẫn theo tiểu thư theo, không nghĩ lúc này lại mang theo tiểu thiếu gia.”

“Nữ nhi ta còn nhỏ, chỉ sợ nhiều người ồn ào, nên không dám mang nàng theo.” An Bình Hầu phu nhân vừa nghe người ta nói tới tiểu nữ nhi của mình, khoe miệng không khỏi dẫn theo nụ cười, nói: “Lần trước phu nhân nhà các người nhìn thấy nữ nhi nhà chúng ta, một phen ôm lấy nói muốn mang về làm vợ, thật làm nữ nhi nhà ta sợ hãi, lúc này lại muốn mang đến, vẫn sợ để phu nhân nhà các người dọa một lần nữa đây!”

“Đây còn không phải vì tiểu thư lớn lên xinh đẹp, phu nhân chúng ta nhìn thấy liền yêu.”

Đang nói, Thượng Tiệp đã đi ra đón, cười nói: “Chỉ còn thiếu một người người thôi, còn không mau đi vào.” Nói xong thấy Tống Thiếu Dương đi theo bên người, không khỏi kéo tay nói: “Ca nhi cũng đi vào nội sảnh cùng chúng ta đi, không cần đi sảnh trước. Sảnh trước tất cả đều là khách nam, nhiều người hỗn loạn, ăn khổ thôi chứ được gì.”

Mọi người vừa nói chuyện vừa đi vào, chào hỏi nhau, trà quả sớm bày xong, có nha đầu khác đưa trà lên, cũng vừa uống trà vừa cười hỏi hôm nay thỉnh đoàn hát nào tới.

Đội nha đầu nâng tới thiếp diễn, mọi người tất nhiên là mời Tường lão phu nhân người được chúc thọ ngày hôm nay chọn vở diễn trước, rồi để mọi người chọn sau, mọi người cũng chọn vở diễn vui mừng để diễn.

Vì bảo các cô nương chọn diễn đều là những vở hát có ngôn từ có chút triền miên ướt át, điểm chọn tới tay Hạ Viên thì thỉnh linh có một thanh âm nói: “Muội muội, chọn một vở kịch vô náo nhiệt chút đi.”

“Ồi, Từ nhi, sao con lại chạy tới chỗ này?” Tường lão phu nhân mỉm cười nói: “Nói con là con khi con, quả nhiên là khi con, chỉ biết nhảy tới nhảy lui. Tới thật đúng lúc, châm trà giúp bọn tỷ muội đi, để cho nha đầu nhà ta rảnh rang được một lúc.”

“Có ngay có ngay!” Hạ Từ cười hi hi, thật sự đi tới cầm ấm trà châm trà giúp mọi người, lại bị Trần Nam phu nhân đoạt ấm trà, kéo vào trong lòng nói: “Mới bây giờ đã thế, lớn lên không biết có bao nhiêu nữ hài tử cam tâm tình nguyện muốn hầu hạ con đây, làm sao để con châm trà chứ?”

Đội Trần Nam phu nhân buông mình ra, vì Hạ Từ nhìn thấy Hạ lão thái thái và Quý Thụ đang bị các phu nhân lôi kéo nói chuyện, cũng không tốt đi tới gặp, đành phải âm thầm kéo Hạ Viên qua một bên lặng lẽ nói đến chuyện mới vừa gặp Đường Chí Lễ, Hạ Viên nghe xong cả kinh, nhỏ giọng nói: “Ca

ca, huynh mới thừa nhận đôi ba câu, hần không truy cứu nữa? Này có chút kỳ quái! Huynh giả trang hình dáng muội hai lần giấu giếm được hần, theo lý thuyết hần cũng phải trách móc vài câu, cứ thế mà bỏ qua rồi? Đừng nói có gì rơi xuống chứ?”

Hạ Từ nghe Hạ Viên nói như thế, nhớ tới tình hình lúc đó, ánh mắt Đường Chí Lễ nhìn mình, ngôn ngữ nói ra lại rất hòa khí, đây quả thực không thích hợp. Đang nghĩ, sánh trước đã có người đi vào bẩm báo Tể tướng lão phu nhân: “Lão phu nhân, Chu đại nhân và Tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc trình lên thọ lễ cho lão phu nhân, Tướng quân đã đưa tới.”

“Ca ca, muội đoán Đường Chí Lễ chắc là không đoán ra huynh nói đến chuyện dịch dung chân chính kia, chỉ nghĩ lần dịch trang này.” Hạ Viên nhìn khuôn mặt tuấn tú của Hạ Từ, miệng nhỏ chu thành hình tròn, thở dài một hơi nói: “Hần hần là nghĩ huynh nói chuyện giả nam trang hôm nay thôi.”

“Không thể nào?” Hạ Từ kinh ngạc thiếu chút nữa hét lên, che miệng nói: “Bây giờ hần đến thọ lễ tự nhiên muốn đi vào gặp Tể tướng lão phu nhân một lần, chúng ta nên tránh vào tầm bình phong tốt hơn.”

“Từ nhi, nghe đâu Tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc kia đến đây, chúng ta ra nhìn một cái đi.” Tống Thiếu Dương đi theo An Bình Hầu phu nhân vào đây, nhìn thấy đại sảnh tất cả đều là nữ quyến, muốn đến sảnh trước tìm Tể tướng Hoa Cái, An Bình Hầu phu nhân lại không cho hần đi, đành phải đến đây kéo Hạ Từ nói: “Lần trước nghe nói Tiểu hoàng tử kia đến phủ các người gây khó dễ Viên muội muội, lúc này nghĩ biện pháp làm khó dễ hần đi.” Nói xong mạnh mẽ kéo Hạ Từ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: LONG PHƯỢNG THAI CHÍN TUỔI

Tể tướng lão phu nhân đang nói chuyện, giương mắt thấy Tống Thiếu Dương kéo Hạ Từ muốn đi ra ngoài, không khỏi cười nói: “Người lớn chúng ta nghe diễn, tiểu hài tử bọn chúng lại không ngồi yên được, quay tới quay lui, chắc cũng khó chịu, vừa đúng hôm nay thời tiết đẹp thế này, không bằng gọi người mang ra ngoài vườn đi dạo đi. Châu nhi và Viên nhi cũng đi cùng đi, các con cũng chưa tới mười tuổi, dù có gặp khách nam cũng không có gì. Huống chi các con còn nhỏ, không cần học theo đại cô nương ngồi bất động như thế, bị buộc hồng rồi. Tiểu cô nương thì nên chạy nhảy vui đùa, vận động một chút, xương cốt mới tốt được. Nếu từ nhỏ cứ yên tĩnh im lìm, sẽ ốm yếu nhiều bệnh hơn đây, chúng ta sẽ không học theo các nàng, nên chơi thì cứ chơi đi.”

Mấy vị phu nhân nghe xong cũng nở nụ cười nói: “Cô nương nhà chúng ta cũng không bắt ép chặt, cũng là sợ các nàng trưởng thành làm việc mắc cỡ ngại ngùng, làm sao trị được hạ nhân huênh hoang nổi trội. Theo lý mà nói, cô nương gia tự nhiên phảo yên tĩnh điềm đạm là chính, người chỉ biết khóc lóc om sòm là người sa cơ thất thế. Có điều hiện nay nhiều phủ chỉ biết dưỡng cô nương nhà mình ôn nhu an tĩnh, vốn không biết làm thế đến nhà phu gia, rất dễ làm người ta khi dễ. Nếu tướng công yêu quý, che chở chút còn ổn, nếu không yêu quý, cũng chỉ có gặt lê mà sống, lúc này, nhạc mẫu cũng không thể đến nhà nữ tử (con rể) nói đạo lý, chỉ có thể tức giận không công mà thôi! Chúng ta phải dạy cô nương trở nên văn tĩnh liên văn tĩnh, nên ra chút uy phong thì ra chút uy phong, đây mới là đúng. Huống hồ các cô nương không thường đi ra ngoài, xương cốt thật đúng là hơi yếu, đến nhà phu gia gặp phải chuyện gì, phiền lòng, chính là sanh con có chút rồi ren, khi đó sẽ bệnh, nhóm yêu tinh thừa dịp cũng sẽ ra trận, tất cả đều làm người ta trở tay không kịp. Mấy nhà chúng ta thường nói, nếu thể chất quá yếu ớt, làm việc sẽ không có tinh thần xử lý. Nếu gặp chuyện không để ý ai có thể minh oan cho nàng, cho nàng sắc mặt tốt chứ? Vì những điều trên, cô nương gia thật phải hoạt động gân cốt nhiều chút, dưỡng thân thể mạnh khỏe mới đúng.”

Khi nói chuyện, đoàn kịch nhỏ đã vang lên nhịp trống khai diễn. Thượng Tiệp thấy quân sự bà tử mang mấy hài tử đi chơi, rốt cuộc vẫn lo lắng, lại ngoác mặt bà tử, bảo nàng đến phía trước tìm Tể tướng Hoa An, thỉnh qua hỗ trợ trông mấy hài tử, vừa cười nói chuyện với mấy vị phu nhân: “Sánh trước có vài vị tiểu thúc giúp đỡ chăm sóc, cũng không tính bận rộn, bây giờ gọi An nhi đi qua chơi với bọn nhỏ, đợi mang mấy ca nhi đến sánh trước nhìn thấy khách đi rồi, trước các cô nương đợi người ta đi về hết, thế này mới thanh thản.”

Hạ Viên nghe các nàng được đến chơi trong vườn, lòng bỗng quyết định, đợi nếu Đường Chí Lễ muốn gặp Tể tướng lão phu nhân, mình và Tiểu ca ca cũng không cần tránh sau tấm bình phong nữa, cũng giảm thêm chuyện. Huống hồ giọng điệu hát diễn y y nha nha này, điệu thì dễ nghe, nhưng thật sự không nghe rõ là cái gì, ngồi ở đây cũng thật quá buồn chán, vẫn đi chơi tốt hơn.

Mọi người cười hi hi ha ha vào trong vườn, Hạ Viên và Trần Châu nhìn cá chép. Hạ Từ tuy bị Tống Thiếu Dương lôi kéo nói chuyện, nhưng có chút không an lòng, một lòng rồi rấm chuyện bị Đường Chí Lễ nghĩ là nữ giả nam trang. Qua một lúc, Tể tướng Hoa An lại đến đây, vừa kéo Hạ Từ qua một bên cười nói: “Từ nhi, vừa rồi đệ và Đường Chí Lễ giải thích hay quá, vừa mới hai ba câu đã nói rõ ràng, cũng không làm hần tức giận. Lúc trước thấy hần kiêu căng, còn nghĩ không dễ nói chuyện, cũng không nghĩ tới có chút tâm lòng. Lúc này đang tới Lâm Ba Đường gặp tổ mẫu rồi, tuy có thân phận hoàng tử, nhưng vẫn giữ cấp bậc lễ nghĩa, tổ mẫu các nàng đều khen mấy câu.”

“An ca ca, vừa rồi đang giải thích, không nghĩ Khoan ca ca xa xa kêu mấy câu, nên nói không rõ ràng, nghĩ Đường Chí Lễ đã cho là đệ lúc này là nữ giả nam trang, lại không nghĩ tới hai lần trước nam giả trang nữ, toàn bộ bị đảo lộn hết rồi.” Hạ Từ nhìn Tể tướng Hoa An, không khỏi bất an nói: “Hiện tại không biết có nên tìm hần giải thích một lần hay không, chỉ sợ gặp ta và muội muội cùng một chỗ, sợ hần sẽ thật sự giận dữ.”

“Ặc!” Lúc này Tể tướng Hoa An cũng vận phần kinh ngạc, nhìn Hạ Từ, lại nhìn Hạ Viên đang cùng Trần Châu xem cá chép, không khỏi lắc đầu nói: “Đều tại người sinh ra quá tuấn, không cùng nhìn thấy hai người huynh muội các người, thật sẽ hoài nghi đệ là nữ giả nam trang. Lúc này cũng không cần giải thích, Đường Chí Lễ tới Lâm Ba Đường gặp tổ mẫu, đã cùng Chu Khuông Chính đi về rồi. Ta và phụ thân đưa ra khỏi cửa phủ. Nghe được sáng mai bọn họ trở về nước. Đệ yên tâm, hần cũng không thể hàng năm đều đến nước Nam Xương chúng ta, trôi qua vài năm, nếu hai nước còn giao hảo, dù

cho hấn có đến..., đệ và Viên muội cũng hơi lớn, đáng người lại sẽ thay đổi một ít, khi đó nếu có chút cơ hội nhìn thấy hấn, đệ lại nhận đệ là ca ca là được. Hiện nay chuyện này cứ bỏ qua không cần nhắc lại. Về sau cũng đừng nhận chuyện từng phần qua Viên tỷ nhi.”

“An ca ca, chẳng lẽ Đường Chí Lễ không biết ta và muội muội là long phượng thai?” Hạ Từ nghe được Đường Chí Lễ đã đi về, thật thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này không khỏi cười nói: “Vừa mới cùng hấn giải thích thì khoan ca ca còn xa xa kêu ta một tiếng Từ nhi, hấn nghe chẳng lẽ không nghi hoặc? Đoán chắc hấn cũng biết các huynh và chúng ta rất gần gũi, làm sao không nhận ra?”

“Chà trách hấn theo chúng ta hỏi thăm long phượng thai lớn lên có giống nhau không. Đây là tự nhiên biết đệ và Viên muội là long phượng thai. Có điều sao hấn còn hiểu lầm đệ là nữ giả nam trang đâu?” Trương Hoa An suy nghĩ tới một chuyện, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Chắc hấn là nghĩ cho dù long phượng thai lớn lên giống nhau, nam hài cũng không tuấn mỹ như đệ vậy, liền một lòng nhận định đệ là nữ trang nam trang. Mà chúng ta biết nội tình, để giúp đệ che dấu chuyện nam phần nữ trang, ngược lại làm như không biết, lại giả ý xa xa gọi đệ một tiếng Từ nhi.” Nói xong không khỏi nở nụ cười.

Hạ Viên ở bên kia nhìn thấy Trương Hoa An và Hạ Từ đang nói chuyện, cũng nghĩ chắc đang nói đến chuyện Đường Chí Lễ nhận lầm bọn họ chứ không còn chuyện gì khác, nên nói một tiếng với Trần châu, tự ý đi qua gặp Trương Hoa An và Hạ Từ. Trương Hoa An và Hạ Từ thấy nàng đến đây, cũng biết là đang lo lắng chuyện Đường Chí Lễ nhận lầm người, nên một năm một mười phân tích sự tình qua một lần. Hạ Viên nghe xong không khỏi thở ra một hơi, nhất thời tạ ơn Trương Hoa An nói: “An ca ca không hổ danh pháp nhãn như vậy, việc này cần thận trọng một chút, đã biết hết rồi. May mà sáng mai Đường Chí Lễ đã trở về nước, cũng tránh bị gặp lại, chuyện này cũng nên cứ vậy bỏ qua đi.”

Đang nói, đầu kia Tống Thiệu Dương giơ giọng kêu Hạ Từ đi qua, trong lúc nhất thời chỉ còn Hạ Viên và Trương Hoa An. Hạ Viên cũng muốn trốn đi ngay lập tức, bỗng nhớ tới lúc trước ở Mạc phủ bị Trương Hoa An ôm cánh tay, trong lòng đã hơi trống rỗng, còn sợ chính mình ở lại sẽ trở nên ngưng ngừng, nên nói hai ba câu, thế này mới xoay người đi rồi. Không nghĩ nàng xoay người quá gấp, chân trái vướng lên chân bên phải, rồi lại giẫm phải váy của mình, tư thế nghiêng người, thiếu chút nữa đã ngã dưới mặt đất.

Trương Hoa An thấy bộ dáng Hạ Viên sắp nghiêng ngã tới nơi, tất nhiên theo phản xạ có điều kiện phóng nhanh qua vài bước, đưa tay lên đỡ lấy, cúi đầu hỏi: “Có trật chân không?”

“Không có!” Hạ Viên hơi ngửa đầu nhìn thấy Trương Hoa An mày kiếm mắt sáng, âm giọng hơi, cũng có điểm ngây người, Trương Hoa An mặc dù không có tuấn như tiểu ca ca, nhưng nhìn cũng rất thuận mắt ấy nhỉ!

Trương Hoa An thấy Hạ Viên không té, nên buông lỏng tay ra, cười tủm tỉm nhìn nàng rồi đi. Ừm, tiểu đệ tức tương lai thật là mọi thứ đều tốt, chính là hơi nhỏ. Lúc này, hấn lại đã quên tiểu đệ Trương Hoa Cái cũng còn nhỏ, chỉ lo nghĩ nếu là Hạ Viên lớn chút, lập tức có thể ngênh qua phủ làm em dâu rồi, khi đó lại được rằm rộ một phen.

Sau khi tham gia xong đại thọ Trương lão phu nhân, Hạ phủ lại vội vàng phải xử lý hôn sự Hạ Anh. Vì Mạc phủ nói Mạc lão thái gia tuổi tác đã cao, chỉ sợ Mạc lão thái gia xảy ra chuyện bất thường gì, nếu kéo dài hôn sự tới năm sau, chỉ sợ Mạc lão thái gia có gì không ổn, hôn sự này lại phải kéo dài tới sau mãn hiếu kỳ mới làm, vậy sẽ trở ngại Mạc Văn Bách và Hạ Anh. Vì Sử Nghi thấy Hạ Anh cũng mười lăm tuổi rồi, qua năm đã mười sáu, cũng sợ để lâu lắm, lo lắng mấy ngày cũng buông lời, bởi vậy vội vàng chuẩn bị đồ cưới, thỉnh hi nương bàn chuyện, bận túi bụi. Vì hôn sự quá nhanh, đám người Quý Thư tự nhiên cũng muốn giúp đỡ tề tựu một tay. Vì thấy Quý Thư phân thân không ra, Hạ Viên sau khi học xong, giúp đỡ chơi cùng với hai đệ đệ, cũng may gần cuối năm, bài học cũng ít đi, Hạ Từ cũng nhàn hơn chút, hai người cùng chơi với đệ đệ, cũng rất vui vẻ.

Lại nói trong lòng Hạ Anh có chút chuyện, một ngày này thừa dịp mọi người không lưu ý, nên tới tìm Hạ Viên nói chuyện, kéo vào trong phòng chỉ hỏi Mạc Văn Bách người như thế nào. Lần trước Hạ Viên cũng đã nói với nàng, lúc này thấy nàng sắp gả không ở trong phòng làm đồ cưới, lại chạy tới hỏi mình, không khỏi thăm thờ dài một hơi, miệng lại cười nói: “Mạc gia ca ca tự nhiên là một người tốt, ngày đó muội và Chấn ca ca đến Mạc phủ gặp mặt, nhìn đều cảm thấy tốt. Ừm, chính là nhìn thuận mắt, lại có, cũng thương người, không làm đáng, dễ ở chung. Nghe được người đối với tỷ tỷ muội muội cũng rất nhường nhịn che chở.”

Hạ Anh xuất thần một lúc lâu, sau đó kéo tay Hạ Viên nói: “Viên muội, mấy lời ta hỏi muội, muội đừng nói cho ai khác nhé.” Suy nghĩ một chút tự nhiên ngưng cười nói: “Không lâu sau ta phải vào cửa Mạc gia, cho dù biết ta hỏi thăm chuyện của hấn, kỳ thật cũng không có cái gì. Đoán chắc hấn cũng hỏi thăm chuyện của ta rồi.”

Hạ Viên nghe giọng điệu Hạ Anh dường như không hề phản cảm cửa hôn nhân này, cũng cười nói: “Mạc gia ca ca cũng cẩn thận, lúc ấy cho muội và Chấn ca ca đi thăm tâm, vì có mấy loại vị khác nhau, còn hỏi nói thích ăn ngọt hay là thích ăn mặn. Sau lại nhìn thấy chỉ có muội và Chấn ca ca ở đó, còn cười hỏi xưa nay người trong phủ thích ăn cái gì, ưa thích màu sắc xiêm y nào. Chấn ca ca lạnh lùng lạnh miệng, đã nói hết người trong phủ như thế nào như thế nào, sau lại nhắc tới Anh tỷ tỷ thích ăn bánh trôi đậu phộng, vì nuốt quá gấp, gặp lúc còn nóng, ngược lại chọc cười Mạc gia ca ca.”

“Hừ, ở trước mặt hấn nói đến chuyện này làm cái gì?” Hạ Anh cũng có chút hờn dỗi, thấp đầu nói: “Sao để hấn nghĩ tình tình ta gấp gấp tham ăn chứ!”

Hạ Viên nhìn thấy thần sắc Hạ Anh, biết chuyện Thẩm Nguyên Chi cuối cùng đã bỏ qua rồi, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đội đến trung tuần tháng mười hai, Mạc gia đến đón dâu, Hạ Anh cũng thật yên lặng gả đi qua.

Đào mất qua năm, đội đến Hạ Chí, vì sinh nhật long phượng thai chín tuổi, Hạ lão thái gia cho rằng chín tuổi nên lần này tổ chức long trọng chút, nên để Hạ Từ và Hạ Viên tự động đưa thiệp con đến các công tử cô nương các phủ đến mừng sinh nhật. Hạ Viên đến trong phòng Hạ Từ, hai người cùng nhau ở dưới cửa sổ viết bài thiệp.

Hạ Viên mời đám người Kiều Thẩm Trần Châu Mạc Tiểu Thất, Hạ Từ cũng tự mình mời các thiếu gia tuổi tác tương đương thường hay chơi cùng, sau đó lại gởi bài thiệp buồn rầu nói: “Nghĩ muốn mời An ca ca Khoan ca ca bọn họ sáu huynh đệ cùng đi, là đưa một bài thiệp viết tên sáu người bọn họ, hay là phải tách ra sáu cái bài thiệp viết tên sáu người bọn họ đây?”

“Mời người cùng một nhà, tự nhiên là làm một bái thiếp viết tên sáu người!” Hạ Viên không khỏi nở nụ cười, “Chẳng qua, An ca ca cùng Khoan ca ca có công danh trong người, chắc sẽ bận, không nhất định sẽ đến!”

Đang nói, lại nghe Anh Đào đi vào nói : “An Bình Hầu phu nhân mang tiểu thiếu gia đến đây, nghe được tiểu thiếu gia và tiểu thư một thời gian nữa tổ chức sinh nhật, hồi có bái thiếp cho hân không, nếu có, hân thuận đường lấy đi!”

Hạ Từ nghe Tống Thiếu Dương đến, vội cầm bái thiếp đi ra ngoài. Hạ Viên lại ngăn người nhìn bái thiếp viết tên đám người Tường Hoa An Tường Hoa Khoan. Vì lần trước lỡ đã nghe được Thượng Tiệp nói cùng người khác nói mình là con dâu tương lai nhà nàng, chỉ sợ lúc này sinh nhật mời sáu huynh đệ bọn họ đến đây, Thượng Tiệp lại mượn cơ hội nói cái gì đó. Nghĩ như thế, trong đầu lại đem sáu huynh đệ Tường Hoa An nghĩ qua một lần. Ừm, Tường Hoa An hơi già, Tường Hoa Khoan hơi có chút thô lỗ, Tường Hoa Cái hơi nhỏ, lão Tam Tường Hoa Hồng và lão Tứ Tường Hoa Ninh lại nhìn không mạnh mẽ bằng Tường Hoa An.

Hạ Viên nghĩ qua một lần, đột nhiên giật mình, thầm phi bản thân một cái, mới chín tuổi, nghĩ gì thế? Nhất thời không khỏi nở nụ cười, lại không nhìn thấy nơi cửa sổ có một người đang nhìn nàng ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: VÒNG SAN HỒ ĐÍNH ƯỚC

Hạ Viên thấy cửa sổ hình như có người đứng, ngẩng đầu nhìn thấy Tống Thiếu Dương đứng ngăn người ở đằng kia, không khỏi ngẩn ra, bật thốt lời nói: “Sao lại không vào? Ca ca muội vừa nói đi đại sảnh tìm huynh, trên đường không gặp huynh sao?”

“Ta quanh quẩn trong phòng Bồi ca ca, sau đó mới tới đây, nên không gặp.” Tống Thiếu Dương thấy Hạ Viên nhìn thấy hân, vội vòng qua cửa sổ đi vào phòng. Nhìn thấy Hạ Viên mặc y phục thường ngày váy màu xanh nhạt thêu sồi, trên đầu búi một búi tóc nhỏ, gương mặt trắng nõn lộ ra chút phiếm hồng, càng cảm thấy xinh đẹp hơn lúc trước nhìn thấy, chẳng biết tại sao, đột nhiên có chút vô thố, ngồi cũng không xong, đứng cũng không được.

Vì An Bình Hầu phu nhân thường đến Hạ phủ, Tống Thiếu Dương lại quan hệ rất tốt với Hạ Từ, cũng thường gặp mặt Hạ Viên. Hạ Viên nhìn thấy trên mặt hân đỏ bừng, không khỏi thấy lạ, bỏ bái thiếp trong tay, ân cần nói với Tống Thiếu Dương: “Thiếu Dương ca ca làm sao thế? Mặt đỏ cả lên rồi, có phải trời quá nóng hay không, trên đường phơi nắng nhiều?”

“Là phơi nắng nhiều!” Tống Thiếu Dương thấy Hạ Viên thân thiết nhìn lại đây, vội ngồi xuống ghé dựa đối diện nàng, cầm cây quạt quạt gió. Quạt rất mạnh mẽ, làm mấy bái thiếp trên án bay xuống đất, đành phải buông cây quạt nhặt lấy bái thiếp, tay chân luống cuống. Hạ Viên thấy hành vi của hân không giống thường ngày, cũng khá kinh ngạc, chỉ có điều hân cũng chỉ là một tiểu nam hài mười một tuổi, nhiều nhất chính là học quá nhiều nên ức chế, hoặc trong nhà bị cha nương quở trách mấy câu, còn có thể là chuyện gì, nên cũng không để trong lòng, chỉ cho là hân gặp nóng. Đợi hân lấy xong bái thiếp, cầm cây quạt qua giúp hân quạt vài cái, ai ngờ mặt Tống Thiếu Dương càng đỏ hơn, không khỏi thấy lạ.

Đội Anh Đào bụng trà đi vào, nhìn thấy mặt Tống Thiếu Dương đỏ lên cũng giật mình, vội hỏi: “Đây có chè mát đậu xanh, ăn một chén giải nóng đi ạ?”

“Được!” Tống Thiếu Dương đáp ứng, thấy Anh Đào đi xuống, vẫn cảm thấy mặt mình nóng lợi hại, cũng không dám nhìn Hạ Viên nữa, chỉ cúi đầu làm bộ xem nàng viết bái thiếp, thấy được phía trên viết tên đám người Tường Hoa An Tường Hoa Khoan, cười nói: “Đầu xuân miếu Từ Mẫu bố thí quần áo vật dụng, vì là khai quang (lễ mở vãi phủ tượng Phật), người đến nhiều lắm, rất lộn xộn, sau lại thỉnh An ca ca và Khoan ca ca đi duy trì trật tự, thế này mới thuận lợi bố thí xong. Nghe đầu trước sau vài ngày tiết Đoan Ngọ lại muốn bố thí bánh ú (hoặc bánh chưng), còn muốn thỉnh An ca ca và Khoan ca ca đi qua, chỉ sợ không có thời gian đến chúc thọ thân (sinh nhật) cho các người đâu!”

Miếu Từ Mẫu là miếu có hương khói thịnh nhất trong kinh thành, ông Từ trong đó là đường đệ của Hạ lão thái gia, đạo trong huyền học cũng không kém hơn Hạ lão thái gia, vì thời trẻ có một đoạn chuyện thương tâm, thế này mới vào miếu. Sau khi tân hoàng đăng cơ, cũng đã kích vài huynh đệ di miếu, trong đó có một vị Vương gia lại vào miếu Từ Mẫu cắt tóc làm tăng. Hoàng đế vì tỏ rõ mình rộng lượng, đơn giản đem chu vị trăm dặm quanh miếu Từ Mẫu ban cho, trong miếu ngoại trừ thu tô, cũng có khách hành hương dâng hương lễ cúng bạc vàng, cực kỳ giàu có. Hàng năm nơi này đều có ngày hội bố thí quần áo vật dụng, cảm tạ ân đức trời cho.

Đang nói chuyện, lại nghe thấy tiếng của Hạ Từ và Đào Linh Kiệt, hai người vén màn trúc đi vào, thấy Tống Thiếu Dương và Hạ Viên đang ngồi nói chuyện, cười nói: “Chúng ta qua hoa viên vòng đến đây tìm người, còn người từ con đường kia đến trong phòng này, thế này mới không gặp, quả nhiên tới phòng trước rồi.”

Đào Linh Kiệt nói chuyện, lại đánh giá Hạ Viên, tuy nói lớn lên giống với Hạ Từ, nhưng nữ hài tử cũng đẹp mắt hơn chút, nhất thời nhìn nhiều hơn.

Tống Thiếu Dương thấy Đào Linh Kiệt và Hạ Từ vào tới, ứng đồ trên mặt cũng dần tản đi, lập tức khôi phục vẻ bình thường.

Hạ Viên thấy Hạ Từ vội quay lại, lúc này mặt trời có hơi gắt, vội lấy khăn lau cho hân, vừa cười nói: “Ca ca, hôm nay nóng, huynh cũng đừng cả ngày chạy tới chạy lui, có việc kêu nha đầu đi một chuyến là được.”

“Muội muội, khăn tay con này thêu tốt như vậy lấy ra lau mồ hôi thật đáng tiếc quá.” Hạ Từ liếc thấy Hạ Viên lấy khăn tay thêu tinh xảo, không khỏi cười nói: “Lần trước làm cho ta khăn tay con trũng muối, mọi người đều khen đẹp mắt, ai ngờ đi một chuyến đến phủ Tướng quân, lại bị Hoa Cái đổi đi, hần lấy khăn tay cũ cường ngạnh đổi lấy rồi. Hừ, lần tới mà đi, sẽ lấy khăn tay con cũ đi, cũng không dám lấy khăn tay con mới muội muội làm mang đi qua.”

Truyện được chuyển ngữ bởi nhóm editor diendanlequydon.com...

Tổng Thiệu Dương và Đào Linh Kiệt nghe Tướng Hoa Cái đổi khăn tay con với Hạ Từ, khăn tay con kia còn là Hạ Viên làm ra, không khỏi đồng thanh nói: “Đã đổi khăn tay con với người, sao không thấy hần đeo? Hần có thứ tốt gì đều thích khoe khoang, chẳng lẽ lúc này lại giấu đi không muốn nữa sao?”

“Hần cường ngạnh đổi khăn tay con với ta, cũng không phải để mình đeo, lại cài lên thắt lưng An ca ca, còn nói cái gì mà cái khăn tay con kia thật xứng với xiêm y An ca ca.” Hạ Từ thấy Anh Đào bung chề đậu xanh lên, vội gọi nàng bung lên thêm hai chén, lại quay đầu nói chuyện với Tổng Thiệu Dương và Đào Linh Kiệt: “Càng buồn cười là, An ca ca vừa buộc khăn tay con mới, Tướng lão phu nhân và Tướng quân phu nhân lại truy hỏi huynh ấy đó là ai đưa? Nói màu sắc hoa văn kia bên ngoài mua không được, đích thực là cô nương nhà nào cố ý thêu tặng người. Sau lại nghe nói là Hoa Cái cường ngạnh đổi khăn tay con của ta đưa cho An ca ca, thế mà cũng không bảo An ca ca đổi lại cho ta, chỉ thảo luận nói muội muội của ta khéo tay, làm khăn tay con cũng không giống người thường. Khi ta cáo từ đi về, Tướng quân phu nhân còn đuổi theo ra nói cái gì mà khi nào muội muội có rảnh, lại làm một cái khăn tay con đưa qua, để An ca ca có thay đổi. Ta chạy trời chết luôn. Nhà hần thật giống như cường đạo.”

“Khác còn thôi, khăn tay con này là Viên muội muội làm, thế nào có thể tùy tiện đoạt đi chứ, thật là cường đạo!” Lòng Đào Linh Kiệt và Tổng Thiệu Dương đều đầy căm phẫn, hừ hừ nói: “Viên muội muội còn chưa làm khăn tay con cho chúng ta đâu đây này!”

Cái gì cái gì hả? Sao ta phải làm khăn tay con cho các người chứ? Hạ Viên nghe không nổi nữa, đứng lên nói: “Muội còn phải học thêu, đi về phòng trước, các huynh từ từ tán gẫu.” Nói xong đứng dậy đi.

Tổng Thiệu Dương và Đào Linh Kiệt thấy nàng ra khỏi cửa phòng, miệng thì nói chuyện với Hạ Từ, nhưng đều đứng ngồi không yên.

Hôm nay đến mừng sinh nhật Hạ Viên và Hạ Từ, mấy tiểu thư thiếu gia nhận được thiệp mời đều đến đây, đều có hạ lễ đưa tới, nhưng lại không thấy sáu vị thiếu gia phủ Tướng quân. Mọi người thăm hỏi, thì có bà tử phủ Tướng quân đến đưa hạ lễ, chỉ nói Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan phải tới miếu Từ Mẫu giúp duy trì trật tự, bốn vị thiếu gia còn lại lại vừa đứng bồi Tướng lão phu nhân đến ngoại ô nghỉ hè, nghe đâu phải mấy ngày sau mới về.

Lại nói đến Tướng Hoa An lúc này đang cùng Tướng Hoa Khoan định ra ngoài đến miếu Từ Mẫu, Thượng Tiệp lại đuổi theo nói: “Hôm nay sinh nhật Từ nhi và Viên nhi, có hạ bái thiệp mời sáu huynh đệ các con, ta đây nhớ rõ, các con một đứa cũng không đến thật không tốt. Không bằng Khoan nhi đến miếu Từ Mẫu trước, An nhi thì đến Hạ phủ ngồi một chút rồi đi sau!” Lại nhớ tới một chuyện, nói tiếp: “Hôm nay có kêu người thay các con đưa hạ lễ qua rồi, bất quá cũng chỉ hợp tình hình mà thôi, đoán rằng mấy tiểu hài tử không chắc sẽ thích. An nhi con đến Trần Bảo Trai xem có đồ tốt gì không, nếu thấy đồ nào tốt thì mua hai vật khác nhau đến Hạ phủ nhé!”

Tướng Hoa An liếc nhìn khăn tay con trên người, gật đầu nói: “Lần trước Hoa Cái cường đoạt khăn tay con của Từ nhi, đang định mua cái gì bồi thường hần đây, thừa dịp sinh nhật tặng đồ cũng thích hợp.”

edit by diendanlequydon.com...

Thượng Tiệp nhìn khăn tay con trên người Tướng Hoa An, biết hần thích màu sắc hoa văn này, mấy ngày nay đều buộc lên, không khỏi cười thầm, thê tử tương lai làm cho đương nhiên thích rồi, chỉ tiếc có một cái, phải tìm cách để nàng làm thêm một cái nữa. Một bên lại nói: “Mang theo bạc ngen, có đồ vật gì tốt, dù mua quý chút cũng không sao. Dù sao bây giờ con cũng đã có tiền bổng lộc rồi, giả vờ thanh cao cũng vô dụng. Đúng lúc mua này nọ cho Từ nhi Viên nhi.” Hí hí, chủ yếu là phải mua này nọ cho nàng dâu tương lai, ta cũng không thể lấy không khăn tay con của người ta, có qua có lại thôi!

Tướng Hoa An gật đầu nói: “Cũng được, mua này nọ đến Hạ phủ một vòng, ngồi một chút rồi đi đến miếu Từ Mẫu cũng vậy!” Nói xong cười ngựa đến Trần Bảo Trai.

Lão bản Trần Bảo Trai thấy Tướng Hoa An đến đây, còn tưởng đến đây mua bảo kiếm, không khỏi cười nói: “Tướng thiếu gia, lần trước thanh kiếm kia đã gọi ngài đến mua rồi. Tiểu nhân không dám giấu diếm Tướng thiếu gia, hiện giờ mặc dù còn có một thanh, nhìn cũng tinh xảo, kỳ thật dùng không tốt lắm.”

“Ừ, lúc này không phải đến mua bảo kiếm, là muốn mua hai phần lễ vật.” Tướng Hoa An nói xong vào phòng, chỉ vào một nghiên mực nói: “Bọc lại cái này đi!” Vừa tự lẩm bẩm nói: “Nữ hài tử thì phải đưa cái gì mới tốt? Cũng không thể vì bọn họ là long phượng thai, tặng lễ vật cũng giống nhau.”

Lão bản Trần Bảo Trai tai thính, nghe được ba chữ nữ hài tử, nhãn tình bỗng sáng lên, mặt lại không biểu lộ vẻ khác thường nào, cười nói: “Tướng thiếu gia muốn đưa lễ vật cho nữ hài tử sao? Trong tiệm mới tới mấy đồ tốt, không bằng lấy ra cho ngài nhìn một cái?”

“Ừm, vậy thì lấy ra nhìn một cái nói sau!” Tướng Hoa An nhìn quanh trong tiệm, nhìn thấy vòng tay chuỗi ngọc mọi thứ đều có, lại không biết tiểu cô nương chín tuổi thì thích loại nào, nhìn thấy lão bản Trần Bảo Trai cầm một hộp gấm lớn, mở ra trước mặt hần, cũng thử nhìn một cái, nhìn thấy là mấy cái vòng tay, cũng không phân biệt là tốt xấu, đành phải lấy một chuỗi san hô lên nhìn xem.

Lão bản Trần Bảo Trai vừa thấy Tướng Hoa An cầm lấy chuỗi vòng tay này, vội uốn cong ba tấc lưỡi miệng ngọt như mía lùi nói: “Tướng thiếu gia, vòng tay san hô này tổng cộng chỉ có hai chuỗi, cảm giác ngài sờ vào, mải nhìn bóng loáng còn hơn trứng gà lột vỏ, nhìn ôn nhuận động lòng người. Ngài lại nhìn tiếp những viên hạt châu khảm hoa văn lưu ly này, sáng bóng rực rỡ, chói lóa bắt mắt, cũng rất hiếm có. Vòng tay san hô này mà đưa cho nữ hài tử, bất kể là nữ hài tử nào cũng nhất định sẽ thích.”

Mặc dù Tường Hoa An không phân biệt được tốt xấu, nhưng vẫn nhìn ra vòng tay san hô này làm rất tinh xảo, hỏi giá, liền lấy toàn bộ bạc trên người mua vòng tay san hô này. Thanh toán bạc xong thế này mới nhớ ra không còn tiền dư mua nghiên mực nữa, không khỏi vỗ vỗ đầu nói: “Lại quên còn phải mua cái này.”

“Ha ha, Tường thiếu gia đến thăm, ta sẽ không kiếm tiền đâu!” Lão bản Trần Bảo Trai cực kỳ thân thiết bao lại nghiên mực Tường Hoa An vừa vào cửa đã nhìn trúng, cười nói: “Nghiên mực Hương Mặc này sẽ đưa cho Tường thiếu gia. Lúc này mua một tặng một, thực không kiếm bạc Tường thiếu gia, lần tới Tường thiếu gia còn muốn mua này nọ đưa nữ hài tử, nhớ đến chỗ chúng ta.”

Đội tiền bước Tường Hoa An xong, tiểu nhị Trần Bảo Trai lặng lẽ đi lại dò hỏi: “Chường quây, vòng tay san hô này thực không kiếm tiền sao?”

“Sao có thể? Không kiếm tiền tháng này người cũng không cần ăn uống nữa.” Lão bản Trần Bảo Trai làm được một vụ mua bán tốt, lại nhìn tới tiểu nhị là cháu mình, có tâm dạy dỗ mấy chiêu, cười tủm tỉm nói: “Tường thiếu gia là đại thiếu gia phủ tướng quân, đến tuổi này còn chưa có đính hôn, lúc này bỗng nhiên muốn mua lễ vật đưa cho nữ hài tử, tự nhiên phải đưa vật tốt nhất. Mặc dù hẳn mua đồ hơi quý chút, nếu nữ hài tử thích, cũng đáng giá. Hơn nữa, vòng tay san hô này còn có kết vòng dây tơ hồng, có cái tên thường gọi là vòng đoàn viên, luôn là nam tử mua đưa cho nữ tử mình thương mến làm vật đính ước. Tường thiếu gia tặng đồ này, nàng kia tự nhiên sẽ hiểu được. Nếu tương lai thành chuyện tốt, còn phải mua thêm trang sức kết hôn, khi đó tự nhiên lại đi tới chỗ này của ta. Đây gọi là thả dây dài câu cá lớn đó!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: KẾT ĐỒNG TÂM XINH ĐẸP

“Có thể cho các người tự mình xử lý sinh nhật, còn chỉ để tiểu nha đầu đi vào hầu hạ, không cho người lớn đi vào quấy rầy.” Mạc Tiểu Thất ghé bên tai Hạ Viên nhỏ giọng nói: “Biết chúng ta không thích xem diễn, chỉ mời gánh hát xiếc ảo thuật đến đây múa diễn, còn chuẩn bị tiền sẵn cho các người khen thưởng. Ta nói nè, cha nương các người quả thật chu đáo. Nếu cha nương ta cũng có thể như vậy, ta cũng đâu đến nỗi...” Nói đến chỗ này bỗng dừng lại.

Hạ Viên nắn nắn bàn tay nhỏ bé Mạc Tiểu Thất, thấy thời gian này nàng càng ngày càng gầy, không khỏi thương tiếc, lại không thể nói cái gì, chỉ nói: “Hôm nay phòng bếp làm nhiều món, có mấy thứ tỷ thích ăn, chờ ném thử nhé.”

Mạc Tiểu Thất là nữ nhi của Thị Lang đại nhân, năm trước được mười tuổi, đã định cho người, thời gian này đều trú ở trong nhà ít khi ra cửa, là Hạ Viên đưa thiệp con đến mời nàng dự sinh nhật, nên nàng mới đến. Hạ Viên nghe được cha nương của nàng khá đông nữ nhi, cả đám đều sớm gả cho người, lại gả Tiểu Thất cho diệt nhĩ nhà bà con xa của phu gia Đại nữ nhi, nghe đâu gia đạo nhà diệt nhĩ kia mặc dù tốt, nhưng tài cán bình thường, không xuất sắc lắm, Tiểu Thất vì việc này rầu rĩ không vui. Hạ Viên thấy thần sắc nàng hiện giờ buồn bã không vui, biết nàng muốn kể khổ, chỉ vì hôm nay là sinh nhật mình, nàng không thể làm mất hứng, thế này mới cố gắng nhịn nói. Không khỏi nghiêng đầu nghĩ đến tình cảnh của mình, cha nương yêu thương mình như thế, về chuyện hôn sự tương lai nhất định sẽ thương lượng với mình, đoán sẽ không hứa loạn với người. Theo điểm ấy, cũng mạnh hơn nhiều so với các cô nương khác trong phủ.

Đang thì thầm với nhau, tiểu nha đầu lại đến báo nói có Tường Hoa An đến đây, Hạ Từ và Hạ Viên vội cùng nhau đi ra ngoài nghênh đón. Tường Hoa An nói ra lễ vật, thấy Hạ Từ và Hạ Viên ra nghênh đón, cười chúc mừng bọn họ một tiếng, liền giao trang mực nghiên giấy cho Hạ Từ, lại lấy từ trong lòng ra hộp gấm nhỏ đựng vòng tay san hô nhét vào trong tay Hạ Viên nói: “Đây là tặng cho muội, muội nhìn xem có thích hay không. Nghe lão bản kia nói, không thích còn có thể đổi lấy vòng tay khác.” (Lão bản Trần Bảo Trai thật biết ý, nghĩ Tường Hoa An là lần đầu tiên tặng quà cho nữ hài tử, miếng vòng tay san hô này chỉ dùng dây đỏ kết đồng tâm kết nối, xưa nay là một trong những tín vật đính ước, có điều nếu như, nữ hài tử kia xấu hổ, thoái thác không muốn nhận lấy tín vật đính ước này quá sớm, Tường Hoa An cũng có thể nhận lại vòng tay này, mượn cơ hội nói nếu không thích có thể đổi vòng tay khác, như vậy cũng tránh cho hai bên xấu hổ).

Hạ Viên tất nhiên không biết nhiều như vậy, nghe được không thích thì có thể đổi, tất nhiên sẽ mở hộp gấm nhỏ ngay trước mặt Tường Hoa An, thấy là một chuỗi vòng tay san hô ôn nhuận thanh nhã, thích ngay lập tức, không khỏi cầm lấy nhìn kỹ, yêu thích không buông tay nói: “Woa, không nghĩ An ca sẽ chọn lễ vật, chọn vòng tay san hô này cũng rất tinh xảo.” Nói xong đeo vòng tay san hô lên cổ tay thưởng thức, mặc dù chế hơi lớn, nhưng vẫn cười nói cảm ơn.

Tường Hoa An thấy Hạ Viên thích, thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Hôm nay Hoa Cái bọn chúng không thể về đúng ngày sinh của các người, ta đây chỉ là đại diện biểu đạt tâm ý của bọn họ thôi.”

Hạ Từ cũng mở hộp giấy ra xem, thấy là nghiên mực Hương Mặc, cũng cười nói cảm ơn, ngoác gọi tiểu nha đầu đang đi theo phía sau giúp mình nhận lấy, rồi cười kéo Tường Hoa An nói: “An ca ca nếu đã đến đây, vẫn nên đi vào ngồi một chút rồi đi. Nghe được nhiều ngày nay đều phải đến miếu Từ Mẫu duy trì trật tự, thật vất vả.”

Tường Hoa An cười theo Hạ Từ và Hạ Viên đi vào, thấy Hạ Từ và Hạ Viên mời tuy là các thiếu gia tiểu thư các phủ quen biết, có điều tuổi bọn họ nhỏ hơn mình nhiều, cũng không nói được gì nhiều, tính toán ngồi một chút là đi.

Đội lúc Tường Hoa An vừa đi, Mạc Tiểu Thất liền đi sang đây xem vòng tay san hô trên tay Hạ Viên, “Chắc chắn” khen nói: “Thật tốt nha! Lần trước

lão bản Trần Bảo Trai cầm vài vật dụng trang sức mới tới phủ chúng ta, nương ta cho chúng ta chọn một vật, có một vòng tay hơi tối hơn cái này chút, vừa hơi rất đáng giá, ta nghĩ cho dù là nương ta chọn lấy cũng chưa chắc chắn sẽ mua cho ta, sẽ chọn một chuỗi vòng mã não. Đoán giá cái vòng này chắc rất đắt.” Nói xong phấn khích nhìn kỹ vòng san hô trên tay Hạ Viên, bỗng giật mình. Năm trước nàng đã định thân rồi, mẫu thân và tẩu tử tất nhiên đã dạy nàng một số chuyện, lúc này vừa thấy vòng tay san hô nút kết là đồng tâm kết, không khỏi rởn râm, đây là....? Không khỏi cẩn thận nói với Hạ Viên: “Viên muội, muội xem, đồng tâm kết này kết thật khá!”

“Đúng vậy, sợi dây này kết đồng tâm kết, nhìn rất đẹp!” Hạ Viên không hề hay biết, chọc chọc ngọc châu lưu ly chỗ vòng kết, rất thích, cười dài nói: “Viên hạt châu trong suốt này nhìn thật đẹp. Có điều bây giờ đeo hơi rộng, qua hai năm nữa lại đeo chắc cũng vừa vặn.” Nói xong cời ra đặt vào hộp gấm nhỏ, để Hạnh Nhân giúp mình thu lại.

Mạc Tiểu Thất nhìn Hạ Viên, bỗng trầm tư, lúc trước sớm nghe nói Tướng quân phu nhân muốn định Hạ Viên làm nàng dâu, đừng nói hiện giờ người trong nhà vẫn còn đang gạt nàng, cũng đã hứa nàng cho nhi tử nhà Tướng quân rồi? Hôm nay Tướng Hoa An đưa tới lễ vật, nhưng ở trong kinh thành này luôn có phong tục, đưa lễ đính hôn cho tiểu đệ đều do Đại ca đưa qua. Nhưng bây giờ thật không biết sẽ cấp nàng cho vị nào? Ấn theo tuổi, tất nhiên là hứa cho Tướng Hoa Cái. Nhưng theo thần thái thường ngày của Hạ Viên, cũng không có đáng về yêu thích nào với Tướng Hoa Cái cả, thấy đối với Tống Thiếu Dương còn nhiều hơn, vậy.... Mạc Tiểu Thất không suy nghĩ sâu xa hơn, người lớn đã định tốt việc này, nữ tử gia nếu không nguyện ý cũng không có cách nào, nếu náo loạn, đó là không hiểu chuyện không hiểu lễ tiết, muốn bị phạt. Huống hồ lúc này cũng không tình nguyện vào ngày sinh nhật của Hạ Viên mà phá hư hứng trí (cao hứng vui vẻ) của nàng, nhất thời lại có cảm giác đồng bệnh tương liên, cũng thu lại tâm tình, nói đùa với Hạ Viên.

Sau khi thọ yến giả tán đi, Hạ Niên và Quý Thư cùng đi vào, cũng đều có lễ vật cho bọn họ, cười nói: “Lúc này chuẩn bị tiệc thọ thần toàn bộ đều do chính các con xử lý, cũng may làm cũng khá vui vẻ rộn ràng, nhưng tổ phụ tổ mẫu vẫn còn đang chờ các con đi qua vấn an, cũng đừng vui đùa mà quên.”

Hạ Từ và Hạ Viên đáp ứng. Đợi khi đến chỗ Hạ lão thái thái vấn an thì đã thấy đám người Lý Thiện đã ngồi ở đó, thấy bọn họ đến đây, tất nhiên là trêu ghẹo nói đã lớn thêm một tuổi rồi, đã là tiểu đại nhân rồi, qua hai năm nữa chính là đại nhân (người lớn), cũng biết chuyện hơn. Vì Lý Thiện thấy Hạ Viên thêu thùa càng ngày càng tinh xảo, lúc này kéo qua nói: “Đầu xuân sang năm cô nương Nghiêm gia sẽ vào cửa, bây giờ mấy loại châm tuyến gì đó còn chưa có đủ, con rành thì cũng giúp bá mẫu làm vài món được không?”

Hạ Viên tất nhiên đáp ứng, cười nói: “Bá mẫu không chê con làm xấu, tất nhiên sẽ giúp bá mẫu làm vài món.”

“Lúc trước sớm nhìn thấy nương con làm cái bình phong cấp trong phòng lão thái thái, ta nhìn thấy đã đẹp lắm rồi. Cũng muốn phiên nàng làm vài món treo bên cạnh đại sảnh yến khách, có điều bình phong bên cạnh đại sảnh có tới mười hai phiến, thật quá phí công phu, chắc nương con cũng không có thời gian làm. Bây giờ chuyện này giao cho con, con cứ chậm rãi mà làm, nếu không hiểu thì hỏi nương con, còn thời gian hơn nửa năm, đến đó chắc hẳn cũng đã làm xong.” Lý Thiện nhắc Hạ Viên ngồi lên ghế bên cạnh mình, diện diện “Lê Quý Đôn” cười nói: “Một mình con làm cũng không thỏa đáng, ta để Mẫn nhi và Ý nhi cũng giúp con làm. Các con xưa nay đã thêu thùa cùng nhau, lúc này cùng nhau làm bình phong này, cũng náo nhiệt. Hai mươi tư bức bình phong cho đại chính sảnh, cũng không thể để tiểu hài tử các con làm, bản thân đánh phải cùng tú nương từ từ thêu. Vốn trên các lầu cũng có bình phong, những bức này cũng đã ố vàng, nhìn cũ rồi, cũng không thể dùng được. Muốn đi mua bên ngoài, nơi đó sao thêu tốt bằng mình chứ? Đánh phải tự mình cực khổ?”

Hạ Viên cũng biết Hạ Thành là trưởng tôn tử Đại phòng, hôn sự này tất nhiên muốn làm nhìn tốt nhất, mọi chuyện Lý Thiện đều phải chú ý đến thể diện.

Qua năm, Hạ Thành đón Nghiêm Kiều vào cửa, lại tới Hạ Kỳ đính hôn, nạp sinh lễ các loại..., mọi người trong Hạ phủ đúng là không ngày nào rảnh, một năm này cứ bận rộn trôi qua. Đợi đến lúc Hạ Bồi cũng định việc hôn nhân thì Hạ Từ và Hạ Viên cũng đã mười một tuổi.

Đầu tháng hai năm nay, trong cung đã chọn mười người đến Bắc thành quốc tham gia Đại hội Tú Phẩm Nam Bắc, Hạ Ý và Hạ Viên đều được chọn, mọi người trong phủ làm tiệc chúc mừng hai người các nàng, lại bàn bạc phải ai đi theo các nàng ra ngoài tốt. Đại thái thái suy nghĩ một lúc nói: “Tuy nói đến lúc đó trong cung cũng phải người hộ tống đi qua, nhưng nhiều người, sợ không chú ý đến nô! Chúng ta cũng phải phái hai người có khả năng làm chân chạy lại hơi có chút công phu đi theo đi. Hạ Thủ vô công tốt, tất nhiên phải đi theo, còn một người khác, cần nên chọn một trong các tiểu thiếu gia ra một người.”

Vì mấy năm nay Hạ Từ đều đi theo Hạ Thủ học võ công, xương cốt cũng trắng kiện, lại nghĩ muốn tới Bắc Thành quốc nhìn một chút phong cảnh bên kia thế nào, lúc này liền đứng lên tự tiến cử, nói: “Con không xem như là đại nhân, đi theo cùng muội muội, làm chân chạy đi ra đi vào cũng tiện hơn những người khác. Nếu các ca ca đi, còn phải kiêng dè, ngược lại lại không tiện.”

Đang nói, Thượng Tiệp lại đến đây, nói trong cung ngoại trừ Quốc Sư đại nhân và Trưởng thị vệ, đã chỉ định Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan hộ tống các cô nương tham gia đại hội Tú Phẩm đến Bắc Thành quốc, đặc biệt đến nói một tiếng: “Mấy năm nay Hoa An và Hoa Khoan học võ, đã có thể đánh qua tiểu thúc bọn nó rồi, để bọn hắn hộ tống, cũng ổn thỏa.”

Mọi người nghe được là Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan hộ tống, tất nhiên cũng buông lỏng hơn, cũng đồng ý để Hạ Từ và Hạ Thủ cùng nhau bảo hộ Hạ Viên và Hạ Ý xuất môn.

Hôm kia Hạ phu nhân nghe được một câu nhân thoại nói Hạ Viên đã hứa cho nhi tử phủ Tướng quân, bà trong lòng nghi hoặc, tìm Quý Thư hỏi, Quý Thư cũng thấy kỳ quái, nói: “Cũng không biết lời đồn đến từ đâu? Lại còn nói Viên nhi từ lúc chín tuổi đã lặng lẽ hứa cho nhi tử nhà bọn họ, con sẽ hỏi thăm là ai đã truyền ra lời đồn này!” Nghe được lời nói này của Quý Thư, lúc này Hạ phu nhân nhìn thấy Thượng Tiệp, lại nghi hoặc có phải là nàng truyền ra lời như vậy hay không..., lại không thể hỏi thẳng, trong lòng cố nhịn, mượn cớ kéo Thượng Tiệp đến trong phòng, nhìn thấy trong phòng không còn ai khác, giả vờ hỏi Thượng Tiệp: “Nghe đâu nhi tử nhà người đã định thân rồi, lúc này sao lại cam lòng để bọn họ đến Bắc Thành quốc vậy?”

“Bọn chúng muốn định thân, ta là người cảm ơn trời đất trước đó!” Thượng Tiệp nghe lời nói này, than thở uất ức: “Hoa An hai mươi một, Hoa Khoan mười chín, bên dưới còn bốn đứa khác nữa, cũng phải sớm định thân, nhưng sáu đứa chúng nó cứ cãi nhau âm ỉ, chính là không muốn định thân. Vì việc

này, mà sầu chết ta.” Nói xong thấy Hạ Viên không có ở đây, cũng cười nói: “Bản thân ta xem trứng Viên nhi phủ các ngài, lúc trước đây muốn cầu thân, còn không phải vì một câu của Trương công chúa, nói cái gì không có công danh trong người không có tư cách đến cầu thân, chuyện này mới hạ xuống. Nếu nói đến các cô nương khác trong phủ, nghĩ Hoa An chắc không nhìn trúng, nếu nói là Viên nhi, chỉ sợ sẽ đồng ý. Mặc dù hai người bọn họ kém nhau những mười tuổi, nhưng ngài xem ta và Trương quân, còn có Từ Hân và Tiểu thúc, còn không phải trôi qua tốt sao? Ta vốn định tìm cơ hội thương lượng với ngài và Hạ thiếu phu nhân một chút, muốn tìm biện pháp tác hợp cho bọn họ.”

“Cái gì, đòi cấp cho Hoa An?” Hạ phu nhân giật mình, lúc trước vẫn cho là Thượng Tiệp muốn hứa Hạ Viên cho Trương Hoa Cái, lúc này lại nghe ý tứ của nàng là cấp cho Trương Hoa An, không khỏi ngây ngẩn người. Lại nói tiếp, Trương Hoa An tuy lớn hơn Hạ Viên mười tuổi, nhưng làm việc ôn trọng, mặc dù tuổi không lớn, lại đã rất uy nghi, hơn nữa là trưởng tử, tương lai tự nhiên sẽ là Trương quân đại nhân. Nếu Hạ Viên hứa cho hắn, so với hứa cho Trương Hoa Cái sẽ mạnh hơn nhiều.

Thượng Tiệp thấy vẻ mặt của Hạ phu nhân, che miệng cười nói: “Tự nhiên là nói cho Hoa An.”

“Việc này chờ Viên nhi từ Bắc Thành quốc trở về rồi bàn tiếp.” Hạ phu nhân vừa nghe là muốn cấp cho Trương Hoa An, cũng vừa lòng được bảy tám phần, có điều nghĩ Hạ Viên còn nhỏ, cứ cho là định xuống, cũng phải qua vài năm nữa mới có thể vào cửa, lại hơi do dự. Không biết việc này Quý Thư sẽ nghĩ thế nào.

“Tất cả nam nhân Trương gia đều phải lên hai mươi lăm mới đón dâu, đợi đến lúc Hoa An hai mươi lăm tuổi thì Hạ Viên cũng mười lăm, đến lúc đó nghênh vào cửa cũng vừa vặn.” Thượng Tiệp cười nói: “Nghe nói sáng mai Hạ thiếu phu nhân sẽ đến miếu Từ Mẫu phát com bó thí, sáng mai ta cũng đến miếu Từ Mẫu cầu bùa bình an cho Hoa An và Hoa Khoan, đến giờ ăn chay cùng Hạ thiếu phu nhân thương lượng một chút cũng được!”

Lúc này, Hạ Viên đang ở trong phòng thu dọn đồ đạc, vòng tay san hô hai năm trước Trương Hoa An đã đưa cho, lúc này đeo vào trên cổ tay, lại rất vừa vặn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: ĐẠI TÀU TƯƠNG LAI

“Cô nương, đây không phải là lễ vật hai năm trước thiếu gia phủ Trương quân đưa tới sao?” Hạnh Nhân nghe Trương quân phu nhân đã tới muốn gặp Hạ Viên, vội giúp nàng sơ lại đầu, liếc mắt nhìn thấy Hạ Viên đang nâng tay thưởng thức vòng tay san hô, cười nói: “Nô tỳ nghe người ta nói vòng tay san hô kết đồng tâm là vật đính ước đó! Chỉ sợ Hoa An thiếu gia khi mua vật này thì vẫn chưa biết có điển cố này, mơ hồ rồi mua vật này. Cô nương ngài nhìn xem, cái kết này còn không phải là đồng tâm kết sao? Vật này tuy xinh đẹp, mang đi ra ngoài sợ bị hiểu lầm, chẳng bằng thu lại tốt hơn.”

“Ồi, vật đính ước?” Hạ Viên đang đùa nghịch chọc chọc vòng tay san hô, bỗng còi ra đặt vào trong hộp gấm, cười nói: “Thật không biết nó có ý nghĩa này, tự nhiên không thể mang nó, chỉ đành buông bỏ thôi. Cũng may đưa lúc sinh nhật chín tuổi, Hoa An ca ca hẳn đã quên vật này rồi, cũng miễn xấu hổ.” Lại vừa lắc đầu, đáng tiếc vòng tay xinh đẹp như vậy lại không thể đeo ngày ngày rồi!

Lại nói ngày hôm sau Quý Thư đến miếu Từ Mẫu, lúc tối trở về cũng nói một phen với Hạ Niên. Hạ Niên nghe xong lời nói Quý Thư..., trở người ngồi xuống nói: “Viên nhi còn nhỏ mà, lúc này đã bàn đến chuyện này rồi?”

“Hôm nay khi đến miếu Từ Mẫu cầu bùa bình an cho Viên nhi Từ nhi, lúc vào tĩnh thất dùng com chay thì thấy Trương quân phu nhân, nàng kéo ta nói đến chuyện này. Ta nhất thời cũng không thể đáp ứng, đành nói đợi về nhà thương lượng cùng phu quân một chút rồi nói sau. Hoa An mặc dù không tệ, dù sao đã hai mươi một tuổi, Viên nhi chúng ta mới mười một tuổi thôi, thế này làm sao đáp ứng nàng đây?” Quý Thư ôm lấy chân mông ngồi trên giường, lúc này lấy gối đầu nâng dựa vào, dò xét Hạ Niên nói: “Lúc trước chàng đã tính toán bất tự cho Viên nhi, tuy nói xứng đôi với người lớn hơn vài tuổi rất tốt, nhưng cũng không thể kém tới mười tuổi như vậy chứ!”

Hạ Niên không vội trả lời, chỉ nhảy xuống đi tìm giấy bút, nói với Quý Thư: “Trưởng lão phu nhân cũng đã tính toán bất tự cho sáu vị thiếu gia ở miếu Từ Mẫu, thúc tở ta còn cầm bất tự của Hoa An thảo luận cùng ta, nhớ rõ bất tự của hắn rất rất tốt, chỉ không biết hợp bất tự cùng Viên nhi có hợp hay không? Ta lại tính toán một chút, nếu hợp lại luận tiếp.”

“Cũng phải Viên nhi mình thích mới được!” Quý Thư trầm ngâm, sau một lúc nói: “Nếu hợp bất tự, vậy hợp luôn bất tự Tống Thiếu Dương và Đào Linh Kiệt hợp cùng Viên nhi luôn đi, dù sao bất tự hai đứa này lúc trước chàng cũng tính toán qua, chắc còn nhớ rõ. Tuổi hai đứa hắn và Viên nhi tương đương, lại chơi từ nhỏ đến lớn, nhìn không tồi.”

Hạ Niên nhớ tới bất tự của mấy người đó, dưới ánh đèn nhìn một lúc lâu sau mới nói: “Bàn về bất tự, tất nhiên là Hoa An tốt nhất, chỉ có điều hắn có chút sát khí, con nít dòng hơi ít. Thiếu Dương và Linh Kiệt thiếu niên đặc chí, trung niên hơi có chút gấp ghev, cũng xem như không tồi. Ba đứa này đều hợp tốt cùng Viên nhi. Thôi đợi Viên nhi trở về từ Bắc Thành quốc lại bàn về chuyện này cũng được.”

“Ta cũng nghĩ như vậy đấy!” Quý Thư dọn xong gối đầu nằm xuống, nhìn thấy Hạ Niên lên trên giường, gấp chân lại cho hắn nằm bên trong, thế này mới nói: “Nghe Viên nhi muốn tới Bắc Thành quốc, phủ Trương công chúa đã phái người đến đây đưa thư, nói là sáng mai sẽ tới đây tiếp đến đó ở mấy ngày. Đợi qua hai mươi mới đưa trở về, cũng để Viên nhi đi giải sầu. Nay Trương quân phu nhân cũng nói ra hôn sự Viên nhi rồi, mượn sáng mai đưa Viên nhi đến phủ Trương công chúa, ta đi qua gặp Trương công chúa nói chuyện này một phen. Xem thái độ nàng thế nào lại tìm biện pháp. Nếu không bàn đến

cái khác, phủ Tướng quân thật là một cửa hôn nhân tốt, chỉ là hiện nay Viên nhi còn nhỏ, nếu có thể chờ thêm hai năm lại bàn hôn sự thật quá tốt.” Nói xong lại nghĩ tới một chuyện khác, che miệng cười.

“Cười cái gì?” Hạ Niên thấy Quý Thư sinh bốn đứa nhỏ, đường cong vầng trán, nụ cười này làm trên ngực phập phồng, không khỏi thấy nhiệt huyết sôi trào, đôi tay sớm đã đưa tới làm chuyện xấu, hàm hồ nói: “Không bằng lại sinh thêm một nữ nhi nữa đi, giảm thiểu không bỏ được Viên nhi gả cho người.”

Quý Thư bị Hạ Niên dày vò sờ soạng, lại bị hơi nóng của hân thối tới, cũng nhịn không được, đành gắt giọng: “Còn chưa bàn bạc xong đâu, thế nào...” Lời nói còn chưa xong đôi môi ôn nhu đã bị ngăn chặn.

Ngày hôm sau, Quý Thư đưa Hạ Viên đến phủ Trưởng công chúa, tất nhiên lặng lẽ đem chuyện Thượng Tiệp muốn định thân cho Tướng Hoa An nói qua, cười nói: “Tướng quân phu nhân chỉ nói mọi người bàn bạc định thân trước, đợi bọn họ từ Bắc Thành quốc trở về thì chính thức đính hôn, ta đành nói Viên nhi còn nhỏ, lại còn phải thương lượng cùng công chúa, nên hoãn lại trước.”

Trưởng công chúa há miệng thở dốc: “Ta cũng đang muốn tìm muội nói chuyện này đây! Thượng Tiệp nàng ta đã nói với ta, ta tự nhiên sẽ nói muội mới là thân nương Viên nhi, việc này tự nhiên phải để muội gật đầu mới đúng. Có điều không nghĩ tới An Bình Hầu phu nhân cũng tới nói chuyện này với ta, nói muốn vì Thiếu Dương nhà nàng định ra cùng Viên nhi, lúc này trước thông tri với ta một tiếng, qua chút thời gian sẽ đến phủ các người chính thức cầu hôn. Hai người các nàng lúc trước đã giành giật nhau định hôn với Viên nhi, lúc này nghe thấy đối phương có động tĩnh, thế này lại tranh giành tiếp. Nói đến người tài, tất nhiên là Hoa An thắng một bậc, muốn nói tuổi, Thiếu Dương lại thích hợp. Thật không chọn được. Việc này vẫn nên đợi Viên nhi trở về từ Bắc Thành quốc rồi bàn tiếp đi.”

Tại Bắc Thành quốc.

“Danh sách nữ tử nước Nam Xương đến Bắc Thành quốc chúng ta tham gia đại hội Tú Phấn muội đã lấy được.” Đường Chí Tụy cầm danh sách cười mỉm, lại không vội đưa cho Đường Chí Lễ, lại nghiêng đầu nói: “Ca ca phải cảm tạ muội thế nào đây?”

“Hôm kia phụ hoàng thưởng cho ta gói mã não ta sẽ chuyển cho muội vậy!” Đường Chí Lễ hơi nóng vội, đưa tay muốn lấy danh sách trong tay Đường Chí Tụy, lại bị nàng thu lại giấu ra phía sau, đành phải để tay xuống nói: “Thủy tinh vương đặt trong điện ta cũng đưa cho muội.”

“Hừ, ai muốn mấy thứ đó? Gói mã não đó rất lạnh cổ, huống chi vật đó cứng rắn, còn không bằng gói trân châu thoải mái xưa nay muội hay dùng, lấy nó được gì chứ? Thủy tinh vương lại càng không ngạc nhiên, chỉ đứng được mà thôi, dùng cái gì không thể đứng chứ, sao phải dùng thủy tinh mới đứng?” Đường Chí Tụy không đồng ý, cầm danh sách làm thành cái quạt quạt vài cái, liếc nhìn quanh bốn phía, bảo nhóm cung nữ lui ra xa, hạ giọng nói: “Trừ phi ca ca mang muội ra ngoài cung dạo một vòng.”

“Chuyện này không được, nếu như bị phụ hoàng mấu hậu biết được, thật sẽ tức giận.” Đường Chí Lễ thấy Đường Chí Tụy lo lắng, thân mình nhanh chóng đi lên trước, cánh tay vòng qua, đi ra sau lưng Đường Chí Tụy, nắm cô tay nàng, thuận thế kéo, đã lấy được danh sách trong tay nàng. Giơ lên cao hơn đầu, “Vèo” một cái đã lui ra phía sau vài bước, cười hi hi nói: “Mấy thứ gì đó trong điện của ta mặc muội chọn lấy, muốn xuất cung thì không bàn nữa.”

“Muội biết huynh sẽ dùng chiêu này mà!” Đường Chí Tụy cũng không giận, vuốt xiêm y nói: “Danh sách thật sự muội đã đặt trong điện rồi, phần này là bái thiếp muội luyện chữ thôi. Không mang muội đi xuất cung, thì không có danh sách.”

Thiên kim Hạ phủ_Cống Trà_dien dan le quy don.com....

“Muội muội, muội muội tốt à, đưa danh sách cho ta đi!” Đường Chí Lễ cũng hơi gấp, lật thấy danh sách vừa cướp được trong tay là bái thiếp luyện chữ, bất đắc dĩ nói: “Chuyện xuất cung chúng ta có thể thương lượng một chút!”

“Thế này mới đúng chứ! Có thương có lượng mới đúng là ca ca tốt của muội.” Đường Chí Tụy tươi cười rạng rỡ, sắp qua nói: “Nói phải giữ lời nha!”

“Được, ta đáp ứng muội!” Đường Chí Lễ vò vò tay nói: “Trước muội đưa danh sách cho ta nhìn một cái!”

“Vậy, đưa huynh!” Lần này Đường Chí Tụy lấy danh sách từ trong ngực ra, dúi vào trong tay Đường Chí Lễ: “Đây chính là danh sách từ chỗ cữu cữu muội cố gắng nhớ quay về phòng chép ra đó, diên dan ""le quy don..., cũng may chỉ mười cái tên, cũng không khó nhớ, nếu nhiều hơn mấy cái nữa, không chắc sẽ nhớ nổi đâu. Có điều ca ca, huynh muốn danh tính những người này làm chi?”

Đường Chí Lễ nhìn thấy hai chữ “Hạ Viên” trên danh sách, nhất thời chẳng quan tâm trả lời qua loa với Đường Chí Tụy..., chỉ nói: “Nàng thật đúng là được chọn.”

“Ai là nàng?” Đường Chí Tụy nhìn vào danh sách, thấy ngón tay Đường Chí Lễ phủ lên hai chữ Hạ Viên, “ôi” một tiếng nói: “Không lẽ đây là cô nương hai lần ghép bức tranh huynh đều thua dưới tay nàng chính là Hạ cô nương kia?”

“Đúng là nàng!” Đường Chí Lễ không lừa gạt Đường Chí Tụy, ngẩng đầu lên nói: “Lúc đầu sư bác làm thất xảo mưu đồ, ba ngày nàng đã ghép ra được. Lúc này đến đây, bức tranh Bát Quái kia ngay cả ta cũng không hợp lại nổi vừa vặn lấy ra mời nàng ghép lại lần nữa, nếu ngay cả cái này nàng cũng ghép ra được, ta sẽ chân chính tâm phục khẩu phục.”

Lúc này Hạ Viên đang ở trong phủ Trưởng công chúa, bỗng nhiên hắt xì hai cái liên, không khỏi che miệng nói: “Có ai đang nói xấu ta hay sao?”

“Ai dám nói xấu cô nương chứ?” Tiểu nha đầu Đậu Phụ đang chải đầu cho Hạ Viên, cười nói: “Thấy cô nương, có ai mà không nhanh nhẹn nhanh miệng

khen đâu nào?”

Hạ Viên vừa nhìn thấy Đậu Phụ đã muốn cười. Vì trước đây lúc ở phủ Trưởng công chúa có nói một câu chuyện cổ tích công chúa Đậu Phụ, không nghĩ tiểu cung nữ này lúc ấy núp ở một bên nghe bỗng nhiên bị ngã vào đầu cột giường, dọa mọi người nhảy dựng. Công chúa gọi tới hỏi, biết được vì nàng không quen giường mới, lần qua lộn lại một đêm ngủ không ngon, lúc này nhìn không được đã bắt đầu buồn ngủ. Vì đêm giường có một chỗ hơi cứng, trên cánh tay còn bị cắn một ít dấu. Lúc ấy Hạ Viên thấy tiểu cung nữ này vừa nói vừa run rẩy, nên mở miệng cầu tình cho nàng. Lúc ấy công chúa bật cười nói: “Chẳng lẽ người này thực sự là một tiểu công chúa Đậu Phụ sao!” Cũng hỏi tên tiểu cung nữ, cười nói tên không thuận miệng, đơn giản ban một cái tên mới khác cho nàng, gọi là Đậu Phụ. Sau đó mỗi lần Hạ Viên đi qua ở phủ công chúa, Đậu Phụ đều tới hầu hạ nàng.

Mới vừa sơ đầu xong, lại có một nha đầu khác khom người đi vào cười nói: “Cô nương, An Bình Hầu phu nhân và Thượng Thư phu nhân đều đến đây, nghe được ngài đang ở phủ công chúa, nên muốn gặp mặt!”

Bên trong phủ Tướng quân, Thượng Tiệp lại tỉ mỉ nói cho Tướng Hoa An chuyện Hạ Viên yêu thích cái gì, cười nói: “Đây chính là nương dụng tâm hỏi thăm được, bình thường con phải nhớ kỹ. Đợi tháng sau lên đường đến Bắc Thành quốc, con hộ tống bọn Viên nhi, trên đường tự nhiên không thể so với trong nhà, việc ăn dùng này, nếu có thể tận lực theo yêu thích của nàng, nàng dĩ nhiên sẽ cao hứng. Cần phải bảo hộ nàng, bảo hộ thật tốt trở về.”

Tướng Hoa An vội vàng đáp ứng, đương nhiên, đệ tử phụ tương lai, nhất định phải được bảo hộ đặc biệt, sẽ không để nàng có chuyện gì.

Đội Tướng Hoa An đi ra ngoài, Thượng Tiệp lại bảo Tướng Hoa Khoan vào phòng, kéo nói: “Hoa Khoan, tháng sau đi hộ tống các cô nương đến Bắc Thành quốc, các cô nương khác còn thôi, đại tẩu tương lai nhà con nên trông coi nhiều chút, chớ để các nam tử khác tiếp cận được. Đại ca con có chút đầu gỗ, chuyện khác thì tốt, chỉ có chuyện này chỉ sợ vẫn còn chưa thông suốt, con phải ra tay rồi.”

“Đại tẩu tương lai? Là vị nào?” Tướng Hoa Khoan vừa mừng vừa sợ, kinh hãi mình thế mà đến bây giờ mới biết thì ra trong mười vị cô nương có một vị là đại tẩu tương lai đấy, nhưng mình lại chẳng biết gì hết. Vui quá, đột nhiên có thêm một đại tẩu tương lai, xem ra chuyện tốt của đại ca sắp đến rồi.

Thượng Tiệp đi qua nói thăm vài câu, Tướng Hoa Khoan vừa nghe há to mồm, một lúc lâu sau nói: “Nương, vẫn cho là người muốn cầu nàng cho Hoa Cái đây, không nghĩ tới là muốn cầu cho Đại ca. Người yên tâm, trên đường con tất sẽ tận lực tìm cách để bọn họ có cơ hội ở chung một mình, làm cho bọn họ thông suốt trước, trở về hôn sự mới luận tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: VẬY GIAO CHO CON

Muốn làm mối cho Hoa An, trước tiên phải để hần thông suốt cái đã, nếu như lại giống như mấy lần trước, vừa mới nhắc tới hôn sự mặt liền thay đổi, cũng không tốt. Thượng Tiệp trầm ngâm một lúc, từ khi Hạ Tử Hân gả đến đây, phủ Tướng quân và Hạ phủ lui tới với nhau cũng thân mật hơn mấy phủ khác, ngay cả sáu nhi tử nhà mình cũng thường xuyên tới Hạ phủ, Hạ tử và Hạ Viên là thường gặp. Nói ra, Hoa An hình như gặp Hạ Viên nhiều nhất. Nói là thanh mai trúc mã, một chút cũng không sai. Nhưng có một vấn đề nhỏ bé, Hạ Viên mới mười một tuổi, mặc dù nhìn ra được là một mỹ nhân từ trong trứng, nhưng đáng người chưa phát triển. Hoa An, có điều là thích Hạ Viên như thích một tiểu hài tử, hay là thích Hạ Viên như bản thân mình hy vọng đấy?

Vì lần trước đến miếu Từ Mẫu tính toán, kỳ thật còn vụng trộm cảm sát tự các cô nương mấy nhà hợp cùng với Hoa An, cuối cùng chỉ có Hạ Viên hợp tốt, nếu không tác hợp bọn họ, chẳng lẽ để Hoa An không thể lấy được lão bà sao? Lại nói, mặc dù Hoa An không biểu lộ gì với Hạ Viên, nhưng theo tính tình hần hay tiếp xúc với nữ hài tử, mỗi lần nhìn thấy Hạ Viên, thế mà lại rất ôn hòa, thoáng có chút che chở. Đây đã là rất khó được. Không định với Hạ Viên, vậy làm sao mà thành?

Thượng Tiệp nghĩ Tướng Hoa Khoan và Tướng Hoa An như hình với bóng, chỉ sợ còn biết tâm tư Tướng Hoa An hơn mình nhiều, lúc này hỏi Tướng Hoa Khoan: “Con cảm thấy thái độ ca ca con đối với Viên nhi thế nào?”

“Bình thường không để ý!” Tướng Hoa Khoan nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Bằng không, con đi hỏi ý tứ ca ca một chút!”

“Nghe đâu An Bình Hầu phu nhân và Thượng thư phu nhân cũng có ý định đến Hạ phủ cầu hôn, đến lúc đó Hạ phủ đáp ứng nhà ai, còn chưa biết được! Chuyện này không nắm chắc được. Khi con thăm dò ca ca, cũng không cần quá rõ ràng, nhưng cũng phải rõ ràng chút...”

Tướng Hoa Khoan ngăn lời Thượng Tiệp muốn nói tiếp..., vỗ ngực nói: “Nương, người yên tâm, con sẽ hỏi thăm rõ ràng. Người chờ tin tức tốt đi!” Nói xong đi ra cửa đến phòng Tướng Hoa An.

Tướng Hoa Khoan đi tới phòng Tướng Hoa An xong khi đi trở về phòng Thượng Tiệp thì về mặt tươi rói nói: “Nương, con nói trở về từ Bắc Thành quốc, khả năng phải đến Hạ phủ cầu hôn. Người đoán Đại ca nói thế nào?”

Thượng Tiệp thấy Tướng Hoa Khoan thừa nước đục thả câu, cũng đoán là tin tức tốt, thở dài nhẹ nhõm, tựa vào ghế nói: “Nói thế nào?”

“Ca ca vừa nghe con nói vậy..., gạt đầu nói thật là nên đến Hạ phủ cầu thân rồi, để lâu sẽ nhìn người khác cướp đi mất. Còn nói thêm Viên nhi sớm

muộn gì cũng gả vào phủ Tướng quân, lần này đi tới Bắc Thành quốc, tất nhiên phải bảo vệ nàng chu toàn.”

“Nó thực nói thế?” Thượng Tiệp cảm thấy vui như lên trời, cười toe toét nói: “Quả nhiên có tâm sự vẫn là nói với huynh đệ, lại không nói với ta. Ta nói sao nhắc tới nó liền thay đổi sắc mặt, thì ra là đợi Viên nhi lớn lên nghênh vào cửa. Nhớ tới lúc Viên nhi còn nhỏ lần đầu tiên đến phủ chúng ta, Hoa An đã bế ngồi trên đầu gối kể chuyện xưa, còn đút nàng ăn gì đó, vô cùng ôn nhu. Lúc ấy chúng ta nhìn mà ngây người, chỉ không nghĩ tới hôm nay đã ứng nghiệm.” Nói xong cũng hồi tưởng lại những chuyện cũ, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ thật Tướng Hoa An sớm đã thích Hạ Viên rồi, chỉ một cho bản thân vô ý, chỉ cảm thấy là thái độ hân hoan với với tiểu hài tử thôi. Khi hồi tưởng tới khi sinh nhật Hạ Viên chín tuổi Tướng Hoa An còn tặng cho nàng một chuỗi vòng tay san hô, lại vỗ tay nói: “Nó mua vòng tay san hô đi tới Hạ phủ, ta cũng lên đi vào Trần Bảo Trai, lão bản âm thầm nói cho ta biết, là mua một vòng tay san hô kết đồng tâm kết, nếu cô nương ấy nhận, chuyện này đã được một nửa. Sau đó lại hỏi, Viên nhi cũng đã nhận lấy vòng tay san hô rồi, có điều một lần cũng không thấy nàng đeo, chắc là cất rồi. Có điều Đại ca con buộc khăn tay Viên nhi làm đi tới Hạ phủ, nghe nói Từ nhi nhịn không được giấp mặt lạng lẽ nói là Cái nhi cường đoạt, Đại ca con thế mới biết khăn tay con không phải ta làm cho Cái nhi, là Viên nhi làm. Vì chuyện đã rồi, cũng không tốt trả lại, lại coi xuống bảo ta cất đi, bây giờ còn làm ra vẻ đấy! Con nói xem, đây có tính là bọn họ trao đổi tín vật đính ước không?”

“Tất nhiên tính!” Tướng Hoa Cái cũng nhớ lại vài chuyện nhỏ, cuối cùng hai người kết luận là, thì ra khi Tướng Hoa An (raw là Hoa Cái nhưng ta nghĩ Hoa An mới đúng) mười bốn tuổi đã nhất kiến chung tình với Hạ Viên rồi!”

Thượng Tiệp kích động không thôi, nhất thời lại sợ Hạ Viên tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện này, suy nghĩ nữ hài tử mười hai tuổi sùng bái nhất là anh hùng, lần này đến Bắc Thành quốc, trên đường Tướng Hoa An chỉ cần quan tâm một chút, lại làm cho Hoa Khoan ở giữa tác động một chút, sự tình đã có cửa rồi, nàng dâu này, chạy không thoát.

Tướng lão phu nhân nghe Thượng Tiệp và Hoa Khoan miêu tả, cũng kích động không thôi, tận lực đè chặt thanh âm nói: “Viên nhi vừa thanh tú vừa thông minh, mặc dù tuổi nhỏ, An nhi lại liếc mắt một cái đã chọn trúng, nhãn lực thật tốt. Các con xem đi, bây giờ lớn lên thật đẹp, thủy linh làm người ta thích. Tương lai qua cửa, nếu có thể giống nương nàng, đầu tiên là một long phượng thai, đó mới thật sự cao hứng! Đám người thái gia gia nàng tuy là quan văn, nhưng cũng không dường nàng thể chất ốm yếu, lại hồng nhuận khỏe mạnh, một đứa trẻ như vậy làm cháu dâu, ngay cả lão thái bà như bà cũng nguyện lòng. Các con chuẩn bị trước đi, một khi từ Bắc Thành quốc trở về, tới Hạ phủ cầu hôn ngay lập tức, đừng để nhà khác giành trước. Tới thời khắc thiết yếu, chúng ta thay thành xiêm y Cáo Mệnh phu nhân lên điện cầu Hoàng thượng từ hôn.”

Thượng Tiệp biểu lộ cảm xúc đồng ý với lời Tướng lão phu nhân vừa nói..., nghiêm túc nói: “Là người trong lòng Hoa An, tất nhiên phải được! Ai dám đến đoạt, xem hắn chịu nổi không.”

Lại nói đến trong phủ Trường công chúa, đợi tiền bước An Bình Hầu phu nhân và Thượng Thư phu nhân, nhìn Hạ Viên về phòng, Trường công chúa lại thất thần, một lúc sau mới nói với Phò mã: “Vi Viên nhi thù quá xuất sắc, mọi người đoán nàng lúc này đến nước Bắc Thành, nhất định có thể rạng danh mặt mũi, đến lúc đó trở về, chỉ sợ đã có người chen chúc tới cửa cầu hôn, lúc này chạy tới chỗ ta nói trước. Vì lúc trước ta đặt chuyện nói Viên nhi là nghĩa nữ của ta, người không có công danh không có tư cách cầu hôn, lúc này An Bình Hầu phu nhân nói tiểu nhi tử Tống Thiếu Dương nhà nàng là người bồi đọc bên người Thái tử, cũng có bổng lộc, tính ra cũng có công danh, đợi Viên nhi từ Bắc Thành quốc trở về, sẽ chính thức tới cửa cầu hôn. Thượng Thư phu nhân càng tuyệt, nói tôn tử Đào Linh Kiệt nhà nàng cầu một chức vị lang Thị vệ, cũng là có công danh trên người, đã có tư cách đánh tiếng tới cửa cầu hôn, bây giờ trước tới xin phép ta định xuống, hy vọng ta duy trì cửa hôn sự này. Hôn nữa còn có Tướng quân phu nhân đã sớm đề cập qua với ta, ôi...”

“Nhà Tướng quân tự nhiên là một cửa hôn nhân tốt, có điều nhi tử nhà nàng khá nhiều, lúc này nói lại là Đại nhi tử, tuổi hơi lớn. An Bình Hầu phu nhân có tỷ tỷ là Trầm phu nhân có nữ nhi hiện là chánh phi Nhị hoàng tử, rất được Hoàng thượng Hoàng hậu sủng ái, nếu nàng ở trước mặt Hoàng thượng Hoàng hậu nói lời định xuống, không chừng sẽ từ hôn. Thượng Thư đại nhân là nguyên lão tam triều, Thượng Thư phu nhân lúc này lại nhắc tới hôn sự này, cũng không thể cự tuyệt ngay được. Nàng nói xem, nhiều người đánh tiếng, cũng là chuyện phiền não. Không nói tới Hạ thiếu phu nhân, ngay cả ta, cũng khó mà quyết định!” Trong lòng Trường công chúa mềm mại như lông mèo tuyết, diễn đàn "Lê Quý Đôn", thấy phò mã trầm ngâm không nói, lại lạng lẽ nói: “Chỉ tiếc Viên nhi không phải thân nữ nhi chúng ta, nếu không, cứ thượng tấu hoàng huynh, ban thường ý chỉ chọn rể cho phượng thai, đó mới náo nhiệt.”

“Theo ta thấy, Tướng Hoa An cũng rất tốt. Mấy người kia... so sánh cũng kém hẳn.” Phò mã cười nói: “Hiện nay hắn bắt quá hai mươi một tuổi, thần thái uy nghi đã hiện rõ, tương lai tất nhiên sẽ càng bất phàm. Kết duyên với hắn là vừa vặn.”

Vì Khâm Thiên Giám chọn ngày hai mươi sáu tháng ba lên đường đến Bắc Thành quốc, những cô nương tham gia đại hội Tú Phẩm Nam Bắc sớm đã đến tập trung tại Châm công cục, Hạ Viên thấy ngoại trừ mình và Hạ Ý ra, Trần Châu và Kiều Thâm cũng được tham gia như ý nguyện, không khỏi vui sướng, lạng lẽ nói với Hạ Ý: “Không phải nghe nói Sứ Duyệt cũng được chọn sao, vì sao không thấy bóng dáng?”

“Nghe đâu vì liễu mạng học thù, lúc trước còn thức đêm làm hương bao, đôi mắt gặp gió liền chảy ròng ròng, tìm đại phu kê đơn thuốc đắp mắt, không biết có tới được hay không nữa?” Sứ Duyệt ngày trước khá ngạo mạn, ai ngờ sau khi thân nương nàng ốm chết, phụ thân nạp kế thất, kế thất kia thấy nàng vô lễ, bên ngoài thì khách khách khí khí với nàng, lại âm thầm tìm cách ngáng chân, làm cho phụ thân nàng cũng không thích nàng nữa, sau đó ở trong phủ dần thất sủng. Vốn muốn thừa dịp tham gia đại hội Tú Phẩm Nam Bắc dương danh, làm cho phụ thân quan tâm đối tốt nàng, ai ngờ vì quá lao tâm, lại bị thương đôi mắt.

Lúc trước Sứ Duyệt và Hạ Anh Hạ Kỳ rất thân, có chuyện sẽ nói với các nàng, có điều bây giờ đều xuất giá rồi, mỗi khi nàng trở lại Hạ phủ, cùng những người khác cũng không đáng nhắc tới, trái lại cùng Hạ Ý trước kia hay đối nghịch với nàng lại có thể nói vài lời. Hạ Ý cũng thờ dài nói: “Không có thân nương bên người nên cái gì cũng không tốt.”

Đang nói, Sứ Duyệt lại đến đây, mặc dù hơi gầy yếu, nhìn tổng thể lại xinh đẹp hào phóng, vừa nhắc mi đã nhìn thấy Hạ Viên và Hạ Ý, lại tự động đến đây chào hỏi. Hạ Viên thấy hai năm qua nàng thu liễm không ít, nghĩ nàng bị kế mẫu không xem ra gì, chỉ sợ chịu không ít ám toán, cũng thay đổi thành kiến, cười đáp lời.

Đám người Quý Thư đưa Hạ Viên đến đây, lúc này thấy Sử Duyệt cũng tới, vì nàng lớn hơn Hạ Viên và Hạ Ý mấy tuổi, nên kéo qua dặn bảo nói: “Duyệt nhi à, lần này không cho các con mang theo nha đầu, chỉ để cho vài ma ma trong cung đi theo xử lý, chỉ sợ không chu đáo như ở nhà. Mấy người các con hẳn nên chiều ứng cho nhau. Con lớn hơn các nàng mấy tuổi, chỉ sợ con phải chiều cô các nàng rồi.”

Sử Duyệt ở trước mặt người lớn tự nhiên sẽ nhu thuận, cười đáp ứng.

Đang nói, vì thấy Tường Hoa An Tường Hoa Khoan đến đây, Quý Thư tất nhiên đi tới nhắc nhở vài câu, cười nói: “Mười vị cô nương đã ở bên trong, Viên nhi lại nhỏ tuổi nhất, còn phải nhờ các con chiều cô nhiều.”

Tường Hoa Khoan cười tủm tỉm nói: “Yên tâm yên tâm đi ạ, có chúng con ở đây, không để nàng chịu thiệt đâu.” Đùa hã, làm sao có thể để đại tẩu tương lai chịu thiệt được chứ? Ta khẳng định, đại ca sẽ không chịu đâu! Chăm sóc bên ngoài tất nhiên chỉ là hình thức, chăm sóc bí mật, khừ khừ, sẽ có ưu đãi. Đại tẩu tương lai đó, là đối tượng trọng điểm chúng ta bảo hộ mà!

Bởi vì lúc trước ở trong miếu Từ Mẫu đã nói chuyện cùng Thượng Tiệp, Quý Thư lúc này cũng cố ý nhìn Tường Hoa An nhiều hơn, càng nhìn càng thấy hần và những thiếu gia khác trong phủ có vẻ hơn một chút, không thể không thừa nhận, Tường Hoa An này kiêu mát sáng, cao lớn vững chãi, nếu không nghiêm mặt, thật sự cũng là tướng mạo hấp dẫn nữ hài tử. Hơn nữa hần làm việc ôn trọng, suy nghĩ cẩn thận, thật ra trong mắt rất nhiều các phu nhân là nhân tuyển tốt làm nữ tỳ (con rê). Nếu không phải Viên nhi còn nhỏ, thật sự là một nhân tuyển tốt.

Tường Hoa An để ý thấy Quý Thư nhìn hần mấy lần, nghĩ nàng đang lo lắng cho Hạ Viên, có chuyện gì đó muốn dặn dò với mình, vội đi tới nói: “Thâm yên tâm, hành trình trên đường được sắp xếp ổn thỏa lắm, người đi theo đều là người ôn trọng, hiện tại còn có một vị thái y đi theo, nhóm ma ma lại là những người đã từng theo các cô nương đi tới Bắc Thành quốc lần trước, rất thỏa đáng. Thêm nữa Từ nhi và Hạ Thủ cũng đi theo, mọi việc có chúng con, tất nhiên sẽ an ổn.”

Quý Thư nhìn thấy Hạ Viên lần đầu tiên phải rời xa mình, lại nhìn Tường Hoa An, thần sai quỷ khiến nói: “Đã như vậy, Viên nhi sẽ giao cho con!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: GỐI ĐẦU NHỎ NGỌC TRAI

Hạ Niên lại đang ở bên kia dặn dò Hạ Từ: “Con và muội muội của con phải đi xa nhà, cần phải lưu tâm nhiều. Hoa An là đứa ôn trọng, con đi theo bên cạnh nó nghe nhiều nhìn nhiều học nhiều, không nên gây chuyện náo loạn trên đường. Đến Bắc Thành quốc, khi cần biểu hiện cũng không cần khiếm tốn...” Nói xong sờ đầu Hạ Từ, thấy hần còn chưa đổi giọng, ngay cả hầu kết cũng chưa có nhô rõ, lúc này nhìn vẫn còn giống đứa trẻ, lại bác chúc như một người lớn ườn ngực nghe mình nói chuyện, không khỏi buồn cười, lại dặn bảo thêm vài câu nơi đi!

Tường Hoa Khoan đứng sau lưng Tường Hoa An, thấy Quý Thư đang nói chuyện với Tường Hoa An, vẻ mặt lại rất từ ái, không khỏi cười thầm, quả nhiên là nhạc mẫu nhìn nữ tỳ, càng nhìn càng thích. Đang nghĩ thầm, nhìn thấy Hạ Từ nơi kia đang giòn thanh đáp lời gì đó, này rắc rối rồi, nếu sau này Đại ca mình cưới Viên nhi, huynh ấy chính là muội phu Từ nhi, thế thì chẳng phải ngay cả mình cũng phải thấp hơn Từ nhi một cái đầu sao? Chẳng lẽ đến lúc đó cũng phải theo Đại ca gọi Từ nhi một tiếng Cữu gia? Á, Cữu gia đại nhân xin chào! Phù, thực lạnh!

Tường Hoa Khoan nghĩ đến vấn đề này thực nghiêm trọng thì lại nghe thấy giọng nói Tống Thiếu Dương và Đào Linh Kiệt, thì ra bọn họ cũng nổi hứng sáng sớm tinh mơ đã đến đưa tiễn Hạ Từ và Hạ Viên, một lúc sau vài cái hài tử tất nhiên sẽ sáp vào nhau nói nhỏ gì đó. Tống Thiếu Dương kéo Hạ Viên qua nói: “Viên nhi, lúc này đi đến Bắc Thành quốc, muội phải để ý đến tên Đường Chí Lễ kia. Tuy rằng vài năm nay hần không có tới, nghe được muội qua đó, còn không biết có thể mượn cơ hội lại làm khó dễ muội nữa hay không? Nghe nói đến Bắc Thành quốc, bên kia sẽ bày một quốc yến chiêu đãi các cô nương tham gia đại hội Tú Phẩm Nam Bắc, còn có thể mượn cơ hội so tài một chút những người đi cùng nữa đó, muội nên cẩn thận. Lúc trước tổ chức đại hội Tú Phẩm Nam Bắc hai ca ca ta có đi theo đến Bắc Thành quốc, còn bị đi so tài trước hai đối thủ Trà Liên, may mắn hai người đều giỏi về phương diện này, nên không mất mặt. Lúc này đi theo là An ca ca và Khoan ca ca, muốn nói về võ bọn họ có thể, nói về văn, chỉ sợ có chút không bản lĩnh rồi.”

“Yên tâm, đồng hành theo chúng ta còn có một người, chính là Thâm Nguyên Chi. Nhưng hần là Trạng nguyên lang, mấy thử thi từ này, tất nhiên không làm khó được hần. Hần đã đi đến Bắc Thành quốc trước an bày hết thảy, đang chờ bọn muội qua đây!” Hạ Viên thấy Tống Thiếu Dương và Đào Linh Kiệt chạy tới đưa tiễn, tất nhiên cũng nói lời tạm biệt một phen.

Tường Hoa An thấy Tống Thiếu Dương và Đào Linh Kiệt kéo Hạ Viên nói không ngừng, không khỏi nâng cằm lên, nhìn bọn họ không chớp mắt, miệng lại nói với Tường Hoa An: “Đại ca, huynh phải giám sát chặt chẽ chút, cũng đừng để người ta lừa Viên nhi đi mất!”

“Đương nhiên!” Tường Hoa An thấy Tống Thiếu Dương nói chuyện sát cạnh Hạ Viên, mặt cười hi hi, cất vài bước đi qua, một tay nhắc cánh tay Tống Thiếu Dương, đặt kế bên mình nói: “Được rồi, giúp chuyển hành lý lên xe ngựa đi, còn lời nói nào nữa đợi trở về nói sau!”

“An ca ca, đệ đang chà chà cánh tay mình, ôi, An ca ca nắm ta đau quá, không biết bị làm sao?”

“Lần này đi xa nhà, phải tới bến tàu ngồi thuyền, sau đó lại ngồi xa ngựa, hành lý tùy thân của mọi người không thể nhiều quá.” Mấy ma ma kiểm tra túi hành lý của mọi người, chỉ vào túi hành lý của Trần Châu nói: “Một mình ngài mà mang theo ta cái bao đồ, muốn chuyển nhà sao?”

“Nương, người chuẩn bị hành trang cho con gì thế?” Trần Châu nhỏ giọng hỏi Hàn lâm phu nhân, thật ngượng ngùng nói: “Người khác đều chỉ mang hai cái bao đồ, sao người chuẩn bị cho con tới ba cái bao lận?”

“Lúc này là mùa xuân, không lâu sau là mùa hè, rồi đến lúc con đi về, chắc sẽ là mùa thu, bên trong có đầy đủ xiêm y ba mùa xuân hạ thu, sợ khi mùa thu trời lạnh sớm, còn để thêm áo bông. Bất tri bất giác đã ba cái bao đồ.” Hàn Lâm phu nhân nghe không thể mang quá nhiều hành lý, đành phải mở ra ba bao đồ, chuẩn bị lấy áo bông ra.

Trần Châu thấy bao đồ mở ra, thấy ngay cả quạt tròn mùa hè năm trước cũng để bên trong, còn có mấy cái ngoáy tai lẫn lộn cùng các vật linh tinh khác, nhìn không khỏi hoa mắt, trách không được lại nhiều hơn một cái bao đồ so với những người khác! Lại nghe nhóm ma ma bên cạnh nói: “Chỉ cần mang một túi y phục, những xiêm y chăn mền, trong cung phân phát thống nhất, hiện tại chúng ta đang bảo quản. Đến Bắc Thành quốc, xiêm y mười cô nương kiểu dáng màu sắc đều là một kiểu, các ngài chỉ cần mang mấy bộ xiêm y hiện đang mặc là được. Còn một canh giờ nữa sẽ xuất phát, nhanh nhanh sửa sang lại một số vật dụng không cần thiết gì đó đi.” Một bên lại oán giận nói: “Không phải đã sớm nói không được mang quá nhiều đồ sao? Sao vẫn có cô nương mang nhiều đồ quá vậy?”

Quý Thư thấy ma ma nói chỉ có thể mang một túi đồ, bất đắc dĩ cũng đi qua giúp Hạ Viên sửa sang túi đồ lại thành một cái, chỉ có một cái gói đầu nhỏ lại bất kể như thế nào cũng không nhét vào được nữa.

Vì lúc trước Hạ Viên hay cúi đầu thâm thuà, nên cổ hay đau nhức, tối ngủ không dám dùng gối đầu quá cao, sau đó lại làm gối đầu nhỏ hạt trai, gối lên rất vừa vặn, nên mang gối đầu nhỏ này theo, bây giờ túi đồ đã đựng đầy, không có cách nào nhét gối đầu vào nữa, không khỏi lo lắng, nhỏ giọng nói: “Ca ca mang đồ ít, không bằng để gối đầu này vào túi quần áo ca ca.”

“Đặt trong túi quần áo Đại ca ta đi, huynh ấy mang đồ càng ít hơn.” Tường Hoa Khoan dạo một vòng, thấy tất cả mọi người đều sửa sang lại hành lý của mình, chỉ mang theo một túi y phục, lại thấy Hạ Viên ôm một gối đầu nhỏ màu trắng nhét trái nhét phải vẫn không thể vào túi của mình, nên đi tới nói: “Đến lúc đó vào buổi tối tuần tra ban đêm, là ta và Đại ca thay phiên nhau, nhét gối đầu vào chỗ huynh ấy, còn thuận tiện hơn nhét vào túi Từ nhi nữa.” Khửu khửu, đồ gì đó của Đại tẩu tương lai, tất nhiên phải nhét vào túi Đại ca là hợp lý nhất. Tường Hoa Khoan thấy Hạ Viên nghe thấy vậy liền ôm gối đầu nhỏ chạy đi tìm Tường Hoa An, nói muốn để trong túi hành lý của hắn, không khỏi cười thầm, đến lúc đó mỗi ngày đều lấy gối đầu, trả gối đầu, đây chẳng phải thêm một cơ hội tiếp xúc đó sao?

Tường Hoa An nghe túi xiêm y của Hạ Viên không thể chứa được gối đầu nữa, liền mở bọc y phục của mình mời nàng bỏ vào, y phục trong túi xiêm y của hắn rất ít, Hạ Viên nhét gối đầu nhỏ vào thì phát hiện vẫn còn trống nhiều, bồng hỏi: “An ca ca, muội còn cái gì, lại bỏ một chút vào chỗ huynh được không?”

“Muội bỏ vào đi!” Tường Hoa An nghe giọng nói mềm mại nhẹ nhàng của Hạ Viên, không khỏi nhìn lại nàng, vì phải ra khỏi cửa, nên vẫn một cái đầu bánh bao đơn giản, mặc dù tuổi còn nhỏ, lại sơ sơ nhìn thấy có chút vị thiếu nữ. Không khỏi gật đầu, lần này từ Bắc Thành quốc trở về, đúng là nên nhanh chóng đến Hạ phủ cầu hôn rồi, nữ hài tử đáng yêu như thế, tin chắc những tiểu nam hài đồng tuổi đều đã động tâm, có điều tiểu đệ nhà mình vẫn còn lơ ngơ, nhưng cũng đừng bị những người Tống Thiếu Dương Đào Linh Kiệt đoạt trước.

“An ca ca, muội cũng hai vật này vào trong túi y phục của huynh được không?” Sứ Duyệt mang theo vài đôi giày thêu, lúc này nhìn thế nào cũng luyến tiếc không thể mang theo. Bà vú nàng ở bên cạnh giúp sửa sang lại thành một cái túi y phục, thấy nàng cầm hai đôi giày thêu không nỡ buông, nên cúi đầu sát lại nói thầm mấy câu. Sứ Duyệt nghe nhẹ gật đầu, cầm giày thêu đến tìm Tường Hoa An, muốn đặt giày thêu vào trong túi y phục của hắn.

“Viên nhi bỏ vào được, của muội lại không bỏ vào được.” Tường Hoa An vừa ngẩng đầu thấy là Sứ Duyệt, không tiếng động quay đầu lại, ngoác gọi Tường Hoa Khoan nói: “Đề mang đồ vật không nhiều, không phải túi đồ còn rộng rãi sao? Đề Duyệt cô nương bỏ vào hai vật đó đi!” Nói xong lại ngoác Trần Châu nói: “Đồ của muội cũng nhiều, vật không mang theo được thì cũng bỏ vào túi y phục Hoa Khoan đi, cái túi kia khá lớn.” Tường Hoa An nhớ tới trước khi ra cửa lão nương đã triệu mình tới gặp mặt nói chuyện, lời nói thăm thía, Tường Hoa Khoan cũng đã mười chín rồi, ở nhà người khác, đã sớm làm cha rồi, mà bây giờ còn chưa có tin tức. Lần này đến Bắc Thành quốc, mười cô nương gia tham gia đại hội Tú Phẩm Nam Bắc, ngoại trừ Hạ Viên đã được định sẵn là người phủ Tướng quân, còn có chín vị cô nương đây, nên tìm một vị cấp cho Hoa Khoan, mới không uổng công vất vả bốn ba lần này. Bây giờ Tường Hoa An nhìn thấy Sứ Duyệt đi tới đây, lập tức nhớ tới lời lão nương dặn dò..., trong lòng âm thầm lo lắng, lúc ấy lão nương đã nói với mình như thế, không chừng cũng sẽ nói với Hoa Khoan như thế đi, đây là Hoa Khoan đang phối hợp với lời lão nương..., ghép đôi với bản thân mình sao? Một đại cô nương mười bốn tuổi duyên dáng yêu kiều đang đứng trước mặt, còn tìm cơ này nọ, đến lúc đó có lời truyền ra nói muốn mình phụ trách gì đó, bản thân sẽ phiền não. Hãy để nàng mang đồ vật bỏ vào túi Hoa Khoan, tìm Hoa Khoan nói chuyện đi. Hoa Khoan ngay thẳng, có gì không đúng lập tức sẽ vạch mặt không lưu tình, bớt chuyện. Hơn nữa cũng đúng đến tuổi đón nàng dâu rồi, tuổi nó vào Sứ Duyệt cũng không kém nhau nhiều lắm, một người khôi ngô, một người yêu kiều nhỏ nhắn, nhìn thực xứng đôi. Hai người có ý, chuyện này sẽ thành, hai người vô ý, tự nhiên sẽ đối nhau khách khí. Hơn nữa kẹt ở giữa còn có Trần Châu cô nương, càng không sợ sinh nhàn thoát. Thêm vào đó, túi y phục của ta bỏ đồ vật gì đó của tiểu đệ tức tất nhiên không ngại gì, tiểu đệ tức tuổi nhỏ, người ta sẽ không truyền loạn về chuyện đó. Hơn nữa, tiểu đệ tức là mình nhìn lớn lên, gần giống như muội muội, mình bắt công một chút thì có ai dám nói gì?

“Túi y phục của ta còn trống nhiều, các người muốn bỏ thì bỏ vào đi!” Tường Hoa Khoan thấy Tường Hoa An bảo vệ Hạ Viên, túi đồ chỉ để Hạ Viên bỏ vào thôi, cũng không ngang bướng, hi hi, túi đồ của Đại ca đương nhiên phải bỏ đồ vật tiểu tức phụ của huynh ấy chứ, nếu còn bỏ đồ vật gì đó của cô nương khác, sau này nếu nói không rõ phải làm sao bây giờ? Bản thân mình thì không sợ, bản thân mình không có ý định thành thân tìm phiền toái, rất khoan khoái tự tại.

Sứ Duyệt thấy Tường Hoa An không để mình bỏ đồ vật của mình vào trong túi y phục hắn, không khỏi quay đầu nhìn bà vú, thấy bà vú làm động tác thủ thế, nàng lại mang theo ý cười nói: “Đồ vật Châu muội muội nhiều, cứ bỏ vào chỗ Khoan ca ca đi! Muội chỉ bỏ vào hai đôi giày thêu thôi, vậy theo với Viên nhi cùng bỏ vào chỗ túi y phục của An ca ca là được!”

“Túi y phục của ta một chút còn phải bỏ vào một số vật dụng nữa, không thể chứa được giày thêu của muội rồi!” Tường Hoa An sắc mặt ôn hòa, cầm

lấy túi y phục nói: “Viên nhi, muội muốn bỏ cái gì nữa thì mau bỏ, trong phủ còn mang theo một bao lớn thức ăn, lát nữa cũng bỏ vào túi quần áo này, đến lúc đó ở trên đường cũng có đồ điểm tâm cho các muội rồi.” Những thức ăn này là Tướng lão phu nhân và Thượng Tiếp chuẩn bị, một túi thật lớn, để hấn ở trên đường đưa cho Hạ Viên ăn chơi, hấn không muốn lấy, lại bị cứng rắn nhét vào tay, vào Châm công cục tiện tay để qua một bên, lúc này nhìn thấy Sử Duyệt vẫn còn chưa hết hy vọng, muốn bỏ giày thêu hoa vào trong túi y phục hấn, bỗng suy nghĩ còn không bằng bỏ vài cái ăn nữa đây!

Sử Duyệt thật bất đắc dĩ, đành phải bỏ giày thêu vào trong túi y phục Tướng Hoa Khoan.

Đội mọi người sửa sang lại tốt rồi, những người lớn trong nhà lại dặn dò không ngớt, thời gian cũng đến, một loạt xe ngựa từ Châm công cục ra cửa, các cô nương mang theo hành lý, hai người một chiếc xe ngựa. Đám người Quý Thư vẫn còn lo lắng, ngồi trên xe ngựa khác đi theo phía sau đưa thẳng đến bến tàu, dọc theo đường đi lại nói với Hạ Thủ rất nhiều, mọi chuyện đơn giản cũng cần đề ý, hộ tống đi tốt, hộ tống trở về còn phải chờ. Đội đám người Hạ Viên lên thuyền, bọn người Quý Thư mới lưu luyến không rời trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: LẦN ĐẦU TIÊN MÓM NƯỚC

Mười cô nương đều lần đầu ngồi thuyền, sau khi dong buồm lái thuyền, có mấy người cảm thấy hơi không khỏe, còn có ba người say tàu nghiêm trọng, nhóm ma ma mặc dù cầu nhau, nhưng may đã sớm chuẩn bị, vội tìm miếng gừng cho các nàng ngậm, lại dán thuốc dán lên bụng các nàng, thế này mới tốt hơn chút. Mặc dù Hạ Viên không say tàu, nhưng vẫn xin một miếng gừng nhỏ ngậm vào, vì cô nương cùng khoang thuyền nôn mửa nhiều quá, mùi trong khoang thuyền không dễ chịu lắm, nên kéo Trần Châu chạy lên boong thuyền thông khí.

“Viên nhi, muội có cảm thấy Sử Duyệt hay lảng vảng trước mặt An ca ca không?” Trần Châu Hạ Viên nắm tay nhau, thăm thò: “Nàng mười bốn tuổi rồi, còn chưa hứa người, có phải đã coi trọng An ca ca rồi? Trước kia ở nhà, ta nghe đại ca nói với đại tẩu của ta An ca ca là một người rất xuất sắc, có rất nhiều phu nhân muốn gả nữ nhi cho huynh ấy đấy! Nếu Sử Duyệt gả cho An ca ca, thì chính là thiếu tướng quân, thật là uy phong.” Nói xong lại ghé vào tai nói: “Lúc muội còn nhỏ, không phải Tướng quân phu nhân dẫn theo An ca ca bọn họ đến phủ các người cầu thân qua sao, vậy rốt cuộc là cầu cho nhi tử nào? Nếu như là An ca ca thì tốt quá, nếu phủ nhà muội đồng ý việc hôn nhân này, vậy muội chính là vị hôn thê An ca ca rồi, Sử Duyệt kia tự nhiên ở một bên hóng mát đi.”

“Phi phi, nói bậy bạ gì đó?” Hạ Viên nhanh tay che miệng Trần Châu, da mặt mọng đỏ khóc dở cười. Bỗng suy nghĩ lại, cũng nghi hoặc, đúng vậy, lúc ấy Tướng quân phu nhân đến phủ cầu thân, là cầu cho nhi tử nào? Theo lý mà nói, việc cầu thân tự nhiên bắt đầu từ Đại nhi tử. Nhưng bản thân mình lúc ấy tuổi nhỏ, nàng (Thượng Tiếp) không có khả năng vì nhi tử mười mấy tuổi cầu nữ oa nhi làm nàng dâu chứ? Tất cả mọi người đều đoán là cầu cho Tướng Hoa Cái, người trong phủ có lúc cũng lấy chuyện này ra nói đùa nữa là! Vài ngày trước Tiểu ca ca còn lặng lẽ nói với mình, trở về từ Bắc Thành quốc, phủ Tướng quân có khả năng sẽ chính thức tới Hạ phủ cầu thân, để mình chuẩn bị tâm lý. Bản thân đoán lão nương tất sẽ không đáp ứng hôn lễ ngay, nên cũng an tâm.

Trần Châu bị che miệng, nên đưa ngón tay chỉ bên kia mạn thuyền. Hạ Viên theo ngón tay nàng nhìn qua, thấy Tướng Hoa An đứng gần mạn thuyền bên kia, bỗng nhớ tới trong túi y phục của hấn chứa rất nhiều đồ ăn vặt, không khỏi buông tay khỏi miệng Trần Châu, cười hi hi nói: “Chúng ta đi lấy đồ ăn vặt chỗ An ca ca ăn giải khuây đi!”

Trần Châu gật đầu mãnh liệt nói: “Chính là lời ta muốn nói, lại bị muội làm không nói ra được đấy. Nhưng ta thấy hấn phân một nửa đồ ăn vặt cấp cho nhóm ma ma rồi, còn lại một nửa chứa trong túi quần áo. Nghe đâu là Tướng lão phu nhân và Tướng quân phu nhân chuẩn bị cho hấn ăn trên đường. Bọn họ sao ăn những thứ linh tinh này, tự nhiên phải phân cho chúng ta ăn thôi. Ngắm miếng gừng cả nửa ngày, miệng toàn là vị gừng, vẫn phải lấy một chút mứt hoa quả ăn trước. Đều tại nương ta, chỉ lo bỏ những vật kiện xiêm y linh tinh thôi, lại không bỏ mấy đồ ăn vặt cho ta, không biết ta không có đồ ăn vặt sẽ ngồi không yên sao?”

Hai người đang nói, lại thấy có một bóng dáng xinh đẹp bước gần tới chỗ Tướng Hoa An, nghiêng đầu nói cái gì đó, cười ngọt ngào.

“Viên muội muội nhìn đi, Sử Duyệt thấy An ca ca đứng một mình, lại sắp tới nói chuyện, về mặt An ca ca không tình nguyện, chúng ta chạy nhanh tới cứu huynh ấy đi!” Trần Châu kéo Hạ Viên đi, vừa nói thăm: “Mặc kệ Tướng quân phu nhân chuẩn bị cấp muội cho An ca ca hay là Khoan ca ca, dù sao tương lai muội chính là người phủ Tướng quân, bây giờ cũng không thể vứt An ca ca cho Sử Duyệt treo lên được. Chúng ta giằng nghĩa khí!”

“Còn nói linh tinh ta đi trước đó!” Hạ Viên nghe lời Trần Châu nói..., giãy tay giả vờ muốn đi, lại bị Trần Châu một phen bắt lấy, đành phải đi theo nàng đi tới đằng trước. Không biết làm sao, bỗng nhiên có chút hoảng hốt, chẳng lẽ lúc trước Tướng quân phu nhân cầu hôn, chính là cầu cho Tướng Hoa An, hay là cầu cho Tướng Hoa Cái? Hạ Viên đoán sau này mình hứa với người, Quý Thư hấn sẽ chọn một trong những người quen biết cho mình, quyết sẽ không chọn người không quen biết. Thế là đem bọn người Tổng Thiểu Dương Đào Linh Kiệt sơ lược qua trong đầu một lần, so sánh cùng Tướng Hoa An một chút, cân bằng trong lòng lại cứ hướng Tướng Hoa An hơn một chút. Dù sao những người khác nhìn vẫn là hài tử, chỉ có Tướng Hoa An mới là nam tử trẻ tuổi thành thực ổn trọng.

Tướng Hoa An vốn muốn ra mạn thuyền thông khí, thấy Sử Duyệt tới đây nói chuyện, bỗng muốn tránh né, ngẩng đầu thấy Hạ Viên và Trần Châu đến đây, nên dừng bước nói: “Đang muốn hỏi các muội có muốn ăn đồ ăn vặt hay không, đồ trong túi là túi lớn nhất, cũng đưa kẹo ngọt đến đây.”

“An ca ca, sao huynh không hỏi muội có muốn ăn đồ ăn vặt hay không chứ?” Sử Duyệt hờn dỗi, ngón tay vô ý xoắn vào vạt áo, giọng nói mềm mại hơi

ủy khuất nói: “Chẳng lẽ An ca ca chán ghét muối sao?”

Túi đồ ăn vặt này là tổ mẫu và mẫu thân chỉ định mình đưa cho Hạ Viên ăn, nhưng nếu lúc này chỉ đưa cho Hạ Viên ăn, không cho người khác ăn, vậy quá lộ liễu rồi, dù sao tiểu đệ còn chưa chính thức định hôn với Hạ Viên. Tường Hoa An suy nghĩ như vậy, nên quay đầu nói với Sử Duyệt: “Viên nhi và Châu nhi đi vào trong khoang thuyền lấy đồ ăn vặt cùng ta, cho các nàng lấy nhiều thêm chút, đến lúc đó phân ra cho mọi người ăn là được.” Nói xong thấy Sử Duyệt há miệng muốn nói gì đó, lại phát tay bảo ngừng nói: “Duyệt cô nương, hiện giờ muối không tiện đi theo đến khoang thuyền chỗ ta. Viên nhi và Châu nhi còn nhỏ, đến khoang thuyền chỗ ta tự nhiên không ngại.”

Huynh cũng hiểu các nàng còn nhỏ vậy là được rồi! Sử Duyệt nhìn qua Hạ Viên và Trần Châu, quả thật không thấy có gì uy hiếp, hai tiểu hài tử vóc người chưa thành thực như vậy, tự nhiên không thể hấp dẫn Tường Hoa An được, đoán chắc Tường Hoa An quen nghiêm sắc mặt với nữ tử, nên sắc mặt đối mình cũng không thay đổi. Lần này trong mười vị cô nương đến Bắc Thành quốc, thì mình lớn tuổi nhất, chiếu theo bà vũ phân tích, thì chính mình có cơ hội lớn nhất. Lúc này không vội cứng rắn tiếp cận, đoạn đường còn dài, từ từ sẽ được thôi. Bản thân thân nương không có, muốn tìm một gia đình tốt, không dựa vào chính mình thì dựa vào ai đây?

Hạ Viên và Trần Châu theo Tường Hoa An vào trong khoang thuyền, thấy chỗ của hấn sắp xếp ngăn nắp, không khỏi cười nói: “An ca ca, chúng ta vẫn nghĩ chỗ ở nam tử sẽ rất loạn, không nghĩ lại chỉnh tề như thế.”

Tường Hoa An cười cười, lấy đồ ăn vặt từ túi y phục ra. Sáu huynh đệ bọn họ, từ nhỏ đã đi theo phụ thân học võ, làm việc cũng học theo tác phong trong quân, đồ được sắp xếp gọn gàng. Hiện tại đồ vật mang theo ít, sắp đặt vị trí thích hợp, thoạt nhìn sẽ chỉnh tề. Nếu học theo nữ hài tử, mang cái khăn tay, dùng đồ ngoạn tay, lại không bỏ được đồ vật yêu thích thường dùng, trong túi y phục cái gì cũng có, đồ đạc tất nhiên cũng rối một nùi.

“Còn có bánh chi ma (mè vừng) nữa nè!” Hạ Viên thấy Tường Hoa An tìm đồ ăn vặt ra, vừa mở ra liền thấy, các thức ăn vặt đều có, khó có được còn có bánh mè vừng mình thích ăn nhất, không khỏi cười hi hi nói: “Thơm quá đi! Đáng tiếc trong miệng muối toàn là hương vị gừng, nghĩ phải ăn một miếng son tra chua chua ngọt ngọt, còn không bằng ăn bánh mè vừng. Lúc này cầm một phần này nọ đến khoang thuyền chúng ta, chỉ sợ chia không đủ, bánh mè vừng khẳng định không giữ lại được.”

Tường Hoa An đã nghe Thượng Tiệp nói qua Hạ Viên yêu thích những gì, nhớ rõ nàng thích ăn nhất là bánh mè vừng, lúc này nghe nàng nói vậy, góp lời: “Bánh mè vừng trước cứ để đây không mang đi, chừng nào muối muốn ăn lại đến lấy.”

Trần Châu ở bên cạnh con người đảo quanh, woa, đối Viên nhi thật tốt! Nàng vừa nói thích ăn bánh mè vừng, thế là chuẩn bị giữ lại bánh mè vừng chỉ để cho một mình nàng ăn. Có vấn đề, có vấn đề, xem ra Tướng quân phu nhân nhất định là chuẩn bị cầu Viên nhi cho An ca ca, chỉ sợ ngay cả Viên nhi còn không biết chuyện này mà thôi. Nhìn xem An ca ca người ta, quan tâm Viên nhi quá rồi kìa! Bản thân mình trước kia sao không cảm thấy An ca ca nhìn Viên nhi bằng ánh mắt như vậy chứ, ừm, thế thì... Hí hí, không biết phải dùng từ thế nào. Dù sao, thấy ánh mắt nhìn Viên nhi chính là rất khác với người khác.

Tường Hoa Khoan vào khoang thuyền thì thấy Hạ Viên và Trần Châu đang lấy đồ ăn vặt ăn, bỗng nhớ tới phó thác của lão nương, nói phải tận lực tìm cơ hội cho Đại ca và Viên nhi ở cùng một chỗ, nên ngoắc ngoắc với Trần Châu nói: “Châu nhi, ta đang có chuyện muốn nói với muội, muội ra đây một lát!”

“Có chuyện gì sao không thể nói ở trong này chứ?” Trần Châu nghi hoặc nhìn Tường Hoa Khoan, thấy hấn nhìn mình chăm chăm, mặc dù cảm thấy kỳ lạ, có điều nàng cũng là một người thông minh, lập tức gật đầu theo Tường Hoa Khoan đi ra ngoài, lại ngoảnh đầu nói với Hạ Viên: “Viên nhi, muội đợi chỗ này nhé, nói chuyện xong ta sẽ tới tìm muội.”

Hạ Viên đáp lời, miệng lại đang nhét một viên mứt hoa quả, qua loa nói: “An ca ca, sao Khoan ca ca lại thần thần bí bí?”

“Ta cũng không biết!” Tường Hoa An cũng có chút nghi ngờ, Hoa Khoan tìm Trần Châu nói cái gì chứ? Ừm, ngoại trừ Hạ Viên đã chuẩn bị định hôn cấp cho tiểu đệ, Trần Châu lớn hơn Hạ Viên một tuổi, cũng xem như tuổi còn nhỏ, còn lại đều là cô nương từ mười ba mười bốn tuổi, đặt một ít trong phủ, thế này là có thể lập gia đình. Nhìn thấy Hoa Khoan nháy mắt ra hiệu, lại tránh bản thân mình, chỉ sợ lão nương đã phó thác cái gì đó cho hấn, để cho hấn trong các cô nương chọn ra một người! Lúc này chắc hấn tìm Trần Châu đi giúp hấn đây mà!

Chẳng trách Tường Hoa An tâm tư nặng, thật sự từ lúc mười lăm tuổi trở đi, Thượng Tiệp đều dành thời gian tất bật giới thiệu cô nương cho hấn, thấy hấn thật sự không có hứng thú, thế này mới yên tĩnh một chút.

Đợi một lúc, vẫn không thấy Trần Châu và Tường Hoa Khoan đi vào, Hạ Viên không khỏi lẩm bẩm, nói cái gì mà chờ không bao lâu? Hừ, đợi trở về nhất định phải ép hỏi Trần Châu, Trần Châu là người có chuyện không giấu diếm được, mình hỏi, khẳng định nàng sẽ không nhịn được mà nói ra.

Lúc này Tường Hoa Khoan đã có chút lo lắng, mọi người phải ở trên thuyền chung sống hơn mười ngày, nếu Tường Hoa Khoan liên hợp cùng Trần Châu, dám đem một vị cô nương nhét vào trong lòng mình, chỉ sợ tránh cũng không thể tránh, mọi người xấu hổ mà thôi, thẳng thắn nói rõ với Hoa Khoan, giải chuyện. Nếu Hoa Khoan tìm Trần Châu hỗ trợ, Viên nhi tương lai là em dâu mình, biểu hiện lại thông minh, mình cũng có thể thỉnh nàng hỗ trợ giúp, tìm cho Hoa Khoan một cô nương thích hợp, kết thúc nỗi băn khoăn của lão nương, lần xuất hành này cũng được công đức.

Nghe Tường Hoa An nói xong, miệng Hạ Viên đang ăn mứt hoa quả không khỏi “Khụ” một tiếng mắc nghẹn. Gì chứ gì chứ? Để mình tìm một trong chín vị cô nương phân cho Tường Hoa Khoan, còn muốn tác hợp không dấu vết? Ô, mình mới mười một tuổi, sao có thể làm sự việc này chứ?

Tường Hoa An thấy Hạ Viên mắc nghẹn, không chút nghĩ ngợi vươn tay vỗ lưng nàng, thấy nàng đã thuận khí, không khỏi cười nói: “Sao lại không cần thận như thế?”

Hạ Viên ngẩng mặt lên, thấy Tường Hoa Khoan mặt mày mang ý cười, thần sắc ôn nhu, khi nói chuyện hơi thờ phả lên trên thái dương mình, tóc ngựa

ngừa, trong lòng bỗng nhiên “ ” vang lên, có chút ngưng ngừng.

Tường Hoa An thấy Hạ Viên mắc nghẹn, hai bên má hơi đỏ hồng, vội đi rót nước cho nàng, thấy tay nàng đang cầm mút hoa quả, lúc này dính dính, cần tìm khăn lau tay, nhất thời lại tìm không ra, bộ dạng tay chân luống cuống, lão đảo đưa cái chén vào bên miệng Hạ Viên nói: “Uống xong lại lau tay, coi chừng nghẹn!”

Hạ Viên đành uống một hớp nước trong tay Tường Hoa An, miệng vừa mới uống hớp thứ hai, cửa khoang bị đẩy ra, Tường Hoa Khoan và Trần Châu cười đi vào, liếc mắt thấy Tường Hoa An bưng chén nước đứt nàng uống nước, bỗng đều giật mình ngay tức khắc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: THUỐC DÁN TRỊ MẶT ĐỎ

Mọi Hạ Viên lúc này đã ngâm vào chén, Tường Hoa An nhẹ nhàng nghiêng cái chén, nàng không tự chủ lại uống một ngụm nước lớn. Vì mắt nàng quay hướng về phía khoang cửa, vừa mới nhìn thấy Tường Hoa Khoan và Trần Châu đi vào dường như đều ngăn ra, không khỏi “ùng ực” một tiếng, toàn bộ một ngụm nước lớn đều nuốt xuống cổ, muốn nói chuyện, lại bị nước của chính mình làm sặc, hể ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ ửng cả lên.

Xem ra lão nương tính toán rất đúng, nhìn xem, vừa mới để bọn họ ở chung cùng nhau một lúc, liền đứt cho uống nước rồi, không tẻ không tệ, tiến triển thần tốc! Tường Hoa Khoan sau một hồi ngăn người lập tức như không có việc gì, vẫn đạm phong khinh, giống như chuyện Tường Hoa An đứt nước cho Hạ Viên là thiên kinh địa nghĩa (cần phải vậy, chuyện đương nhiên), hết sức tự nhiên, không cần phải quá ngạc nhiên. Thấy cơ thể Tường Hoa Khoan như muốn dừng lại, không muốn tiếp tục vào khoang, Trần Châu cũng khôi phục tốc độ bước chân, không nhanh không chậm tiêu sái ngồi xuống một bên.

Tường Hoa An bưng nước trong tay, sau khi thấy Tường Hoa Khoan và Trần Châu đi vào, cũng không suy nghĩ nhiều, vẫn như cũ đưa cái chén vào bên miệng Hạ Viên, đợi nàng uống nước.

Hạ Viên thấy Trần Châu và Tường Hoa Khoan rõ ràng sừng sốt giật mình, lại còn giả vờ như không có việc gì, lúc này còn dáo dác liếc mắt với nhau, rõ ràng là hiểu lầm gì đó. Ôi, An ca ca, huynh đứt nước thì đứt nước đi, sao lại còn đứng gần như vậy? Hạ Viên thật rối rắm, uống cũng không được, không uống cũng không được. Ở trước mặt Tường Hoa Khoan và Trần Châu tiếp tục uống nước trong tay Tường Hoa An, có chút kỳ kỳ. Nếu lúc này để bọn họ nhìn thấy, lại lập tức không uống nước, dường như đang biểu hiện chột dạ.

“Sao vậy, nước rất nóng sao?” Tường Hoa An thấy Hạ Viên uống hai ngụm nước rồi dừng lại, mặt nghẹn đỏ bừng, hai má đỏ hồng, làm như gặp nóng, dùng tay trái sờ lên chén, gio chén con lên thổi thổi nói: “Nước này lấy để pha trà, thật có hơi nóng.”

“Vâng, có hơi nóng, đợi lát muối lại uống.. Uồ..ng!” Tuy là đã tháng ba, cái lạnh mùa xuân chưa hết, nhưng Hạ Viên lại cảm thấy thời tiết mùa hè như sớm tới rồi, thời tiết hơi nóng.

“Viên nhi, muối thấy nóng sao, sao mặt đỏ cả hết lên rồi?” Trần Châu nửa kinh ngạc nửa vui sướng khi người gặp họa đi tới sờ sờ mặt Hạ Viên, cái miệng nhỏ nhắn chu thành hình tròn, “Ồ” một tiếng nói: “Ngay cả lỗ tai cũng đỏ cả nè!”

“Ta nhìn xem!” Tường Hoa An đặt cái chén xuống, cũng sang đây nhìn xem Hạ Viên, quả nhiên thấy nàng ngay cả lỗ tai cũng đỏ, gật đầu nói: “Viên nhi da mặt mỏng, vừa mới ra ngoài hồng gió, đến trong thuyền uống hai ngụm nước ấm, hơn nữa nơi này ngọt ngọt, dĩ nhiên sẽ đỏ lên.”

Đại ca không hổ là đại ca, đứt nàng dâu nhỏ nhà mình uống nước lại tự nhiên đến vậy, lúc này thấy nàng dâu nhỏ đỏ mặt, còn giải thích hợp lý đến thế, không đơn giản mà! Tường Hoa Khoan âm thầm tán thưởng, mắt thấy Hạ Viên lấy khăn tay con ra lau tay lung tung, gói tốt đồ ăn vặt, kéo Trần Châu rồi đi, không khỏi cười tủm tỉm nói: “Sao không ngồi thêm một chút nữa?”

“Nơi này ngọt ngọt, không ngồi!” Hạ Viên thấy Tường Hoa Khoan cười đầy ý vị thâm trường, trong lòng thầm oán hán vài câu, không có chuyện gì sao cười gian làm chi chứ? Một An ca ca còn nhờ vả ta giới thiệu cho huynh một nàng dâu, hừ, thật đáng huynh không lấy được lão bà! , không đúng không đúng, hình như huynh ấy không muốn thú lão bà, không phải không lấy được lão bà. Hừ, vì ở trên thuyền ngọt ngọt nhiều ngày, vậy tìm cách làm chuyện khô khan này đi, tìm lão bà cho huynh cũng không tồi.

Hạ Viên kéo Trần Châu ra bên ngoài, thấy nàng vẫn còn cười trộm, tay trái mang túi đồ ăn vặt, tay phải hung hăng nhéo nhéo tay nàng nói: “Khuôn mặt tỷ co rúm như vậy không mất mặt sao?”

“Ta đây là lúm đồng tiền như hoa, sao vào miệng muối lại trở thành co rúm rồi hả?” Trần Châu rút tay mình về, tiếp tục cười đến khoe miệng co quắp, “Gương mặt An ca ca lúc đứt muối uống nước thật là đáng yêu, giống như vẻ mặt tỷ tỷ ta đứt con thỏ con ăn cái gì ấy. Hình dung như thế nào nhỉ, chính là vừa thương vừa yêu. Ý tứ chính là, vừa thương tiếc vừa từ ái.”

“Muối còn chưa hồi tỳ, Khoan ca ca nói bí mật gì với tỷ vậy, tỷ cứ giấu cọt ta không hà.” Hạ Viên thấy Trần Châu có xu thế lấy chuyện đứt nước đào sâu thảo luận, vội nói sang chuyện khác, hạ giọng nói: “Thành thật khai mau, Khoan ca ca đã nói gì với tỷ?”

“Không có gì, huynh ấy để ta ở trên boong hóng gió!” Trần Châu nói tới chuyện này, cũng có chút buồn bực, nghiêng đầu nói: “Ta thấy huynh ấy không có nói gì, còn muốn chạy nhanh đi tìm muối, ai ngờ huynh ấy không cho, cứ để ta và huynh ấy đứng tại đó.”

“!” Hạ Viên liếc mắt nhìn Trần Châu, hi, cô gái nhỏ này mặc dù mới mười hai tuổi, nhưng cơ thể nhỏ nhỏ phát dục khá tốt, tuy ngực chưa có lộ rõ, nhưng eo nhỏ đã hiển lộ, lúc này ngưng thần nghĩ chuyện tình, bộ dáng ngây thơ, e hèm, nhìn thực xinh đẹp! Đừng nói Tường Hoa Khoan... Ôi chao, nghĩ đi đâu rồi nè? Tường Hoa Khoan mười chín tuổi rồi, làm sao có thể coi trọng Trần Châu mới mười hai tuổi chứ? Hắn muốn coi trọng..., hắn cũng là coi trọng Sứ Duyệt mười bốn tuổi mới đúng!

“Viên nhi, ta cảm thấy Khoan ca ca kéo ta ra ngoài lại không nói gì, dường như là muốn cho muối và An ca ca có thời gian cùng nhau một lúc đấy.” Trần Châu lòng sạch sẽ như nước, ánh mắt lúc này chớp đen lúng liếng nói: “An ca ca đối Sứ Duyệt hay những nữ tử khác đều không thêm quan tâm để ý, nhìn khá dọa người. Nhưng huynh ấy đối với muối lại che chở bảo vệ. Vừa rồi còn dứt muối uống nước, nhìn thật sự....”

Truyện chỉ đang duy nhất trên diễn đàn Lê Quý Đôn....

“Dừng, tại sao lại xoắn đến chuyện dứt nước vừa rồi nữa rồi?” Hạ Viên nhìn bốn bề vắng lặng chung quanh, nhỏ giọng nói: “An ca ca xem muối như muối muối, tỷ đừng nói lung tung.”

Trần Châu nghe, che miệng cười run rẩy hết cả người, một bên dùng mũi chân cạ cạ xuống sàn tàu, “Viên nhi, chính muối cũng có ca ca, bộ dạng An ca ca đối muối thật sự giống bộ dạng Từ nhi đối muối sao? Ta thấy không giống!”

“An ca ca đã hai mươi một tuổi rồi, muối mới mười một tuổi!” Hạ Viên không khỏi trừng mắt liếc Trần Châu, “Tỷ nghĩ đi, nếu tỷ hai mươi một tuổi, có thể có tâm tư gì với tiểu cô nương mười một tuổi hay không chứ?”

“Tiểu cô nương nào khác tỷ sẽ không, đối với một tiểu cô nương trắng nõn nà động lòng người như muối thì ta sẽ!” Trần Châu trêu ghẹo, ghé đi qua thì thầm nói: “Ta cá, An ca ca đối muối khác với người khác!”

“Tỷ.....” Hạ Viên gơ tay muốn đánh Trần Châu, lại bị nàng chạy, không khỏi đuổi theo phía sau hồn dỗi: “Tỷ còn chạy nữa, đồ ăn vặt này chẳng chia phần cho tỷ nữa đâu!”

“Ta không chạy là được!” Trần Châu đành phải dừng chân. Hai người cười cười nói nói trở về khoang thuyền của mình, phân đồ ăn vặt ra cấp cho các cô nương cùng khoang. Hạ Ý vì say tàu, lúc này cũng không dám ăn bậy bạ, chỉ hừ hừ nói: “Nhìn hai người các người, mặt mày thật hớn hờ, ta đây ở trong này không ai để ý tới.”

“Nhóm ma ma không ai chăm sóc tỷ sao?” Hạ Viên thấy sắc mặt nàng không tốt, vội đi qua nắm lấy bàn tay nàng, nhỏ giọng nói: “Phù chúng ta sớm đã dứt chút lợi ích cho các nàng, chính là trên đường cho các nàng chiếu cố tốt chúng ta, sao các nàng lại không biết xấu hổ chạy biệt chứ?”

“Cũng không chạy, còn rót nước cho ta uống!” Hạ Ý bị Hạ Viên nắm nắm lấy lòng bàn tay, thấy ấm áp hơn, vẫn mắng nàng nói: “Ta là trách các người chạy đi lâu mà không trở về, chính mình buồn bực thôi! Thảm tử tỷ vốn ở cùng ta, lại bị Sứ Duyệt tỷ kéo đi ra ngoài nói chuyện, lúc này còn chưa có trở lại!” Miệng lại lải nhải đến mấy cô nương khác trong khoang thuyền, nói: “Ta không nói chuyện với các nàng!” Diễn đàn Lê Quý Đôn....

Để tiện cho các ma ma chiếu cố tốt mười vị cô nương, nên cho các cô nương tập trung vào khoang thuyền lớn nhất này. Bởi vì có vài vị cô nương không quen biết với bọn Hạ Viên các nàng, đến trên thuyền lại say tàu, lúc này còn chưa chính thức làm quen, cũng không có cái gì để nói.

Hạ Ý nói chuyện, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn Hạ Viên đỏ đỏ, không khỏi kỳ quái, kéo gần lại hỏi: “Viên nhi, muối rất nóng sao? Sao khuôn mặt lại đỏ hồng lên?”

“Nàng đây là hồng hoa đào!” Trần Châu cười hi hi sáp tới nói: “Người biết không..”

“Biết gì?” Hạ Viên kéo Trần Châu, vuốt mặt nói: “Vừa rồi ở chỗ An ca ca uống hai ngụm nước ấm, thấy nóng.”

Hạ Viên nói chuyện, cũng đi tới chỗ của mình, nghĩ phải nằm nghỉ kỹ, lúc này mới nhớ tới gói đầu nhỏ ngọc trai mang theo còn để ở chỗ Tường Hoa An, vừa rồi trong lòng hoảng hốt, thế là quên mất phải mang gói đầu về. Phải làm sao bây giờ? Mới ở chỗ kia chạy trốn chết, hiện tại không lý do gì lại chạy tới lấy gói đầu. Đầu tại mình, vội uống nước làm chi chứ?

Lại nói tới Tường Hoa Khoan thấy Hạ Viên kéo Trần Châu vội bỏ chạy, bỗng nhìn tới Tường Hoa An, sau lúc lâu nói: “Đại ca, huynh khá lắm!”

Tường Hoa An thấy Tường Hoa Khoan thần sắc kỳ lạ, âm thầm đoán, không chừng vừa rồi nhờ Viên nhi tìm cô nương ghép đôi cho nó, khi nó vào khoang vừa vận nghe được. Lúc này đang tự trách mình đấy! Vì có chuyện trong lòng, hần nhanh trí đôi đề tài: “Viên nhi quên mang theo gói đầu nhỏ rồi, ta đi đưa cho nàng!”

Được rồi, vừa mới dứt nước, giờ lại đưa gói đầu. Tường Hoa Khoan sợ sắc mặt của mình kỳ lạ làm Tường Hoa An ngượng ngùng, quyết định giả vờ như không có chuyện gì, cười nói: “Đại ca mau đi đi, đừng làm Viên nhi không có gói đầu dùng.”

Tường Hoa An sợ Tường Hoa Khoan truy vấn hỏi hắn đã nói chuyện gì với Hạ Viên, vội mang gói đầu nhỏ ra cửa khoang. Đến trên boong, gió thổi qua, thế này mới phát hiện gói đầu nhỏ trong tay có hương người, vừa rồi lúc dứt nàng uống nước cũng ngửi thấy mùi hương này. Nữ hài tử đúng là nữ hài tử, cái gì cũng có hương. Tường Hoa An lắc đầu, chỉ cảm thấy gói đầu nhỏ không chỉ có hương, còn mềm mại. Chẳng biết tại sao, chợt nhớ tới bộ dạng sắc nước bị ghen vừa rồi của Hạ Viên ngay cả lỗ tai cũng đỏ hồng. Thật đáng yêu! Rất giống tiểu bạch thỏ nuôi trước đây.

Hạ Viên nằm ở trong khoang lẩn qua lại một lúc, tìm xiêm y xếp thành hình vuông, chuẩn bị dùng làm gối đầu, bỗng có một ma ma đi vào tìm nàng nói: “Viên cô nương, Tường thiếu tướng quân bảo ngài ra ngoài một chuyến.”

“Ha ha, có gối đầu dùng rồi!” Hạ Viên vui vẻ nhảy xuống, nhất định là Tường Hoa An tới đây đưa gối đầu, nếu không phải hẳn đưa gối đầu, bản thân thừa dịp hẳn đến tìm, cũng có thể nhờ hẳn trở về lấy gối đầu đưa tới cho mình.

Tường Hoa An thấy Hạ Viên chạy tới, cười lên đưa gối đầu nhỏ vào tay nàng nói: “Vốn muốn đưa cho ma ma đưa vào cho muội, ai biết ma ma vừa nghe nói là tìm muội, nàng lại chạy thật nhanh, gọi cũng gọi không được.”

Hạ Viên ôm gối đầu nhỏ, chôn mặt vào trong gối đầu hít một hơi nói: “Cám ơn An ca ca! Muội ngủ quen cái gối đầu nhỏ này, gối đầu khác phải mấy ngày mới thích ứng.”

“Ừm, mau vào đi, nơi này gió lớn!” Tường Hoa An nhìn Hạ Viên, thấy sắc mặt nàng không còn đỏ như lúc vừa rồi, lại nói: “Đợi gió thổi qua, chỉ sợ mặt lại đỏ lên nữa.”

Vốn Hạ Viên đã không còn thấy gì, lúc này nghe Tường Hoa An nói, lại liên tưởng đến lời Trần Châu nói..., khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc lại đỏ lên.

“Chết rồi, lúc này còn đỏ hơn lúc nãy, mau đi đi!” Tường Hoa An vội vàng nói: “Tìm ma ma trát chút thuốc dán cho muội, ta nhớ là có loại thuốc dán chuyên trị mặt đỏ.”

Trần Châu núp ở phía sau cửa nghe Tường Hoa An và Hạ Viên nói chuyện, lúc này nghe Tường Hoa An nói muốn đi tìm thuốc dán trị mặt đỏ, không khỏi xoa bụng chạy về giường mình, nằm trên giường cười lăn lộn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: LẦN ĐẦU TIÊN XOA MẶT

“Hiện giờ gió xuân chưa hết, mặc dù gió trên sông không lớn, vẫn sẽ đau rất mặt. Tiểu thư bị gió thổi qua, trên mặt sẽ đỏ lên, sau đó sẽ đau rất, hơi nghiêm trọng chút, còn có thể bong da, nên cẩn thận.” Một ma ma thấy Tường Hoa An tìm nàng lấy thuốc dán trị mặt đỏ, hỏi hai ba câu, cười đưa ra một ít bình này nọ nói: “Đây là lô hội lộ, xoa lên cho mát, sẽ bớt rát, mặt đỏ vì gió thổi dùng cái này rất hiệu quả. Nhưng bôi lên lần đầu sẽ rất rát, phải cố chịu đựng.”

Tường Hoa An cầm lô hội lộ đến khoảng Hạ Viên, vì sợ Hạ Viên đi ra lại bị gió thổi, đành đưa cho một ma ma hôm nay trực hầu hạ cho các cô nương mang vào.

Lúc này Hạ Viên đang nằm trên giường, gối gối đầu nhỏ, một nửa khuôn mặt chôn trong gối đầu, cánh tay còn lại đặt lên một nửa khuôn mặt bên trên che khuất ánh sáng, trên mặt vẫn cảm thấy nóng hầm hập. Lại nghe tiếng ma ma đi vào nói: “Viên cô nương, Tường thiếu tướng tìm lô hội lộ này cho ngài, nói là sớm bôi lên một lần, có thể trị mặt đỏ. Còn sợ ngài bị gió thổi tróc da, bảo ngài khi nào gió thổi lớn thì dùng lên trên boong. Giữa trưa có ánh nắng mặt trời, gió sông ấm áp hăng đi.”

Trần Châu thấy Hạ Viên chôn mặt lên gối đầu không nói lời nào, vốn muốn cùng Hạ Ý nói nhỏ với nhau hai ba câu, thay mặt Hạ Viên cảm ơn ma ma, nhận lấy lô hội lộ, nhin không được vừa cười vừa xoa bụng.

“Viên nhi bị gió thổi trên mặt đều đỏ, muội cười gì chứ?” Hạ Ý còn chưa biết nguyên nhân, giữ chặt Trần Châu nói: “Muội không có việc gì cũng đừng cười loạn như thế, cẩn thận Viên nhi câu muội đấy!”

Hạ Viên nhận lô hội lộ, thấy ma ma đi xuống, nàng lúc này mới trùng mắt với Trần Châu, đang định nói chuyện, đã thấy Kiều Thắm và Sừ Duyệt đi vào, hai người đều reo lên: “Viên nhi bị sao vậy? Nghe nói trên mặt muội bị gì đó, An ca ca tìm lô hội lộ cho muội bôi, bây giờ thấy thế nào rồi?” Một bên nhìn thấy mặt Hạ Viên hồng hồng một mảng, cũng không có thương tổn gì, nên yên lòng, nói: “Từ nhi cũng nghe tin tức, đang ở bên ngoài hỏi đấy! Nhìn hẳn vội vàng không yên, muội mau ra khoang cửa nói với hẳn đi, giảm thiểu hẳn lo lắng.”

Ca ca cũng biết! Ôi, thực mất mặt! Hạ Viên nghe Hạ Từ cũng tới, sợ hẳn lo lắng, đành phải đi ra ngoài nhìn một cái.

Hạ Từ nhìn thấy Hạ Viên cũng không có bị gì, chỉ hai má có hơi đỏ lên một chút, lòng buông lỏng nói: “Ta ở đằng trước nghe một ma ma nói An ca ca tìm thuốc dán khắp nơi cho muội bôi mặt, còn tưởng rằng trên mặt bị thương tổn gì, cũng sợ. Không có chuyện gì là được rồi.” Nói xong lấy tay xoa xoa lên mặt Hạ Viên, lắc đầu nói: “Cũng không có gì mà, sao lại truyền ra vô cùng nghiêm trọng vậy chứ.”

“Muội không sao rồi, ca ca mau về đi!” Hạ Viên sợ Hạ từ hỏi thăm đầu đuôi chuyện mặt đỏ của mình, vội thúc giục hẳn nói: “Đồ ăn mọi người đều mang đi vào, về muộn, đồ ăn sẽ lạnh.”

Hạ Từ lại dặn dò vài câu, thế này mới đi khỏi.

Vì chuyện này, ngày hôm sau Hạ Viên cũng không thể không biết xấu hổ mà ra ngoài khoang, thấy sắc trời chiều khá tốt, mọi người chuẩn bị đi lên trên boong thuyền tản bộ, ngày hôm qua vài vị cô nương say tàu được dán thuốc dán một đêm hôm nay cũng khỏe chút, cũng muốn ra ngoài ngắm cảnh, nên cùng kết bạn với nhau đi ra ngoài khoang. Hạ Viên nghĩ chắc sẽ gặp phải Tường Hoa An, đến lúc đó mặt mình lại vì hổ thẹn mà hồng lên, vậy thật quá nguy hiểm, tốt nhất vẫn nên tránh đi, vì thế nói với Trần Châu và Hạ Ý: “Buổi tối hôm qua muỗi ngủ không tốt, bây giờ thấy hơi choáng váng, các tỷ đi ra ngoài chơi đi!”

Sử Nghi lớn hơn Kiều Thắm một tuổi, vừa lên thuyền liền lôi kéo nàng nói những kiểu thù mới mẻ, càng nói càng hợp ý, nhìn một chút Hạ Ý Trần Châu và Hạ Viên, cảm thấy các nàng còn nhỏ, nên chỉ nguyên ý nói chuyện cùng Kiều Thắm. Lúc này đang lôi kéo muốn đi ra ngoài, nghe được Hạ Viên nói muốn dưỡng thân, thế này mới nhớ tới lúc lên đường Quý Thư cứ luôn dặn dò nói mình hơi lớn, cần phải chiều ứng đám người Hạ Viên nhiều chút, cũng không tốt buông bỏ nàng, không thiếu được đi qua nói đôi câu, bảo nàng an dưỡng cho tốt, đợi muốn đi ra ngoài, các nàng ở ngay đằng trước, đi tìm chỉ cần nói một tiếng. Dặn dò xong mới cùng Kiều Thắm các nàng đi ra ngoài.

Trần Châu đoán Hạ Viên là sợ gặp Tường Hoa An thế này mới không dám đi ra, cũng không miễn cưỡng nàng, kéo Hạ Ý đi, vừa đi vừa nói: “Hôm qua tỷ nằm một ngày, hôm nay nên đi ra tản bộ, để Viên muỗi một mình nằm yên tĩnh một lúc cũng tốt.”

Đội đến lên sàn tàu, xa xa nhìn thấy Tường Hoa Khoan từ đầu bên kia đến đây, vẫy tay gọi Trần Châu đi qua, xưa nay Hạ Ý sợ Tường Hoa Khoan, tránh tay Trần Châu nói: “Ta đi qua nghe bọn Thắm tỷ tỷ các nàng nói chuyện, mình muỗi đi qua đi.”

Trần Châu không còn cách nào khác, đành phải đi qua gặp Tường Hoa Khoan, nở nụ cười tươi nói: “Khoan ca ca có chuyện gì sao?”

“Mặt Viên muỗi thế nào rồi?” Tường Hoa Khoan sớm nghe nói Tường Hoa An tìm thuốc dán đưa cho Hạ Viên bôi mặt, lúc này có điểm nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi Trần Châu: “Nghe đại ca nói Viên nhi là bị gió thổi mới mặt đỏ, ta thấy không giống, tình hình ngày hôm qua, rõ ràng là thẹn thùng. Rốt cuộc tại sao lại thế này? Muỗi nói tí mĩ cho ta nghe, không được dối gạt!”

“Khoan ca ca, muỗi cũng không biết sao lại thế này. Bất quá ngày hôm qua đỏ mặt, ở trong khoang thuyền mặt nhanh chóng giảm đỏ, nhìn không giống như bị gió thổi mới như vậy.” Trần Châu nhìn quanh mọi nơi, thấy những người khác đều ở khoảng cách xa xa, nhón miệng cười nói: “Nếu sự thật như Khoan ca ca nói như vậy, bất quá là thẹn thùng mà thôi. Khả năng do An ca ca dứt nàng uống nước bị chúng ta nhìn thấy, nên nàng ngượng ngùng.”

Truyện được chuyển ngữ bởi hoacodat_diendanlequydon.com..... Vui lòng không sao chép....

“, thì ra là như vậy sao!” Tường Hoa Khoan gật gật đầu, hi hi, dù sao đại tẩu tương lai tuổi còn nhỏ, không trấn định bằng đại ca, chỉ bị nhìn đã ngượng ngùng. Lúc trưa ca thật nhanh trí, thấy nàng đỏ mặt, biết nàng ngượng ngùng, thế là mượn cơ hội nói nàng là bị gió thổi mặt mới như vậy, còn làm ra động tác lấy thuốc dán cho nàng bôi mặt che dấu đi. Bây giờ còn chưa chính thức định hôn, nói vậy hai người bọn họ đều sợ người ta đàm tiếu, đành phải để ý mượn thêm nhiều cơ hội cho bọn họ ở cùng nhau nhiều hơn, còn giả vờ như không biết, tránh bọn họ lại ngượng ngùng lần nữa. Nghĩ như vậy, nên dặn bảo Trần Châu: “Nếu Viên nhi đã ngượng ngùng rồi, muỗi cũng đừng nhắc lại chuyện này nữa, miễn cho nàng cứ tiếp tục trốn trong khoang thuyền không chịu đi ra, chắc buồn chán chết.”

Trần Châu gật gật đầu, cả gan hỏi: “Khoan ca ca, An ca ca đối Viên muỗi,...” Đang nói bỗng dừng lại, hỏi ra thật ngượng, có điều, hiện tại quả thật là quá tò mò!

Tường Hoa Khoan liếc nhanh nhìn trước nhìn sau, không nhìn thấy bóng dáng Tường Hoa An, thế này mới nói: “Lần này từ Bắc Thành quốc trở về, nương ta sẽ đến Hạ phủ cầu hôn, chuyện này đã nói trước với mẫu thân Viên muỗi và đám người tổ mẫu nhà nàng rồi. Muỗi và Viên nhi thân nhau, việc này ta cũng không gạt muỗi, có điều trăm ngàn lần đừng nhắc tới trước mặt nàng, tránh nàng ngượng ngùng, không chịu gặp đại ca của ta.”

“Ôi! Thật sự là muốn định cho An ca ca?” Trần Châu quá mức ngạc nhiên, nhanh tay che miệng mình, nở nụ cười “khanh khách” nói: “Không trách An ca ca lại đối Viên nhi như vậy! Chỉ sợ Viên nhi còn chưa biết, nàng lại xem An ca ca trở thành ca ca của mình.”

“Cho nên, chúng ta phải nghĩ cách để bọn họ ở chung một mình nhiều hơn, cho Viên nhi sớm thông suốt. Nếu hai người bọn họ đều thông suốt rồi, chuyện này cũng chắc chắn. Có điều Viên nhi còn nhỏ, nên phải cẩn thận, tránh để nàng sợ hãi.” Tường Hoa Khoan nói xong, nhìn qua bên kia, bỗng nhiên im bặt.

Lại nói Tường Hoa An đã sớm đi tuần tra một vòng, lúc này nhìn thấy vài vị cô nương đã lên boong thuyền ngắm cảnh, nhưng không nhìn thấy Hạ Viên, quay người nhìn thấy Trần Châu và Tường Hoa Khoan đang ở bên kia nói chuyện, nên đi qua hỏi Trần Châu: “Mặt Viên nhi đã đỡ hơn chưa, hôm nay sao không thấy ra đây?”

Made by diendanlequydon.com.... ..

“Trên mặt đã sớm hết đỏ, chính là trưa nay ăn thức ăn không hợp khẩu vị, chỉ ăn một chút, muốn lấy chút thức ăn vặt ăn, những thứ này đều là chống đỡ đói, ầm ĩ nói nếu hôm qua lấy chút bánh mè vùng chỗ An ca ca trở về thì tốt rồi, vừa vặn ăn đỡ lót dạ. Lúc này đang bị đói nằm trong khoang thuyền.” Trần Châu nói vài câu, khỏe mặt khê liếc thấy Tường Hoa Khoan gật đầu tán dương, lại bình tĩnh nói với Tường Hoa An: “An ca ca có muốn đi nhìn nàng một cái không?” Chắc, Viên nhi, không phải ta muốn bán đứng muỗi, thật sự là Khoan ca ca nói gần nói xa tỏ rõ muỗi chính là đại tẩu tương lai nhà hắn, ngày hôm qua cố ý bảo ta cùng lên boong thuyền đứng, chính là vì muốn cho muỗi và An ca ca ở chung một chỗ, hôm nay hỏi ra, cũng đã biết tình hình thực tế. Chính là muỗi và An ca ca còn chưa chính thức định hôn, chúng ta khó mà nói cái gì, thừa dịp muỗi còn nhỏ, có thể gặp An ca ca nhiều thì cứ gặp đi! Tương lai khi định thân chính thức rồi, ngược lại chỉ sợ không thể gặp nhau nữa. Hôm qua nhìn thấy muỗi đỏ mặt, nghĩ chắc muỗi cũng thích An ca ca, muỗi yên tâm, ta sẽ không nói ra đâu.

Nghe thấy lời Trần Châu nói..., Tường Hoa An gật gật đầu nói: “Lúc này cũng không còn chuyện gì, vậy ta đi nhìn nàng một chút!” Ừm, trước khi đi lão nương ngàn dặn dò, phải bảo vệ tốt Viên nhi, hơn nữa nương Viên nhi lại còn phó thác thêm, lúc này nghe được giữa trưa đến giờ nàng vẫn chưa ăn

cái gì, tất nhiên phải đến nhìn một lần mới yên tâm.

Hạ Viên đang ở trong khoang thuyền khó chịu, chợt nghe tiếng gõ cửa, tưởng ai đó đã trở về, cũng không suy nghĩ nhiều, cất giọng nói: “Cửa không khóa, vào đi!” Nói xong, cửa khoang bị đẩy ra, lại là Tường Hoa An đi vào. Trời, muốn tránh hấn, sao hấn lại đến đây? Hạ Viên gương mặt nhìn thấy ánh mắt đầy quan tâm của Tường Hoa An, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ cả lên.

“Nghe Châu nhi nói trên mặt muối đã bớt nhiều rồi, sao vẫn còn đỏ như vậy? Có thoa lô hội lộ hay không?” Tường Hoa An sợ gió lửa vào, đóng cửa khoang thật chặt, thấy Hạ Viên tựa người lên gối đầu sợ run, đưa bánh mè vừng trong tay tới trước mặt nàng nói: “Lấy đến cho muối nè, ăn đi!”

Ừm, ăn cái gì đó cũng tốt hơn nhìn hấn mà không biết nói gì, Hạ Viên nhận bánh mè vừng, nhặt một cái ra ăn, vừa ăn vừa nói: “An ca ca, muối không sao nữa, huynh có việc gì thì nhanh đi đi!”

Tường Hoa An không đáp, lấy lô hội lộ Hạ Viên đang để một bên ra xem, thấy không có đựng vào, mở miệng trách cứ: “Nghe ma ma nói cái này rất tốt. Bôi lên sẽ dịu hấn đi, chỉ một lúc sẽ hết đỏ. Sao lại không bôi lên?”

“À!” Hạ Viên há miệng thờ dốt, thấp đầu nói: “Muội sợ bôi lên sẽ đau.” Ông trời ơi, cứu cứu con đi, ai tới nói cho tên Tường thiếu tướng này, nói con không phải bị gió thổi mới mặt đỏ.

Tường Hoa An thấy Hạ Viên cúi đầu cắn bánh mè vừng, trên gương mặt xuất hiện hai đóa mây hồng kỳ lạ, lúc này nhìn thấy nàng, lúc này thờ dài một hơi, tiêu hài tử sợ đau, thế này thì không có cách nào. Vừa mới đây lúc Hoa Cái bị ngã, cũng là sợ đau không chịu bôi thuốc, vẫn là chính mình cường ngạnh bôi cho nó. Xem ra đối với tiểu tặc phụ của Hoa Cái cũng phải vận dụng chiêu này. Tuy là nam nữ khác biệt, nhưng nàng còn nhỏ, không kiên cường nhiều lắm. Nghĩ như vậy, nên mở nút gỗ chai lô hội lộ, thả xuống một ít vào lòng bàn tay, kêu Viên nhi một tiếng, đợi Hạ Viên ngẩng mặt, bàn tay liền đặt lên má nàng, lòng bàn tay đầy lô hội lộ đều xoa lên mặt nàng.

Hạ Viên chỉ cảm thấy hoa mắt, trên mặt chợt lạnh, tay Tường Hoa An áp lên gương mặt mình, miệng lúc này vẫn còn chứa bánh mè vừng, mảnh vụn nửa khối bánh mè vừng rớt là tã trên giường, cả người bị hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: CÓ ĐIỂM KHÔNG ĐÚNG

Hạ Viên cảm thấy bàn tay Tường Hoa An thật dày, cạnh tay còn có vết chai, có thể do có liên quan đến trước đó hấn đã bỏ lô hội lộ vào lòng bàn tay, lúc này lòng bàn tay mang theo cảm giác mát mẻ, thoa lên mặt chính mình thì cảm giác trên mặt lạnh lạnh, quả nhiên không nóng. Vì bàn tay Tường Hoa An rất lớn, một cái bàn tay đã che phủ lên cả đôi mắt, Hạ Viên cảm giác trước mắt như trở nên tối tăm, con tim nhỏ bé nhảy loạn, hai người dựa gần vào nhau, lúc này nàng thực sợ tiếng tim đập “thình thịch” của nàng bị đôi tai thính của Tường Hoa An nghe được, lại phát sinh thêm chuyện, một cử động nhỏ cũng không dám.

Bàn tay Tường Hoa An chạm vào, phát hiện khuôn mặt Hạ Viên nhỏ nhắn chỉ lớn cỡ bàn tay, cũng không dám dùng sức giống như lúc bôi rượu thuốc cho Tường Hoa Cái, chỉ nhẹ nhàng xoa xoa, xoa xong gò má trái, thấy Hạ Viên da mặt mọng đỏ mặt vẫn không nhúc nhích, ôn nhu nói: “Nghe ma ma nói ban đầu bôi lên sẽ hơi rát, nhịn một chút sẽ không đau đớn nữa. Nếu trên mặt muối bị tróc da, đến Bắc Thành quốc làm sao gặp người?” Nói xong nhanh chóng đắp lô hội lộ rồi lại bôi lên má phải nàng, dặn dò: “Nhớ sớm tối phải bôi một lần, bôi thêm mấy ngày thì tốt rồi.”

Hạ Viên máy móc mở miệng ăn bánh mè vừng để che dấu tâm tình của mình, ở một bên “ừm” một tiếng đáp ứng.

Tường Hoa An đẩy nắp nút gỗ lô hội lộ lại, thấy Hạ Viên ngậm một miếng bánh mè vừng không nói lời nào, bên miệng còn vương mảnh bánh, không chút nghĩ ngợi dùng mu bàn tay gạt bỏ mảnh bánh cho nàng, gạt xong mới gạt mình ngăn ra, nhìn mặt Hạ Viên nổi lên rặng mây đỏ còn chưa có tan hết, hình như sắc mặt có chút không đúng, một lát cũng cảm thấy có chút điểm không đúng, lại dặn dò đôi câu, vội vàng đi ra.

Hạ Viên sừng sốt một lúc lâu, nuốt bánh mè vừng vào miệng, bỗng nhiên nhảy xuống, mở cửa khoang nhìn ra ngoài, không thấy bóng dáng Tường Hoa An, vội đóng chặt cửa khoang lại, rồi chạy tới bên giường, tìm gương đồng nhỏ mình mang theo soi vào, chỉ thấy sắc mặt như hoa đào tháng ba, đỏ dễ sợ. Đợi bỏ gương ra, lại vội vàng kiểm tra xiêm y của mình, may quá, mặc chỉnh tề. Bỗng lại sờ vào mặt, e hèm, nếu mình thực chỉ mười một tuổi, có xấu hổ như thế không nhỉ?

Vài ngày kế tiếp thật ra lại không có chuyện gì phát sinh, ngay cả Tường Hoa Khoan cũng âm thầm lắm bầm: đại ca và đại tẩu tương lai sao giống như đang tránh đối phương thế nhỉ.

Thuyền đến biên giới Bắc Thành quốc thì Tường Hoa An thấy vài chiếc thuyền lớn đi ngang qua bên cạnh, theo gió sông, ầm ầm truyền đến tiếng đàn sáo, biết đây hấn là thuyền quyền quý của Bắc Thành quốc, nhìn thấy những thuyền này tranh cập bờ trước, nên dặn dò người lái thuyền nói: “Nơi này dù sao cũng không giống như chỗ chúng ta, cần cẩn thận trên hết. Trước tạm buông buồm chuẩn bị, đợi bọn họ cập bờ trước chúng ta mới cập vào.”

Tường Hoa Khoan thấy bên cạnh lại có thuyền lớn chen chúc đi trước, hừ một tiếng nói: “Nếu ở nước Nam Xương chúng ta, ngoại trừ Hoàng thượng, ai dám đoạt đi trước chúng ta, còn chen lấn đến đây.” Đang nói, người lái thuyền lại nhận ra thuyền lớn bên cạnh là quốc cữu Chu Khuông Chính, âm thầm

nói với Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan. Tướng Hoa An gật đầu nói: “Lúc trước khi sinh nhật tổ mẫu, cũng đã cùng Chu Khuông Chính có chúng giao tiếp, thấy hắn cũng không phải là người thích khoe khoang, lần này chen lên, đoán rằng có việc cấp bách cần vào thành gấp đây! Dù sao chúng ta cũng không vội, cũng không cần bon chen nhường lối cho hắn đi!” Nói xong kêu bác lái thuyền né sang một bên, để thuyền lớn Chu Khuông Chính đi trước. Vì dọc theo đường đi không muốn khoe khoang, bọn họ thật không treo lên danh hào như những thuyền khác, chỉ treo cái hiệu buồn giống như những thuyền buôn thương nhân du hành nam bắc thôi. Thuyền lớn bên kia cũng không thèm để ý, cập bờ trước.

Nhìn thấy phía trước đã gần vào bờ, lúc này Tướng Hoa An mới bảo bác lái thuyền treo lên danh hào thuyền nữ tử nước Nam Xương đi thi Tú Phả, để người tiếp ứng dễ dàng phân biệt.

Cập vào bờ, đã có Thẩm Nguyên Chi dẫn theo quan viên Châm công cục Bắc Thành quốc tới đón lên bờ, lại phái vài ma ma cường tráng lên thuyền công những cô nương một đường say tàu vào bờ. Khi vào thành các cô nương đều tự ngồi xe ngựa, những người khác thì lại cưỡi ngựa. Cả đám đến dịch quán tắm rửa nghỉ tạm. Lại có quan viên làm tiệc rượu trước cùng bọn họ đón gió tẩy trần.

Bỗng nhận được ý chỉ, nói là ba ngày sau trong cung sẽ khoản đãi mọi người nước Nam Xương, Hạ Từ tìm Hạ Viên nói nhỏ: “Muội muội, nếu tiến cung, tự nhiên sẽ gặp phải Đường Chí Lễ, không bằng cứ giả say tàu, còn chưa khôi phục lại, đến lúc đó cứ đẩy đi thôi! Tuy nói qua ba năm, nhưng hình dáng của chúng ta thay đổi cũng không quá lớn, nếu cùng nhau tiến cung, chỉ sợ hắn liếc nhìn ra ban đầu là ta giả trang bộ dáng của muội. Lúc ấy giải thích không rõ, lúc này là đến địa phận của hắn, nếu như hắn thẹn quá thành giận nên làm khó chúng ta, thì chuyện sẽ trở nên xấu. Lúc này ta không đi theo cùng, hắn gặp lại bộ dạng muội cũng khó tránh khỏi sẽ nghi hoặc, huống chi ta cũng đến đây, hai người so sánh với nhau, nhanh chóng sẽ nhìn ra.” Made by diendanlequydon.com.....

Hai người thương nghị hồi lâu, vì Tướng Hoa An cũng biết chuyện này, nên tìm Tướng Hoa An. Tướng Hoa An trầm ngâm một lúc nói: “Này cũng không ổn. Chúng ta phải ở Bắc Thành quốc nghỉ ngơi một tháng, khó tránh khỏi sẽ gặp phải Đường Chí Lễ, lúc này để tránh được, chỉ sợ không tránh thoát lần hai. Mặc kệ Từ nhi có theo hay không, Đường Chí Lễ gặp Viên nhi, tất sẽ nghi hoặc. Mặc dù hai người các người giống nhau, nam nữ khác biệt, nhưng thật ra rất dễ phân biệt.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Hạ Từ có chút nôn nóng, lẩm bẩm nói: “Lúc trước bị hắn hiểu lầm nữ giả nam trang nếu cứ giải thích rõ ràng, thì lần này cũng không rối rắm thế này.”

“Nếu không, trước chúng ta viết phong thư, nói tường tận sự tình, đưa vào trong cung cho Đường Chí Lễ, lúc tới lại làm lễ tạ lỗi, như vậy có được không?” Hạ Viên nghĩ mặc dù Đường Chí Lễ kiêu căng, nhưng hiện giờ mình là tú nữ tham gia đại hội Tú Phả, theo bang giao giữa hai nước, giải thích rõ rồi, chắc cũng không có ý khó xử mình nữa nhỉ?

Tướng Hoa An gật gật đầu nói: “Phương pháp này rất tốt. Từ nhi để nhanh đi viết, để Thẩm Nguyên Chi nhờ nội thị đưa vào. Nếu giải thích rõ ràng, ba ngày sau các người có thể cùng nhau tiến cung, cũng không cần cố che giấu.”

Ở trong cung, Đường Chí Lễ đã sớm nghe được đám người Hạ Viên đã tới, không khỏi cười nói với Đường Chí Tự: “Mẫu hậu đưa muội một Tư Tú nữ quan như công chúa Nam Xương quốc, ba ngày sau trong cung khoản đãi tú nữ, muội và Tư Tú nữ quan tất nhiên sẽ phải mời các tú nữ đến tư khuê phòng xem các bức tranh thêu mới, muội nghĩ cách mang vào trong điện, ta lại đến điện của muội gặp nàng. Bộ bát quái ** đồ này, nhất định phải mời nàng ghé đi ra.

Đường Chí Tự gật gật đầu, cười nói: “Nếu không phải hôm kia huynh vụng trộm xuất cung bị người phát hiện, cũng không bị quản thúc phạt cấm túc một tháng. Ba ngày sau khoản đãi tú nữ thì cũng không cho huynh đi ra ngoài, muốn gặp Hạ Viên của huynh, tự nhiên phải nhờ muội hỗ trợ mới có thể được việc.” Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn Lê "Quý" Đôn.....

Dân phong Bắc Thành quốc cởi mở hơn Nam Xương quốc rất nhiều, Đường Chí Lễ và Đường Chí Tự tuy là hoàng tử công chúa, nói chuyện lại không hề cổ kỵ. Đường Chí Tự thấy Đường Chí Lễ nhớ mãi Hạ Viên không quên, mỗi lần nhắc tới đều thêm một câu Hạ Viên của huynh để trêu đùa hắn. Đường Chí Tự nghe nói Hạ Từ và Hạ Viên là long phượng thai, lúc này cười hỏi: “Ca ca, huynh muội bọn họ là long phượng thai, lớn lên có giống nhau hay không?”

“Cũng chưa gặp qua ca ca của nàng, bắt quá nếu là long phượng thai, tất sẽ có mấy phần giống nhau. Buồn cười lúc gần trở về nước trong phủ Tướng quân nhìn thấy dáng vẻ nàng giả nam trang làm ca ca của nàng, vừa vặn lại bị ta bắt gặp. Nam nữ khác biệt, nàng lại lớn lên như thế, cho dù là giả nam trang, cũng chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra là nữ hài tử. Thử nghĩ xem, nào có nam hài tử nào có dáng vẻ đẹp mắt như vậy!”

Hai người đang nói, có nội thị đưa thư đi vào, nói là Hạ Từ và Hạ Viên cùng trình lên thư tín.

“Woa, Hạ Viên của huynh đưa thư đến đây, có tình có nghĩa nha!” Đường Chí Tự đợi nội thị lui xuống, vội đi tới nói: “Ca ca mau mở thư nhìn xem nói cái gì?”

Đường Chí Lễ bên ngoài bất động thanh sắc, kỳ thực đang mừng thầm, đến địa giới của chúng ta, cũng biết trước đưa thư cho ta, chứng tỏ không quên ta! Xé thư mở ra, giờ thư lên muốn xem, ngẩng đầu thấy Đường Chí Tự bung cái chén gương cổ sang đây nhìn, tay co rút lại tránh sang một bên, không cho Đường Chí Tự nhìn nội dung bức thư. Không nghĩ cổ tay chạm ngã ly trà trên bàn, nước trà bắn đi ra, toàn bộ nước trong chén đều hắt lên tờ giấy. Nội thị đứng ở đằng xa lúc này cũng nghe được tiếng động, vội chạy nhanh đến đây, nâng tay Đường Chí Lễ, đồng thanh hỏi: “Điện hạ có bị phỏng không?” Nói xong liếc mắt trước truyền Thái y.

“Không bỏng, không cần truyền Thái y!” Đường Chí Lễ thấy toàn bộ giấy viết thư hắt ướt, lúc này giấy tay nội thị đi lên nhặt giấy viết thư thấy cũng không nhũn, có điều chữ viết bị mất hơn phân nửa, chỉ vài câu dưới mới nhìn rõ ràng, những câu khác nhìn không biết chữ gì.

Đường Chí Tự thấy thư nhòe rồi, lúc này cũng giật mình, sau một lúc lâu thấp giọng nói: “Ca ca, này....”

Đường Chí Lễ cực kỳ ảo não, lại không thể trách cứ Đường Chí Tụy, ngược lại an ủi: “Đừng lo, nghĩ chắc cũng chỉ những lời thăm hỏi bình thường mà thôi.” Bỗng nhìn xuống mấy câu chữ, bất quá là nói hai huynh muội Hạ Từ Hạ Viên cùng nhau bái kiến.

Đường Chí Tụy nhân châu chuyển động nói: “Ca ca, tui thư này chỉ nhìn thấy vài câu bên dưới, huynh cũng nên trả một cái thư đưa lại, để người ta biết huynh đã nhận được thư.”

“Đúng vậy!” Đường Chí Lễ thấy nội thị đã thu thập sạch sẽ, hần liền mở trang giấy, chấp bút hồi âm cho Hạ Từ và Hạ Viên.

Chu Khuông Chính cũng nghe được cô nương tham gia đại hội Tú Phàm Nam Bắc đã đến, thế này mới vội vàng chạy về kinh, lúc này đang ở trong điện Chu hoàng hậu nói: “Thái tử và Nhị hoàng tử đã nạp phi, cũng không cần nói gì. Chỉ có Tam hoàng tử hiện giờ vẫn chưa nạp phi, tuổi lại thích hợp, Hoàng hậu nương nương nhìn trước, nếu hợp nhãn, lần này tất nhiên đến Nam Xương quốc bái kiến cầu thân.”

“Nghe phía nam có rất nhiều cô nương khéo tay, Bắc Thành quốc chúng ta thiếu nhất đúng là cô nương khéo tay. Viên cô nương này nếu thông tuệ như vậy, ngay cả thất xảo đồ kia cũng chỉ dùng ba ngày đã ghép ra được, lại nghe cũng là một tay thêu thất sắc rất tinh xảo, đây tất nhiên là một người tốt. Trước nhìn tướng mạo nhân phẩm thế nào, nếu cũng tốt đẹp, tự nhiên phải đến Nam Xương quốc cầu thân.” Chu hoàng hậu là người tài đức sáng suốt, lúc trước chính là nàng cực lực thúc đẩy Nam Bắc ký kết minh ước, nhanh chóng hâm mộ người phương nam giỏi tay nghề, nên thích nghề thêu phương nam, nghe Hạ Viên khéo tay, tất nhiên là động tâm tư, cười nói: “Nghe Thái tử phụ của Viên cô nương là Khâm Thiên Giám Giam Chính Nam Xương quốc, bên ngoài có thanh danh phụ thân, mẫu thân lại là người khéo tay, còn nhận Trường công chúa làm nghĩa mẫu, vậy người ta, chỉ sợ không muốn nữ nhi đi lấy chồng xa. Tương lai khi cầu thân, trước tiên để Hoàng đế Nam Xương quốc ban hôn, thế này mới thỏa đáng.”

Chu Khuông Chính gật đầu nói: “Chính là thế. Nay không chỉ Viên cô nương này khéo tay, ca ca song sinh cũng là một người tuần tú, văn võ song toàn. Nghe đâu lúc này cũng đi theo cùng đấy. Ba ngày sau trong cung thiết yến, Hoàng hậu nương nương cũng nên nhìn huynh muội bọn họ vài lần.”

Lại nói Hạ Từ nhận được thư tín của Đường Chí Lễ thì thấy bên trong cũng không nói đến chuyện hần lần trước dịch trang, đoán Đường Chí Lễ hẳn đã bỏ qua chuyện này, nên đưa thư cho Hạ Viên, cười nói: “Hần thật rộng lượng, cũng không nhắc lại chuyện lần trước, lời nói lại khách khí, thật là yên tâm!”

Hạ Viên cũng thở dài một hơi: “Cuối cùng chuyện này cũng trôi qua rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: BÀN CHUYỆN HAI NƯỚC THÔNG HÔN

Chu Khuông Chính từ trong cung đi ra thì trầm ngâm chốc lát rồi bảo người hạ bái thiếp mời Thẩm Nguyện Chi đến phủ đệ.

Luận tuổi. Chu Khuông Chính lớn hơn Thẩm Nguyện Chi mười mấy tuổi, nhưng từ sau khi Nam Xương quốc và Bắc Thành quốc ký kết minh ước, hai nước qua lại với nhau, Chu Khuông Chính đến Nam Xương quốc thì đã có hai lần là Thẩm Nguyện Chi tiếp đãi, hai người đều vui mừng gặp nhau lúc bang giao hai nước vững chắc, vì trò chuyện với nhau thật vui, nên cũng nói chuyện ngang hàng với nhau. Chu Khuông Chính vừa chuyển bái thiếp tới, không bao lâu sau Thẩm Nguyện Chi đã tới phủ. Lúc này cũng không bàn chính sự, trước làm văn cớ. Chu Khuông Chính nhặt quân cờ chậm chạp không thể đặt xuống, lại ngẩng đầu cười nói: “Theo Thẩm đại nhân nhìn, bang giao hai nước Bắc Thành quốc và Nam Xương quốc còn có thể tiếp tục được bao năm?”

“Từ khi hai nước ký kết minh ước, biên giới tuy có chiến tranh nho nhỏ, mỗi lần đều theo điều lệ minh ước giải quyết vấn đề, nhiều năm ngăn lại can qua, lại thông thương với nhau, đúng là một cảnh tượng phồn hoa, người có kiến thức đều thấy cần nên gia cố minh ước, tất nhiên là an ổn. Có điều Thái tử hai nước cuối cùng sẽ có ngày phải kế vị, đến khi đó thật không biết minh ước này có duy trì được không.” Thẩm Nguyện Chi cũng ngẩng đầu nhìn Chu Khuông Chính, nghiêm trang nói: “Quốc cửu đại nhân nếu hỏi như thế, nói vậy có kẻ sách tuyệt diệu khác rồi.”

Chu Khuông Chính không dấu vết thở dài một hơi, Thái tử thích lập công lớn, tương lai nếu đăng vị, chỉ sợ muốn áp Nam Xương quốc một đầu, đến lúc đó chỉ sợ bang giao giữa hai nước có biến. Nếu có thể tạo bang giao giữa hai nước vững chắc, đến lúc đó cho dù có hơi phân tranh, cũng không thể hủy bỏ minh ước.

“Nếu muốn hai nước tương giao tốt, hiện nay cũng có một cách, đương nhiên là hai nước thông hôn.” Chu Khuông Chính nắm giữ quân cờ trong tay, nhẹ nhàng nói: “Thái tử và Nhị hoàng tử đã lập phi, hiện giờ Tam hoàng tử đã mười ba tuổi, đã muốn cầu thân, nếu có thể cầu được cô nương nước Nam Xương làm phi, việc bang giao hai nước tất nhiên sẽ ổn thỏa. Nghe nói công chúa Nam Xương quốc một người đã chiêu Phò mã, một người rất được Hoàng thượng Hoàng hậu sủng ái, tất nhiên không muốn lấy chồng xa. Hiện giờ nghe nói nghĩa nữ Trường công chúa chính là tăng tôn nữ (cháu cố gái) Hạ Giam Chính - Hạ Viên, tâm tư nhanh nhẹn, cũng là một trong mười vị tú nữ lần này, đã tới Bắc Thành quốc. Vì lúc trước Tam hoàng tử và Hạ Viên cô nương có vài lần duyên phận, nhớ mãi không quên. Nếu có thể cầu được Hạ Viên cô nương làm Tam hoàng tử phi, lấy thân phận Tam triều nguyên lão của Hạ Giam Chính với bản sự tiêu tai giải họa, tăng tôn nữ này, việc hai nước tất nhiên không còn biến cố.”

Thẩm Nguyện Chi nhặt quân cờ lên, đặt vào một chỗ, trước quân Chu Khuông Chính, không chút để ý nói: “Lúc Nhị hoàng tử quốc gia ta lập nữ nhi Thẩm thị làm phi, vị nữ nhi Thẩm thị kia chính là đường muội nhà tại hạ. Trái lại Thái tử lại chưa lập phi, nghe được Tụy công chúa Bắc Thành quốc hoạt

bát lạnh lợi, sao không phối cùng Thái tử chúng ta làm phi. Như thế, chẳng phải càng tốt hơn với Tam hoàng tử cầu hôn nữ nhi Hạ thị sao?”

Chu Khuông Chính há miệng nói không ra lời: “Hoàng thượng và Hoàng hậu rất sùng ái Tụ công chúa, cũng sẽ không cho nàng lấy chồng xa. Cũng không giống với việc Tam hoàng tử cầu hôn nữ nhi Hạ thị dễ dàng như vậy.”

Thẩm Nguyên Chi cười nói: “Chỉ bằng Tam hoàng tử hai lần ghé thất xảo đồ đều thua dưới tay nữ nhi Hạ thị, thì nên biết mọi người Hạ gia cũng không giống quốc cữu đại nhân cho là dễ dàng như thế. Đích nữ nhi nhà Hoàng đế không muốn lấy chồng xa, Hạ gia luôn trân quý cô nương nhà mình, tất cũng không nguyện ý lấy chồng xa. Nếu dùng một cái thánh chỉ cưỡng ép xuống, Hạ gia tâm không cam lòng không tình nguyện, cũng không phải chuyện tốt.” Thẩm Nguyên Chi không muốn nói ra, cũng là vì Thẩm phu nhân và Tướng quân phu nhân có chút thù cũ, lúc này rõ ràng nghe được Tướng quân phu nhân đã chuẩn bị đến Hạ phủ cầu thân, nếu buổi nói chuyện giữa mình và Chu Khuông Chính, khiến Hạ Viên đi lấy chồng xa, tất sẽ làm phũ Tướng quân và Thẩm phủ càng oán hận thêm, sẽ càng sâu sắc, không thể hàn gắn.

Chu Khuông Chính nghe Thẩm Nguyên Chi nói như vậy, nên cười nói: “Nếu Tam hoàng tử và Hạ Viên cô nương tình đầu ý hợp, khiến Hạ phủ mặc dù không muốn đi lấy chồng xa, chắc sẽ không đến nỗi chia rẽ uyên ương chứ? Cho nên nói, việc này mấu chốt ở trên người Tam hoàng tử và Hạ Viên cô nương.”

“Quốc cữu đại nhân suy nghĩ như thế mặc dù hay, thế nhưng Hạ Viên cô nương cũng chỉ mới mười một tuổi, chỉ sợ không hiểu tình là vật chi, làm sao sẽ tình đầu ý hợp đây?” Thẩm Nguyên Chi không muốn thảo luận chuyện này, nên đứng lên cáo từ. Tuy Thẩm phu nhân và Tướng quân phu nhân bất hòa, hấn và Tường Hoa An lại có chút quan hệ cá nhân, vừa ra khỏi cửa phủ quốc cữu, liền đi về dịch quán tìm Tường Hoa An.

“Trước đây sớm nghe nói Tướng quân phu nhân vội đến Hạ phủ cầu thân, mặc dù chuyện hôn nhân chưa định, lại có thể nào nhìn vị hôn thê của Tường thiếu tướng trở thành Tam hoàng tử phi Bắc Thành quốc?” Thẩm Nguyên Chi nhìn thấy Tường Hoa An, nói ra đơn giản một lần mình và Chu Khuông Chính nói chuyện với nhau, nửa chừng nói: “Mặc dù thâm ta và Tướng quân phu nhân luôn luôn đối đầu với nhau, nhưng đại nhân hai phủ ở trong triều cũng có chút trọng lượng, ta không muốn nhìn thấy Tường thiếu tướng và ta đều phải chịu tri hoãn hôn sự. Viên cô nương tuy tuổi nhỏ, nghe nói rất thông minh lạnh lợi, cùng Tường thiếu tướng đứng là một đôi bích nhân. Nếu vì lần đi Bắc Thành này, sinh ra chia rẽ, ta thật không nguyện ý.”

Tường Hoa An nghe Bắc Thành quốc có ý định thông hôn, mà đối tượng chính là Hạ Viên đầu tiên là cả kinh, chết rồi, lão nương mình đã chuẩn bị đến Hạ phủ cầu hôn, huống chi Hoa Cái và Hạ Viên đã chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, cũng coi như thanh mai trúc mã, làm sao có thể để Hạ Viên đi lấy chồng xa tận Bắc Thành quốc? Đang âm thầm nhủ vậy, nghe được Thẩm Nguyên Chi nói ra một câu “Viên cô nương và Tường thiếu tướng một đôi bích nhân”, trong lòng “đùng” một tiếng, đang muốn biện bạch nói lão nương nhà mình là vì nói thân hôn cho Hoa Cái, chưa kịp nói, đã nghe Thẩm Nguyên Chi nói: “Mặc dù An Bình Hầu phu nhân và Thượng Thư phu nhân cũng có ý định đến Hạ phủ cầu thân, nhưng theo tin tức từ Nhị hoàng tử phi lấy từ chỗ Trùng công chúa, nói là Trùng công chúa và Phò mã đều xem trọng Tường thiếu tướng, việc này đã có bảy tám phần. Chuyện hôn sự này không nên làm lỡ ở trong tay danh thủ Bắc Thành quốc được.”

Tường Hoa An đầu tiên là nghe một mảnh mờ mịt, bỗng nhiên tỉnh ngộ, lão nương luôn miệng nói mang Hạ Viên đến phủ Tướng quân làm nàng dâu, nhưng lại không đề cập qua là tìm hôn nhân cho Hoa Cái. Ai cũng nghĩ thật sự là nói vì chính mình? Lão nương và phụ thân hơn kém nhau mười tuổi, thúc thúc và thím hơn kém chín tuổi, lúc trước tổ mẫu cũng kém tổ phụ mười tuổi, vừa hay mình và Hạ Viên lại kém mười tuổi,...

Tường Hoa An vốn là một người thông minh, lúc này phân tích ra, sau lưng một mảnh mờ mịt lạnh. Đợi đưa Thẩm Nguyên Chi đi rồi, hấn vội vàng gọi Tường Hoa Khoan vào, định thân trực tiếp hỏi: “Đám người tổ mẫu vẫn nói muốn đến Hạ phủ cầu hôn, chỉ sáu huynh đệ chúng ta, rốt cuộc là nói cho ai?”

“Tất nhiên là nói cho Đại ca rồi.” Tường Hoa Khoan nhìn Tường Hoa An như quái vật vậy, miệng há to nói: “Chẳng lẽ cho tới bây giờ huynh còn không biết nói cho ai sao?”

Đôi mày kiếm Tường Hoa An nhíu thành một đường, trừng mắt nói với Tường Hoa Khoan: “Ta vẫn cho là nói cho Cái nhi. Nghĩ nó và Viên tuổi gần nhau, nên là một đôi.”

“Nè, việc cầu hôn từ trước tới giờ, đều là nhắc lão đại trước, nào có nói người nhỏ trước đâu?” Tường Hoa Khoan nhìn Tường Hoa An mày kiếm nhướng lên, đang dựng thẳng đứng, dường như sắp nổi giận, lặng lẽ lui lại gần cửa, chuẩn bị thấy không đúng có thể nhảy chạy ra. Miệng vẫn cười nói: “Dù sao bây giờ biết vẫn chưa muộn.”

Tường Hoa An thấy hấn cười gian tà quá, tiến lên một bước, ngăn chặn cửa, đóng cửa lại, vươn tay đặt lên khung cửa, thản nhiên nói: “Đem chuyện ta không biết nói ra một lần, ví dụ như lúc trước lão nương dặn dò đệ những gì, lại ví dụ như từ khi nào thì đã định ta với Viên nhi.”

Mặc dù vô công Tường Hoa Khoan không kém gì Tường Hoa An, nhưng về phương diện mưu lược lại kém hấn một bậc, khi xưa hai người tỷ thí, ăn không ít đau khổ, hơn nữa Tường Hoa An là đại ca uy tín áp đảo, cũng không dám chạy trốn, đành cười làm lạnh nói: “Chuyện này không liên quan đến ta. Chỉ vì chính huynh ngu ngốc không nhận ra được mà thôi.”

Lúc này Tường Hoa An chỉ cảm thấy ngực trướng đau, không biết là tức giận hay vì cái gì. Hung tợn trừng Tường Hoa Khoan nói: “Viên nhi mới mười một tuổi, làm sao thành?”

“Này có được hay không cũng không phải do đệ nói!” Tường Hoa Khoan giận thế yếu càng thêm yếu, co đầu rút cổ thối lui đến trên ghế ngồi xuống, than thở một tiếng nói: “Đại ca, có phải huynh ngại Viên nhi quá nhỏ không muốn, nếu là như vậy hãy nói với nương một tiếng, để nương không cần đến Hạ phủ nữa, dù sao cũng không phải lần đầu tiên huynh cự tuyệt đính hôn.”

Ngại nàng quá nhỏ không muốn? Trước mắt Tường Hoa An bỗng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Hạ Viên, muốn nói ra lời ghét bỏ mà nói..., đúng là nói không nên lời, cảm giác ngực trướng trướng bỗng chốc biến thành im lặng kì diệu, bỗng chốc không phân rõ ý nghĩ chính mình. Nàng quả thật

quá nhỏ, nhưng mà.... Vừa nghĩ vừa đi thong thả đến bên ghế ngồi xuống, chuyện phủ Tướng quân muốn đến Hạ phủ cầu thân đã truyền khắp mọi người đều biết, nếu mình lập tức nói chính mình không muốn, có thể làm giá trị bản thân Hạ Viên bị giảm mạnh, hoàn toàn không có mặt mũi? Có thể hại hôn sự nàng sau này gặp bất lợi? Nếu phủ mình đến Hạ phủ cầu thân, dựa vào uy tín phủ Tướng quân, cho dù là Hoàng thượng muốn ban thưởng ý chỉ để Hạ Viên gả đến Bắc Thành quốc, cũng phải cân nhắc một phen. Có thể nếu mình từ bỏ, những người khác cạnh tranh không lại, ngược lại hại nàng phải đến Bắc Thành quốc lấy chồng xa?

Thấy Tường Hoa An trầm tư nửa ngày, Tường Hoa Khoan lặng lẽ chạy tới cửa khoang, mở cửa liền chạy đi mất.

Tường Hoa An trầm tư nửa ngày, lại kêu Hạ Từ và Hạ Viên đến nói: “Ba ngày sau hoàng cung đãi yến, Từ nhi cùng chúng ta tiến cung, Viên nhi mượn cơ đầu đầu ở lại không cần đi vào.”

“Vi sao vậy? Chuyện dịch trang không phải đã giải thích rõ ràng rồi sao?” Hạ Từ không hiểu, nhìn Tường Hoa An nói: “An ca đừng nói là còn sợ Đường Chí Lễ làm khó xử muội muội?”

Tường Hoa An lắc lắc đầu nói: “Thẩm Nguyên Chi nói rằng, Bắc Thành quốc và Nam Xương quốc muốn bang giao vững chắc, sợ lần này nương nương mượn cơ hội các tú nữ đến tham gia yến hội, xem có tú nữ nào khéo tay, tương lai chuẩn bị cầu cho Tam hoàng tử Đường Chí Lễ. Bởi vậy nói trước với ta một tiếng, nếu tú nữ có hôn ước, tốt nhất mượn cơ hội không cho vào cung, tránh sau này phiền phức.”

“Ta đã biết, dù muội muội chưa có hôn ước, vốn dĩ với tướng mạo muội muội, chỉ sợ sẽ bị Hoàng hậu coi trọng, lần này mượn cơ hội không cho vào cung, cũng giảm thiểu phiền toái.” Hạ Từ gật gật đầu, kéo Hạ Viên nói: “Muội muội yên tâm, ta nhìn cảnh sắc trong cung thế nào, về sẽ nói cho muội biết tí mĩ...”

Hạ Từ đang nói, lại thấy Tường Hoa Khoan ở ngoài cửa ngoắc ngoắc: “Từ nhi ra đây, có chuyện muốn nói với riêng với đệ.”

Thấy Hạ Từ muốn đi ra ngoài, Hạ Viên cũng vội vàng đứng dậy nói: “An ca ca, muội cũng trở về phòng đây.”

“Muội ở lại đi, có chuyện muốn hỏi muội.” Tường Hoa An thấy Hạ Từ đã tới cửa khoang, tự mình bưng trà uống một ngụm, sau một lúc lâu không nghĩ ra mình muốn nói cái gì, đành rũ rứt nói: “Hạ ngày nay ban đêm khá lạnh, nhớ phải đắp kín chăn.” Nói xong giương mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đen lúng liếng của Hạ Viên, trong lòng “” vang lên, thầm nghĩ mình một tiếng, nàng chỉ là tiểu cô nương mười một tuổi, mà chột dạ gì chứ?

Hạ Viên thấy thần sắc Tường Hoa An không giống thường ngày, nói lời cũng êm ái nhẹ nhàng, có chút không hiểu, đợi một lúc lâu, thấy Tường Hoa An không nhắc gì nữa, nên cáo từ đi ra ngoài, có điều trong lòng lại cảm thấy hẫng có điểm kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: THÍCH NÀNG

Hoàng thượng Hoàng hậu Bắc Thành quốc chiêu đãi các tú nữ và những thành viên đi theo của Nam Xương quốc tại Ngự Hoa viên thi Đường Chí Lễ cuối cùng ngồi không yên, thừa dịp nội thị không chú ý, lặng lẽ chuẩn ra ngoài điện, tránh thủ vệ, leo lên đài cao Ngự Hoa Viên, dùng ống nhòm quan sát các tú nữ đến dự tiệc. Đợi đến khi nhìn thấy đám người Hạ Từ và Tường Hoa An đang ngồi một chỗ thì không thể dùng mắt khỏi gương mặt Hạ Từ, lâu sau lâm bầm nói: “Lại phân thành ca ca mình trà trộn vào cung rồi, đây là muốn nào loạn ra thành gì chứ?” Vì thấy Hạ Từ và Tường Hoa An cười cười nói nói, trong lòng không biết có tư vị gì, lạnh lùng hừ một tiếng. Khề hừ xong, bỗng lại giật mình, nàng nói chuyện với người khác, chính mình không thoải mái gì chứ? Bỗng nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Viên thì nàng mặt mạp, cũng chỉ mới mấy tuổi, tươi cười ngọt ngào, cực kỳ đáng yêu. Lúc bị buộc kêu nàng một tiếng tí tý, sau khi về nước thì luôn không quên nỗi si nục này. Lần trước khi nhìn thấy nàng, không đề cập tới lúc trưởng thành nàng trở thành một tiểu cô nương duyên dáng yêu kiều, lại còn ôn hòa có lễ, tâm tư ngập tràn ý muốn trả thù chẳng biết tại sao lại tiêu tan mất. Lúc này thấy nàng lại phần nam trang, luôn cười cười với Tường Hoa An, ngực như bị một cái gì đó chặn lại, đây là chuyện gì vậy?

Ta thích nàng ấy sao? Đường Chí Lễ bị ý nghĩ này của mình làm giật mình, nhất thời suy nghĩ xuất thần, vì hắn còn trong thời gian cấm túc, cũng không dám ở lại lâu, nhìn một lúc rồi trở về trong điện. Ở trong điện lại chà chà tay nòn nóng đi tới đi lui, mình thích nàng, thích nàng, vậy phải làm sao bây giờ?

Lại nói Đường Chí Tự ở yến hội không nhìn thấy Hạ Viên, sau khi nghe ngóng nghe nói là hôm nay bị đầu đầu không tới được, bởi lúc trước nghe Đường Chí Lễ nói Hạ Viên và Hạ Từ là huynh muội long phượng thai, nên tò mò nhìn qua Hạ Từ vài lần, vừa nhìn thấy thì đôi mắt như muốn đui mù, bụng thầm nói: thật sự có nam hài tử bộ dạng tuần tú đến thế, tướng mạo hoàng huynh coi như đã xuất chúng lắm rồi, nhưng so sánh ra vẫn kém hắn. Ca ca đã trưởng thành như vậy, cô muội muội Hạ Viên kia đoán cũng xinh đẹp, trách không được Tam hoàng huynh cứ mãi không quên. Vì thấy phụ hoàng mẫu hậu có hỏi vài câu, Hạ Từ nói năng không tầm thường, hơi gắt đầu, ngoài dáng vẻ đẹp đẽ ra, xem ra cũng là người đọc thi thư.

Yến hội được nửa chừng, Đường Chí Tự viện có thay quần áo, lại chạy tới cung điện Đường Chí Lễ, vừa thấy Đường Chí Lễ lên đường: “Ca ca, hôm nay huynh phải thất vọng rồi, Hạ Viên cô nương vốn không đến cung. Chỉ có thân ca ca nàng Hạ Từ đến đây thôi. Nếu là Hạ Viên cô nương và ca ca nàng giống nhau, vậy thực sự sẽ xinh đẹp lắm.”

Đường Chí Lễ bảo cung nữ lui xuống, bèn nhỏ giọng nói với Đường Chí Tự: “Vừa rồi ta mới vụng trộm leo lên đài cao lấy ống nhòm nhìn một chút, Hạ Từ người kia chính là Hạ Viên giả trang ra thôi. Hạ Viên cô nương cao hơn ba năm trước đây một chút, hình dáng cũng không biến đổi lớn, lúc này nàng

giả hình dáng ca ca nàng, mặc dù là nam trang, lại lộ ra vẻ tuấn đạt của một nam hài tử, rốt cuộc vẫn không thể gạt được ta.”

“Muội nói rồi mà, nào có nam hài tử nào tuấn tú đến như vậy, còn nhìn nhiều vài lần đây!” Đường Chí Tụy vỗ tay nói: “Thì ra nàng nữ giả nam trang.” Nói xong cũng nghi hoặc nói: “Ca ca, tuy nói là nữ giả nam trang, nhưng chẳng biết tại sao, nhìn không biết là nữ hài tử, cũng có chút anh khí. Nếu ca ca không vạch trần, chỉ cảm thấy hần quá tuấn thôi, lại không cảm thấy nàng có hương vị nữ hài tử.”

“Nàng có ý phần nam hài tử tiến cung, tất nhiên sẽ không dễ dàng để người ta nhìn ra. Nếu dịch trang để người nhìn thấy đã biết, đoán chắc nàng không dám to gan dịch trang vào cung.” Đường Chí Lễ mang theo ý cười nói: “Ba năm trước ta đến Nam Xương quốc thì gặp nàng ở trong phủ, lúc đó cũng không dịch trang, mặc nữ trang tư thể hơi có chút oai hùng hiên ngang, thực rất chói mắt. Sau đó ở phủ Tướng quân gặp lại nàng, nàng lại mặc nam trang, học tướng đi nam hài tử, rất ra dáng. Làm người ta nhìn không ra là nữ giả nam trang.”

“Nếu là vậy, tất nhiên muội sẽ tìm cách dẫn nàng đến trong điện muội, ca ca cứ cảm thất xảo đồ đến điện ta chờ mời nàng ghép ra, cũng hoàn thành được tâm nguyện.” Lần đầu tiên Đường Chí Tụy tận mắt nhìn thấy một nữ tử giả nam trang, trong lòng tràn đầy tò mò, chồng má nói: “Nhìn lời nói rõ ràng, là một người không tầm thường, bản thân muội rất muốn kết giao.”

“Nếu nàng phần nam trang, tất nhiên cũng không thể cùng muội đến trong phòng rồi, muội phải làm thế nào để dẫn nàng đến trong điện?” Đường Chí Lễ ngẩng đầu cười nói: “Để người ta thấy muội dẫn một nam hài tử đến trong điện, lại sẽ nói xấu cho xem.” Truyện được chuyển ngữ bởi hoacodat@diendanlequydon.com”

“Lúc muội nhờ Nhị hoàng huynh mang đám người Tường Hoa An đến Ngự Hoa Viên, huynh tìm cơ hội dẫn nàng đến trong điện ta.” Đường Chí Tụy lúc này nháy mắt nói: “Ca ca tưởng nhớ nàng trong thời gian dài như vậy, có thể nào lại không được gặp một lần?” Nói xong cũng đi ra ngoài.

Khi Đường Chí Tụy đi ra, ánh mắt trực tiếp nhìn tới Hạ Từ cũng lớn mật hơn rất nhiều, hi hi, tất cả mọi người đều là nữ hài tử, nhìn nhiều một chút cũng không sao cả! Hạ Từ phát hiện có người liên tục nhìn mình, giương mắt nhìn thấy là Đường Chí Tụy, cũng thật kinh ngạc, sao công chúa Bắc Thành quốc lại lớn mật đến thế**? Một bên bắt động thanh sắc cũng liếc nhìn lại Đường Chí Tụy, hình dáng bất quá cũng chỉ mười một mười hai tuổi, đôi mi cong cong cùng đôi mắt cực kỳ linh động, lúc này cười liếc nhìn qua, cũng làm cho người ta ngây dại một lúc.

Đường Chí Tụy thấy Hạ Từ nhìn sang, không khỏi hé miệng cười, thấy hần sừng sốt ngai ngừng rũ mắt xuống, không khỏi mừng thầm, cũng may người là một nữ hài tử, nếu là nam hài tử, bị ta đây nhìn nhăm, đúng là sẽ hiểu lầm. Cũng là người lớn mật, biết rõ ca ca nhận ra người, còn dám giả dạng đi vào cung? Năm lấy nhược điểm này của người, không sợ người không đi gặp ca ca.

Dân phong Bắc Thành quốc quả nhiên cởi mở hơn nhiều so với Nam Xương quốc, một vị công chúa ** có thể liếc nhìn qua đây, còn hé miệng cười với mình. Hạ Từ lại không dám giương mắt nhìn lại Đường Chí Tụy, chỉ quay đầu nói chuyện với Tường Hoa An.

Tường Hoa An lại chú ý tới Đường Chí Tụy vụng trộm nhìn Hạ Từ, nhất thời nhớ tới chuyện liên hôn Thẩm Nguyên Chi có nói lần đó, Viên nhi không thể đến Bắc Thành quốc, nhưng công chúa Bắc Thành quốc này, đến Nam Xương quốc chúng ta cũng là chuyện rất tốt. Hoàng tử các người muốn cầu thủ tiểu thư Hạ phủ, không bằng công tử Hạ phủ muốn cầu cưới công chúa các người? Để xem ai sẽ đắc thủ! Lấy tài mạo nhân phẩm của Từ nhi, tất nhiên có thể lấy công chúa. Hai nước nếu muốn liên hôn, chỉ có Nam Xương quốc chúng ta cưới cô nương Bắc Thành quốc các người, quyết sẽ không tùy tiện để cô nương Nam Xương quốc đến Bắc Thành quốc bên này. Nếu hai nước giao hảo cũng thôi, tương lai nếu hủy minh ước, vậy cô nương gả cho quốc gia khác lại lâm vào thế khó xử, không tốt còn bị đầu thân hai nơi. Bất kể thế nào, tự nhiên phải ở nơi mình, cũng không để cho Hạ Viên lấy chồng xa tận Bắc Thành quốc. Hần đang nghĩ ngợi, vừa ngẩng đầu lại chống lại ánh mắt Thẩm Nguyên Chi, hai người ý vị thâm trường khẽ gật đầu.

Thẩm Nguyên Chi cũng nhìn thấy Đường Chí Tụy luôn chú mục nhìn Hạ Từ, lúc này hần cũng dâng lên tâm tư giống như Tường Hoa An, có điều Hạ Từ cầu hôn công chúa là một ý nghĩ khá hay, nhưng Bắc Thành quốc sẽ dễ dàng đồng ý sao? Có điều chuyện nam nữ cũng rất kỳ diệu, mấu chốt không phải thái độ của Bắc Thành quốc, mà là trên người Hạ Từ và công chúa. Nếu công chúa và Hạ Từ hai bên đều tình nguyện, chuyện liên hôn hai nước, cũng là trợ giúp, có hiệu quả lớn. Lại suy nghĩ từ trước tới nay chuyện liên hôn hai nước, đều là bên yếu thế đưa công chúa hoặc quận chúa gả đến nơi cường thế, một nước hơi hùng mạnh làm sao chịu tùy tiện gả công chúa cho nước khác. Vì mấy năm nay Nam Xương quốc cường thịnh, Chu Khuông Chính cũng không dám mở miệng với Tam hoàng tử cầu hôn công chúa Nam Xương quốc, ngược lại lui làm tiên, nói lời yêu cầu thủ Hạ Viên, nghĩ Nam Xương quốc nhất định sẽ đáp ứng. Có điều thực lực Bắc Thành quốc luôn không thể khinh thường, muốn bọn họ đưa công chúa đến Nam Xương quốc, chính là làm mất mặt bọn họ. Nếu nói công chúa và Hạ Từ ở trên yến hội nhất kiến chung tình, Hạ Từ không để ý thế tục lễ quy mà cầu hôn công chúa, ngược lại được lòng người hơn so với khi nói chuyện hai nước liên hôn. Dân chúng vui vẻ khi thấy người có tình trở thành thân thuộc, hai nước Nam Bắc có đoạn giai thoại này, quan hệ càng tiến thêm một bước. Made by diendanlequydon.com.....

Chu hoàng hậu thấy Hạ Từ đi theo tiến cung, Hạ Viên lại không có, cảm thấy ngoài ý muốn, lại tỉ mỉ quan sát Hạ Từ, suy nghĩ ca ca đã là một nhân vật như thế, muội muội chắc sẽ không kém. Lúc này lại không nhìn thấy được, đợi sau đại hội Tú Phàm, lại mượn lễ tiễn đưa triệu tiên cung xem nữa là được. Vì thấy Hạ Từ quả thật tài mạo đều tốt, nghĩ Đường Chí Lễ mấy lần đến Nam Xương quốc, cùng Hạ cô nương có vài phần duyên phận, lúc này cô nương Hạ phủ đến đây, bản thân muốn nhận thức nàng một cái, cũng có tâm tư muốn kết giao nhân vật thanh tú nước Nam Xương quốc. Bèn truyền Đường Chí Lễ đi ra tiếp khách.

Đường Chí Tụy thấy nội thị đi truyền Đường Chí Lễ, bỗng chốc thờ dài nhẹ nhõm một hơi, vốn đáp ứng ca ca đưa Hạ Viên đi vào trong điện, nhưng bên người hần ngồi bên trái là Tường Hoa An, ngồi bên phải là Thẩm Nguyên Chi, đợi khi đi dạo Ngự Hoa Viên, chỉ sợ cũng không có cơ hội đi lên nói chuyện nữa là. Dù sao nàng giả nam trang, bản thân nếu quá mức lộ liễu, dừng trong mắt mọi người, cũng quá khó coi.

Nội thị truyền Đường Chí Lễ đi ra thì hần vội vàng gấp qua mọi người, ánh mắt cùng Hạ Từ chạm nhau thì đều tự gạt đầu một cái. Vì hần đã đến nước Nam Xương, cũng xem như quen biết với đám người Tường Hoa An, tất nhiên sẽ đi lên mời rượu, Hạ Từ nói bản thân không uống rượu, chỉ bưng trà, cười nói: “Thứ cho đệ tuổi nhỏ, chỉ có thể lấy trà thay rượu thôi!”

Nữ hài tử đương nhiên không thuận tiện uống rượu. Đường Chí Lễ nghe Hạ Từ nói chuyện vang vang, mặc dù thanh âm không thanh thúy bằng muội

muội mình, ngược lại mang theo một chút từ tính, cảm thấy êm tai, nhất thời hơi thất thần. Miệng cười xã giao vài câu, thế này mới có chút thâm ý nói: “Nghe muội muội người hôm nay đầu đầu không thể vào cung, ta xin có lời thăm hỏi. Sau này sẽ đến dịch quán thăm.” Nói xong lại nói với Chu hoàng hậu: “Mẫu hậu, vì Viên cô nương giỏi về ghép thất xảo đồ, lúc này muốn mời ca ca nàng đến điện của con nói chuyện trong chốc lát, có một tấm thất xảo đồ khác muốn nhờ hần lấy về cho Hạ Viên cô nương ghép hình.”

“Cũng được!” Chu hoàng hậu mỉm cười đáp ứng.

Thấy Đường Chí Lễ mang Hạ Từ đi rồi, Đường Chí Tụy trong lòng ngứa ngáy, thừa dịp mọi người mời rượu, thoát khỏi cung nữ, lặng lẽ đi theo sau.

Đường Chí Lễ mang Hạ Từ một đường đi tới, chỉ nói một chút chuyện xã giao, đợi khi vào trong điện, đám người nội thị đã lui hết ra thế này mới nói: “Từ biệt ba năm, người cũng cao lên không ít.”

“Điện hạ cũng tuấn lãng không ít.” Hạ Từ thấy hần quả thật không so đo chuyện mình dịch trang lúc trước, cũng thuận miệng nói thêm một câu, cười nói: “Không nghĩ tới sẽ gặp lại điện hạ. Mấy ngày trước đây đã đưa thư cho điện hạ, nói vậy điện hạ hiểu rõ rồi!”

“Tất nhiên!” Đường Chí Lễ sao không biết xấu hổ mà nói mình làm thư nhòe hết rồi, lúc này chỉ mỉm cười nhìn Hạ Từ nói: “Người đưa thư, ta tất nhiên đã nhìn qua, cũng cất giữ kỹ càng!” Vì thấy nội thị bung trà lên, hần vẫy vẫy tay cho nội thị lui ra, tự mình nâng ấm trà châm trà.

Hạ Từ thấy thái độ Đường Chí Lễ thực ôn hòa, cũng rất ngoài ý muốn, lúc này thấy hần đường đường là hoàng tử còn vì bản thân mình châm trà, cũng không thể không biết xấu hổ, vội vàng đứng dậy bồi lễ, thế này mới nhận trà. Không nghĩ tới Đường Chí Lễ từ nhỏ là tượng vàng ngọc quý, lúc nào từng rót trà cho người khác, đây cũng là lần đầu tiên châm trà, lại rót quá đầy, lúc Hạ Từ nhận cái chén, cái chén lung lay một cái, bắn tung tóe một ít lên xiêm y.

“Có nóng không?” Đường Chí Lễ thấy ly trà Hạ Từ bắn tung tóe ra ngoài, vội đi lại gần xem cổ tay hần có phỏng không.

“Thật không có nóng!” Hạ Từ lên tiếng, mới chịu đưa trà lên trên môi nhấp một ngụm, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt ân cần của Đường Chí Lễ, trong lòng hoảng hốt, ánh mắt hần làm sao vậy? Không lẽ việc lần dịch trang trước kỳ thật hần vẫn còn để ý, lúc này mượn cơ hội trả thù? Đang lúc xấu hổ, lại nghe được thanh âm thanh thúy của Đường Chí Tụy truyền đến từ ngoài điện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: BỊ NÀNG NHÀO VÀO

“Muội muội đến đây!” Đường Chí Lễ thấy ánh mắt Hạ Từ hoảng hốt, âm thầm trách bản thân mình quá thân cận, chắc làm nàng sợ, lúc này hi vọng có một người đến đánh vỡ cục diện bế tắc, nghe được giọng nói Đường Chí Tụy, cũng buông lỏng chút ít, tình tình muội muội hoạt bát, có nàng cùng cười nói nói, không khí chắc thoải mái hơn chút.

Đường Chí Tụy tiến vào điện thì thấy Hạ Từ ngồi trên ghế đáng vẻ nhấp nhòm không được tự nhiên, không khỏi cười thầm, nhất định là ca ca làm nàng sợ rồi. Mọi người nhất thời gật đầu chào nhau, Đường Chí Tụy tự tới ngồi vào ghế dựa bên cạnh Hạ Từ.

Hạ Từ bị Đường Chí Tụy ngồi xuống bên cạnh mình, âm thầm nghĩ hoặc, lại nhớ tới ánh mắt lớn mật** mới nãy của nàng, trong lòng rung mình, rốt cuộc ngồi không yên, đặt ly trà xuống, đứng lên nói: “Công chúa đã đến đây, ta ngược lại không tiện quấy nhiễu huynh muội công chúa và điện hạ nói chuyện. Thỉnh điện hạ giao thất xảo đồ cho ta, ta tự cảm về dịch quán để muội muội ta ghép lại là được.”

Đường Chí Lễ thấy Hạ Từ không được tự nhiên, đành phải để Đường Chí Tụy trò chuyện cùng một lát, bản thân hần đến phòng trong lấy thất xảo đồ.

Đường Chí Tụy thấy Hạ Từ nghiêng thân hình sang một bên, mặc dù không đến mức nhanh chóng chuyển vào một cái ghế khác ngồi xuống, ý tứ muốn tránh bản thân mình cũng khá rõ ràng. Cho rằng hiện nay hần dịch trang, nếu cùng bản thân mình dựa vào thân cận quá, sợ bản thân mình hiểu nhầm sao? Đường Chí Tụy hé miệng cười, thấy thân hình Hạ Từ hơi cứng ngắc, vì muốn tiêu tán khấn trương của hần, nên hỏi: “Nghe nói năm nay người mười một tuổi, lại không biết sinh vào tháng nào?”

“Tháng năm!” Hạ Từ phát hiện Đường Chí Tụy dựa cơ thể vào sườn ghế, cơ thể hơi ghé vào bên mình, lúc này muốn đứng lên ngồi vào ghế đối diện, lại có vẻ lố liếu, nhất thời hi vọng Đường Chí Lễ mau mau cầm đồ mang ra, bản thân cáo từ chạy khỏi.

“Ta sinh vào tháng tám, nhỏ hơn người ba tháng đó!” Đường Chí Tụy nói chuyện còn vận vận ngón tay non mềm, thấy Hạ Từ cơ hồ nghiêng thân người qua bên cạnh ghế, không khỏi lặng lẽ nở nụ cười, thật là, dịch nam trang bên tường tượng bản thân chính là nam hài tử, cư nhiên bày ra bộ dáng nam nữ thụ thụ bất thân, ta xem người có thể giả dạng đến mức nào? Vừa nghĩ, bỗng đứng lên, chìa tay giữ chặt tay Hạ Từ nói: “Chúng ta cùng tuổi nhau, không bằng so xem ai cao hơn nào?”

Hạ Từ cả kinh, phản xạ có điều kiện muốn rút tay về, không nghĩ tới Đường Chí Tụy kéo quá nhanh, hần lại dùng sức rút tay về, nên kéo Đường Chí Tụy vào trong lòng mình. Đường Chí Tụy đứng không vững, trực tiếp nhào vào người Hạ Từ. Vì Hạ Từ ngồi trên ghế dựa cũng là Khinh Mộc làm, lưng ghế dựa lại khắc hoa, không chắc chắn, Đường Chí Tụy ngã bổ nhào, Hạ Từ khấn trương lại hơi chút hoảng sợ, lưng ghế dựa bỗng chốc ngã ra đằng sau, hai

người chân thực ngã xuống đất.

Mặc dù Hạ Từ thầm kêu không tốt, nhưng hắn đã học võ, lại là nam hài tử, thiên tính cảm thấy nên bảo hộ nữ hài tử, trong nháy mắt đã ôm sát Đường Chí Tụy, để nàng ở trên người mình, sẽ không ngã xuống đất, toàn bộ lưng bản thân lại hung hăng chạm đất.

Đường Chí Lễ nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ, vội vã đi ra, thấy một cảnh tượng thế này: Một cái lưng ghé dựa lật xuống đất, đầu và lưng Hạ Từ đều ở dưới đất, hai chân đang gác lên trên ghế dựa, Đường Chí Tụy ở trên người Hạ Từ, hai tay gắt gao ôm cổ hắn, cùng Hạ Từ chân cùng chân, hai người cùng kinh hô lên một tiếng, lúc này lại đồng thời ngậy ngấn cả người. Đường Chí Lễ sợ kinh động đến nội thị, bèn vội vàng đi tới nâng Đường Chí Tụy dậy, lại kéo Hạ Từ, vừa hỏi: “Sao lại ngã? Có nặng lắm không?”

Đường Chí Tụy lúc này mới phục hồi tinh thần, hốt hoảng cảm thấy khi vừa rồi nằm trên người Hạ Từ, giống như có chỗ nào không đúng. Nên ngưng thần suy nghĩ, giống như không có mùi hương son phấn đặc hữu trên người nữ hài tử, hơn nữa bộ ngực lại khá rắn chắc, cũng nghi hoặc, lại nhìn Hạ Từ thêm vài lần, nàng thật sự là nữ giả nam trang?

“Ca ca, muội có chuyện nói với huynh!” Đường Chí Tụy kéo Đường Chí Lễ qua một bên, vừa quay đầu nói với Hạ Từ: “Cứ ngồi một lát nữa đi, ta nói hết với ca ca rồi người hãy đi.” Truyện được đăng tải tại diendanlequydon.com....

“Ca ca, muội thấy nàng không giống nữ giả nam trang, có phải huynh nhìn lầm rồi không?” Đường Chí Tụy kéo Đường Chí Lễ vào phòng trong, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi khi té xuống đất, muội ghé trên người nàng, thấy nàng một chút cũng không giống nữ hài tử.” Nói xong mặt cũng sẫm đỏ cả lên, muốn nói gì đó, lại không mở miệng được.

Đường Chí Lễ tự khoe trí nhớ hơn người, người gặp qua một lần liền nhớ rõ sẽ không nhận lầm, lúc này lắc đầu nói: “Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, nàng vẫn còn nhỏ. Ba năm trước gặp nàng ba lần, ở Hạ phủ một lần, ở dịch quán gặp một lần, sau này ở phủ Tướng quân gặp lần nữa, lần đó chính là dịch nam trang. Mặc dù cách ba năm, cho dù vóc người hơi cao hơn chút, bộ dáng cũng không biến đổi quá lớn, không có khả năng nhận nhầm.”

“Ca ca, huynh có nhìn thấy huynh muội bọn họ cùng xuất hiện không?” Đường Chí Tụy nhớ lại cảm giác lúc vừa rồi ghé vào trên người Hạ Từ, ngay cả bên tai cũng đỏ, kiên quyết không tin Hạ Từ là nữ giả nam trang, dậm chân nói: “Ca ca, vạn nhất bọn họ là long phượng thai lớn lên giống nhau như đúc! Lúc này tiến cung thật sự là Hạ Từ thì làm sao bây giờ?”

“Vậy...” Đường Chí Lễ lại lắc đầu nói: “Không thể nào ngay cả thần thái giọng nói đều giống nhau như vậy!”

“Ca ca thực sự xác định như thế?” Lúc này Đường Chí Tụy cũng lần không ra, trầm ngâm một lúc nói: “Ta lại thử nàng một chút, cảm thấy nàng là lạ.”

Đội Đường Chí Lễ và Đường Chí Tụy đi ra ngoài, lại không thấy Hạ Từ nữa, có nội thị đi lên bẩm báo nói: “Hạ Từ thiếu gia nói trời không còn sớm, sợ tiệc đã tan muốn xuất cung, hẳn nhờ người dẫn hắn đi ra ngoài tiệc.”

“Thế nào lại đi rồi chứ?” Đường Chí Lễ nghe xong lời của Đường Chí Tụy, trong lòng có chút nghi ngờ, nhớ lại vài lần tình cảnh nhìn thấy Hạ Từ, những lời khi lần đó gặp nhau ở phủ Tướng quân, lại có thư tín lần trước đưa tới, bỗng chốc nghi hoặc, chẳng lẽ bên trong thực có hiểu lầm?

Đường Chí Tụy thấy Hạ Từ không từ mà biệt, lại có chút giận dữ, nếu nàng không phải nữ hài tử, mà là nam hài tử, vậy bản thân mình vừa bị hắn ôm, há có thể buông tha hắn dễ như vậy? Lúc này Đường Chí Tụy lại không nghĩ rằng là bản thân đi kéo Hạ Từ, thế này mới bỏ nhào vào trong người hắn, một lòng chỉ nghĩ nếu hắn là nam hài tử, bản thân nàng đường đường là công chúa, lại bỗng dưng bị hắn chiếm tiện nghi, cơn giận này làm sao nuốt trôi nổi. Bỗng dậm chân nói: “Ca ca, lần này hẳn chạy mất, chúng ta nghĩ cách xuất cung đến dịch quán đi, muốn cùng nhìn thấy huynh muội bọn họ xác thực lần này tiến cung là nam hay nữ? Nếu huynh muội long phượng thai bọn họ đích xác lớn lên giống nhau, huynh nhận nhầm cũng chẳng lạ gì, chính là một muội...” Đường Chí Tụy ngừng lại, trong lòng lại bổ sung thêm: Một muội bị hắn chiếm tiện nghi rồi. Việc chiếm tiện nghi này tuyệt đối phải đòi lại. Made by diendanlequydon.com...

Lại nói Hạ Từ đi theo nội thị đi ra ngoài, vừa âm thầm nghĩ bụng: “Đội huynh muội này thật cổ quái, lần sau thật không dám vào cung nữa đâu.

Tướng Hoa An và Thảm Nguyên Chi dẫn tú nữ đội đi xuất cung, lúc này thấy Hạ Từ được nội thị dẫn trở lại, có điều mặt lại hơi đỏ, thần sắc có chút không đúng, cũng không hỏi kỹ, chỉ hướng Hoàng thượng Hoàng hậu Bắc Thành quốc hành lễ cáo từ. Đội trở lại dịch quán, lúc này Tướng Hoa An mới gọi Hạ Từ lại hỏi: “Không phải nói lấy thất xảo đồ về sao, sao lại không thấy?”

“Thôi, một lời khó nói hết!” Hạ Từ thấy trong phòng chỉ có Tướng Hoa An, Tướng Hoa Khoan lại đang ở trong sân nói chuyện với một hộ vệ, giấy dựa một lúc, mới nói chuyện mình đến trong điện Đường Chí Lễ, tình cảnh Đường Chí Lễ nói gì làm những gì, khẽ cắn môi, lại nói tới tình cảnh Đường Chí Tụy bỏ vào vào mình thế nào.

Gương mặt Tướng Hoa An vốn nghiêm túc, đợi tới lúc nghe Hạ Từ bị Đường Chí Tụy bỏ nhào lên trên ghế dựa, khoe miệng kéo kéo, kém chút không nhìn được cười lên, lấy tay sờ sờ lên cái mũi mình giấu đi ý cười, làm như không có việc gì nói: “Sau khi nàng bỏ nhào lên người đệ sắc mặt thế nào?”

“Sắc mặt rất nghi hoặc!” Hạ Từ lúc này nói xong, cực kỳ rối rắm, đường đường công chúa một nước, sao lại tùy tiện như vậy chứ? Thấy nam hài tử lại có thể thần thiết như vậy?

Tướng Hoa An nghe đến đó, lại nghĩ đến một chuyện khác, trầm ngâm nói: “Lá thư lần trước đưa vào cung, chỉ sợ Đường Chí Lễ cũng không có xem. Chắc là lúc này, hắn vẫn nghĩ đệ đang dịch trang, lời nói mới có thể luống cuống như vậy. Đoán là Đường Chí Tụy cũng theo lời Đường Chí Lễ biết được đệ là dịch trang, một lòng nghĩ đệ là nữ, thế này mới bỏ nhào vào đệ. Bằng không, cho dù dân phong Bắc Thành quốc có cởi mở thế nào, nàng là một công chúa quyết sẽ không làm ra việc khinh bạc đến bậc này.”

Hạ Từ há to miệng, mặt đỏ cả lên nói: “Đệ khi nào giống nữ hài tử chứ? Sao lại ngộ nhận? Chuyện này phải ồn ào đến khi nào mới sáng tỏ đây? Lá thư lần trước đã viết rất rõ ràng, vì sao không xem?”

Tường Hoa An đứng lên bước đi thong thả nói: “Một phong thư đưa vào cung, phải qua tay bao nhiêu người? Không nói đến phong thư này chưa chắc hẳn có thể nhận được, có thể nhận được cũng chưa chắc phong thư kia vẫn còn hoàn hảo.”

Lúc này Hạ Từ mới nhớ tới ánh mắt Đường Chí Lễ, bỗng rùng mình nói: “Chẳng lẽ Đường Chí Lễ xem đệ là muội muội rồi. Còn có Đường Chí Tụy kia....” Đang nói bỗng dừng lại, lúc đó khi Đường Chí Tụy ghé lên trên người mình, nghe thấy mùi hương, thân hình mềm mại ấm áp, lúc này muốn nói chút lời trách cứ nàng, lại không đành lòng nói ra miệng. Dù sao nàng là nữ hài tử bị mình ôm như vậy, chịu thiệt thật ra là nàng, nếu mình thực sự là nam hài tử, còn không biết xấu hổ thế nào đây!

Tường Hoa An nhìn thần sắc Hạ Từ một cái, đột nhiên hỏi: “Ừ thì, đệ thấy công chúa Đường Chí Tụy này thế nào?”

“Ngay thẳng đáng yêu!” Hạ Từ nói ngay, lời vừa nói ra, bản thân liền hốt hoảng, sao lại không chút nghĩ ngợi đã nói ra chứ?

Tường Hoa An gật đầu, sau khi trầm ngâm một lúc lâu, lại nói chuyện Thẩm Nguyện Chi và bản thân mình suy nghĩ cho Hạ Từ nghe.

Hạ Từ vừa nghe xong, mặt vừa đỏ lên lại chuyển sang xanh mét, vỗ bàn nói: “Bắc Thành quốc muốn cầu hôn muội muội cho Đường Chí Lễ? Chúng ta quyết không để muội muội gả xa như vậy.” Nói xong ngẩng đầu nhìn Tường Hoa An, ngừng một chút nói: “An ca ca, lần này về nước, huynh nên nhanh đến phủ nhà đệ cầu thân đi! Tuy rằng muội muội còn nhỏ, nhưng nghênh qua phủ Tướng quân nuôi cũng được mà. Trong phủ của các huynh không có quy củ gì, rảnh rỗi có thể ở cả hai bên, cũng không có gì đáng ngại. Hiện giờ Bắc Thành quốc đã có tâm tư này, chỉ sợ đến lúc đó bầm lên Hoàng thượng, thánh chỉ xuất ra, sự tình không thể vãn hồi nữa.”

Truyện đang duy nhất trên diễn đàn Lê " Quý " Đôn "

Lúc này Tường Hoa An lại rơi vào trầm tư, nếu muốn bảo vệ Hạ Viên không gả xa đến Bắc Thành quốc, đúng là phải nhanh chóng nghênh qua phủ Tướng quân mới an tâm. Tuy bản thân đối một tiểu cô nương mười một tuổi cũng không có chút tâm tư đặc biệt gì, nhưng kéo qua vài năm, tóm lại cũng phải kết hôn, cùng với việc phải cưới một người không quen, chẳng bằng cưới Hạ Viên. Nàng tuy còn nhỏ, nhìn lại nhu thuận, cũng không quá người. Cũng vì nàng còn nhỏ, sẽ không quản thúc mình, mình vẫn có thể tiếp tục luyện võ, còn có thể tự do thêm vài năm, lại thành toàn tâm nguyện cho đám người lão nương, đúng là nhất cử sở đắc (làm một việc lại đạt được nhiều việc khác).

“An ca ca, huynh nói có cần lại viết một phong thư cho Đường Chí Lễ không? Dù sao việc dịch trang này nháo đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng, nếu còn dây dưa, lại sinh chuyện khác, chỉ sợ Đường Chí Lễ thẹn quá thành giận, còn không biết sẽ làm chúng ta khó xử thế nào đâu?” Hạ Từ buồn rầu, thờ dãi nói: “Lúc trước vẫn không nên giả dạng đáng về muội muội gạt người ta!”

Tường Hoa An lắc đầu nói: “Không cần viết thư nữa. Hôm nay Đường Chí Lễ muốn đưa thất xảo đồ cho đệ mang về, đệ lại chạy trốn chết, chắc hẳn cũng nổi lên lòng nghi ngờ rồi, nói không chừng sẽ vụng trộm xuất cung đến thăm nhằm biết rõ chân tướng, nhân lúc này, huynh muội bọn đệ đều chuẩn bị đi ra gặp hắn một lần, giáp mặt nói chuyện rõ ràng. Chuyện này chỉ lên giải quyết, ngàn vạn lần không cần nháo đến hoàng cung, tránh Chu Khuông Chính nắm được nhược điểm, sinh thêm chuyện.”

“Mặc dù hai nước đã ký kết minh ước, phòng ngừa sinh biến, ở Bắc Thành quốc luôn có cơ sở ngầm của chúng ta. Theo cơ sở ngầm nói, Đường Chí Lễ thường vụng trộm xuất cung, có lúc còn dẫn theo Đường Chí Tụy xuất cung, mới có thể bị phạt cấm túc. Chắc tối hôm nay hoặc tối ngày mai, chắc chắn hẳn sẽ tới dịch quán. Chúng ta cần chuẩn bị, lúc này phải nói cho rõ ràng, cũng nhất định phải tiêu giải hết tức giận của hắn. Lúc bọn họ đến nơi, chúng ta không thể hành động theo cảm tính.” Tường Hoa An thuận tay đổ một ly trà đưa cho Hạ Từ, mình cũng bung một ly trà uống một ngụm, mặt không đổi sắc nói: “Lúc Đường Chí Lễ xuất cung, nói không chừng sẽ dẫn theo Đường Chí Tụy, hôm nay đệ ôm nàng, đến lúc đó tất nhiên phải bồi cái lễ đến bù, đừng chọc giận nàng. Hai huynh muội bọn họ nhìn không phải là người có tâm cơ, nếu có thể kết giao, tự nhiên cần kết giao, tương lai cũng có lợi.”

Đang nói, có ma ma cầu kiến, muốn bàn bạc chuyện ngày tú nữ dự thi những hộ vệ bảo vệ họ thường ngày. Hạ Từ lập tức đi xuống trước.

Đội ma ma nói xong, Thẩm Nguyện Chi đến, lại cùng Tường Hoa An bàn bạc hồi lâu nói: “Hôm nay dự tiệc, Viên cô nương không đến cung cũng đúng. Chính vì nghe Viên cô nương thêu rất xuất sắc, ngày sau trên đại hội Tú Phẩm, đoạt khôi thủ, đến lúc đó Chu hoàng hậu và công chúa sẽ đích thân đeo thêu kim hoa. Nếu Viên cô nương đoạt khôi thủ, chỉ sợ không để người chú ý cũng không được. Kế hiện giờ, tốt nhất để cô nương khác đoạt khôi thủ đó. Nhưng không thể để vị trí khôi thủ này lại bị cô nương Bắc Thành quốc đoạt được.”

“Trong đám tú nữ này, ngoại trừ Viên nhi, cũng chỉ có Sử Duyệt và Hạ Ý thêu xuất sắc thôi.” Tường Hoa An gật đầu nói: “Ta nghe ma ma nói, đại hội Tú Phẩm lần trước, khôi thủ là cô nương Bắc Thành quốc, khiến tú phẩm Nam Xương quốc chúng ta bán không được giá, có điều mặc dù Bắc Thành quốc bọn hắn đoạt được khôi thủ một lần, lần đó cũng do may mắn mà thôi, luận về bản lĩnh thêu thùa, vẫn không bì kịp Nam Xương quốc chúng ta. Lần này cho dù Viên nhi không được mũ quan, đoán chắc trong Sử Duyệt và Hạ Ý cũng có một người đoạt được mũ quan.”

Hai người đang nói chuyện, lại có thủ vệ đến báo nói: “Tướng thiếu tướng, bên ngoài có hai vị thiếu gia cầu kiến!”

Tường Hoa An nghe xong nhìn Thẩm Nguyện Chi hai người nhìn nhau một cái, bảo hộ vệ mau mời, rồi nói: “Trong đó có một người nhất định là Đường Chí Lễ, chi không biết người còn lại là ai?” Nói xong giơng giọng gọi Tường Hoa Khoan, nhanh chóng thì thầm vài câu, thấy hắn gật đầu đi xuống, lúc này hắn mới cùng Thẩm Nguyện Chi bước đi ra cửa nghênh đón Đường Chí Lễ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: GẶP MẶT NÓI RÕ RÀNG

Đội Hạ Từ nói xong chuyện phát sinh hôm nay khi tiễn cung, Hạ Viên che miệng cười mãi không ngừng, chỉ hỏi: “Ca ca, cô công chúa Đường Chí Tụy có xinh đẹp không?”

“Sao muội chỉ quan tâm nàng có xinh đẹp không? Nàng...” Hạ Từ muốn nói nàng bỏ nhào vào thực hung mãnh, lời đến bên miệng lại nuốt trở về, về mặt đau khổ nói: “An ca ca nói đêm nay hoặc đêm mai, vị Đường Chí Lễ kia tất sẽ tìm chúng ta. Đến lúc đó để chúng ta cùng đi ra gặp hắn, đem sự tình lần trước giả trang gặp mặt nói rõ ràng, còn muốn nghĩ biện pháp để hắn bớt giận. Lần này phải thật thuận lợi bỏ qua việc này. Lại nói cứ tiếp tục không rõ, kể từ khi giả trang lần trước, ba phen mấy bận cứ mãi không sáng tỏ, nếu lần này lại bỏ qua, chắc bệnh chết mất.”

“Lúc này nhất định phải nói rõ ràng.” Hạ Viên sắc mặt nghiêm túc, không hề trêu chọc Hạ Từ bị Đường Chí Tụy bỏ nhào vào nữa, nhỏ giọng nói: “An ca ca có đề nghị gì không?”

“An ca ca nói khi gặp Đường Chí Lễ, trước tiên huynh ấy sẽ nói giản lược sự tình qua một lần, sau đó lại để chúng ta ra ngoài gặp Đường Chí Lễ, chỉ cần một lòng chịu nhận lỗi là được.” Hạ Từ nói chuyện, nhìn Hạ Viên một cái, cuối cùng không nhịn được nói: “Muội muội, nghe nói Bắc Thành quốc có lời muốn liên hôn, nói muốn vì Đường Chí Lễ cầu hôn cô nương Nam Xương quốc kết chặt bang giao hai nước. Lúc này có mười tú nữ đến đây dự thi Tú Phàm, có có tám vị cô xuất thân không tồi, nếu đến lúc đó trên đại hội Tú Phàm đoạt được vị trí khôi thủ, đám người Hoàng hậu Bắc Thành quốc nhìn hợp ý, chỉ sợ sẽ đến Nam Xương quốc cầu hôn. Muội muội theo cao siêu, lần này sợ là...” Nói xong lặp lại một lần lời nói Thẩm Nguyên Chi và Tướng Hoa An.

“Cái gì?” Hạ Viên giật mình, mình mới mười một tuổi, lại trở thành công cụ phục vụ chính trị sao? Việc liên hôn tất nhiên là vì quốc gia, nhưng việc liên hôn có nữ tử nào có kết cục tốt đâu? Huống chi mình không có giác ngộ hy sinh vì quốc gia, càng không có ý định lấy chồng xa nhà, trăm triệu lần không thể để chuyện này phát sinh được!

“Muội muội yên tâm, An ca ca sẽ nghĩ biện pháp.” Hạ Từ thấy thần sắc Hạ Viên đầy bất an, an ủi: “Lần này trở về nước, An ca ca tất sẽ đến phủ chúng ta nghị thân, đến lúc đó muội muội đơn giản trước đi qua phủ làm một Thiếu tướng phu nhân, chuyện hai nước thông hôn gì đó cùng muội chẳng còn quan hệ gì nữa.”

“Cái gì?” Lúc này Hạ Viên không chỉ giật mình, còn hơn cả cả kinh, Tướng Hoa An về nước sẽ tới phủ mình nghị thân? Lúc trước vẫn nghe Tướng quân phu nhân nhắc tới mình là con dâu của nàng, mặc dù mọi người thường hay mở miệng trêu chọc, nhưng vẫn không cho là thực. Ngay cả chính mình vẫn cho là Tướng quân phu nhân muốn nói cho Tướng Hoa Cái, nghĩ chuyện này hiện nay vẫn chỉ có nói miệng, thật sự muốn cầu hôn, cũng phải qua vài năm nữa mới bàn, làm sao nghĩ chuyện sẽ biến thành như vậy! Lần trước ở trên thuyền bị Trần Châu thầm nói vài lời, mặc dù cũng nghi hoặc có phải là nói cho Tướng Hoa An hay không, nhưng chuyện này nghi hoặc thì nghi hoặc, cũng không có ai thực sự nói rõ ràng, nên cũng để sau đầu. Huống hồ theo lý mà nói, để chính mình một tiểu cô nương mới mười một tuổi thích một thiếu niên hai mươi một tuổi kiệt xuất, đương nhiên dễ dàng. Nhưng nếu muốn thiếu niên hai mươi một tuổi lại thích một tiểu cô nương vẫn chưa trưởng thành, chuyện này cũng quá khó rồi. Nghĩ Tướng Hoa An chỉ xem mình như một tiểu hài tử muốn trêu đùa một chút mà thôi. Tướng Hoa An muốn đến phủ mình nghị thân, cũng chính là đang giải cứu mình, tránh mình thoát khỏi nguy hiểm đến Bắc Thành quốc lấy chồng xa, chỉ sợ bên trong cũng mang ý tứ không thích.

Hạ Từ chợt thấy Hạ Viên cả kinh, vỗ vỗ tay nàng nói: “Muội muội, nếu người khác, huynh cũng không dám vỗ ngực nói cái gì, nếu là An ca ca, lại yên tâm nhất. Chỉ đánh giá đến chuyện cùng bọn họ học võ nhiều năm, nhân phẩm tướng mạo toàn bộ đều xuất sắc. Tuy sắc mặt An ca ca đối nữ hài tử không tốt lắm, nhưng đối với muội vẫn luôn ôn hòa, đây đã là rất khó được.”

“Sao huynh lại tận tình nói lời thay huynh ấy vậy?” Hạ Viên tâm loạn như ma, gắt giọng: “Trừ huynh ấy ra, muội không có ai khác gả cho hay sao? Huống hồ chỉ muội còn nhỏ, nói chuyện đó làm gì?” Made by diendanlequydon.com.....

“An ca ca là tốt nhất rồi! Mấy công tử nhà khác, có ai sánh được với huynh ấy?” Hạ Từ cười hắc hắc, ngược lại nhỏ giọng nói: “Muội muội vẫn nên gả vào phủ Tướng quân trước khi Bắc Thành quốc chính thức đưa ra lời liên hôn cho thỏa đáng.”

Ta xui! Hạ Viên trực tiếp ngã lên ghế dựa, đáng vẻ như đang hấp hối, người cô đại đều sớm trưởng thành thế sao! Tiểu ca ca mới mười một tuổi đã nói chuyện làm việc giống như một người lớn, lại còn có bộ dáng mưu lược nữa chứ, còn để nghị mình mới mười một tuổi giành trước gả vào phủ Tướng quân tị nạn!

Hạ Từ thấy đáng vẻ này của Hạ Viên, cũng có chút nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi thăm: “Muội muội, chẳng lẽ muội không thích An ca ca?”

“Muội là sợ An ca ca không thích muội!” Hạ Viên vẫn đang hấp hối, hẳn một đại nam nhân hai mươi một tuổi làm sao có thể thích một tiểu cô nương mười một tuổi được đây. Thực rồi rầm, tuy không trông mong người cô đại có cái tình yêu gì, nhưng cũng hi vọng đối phương thực sự thích mình!

Ở trong mắt Hạ Từ, muội muội của mình là xinh đẹp nhất đáng yêu nhất. Làm sao Tướng Hoa An có thể không thích chứ? Lúc này không khỏi sờ đầu Hạ Viên nói: “Muội muội yên tâm đi, An ca ca không thích muội thì có thể thích ai?”

Hai người đang nhỏ to, Tướng Hoa Khoan đến đây, vừa vào cửa đã sốt ruột nói: “Đường Chí Lễ dẫn muội muội Đường Chí Tụy của hắn đến cùng. Ta vừa nhìn một chút, Đường Chí Tụy phần nam trang, sợ sẽ có phiền toái đây. Đại ca bảo các người cùng nhau đi đến trong phòng huynh ấy, trước mặt hai huynh muội bọn họ nói rõ ràng chuyện hiểu lầm hai lần trước.”

“Huỳnh muội bọn họ tìm đến đây nhanh vậy!” Hạ Từ và Hạ Viên đều cả kinh, vội vàng đứng dậy chuẩn bị, chuẩn bị đến phòng Tường Hoa An gặp mặt bọn họ.

Lại nói Tường Hoa An và Thẩm Nguyên Chi đi ra ngoài nghênh đón, vừa thấy Đường Chí Lễ và Đường Chí Tụy đang phần nam trang, trước đi tới hành lễ, miệng nói gặp qua điện hạ và công chúa, Đường Chí Tụy thấy Tường Hoa An mới chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra nàng, bữu môi nói: “Ta mặc như thế này, làm sao các người vẫn nhận ra được?” Thật là, ta phải vất vả cả nửa ngày mới giả trang thành nam nhân đấy, thế mà mới vừa liếc mắt một cái đã nhận ra là ta rồi!

Tường Hoa An và Thẩm Nguyên Chi đều cười nói: “Hôm nay mới gặp qua công chúa, tất nhiên sẽ nhận ra.” Thiên kim Hạ phủ Công Trà_edit by hoacodat@@diendanlequydon.com...

“Thế à.” Đường Chí Tụy thế này mới bình thường trở lại, cũng không phải mình phần nam trang không giống nam hài tử, mà là người ta vốn đã nhận biết mình, tất nhiên sẽ nhận ra. Khác nhau trong chuyện này là rất lớn, liên quan đến việc nếu sau này mình giả nam trang vụng trộm chuồn ra khỏi cung sẽ không bị người khác nhận ra.

Vừa nói chuyện, cũng đón Đường Chí Lễ và Đường Chí Tụy đến nội thất, đợi ngồi vào chỗ cũng dâng trà lên, lúc này Tường Hoa An mới cười nói: “Hôm nay mới từ trong cung ra, không biết điện hạ và công chúa đến là vì chuyện gì?”

“Nghe nói Hạ Viên cô nương đau đầu, ta nhớ đến trước đây khi đến Nam Xương quốc, luôn luôn có vài phần duyên phận với nàng, tất nhiên muốn tới thăm, kính xin Tường thiếu tướng dẫn đến gặp.” Đường Chí Lễ trong lòng thấp thòm, rất sợ hôm nay đến trong cung đích thực là Hạ Từ, mà không phải người mình vẫn cho là Hạ Viên, nếu thật là như vậy, bản thân mình thực sự đã bêu xấu. Lúc này chỉ cần gặp Hạ Viên nghe nói đang bị bệnh, nhất định có thể loại bỏ nỗi băn khoăn này.

“Điện hạ, lần trước Hạ Từ và Hạ Viên có viết một phong thư tiến cung, nhưng không biết điện hạ có đọc kỹ bức thư này không?” Tường Hoa An nghiêm mặt nói: “Theo như Hạ Từ nói, ba năm trước khi điện hạ đến Bắc Thành quốc, đến Hạ phủ thì Hạ Viên giả nam trang đến Mạc phủ, Hạ Từ sợ người lớn trong phủ biết chuyện muội muội giả nam trang, làm muội muội bị phạt, vì thế cố gắng phần nữ trang đi ra ngoài gặp điện hạ, còn giả đau đầu buộc lụa đỏ lên. Sau lại đủ loại nguyên nhân lại dịch nữ trang đến dịch quán gặp mặt điện hạ. Cho đến lần kia ở phủ Tướng quân gặp điện hạ lần nữa, cực lực muốn giải thích rõ việc này, không nghĩ tới điện hạ lại hiểu lầm ý tứ của hần, thế là không thể giải thích rõ ràng. Lúc này đi đến Bắc Thành quốc, chuyện đầu tiên hần làm chính là viết thư tiến cung, đem chuyện từ đầu chí cuối giải thích rõ ràng. Hôm nay từ trong cung trở về, hần suy nghĩ trước sau, cảm thấy dường như điện hạ chưa có xem thư kia, còn chưa rõ chuyện ba năm trước là hiểu lầm. Đang muốn đi cầu kiến điện hạ giải thích rõ chuyện này, bây giờ điện hạ tự mình đến đây, hai huynh muội bọn họ tất nhiên muốn đi ra nhận lỗi với điện hạ, nhận lỗi vì lúc trước làm điện hạ hiểu lầm.”

Lúc này Đường Chí Lễ đã nghe rõ ràng mọi chuyện, ba năm trước đây cũng vậy, hôm nay cũng thế, chính mình gặp mặt đều là Hạ Từ, mà không phải Hạ Viên trước kia mình từng gọi một tiếng tỷ tỷ. Sắc mặt lúc này thoát trắng thoát đỏ, vừa thẹn vừa giận, sớm bầu chặt ngón tay muốn phát tác. Tường Hoa An thấy sắc mặt Đường Chí Lễ như thế, bèn đứng lên, trước xoay người thì lễ nói: “Lúc trước Từ nhi phần nữ trang, chỉ vì tránh cho muội muội không chịu phạt, cũng không có ý định lừa gạt điện hạ. Sau lại có mấy lần muốn nói rõ việc này với điện hạ, chính là không nghĩ tới mấy lần đều không giải thích rõ ràng được. Ta đây trước thay Từ nhi bồi cái lễ, vạn mong điện hạ rộng lượng, bỏ qua chuyện này.” Truyện chỉ đăng duy nhất trên diễn đàn Lê Quý Đôn. Vui lòng không sao chép. Cảm ơn.

Thẩm Nguyên Chi cũng tiến lên thi lễ, bồi lễ thay Hạ Từ. Đường Chí Lễ bất quá mới mười ba tuổi, lúc này thấy hai nhân vật kiệt xuất Nam Xương quốc một văn một võ thi lễ trước mình, cũng không tốt phát tác, khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng, sau một lúc lâu vẫn không nói lời nào.

Đường Chí Tụy nghe hôm nay gặp, cũng không phải là Hạ Viên nữ giả nam trang gì đó, mà thật là Hạ Từ, âm thầm oán trách Đường Chí Lễ hiểu lầm quá sâu, lại nghĩ tới mình cứ nhiên làm ra chuyện khinh bạc bỏ nhào vào hần bực này, lúc này âm thầm cắn răng, khuôn mặt có hơi đỏ bừng rồi, không biết đợi tới lúc gặp Hạ Từ phải nói như thế nào đây.

Tường Hoa An và Thẩm Nguyên Chi nhận thấy hai huynh muội đang xấu hổ, cứ khẳng khẳng nhận sai, một mặt âm thầm liếc nhau, tất nhiên chúng ta không thể giả đến Bắc Thành quốc, nhưng nhìn lại cô công chúa này, tính tình thẳng thắn chân thật, mọi nàng đến Nam Xương quốc chúng ta cũng là cộc chuyện tốt. Đợi Hạ Từ và Hạ Viên đi ra, cũng chu toàn, cùng lúc muốn dập tắt tâm tư Đường Chí Lễ với Hạ Viên, để Đường Chí Tụy dâng lên tâm tư với Hạ Từ. Tuy chuyện này không thích hợp để hai đại nam nhân như chúng ta làm, nhưng mà thực bất đắc dĩ, bây giờ cũng không có nhân tuyển khác nào tốt hơn, đành phải cố gắng kiên trì. Chúng ta đi sứ đến Bắc Thành quốc, tự nhiên phải làm chuyện thật tốt đẹp mới trở về.

Đường Chí Lễ và Đường Chí Tụy thấy hai người đều thi lễ nhận lỗi, lúc này cũng không cách nào phát hỏa, đành phải nâng ly trà lên uống. Đợi đặt ly trà xuống, nghe ngoài cửa có người báo nói Hạ Từ và Hạ Viên tới, hai người không khỏi ngồi thẳng người, nhìn chăm chăm ra cửa. Đầu tiên là Hạ Từ đi vào, theo sát phía sau hần là một tiểu cô nương mảnh khảnh, bộ dáng cùng Hạ Từ đúng thật có mười phần tương tự, nếu tách gương mặt hai người nhìn kỹ, tất nhiên là tương tự nhau, nhưng nam hài hay nữ hài cũng chỉ cần liếc mắt một cái là phân ra ngay.

Đợi đến khi Hạ Viên và Hạ Từ đi tới hành lễ nhận sai, thần sắc trên mặt Đường Chí Lễ hoàn toàn phần khích, không phân biệt được là về mặt gì, chỉ nhìn chăm chăm Hạ Viên và Hạ Từ không nói lời nào. Lúc này hần nhìn Hạ Từ và Hạ Viên đứng chung một chỗ, cũng không có chút bộ dáng nữ hài tử nào, trong lòng kỳ quái tại sao mình lại nhận sai lần nữa. Ánh mắt nhìn qua Hạ Viên thì nhớ loáng thoáng bộ dáng trước đây của nàng, bỗng cảm khái, nàng nên là đáng về này, mà không phải đáng về kia của ca ca nàng.

Đường Chí Tụy tò mò nhìn Hạ Viên, thấy nàng nhỏ nhắn hơn Hạ Từ, lại lộ vẻ ôn nhu, không khỏi thầm khen một tiếng thật sự là quá đẹp. Khi ánh mắt chuyển tới trên người Hạ Từ, lại nhớ tới chuyện hôm nay ở trong điện nàng bỏ nhào lên trên người hần, lại hung hăng trợn mắt nhìn Hạ Từ một cái. Thấy Hạ Từ giương mắt nhìn qua, bỗng đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: GIẢ PHUƠNG VÀ HU' HOÀNG (giả nam và giả nữ)

Đường Chí Lễ liên tục bị Hạ Từ che giấu qua vài lần, hôm nay ở trong cung lại nhận sai người, kém chút bị xấu mặt, bây giờ nhìn thấy Hạ Từ và Hạ Viên đồng thời cùng xuất hiện, nhất thời vừa thẹn vừa giận, e ngại Tường Hoa An và Thẩm Nguyên Chi, cũng không phát hỏa ngay lập tức, có điều ngực phập phồng đầy lửa giận, không dễ dàng tiêu xuống. Lúc này thấy Hạ Từ khom người thì lễ, cũng không nói chuyện, chỉ hung hăng nhìn hấn. Khỏe mắt lại nghiêng mắt nhìn Hạ Viên, trong lòng lửa giận ngất trời, lại có chút mơ hồ, bản thân ba năm qua lúc nào cũng nhớ tới, rốt cuộc là Hạ Viên người lúc trước từng gọi qua một tiếng tỷ tỷ, hay là Hạ Từ lúc trước từng gặp qua vài lần đây?

Hạ Viên thấy tình thế không ổn, lặng lẽ nhìn thoáng qua Đường Chí Lễ, thấy bên người hấn có một cái rương nhỏ, cân nhắc một chút, ngừng đầu cười nói: “Nghe ca ca nói, điện hạ vốn muốn đưa bộ thất xảo đồ cho hấn về cho tiểu nữ ghép lại, nhưng không biết lúc này có mang đến hay không?”

Người dân Bắc Thành quốc thiện kỳ xạ lại thiếu người tay nghề giỏi, luôn luôn coi trọng người khéo tay, sự phụ Đường Chí Lễ nổi tiếng khéo tay, trong nước đa số những đồ vật xảo diệu phần nhiều đều từ bàn tay hấn. Vì lúc trước mỗi công trình đồ vật xảo diệu, thường dùng cách thức nghiên cứu ghép hình đi ra, Bát quái*** đồ này cũng là vì dựa trên vị trí bố trí phòng thủ hành cung của Bắc Thành quốc mà làm. Sau khi làm ra thất xảo đồ, lại để Đường Chí Lễ ghép lại trước, Đường Chí Lễ dầy vò nhiều ngày nhưng vẫn không ghép ra được, nhớ lúc trước Hạ Viên giỏi về ghép hình, mới nghĩ tới muốn tìm nàng, nhìn xem có thể ghép lại hay không. Lúc này nghe Hạ Viên đề cập tới, chỉ lên cái rương nhỏ bên người nói: “Nếu Hạ Viên cô nương có thể trong nửa canh giờ ghép ra thất xảo đồ này, việc đã qua ta sẽ không truy cứu nữa, nếu không ghép ra....”

“Nếu không ghép ra, huynh muội chúng ta lại đập đầu nhận sai với điện hạ.” Hạ Viên nhanh chóng tiếp lời, cái thất xảo đồ gì đó ghép ra được thì tốt, nếu không ghép ra được..., dù sao tuổi mình và tiểu ca ca nhỏ hơn Đường Chí Lễ, Đường Chí Lễ lại là hoàng tử, đập đầu trước hấn vài cái kỳ thật không có gì. Hiện giờ người bên mình tới là vì tham gia đại hội Tú Phẩm, nếu bởi vì đắc tội Đường Chí Lễ mà sinh thêm chuyện khác, cũng thật không ổn.

Tường Hoa An nghe Hạ Viên nói thế, tán dương liếc nhìn nàng một cái, mở miệng nói với Đường Chí Lễ và Đường Chí Tụy: “Điện hạ và công chúa đã đến đây, không bằng ở chỗ này dùng cơm hăng trở về?”

Đường Chí Lễ khoát tay nói: “Tôi hôm nay là thừa dịp muốn tới phủ quốc cữu dự tiệc mới chạy được ra ngoài, qua một lát còn phải đến phủ quốc cữu dự tiệc cho hợp với tình hình. Lúc này chỉ vì nhìn Hạ Viên cô nương có thể ghép lại thất xảo đồ hay không mới đến đây, nếu ghép ra thì thôi, nếu mà ghép không ra..., cũng không cần các người đập đầu, chỉ cần...” Nói xong ánh mắt nhìn Hạ Từ, gằn từng chữ: “Chỉ cần người giả nữ trang, cùng ta đến phủ quốc cữu dự tiệc, chuyện này liền hoàn toàn bỏ qua.” Không phải người thích giả trang sao, lúc này cho người đường đường chính chính dịch trang hoàn toàn, lại mang người đến chỗ nhiều người lượn lờ, xem lần tới người có còn dám giả trang lừa gạt người nữa hay không?

“Hà!” Hạ Từ ngây ngốc, đôi mắt tròn to, đây không phải là làm khó người hay sao? Chịu nhận lỗi còn chưa đủ, còn muốn phần nữ trang theo người đến phủ quốc cữu dự tiệc? Hôm nay trong yến hội hoàng cung, có rất nhiều người gặp qua mình rồi, lúc này giả nữ trang đến phủ quốc cữu, tự nhiên người ta sẽ nhận ra được, mặt mũi này của mình phải đặt đâu đây?

Lúc trước tiểu ca đã dịch trang qua, nhưng đó là lúc còn nhỏ, mọi người xem như trò vui mà thôi. Bây giờ đã mười một tuổi, lại dịch nữ trang ra ngoài, chỉ sợ về sau sẽ bị người giễu cợt đây! Hạ Viên nhăn mặt nhăn mũi, đề cập qua cái rương nhỏ nói: “Để xem ta có thể ghép ra hay không rồi bàn tiếp.” Nói xong nhắc rương lên, đổ những phiến gỗ ra, bắt tay vào ghép lại.

Thẩm Nguyên Chi thấy những phiến gỗ này hình dạng cổ quái, đoán sợ Hạ Viên chỉ trong nửa canh giờ không ghép ra được, ngoắc bảo Hạ Từ đi qua, thấp giọng nói: “Phủ quốc cữu thiết yến, ta cũng nhận được bài thiếp rồi, có điều hôm nay đến trong cung dự tiệc, yến hội phủ quốc cữu mới không đi. Chờ muội muội của đệ chính xác không ghép lại được, đệ cứ giả nữ trang cùng Đường Chí Lễ qua phủ quốc cữu một chuyến cũng được. Chiều theo canh giờ viết trên bài thiếp, lúc này lại kéo dài thêm chút nữa, bữa tiệc cũng sắp tan rồi. Lại nói Đường Chí Lễ cũng không dám ở ngoài cung quá lâu, nhiều nhất chính là đi tới phủ Quốc cữu một chút rồi tới đây, chỉ sợ người ta còn chưa nhìn rõ đệ là ai đâu! Hơn nữa tất nhiên ta và Tường thiếu tướng cũng sẽ hộ tống đi cùng với đệ, sẽ không dễ đệ bị mất mặt. Hôm nay cho dù muội muội đệ ghép thất xảo đồ ra được, hấn cũng không hạ được con tức này, vẫn phải ủy khuất đệ nhún nhường, làm chuyện này chân chính bỏ qua. Chúng ta là tới hộ tống tú nữ tham gia đại hội Tú Phẩm Nam Bắc, không phải muốn cùng Đường Chí Lễ đấu khí. Sự tình hai nước, vạn lần không nên vì tức giận làm ảnh hưởng đến việc khác.” diễn đàn Lê Quý Đôn... Vui lòng đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn...

Hạ Từ nghe Thẩm Nguyên Chi nói thế..., mặc dù không nguyện ý lắm, nhưng mà lúc trước thật sự mình đã dịch hai lần nữ trang giấu diếm Đường Chí Lễ, đổi lại là mình, cũng không nuốt trôi nổi con tức này, lúc này chỉ đành phải gật đầu.

Lần trước ghép lại thất xảo đồ cũng phải dùng nửa ngày mới xong, lần này Bát Quái *** đồ phức tạp hơn, quả nhiên Hạ Viên ghép nửa canh giờ vẫn không ghép ra.

Hạ Từ nhìn thấy đã đến giờ rồi, cắn răng nói: “Muội muội không cần mất công nữa, ta đây cứ giả nữ trang bởi điện hạ dự tiệc là được.”

Lúc Đường Chí Tụy nhìn thấy Hạ Từ, vốn xấu hổ đan xen, lúc này thấy hấn bị ca ca mình chèn ép lại vẫn muốn nhận lỗi, còn chuẩn bị nam phần nữ trang, cũng tiêu tán tức giận, bỗng nhìn nam trang trên người mình, âm thầm cười trộm: hôm nay ta phần nam trang, hấn lại phải phần nữ trang, vậy toàn bộ đều đảo lộn hết rồi!

Đội đến khi Hạ Từ giả thành Hạ Viên đi ra khi Đường Chí Lễ nhìn tới lại muốn bật cười, một cục lửa giận bỗng tiêu tan đi rất nhiều. Vì dù sao Hạ Từ cao hơn ba năm trước một chút, thân mình cũng cường tráng hơn, lúc này biết rõ hẳn là nam hải tử, lại nhìn hẳn mặc nữ trang, cảm giác thật kỳ quái.

Đường Chí Tụy thấy đầu Hạ Từ sơ song loa kè, môi son hồng, chân mang giày thêu, mặc váy ngắn xanh thiên thanh, dáng vẻ thật xinh đẹp, cũng không nhịn được nữa, che miệng lại cười “khanh khách” không ngừng nói: “Hạ thiếu gia mặc nữ trang cũng rất xinh đẹp nha, trách không được lúc trước ca ca ta bị người che giấu qua.”

Hạ Từ không tự nhiên giật nhẹ góc áo, vì bộ xiêm y này là của Hạ Viên, hẳn mặc bả vai có hơi chật, dường như toàn bộ thân hình đang bị trói chặt, bước chân hơi không nhấc lên được, lúc này nhẹ bước ra, lại bị Đường Chí Tụy cười, khuôn mặt sớm biến thành cà chua. diễn đàn Lê Quý Đôn...

Đội ra khỏi dịch quán, Thẩm Nguyên Chi và Tường Hoa An Đường Chí Lễ tất nhiên là cười ngửa, Hạ Từ đang phần nữ trang và Đường Chí Tụy đang phần nam trang tất nhiên phải ngồi xe ngựa. Xưa nay Hạ Từ quen bước nhanh, lúc này phải lên xe ngựa, lại quên lần váy bó hẹp, cất bước đi trước, lại bị nghiêng ngã. Đường Chí Tụy phần nam trang đơn giản, đi lưu loát, chợt thấy Hạ Từ đang lao đảo, nên vươn tay bắt lấy cánh tay hắn giữ thăng bằng.

Hạ Từ rơi vào đường cùng phải phần nữ trang, luôn có chút ngượng ngùng, lúc này sau khi ổn định lại nói một tiếng cảm ơn với Đường Chí Tụy. Đường Chí Tụy thấy lần váy hẳn hẹp, không thể nhấc chân lên xe ngựa được, cố nhịn cười nhấc nách hắn lên, để hắn mượn lực bước lên. Hi hi, hôm nay phần nam trang, lại đỡ lại năm, xem như bị người chiếm tiện nghi đã được đòi lại! Vui lòng đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Đội lên xe ngựa ngồi vào chỗ của mình, Đường Chí Tụy bỗng nhớ tới bộ dáng Hạ Từ giả nữ trang, không khỏi cắn môi cười thầm, chợt nghe Hạ Từ nói: “Chuyện trong điện hôm nay, kính xin công chúa thứ lỗi!”

Mặc dù người nhào vào ta, nhưng ta là nam tử hán, phải rộng lượng, câu xin lỗi, tóm lại vẫn là ta nói ra. Thấy Hạ Từ phần nữ trang xinh đẹp như vậy giọng nói lúc này lại trầm trầm, cảm thấy tâm lòng bao dung.

Muốn chết chắc, lại nói đến chuyện trong điện. Người không thể quên chuyện này sao? Đường Chí Tụy đang cười trộm, nghe được lời Hạ Từ nói, ý vào ánh sáng bên trong xe ngựa hơi tối không nhìn thấy rõ bóng dáng đối phương, thấp giọng nói: “Trong điện hôm nay có phát sinh chuyện gì sao? Sao ta đã quên rồi!” Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn sớm nóng lên. Hừ, dù sao ta sẽ không thừa nhận có phát sinh chuyện gì, chính người muốn nhớ thì cứ nhớ đi!

Hạ Từ lặng lẽ thở phào một hơi, đã quên thì tốt, ta chỉ sợ người mang thù đấy!

Thẩm Nguyên Chi thấy Hạ Từ và Đường Chí Tụy giúp đỡ nhau lên xe ngựa, đánh ánh mắt với Tường Hoa An, âm thầm đắc ý. Bỗng lại liếc mắt nhìn Đường Chí Lễ, không phải ta muốn mưu tính muội muội của người, thật sự là chuyện hai nước liên hôn là chuyện tiến hành tất yếu. Cùng với việc đưa cô nương nhà nhận thành tử gả đến nơi phương bắc lạnh lùng khiếp của các người, còn không bằng để công chúa các người đến phương nam giàu có và đông đúc của chúng ta. Huống hồ đều tự dịch trang, đứng cùng nhau cũng rất hài hòa, chính xác là một đôi uyên ương đấy!

Lại nói hôm nay là sinh thân của phu nhân Chu Khuông Chính, buổi sáng hai phu thê vào cung, buổi chiều lại vội vàng cáo từ trước quay về phủ mình đón khách. Có nhiều khách nhân dự yến hội trong cung, lại vội vàng đi yến hội phu nhân Chu Khuông Chính. Chu Khuông Chính nhận được tin nói Tam hoàng tử và công chúa muốn đến dự tiệc, chính đang lo trái lo phải, yến hội lúc này cũng tán đi không ít bóng người, đang lo lắng, sớm có âm vệ báo lại, nói là Đường Chí Lễ và Đường Chí Tụy đến dịch quán bãi phòng đám người Tường Hoa An. Chu phu nhân thấy Chu Khuông Chính nhíu mày, lặng lẽ hỏi đến cùng, cười nói: “Hôm nay trong cung thấy mọi người nước Nam Xương, đều là đẹp người đẹp nét. Nghe Hoàng hậu nương nương nói muốn bàn luận đến nước Nam Xương cầu hôn Hạ phủ, có điều hôm nay chỉ nhìn thấy công tử Hạ phủ, lại không thấy cô nương. Thấy công tử đó vô cùng tuấn mỹ, tuy tuổi còn nhỏ, lời nói hợp lý, tương lai hẳn có thành tựu. Ca ca đã như thế, muội muội chắc hẳn cũng không kém. Đội sau khi xong đại hội Tú Phàm, chúng ta nghĩ biện pháp mời huynh muội Hạ gia đến phủ, người làm cữu mẫu ta đây, cũng phải nghĩ cách nhìn xem nàng dâu ngoại tôn từ thế nào!”

Hai người trong lúc rảnh rỗi trong yến hội nói chuyện, lại nghe có người đến báo, nói Đường Chí Lễ cùng đám người Tường Hoa An đến đây, vội ngừng lại vội vàng đích thân nghênh đón.

Chu Khuông Chính vừa thấy đám người Đường Chí Lễ, cười sang sảng nói: “Không nghĩ tới điện hạ lại tới cùng với Tường thiếu tướng Thẩm Trọng nguyên.” Thiên kim Hạ phủ_Cổng Trà_diendanlequydon.com...

Chu phu nhân thấy Đường Chí Tụy dịch nam trang đi theo Đường Chí Lễ, lúc này chạy tới gọi cữu cữu cữu mẫu, phân biệt một chút nói: “Sao lại nghịch ngợm như vậy, còn dám cải nam trang đến đây?” Nói xong lại thấy Hạ Từ đang giả nữ trang, giật mình ngăn ra nói: “Chẳng lẽ đây là Viên cô nương, thật đúng là người và ca ca người lớn lên giống nhau như đúc. Tuy long phượng thai là cùng một lần bụng sinh ra, vẫn chưa nhìn thấy giống nhau như thế này đâu! Hôm nay ta chỉ thấy ca ca người, nói người đầu đầu không vào cung được, nói vậy lúc này đã khỏe hơn rồi! Mau mau vào thôi!”

“Hạ cô nương, xin mời!” Đường Chí Tụy thấy Chu phu nhân không nhận ra là Hạ Từ, nhịn cười kéo Hạ Từ nói: “Bậc thang hơi trơn, người cẩn thận chút!” Vừa dứt lời, đã thấy đôi giày thêu của Hạ Từ bị vẹo, thân hình đang nghiêng về bên phải, không chút nghĩ ngợi, bèn kéo lấy. Không nghĩ Hạ Từ không mang quen đôi giày thêu kia, bị Đường Chí Tụy dùng sức lôi, chiếc giày thêu lại trượt sang bên trái, cả người trực tiếp ngã vào trên người Đường Chí Tụy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: VỊT HOANG UYÊN ƯƠNG

Tướng Hoa An ở phía sau, nhanh tay lẹ mắt đưa tay đỡ Hạ Từ lên, đỡ hấn đứng vững, lại không để ý Đường Chí Tụy chạt vật lui ra sau vài bước, nói với Chu Khuông Chính và Chu phu nhân: “Hôm nay Viên cô nương đau đầu không đến trong cung, đêm nay mới tốt được chút, lại cùng điện hạ và công chúa đến phủ Chu đại nhân dự tiệc, lúc này sợ lại bị bệnh đau đầu nữa rồi.” Nói xong quay đầu nhìn Đường Chí Lễ nói: “Điện hạ, ngài xem...”

“Đã đau đầu, vậy trở về trước đi!” Đường Chí Lễ thấy mặt Hạ Từ đỏ rực, nghĩ lúc này hấn đang dịch trang, nếu thật đi vào phủ quốc cữu bị người ta nhận ra, cũng khó mà giải quyết, hiện giờ con tức của mình cũng vui đi, cũng không cần làm khó quá mức. Thản nhiên vui vẻ nói với Đường Chí Tụy: “Tự chúng ta vào đi!”

Chu Khuông Chính và Chu phu nhân vốn âm thầm gật đầu, lúc trước điện hạ đi Nam Xương quốc, cùng Viên cô nương này có vài phần duyên phận, đoán chắc cũng có chút giao tình. Hôm nay nàng đau đầu không đến trong cung, nhưng lại cùng điện hạ đi đến phủ quốc cữu này, cũng khó được. Lúc này nghe Tướng Hoa An nói, lại nhìn sắc mặt Hạ Từ, quả thật có chút không khỏe, cũng vội nói: “Cũng là không khỏe, nên nhanh đưa trở về, mời đại phu nhìn xem.”

Tướng Hoa An và Thẩm Nguyên Chi tạ ơn, giúp Hạ Từ lên xe ngựa, hai người che chở đi trở về. Trên đường nói: “Đường Chí Lễ cũng không làm quá mức, chỉ để Từ nhi đến cửa phủ thì thôi.”

“Chỉ có Chu đại nhân và Chu phu nhân gặp đệ, sau này bọn họ gặp Viên nhi, nếu có chút nghi hoặc, đệ cứ đổ đêm nay trước cửa phủ treo đèn lồng nhìn không rõ ràng thôi. Vạn lần đừng thừa nhận là dịch trang.” Tướng Hoa An cười ngựa vén màn xe lập tức dặn bảo Hạ Từ một câu, thấy hấn gật đầu, buông màn xe, quay đầu nói chuyện với Thẩm Nguyên Chi: “Đường Chí Lễ và Đường Chí Tụy sĩ diện, tự nhiên sẽ không nói lúc trước bị Từ nhi giấu điểm qua vài lần, việc Từ nhi dịch trang đêm nay, tất nhiên cũng sẽ không nói ra bên ngoài. Cũng yên tâm!”

Mới đến trước cửa dịch quán, đã thấy Tướng Hoa Khoan lại đang cảm áo choàng cổ nhìn xung quanh bên ngoài, thấy bọn họ đã trở lại, than một tiếng nói: “Viên nhi bảo Từ nhi vừa đến trước cửa phủ quốc cữu thì giả vờ đau đầu, nói như vậy sẽ không đi vào phủ quốc cữu, qua một lát sẽ trở về. Ta nghĩ bụng Đường Chí Lễ có chịu cho đi hay không đây, không nghĩ tới lúc này đã trở về. Dù sau Từ nhi không giống như lúc trước, nếu bị người nhìn ra là dịch trang, mặt mũi nên đặt đâu đây?” Nói xong vén màn xe, đỡ Hạ Từ đi xuống, lấy áo choàng phủ lên người hấn, đám lưng hấn nói: “Đệ vừa ra khỏi cửa, Viên nhi đã đứng ngồi không yên, ta lấy áo choàng cổ ra cửa chờ. Mau đi vào thay đổi trang phục, mặc như vậy thực mất mặt chết, cũng đừng để cô nương khác nhìn thấy.”

Hạ Viên đang ở bên trong nghe Hạ Từ đã trở về, thờ dài nhẹ nhõm, nhìn thấy hấn mặc nam trang đi ra, nhìn xem nói: “Vẫn là nam trang thuận mắt hơn, mặc xiêm y của muội, nhìn thấy không được tự nhiên!”

“Mặc xiêm y của muội, cảm giác ngực như không thở nổi vậy.” Hạ Từ uống vài ngụm trà, buông cái chén xuống lại dựa vào cái ghế nói: “Muội muội, muội lấy cái thắt xỏ đồ kia ghép lại xong đi, rồi đưa trả lại Đường Chí Lễ, về sau không có chuyện gì cũng đừng gặp hấn nữa. Đêm nay thực ép hòng ta rồi.”

Đang nói, Tướng Hoa Khoan tới gọi Hạ Từ và Hạ Viên cùng đi ra ăn cơm, cười nói: “Thật ra nhóm ma ma đã hầu hạ các cô nương khác ăn rồi, ta và Viên nhi lại không có tâm tư ăn cơm, chờ các người trở về, bây giờ cũng đói bụng rồi.”

Khi ba người đi tới trong phòng Tướng Hoa An thì cơm đã bày xong, nhưng không thấy Thẩm Nguyên Chi, vừa hỏi, thì ra hấn có chuyện quan trọng nên đi trước. Hạ Viên thấy trong phòng không ai hầu hạ, nên đứng lên chuẩn bị xới cơm cho bọn họ. Tướng Hoa An vẫy vẫy tay nói: “Tất cả mọi người đều có tay, muốn ăn cơm canh, tự mình làm lấy.”

Tướng Hoa Khoan sớm đã múc cơm cho mình, thấy Hạ Từ cũng múc rồi, cười ha ha nói: “Trong phủ chúng ta ăn cơm, luôn tự mình lấy. Đến phủ khác đều thấy bọn nha đầu chia thức ăn, ta nhìn mà phát ngấy, đồ ăn kia gấp đến gấp đi, cũng sớm nguội lạnh biến vị rồi, thật không biết tính gì nữa? Lúc đó khi dùng cơm ở phủ các người, thấy có một nha đầu chia thức ăn cho lão thái thái các người, gấp một cái trứng rơi xuống dưới đất, lão thái thái các người hơi giương mắt, nha đầu kia bị dọa đến mặt trắng bệch, ta thấy không đành lòng, gấp một cái khác cho lão thái thái các người. Lão thái thái các người nở nụ cười. Ai biết qua đi lão thái thái các người lại đưa nha đầu này cho ta, ta nhanh nhẩu nói ta ăn cơm đều tự mình làm lấy, không cần nha đầu chia thức ăn, có thể này mới không nói nữa.” Buổi nói chuyện làm tất cả mọi người đều nở nụ cười. Edit by diendanlequydon.com...

Lúc trước khi Hạ Viên đến phủ Tướng quân, nhìn thấy bọn họ đều tự xới cơm múc canh, cũng không cần người hầu hạ. Ngoại trừ có lão ma ma dọn dẹp lại phòng cho bọn họ, bên người một cái nha đầu cũng không thấy, lại thường thấy bọn họ sai khiến gã sai vặt. Lúc này thấy bọn họ đều tự xới cơm, cũng an tâm ngồi xuống.

Tướng Hoa An ăn cơm, thấy Hạ Viên còn chưa có lấy thức ăn, chia tay lấy bát không của nàng múc một cái đưa đến trước mặt nàng.

“Ồ, An ca ca, huynh múc quá đầy rồi!” Hạ Viên thấy Tướng Hoa An múc cơm cho mình còn cao hơn bát mỳ, ở giữa dâng lên một đồng lớn, nhận thấy bất kể là cầm đũa hay dùng thìa ăn, những hạt cơm kia đều có thể rơi trên bàn. Không khỏi có chút sững sờ, quả nhiên phải tự mình lấy cơm mới ổn.

Tướng Hoa An bung bát com lùa vài ngụm, thấy Hạ Viên tay trái cầm thìa múc một khối cá trong bát lên, chiếc đũa tay phải lại đang gấp hết hành, không khỏi hỏi: “Viên nhi, muội không thích ăn hành sao?” Ừm, lần này trở về khả năng thật phải đến phủ các nàng cầu hôn, lúc này hiểu biết nàng nhiều chút cũng không sai.

Hạ Viên cười nói: “Cá này là dùng gừng và hành nấu đến, để giảm bớt mùi, nhưng có tình muội lại không thích ăn gừng và hành, mỗi lần đều phải lựa đi những thứ này.”

Tường Hoa An găt đầu, gắp một khối thịt cá nhìn, thấy không dính hành, vươn tay đặt vào trong chén Hạ Viên.

Com trong chén thêm một khối cá, chiếc đũa Hạ Viên dừng lại, cúi đầu và com ăn cá, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt mọi người. Tường Hoa Khoan và Hạ Từ đã sớm nhìn thấy, hai người đều không biến đổi sắc mặt, rất ung dung, chính là cúi đầu và com, nhưng khéo miệng vừa mím vừa kéo.

Sau khi ăn xong com ma ma đi vào thu dọn, lại có người khác dâng trà lên, nhàn thoai vài câu. Tường Hoa Khoan mượn cơ hội kéo Hạ Từ đi ra ngoài, chỉ để lại Hạ Viên và Tường Hoa An một mình trong phòng.

Hạ Viên uống trà xong, buông cốc xuống cũng chuẩn bị cáo từ ra khỏi phòng, lại nghe Tường Hoa An nói: “Viên nhi, muội thích kiểu người gì?” Tuy rằng chuẩn bị đến phủ các nàng câu hôn, nhưng vạn nhất tiêu cô nương nàng kỳ thực không thích mình thì sao? Thừa dịp không có ai, hỏi thăm trước một chút. Tường Hoa An hạ quyết tâm, mới hỏi ra, nhìn thấy mặt Hạ Viên đỏ ửng, đúng là sắc mặt ngày ấy mình cho rằng nàng bị gió sông thổi đỏ. Ôi, thì ra là nàng mặt đỏ thẹn thùng, không phải bị gió sông thổi. Thế mà lúc đó mình lại lấy lo hội mạnh mẽ bôi lên mặt nàng. Tường Hoa An hiểu rõ, bỗng nhiên tay chân có chút luống cuống, “Khụ khụ” một tiếng nói: “Huynh chỉ tùy tiện hỏi, muội không cần đáp.” Thiên kim Hạ phủ_Cổng Trà_hoacodat_diendanlequydon.com

Hạ Viên cảm giác mặt mình như đang phát sốt, âm thầm oán trách bản thân, đáng ghét, da mặt sao lại mỏng như vậy, động một cái liền đỏ? Nhanh chóng liếc mắt nhìn Tường Hoa An, nhìn thấy ngón tay hẩn vô ý thức gõ mặt bàn, dáng vẻ như đang dăm chiêu. Vợ vàng nói: “Muội trở về phòng đây!”

“Đợi một chút!” Tường Hoa An phục hồi tinh thần lại, ý bảo Hạ Viên ngồi xuống, bỗng nhiên như ảo thuật xuất ra một cái khăn tay, mở khăn tay ra, lại là một khối bánh mè vùng vàng óng ánh.

Đây là cho mình sao? Hạ Viên nhìn khối bánh mè vùng, dường như có thể nghe thấy mùi thơm của mè vùng nữa, ngoài ngạc nhiên còn có chút cảm động, thế mà trừ cái bánh mè vùng cho mình ăn, này... trái tim bé nhỏ đập loạn như nai con, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng.

“Hôm nay dự tiệc trong cung, nhìn các loại trà bánh rất tinh xảo, nhớ muội rất thích ăn bánh mè vùng này, gói một cái mang về cho muội.” Tường Hoa An đưa bánh mè vùng qua: “Một đường đi đến Bắc Thành quốc này, khó được trong cung thiết yến, muội không có tiền cung, ít nhất cũng ăn một chút bánh trong cung bọn họ.” Made by diendanlequydon.com....

“Cảm ơn An ca ca!” Hạ Viên đưa hai tay nhận cả bánh và khăn, nhìn cái khăn tay, bỗng nhiên biến sắc, đây rõ ràng là chiếc khăn tay mấy ngày trước Sứ Duyệt mới thêu, thế nào lại vào trong tay An ca ca rồi? Hay là...

“Sao vậy?” Tường Hoa An thấy Hạ Viên gỡ khăn tay nhìn kỹ, không khỏi bật thốt lên nói: “Khăn tay này ta thấy rất sạch, cũng không dính bần bánh mè vùng.”

“Muội nhìn thấy thêu con vịt hoang rất đẹp!” Hừ, thế mà lại đưa một cái khăn tay thêu uyên ương, buồn cười, Hạ Viên có chút tức giận bất bình.

“Đây không phải là uyên ương sao, nhìn thế nào thành con vịt rồi?” Tường Hoa An gãi gãi đầu, mở một góc khăn tay, thấy đúng thật là đầu uyên ương, chính mình cũng không có nhìn lầm, không khỏi cười nói: “Viên muội, buổi tối muội đừng thêu nữa, bị hoa mắt rồi đó.”

“Là uyên ương ư!” Hạ Viên kéo dài giọng, thấy dáng vẻ Tường Hoa An giống như không hiểu gì cả, trong lòng thầm hằm hừ, khăn tay uyên ương đã nhận rồi, còn vờ vịt không hiểu? Một tiểu ca ca còn bảo mình đến phủ Tướng quân tị nạn, tránh đến lúc đó bị buộc lấy chồng xa tận Bắc Thành quốc! Xem ra không hi vọng rồi, người ta đã nằm trong tay Sứ Duyệt rồi.

Thấy Hạ Viên cầm bánh mè vùng, tay cầm khăn ném trả lại cho mình, vợ vàng chạy, Tường Hoa An mờ mịt, đây là thế nào?

Tường Hoa Khoan ở trong sân thấy Hạ Viên vợ vàng đi ra ngoài, ngay cả chào hỏi cũng không nói tiếng nào với hẩn vợ vàng bỏ đi, nên đi vào hỏi: “Viên muội sao vậy?”

Tường Hoa An nhìn cái khăn tay trên bàn, buồn bực nói: “Nàng tranh luận cùng ta trên chiếc khăn tay này là thêu cái gì, rõ ràng là uyên ương, nàng cứng rắn nói là con vịt hoang, nói xong còn vung khăn tay ném trả lại ta, quay đầu bỏ chạy.”

“Khăn tay này là của ai? Thường ngày không thấy huynh dùng qua cái này.” Tường Hoa Khoan nhìn chiếc khăn tay, thấy thêu rất tiên diễm, lắc đầu nói: “Thấy chính là nữ tử mới dùng thứ này.”

“Đây là khăn tay của Sứ Duyệt.” Tường Hoa An nói, cất giọng gọi một ma ma tới, bảo nàng giặt sạch khăn tay, rồi đưa lại cho Sứ Duyệt. Một bên nói với Tường Hoa Khoan: “Khi chúng ta ở trong cung dự tiệc, vì thấy Từ nhi vui vẻ ăn bánh mè vùng, ta nhớ đến Viên nhi cũng thích ăn, bánh mè vùng trong cung làm ra lại càng thơm hơn bánh bình thường, bèn nghĩ mang một khối ra ngoài đưa cho Viên nhi ném thử. Từ nhi thường ăn bánh mè vùng, cũng nói muốn lấy một chiếc khăn tay gói một khối mang ra ngoài, có điều trên người chúng ta nào có mang khăn tay chứ? Vì Từ nhi và Sứ Duyệt ngồi gần nhau, hỏi nàng mượn chiếc khăn tay này gói bánh mè vùng lại. Sau đó nhét bánh này vào trong người ta mang đi ra ngoài.” Tường Hoa An nói xong có chút ngẩn người, Hoa Khoan chỉ hỏi qua một câu, mình cần giải thích rõ ràng như vậy làm chi?

Tường Hoa Khoan nghe Tường Hoa An đột nhiên thao thao bất tuyệt giải thích sự tích của chiếc khăn, có chút không hiểu, tự đi uống ít nước, lúc này mới nói: “Ca ca, Sứ Duyệt hiện đang rất ái mộ huynh, đồ gì đó của nàng huynh vẫn không nên mượn.” BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN ĐƯỢC CHUYỂN NGỮ BỞI DIỄN ĐÀN LÊ QUÝ ĐÔN. Vui lòng không sao chép. Cảm ơn....

Tường Hoa An găt găt đầu, nhớ tới sắc mặt Hạ Viên khi nhìn thấy khăn tay, trong lòng “” vang lên, khăn tay này chính là gì gì đó của nữ hài tử, không lẽ nàng nghĩ là nữ tử khác đưa khăn tay cho mình rồi sao? Mặc dù nàng còn nhỏ, nhưng mình đã quyết định về nước liền đến phủ nàng câu hôn, chuyện khăn tay này, sáng mai phải nói rõ với nàng mới được.

Chương 54: ĐƯA KHĂN TAY

“Sử cô nương, Tướng thiếu tướng đưa ta khăn tay này trả lại cho ngài.” Tối hôm qua Lý ma ma cầm khăn tay giặt, vội hong khô, sáng sớm cầm xuống dưới, tìm được Sử Duyệt đưa lại, “Kiểu thêu uyên ương này thực sáng, có điều...” Lý ma ma ngập ngừng một chút, cuối cùng không nhịn được nói: “Sử cô nương, có lẽ chuyện này ta không nên nói, nhưng cuối cùng ta và bà vú ngài có chút giao tình, trước khi đi nàng cứ mãi nhờ vả ta quan tâm ngài, cũng không thể không nói. Chiếc khăn uyên ương có đôi này, từ trước đến nay không thể thêu thường dùng hàng ngày được. Nếu thêu rồi, tất nhiên phải cất giữ kỹ. Ngài ngược lại, cho mượn lung tung, bị người ta bừa bãi lấy gói cái bánh, đưa cho ta đây mỡ dầu. Tối hôm qua ta đã chà giặt rất nhiều, uyên ương thêu trên khăn tay cũng phai màu hơn phân nửa rồi, đây cũng không phải là có lòng tốt.”

Sử Duyệt vừa thấy là Lý ma ma bạn tốt với bà vú mình tới, đã vội vàng điu bà ngồi xuống, nhận lấy khăn tay con, mới chịu đi châm trà, nghe lời nói của bà xong, cũng có chút sợ hãi, sau một lúc lâu mới nói: “Ma ma dạy phải. Từ nhỏ đến lớn, nương ta theo cha ta đi nhậm chức, cũng không có dạy ta như vậy. Sau khi về kinh, không hơn hai năm lại mất. Việc này, đều dựa vào bà vú nói cho ta biết. Ma ma và bà vú là bạn tốt, tự nhiên thay mặt bà vú nói thật cho ta nghe. Nay phải cảm ơn ma ma!” Ngừng một chút lại nói: “Vị mấy ngày trước ta ở trên thuyền buồn chán, thấy Viên nhi dùng thêu thất sắc thêu ra chim hoàng oanh nhìn rất tiên diễm, nên cùng nàng học cách thêu, nhất thời muốn thêu nhìn hiệu quả thế nào, bèn thêu đôi uyên ương này lên khăn tay. Hôm qua khi tiến cung, thuận tay mang trên người. Vì Từ nhi nói mượn cái khăn tay, hấn còn nhỏ, ta chỉ xem hấn như một tiểu hài tử, cũng không nghĩ nhiều như vậy, để hấn mượn. Ai ngờ hấn cầm gói bánh mè vừng, lại đưa cho Tướng Hoa An cất lấy, ta cũng không thể nói gì nữa.”

Lý ma ma thấy Sử Duyệt không làm cao kiêu cách như tiểu thư, nên cũng thật lòng nói chuyện với nàng, cũng có chút buông lỏng, cũng có tâm tư tương trợ một hai cho nàng. Nếu Sử Duyệt có chuyện tốt, bà vú nàng tự nhiên cũng đi theo, cũng có thể hưởng chút phúc già. Mình và bà vú nàng quan hệ không nông, đến lúc đó bản thân mình còn có nữ nhi nữ tể có chuyện gì, tất nhiên nàng sẽ giúp đỡ một phen. Nghĩ như vậy, bèn thấp giọng nói: “Khăn tay này nếu đưa tới trong tay Tướng Hoa An rồi, cầm về lại như vậy thật không ổn, nếu ngài có chủ ý rồi, đưa ra cái gì đó rồi cũng nên làm cho người ta nhận lấy.”

Làm sao Sử Duyệt không hiểu lời nói của Lý ma ma..., lúc này mặt đỏ ửng, thấp giọng nói: “Cũng đã cầm về rồi, còn đưa đi như thế nào đây? Hướng hồ, nếu hấn không chịu nhận lại thì phải làm sao? Chỉ sợ lại mất mặt thôi.” Nàng vốn là người mạnh mẽ, lúc này nói chuyện, trong lòng lại một mảnh thê lương. Thân nương không có, tự mình nghĩ muốn gả cho gia đình tốt, bèn chuyển khăn tay cho người mình tương tư sao lại ra nông nổi thế này? Nếu Tướng Hoa An có lòng, khăn tay này tất nhiên sẽ không đưa trở về, nay đưa về rồi, còn đưa lại lần nữa, chỉ sợ chỉ mất mặt mình thôi!

“Theo ta thấy, Tướng thiếu tướng kia mọi chuyện đều xuất sắc, chính là dụng tới chuyện nam nữ, đầu óc thực ngốc nghếch rỗng rỗng, người kiểu này, thì cô nương phải thật lớn mật, dù chủ động, thế mới đất thủ. Lý ma ma từng trải nhiều, lúc này dạy Sử Duyệt: “Ngài nhìn Tướng quân phu nhân lúc trước xem, còn không phải đứng giữa đường đón ngửa, có thế này mới gả đến phủ Tướng quân sao? Ngài lại nhìn Phó tướng phu nhân đi, nghe đầu lúc trước cũng là ở trong vườn Hạ phủ xảo nghệ được Tướng phó tướng, không biết đánh bạo nói gì đó, sau này chẳng phải Tướng phó tướng đến Hạ phủ cầu hôn sao? Theo ta thấy, Tướng thiếu tướng này tính khí còn chưa mở, ngài chỉ cần...” Ghé qua lỗ tai nói một phen.

Sử Duyệt nghe xong mặt tương đỏ như máu, cắn môi nói: “Nếu không thành, chỉ sợ sau này cũng không còn mặt mũi nào nữa. Việc này để ta ngẫm lại đã.”

“Lúc này mọi người đều ở trong dịch quán, sớm gặp tới đùng, đúng là một cơ hội tốt. Ngài nghĩ xem, qua thời gian này, cũng không có khách sạn nào như thế này.” Lý ma ma thấy sắc mặt Sử Duyệt hơi do dự, lại ghé người qua nói: “Đợi đại hội Tú phẩm xong xuôi về nước, ngài làm gì còn cơ hội cùng Tướng thiếu tướng một mình một chỗ nói chuyện? Ta nói chứ, ngài cứ lớn mật làm thử xem. Nếu thành, sau khi về nước ngài cứ chờ làm thiếu tướng phu nhân, nếu không thành, sớm bỏ tâm tư này, không cần lại liếc nhìn hấn nữa.”

Tay Sử Duyệt vịn vịn khăn tay, cúi đầu sau một lúc lâu nói: “Chuyện này thành hay không, vẫn nhờ ma ma vịn lần không cần nói ra ngoài.”

“Tất nhiên rồi, ta cũng không phải là người lảm miệng.” Lý ma ma đáp: “Lần này người đi theo, ngoại trừ Tướng thiếu tướng, cũng có vài người xuất sắc. Nếu chuyện Tướng thiếu tướng không thành, ngài lại không kén cá chọn canh, dứt khoát chọn ra một người trong những người đó. Ta và ngài chấp nói lương duyên, nửa điểm không dấu vết liền buộc thành. Hơn hấn việc đến lúc đó để kể mẩu ngài an bài cho, cũng không biết rơi đến chỗ nào.”

Khi Sử Duyệt ở trên thuyền làm sao không có ý hỏi tâm tư Tướng Hoa An, chính là mỗi lần đều thấy Tướng Hoa An mặt lạnh, rốt cuộc trong lòng không nắm rõ. Lúc này nghe được lời nói Lý ma ma..., can đảm cũng tăng lên. Đúng, thật không được, cũng biết được tâm tư Tướng Hoa An, vậy thì hướng mắt đến người khác, như thế nào cũng tốt hơn một chút so với việc để kể mẩu chọn cho mình. Lúc trước diệt nhi kể mẩu đến phủ, ánh mắt nhìn mình đều lộ ra vẻ ghê tởm, nếu kể mẩu bàn bạc với phụ thân, lại không hỏi mình tiếng nào, đã hứa cho cái diệt nhi kia, đến lúc đó có khóc cũng muộn rồi. Không bằng nhân dịp này mưu tính cho bản thân. Nghĩ như vậy, cũng định thần nói: “Hôm nay cảm ơn ma ma chỉ giáo, tương lai sẽ có lúc báo đáp ơn ma ma.”

“Cũng không phải hiếm đồ ngài báo đáp, chỉ vì ta và bà vú ngài là tỷ muội, mới lớn mật nói chuyện này.” Lý ma nhìn xung quanh bốn bề yên lặng, nói thêm vài câu, thế này mới vén váy đứng lên, sai bước đi.

Lại nói Tướng Hoa An sáng sớm mới thức dậy, vừa dùng xong điểm tâm, đã có vị quan châm công cục Bắc Thành quốc đến thương nghị chuyện năm ngày sau sẽ an bài tử nữ ra cửa dự đại hội Tú phẩm. Đợi quan viên kia đi ra ngoài, ngồi một lúc trên ghế nhìn danh sách hành trình an bài, nghe có người

gỗ cửa, hần tưởng đám người Hạ Từ, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Vào đi!” Lại nghe đối phương nũng nịu hô một tiếng An ca ca, ngẩng đầu nhìn thấy là Sứ Duyệt, thân nhiên nói: “Sứ cô nương có chuyện gì sao?”

“An ca ca khăn tay muội có thù vùi sợi, nếu cái này huynh đã dùng qua, không bằng để lại cho huynh dùng đi!” Sáng nay Sứ Duyệt tốn công trang điểm rực rỡ, lúc này thấy Tường Hoa An vẫn không liếc mắt nhìn nàng, cảm thấy có chút khiếp đảm, có điều mấy lời nói Lý ma ma vẫn còn bên tai, cố lấy dũng khí đưa qua cái khăn tay thù uyên ương kia nói: “Khăn tay này dù thù không tốt lắm, nhưng dù thô ráp cũng không đến nỗi xấu. Nếu An ca ca không chê, sau này thù tốt hơn sẽ mang lại đây.”

Tường Hoa An giương mắt thấy Sứ Duyệt cầm khăn trong tay đúng thực là khăn tay ngày hôm qua gói bánh mè vừng, nhớ tới sắc mặt Hạ Viên, có chút hiểu rõ, Sứ Duyệt gấp mặt đưa khăn tay, cùng với hôm qua Hạ Từ mượn khăn tay nàng gói bánh mè vừng hàm ý khác nhau rất lớn. Lúc này rũ mắt xuống nói: “Ta xưa nay cũng không dùng thứ này, chính muội cất dùng đi!”

Mình đã làm đến mức này rồi, sắc mặt Tường Hoa An vẫn lạnh lùng như vậy, tùy ý để bản thân mình duỗi tay đưa tới trước mặt hần, cũng không thèm nhìn tới. Lúc này toàn bộ dũng khí Sứ Duyệt phải dùng mất nửa ngày mới có điều tiêu tan hết, đỏ mặt xông ra cửa. Vọt qua viện, ra phòng ngoài, không để ý dẫm vào trên người một người, nàng muốn tránh né, chân lại trượt, nên té ngã xuống dưới đất, cũng không thèm nhìn là ai, chỉ lấy khăn tay che mặt lại, nước mắt ào ào chảy ra.

“Cô nương, cô té ngã có đau không?” Người tới chính là tỷ phụ (anh vợ) Hạ Thành - Nghiêm Mông, lúc này đang đến Bắc Thành quốc du ngoạn, nghe nói Thẩm Nguyên Chi và Tường Hoa An đang ở dịch quán, vội tới gặp, không nghĩ vừa đi vào viện, lại bị một cô nương xinh đẹp dẫm đầu vào người mình, lúc này đang ngã dưới đất lấy khăn tay che mặt, bả vai co rúm, dường như đang khóc. Không khỏi nhảy dựng lên, đành hỏi: “Bị thương chỗ nào rồi? Thế này nên thỉnh đại phu tới nhìn đi thôi!” Vì thị vệ đã đi vào thông báo với Tường Hoa An, lúc này bên phòng ngoài cũng không có ai khác, hần thật nóng nảy, chà xát tay thật không biết có nên nâng Sứ Duyệt lên hay không.

“Ta không sao!” Sứ Duyệt dùng khăn tay lau nước mắt, bàn tay chống xuống đất đứng dậy, vừa nhắc mắt bỗng ngẩn ra, gọi: “Nghiêm ca ca!”

Nghiêm Mông nhìn một chút, “Ồ” một tiếng nói: “Ngươi là Sứ muội muội! Chỉ mới mấy năm không gặp, thế mà trưởng thành rồi!”

Nhạc mẫu Hạ Thành – Sứ Đình vốn là nữ nhi thứ xuất của Sứ phủ, sau khi Sứ đình đến phủ gia, vị hôn phu này một đường thẳng quan phát tài, mấy nữ nhi cũng gả tốt, về nhà mẹ đẻ rất có thể diện. Chỉ là có một việc Sứ Đình không hoàn hảo, chính là chính mình không sinh được nhi tử, không thể làm gì khác hơn đành nhận nhi tử của một vị thiếp nuôi trên danh nghĩa mình, vị nhi tử này chính là Nghiêm Mông. Tuy Nghiêm Mông là thứ xuất, nuôi dưới danh nghĩa của mẹ cả, cũng chăm chỉ học tập, có chút văn danh, năm nay vừa mười sáu, lại cao với không tới thấp lại chẳng xong nên còn chưa có hôn phối. Vì trước đây hần thường đi theo Sứ Đình đến Sứ phủ, cùng Sứ Duyệt rất quen thuộc. Có điều kể từ khi phụ thân Sứ Duyệt đón kế thất, kế thất kia và Sứ Đình không hợp nhau, mấy năm nay Sứ Đình đến Sứ phủ cũng chỉ gặp những tẩu tử khác, lại lười gặp kế thất kia, thế là cũng không còn gặp Sứ Duyệt nữa.

Nghiêm Mông bất chợt gặp Sứ Duyệt, không khỏi vô đầu nói: “Lúc trước nghe tuyển mười vị tú nữ, trong đó có một người chính là Sứ muội muội, chỉ không nghĩ tới muội sẽ dẫm đầu vào thế này.” Vì thấy hốc mắt Sứ Duyệt đỏ hồng, nên hỏi: “Vừa rồi mới vừa ngã đau lắm sao? Nhìn thấy muội khóc!”

Sứ Duyệt quanh co vài tiếng, nghe thấy Nghiêm Mông là tới gặp Tường Hoa An, lại nói thêm một câu, thế này mới xoay người đi. Đi được vài bước, lại ném khăn tay đang cầm xuống dưới đất, dùng chân dẫm mấy cái, mũi chân chà xuống, đập đến góc khăn, cũng không quay đầu lại đi ra phòng ngoài.

Nghiêm Mông đi vài bước, quay đầu nhìn Sứ Duyệt, thấy bóng dáng nàng thấp thoáng bên phòng ngoài, gió thổi qua, bên phòng ngoài có một vật nhẹ nhàng bay bay tới, bỗng híp mắt nhìn xem, mơ hồ hình như là khăn tay Sứ Duyệt vừa mới cầm. Hần cũng sốt xoay người đi vài bước cầm lấy khăn tay, thấy trên mặt dơ bẩn một mảng, chỉ thù đôi uyên ương còn sáng rõ, suy nghĩ một chút, nhét vào trong ngực. Ừm, một lát nữa sẽ đi tìm Sứ muội muội, đưa khăn tay này cho nàng là được.

Tường Hoa An thấy Nghiêm Mông đến đây, tất nhiên đi ra cửa nghênh đón, dâng trà lên, hai người nói chuyện một phen. Vì nghe Nghiêm Mông nói đến Sứ Duyệt, Tường Hoa An cười nói: “Nói tới, Sứ cô nương cũng là biểu muội của ngươi rồi, lúc này cũng tới tham gia đại hội Tú phẩm, tha hương đãi khách, các nàng đều hơi chút nhưng nhớ người thân, ngươi là biểu ca có phải nên quan tâm nàng chút?”

Nghiêm Mông cười nói: “Vừa rồi gặp nàng ở phòng ngoài, cũng không có nói gì. Bây giờ phải nhờ vị ma ma tới nói trước một tiếng, ta sẽ đi qua gặp nàng một chút!”

Lại có một ma ma mang Nghiêm Mông đi gặp Sứ Duyệt. Tường Hoa An bận rộn cả một buổi sáng, lúc này mới rảnh rang, bỗng nhớ tới tới hôm qua Hạ Viên hiểu lầm chuyện khăn tay kia, lại gọi một ma ma mời Hạ Viên đến đây.

Hạ Viên đang ở trong phòng ngăn người, nghe Tường Hoa An mời nàng đi qua, nhớ tới hôm qua nhìn thấy cái khăn tay kia, mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng vẫn sửa sang một chút rồi đi qua.

“An ca ca, có chuyện gì sao?” Hạ Viên vừa đến trong phòng Tường Hoa An, thấy hần vẫy tay cho ma ma đi xuống, mắt không khỏi tròn trĩnh, trong lòng suy nghĩ đủ loại Tường Hoa An và Sứ Duyệt, lại tưởng tượng bộ dáng trai tài gái sắc. Đột nhiên một ý niệm bỗng dâng lên trong đầu: Đừng nói Tường Hoa An cho mình là tiểu hài tử để cho mình đưa tín vật cho hần và Sứ Duyệt nhé? Theo mô típ thông thường, đều là tiểu nha đầu hoặc tiểu đệ đệ muội muội... giúp đỡ cho những đôi nam nữ uyên ương vụng trộm đưa tín vật cho nhau. Tổng nhìn đến trong mười vị tú nữ, chính mình lại nhỏ tuổi nhất, ừm, còn hơi thông minh, là người truyền tín vật thích hợp nhất. Nàng càng suy nghĩ càng cảm thấy có thể, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi trầm xuống, gắt gao nhứ chặt.

Tường Hoa An rót một ly trà đưa cho Hạ Viên, thấy khuôn mặt nàng nhỏ nhắn trắng nõn, cúi đầu nhận lấy cái cốc để trên bàn trà, cũng không nhìn lấy mình một lần, cảm thấy hơi buồn cười. Chẳng lẽ thật sự hiểu lầm chuyện khăn tay, sau đó tức giận?

Tiểu nha hoàn, tiểu đệ đệ, tiểu muội muội, những người này đều là diễn viên phụ, người tiểu nhân, người qua đường Giáp, chuyển xong tín vật rồi rời đi, có chút không hay ho còn phải gánh tội thay. Minh tuyệt đối không thể làm vật hi sinh như thế. Hạ Viên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, vẻ mặt kiên định.

“Viên nhi!” Tường Hoa An trước tiên giảm nhẹ giọng kêu lên một tiếng, moi ruột moi gan phải làm thế nào mới nói rõ ràng chuyện khăn tay này.

Nào, nào, mau nói ra nội dung chủ đề bảo tiểu hải tử làm người đưa tin, truyền tín vật ra đi! Hạ Viên bất động thanh sắc, trong lòng quyết định nếu Tường Hoa An có yêu cầu này, nhất định phải dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt. Lại nghe Tường Hoa An nói: “Muội đưa ta một cái khăn tay được không?”

“Không được!” Hạ Viên vừa nghe Tường Hoa An nói chuyện, không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, hừ, muốn ta giúp người truyền tín vật, tuyệt đối không được! Vừa nói xong, thế này mới phản ứng kịp, Tường Hoa An bảo bản thân mình đưa khăn tay cho hắn, không phải bảo mình giúp đưa tín vật đi. Đôi mắt đen nhánh tròn tròn, ngạc nhiên nói: “Huynh mới vừa nói cái gì vậy?”

“Ta nói, muội đưa một cái khăn tay cho ta được không?” Giọng nói Tường Hoa An rất ôn nhu, nhìn Hạ Viên có chút bất đắc dĩ, vừa mới bị cự tuyệt, lại thỉnh cầu một lần cũng được, nếu còn bị cự tuyệt, e hèm, quên đi.

“Cái khăn tay gì?” Lúc này Hạ Viên đang nghĩ tới cái khăn tay uyên ương hôm qua, ngẩng đầu không chút nghĩ ngợi nói ngay: “Không phải Sứ Duyệt đã đưa cho huynh một cái sao?”

“Ta đưa lại cho nàng ta rồi!”

“Sao huynh tùy tiện nhận lấy khăn tay người ta rồi lại tùy tiện trả lại?”

“Ngày hôm qua Từ nhi mượn khăn tay Sứ Duyệt gói bánh mè vừng, bánh mè vừng muội ăn xong, khăn tay cũng trả lại cho nàng ấy.” Tường Hoa An nói xong, thấy sắc mặt Hạ Viên cũng hòa hoãn hơn, khoe miệng hơi vênh, vội nói: “Muội đưa ta khăn tay, về sau gói này nọ cũng không cần mượn người khác!”

“Vậy không bằng huynh trực tiếp mua cái khăn tay luôn mang bên người, gói cái gì cũng được!” Hạ Viên nghe Tường Hoa An nói có chút ngây ngô, nhin không được cười trộm, bảo ta đưa người khăn tay thì đưa khăn tay, còn nói gì mà lấy ra gói này kia?

“Nếu muội không chịu đưa thì thôi!” Tường Hoa An có chút uể oải, mặt cũng không lộ vẻ khác thường gì, nhỏ giọng nói: “Sáng mai ta ra ngoài mua cái khăn tay có sẵn cũng được.”

“Muội khi nào nói không chịu tặng?” Hạ Viên vội vàng biện bạch, bỗng thấy trên mặt Tường Hoa An hơi có ý cười, mắt sáng long lanh, không khỏi quần bách, vội đứng lên nói: “Muội đi đây!” Hắn đang đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn. Vui lòng không sao chép. Cảm ơn....

“Ta chờ khăn tay của muội đó!” Ở phía sau Tường Hoa An giương giọng nói: “Thêu một cặp vịt hoang con là được!”

Huynh là sợ người khác không nghe được hay sao vậy? Khuôn mặt Hạ Viên lại đỏ rực, thoát cái chạy mất không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: TRAO ĐỔI TÍN VẬT

Nghiêm Mông theo ma ma đến trước cửa phòng Sứ Duyệt, vì nơi đây là dịch quán, không giống với khuê phòng, thêm nữa là đất khách quê người, tất nhiên không chú ý nhiều như vậy, ma ma đi vào nói một tiếng, đi ra mời Nghiêm Mông vào.

“Nghiêm ca ca, mời ngồi!” Sứ Duyệt dường như vừa rửa mặt, trên mặt không son phấn, chỉ vấn sơ tóc, nhìn có chút điềm đạm đáng yêu. Nói một ít lời, Nghiêm Mông bèn lấy khăn tay từ trong người đưa tới nói: “Sứ muội muội, đây là khăn tay của muội đánh rơi, ta nhặt lại cho muội này.”

Sứ Duyệt vừa thấy khăn thay dơ bản một mảnh, mặt khê biến nói: “Cái này đã vứt bỏ rồi, Nghiêm ca nhặt lại làm gì?”

“Tuy là bị bẩn, nhưng chất vải và thêu uyên ương đều vô cùng tốt, sao lại ném?” Châm công cục là công việc béo bở, thời gian này phụ thân hắn đang cho hắn trải nghiệm, đợi năm sau hắn sẽ đến châm công cục nhận một chức vị, bởi vậy đối với mấy kiểu vật thêu cũng có chút nhận thức. Lúc này nhìn thấy Sứ Duyệt thêu khá bắt mắt, chất liệu khăn tay cũng là thượng đẳng, tuy có chút dơ bẩn, nhưng nhìn thấy cũng không sao cả, vẫn còn mới tinh, không khỏi nói: “Thêu uyên ương nhìn bắt mắt thế này, có thể thấy rất dụng tâm, sao lại tùy tiện ném chứ?”

Trong lòng Sứ Duyệt bây giờ tràn đầy ủy khuất, hận mình sao không ném khăn tay này xa hơn chút, có điều Nghiêm Mông truy hỏi như vậy, không thể không đáp, nhỏ giọng nói: “Hôm qua tiến cung, muội mang theo khăn tay này đi vào, bị Từ nhi mượn gói bánh mè vừng mang ra ngoài. Làm cho dính đầy dầu mỡ, sau này bảo ma ma giặt sạch đưa muội. Muội thấy khăn tay này đã bị bọn họ cầm rồi, đơn giản không muốn nữa.”

“Sử muội muội đã không cần, vậy đưa cho ta là được!” Nghiêm Mông cũng không ngại khăn tay có hơi dơ, tay nắm chặt nói: “Ta còn chưa thấy qua khăn tay nào tinh xảo như vậy đâu!”

“Này...” Trong lòng Sử Duyệt nhảy dựng, chiếc khăn thêu uyên ương này ném đi cũng không có việc gì, bây giờ nếu đồng ý tặng Nghiêm Mông, còn không biết xảy ra chuyện gì nữa, nhất thời sốt ruột nói: “Nếu muốn đưa Nghiêm ca khăn tay, cũng phải đưa một cái mới. Này đã bản thành như vậy, cũng không tiện đưa cho.”

“Ta thấy này được rồi!” Nghiêm Mông thấy mặt Sử Duyệt hơi nhuộm hồng, có chút nhớ tới lúc nhỏ cùng nàng chơi trò chơi giả tân nương tân lang, cùng nàng trộm son phấn người lớn giả bôi trên mặt giả làm tân nương, mắt to chớp động, cười kiêu ngạo. Nghe nói mấy năm nay cùng kẻ mẫu bất hòa, ăn không ít mệt, bây giờ nhìn thật đúng là chịu nhiều chèn ép, không khỏi cảm thấy thương tiếc, tay lấy lại khăn, nhét vào trong ngực nói: “Ta cảm lại giặt một chút là ổn.”

Sử Duyệt tro mắt nhìn tay Nghiêm Mông cầm khăn nhét vào trong ngực, không biết thế nào, mũi bỗng nhiên cay cay, bản thân dè dặt cẩn trọng đưa khăn tới trước mặt Tường Hoa An, Tường Hoa An ngó cũng không thèm ngó một cái. Minh lại ném khăn tay xuống dưới đất dẫm mấy phát, nhìn thật bản thủ, Nghiêm Mông lại xem như bảo bối cất đi. Khác nhau thế này, cũng là do thái độ và tâm ý của hai người đối mình hoàn toàn khác nhau.

Nghiêm Mông thấy Sử Duyệt cúi đầu, không còn đáng vẻ phần khởi hoạt bát như lúc nhỏ, nhin không được hỏi: “Nghe nói kẻ mẫu muội và muội...” Đang nói bỗng vội ngừng lại, việc này biết là được, cần gì hỏi nhiều. Bây giờ nàng cũng đã mười bốn tuổi, chỉ cần hứa cho người, qua năm gả đi, tất cũng không còn nhìn sắc mặt của kẻ mẫu nàng nữa. Nghĩ như vậy, bỗng nhiên lại sờ khăn tay trong lòng, trên mặt có chút hồng thắm, đứng lên nói: “Cũng không còn sớm, ta đi trước. Đến ngày muội tham gia đại hội Tú phẩm, ta lại đến cổ vũ cho muội.”

“Nghiêm ca ca, khăn tay này huynh vẫn nên đưa muội đi!” Sử Duyệt thấy Nghiêm Mông sờ đến chiếc khăn tay, trên mặt rõ ràng là vẻ quý trọng, cảm thấy ngũ vị tạp trần, lại nhớ tới lời nói ma ma, nói lúc này không mưu tính cho chính mình, sau khi về nước sẽ bị kẻ mẫu tùy tiện hứa cho người, lúc đó cũng chỉ có thể nhận mệnh mà thôi. Lúc này định thần lại, Nghiêm Mông ngoại trừ không phải do dòng chính sở sinh, những phương diện khác lại đều xuất sắc, lại là người chơi cùng mình từ nhỏ, hiểu rõ, cũng là một đối tượng tốt. Có lẽ do nguyên nhân là thứ xuất, hẳn đối bọn tỷ muội đều cực kỳ nhường nhịn, cũng không bá đạo, nếu mình gả cho hắn, tất nhiên hẳn sẽ che chở, cũng mạnh hơn những người khác. Lúc này suy nghĩ, thấp giọng nói: “Chiếc khăn tay này đã dơ bẩn cả rồi, muội lại thêu một cái khác đưa cho Nghiêm ca ca là được.”

“Ta sẽ chờ khăn tay mới của Sử muội muội đấy.” Nghiêm Mông vui mừng quá đỗi, hơi dừng lại, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời, chỉ nhìn Sử Duyệt nói: “Có điều khăn tay bản hiện tại này ta cũng muốn.” Nói xong vén rèm bước ra cửa, đột nhiên lại quay trở lại, kéo ngọc bội con cá đang thắt trên lưng xuống, cả gan nhìn Sử Duyệt nói: “Đây là đồ tồ phụ ta truyền cho, muội muội cầm đi!” Nói xong không đợi Sử Duyệt kịp phản ứng, giao đến tay nàng, thấy nàng, cầm chắc tay, thế này mới lui xuống, vén rèm lưu luyến không rời tiêu sái ra ngoài.

Lại nói đến Hạ Viên sau khi chạy về đến phòng mình, thần thờ cả nửa ngày, Tường Hoa An thế mà bảo mình đưa hẳn khăn tay, vì lúc trước mình mạnh miệng chỉ vào chiếc khăn tay thêu uyên ương nói là vật hoang con, thế là hẳn trêu đùa mình bảo thêu lên khăn một đôi vịt hoang. Lúc này nghĩ đến lời nói vừa rồi của Tường Hoa An, bỗng hiểu ra về mặt của hắn, rồi rầm không khỏi vịn vẹo góc áo, hẳn thực là thích mình, hay là đang trêu đùa tiểu hài tử? Lấy gương soi mặt, mặc dù mi thanh mục tú, nhưng chưa thoát khỏi vẻ trẻ con, một dáng vẻ của tiểu hài tử. Tường Hoa An hai mươi một tuổi, chẳng lẽ không phải cần thích nữ nhân sao, làm sao có thể thích đến tiểu hài tử? Hẳn, hẳn chỉ là trêu mình thôi?

“Viên nhi, đằng trước thấy muội chạy qua, ta kêu mấy tiếng sao không thấy trả lời? Hôm nay hồn bay đi nơi nào rồi hả?” Giọng nói của Trần Châu oang oang bên ngoài cửa phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn vén rèm đi vào, hồ nghi nhìn Hạ Viên: “Nhặt được bảo bối gì, cười mặt ngu như thằng hề vậy?”

“Ta cười sao?” Hạ Viên xoa nắn mặt mình, nghiêng đầu nói: “Thẩm tỷ tỷ không kéo tỷ đi làm túi thơm sao? Sao rảnh rồi chạy tới đây?”

“Lúc trước chính là Duyệt tỷ tỷ nói thời tiết dần nóng rồi, đề phòng ra ngoài nhiều người sẽ ngột ngạt, nói mọi người làm cái túi thơm đeo. Nhưng bảo người mua các vật dụng hoa thơm xong rồi, sáng sớm hôm nay lại không thấy Duyệt tỷ tỷ, mọi người phòng lại hoa văn chơi đùa, ta lợi dụng thời gian rảnh chạy đến đây.” Nói xong kéo Hạ Viên, xoa nắn túi thơm trên eo nàng, hâm mộ nói: “Chỉ nương muội nghĩ chu đáo, thế mà dự đoán được người bên này hơi hơi, sớm chuẩn bị túi thơm cho muội rồi.” Nói xong lại tới gần nói: “Tối hôm qua khi sắp ngủ, ta loáng thoáng nghe một ma ma nói An ca ca cầm khăn tay Duyệt tỷ tỷ, sau này không biết vì sao lại bảo ma ma đưa trả về, không biết có phải thật hay không?”

“Cũng không phải là An ca ca cầm khăn tay, cũng chỉ là ca ca muội thấy bánh mè vùng trong cung làm tinh xảo, mượn khăn tay Duyệt tỷ tỷ gói bánh mè vùng, sau đó vì phải tới trong điện Tam hoàng tử, nên nhét bánh mè vùng vào trong ngực An ca ca.” Hạ Viên nghe ma ma truyền loạn, lúc này vội giải thích thay cho Tường Hoa An, nói xong chuyện, hừ nói: “Ma ma này quen thay đổi câu chuyện đi.”

Trần Châu nghe Hạ Viên nói liên thanh, ghé đến gần nhìn nàng nói: “Giao bánh mè vùng ra đây!”

“Tối hôm qua muội đã ăn luôn rồi!” Lúc này Hạ Viên mới phát hiện mình vì giải thích cho Tường Hoa An, lại không cách nào giấu diếm sự thật Tường Hoa An mang bánh mè vùng ra cung cho chính mình, lúc này đẩy mặt Trần Châu ra xa một ít, nhỏ giọng kêu lên: “Hôm qua các tỷ tiến cung, không phải đều ăn qua sao?”

“Ta chưa ăn.” Trần Châu bi phẫn, “Nhiều người lắm, phía trên lại có Hoàng thượng Hoàng hậu cùng với mấy lão nhân ngồi, chúng ta không dám hồ động, chỉ dám ăn những thức ăn gì đó bày trước mặt thôi. Còn không dám ăn nhiều, sợ thất lễ.”

“Không phải một người một cái án kỷ, bên trên bày mấy cái đĩa giống nhau gì đó sao?” Hạ Viên ngạc nhiên.

“Không phải, là bày một cái án kỷ dài, có ngồi hai người, có ngồi năm ba người, chín người chúng ta ngồi hai án kỷ chứ mấy.” Trần Châu chống má nói: “Trên án kỷ bày rất nhiều thức ăn, nhưng chúng ta đều ngưng ngưng duỗi thẳng tay lấy.” Nói xong lại nghĩ tới bị Hạ Viên xoay vòng dôi chủ đề, lại đi tới gần nói: “Ngày hôm qua An ca ca trừ bánh mè vùng cho muội ăn, hôm nay muội lại cười thành như vậy, khẳng định đã có chuyện phát sinh. Mau mau

thành thực khai báo! Nếu không nói, ta liền đến chỗ mọi người truyền tin An ca ca trừ bánh cho muối ăn đấy.”

“Tỷ nhỏ tiếng chút!” Hạ Viên che miệng Trần Châu, kéo nàng ngồi xuống, thế này mới phủ tai nói chuyện ngày hôm qua, lại âm thầm nói: “Châu tỷ, tỷ thực cảm thấy An ca ca thích muối sao?” Ừm, việc này nhất định phải hỏi tiểu cô nương tuổi xấp xỉ mình, xem nàng cảm thấy xác thực thế nào.

Trần Châu cũng chỉ lớn hơn Hạ Viên một tuổi, lúc này nghiễm nhiên ra dáng như một tỷ tỷ, kéo vai Hạ Viên nói: “Trên ta có mấy tỷ tỷ, cả ngày làm bầm một ít được hay không, việc này ta biết nhiều hơn muối. Về sau có ta tư vấn, muối cứ yên tâm đi.”

“Hừ, tỷ thực cho rằng mình là người lớn rồi chắc, ngược lại muốn tư vấn cho ta?” Hạ Viên trước đó còn nghe ngẩn ngơ, thấy Trần Châu làm ra vẻ như một người lớn, nhìn không được vờ như muốn ỏi, thấy nàng cười tránh đi, che miệng cười nói: “Xem tỷ còn giả vờ làm người lớn nữa không?”

Hai người cười đùa một trận, Hạ Viên lại phủ tai nói một câu, Trần Châu nghe cười khanh khách nói: “Thêu này thật thích hợp, chờ muối về xong rồi, đoán chừng hai ngày là thêu xong. Khi đưa An ca ca, nhớ phải âm thầm nói cho ta biết, ta muốn nhìn biểu cảm của huynh ấy.”

“Đến lúc đó muối và tỷ cùng đi qua, tỷ trốn ngoài rèm không cần lên tiếng, muối đi vào đưa cho huynh ấy, lại vém rèm cửa ra, biểu cảm thế nào tỷ đều nhìn thấy.” Hạ Viên nghĩ có cơ hội chọc ghẹo Tường Hoa An, không nhịn được hưng phấn, vung vẩy tay chân nói: “Không cần thêu thất sắc, chỉ dùng thêu đơn sắc, đoán một ngày liền thêu xong rồi. Muối lập tức về ngay.”

Cách một ngày, Hạ Viên thêu khăn xong, hẹn Trần Châu liền đến phòng Tường Hoa An. Tường Hoa An thấy Hạ Viên đến đây, nhãn tình sáng lên nói: “Khăn tay đã thêu xong rồi sao?”

“Thêu xong rồi!” Hạ Viên chống lại ánh mắt sáng rỡ của Tường Hoa An, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc lại đỏ lên, trái tim nhỏ bé đập thình thịch, không dám nhìn thẳng hắn. Nhìn thấy trong phòng chỉ có một mình hắn ở đây, lấy khăn tay từ trong lồng ngực đưa tới nói: “Không có thêu vệt hoang con, muối cảm thấy thêu cái này càng thích hợp với huynh, huynh vạn lần đừng ghét bỏ.” Nói xong, thấy Tường Hoa An nhận lấy, nàng nhanh lui về sau hai bước, xoay người nói: “Muội đi đây!”

“Đứng lại!” Tường Hoa An mở khăn ra nhìn, dờ khóc dờ cười, lại thấy Hạ Viên đã vén rèm, bên mình còn có một khuôn mặt khác, chính là Trần Châu, lúc này ánh mắt cười đều giống như nhau. Không khỏi cất bước lớn, một tay nhấc cánh tay Hạ Viên mang vào phòng, đặt vào ghế dựa bên mình, lại quay đầu quát Trần Châu: “Sớm nhìn thấy muối trốn đằng kia, còn không đi vào.”

Tường Hoa An nhìn khăn tay thêu một con ngỗng ngốc nghếch, tư thế đầu con ngỗng ngốc thật quý dị, lúc này thoát nhìn có chút giống như bộ dáng xưa nay mình hay trầm suy nghĩ. Không khỏi giương mắt nhìn Hạ Viên, cười cười nói: “Ta rất giống đầu con ngỗng ngốc sao?”

“An ca ca, muối sớm khuyên Viên nhi đừng thêu cái này, nàng không chịu nghe khuyên, càng muốn thêu, không liên quan đến muối.” Trần Châu không dám không đi vào, có điều nàng hơi sợ Tường Hoa An, vội vàng giải thích, thật không nghĩa khí chối bay sạch sẽ, nhìn Hạ Viên bị Tường Hoa An nhắc tay đặt xuống bên người, lúc này muốn ở lại cũng không dám ở nữa, vụng trộm làm ra vẻ mặt lực bất tòng tâm, mình lại mạnh dạn đứng lên, đi tới trước vài bước vén rèm nói: “Thẩm tỷ tỷ còn chờ muối làm túi thơm, muối đi trước!”

Thật không có nghĩa khí, thế mà bỏ mình lại chạy mất! Hạ Viên muốn cùng Trần Châu chạy đi, tiếc rằng ánh mắt Tường Hoa An nhìn nàng chặt chẽ, đành lặng lẽ dịch móng, nhỏ giọng nói: “An ca ca, nếu huynh không thích khăn tay này, vậy thì trả muối là được.”

“Thêu rất đáng yêu, ta dùng trước.” Tường Hoa An bất động thanh sắc lấy lại khăn tay, giương mắt nói: “Nghe nói các muối làm túi thơm? Muối làm cho ta một cái.”

Khăn tay còn chưa đủ, còn muốn túi thơm? Làm túi thơm xong có phải lại muốn cái khác nữa? Hạ Viên nói thầm trong bụng, vừa hé miệng muốn nói, không ngờ tới Tường Hoa An duỗi tay trái ra, nhét một khối tròn vào lòng bàn tay nàng, thân nhiên nói: “Đây là minh châu, ban đêm muối ngủ, lấy cái này lăn dọc theo mí mắt vài lần, mắt lại có tinh thần.”

Minh châu? Nghe nói hạt châu thế này cả nước chỉ có ba viên, trong hoàng cung có hai viên, phủ Tướng quân có một viên, bây giờ hắn cứ như vậy tặng cho mình? Hạ Viên nhìn, thấy viên minh châu đen như mực, lòng bàn tay đã mát rượi một mảnh. Không khỏi làm bầm nói: “An ca ca, muối xưa nay ngủ sớm, không cần thứ này.”

“Trưng lại sẽ dùng.” Tường Hoa An vươn tay đỡ Hạ Viên lên trên ghế dựa, nhìn từ xa, dường như đang ôm cả bờ vai nhỏ của nàng, khóe miệng khẽ nhếch cười nói: “Ta nhận khăn tay của muối, cũng nên đáp lễ.” Ngừng một chút lại nói: “Có điều muối thêu cái khăn tay đầu con ngỗng ngốc này làm tín vật, không đủ chính thức, tất nhiên lại thêu một cái túi thơm.”

Đây là trao đổi tín vật định tình sao? Hạ Viên mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: TA THÍCH TÚI THƠM

Vì quan châm công cục lại có chuyện muốn thương thảo với Tường Hoa An, Hạ Viên đành phải cầm mình châu trở về phòng mình, ở trong phòng đi loanh quanh mấy vòng, mở tay nhìn viên minh châu trong lòng bất ổn, hoang mang rối loạn, lại không biết rối loạn vì cái gì. Đang hồi tưởng lại chuyện vừa rồi,猛然 lại vén lên, Trần Châu cười như tên trộm đi vào.

“Vừa rồi ai ở chỗ An ca ca chạy nhanh như gió, lúc này còn không biết xấu hổ đi tới?” Hạ Viên vừa thấy Trần Châu, nhớ tới hành vi không có nghĩa khí của nàng, mắt không khỏi trợn trắng nói: “Ta thêu đầu con ngỗng rõ ràng tỷ còn vỗ tay tán thưởng, lại nói cái gì khuyên ta đừng thêu?”

“Khụ, An ca ca kia của muội vừa mới liếc mắt, ta liền hoảng!” Trần Châu thấy Hạ Viên nắm viên gì đó trong tay, đi qua nắm tay nàng, cười hì hì nói: “Một khăn tay nhỏ bé đôi được cái gì tốt thế?”

“Minh châu.” Hạ Viên vốn phản xạ có điều kiện đưa tay ra phía sau giấu đi, lại nghĩ đến chuyện này cần tìm một người thương lượng, không khỏi đỏ mặt, tay cầm hạt châu đưa đến trước mặt Trần Châu, mở lòng bàn tay cho nàng xem, có chút bất an nói: “Châu tỷ, ta cảm thấy hạt châu này quá quý trọng, cũng không biết để chỗ nào mới yên tâm. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là để nó ở chỗ An ca ca tốt hơn.”

“An ca ca ra tay ghê ghớm thật, cư nhiên đưa một cái chính là minh châu.” Trần Châu tròn miệng nhỏ sợ hãi than, sờ cảm như muốn rút, vờn tay trái nâng cầm mình, tay phải chạm vào minh châu trên tay Hạ Viên, mắt to sáng rỡ nói: “Muội đã cầm rồi, lúc này trả lại ổn không? Cảm thấy mình bất an, thì cầm tới để An ca ca giữ thay muội, sau khi về nước lại bảo hắc đưa cho muội.”

“Châu tỷ, trong lòng muội thực sợ.” Kiếp trước Hạ Viên còn chưa nếm trải tình ái, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, cầm hạt châu thấp giọng nói: “Nhận hạt châu này, có phải chứng tỏ là...”

“Cái này còn phải nói nữa sao?” Trần Châu xoa xoa lên thái dương Hạ Viên, cắn môi nín cười nói: “Hạt châu này thực quá quý, người nhà tầm thường làm sao có được chứ? An ca ca tất đã nhận định muội, mới có thể đưa muội thứ này. Không lẽ muội còn tưởng rằng nói đùa sao?”

“Đơn giản như vậy đã nhận định rồi hả? Hắc còn không có hỏi muội có đồng ý hay không?” Hạ Viên rối rắm, loại định ước này không phải phải dưới ánh trăng thề, tình ngữ chân thành, bốn mắt nhìn nhau, trái tim rạo rực, thâm tình chăm chú mới trao đổi tín vật sao? Mới vừa rồi hắc tùy tay nhét hạt châu này, thế là kết cục đã định rồi? Không được, quá đơn giản rồi!

“Sao, muội muốn thế nào?” Trần Châu cũng kỳ quái, nhìn Hạ Viên nói: “Hôn sự này, từ trước tới nay đều lời mỗi mai, mệnh cha mẹ, có nguyện ý hay không cũng là chuyện tiếp theo. Bây giờ nhìn thấy An ca ca để muội ở trong lòng, này còn chưa đủ sao?”

“Muội chính là thấy không ổn, tỷ nghĩ chút xem, huynh ấy là người như thế, làm sao có thể thích tiểu hài tử như muội? Muội đứng cùng với huynh ấy, chiều cao còn chưa tới nách huynh ấy.” Hạ Viên cúi đầu nói nhỏ: “Tỷ không thấy là kỳ quái sao?”

“Ó!” Trần Châu không nói gì nhìn lên trời, đều đã trao đổi tín vật cả rồi, lại còn hoài nghi là đang trêu đùa. Nàng thở ra một hơi nói: “Viên muội à, nếu thật muội không yên tâm, đơn giản tìm cơ hội hỏi huynh ấy có thích muội hay không, này không phải xong rồi sao?”

Đợi đến giữa trưa, Hạ Viên nghe ma ma nói Tường Hoa An cơm nước xong đã trở về phòng, lúc này nàng bèn cầm viên minh châu đi tìm Tường Hoa An.

Tường Hoa thấy Hạ Viên vén màn thò đầu vào thăm dò, khuôn mặt nhỏ nhắn hai má phỉn hồng, thực đáng yêu, cười nói: “Mau vào đi!”

Sau khi Tường Hoa An để Hạ Viên đi vào ngồi xuống, rót một ít trà đưa tới, thấy tay phải nàng cầm gì đó, còn đưa tay trái tới đón cái cốc, nên lại đưa cái cốc đến bên môi nàng nói: “Đây là trà nhân sâm, uống xong rồi nói.”

Hạ Viên thấy bóng dáng cao lớn Tường Hoa An án lại đây, lòng hoang loạn bất lực, đành phải uống trà, cũng may chỉ non nửa chung, uống vài ngụm đã xong rồi.

“An ca ca, hạt châu này quá quý trọng, muội lại quá nhỏ, thấy không thể thu.” Hạ Viên ý mình còn nhỏ, cố ý giả vờ hồn nhiên ngây thơ, khép hờ mắt, nói xong đưa tay cầm hạt châu tới: “An ca ca tự mình giữ tốt hơn!”

Tường Hoa An ngẩn ra, một lúc sau bàn tay to nhẹ nhàng bao lấy bàn tay nhỏ bé Hạ Viên đang cầm hạt châu, thấp giọng nói: “Qua vài năm nữa muội trưởng thành thôi, có cái gì lo lắng?”

Bàn tay nhỏ bé của Hạ Viên bị bàn tay to lớn ấm áp của Tường Hoa An bao lấy, tim

đập loạn “thình thịch”, muốn rút ra lại không rút được, gương mặt nhỏ đỏ rực, lúc này tâm lý lại bỗng chốc chắc chắn, có lẽ Tường Hoa An đối mình không có tình yêu nam nữ mãnh liệt, nhưng mình còn nhỏ, qua vài năm sẽ lớn lên, hắc sẽ động tâm thôi. Sau khi định thần xong, hơi giã dũa rút tay mình về, ngẩng đầu nói: “Muội sẽ đánh mất hạt châu, vẫn nên đặt nó ở chỗ này của huynh, đến lúc về nước huynh lại đưa cho muội.”

Tường Hoa An mỉm cười nhìn Hạ Viên, sau một lúc lâu nói: “Nếu như thế, trước cứ để chỗ của ta đi!” Ngừng lại một chút lại nói: “Sau khi về nước người sẽ đến trong phủ muội cầu hôn, sau khi chính thức訂 hôn, ta sẽ giao lại cho muội.”

“Muội đi đây!” Hạ Viên vừa nghe đến chữ cầu hôn, hoang mang rối loạn đứng lên, thả hạt châu vào tay Tường Hoa An, chuẩn bị tông cửa ra ngoài. Đã có người tới đưa tin: “Tam hoàng tử Điện hạ tới đây!”

Đường Chí Lễ cũng là tới lấy bức Bát quái** đồ, vừa đi vào nhìn thấy Hạ Viên đang ở trong phòng Tường Hoa An. Hạ Viên thấy hắc đến đây, mọi người sau khi chào hỏi nhau liền mở thùng cùng nhìn với hắc, cười nói: “Thất xảo đồ này thật khó, chỉ có thể ghép được một nửa, còn lại một nửa làm thế

nào cũng không ghép ra được, thật là sức lực kém cỏi.”

“Có thể ghép ra được một nửa cũng đã rất khó được.” Đường Chí Lễ khó có khi khen ai, vì lúc trước mấy lần nhận sai Hạ Từ thành Hạ Viên, lúc này gặp Hạ Viên, nói chung có chút không được tự nhiên, chào hỏi qua mấy câu, thế này mới nhiều lên, vừa cười nói tới mấy chuyện trước đây: “Lần đầu tiên nhìn thấy người thì người mới bốn tuổi thôi, béo núc ních, lại không đoán được khi người lớn lên một chút cũng không mập.” Nói xong nhìn Hạ Viên, ý tứ liên hệ nàng với dáng hình trước đây.

Tường Hoa An thấy Đường Chí Lễ và Hạ Viên nói cười vui vẻ, lặng lẽ nói: “Điện hạ, hiện tại cũng không còn sớm, không bằng ta đưa ngài hồi cung nhé!”

“Ta là từ phủ quốc cữu chạy tới, phải về phủ quốc cữu trước, nhờ cữu cữu bảo hộ ta hồi cung.” Đường Chí Lễ thế này mới giật mình bản thân đã đi ra ngoài lâu như vậy, sợ người tìm, vội đứng dậy nói: “Tướng thiếu tướng dừng bước, bên ngoài có hộ vệ của ta, không nhọc Tướng thiếu tướng tiền đưa.” Nói xong quay đầu nói lời tạm biệt với Hạ Viên.

Đội Đường Chí Lễ đi ra ngoài, Tường Hoa An cười nói với Hạ Viên: “Túi thơm của ta đâu? Đừng nói là trả lại hạt châu rồi, ngay cả túi thơm cũng không thêu cho ta chứ?”

“Bây giờ muội trở về phòng thêu!” Hạ Viên thấy ánh mắt Tường Hoa An nhìn qua, tim đập không có quy tắc, đứng lên cáo từ.

“Thêu ban ngày là được, không cần thức đêm, ánh mắt nhìn sẽ hồng đấy.” Tường Hoa An bước tới một bước, vén màn lên để Hạ Viên đi ra ngoài, lại dặn bảo một câu nói: “Cứ từ từ thêu, không cần vội.”

Chạng vạng ngày thứ hai Hạ Viên đã thêu xong cái túi thơm, ăn cơm xong mới đi tới phòng Tường Hoa An đưa.

Tường Hoa An vừa thấy đường may túi thơm dày đặc, dùng thêu thất sắc thêu tên hán, nhìn thật súc tích khác biệt, cầm vào tay, nhìn Hạ Viên nói: “Ta thích!”

Ngươi thích? Là nói thích túi thơm này, hay là thích ta thêu cho ngươi túi thơm này, hay là nói thích ta? Hạ Viên vừa nghe Tường Hoa An mở miệng nói ba chữ “Ta thích”, trong lòng kêu thỉnh thỉnh, sớm mờ YY, hu hu, đây là hán chính thức thổ lộ sao? Chết tiệt, trái tim ta sao lại đập giống như trống trống thế này, thật sự không có tiền đồ mà! Nàng đang suy nghĩ miên man, miệng lại không tự chủ hỏi ra một câu: “An ca ca, vậy huynh thích muội sao?” Vừa mới hỏi xong, gương mặt bé nhỏ nóng lên, ôi trời, sao lại hỏi ra thế này, mặt mặt muốn chết!

Tường Hoa An vừa nghe Hạ Viên nói vậy, liếc nhìn nàng một cái, cười ôn nhu nói: “Tất nhiên!”

“Muội đi đây!” Không được, còn ở lại, còn không biết sẽ thốt lên lời nói gì nữa. Hạ Viên lại hoang mang rồi loạn từ trong phòng Tường Hoa An đi ra ngoài.

Tường Hoa Khoan chờ ở ngoài viện, nhìn thấy Hạ Viên đỏ mặt vội vàng đi ra, không khỏi chống nạnh nhìn trời, giả vờ như không thấy. Lại trong lúc vô tình nhìn thấy bên ngoài phòng lộ ra một góc xiêm y khác, bỗng sinh nghi, bất động thanh sắc chậm chậm đi tới, mạnh mẽ xoay người, bắt tới góc phòng ngoài, quát: “Ai? Đi ra cho ta!”

“Khoan ca ca, là muội!” Trần Châu bị quát liền phát hoảng, vội ló đầu ra khỏi cây cột, giải thích nói: “Muội ở đây đợi Viên muội.”

“Viên muội đã trở về phòng bên kia rồi, muội chờ ở bên này làm cái gì?”

“Á, muội cho rằng nàng sẽ trở về phòng theo bên này.” Trần Châu vốn là cùng Hạ Viên đến đưa túi thơm, có điều nàng lại sợ Tường Hoa An, không dám đi vào, ở bên phòng ngoài này chờ, nào biết Hạ Viên tâm hoảng ý loạn, cũng quên nàng đang chờ ngoài phòng, tự hành động qua bên kia trở về phòng rồi. Nàng âm thầm oán trách, vỗ ngực nói: “Đột nhiên Khoan ca ca chạy tới, xem chút dọa hòng muội rồi.”

“Thời gian không còn sớm, mau về phòng đi!” Tường Hoa Khoan thấy bộ dáng Trần Châu kinh hồn chưa định, bỗng âm giọng nói: “Ta đưa muội về!”

Vì thế, Trần Châu vội về mặt đau khổ bị Tường Hoa Khoan “áp giải” trở về phòng, không thể trước tiên đến phòng Hạ Viên chỉ trích hành vi nàng vừa mới gặp sắc liền quên bạn.

Đảo mắt đã đến ngày tổ chức đại hội Tú phẩm. Đại hội cử hành mười ngày, hai ngày đầu là các cô nương nhận chất liệu và đồ án ngẫu nhiên tự mình thêu ra một tác phẩm. Năm ngày tiếp theo lại là tự mình lấy chất liệu và châm tuyến thêu ra bản lĩnh mình sở trường nhất. Cuối cùng ba ngày sau chính là hội đồng quan viên châm công cụ hai nước chỉ định một bức tranh, để cô nương hai nước dựa theo bức tranh đó thêu ra. Hai mươi cô nương của hai nước đều thêu một bức tranh, ưu khuyết tất nhiên chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra, biết mạnh yếu. Vì Hạ Viên nhận được lời Tường Hoa An dặn dò, không muốn trên đại hội Tú Phẩm đoạt giải nhất, cho nên khi thêu bức tranh cuối cùng chỉ tùy ý thêu ra bức tranh hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, cũng không dùng mười phần sức. Kết quả là, lại là Hạ Ý dựa vào một bức Phụng hoàng giương cánh thêu thất sắc đoạt được khôi thủ, Hạ Viên đứng thứ hai, Sử Duyệt đứng thứ ba. Nam Xương quốc bao trọn ba tên đứng đầu, đắc thắng mà về. Đêm đó đãi tiệc ăn mừng, lại đưa bái thiếp khác mời ba ngày sau tiến cung, lúc này chỉ mời ba cô nương đứng đầu bảng đại hội Tú Phẩm và Hạ Từ Thẩm Nguyễn Chi Tường Hoa An sáu người vào cung.

Tường Hoa An nhận được bái thiếp, nói với Thẩm Nguyễn Chi: “Lúc này mọi việc đại hội Tú phẩm đều thuận lợi, cũng kết thúc sớm trước ngày dự định. Bây giờ mang theo các cô nương, thăm nghĩ nên sớm đi về nước, cũng không muốn dây dưa ở đây lâu. Đợi sau khi xong yến hội hoàng cung, cũng nên nhanh chóng lên đường mới được.”

Thẩm Nguyễn Chi gật đầu nói: “Lời này rất đúng. Trước đó sớm nhận được tin tức từ phủ quốc cữu, nói là Chu hoàng hậu đều có hứng thú với ba cô

nương đứng đầu đại hội Tú phẩm, lúc này tiến cung, chỉ sợ là thay đổi cách thức gặp mặt thôi.” Nói xong nhìn Tường Hoa An nói: “Vẫn nên nhanh nhanh về nước, người cũng sớm định chuyện hôn nhân này cho thỏa đáng. Dù sao Đường Chí Lễ đối Hạ Viên cô nương cũng có chút niệm tưởng.”

Ba ngày sau Tường Hoa An dẫn người tiến cung, Chu hoàng hậu vừa thấy Hạ Viên và Hạ Từ cùng xuất hiện, cũng “chặc chặc” khen ngợi: “Quả nhiên lớn lên giống nhau.” Rồi sai người ban cho các vật kiện. Lại hỏi tuổi tác cùng người trong nhà mọi người, Hạ Viên chỉ nhát nhát đáp lại.

Chu hoàng hậu gật đầu, thật là đứa bé lanh lợi, bỗng nhìn Đường Chí Lễ một cái, âm thầm sớm làm quyết định.

Sau khi tham dự xong yến hội hoàng cung, Tường Hoa An liền trừ bị chuyện lên đường về nước, không tới hai ngày, mọi việc chuẩn bị hoàn tất, một đám người liền đến bến thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: ĐẶT CHỦ Ý ĐẾN TRẦN CHÂU

“Chúng ta xuất phát vào sáng sớm ngày hai sáu tháng ba, đầu tháng năm đến Bắc Thành quốc, cũng không nghĩ tới mới một tháng, mọi chuyện đại hội Tú phẩm này đã hoàn tất rồi. Bây giờ đã tháng sáu, đoán khi trở về Nam Xương quốc, cũng cuối tháng bảy, cũng kịp đón tết Trung thu!” Lý ma ma đứng trên boong thuyền bấm ngón tay tính ngày, nhìn phương trời xa xa nói: “Lúc trước còn nghĩ nhanh nhất cũng phải tháng tám mới có thể trở về, không nghĩ tới lại nhanh như vậy, cũng do Tường thiếu tướng và Thẩm trạng nguyên quan tâm chuẩn bị mọi việc chu đáo, lần này mới thuận lợi như vậy.”

Trần ma ma nói tiếp: “Khó được là các cô nương ngoại trừ có say tàu, cũng không sinh bệnh gì, lòng giảm lo không ít. Chuyến đi trước trì hoãn thời gian rất lâu, cũng là do có hai vị cô nương vừa đến Bắc Thành quốc liền bị bệnh, thỉnh y vẫn được một thời gian dài cũng không thấy đỡ, sau này không thể tham gia đại hội Tú phẩm, ngặt cái hai người các nàng lại là người theo xuất sắc nhất, bởi vậy lúc đó mới không đoạt vị trí khôi thủ. Lúc này mặc dù có một người không quen phong thổ ăn không ngon, cũng không nghiêm trọng lắm, còn có thể tham gia thi đấu, cũng coi như khó được rồi.”

Hai người nói chuyện, Lý ma ma lại cười hỏi Trần ma ma: “Không phải Châu cô nương cho bạc thỉnh người xử lý chuyện sinh nhật sao? Sao còn rồi rảnh ngồi chỗ này tám chuyện thế?”

“Hi, trên thuyền này cũng không có cách đi thu mua cái gì, ta cần gì phải vội. Bất quá đưa bạc cho đầu bếp trên thuyền, nhờ hắn làm nhiều thêm vài món thức ăn đưa tới thôi, còn có thể làm gì? Châu cô nương thật may mắn, đúng lúc mọi người đang nhàn rỗi, ở trên thuyền lại buồn chán, cũng xử lý vô cùng náo nhiệt cho nàng. Sinh nhật Viên cô nương ngày ấy, đúng lúc toàn bộ mọi người đến trong cung dự tiệc, chỉ một mình nàng ở trong phòng đọc sách, thật cô đơn. Vẫn là ta đi vào nói chuyện cùng một lát đấy. Sau này mới nghe được là ca ca song thai tặng lễ vật cho nàng, nàng lại thêm một cái túi thơm nhỏ cho ca ca nàng. Xem như làm xong sinh nhật.”

“Ngày tiến cung dự tiệc ấy chính là sinh nhật nàng sao? Chẳng trách ca ca nàng mượn Sứ cô nương khăn tay gói bánh mè vùng mang ra cung cho nàng ăn, thì ra là muốn chúc mừng sinh nhật nàng.” Lý ma ma bưng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: “Ta còn nói dù thường ngày thích ăn bánh mè vùng, cũng không đáng để ca ca nàng để bụng như vậy, vào cung thể mà còn có phần tâm tư gói bánh mang ra cung cho nàng, cũng không sợ người chê cười.”

“Thì ra khăn tay Sứ cô nương là Hạ Từ thiếu gia mượn sao, lúc trước ta còn tưởng rằng do Tường thiếu tướng mượn. Nghe có người rỉ tai nói khăn tay này nhưng là theo một đôi uyên ương, lặng lẽ truyền tai nhau nói Tường thiếu tướng coi trọng Sứ cô nương. Sau này nghe kêu người đi qua, giặt sạch khăn tay này đưa về cho Sứ cô nương, mọi người lại không chắc chắn. Đợi hỏi thăm gói cái bánh này là cho Viên cô nương ăn, toàn bộ đều lấp bắp kinh hãi. Rỉ tai nhau nói rằng Tường thiếu tướng hai mươi mốt, một người rất anh vĩ, chẳng lẽ lại nhìn trúng Viên cô nương một tiểu hài tử như thế?” Trần ma ma nhìn thấy quanh đây không có ai, nhỏ giọng nói: “Hiện giờ mặc dù nhìn Viên cô nương đã là một tiểu mỹ nhân, có điều vóc người chưa đủ, thể nào cũng phải qua hai ba năm mới lớn, người nói xem, chẳng lẽ Tường thiếu tướng có ý tứ với Viên cô nương sao?”

“Phù Tướng quân và Hạ phủ thường xuyên lui tới, cô nương Đại phòng Hạ phủ lại là Tường phó tướng phu nhân, Tường thiếu tướng chính là xem Viên cô nương trưởng thành, có tình cảm hơn so với người bình thường. Hiện giờ Tường thiếu tướng lớn hơn Viên cô nương mười tuổi, bàn tới, nhiều nhất là đối đãi Viên cô nương giống như muội muội mình thôi!” Lý ma ma vốn muốn hợp tác Sứ Duyệt với Tường Hoa An, sau này nghe Sứ Duyệt nói Tường Hoa An đối nàng căn bản vô ý nên có chút đáng tiếc, đang định bày mưu tính kế, lại nghe Sứ Duyệt thì thầm nói chuyện Nghiêm Mông tặng ngọc bội, bà mới buông tha xuống. Có điều lúc này nghe Trần ma ma đoán Tường Hoa An có ý với Hạ Viên, nhưng lại âm thầm lắc đầu, điều này làm sao có thể chứ? Vừa có một đại cô nương thuần thực như hoa như ngọc còn không động tâm, làm sao lại thích một tiểu hài tử ngây ngô chứ?

Trần ma ma lại nói ra một tin khác, nhỏ giọng nói: “Nghe đâu lúc trước Tướng quân phu nhân đến Hạ phủ cầu hôn, cũng không phải là nói cho tiểu nhi tử, là nói cho Tường thiếu tướng đấy.”

“Này là thật sao?” Lý ma ma ngạc nhiên, bỗng đánh đét đùi nói: “Người phủ Tướng quân bọn họ đều thích cưới tiểu cô nương nhỏ hơn mười tuổi, này cũng nhanh thành lệ rồi.”

Đang nói, Trần ma ma nhìn thấy bên kia có người đi tới, bèn cười nói: “Ta đi xem đầu bếp chuẩn bị như thế nào, cũng có thể giúp đỡ bụng thức ăn vào.”

Vì đại hội Tú phẩm đã kết thúc, tất cả các cô nương cũng thoải mái hơn, đúng lúc sinh nhật Trần Châu, lúc này mọi người lại không chuẩn bị lễ vật gì, nên thảo luận làm ra một bộ sản phẩm, kết phướng thêm một bức bách hoa đồ đưa cho Trần Châu. Sứ Duyệt cười nói: “Nói là bách hoa đồ, cũng chỉ theo

có mười hai bông hoa thôi. Thêu thành một cái chăn bông, đêm nay cho Châu muội có một giấc mộng đẹp.”

“Đã có hoa, sẽ có bướm, muội thêu bướm bướm là được.” Hạ Viên cười nói: “Dùng thêu thất sắc thêu bướm bướm, vô cùng rực rỡ.”

Trần Châu lại nhớ tới lần trước quen sinh nhật Hạ Viên, cái gì cũng không đưa cho nàng, kéo nói: “Viên nhi, sinh nhật muội ngày ấy, chúng ta vừa vặn đều phải tiến cung, hỗn loạn quên mất, muội không trách ta chứ?”

Hạ Viên lắc đầu cười nói: “Lúc đó vừa trở lên bờ, mọi người đều rối ren, lại vừa chuẩn bị tiến cung, cũng là vì chính muội không tính nói ra, còn dặn dò ca ca cũng đừng nói, đỡ cho mọi người còn phải nhớ đến sinh nhật chúng ta. Tỷ muốn bắn khoăn, sang năm đưa muội hai phần lễ bổ sung là được.”

Trần Châu thấy Hạ Viên không để ý, mặt mày lại hớn hờ, cười hi hi nói: “Ta thích túi thơm lần trước muội thêu, muội không cần thêu bướm bướm, may cho ta cái túi thơm, cũng chỉ cần thêu tên lên như thế thôi.” Nói xong nháy nháy mắt mấy cái.

Hạ Viên nghĩ đến cái túi thơm mình đưa cho Tường Hoa An, đỏ mặt, vội giả vờ đi giúp Sứ Duyệt tìm chỉ thêu, không cùng Trần Châu tám chuyện nữa.

Lúc này mười vị cô nương toàn bộ đều quen nhau, vì người lớn tuổi nhất là Sứ Duyệt cũng chỉ mười bốn tuổi, phần đông đều là mười hai mười ba tuổi, ít nhất là Hạ Viên cũng chỉ mới mười một tuổi, mọi người một bên tìm chỉ muốn thêu bách hoa đồ tặng cho Trần Châu, một bên nói chuyện với nhau. Nghe Trần Châu yêu cầu Hạ Viên thêu cái túi thơm, Hạ Viên cũng không lên tiếng, cười nói: “Châu nhi muốn túi thơm, tự mình có thể thêu nha! Cần gì phải bảo Viên muội thêu cho người? Viên nhi muốn thêu, cũng là thêu cho hôn phu.”

Trần Châu cười nhìn Hạ Viên, đi tới gần thì thầm: “Muội sớm đã thêu cho hôn phu tương lai rồi, ta lại nắm được nhược điểm, sao hả, muội cũng phải thêu một cái bịt miệng ta thôi.”

“Thấy tỷ cười đều như vậy, tương lai ban phúc cho tỷ gặp hôn phu hung ác, trị tỷ xem còn dám cười loạn không?” Hạ Viên ngang dọc liếc mắt nhìn Trần Châu mấy cái, mặt như đao tung bay từ phía.

Đang trêu chọc nhau, ma ma đi vào nói: “Đám người Tường thiếu tướng nghe nói là sinh nhật Châu cô nương, nói bây giờ trời nóng, không bằng nâng ly bày đồ ăn trên boong thuyền, chỗ rộng rãi lại mát mẻ, vui chơi giải trí nói chuyện cười đùa cũng tiện nghi.”

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người vỗ tay nói: “Đúng vậy, chúng ta ở trong khoang thuyền cũng buồn chán, bày tiệc ở trên boong thuyền lại thích hợp. Đợi đến khi trời tối, ánh trăng lên, ánh sáng chiếu xuống mặt sông lấp lánh, trăng sáng gió mát, lại uống chút rượu, ăn chút đồ nhắm, sinh nhật này qua mới có ý nghĩa.”

Lúc này Hạ Viên bỗng nhớ đến kiếp trước ăn tiệc ngoài trời, cười nói: “Đã như vậy, thì ở trên boong thuyền bày ra mấy tấm khăn bàn, để ly cốc đồ ăn lên. Mỗi người chúng ta lấy một cái đệm nhỏ ngồi, vừa ăn vừa thưởng thức ánh trăng, thật là tốt.”

“Chúng ta khó khi đi đến Bắc Thành quốc một chuyến, mọi người mua thủ tín danh không giống nhau, lại cứ thích đệm mát làm bằng phiến trúc, mỗi người mua một cái. Trước còn nói mang theo một nhọc, lúc này lấy ra ngồi hẳn thoải mái.” Kiều Thâm đi trước lấy đệm của mình, cười nói: “Vậy thì, phiền ma ma chuyển giúp này nọ lên boong tàu nhé.”

Đội bày biện trên sàn tàu xong, quả nhiên đám người Tường Hoa An Tường Hoa Khoan Hạ Từ đến đây, đều cười chúc mừng Trần Châu một tiếng rồi ngồi xuống. Tường Hoa An phân phó người mang lên một vò rượu, cười nói: “Đây là rượu trái cây, chua chua ngọt ngọt, không dễ say, nếu mọi người không ngại thì uống một chút.”

Rót rượu, mọi người lại ào ào chúc mừng Trần Châu một câu, chỉ một lúc sau liền ăn uống, cười đùa không ngớt. Hạ Viên nhìn trộm thấy Tường Hoa An đặt túi thơm nàng làm ở bên hông, gương mặt hồng hồng, cúi đầu uống rượu trái cây, lại yên tĩnh hơn với bình thường. Trần Châu ngồi bên cạnh Hạ Viên, lấy cùi chò chọc nàng, lạng lẽ ghé qua lỗ tai nói: “An ca ca đang nhìn lên muội!”

“Phil!” Hạ Viên đưa tay nheo Trần Châu, cũng không dám dùng sức, sợ nàng kêu lên sẽ làm người chú ý, vụng trộm ngẩng đầu nhìn Tường Hoa An, lại thấy hắn đứng lúc quay đầu nhìn qua. Ô, thật sự hắn đang nhìn lên mình nha! Bỗng lại mạnh mẽ uống một ngụm rượu trái cây, sém sặc.

Kỳ thực lúc này Tường Hoa An là đang theo tầm mắt Tường Hoa Khoan nhìn Trần Châu, mà không phải Hạ Viên. Thấy Trần Châu vì sinh nhật nên đã uống vài ngụm trái cây, khuôn mặt nhỏ đỏ nhuận, thần thái phấn khởi, mặc dù vóc người chưa đủ, nhìn cũng thực bắt mắt. Bỗng nhớ lúc lên đường lão nương cứ mãi dặn dò, bảo mình phải lưu ý nhìn trong mười tú nữ, tìm cách tác hợp cho Hoa Khoan. Lúc ấy rơi vào đường cùng đành đáp ứng. Vì lúc trước bận bịu nhiều chuyện, nên không để ý, bây giờ đại hội Tú phẩm đã xong, nhận thấy Tường Hoa Khoan tìm Trần Châu nói chuyện nhiều nhất, đối các cô nương khác lại không nói chuyện nhiều như thế, thậm chí mặc dù Trần Châu mới mười hai tuổi, nhưng cũng lớn hơn Hạ Viên một tuổi rồi, xứng đôi với Hoa Khoan cũng không tính quá nhỏ! Nếu lần này không hoàn thành nhiệm vụ cho lão nương, trở về nhất định sẽ làm bầm nhấc mũi cho xem. Ừm, chuyện này trước để Viên nhi thăm dò một chút em, nếu hai người đều có ấn tượng tốt, cứ tác hợp trước bọn họ thôi. Nghĩ nghĩ, thấy Hạ Viên giương mắt nhìn qua, bèn lấy tay bày một động tác thủ thế, tự mình đi thông thả đến trên boong thuyền bên kia trước.

Trái tim nhỏ Hạ Viên nhảy loạn, nhìn thấy mọi người đang đùa giỡn nhau không để ý đến nàng, bèn đứng dậy, chạy đến bên kia boong thuyền tìm Tường Hoa An.

“An ca ca, có chuyện gì sao?” Hạ Viên không dám ngẩng đầu nhìn Tường Hoa An, chỉ cúi đầu nhìn góc áo, xấu hổ ngượng ngùng.

Tường Hoa An thấy thần thái Hạ Viên như tiểu nữ nhi, bật thốt lời nói: “Viên nhi, mấy ngày nay ngược lại muội cao hơn chút rồi.”

“Ừm!” Cũng hơi lớn, trong lòng Hạ Viên bổ sung thêm một câu. Qua nửa ngày không thấy Tường Hoa An nói chuyện, không khỏi đánh bạo nhìn hắn, lại

thấy hấn ngẩng đầu nhìn ánh trăng nói: “Hoa Khoan mười chín tuổi rồi, cũng nên nghị hôn. Chuyện lúc trước ở trên thuyền huynh đã nói với muội muội còn nhớ không?”

Hạ Viên nhớ tới lần trước đến trong khoang thuyền hấn lấy đồ ăn vặt ăn, hấn nhờ mình hỗ trợ tác hợp một vị tú nữ cấp cho Tường Hoa Khoan, lúc này gật đầu nói: “Nhớ mà, có điều thấy Khoan ca ca đối người nào cũng không cảm thấy hứng thú.”

“Huynh thấy nó đối Châu nhi rất tốt.” Tường Hoa An cúi đầu nhìn Hạ Viên, lại cười nói: “Muội giúp đỡ thử xem Châu nhi đối Hoa Khoan có ý tứ gì không, ta cũng hỏi Hoa Khoan một chút. Nếu hai người có ý, đến lúc đó để Hoa Khoan đến Trần phủ cầu hôn. Dù sao muội và Châu nhi là bạn thân, về sau ở cùng một chỗ, nhưng cũng rất náo nhiệt.”

Châu tỷ à, lần trước tỷ bán đứng ta một lần, ngại quá, lần này ta cũng muốn bán đứng tỷ một lần. An ca ca nói không sai, chúng ta thân nhau như vậy, về sau ở cùng một chỗ, thật là một chủ ý không tệ. Hạ Viên đỏ mặt đáp ứng Tường Hoa An. Mà Trần Châu, lúc này lại đang cười như không tìm không phôi, không biết có người đang âm thầm đánh chủ ý đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: ĐÊM THÊU BÁCH HOA ĐỒ

Tường Hoa Khoan sớm để ý thấy Tường Hoa An làm động tác tay với Hạ Viên, sau đó hai người liền chạy qua một bên, không khỏi mừng thầm, xem ra đại tẩu tương lai đã nằm trong túi đại ca rồi. Đại ca không ra tay thì thôi, vừa ra tay quả nhiên nhanh, chuẩn, ngoan, một kích trúng đích.

Mọi người uống rượu trái cây, cũng thả lỏng hơn so với ngày thường, một lát sau đã đứng dậy qua một chỗ nói chuyện, Trần Châu lần đầu tiên uống rượu trái cây, thêm nữa hôm nay là sinh nhật, cao hứng bèn uống thêm vài ngụm, lại nghe Tường Hoa Khoan đang ở trước mặt nói: “Châu nhi, đây là rượu, không phải nước, một tiểu hài tử như muội sao rót uống nhiều như vậy?”

Trần Châu bụng ly rượu lại uống một ngụm, trừng mắt liếc Tường Hoa Khoan nói: “Huynh nói xem muội chỗ nào giống tiểu hài tử chứ hả?” Nói xong vì không thấy Hạ Viên, vội đứng lên nhìn quanh. Lại nghe Tường Hoa Khoan ở bên kia nói: “Châu nhi lại đây!”

Trần Châu không dám không qua, trong lòng lại âm thầm nói, hôm nay là sinh nhật ta, một cái lễ vật gì cũng không có, chỉ dùng miệng chúc được một câu, sau đó liền ăn chùa uống chùa, lúc này chỉ sợ lại muốn sai bảo ta làm chuyện gì đây mà.

Tường Hoa Khoan thấy Trần Châu ngại ngần chần chờ mới kéo bước chân lại đây, trong lòng không biết tư vị gì, giương giọng nói: “Châu muội, ta thực đáng sợ lắm sao?”

“Không đáng sợ, không đáng sợ!” Trần Châu nào dám nói sợ trước mặt Tường Hoa Khoan, chỉ nhìn nhìn hấn, lén lên lưng hùm vai gấu, mặt lại ưa thích trưng cái vẻ hùng hổ, không sợ mới là lạ đó!

Bộ mặt rõ ràng là sợ ta, còn mạnh miệng nói không sợ. Tường Hoa Khoan suy nghĩ, nói chuyện với tiểu hài tử vẫn nên ôn nhu chút, dọa nạt nói hai ba câu đã lấp bắp cũng không tốt. Vừa nghĩ, sắc mặt cũng dịu hấn đi, hạ thấp thanh âm mình xuống nói: “Ta là muốn nói với muội, Viên nhi đã đi qua bên kia rồi, muội đừng đi qua đó.”

Nghe giọng nói Tường Hoa Khoan nhu hòa hơn chút, Trần Châu không khỏi ngẩng đầu nhìn mặt hấn, trên mặt không hề hung hăng nữa, nhìn dưới ánh trăng cũng thuần nhất hơn so với bình thường nhiều. Trong lòng buông lỏng chút ít, gật gật đầu nói: “Muội biết rồi!” Vừa nói, vừa cảm thấy cổ có chút ngứa ngáy, dẫn đến sau lưng cũng ngứa theo, bèn gãi gãi cổ.

“Đừng gãi!” Tường Hoa Khoan thấy sắc mặt Trần Châu không đúng, để sát người vào nhìn xem, biến sắc nói: “Xưa nay muội có uống qua rượu trái cây chưa?”

“Trong nhà không cho bọn muội uống. Đây là lần đầu tiên muội uống rượu.” Trần Châu lại gãi gãi cánh tay, lúc này cảm thấy toàn thân đều ngứa, về mặt cầu xin nói: “Muội trở về đây!” Ôi, sao đột nhiên lại ngứa thành thế này, phải chạy về khoang bảo ma ma nấu nước ấm tắm rửa mới được.

“Đợi chút!” Tường Hoa Khoan lắc lắc đầu nói: “Có một ít người uống rượu vào người sẽ đỏ rục lên, lúc trước còn thấy một người cũng nổi đỏ, gãi đến mấu chảy đầm đìa, rất khó coi.” Nói xong nhìn Trần Châu một cái, thấy khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ bừng, không dám gãi tay nữa, tay kìm lại, rõ ràng là ngứa không thôi, đang dậm chân chạy về khoang, suy nghĩ một chút đuổi theo nói: “Muội không được gãi, mau uống nhiều nước hơn chút, rồi tắm rửa bằng nước lạnh, không được tắm nước ấm. Huynh tới chỗ bác lái thuyền nhìn xem có phần rôm hay không, có sẽ lấy cho muội bôi lên người một chút, có thể đừng ngứa được một ít.” Nói xong chạy đến chỗ bác lái thuyền.

Vì thủy thủ bọn họ thường bị gió sông thổi, trên người nhiều khi cũng sẽ nổi chút mẩn đỏ, dùng phần rôm bôi một ít có thể ngừng ngứa, trên thuyền xác thực có trang bị mấy hộp phần rôm. Tường Hoa Khoan được một hộp từ chỗ bác lái thuyền, vội vàng chạy tới ngoài khoang Trần Châu gõ cửa. Trần Châu đang dậm chân chịu ngứa, thấy Tường Hoa Khoan đến đây, vội mời hấn vào.

“Muội nhanh bôi lên người đi, lại uống nước nhiều hơn chút, qua một buổi tối sẽ không ngứa nữa.” Tường Hoa Khoan đưa phần rôm cho Trần Châu,

thấy những người khác còn chưa về khoang, gật đầu nói: “Đêm nay ánh trăng đẹp, đều ở trên boong chưa trở về.” Nói xong đứng lên nói: “Ta đi ra ngoài kêu một ma ma đi vào giúp muối bôi phần rôm.”

“Cám ơn Khoan ca ca!” Ngày thường tuy Khoan ca ca hung dữ, nhưng đôi khi cũng rất cẩn thận. Ta quyết định, lần sau không nói xấu sau lưng huynh ấy nữa. Trần Châu giương mắt nhìn Tường Hoa Khoan, nói cám ơn, đứng lên đưa hấn đi ra ngoài.

“Được rồi, những mẩn đỏ này cũng không thể gắp gió, thôi càng ngứa. Muối mau vào đi thôi!” Tường Hoa An thấy Trần Châu ráng chịu ngứa, lúc này thật đáng thương, không còn hoạt bát như ngày thường, lắc đầu nói: “Bảo tất cả tiểu hài tử không được uống quá nhiều rượu, còn không nghe.” Nói xong đứng lại trước cửa cho Trần Châu đi vào, tự mình ở cửa khoang, thế này mới bước đi.

“Hoa Khoan, có chuyện nói với đệ.” Tường Hoa An đứng trên boong thấy Tường Hoa Khoan đi tới, vội gọi lại, cười nói: “Sao không ở đằng trước cùng bọn họ uống rượu hả? Mới này Từ nhi đi tìm, nói không thấy đệ đấy.”

“Châu nhi uống rượu, trên người bị ngứa, đệ đến chỗ bác lái thuyền cầm lấy một hộp phấn rôm đưa cho nàng.” Tường Hoa Khoan thuận miệng đáp một câu, cười hì hì nói: “Đại tẩu tương lai đâu rồi, sao lại không thấy?”

“Nàng đi tới đằng trước kia rồi!” Tường Hoa An lặng lẽ nói: “Viên nhi da mặt mỏng, các đệ đừng ở trước mặt nàng gọi đại tẩu nhé, nàng mà ngượng, về sau khăn tay gi đỏ của ta sẽ không có nữa.”

Tường Hoa Khoan nhìn thấy trên người Tường Hoa An đang đeo túi thơm, chắc chắn nói: “Có đại tẩu tương lai ở đây, chính là khác với người khác, trên người đeo túi thơm, đi đường đều mang theo một cỗ hương thơm.”

“Đệ hâm mộ, cũng có thể tìm một cô nương thuê cho đệ.” Tường Hoa An thấy Tường Hoa Khoan muốn nói gì đó, lấy tay chặn xuống không cho hấn nói, ngẩng đầu nhìn trời nói: “Đệ đừng có nói bảo đại tẩu tương lai thuê cho đệ nhé, ta không đành để nàng một nhọc.”

“Cái gì? Thuê nhiều thêm một cái túi thơm liền một?” Tường Hoa Khoan vuốt tay nói: “Về nhà bảo nương thuê cho đệ, hiếm lạ lắm chắc?”

Tường Hoa An cười ha ha nói: “Mười vị tử nữ người nào cũng đều có thể thuê được, đệ không có bản lĩnh bảo tiểu cô nương người ta thuê cho đệ một cái, thế này cũng không có cách nào.”

Tường Hoa Khoan ở trước mặt vị đại ca này cũng không giả làm thuần thực ôn trọng, mắt tròn trắng nói: “Hình như năm nay huynh cũng mới có được một cái túi thơm, đặc ý gì chứ? Hôn nữa, đệ thật muốn túi thơm, sớm nhận không biết bao nhiêu cái. Nhận túi thơm thì không sao, chỉ sợ nhận ra phiền toái.”

“Đối với chuyện đính thân, nương sẽ dốc sức cảm rằm đệ, đệ tránh không được lâu đâu.” Tường Hoa Khoan đi qua đứng sóng vai, cười nói: “Ta thấy, không bằng đệ định cùng Châu nhi là được. Thứ nhất, Châu nhi và Viên nhi là bạn thân, hai người cùng nhau qua cửa có bạn, tiểu cô nương các nàng sẽ đi thăm thì to nhỏ chuyện tiểu cô nương, cũng sẽ không đến phiền chúng ta. Thứ hai các nàng còn nhỏ, không biết gì, chúng ta cũng không bị làm phiền, vẫn như cũ luyện võ của chúng ta thôi. Thứ ba nương đã hoàn thành tâm nguyện, cũng sẽ không cản nhàn chúng ta hàng ngày nữa, tại được thanh tịnh.” Tường Hoa An vỗ vai Tường Hoa Khoan, nói thêm: “Châu nhi nhìn không sai, nếu đệ không định xuống nàng, sau này nương cứng rắn định một người không biết lại lịch cho đệ, lại hối hận. Tuy nói nam nhân Tường gia chúng ta thành thân trẻ, nhưng cũng không có ai không thành thân. Đệ trốn không thoát đâu. Cẩn thận suy nghĩ những lời nói của ta.”

Tường Hoa Khoan vốn muốn há mồm muốn nói gì đó, cẩn thận nghĩ lại, lại ngừng nói, đại ca nói đúng. Nếu tránh né cũng không tránh được chuyện đồn dầu này, không bằng tự mình chọn một người. Lúc này lại nhớ tới khuôn mặt của Trần Châu, gật đầu nói: “Châu nhi lung linh thủy tú, tính cách lại hoạt bát sống động, hợp khẩu vị của đệ. Chính là sắc mặt nàng vừa thấy đệ đều là đáng về sợ hãi, chỉ sợ nàng không muốn.”

“Ta đã bảo Viên nhi đi tìm hiểu một chút rồi, biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng.” Tường Hoa An phẩy phẩy tay nói: “Trước đệ đệ có ý định, thêm tiểu cô nương người ta không phản đối, trở về bên đến phủ nàng cầu hôn.”

Lại nói đến Hạ Viên lúc này trở về khoang, thấy có một mình Trần Châu một mình ở đây, nhìn mặt nàng trương đỏ rực, không khỏi cả kinh kêu lên: “Này là sao vậy?”

“Ta uống rượu, trên người nổi mẩn đỏ, ngứa chết mất!” Trần Châu vừa thấy Hạ Viên về đến, kéo tới nói: “Ma ma vừa mới đi vào giúp ta bôi một chút phấn rôm lên người, giảm bớt chút mẩn đỏ, cũng cảm thấy đỡ nhiều rồi, có điều còn ngứa.”

Hạ Viên vừa nghe phấn rôm là Tường Hoa Khoan lấy tới, âm thầm nở nụ cười, lại giúp Trần Châu bôi một ít phấn rôm lên lưng nàng, thế này mới nói: “Châu tỷ, Khoan ca ca đối tỷ rất tốt, rất cẩn thận.”

“Lúc trước thấy huynh ấy thường trương cái mặt hùng hổ, ta rất sợ hấn. Lúc này lại cảm thấy huynh ấy cũng không đáng sợ nữa.” Trần Châu gật gật đầu nói: “Cũng nhờ huynh ấy mang phấn rôm tới đây, nếu không, cũng không biết làm thế nào mới tốt!”

“Châu tỷ, chúng ta thân nhau như vậy, về sau ở cùng nhau được không?” Hạ nhìn sắc mặt Trần Châu một cái, thấy nàng nói về Tường Hoa Khoan cũng ôn hòa hơn trước rất nhiều, nhìn thấy trong khoang không có ai khác, ghé tai qua nói: “Qua năm tỷ đã mười ba tuổi rồi, chỉ sợ có người tới cửa cầu hôn đây! Muội nói này, không bằng để Khoan ca ca đến phủ tỷ cầu hôn, về sau chúng ta ở cùng một chỗ, cũng không sợ bị người khi dễ. Tường lão phu nhân và Tường quân phu nhân đều là người ngay thẳng dễ nói chuyện, định tốt hơn những phủ khác nhiều.”

Trần Châu nghe vậy đỏ mặt không lên tiếng, âm thầm suy nghĩ, nếu thật gả cho Tường Hoa Khoan, tất cả mọi người đều quen biết, lại còn ở cùng một chỗ với Hạ Viên, thêm nữa Tường lão phu nhân và Tường quân phu nhân lại quen biết hảo ở chung, thật là làm người an tâm.

“Viên nhi, lúc trước tỷ tỷ ta giả đi thi ta nghĩ nàng đến nhà phu gia một người quen biết cũng không có, vụng trộm lo lắng thật lâu đấy! Nếu về sau chúng ta còn có thể ở cùng một chỗ, tất nhiên là an tâm!” Trần Châu cũng không ngại ngần, kề tai nói nhỏ với Hạ Viên: “Nghe nói phu nhân các phủ nhiều người muốn đưa nữ nhi mình đến phủ Tướng quân đấy, có điều An ca ca và Khoan ca ca vẫn không đồng ý hôn sự, thế này mới kéo dài đến nay. Muội nói xem, Khoan ca ca vẫn không đáp ứng hôn sự, lúc này sẽ đồng ý đến phủ chúng ta cầu hôn sao?”

Hạ Viên bồi đầy phấn rôm khắp người nàng, kéo lại xiêm y cho Trần Châu xong, âm thầm nói: “Muội chỉ hỏi tỷ, nếu Khoan ca ca thực đến phủ tỷ cầu hôn, tỷ đồng ý không?”

“Nếu huynh ấy dám đến phủ chúng ta cầu hôn, ta sẽ đáp ứng!” Trần Châu đỏ mặt nói: “Ta nghĩ về sau còn có thể ở cùng một chỗ cười đùa với muội, ta liền nguyện ý.”

Hạ Viên nghe xong không khỏi che miệng cười nói: “Châu tỷ, nếu không biết, còn tưởng rằng tỷ muốn giả là muội đấy.”

“Khụ, thế thì sao, giả cho ai khác, toàn bộ thực tâm, ta nghe mà sợ. Lúc này có muội cùng ở, sẽ không sợ. Chúng ta có nạn cùng chịu nha!” Trần Châu âm thầm nói: “Nương ta luôn bầm bầm nói có rất nhiều chuyện không có ai tâm sự không nói, khuê phòng mật hữu (bạn thân) lớn lên từ nhỏ đến lớn, một khi giả cho người, sau này nhiều khi cả đời cũng không gặp nữa. Ta nghĩ đến khi chúng ta lớn lên rồi, mỗi người giả mỗi nơi, có lẽ mọi người sẽ không còn gặp nhau nữa, trong lòng liền sợ hãi. Lúc này tốt rồi, nếu Khoan ca ca đích thực cầu hôn, chúng ta vẫn còn ở cùng một chỗ.”

“Châu tỷ!” Hạ Viên cũng có chút cảm động, vỗ vỗ tay nàng nói: “Muội nghĩ sau này còn có thể ở cùng với tỷ, cũng rất vui về đây này!”

Hai người đang nhỏ to tâm sự, nhìn thấy Kiều Thâm và Sử Duyệt đi vào nói: “Bọn ta không thấy hai người các muội, đang đi tìm, vừa rồi mà đi ra ngoài nói, Châu nhi uống rượu, trên người nổi mẩn đỏ, tốt hơn chút nào chưa?”

“Ôi, lần tới không dám uống nữa!” Trần Châu nói xong, thấy Hạ Ý và những người khác cũng vào tới, không khỏi cười nói: “Sao lại vào đây hết cả rồi, không ngắm trăng nữa sao?”

“Chúng ta đi vào thêu bách hoa đồ, nhất định vào giờ tỷ sẽ cho muội đắp chiếc chăn bách hoa đồ này.” Hạ Ý cười lấy chỉ thêu nói: “Hôm nay đáng lý chỉ nhất chỉ thêu thêu một hoa mở đầu, lúc này cùng ra tay, đoán chắc có thể thêu xong.”

“Ta cũng sẽ làm luôn. Mọi người nghĩ lại xem, mừì vị cô nương chúng ta tham gia đại hội Tú phẩm hợp lại thêu một cái chăn, rất khó được đấy. Đêm nay ta làm xong, cũng không đánh đắp đâu, nhất định phải cất giữ kỹ.” Trần Châu nói xong, lại cảm thấy ngứa trên người bớt hơn chút, vội nhảy xuống cũng đi lấy chỉ thêu.

Mọi người cười cười nói nói đi thêu.

Thuyền đi cũng được hơn nửa tháng, tin tức đại hội Tú phẩm Nam Bắc ai đoạt được khôi thủ đã truyền về nước Nam Xương rồi, mọi người đều đi trước đến Hạ phủ và Sử phủ chúc mừng.

An Bình Hầu phu nhân vội đến Thượng Trường Công phủ thông báo, muốn vì Tống Thiệu Dương đến Hạ phủ cầu hôn. Thượng Thư phu nhân thường xuyên đến Hạ phủ, cũng nói nên vì tôn tử Đào Linh Kiệt tới Hạ phủ cầu hôn. An Bình Hầu phu nhân muốn nói là Hạ Viên, Thượng Thư phu nhân lúc này muốn nói lại là Hạ Ý. Hai nhà đang âm thầm tìm tin tức, nổi lên tâm tư thì ai ngờ trong cung truyền ra tin tức, đến lúc đó muốn truyền Hạ Ý tiến cung làm Tư Tử nữ quan. Vì Hạ Ý đoạt được khôi thủ, cũng là một trong hai nhân tuyển cho vị trí Tư Tử nữ quan. Thượng Thư phu nhân nhận được tin tức trước, đánh quăng tâm tư sang Hạ Viên, cũng vội vàng đến phủ Trường công chúa cầu thân. Hai nhà các nàng chuyên cần đến, Thượng Tiệp cũng không cam chịu lạc hậu, cũng thường đến phủ Trường công chúa, nói với Trường công chúa: “Nhi tử nhà ta bảo vệ các cô nương đến Bắc Thành quốc, thuận lợi làm cho các nàng một lần đoạt được ba tên đứng đầu đại hội Tú phẩm, không có công lao cũng có khổ lao. Công tử nhà An Bình hầu phu nhân và Thượng Thư phu nhân một chút sức lực cũng không ra, lại muốn định Viên nhi, ta chính là không đồng ý.”

“Ô, chuyện có đáp ứng hay không không phải ta nói là được. Viên nhi chỉ là nghĩa nữ của ta thôi, cũng không phải là thân nữ nhi, chuyện này còn phải do chính cha nương nàng làm chủ.” Trường công chúa trấn an Thượng Tiệp nói: “Có biết bao phu nhân muốn đưa cô nương phủ mình đến phủ Tướng quân các người, người lo lắng gì chứ? Đoán chắc nương Viên nhi nhất định sẽ đáp ứng hôn sự với phủ các người. Có điều lúc này ba nhà các người đều chuyên cần đi tới, nàng không tốt lộ ra bất công.”

Thượng Tiệp dậm chân nói: “Nếu không phải trong cung mất một vị Thái phi, tháng này không thể nghị hôn, ta sớm đã đi đến Hạ phủ cầu hôn trước rồi. Bây giờ chỉ đành kìm chế kích động đợi đến tháng sau. Đoán rằng đến lúc đó bọn Hoa An hẳn cũng về tới rồi.” Nói xong chán chừ một lúc, lại nói với Trường công chúa: “Chuyện đại hội Tú phẩm đã xong, Hoa An viết thư về trước, nói vị Chu Khuông Chính Bắc Thành quốc kia nhắc tới chuyện Nam Bắc liên hôn, chỉ sợ Chu hoàng hậu sẽ tìm trong ba vị tử nữ đứng đầu chọn ra một vị làm phi tử cho Tam hoàng tử bọn họ. Lúc này ta đang lo Chu hoàng hậu sẽ nhìn trúng Viên nhi đấy! Chỉ sợ đêm dài lắm mộng, vẫn sớm định ra cho thỏa đáng.”

“Đoán Hạ phủ tất cũng không chịu để nữ nhi lấy chồng xa, người cứ yên tâm.” Trường công chúa trầm ngâm nói: “Ngày mai sẽ mời Hạ thiếu phu nhân qua phủ, mọi người cùng bàn bạc. Trước nghị định ra. Đợi đến tháng sau, người lại chính thức đến Hạ phủ cầu hôn, chuyện này liền yên lòng.”

“Ta cũng có ý này!” Thượng Tiệp thấy Trường công chúa giúp đỡ mình, thế này mới thở ra một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: BÀ TỨC ĐÁNH THÁI CỰC (mẹ chồng nàng dâu so chiêu)

“Hạ Ý và Viên nhi ở đại hội Tú phẩm đoạt được hạng nhất và hạng nhì, chuyện này đã truyền ra rồi, các phu nhân và các cô nương các phủ mỗi ngày đều đến phủ chúc mừng, thu lễ vật gì gì đều ghi chép lại, thỉnh lão thái thái xem qua.” Lý Thiện cầm lễ vật đưa cho Hạ lão thái thái, Hạ lão thái thái chỉ nhìn thoáng qua: “Đợi đến khi phủ các nàng có việc, quà đáp lễ cứ án mấy lễ vật này cân nhắc trả lại là được.”

Lý Thiện ứng lời, cười nói: “Ý nhi và Viên nhi chính là không chịu thua kém, lần này lại lấy cả hạng nhất và hạng nhì hết rồi, trở về nhất định phải chúc mừng thật tốt.”

Sắc mặt nương Hạ Ý Ninh Nhược Tuyết cũng rất vui vẻ, nàng là Nhị nàng dâu Đại phòng, có điều Đại nàng dâu Đại phòng lại rất có năng lực, làm nàng không có chỗ phát huy. Lúc này nữ nhi đoạt được khôi thủ, làm mình có thể diện, các nàng lại đến phòng nàng chúc mừng, đích thực không giống như ngày xưa. Thêm nữa trong cung đưa tin tức tới, đợi Hạ Ý trở về, sẽ truyền vào cung làm Tư Tú nữ quan, làm người ta vui cười tận đáy lòng.

Lý Thiện thấy Ninh Nhược Tuyết mặt mày phấn khởi, hơi liếc mắt nhìn nàng một cái, người thấy tiến cung làm Tư Tú nữ quan liền nhất định có thể bay lên làm phượng hoàng sao? Nếu muốn gần với Thái tử, còn phải nhờ trong phủ xuất tiền xuất lực. Huống hồ, Thái tử lại chưa chắc sẽ nhìn trúng Ý nhi. Không thấy Đại nữ nhi Trần Nam phu nhân vốn cũng là Tư Tú nữ quan, lúc này không phải cũng phải gả cho người bình thường sao? Rồi lại liếc mắt nhìn Quý Thư một cái, sắc mặt như thường, cũng không vui sướng lằng lằng gì cả, lại âm thầm gật đầu, chẳng trách lão thái thái tán dương, thế này còn được!

Các nàng ở đây nói chuyện, lại có người phủ Trưởng công chúa đến thỉnh Quý Thư qua phủ, Hạ lão thái thái vừa nghe cười nói: “Viên nhi lúc này trên đại hội Tú phẩm nở mặt nở mày, trên mặt Trưởng công chúa cũng có quang, chắc mời qua phủ nói chuyện này.”

Quý Thư cười nói: “Trưởng công chúa yêu thương Viên nhi nhất, còn không biết vui mừng thế nào đâu!” Nói xong đi theo người phủ Trưởng công chúa ra phủ, ngồi kiệu đến phủ Trưởng công chúa. Lại thấy Thượng Tiệp cũng tới, chào hỏi, mọi người ngồi vào chỗ của mình, đợi nha đầu dâng trà, thế này mới nói đến chuyện đại hội Tú phẩm Nam Bắc lần này.

Thượng Tiệp đề cập từ chuyện hai vị cô nương Hạ phủ đều đoạt được thứ hạng, thật sự làm rạng rỡ thanh danh, khen xong sau đó mới nhắc tới trong thư Tường Hoa An có nhắc tới chuyện Nam Bắc có thể liên hôn, nói với Quý Thư: “Từ trước đến nay hai nước thông hôn, đều là cô nương huyết mạch hoàng thất gả đi, thật sự không có người nào khác, mới từ trong phủ Vương Công đại thần chọn ra một cô nương, lại phong một cái phong hào quận chúa, giả làm huyết mạch hoàng thất, thế này mới thông hôn. Hiện giờ triều ta có công chúa, cũng có quận chúa, muốn thông hôn, vốn không tới chúng ta lo đến. Có điều từ sau khi Nam Bắc ký kết minh ước, những vật phẩm theo nước chúng ta rất được nước Bắc Thành hoan nghênh, nước Bắc Thành một lòng muốn chiêu nạp cô nương tinh thông thấu hiểu. Có điều bọn họ mời tú nương đi qua dạy các cô nương bên kia, tú nương nhưng vẫn một lòng muốn về nam. Nếu có thể để cô nương thiện thấu hiểu chúng ta gả đến hoàng thất Bắc Thành, lấy danh hoàng thất, tiến hành dạy cho các tú nữ, cũng an tâm hơn so với mời tú nương đi qua nhiều. Bây giờ đã đề cập nói muốn trong mười vị tú nữ trúng tuyển chọn ra một vị thông hôn. Có điều Hoa An gửi thư nói sau khi hoàn thành đại hội Tú phẩm, Chu hoàng hậu chỉ triệu ba vị cô nương đứng đầu tiến cung, xem bộ dạng là muốn trong ba vị cô nương chọn một người. Sứ thần bọn họ bên kia vừa tới, chỉ cần luận bàn, tự nhiên Hoàng thượng sẽ ban chỉ, đến lúc đó thì không thể cứu vãn được nữa.”

Trưởng công chúa nói tiếp: “Vi Đường Chí Lễ lúc trước đã đến Nam Xương quốc, mấy lần ghé thăm xảo đồ đều thua dưới tay Viên nhi, chuyện Viên nhi khéo tay đã truyền tới Bắc Thành quốc. Thêm nữa Sứ Duyệt năm nay đã mười bốn tuổi, lại lớn hơn Đường Chí Lễ một tuổi, sợ chưa chắc Chu Hoàng hậu đã nhìn trúng. Hạ Ý tuổi tác cũng tương đương, lúc này lại đoạt được khôi thủ, vốn là một nhân tuyển tốt, chỉ có điều chưa chắc bản thân Đường Chí Lễ sẽ nhìn trúng. Lần này, sợ là Chu hoàng hậu sẽ chọn trúng Viên nhi không chừng. Kế hiện giờ, chính là hứa Viên nhi cho người ta, chặt đứt việc này mới được.” Nói xong nhìn Thượng Tiệp, cười nói: “Hoa An tất nhiên là một đứa tốt, có điều lớn hơn Viên nhi tận mười tuổi, này làm cho người ta có chút do dự.”

“Tuy lớn hơn mười tuổi, nhưng Hoa An và Viên nhi cực hợp ý, dẫn theo sẽ toàn tâm toàn ý thương nàng. Qua mấy năm, Viên nhi vừa đúng mười sáu thì bất quá Hoa An cũng mới hai sáu, tất sẽ vô cùng ân ái, dù gió lớn thời cũng không tan.” Thượng Tiệp nói rõ tuy Tường Hoa An lớn hơn Hạ Viên mười tuổi, nhưng qua vài năm, đây chính là tuyệt phối. Nàng nói xong, chuyển sang nhìn Quý Thư, cười nói: “Nữ nhân một khi lập gia thất, sanh con dưỡng cái, lo liệu mọi chuyện, khó tránh khỏi mệt nhọc, tất nhiên cũng chóng già hơn nam nhân. Đương nhiên, cũng có người bảo dưỡng tốt, nhưng tóm lại ngày càng già đi. Nếu nam nhân lớn hơn mười tuổi, nữ nhân dù có thế nào, trong mắt hẳn luôn là tiểu muội muội, tóm lại là đau lòng....”

Đợi Thượng Tiệp nói hết lời, Quý Thư cười nói: “Lớn hơn mười tuổi cũng không có vấn đề gì, có điều Viên nhi còn quá nhỏ, nhìn còn tính trẻ con, Hoa An sẽ thích sao? Theo lý mà nói, hôn sự này tự nhiên là người lớn trong nhà làm chủ, có điều hai người bọn họ cũng phải thích nhau, thế này mới viên mãn.”

“Hoa An nhìn Viên nhi lớn lên, trước đây còn thích bế Viên nhi chơi đùa, cũng chưa từng thấy nó nhìn nữ hài tử khác liếc nhìn một cái. Lúc này khi đưa tin về, nói Chu Khuông Chính nói muốn luận chuyện liên hôn, chỉ sợ sẽ nhìn trúng Viên nhi, ngôn ngữ cấp thiết, rõ ràng là sợ Viên nhi lấy chồng xa, phân tâm ý này, chẳng phải là thích Viên nhi sao?” Thượng Tiệp ngừng một lát, cười nói: “Mấy công tử tiểu thư nhà trong phủ cũng thường xuyên lui tới, thấy xưa nay, Hoa An thật là đối Viên nhi cũng những người khác bất đồng. Tâm ý Hoa An, một người làm nương như ta dám bảo đảm.”

Trừ bỏ tuổi tác, Tường Hoa An quả thật không có gì để soi mói, Quý Thư trầm tư một lát, nhưng vẫn không có gật đầu, chỉ cười nói: “Tháng này không thể bàn luận hôn sự, đợi tháng sau bọn Viên nhi trở về, ta lại hỏi một chút ý kiến chính nàng. Tuổi nàng tuy nhỏ, cũng có chút ý nghĩ của mình, hôn sự này, cũng phải chính nàng nguyện ý. Đoán Bắc Thành quốc dù ra rồi thúc ngựa cũng không tới nhanh bằng thuyền chúng ta. Vẫn còn có thời gian từ từ thương lượng.” Ừm, dù sao là các người gấp, không phải chúng ta gấp. Vẹn nhất Bắc Thành quốc bên kia thực sự đến phủ chúng ta cầu hôn, đến lúc đó chúng

ta lại đồng ý là được. Nữ nhi mới mười một tuổi, lúc này đã hứa cho người, thực không bỏ được! Huống hồ, dường được một nữ nhi nhạy bén thông minh như vậy, sao có thể đáp ứng các người nhẹ nhàng như vậy? Còn phải treo, treo cho các người biết là bảo bối, khi qua đó cũng yêu thương thêm một phần.

Quý Thư nói xong lại chậm rãi uống trà, Thượng Tiệp lại lo lắng, liên tục nháy mắt với Trương công chúa. Trương công chúa nhìn không nổi nữa, đành phải mở miệng nói: “An Bình Hầu phu nhân và Thượng Thư phu nhân cũng tới nói với ta, nói đợi tháng sau sẽ đến Hạ phủ cầu hôn, ta nói hai đứa Thiếu Dương và Linh Kiệt đều tuổi tác lại cùng Viên nhi không chênh lệch lắm, thêm nữa là lớn lên cùng nhau, cũng rất được. Đoán đoán người lão thái thái và phu nhân Hạ phủ sẽ có người không đồng ý, đến lúc đó cũng không biết sẽ rơi vào nhà nào. Nếu nói đến Hoa An, lại là một đứa ôn trọng, ý kiến lão thái thái và phu nhân tất nhiên sẽ không cùng nhau.”

Vì Thượng Thư phu nhân và Hạ lão thái thái thân thiết, mà An Bình Hầu phu nhân lại thân thiết cùng Hạ phu nhân, bây giờ hai người các nàng muốn đến Hạ phủ cầu hôn, ý kiến Hạ lão thái thái và Hạ phu nhân tất nhiên khác nhau. Lại nói, Thượng Thư đại nhân và Hạ lão thái gia đều là Tam triều nguyên lão, quan hệ không giống bình thường, Hạ lão thái thái tự nhiên nguyện ý để tôn nữ gả vào Thượng Thư phủ. Mà An Bình Hầu phu nhân lại cùng nhà thân nương Hạ phu nhân có quan hệ thiên ti vạn lữ, Hạ phu nhân tự nhiên hi vọng tôn nữ nhi có thể đến trong phủ An Bình Hầu. Đến lúc đó Hạ Niên nhi từ mình có thể đạt được vị trí Khâm Thiên Giám Giám Chính, phu gia Hạ Viên nếu là nhà An Bình Hầu, liên quan cũng sẽ thân cận nhà Lý phủ thân nương của mình.

Những quan hệ của Hạ lão thái thái và Hạ phu nhân, tự nhiên Quý Thư hiểu rõ, tính tới tính lui, cũng không bằng dứt khoát hứa cho Trương Hoa An. Có điều nữ nhi mới mười một tuổi, mình lại nhanh miệng đáp ứng với Thượng Tiệp, biểu lộ không đủ quý giá. Huống chi, chuyện này thật đúng là phải Hạ lão thái thái và Hạ phu nhân đều đáp ứng mới thành được. Bây giờ Thượng Thư phu nhân và An Bình Hầu phu nhân đều đã tự tìm đến Hạ lão thái thái và Hạ phu nhân nhờ vả rồi, chuyện này thật phức tạp, cũng thật không nên đáp ứng ngay.

Các nàng ở đây bàn luận, An Bình Hầu phu nhân lại mời tâu tâu Hạ phu nhân - Lý phu nhân cùng nhau đến Hạ phủ, Hạ phu nhân vừa từ phòng Hạ lão thái thái đi ra, bên mời các nàng đến trong phòng mình nói chuyện. Tuy lúc trước Thượng Tiệp tìm Hạ phu nhân nói qua rồi, Hạ phu nhân cũng hơi vừa lòng với Trương Hoa An, có điều lúc này An Bình Hầu phu nhân lại nói động tới Lý phu nhân, Hạ phu nhân luôn tôn kính Lý phu nhân tâu tâu của mình, Lý phu nhân vừa nói, bà lại dao động. Lại nghĩ đến Tống Thiếu Dương, nghĩ thấy thật ra mọi mặt hẳn cũng không tệ.

An Bình Hầu phu nhân thấy Lý phu nhân thuyết phục được Hạ phu nhân, rên sất khi còn nóng nói: “Nữ nhi một nhà có trăm nhà cầu, hiện giờ Viên nhi cũng đứng hạng nhì trong đại hội Tú phẩm, đến lúc đó tới cửa cầu thân tự nhiên cũng nhiều hơn. Có điều có tin tức nói Bắc Thành quốc có ý định liên hôn, đang suy nghĩ chọn trong ba vị tú nữ đứng đầu chọn ra một người thông hôn. Sử Duyệt hơi lớn, tất nhiên không chọn nàng, Ý nhi là chuẩn bị tiến cung làm Tư Tú nữ quan, cũng sẽ không chọn nàng; chỉ sợ sẽ chọn Viên nhi. Nếu Viên nhi hứa cho người, dĩ nhiên chuyện này không cần sâu lo nữa. Thiếu Dương nhà ta và Viên nhi tuổi tác tương đương, lại chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, cũng là một đôi. Nhân phẩm tướng mạo Thiếu Dương như thế nào, mọi người đều thấy rõ, cũng không cần tự ta khen ngợi. Hơn nữa Thiếu Dương lại thân với Từ nhi, thân với Cửu Cửu, Viên nhi thường xuyên đi lại nhà mẹ đẻ, cũng không mất hiếu kính. Nói lại, tuy là gả đi một tôn nữ, nhưng thật ra lại nhiều thêm một đứa tôn tử, lại càng nào nhiệt.”

An Bình Hầu phu nhân nói thế làm Hạ phu nhân động tâm, lại không biết, lúc này Thượng Thư phu nhân cũng đến Hạ phủ, cũng đi tới trong phòng Hạ lão thái thái.

“Nói ra, hai nhà chúng ta là thế giao, luôn luôn nghĩ làm một đầu hôn sự cho thân càng thêm thân, có điều mãi không thành được. Lúc đầu thấy Kiệt nhi chơi đùa với Viên nhi, bản thân ta nổi lên tâm tư, có điều nghĩ bọn hắn còn nhỏ, thông thả trẻ một chút rồi bàn. Bây giờ lại nghe được phong phanh, nói Tam hoàng tử Bắc Thành quốc Đường Chí Lễ trước kia đã đến đây nhìn trúng Viên nhi rồi, muốn đến cầu hôn. Nếu Quốc Sử Bắc Thành quốc đến đây, tâu chương dâng lên, thánh chỉ hạ xuống, Viên nhi phải đi lấy chồng xa. Không nói đến các người, ngay cả chúng ta nhìn nàng lớn lên, cũng không bỏ được để nàng lấy chồng xa. Vì thế, lại muốn trước vì Kiệt nhi nhắc tới thân hôn. Đến tháng sai, tự nhiên sẽ chính thức đến phủ nói chuyện, đây là thương lượng trước cùng lão thái thái.” Thượng Thư phu nhân vừa thấy Hạ lão thái thái, nóng này muốn nói rõ trước. Hạ lão thái thái chỉ cười uống trà, cũng không nhanh không chậm đáp ứng.

Đội Quý Thư trở về Hạ phủ thì Hạ lão thái thái cũng vừa mới tiến bước Thượng Thư phu nhân, bỗng gọi Hạ phu nhân và Quý Thư vào phòng, trầm ngâm nói: “Nghe đầu Nam Bắc có lời muốn thông hôn, vì lúc trước Đường Chí Lễ có gặp qua Viên nhi, lại tán thưởng Viên nhi ghép thất hảo đồ xuất sắc, chỉ sợ chọn trúng Viên nhi! Chúng ta không thể không đề phòng trước. Dù sao Viên nhi cũng mười một tuổi rồi, cũng không bằng nhân dịp này hứa cho người trước, cũng tuyệt niệm tưởng của Đường Chí Lễ. Tuy nói gả cho Đường Chí Lễ sẽ làm hoàng phi, có điều dù sao cũng cách một quốc gia, chúng ta làm sao đành để nàng lấy chồng xa chứ? Lúc trước Thượng Thư phu nhân cũng đề cập với ta vài lần, nói Kiệt nhi và Viên nhi chơi đùa với nhau, không bằng tính chuyện hôn nhân. Có điều ta nói bọn chúng còn nhỏ, nói chuyện này sớm quá. Lại vì là là thái tử mẫu, còn có tử mẫu và mẫu thaam, chuyện hôn nhân này cũng không phải một mình ta định đoạt, cũng phải có các người gật đầu mới thành. Hôm nay Thượng Thư phu nhân lại đích thân đến cửa nói tới chuyện này, nói tháng sau sẽ đích thân đến Hạ phủ cầu thân. Lại nói tiếp, tính tình Kiệt nhi dù có hơi bá đạo chút, nhưng vài người trên hẳn đều là ca ca thứ xuất, tính ra, hẳn cũng chính là đích tôn đích trưởng tôn rồi, tiên đồ cũng đã sớm an bài tốt. Ta nhìn thấy được, bây giờ chỉ xem ý kiến các người.”

Hạ phu nhân đầu này vừa mới đưa An Bình Hầu phu nhân và Lý phu nhân ra cửa, đầu kia đã thấy cổ kệu Thượng Thư phu nhân đứng trước cửa phủ, cũng biết được một ít. Lúc này thấy Quý Thư hồi phủ, đang định tìm nàng thương lượng một chút, không đoán được Hạ lão thái thái lập tức triệu các nàng đến trong phòng nói ra mạch lả rõ ràng như vậy. Bà nghĩ nghĩ cười nói: “Không đối gạt lão thái thái, hôm nay An Bình Hầu phu nhân cũng đến trong phủ, cũng là nói đến hôn sự Viên nhi, nói cũng gần giống với Thượng Thư phu nhân. Con cũng chỉ nói cần xem ý kiến lão thái thái và thế tử Niên ca, cũng không nói gì thêm. Bất kể là phủ AN Bình hầu hay là phủ Thượng Thư, đều là chuyện hôn nhân làm người ta hâm mộ. Có điều thấy tính tình Thiếu Dương ôn hòa, là một người thiện lương, cùng đám người Từ nhi rất hòa thuận, nếu việc hôn nhân thành, cận thân càng thêm thân, cũng là một cộc chuyện tốt.”

“Thê tử Niên ca, con thấy sao?” Hạ lão thái thái thấy Hạ phu nhân vừa ý Tống Thiếu Dương, mảy mặt lại, bà làm người luôn uy tín, lại ở trước mặt Thượng Thư phu nhân có chút ý tứ rồi, lúc này nghe Hạ phu nhân nói thế..., hơi không vui, ngược lại hỏi Quý Thư, chỉ cần Quý Thư cùng đứng bên phe bà, chuyện này xem như đã định rồi.

“Đương nhi và Kiệt nhi đều tốt, nếu muốn con chọn, thật đúng là khó có thể lựa chọn.” Quý Thư đánh trả về, lại ngẩng đầu lên cười nói: “Có điều Viên nhi trên còn có nghĩa mẫu là Trưởng công chúa, chuyện này cũng phải hỏi qua ý kiến nghĩa mẫu nàng mới được. Nếu không Trưởng công chúa yêu thương Viên nhi mấy năm nay...” E hèm, ta là vừa ý nhà Tướng quân, có điều các người một người là lão thái thái, một người là phu nhân, ta đều đắc tội không nổi. Nếu lúc này nói Tướng quân phu nhân cũng đi tìm ta, không chừng lão nhân gia hai người các người bèn liên hợp trước tiên lấp áp ta không thể lên tiếng được nữa, vẫn nên mang pho tượng Phật lớn Trưởng công chúa ra trụ một chút mới được. Viên nhi là ta sinh, hôn sự của nàng, ta làm chủ. Nhưng chuyện này cũng phải để các người nhất trí đồng ý, Viên nhi mới gả được hoan hoa hi hi. Truyện chỉ đăng duy nhất trên diễn đàn Lê Quý Đôn. Vui lòng không sao chép... Cảm ơn...

Bà tức các nàng đang đánh thái cực, Tướng Hoa An cũng đang ở trên boong thuyền nhìn về con thuyền xa xa, vươn tay để Tướng Hoa Khoan đưa ống viễn vọng lại đây, vừa nhìn thấy trong ống nhòm, sắc mặt thay đổi, lâm lâm nói: “Thuyền Chu Khuông Chính?”

“Chúng ta lên thuyền không phải Chu Khuông Chính không có động tĩnh gì sao? Sao lúc này lại đuổi tới?” Tướng Hoa Khoan vừa nghe, nhận lấy ống viễn vọng nhìn, cau mày nói: “Thật sự là thuyền Chu Khuông Chính.”

“Đệ gọi bác lái thuyền để thuyền chạy nhanh lên, chạy nhanh hơn thuyền Chu Khuông Chính.” Tướng Hoa An nhận lấy ống viễn vọng nhìn kỹ, hừ một tiếng nói: “Muốn đi nhanh với ta sao, không có cửa đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: ĐỀU LÀ HÀNG BÁN CHẠY

Thượng Tiệp trở lại phủ Tướng quân, lại nói tỉ mỉ chuyện hôm nay cùng Trưởng công chúa và Quý Thư cho Tướng lão phu nhân nghe. Tướng lão phu nhân đánh hết đùi nói: “Nương Viên nhi xưa nay là một người thẳng thắn, lúc này lại cong queo không nói ra lời nói thật, làm người ta nóng ruột. Cô nương tham gia đại hội Tử phẩm, xưa nay chính là cướp đoạt, nhà ai cưới một người trở về, đều có thể khoe trước bạn bè thân hữu nói nàng dâu mình đã xuất ngoại, đã tham gia đại hội Tử phẩm, là một người từng trải việc đời, thực nở mặt nở mày. Hiện nay Viên nhi được hạng nhì, người tới cửa cầu thân nhất định nhiều hơn. Vì Ý nhi phải vào cung làm Tư Tử nữ quan, nhất thời sẽ không đánh chủ ý lên người nàng. Nhưng nghe nói đã có người đến Sở phủ cầu thân, đợi tháng sau cũng muốn đến Sở phủ cầu hôn, kể mẫu Sở Duyệt cũng đang kén cá chọn canh đó! Sở phủ đã như thế, Hạ phủ tự nhiên càng náo nhiệt.”

“Còn không phải sao!” Thượng Tiệp thở dài nói: “Thượng Thư phu nhân và An Bình Hầu phu nhân sớm đã đến phủ Trưởng công chúa thông khí, cũng may Trưởng công chúa nghiêng về con một chút, cũng không đáp ứng các nàng cái gì. Hôm nay gặp nương Viên nhi, nàng chỉ nói việc này còn phải để Hạ lão thái thái và Hạ phu nhân đồng ý mới được, một mình nàng cũng không làm chủ được.”

Tướng lão phu nhân ngồi ngay ngắn trên ghế nói: “Tuy Viên nhi tuổi còn nhỏ, mặt mày hồng nhuận, lẳng lẳng ngồi cũng có thể thêu hoa, khi đi đứng lại sôi nổi hoạt bát, nhìn chính là thân hình vững chắc, có thể sinh dưỡng, ta thấy thích. Huống chi lần trước đến miếu Từ Mẫu hợp bát tự, chỉ có bát tự Viên nhi mới hợp với Hoa An được thôi, dù thế nào, nhất định phải để Hoa An định ra với Viên nhi. Đợi mừng ba tháng sau, sáng sớm con khởi hành, đích thân dẫn bà mối đến Hạ phủ cầu thân, không tin Hạ phủ không đáp ứng!”

Thượng Tiệp gật gù đầu, ở trong kinh thành, bà bà tương lai đích thân đến cửa cầu hôn, cũng là đại biểu về sau sẽ dưỡng nàng dâu như nữ nhi mình, sẽ thêm trang trước. Cái gọi là thêm trang, chính là nhà phu gia mua trăm cái vòng tay đưa đến nhà mẹ đẻ, thêm vào trong đồ cưới, để cô nương thuận lợi vui vẻ điểm đồ cưới.

Lại nói Hạ phu nhân từ trong phòng Hạ lão thái thái đi ra ngoài, liền đi đến trong phòng Quý Thư, ngồi xuống nói: “Hôn sự Viên nhi nhà chúng ta, nên lo cho tốt, không được qua loa. Vừa rồi nghe lão thái thái nói, là có ý với Kiệt nhi. Kiệt nhi tuy là đích trưởng tôn, có điều tính tình hẳn có chút ngang ngược, sợ rằng tương lai Viên nhi sẽ chịu thiệt! Lại nói, tuy Kiệt nhi từ nhỏ đã dưỡng bên người Thượng Thư phu nhân, nhưng lần này ngược lại Thượng Thư phu nhân lướt qua thân nương Kiệt nhi, muốn tự tay định Viên nhi cho Kiệt nhi, chỉ sợ tương lai qua cửa, Viên nhi sẽ không được thân nương Kiệt nhi yêu thích. Chuyện này nói đến nói đi, vẫn là Dương nhi thỏa đáng hơn. Đầu tiên là lúc trước An Bình Hầu phu nhân bế Viên nhi qua phủ đến miếu Từ Mẫu cầu Phụng đền, nhưng trùng hợp lại sinh được nữ nhi, nàng rất tin số mệnh Viên nhi tốt, tương lai tự nhiên sẽ thương Viên nhi. Thứ hai cháu gái An Bình Hầu phu nhân hiện nay là chính phi của Nhị hoàng tử, tầng tầng quan hệ đều vững chắc, đương nhiên sẽ vì Dương nhi mưu một tiền đồ tốt. Tương lai Viên nhi qua cửa, mọi chuyện không cần ưu phiền gì nhiều, an toàn làm thiếu phu nhân là được. Có điều hiện giờ lão thái thái vừa ý phủ Thượng Thư, chúng ta cũng không thể bác mặt mũi bà, ở trước mặt bà cũng khó mà nói nhiều được. Đến tháng sau, Thượng Thư phủ và An Bình Hầu phủ tất nhiên sẽ tới cửa cầu hôn, phải đáp ứng ai, nói vậy trong lòng con hiểu rõ rồi.”

Nương nói nhiều như vậy, thật ra muốn ta đứng bên phe nương chứ gì, đồng ý An Bình Hầu phủ cầu thân! Quý Thư nghe Hạ phu nhân nói vậy, cười theo nói: “Không dám đối gạt bà, trước khi Viên nhi lên đường đến Bắc Thành quốc, Tướng quân phu nhân đã đến trước mặt con nói đã đề cập hôn sự Viên nhi với ngài. Nàng muốn cầu hôn cho Hoa An, nói lúc đó ngài cũng có chút đồng ý, sau này chính nàng đến miếu Từ Mẫu ngăn đón con nói chuyện, con nghe hiểu được ý tứ bà bà, cũng không nói thêm cái gì, chỉ nói đợi Viên nhi các nàng từ Bắc Thành quốc trở về rồi lại bàn. Lần này đi đến phủ Trưởng công chúa, Tướng phu nhân lại nhắc tới chuyện này, cứ khẳng khẳng nói lúc trước ngài đồng ý, nói tháng sau sẽ đến phủ cầu hôn, nói ngài nhất định sẽ đứng về phe nàng. Vừa rồi ở trong phòng lão thái thái, con không dám nói ra chuyện này. Bây giờ bà bà nhắc tới, ngược lại con không dám gạt nữa.”

Hạ phu nhân sùng sốt, thế này mới nhớ tới trước khi Hạ Viên lên đường, bản thân lo lắng nghe được một câu “Viên nhi nhận tín vật gì đó của Tường Hoa An.” Mới vậy tay gọi Thượng Tiệp vào trong phòng nói chuyện, sau này Thượng Tiệp nhắc tới muốn cầu hôn cho Tường Hoa An, lúc đó thật là có khen Tường Hoa An vài câu. Không đoán được Thượng Tiệp bên cạnh điểm ấy không nhà, chỉ nói mình lúc đó đồng ý rồi.

Quý Thụ thấy Hạ phu nhân ngây người, uyển chuyển nói: “Tướng quân phu nhân làm người ngay thẳng, nhưng là một người dễ ở chung. Càng khó có được là Tướng lão phu nhân cũng là người tiến bộ, thêm nữa có Hân cô cô là Phó tướng phu nhân, nàng lại rất tốt với Viên nhi, Viên nhi nếu qua phủ Tướng quân, trên có vài người thương nàng, cũng rất thanh thân.” Uhm, hiện nay chỉ có một mình phu nhân, dễ nói chuyện, không thể so uy nghiêm với lão thái thái, khó có thể khuyên được. Nhân dịp này, phải tranh thủ mang phu nhân về phe mình. Quý Thụ đứng lên rót thêm trà cho Hạ phu nhân, lui về ghế ngồi xuống xong, nhìn thân sắc Hạ phu nhân, lại thông dong nói: “Tường Hoa An là trưởng tử trong nhà, làm người lại ôn trọng, nếu Viên nhi hứa cho hắn, cảm thấy cũng yên tâm. Dương nhi nhà An Bình Hầu phu nhân mặc dù khá được, ngặt cái là tiểu nhi tử, Viên nhi qua cửa, trên có vài vị đại tẩu, không chỉ phải hầu hạ công công bà bà, còn phải nhường nhịn các tẩu tử, phía dưới còn có một tiểu cô yếu ớt, mọi việc cũng không tới lượt nàng nói vào, chỉ sợ không dễ chịu.”

Dù thế nào, Hạ phu nhân tóm lại vẫn thương Viên nhi nội tôn nữ này, lúc này nghe Quý Thụ phân tích xong, cũng có chút đạo lý, không khỏi cười nói: “Viên nhi từ nhỏ đã nhu thuận, tất cả mọi người đều thương yêu, nếu gả đi ngược lại phải đi hầu hạ người này còn hầu hạ người kia, tự nhiên không buông được. Chuyện này phải ngâm lại.”

Quý Thụ nghe Hạ phu nhân không tán dương An Bình Hầu phủ nữa, lặng lẽ thở phào một hơi. Nhìn một lượt cả ba phủ, bắt kể về phương diện gì, Tường Hoa An đều cao hơn một bậc, chỉ cần Hạ phu nhân không thiên vị An Bình Hầu phu nhân, chuyện con trẻ đã tốt hơn chút rồi. Về phần Thượng Thụ phu nhân, nghe nói bà vốn muốn hướng đến Hạ Ý mới vừa đoạt được khôi thủ, có điều bây giờ nghe nói phải vào cung, thế này mới đánh mất ý niệm, đổi thành muốn định Viên nhi. Đoán nàng đối Viên nhi cũng không nhất định phải có, chỉ cần Tướng quân phu nhân chu toàn nhiều hơn chút, bà sẽ biết khó mà lui.

Các nàng bà tức nói chuyện nơi này, Ninh Nhượng Tuyệt lại ở trong phòng cùng Hạ Tử Trung nói: “Xưa nay Ý nhi nhìn ngây thơ, cũng không nghĩ tới có thể ở đại hội Tú phẩm Nam Bắc được vị trí khôi thủ, thật là vui hòng rồi. Nương ta sau khi đến thăm Thẩm phu nhân, nhưng thật từ trong miệng nàng biết được trong cung thật là có tin tức, nói đại nữ nhi các nàng trở về, tự nhiên sẽ triệu kiến vào cung làm Tư Tú nữ quan, Tư Tú nữ quan này trước nay đều có tiền đồ, nếu có thể lừa gạt được Thái tử coi trọng, vậy thì...”

“Ngừng!” Hạ Tử Trung nghe được nhủ này, giờ tay bảo Ninh Nhượng Tuyệt ngừng nói, hừ nói: “Thái tử sớm đã lập Thái tử phi, dù tính nhìn trúng Ý nhi, bất quá này cũng chỉ là một cái thiên phi, có gì mà cao hứng? Ý nhi tính tình ngay thẳng, nếu thật vào trong cung, chỉ sợ chuốc họa. Nếu nàng muốn nữ nhi tốt, thì đừng để nàng vào trong cung.”

“Có biết bao cô nương muốn tiến cung làm Tư Tú nữ quan, chàng lại nói không muốn cho Ý nhi tiến cung làm Tư Tú nữ quan!” Ninh Nhượng Tuyệt ngạc nhiên.

“Trước sớm luôn nghe nàng lắm bầm, nói Ý nhi thù thù không tốt bằng Viên nhi, đến Bắc Thành quốc, đoạt giải nhất, chắc chắn là Viên nhi, Ý nhi bất quá sẽ làm nền. Chính là lúc này, làm người ta ngoài ý muốn chính là Ý nhi lại đoạt khôi thủ. Nàng không thấy kỳ quái sao?” Hạ Tử Trung bưng trà uống một ngụm, chậm rãi nói: “Tên bán chim đầu đàn, Ý nhi đoạt khôi thủ, chỉ sợ là chuyện phiền toái, mà không phải chuyện vui. Thái tử phi tính tình hay ghen, nếu Ý nhi lọt vào mắt Thái tử, chỉ sợ không sống đến lúc xuất cung. Nếu nàng không lọt vào mắt Thái tử, đợi đến năm mười lăm tuổi xuất cung lấy người, chỉ sợ kết cục lắm lạc giống như Đại nữ nhi Trần Nam phu nhân, nàng nhẩn tâm sao?”

Ninh Nhượng Tuyệt nghe xong mặt lúc đỏ lúc trắng, nắm chặt tay nói: “Trừ phi để Ý nhi hứa cho người, mới có thể tránh vào cung.” Ngừng một chút nói: “Vốn nghe nói Thượng Thụ phu nhân nhìn trúng Ý nhi, khen tính cách Ý nhi ôn hòa hiền hậu, nói Kiệt nhi có chút quật cường, còn muốn tìm một cô nương tính tình tốt xứng đôi. Ngày đó cũng có chút ý tứ với Ý nhi, cho đến khi nghe được Ý nhi phải vào cung làm Tư Tú nữ quan, mới dừng lại. Bàn tới, Kiệt nhi là đích trưởng tôn, tương lai phủ Thượng Thụ đến cầu, nếu Ý nhi hứa cho hắn, tự nhiên không sai.”

Hạ Tử Trung gật đầu nói: “Tháng này cũng không thể luận hôn sự, đợi đến tháng sau, nàng hẹn Thượng Thụ phu nhân, nói không muốn để Ý nhi tiến cung, xem xem bà nói thế nào. Nếu chính xác bà vừa ý Ý nhi, tự nhiên lập tức sẽ để người ta đến phủ cầu hôn. Dù sao trong cung có tin tức nói như vậy, chúng ta còn chưa nhận được chiếu chỉ, chuyện này vẫn chưa là thực. Nếu Ý nhi hứa cho người rồi, chiếu chỉ tự nhiên sẽ không đến, cũng không cần tiến cung nữa.”

Ninh Nhượng Tuyệt nghĩ Hạ Ý có thể đi vào cung làm Tư Tú nữ quan, vốn ngập tràn vui sướng, lúc này bị Hạ Tử Trung đánh đòn cảnh cáo, không có tin tức, rầu rĩ nói: “Nói như vậy, đoạt vị trí khôi thủ cũng không có tác dụng gì, còn không bằng Viên nhi đoạt được hạng nhì nữa!”

Vợ chồng bọn họ ở chỗ này nói với nhau, Hạ Viên lại đang ở trên thuyền nhảy mũi, lắm bầm nói: “Ai đang nhắc mình vậy?”

“Đương nhiên là An ca ca, còn có ai?” Trần Châu thấy mọi người ăn cơm tối đi lên boong tàu tản bộ tiêu thực, lúc này ở trong khoang thuyền chỉ có Hạ Viên, đùa nói: “An ca ca nóng vội muốn đến Hạ phủ các người cầu hôn, lúc này còn bảo bác lái tàu lái thuyền nhanh hơn đây! Lúc trước vốn sợ Ý tỷ các nàng say tàu, bảo đi chậm thôi, đột nhiên lại thúc giục chạy nhanh, mọi người chịu không nổi, ngâm miếng gừng đến trên boong tàu thông khí hết rồi. Lúc này trời nóng, thuyền lại chạy nhanh, trái lại ở trên boong thuyền lại có gió mát mẻ, cứ thổi huu huu, ở trong khoang thuyền ngột ngạt chỉ sợ nôn hết thức ăn ra ngoài thôi.” Nói xong thì thấy Hạ Viên đang thêu một cái túi thơm, đi tới gần hỏi: “Không lẽ lại đưa cho An ca ca?”

“Nghĩ đến ai đâu không hà?” Hạ Viên vọt tới che miệng Trần Châu, cắn môi nói: “Không cần một tiếng hai tiếng đều là An ca ca có được không hả? Đây là thêu cho ca ca muối, hẳn muốn có chút hương thơm có mùi.” Nói xong bỗng nhiên cười rộ lên, cười đến Trần Châu không hiểu ra sao, thế này mới nói: “Sao tỷ không lên boong tàu đi. Muội biết rồi, là sợ sẽ gặp Khoan ca ca có đúng không? Muội cũng nhìn ra rồi, từ sau sinh nhật tỷ, tỷ bèn tránh huynh ấy. Sáng nay huynh ấy còn hỏi muội có phải tỷ bị bệnh không, sao không thấy người đâu đây? Thường thường tỷ hay thích lên boong tàu chạy nhảy, lúc này không thấy tỷ, không chỉ Khoan ca ca, ca ca muội bọn họ cũng hỏi nữa đấy! Tỷ cứ muốn trốn tránh không ra, phỏng chừng mọi người sẽ đoán thế đấy.”

“Muội còn nói, muội còn nói sao!” Trần Châu ngày sinh thần, có uống một chút rượu, lá gan hơi lớn chút, lại nghe Hạ Viên nói những lời kia, còn nói nếu Tường Hoa Khoan dám đến Trần phủ cầu hôn, nàng liền đáp ứng. Ai biết Hạ Viên theo ma ma đến trên boong tàu dọn dẹp đồ đạc gặp Tường Hoa Khoan, lại thuật lại lời nói của Trần Châu rồi. Ngày hôm sau Trần Châu tỉnh lại, nhớ tới lời nói của mình, xấu hổ không dám gặp Tường Hoa Khoan, không có chuyện gì cũng không lên boong tàu nữa. Lúc này trùng mắt nhìn Hạ Viên nói: “Ngày thường miệng muội bôi mật, tối hôm đó sao miệng lại nhanh nhẩu nói ra hết cho Khoan ca ca biết như vậy hả? Lúc này hại ta không dám gặp huynh ấy.”

Hạ Viên che miệng cười nói: “Tối hôm đó muội cũng uống rượu, bị tỷ nói về sau chúng ta vẫn ở cùng một chỗ, trong lòng cao hứng, vừa thấy Khoan ca ca không nhìn được đã nói ra. Nếu ngày thường, muội cũng không nói ra nhanh như vậy.”

Trần Châu đang oán trách Hạ Viên, nghe thấy có người mở cửa khoang thuyền, chân trần nhảy xuống mở cửa, một bên nói với Hạ Viên: “Chắc là ma ma mang trà vào cho chúng ta thôi!” Nói chuyện, gương khuôn mặt tươi cười mở cửa, vừa mở ra lại hét lên một tiếng, hốt hoảng vội xông đến trên giường, lấy túi chăn đắp lên mặt nằm bất động, một bộ dáng gả chết.

“Đây là sao thế?” Hạ Viên “Á” lên một tiếng dò xét ra bên ngoài, nhìn thấy Tường Hoa Khoan đứng bên ngoài khoang thuyền, bộ dáng như không hiểu gì hết, không khỏi cười “phốc” lên nói: “Khoan ca ca mau vào đi, liệu có chuyện gì sao?”

“Nhiều ngày không thấy Châu nhi, đi tới nhìn nàng một cái thôi!” Trước đó Tường Hoa Khoan sớm bị Tường Hoa An khuyên qua, cũng nghĩ tính tình Trần Châu hoạt bát, lại thân thiết với Hạ Viên, nếu cưới qua phù, nàng tự đi nói chuyện với Hạ Viên, tự nhiên không phiền quẩn lấy mình, cũng tốt hơn so với cưới cô nương khác nhiều lắm, nhất thời cũng buông miệng. Lại nghe được Hạ Viên thuật lại lời nói của Trần Châu, hấn càng quyết tâm. Ai biết mấy ngày nay lại không gặp được Trần Châu, kỳ quái là vừa hỏi, mỗi lần đều nói là ở trong khoang thuyền ngủ. Tối hôm nay thấy các cô nương đều lên boong tàu thông khí, nhưng lại cũng không thấy Trần Châu, hấn suy nghĩ, cảm thấy bản thân nên biểu lộ quan tâm, bèn thông thả bước vào mở cửa khoang thuyền. Không đoán được là khi Trần Châu vừa nhìn thấy hấn lại chạy nhanh lùi về, một phen ở trong túi chăn bất động, không khỏi hỏi Hạ Viên: “Nàng này là thế nào?” Truyện chỉ đăng duy nhất trên diễn đàn Lê Quý Đôn. Vui lòng không sao chép... Cảm ơn....

“Khoan ca ca, nàng không sao cả. Chính là, chính là....” Hạ Viên thấy Trần Châu vẫn còn giả chết, nén cười buông kim chỉ, đứng lên nói: “Khoan ca ca, tự huynh hỏi nàng đi! Muội đi ra ngoài chơi đây!”

“Đừng đi!” Tuy Trần Châu vẫn không nhúc nhích, nhưng vẫn vênh tai nghe động tĩnh bên ngoài, vừa nghe Hạ Viên nói muốn ra ngoài dạo chơi, bỗng xóc túi chăn lên ngồi dậy reo lên: “Muội không có chuyện gì, chỉ một nhọc muốn nằm nghỉ thôi.”

“, Vậy muội ngủ đi!” Tường Hoa Khoan nhìn Trần Châu một cái, thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, cũng không giống bộ dạng bị sinh bệnh, yên lòng, muốn rút lui đi ra ngoài.

“Đợi chút!” Trần Châu thấy Tường Hoa Khoan muốn đi ra ngoài, lại mở miệng hỏi: “Có phải huynh tìm muội có chuyện gì không?”

“Có nha, muốn muội thêu có ta cái túi thơm!” Tường Hoa Khoan hăm mộ túi thơm Tường Hoa An không phải ngày một ngày hai, lúc này cũng thốt ra.

Hạ Viên sớm đã xê dịch ra sau vài bước, nhìn thấy bọn họ nói chuyện, trượt đến bên cạnh cửa khoang thuyền, lặng lẽ đi ra ngoài. Bỗng cười khê, hi hi, Tường Hoa Khoan mười chín tuổi, Trần Châu mười hai tuổi, các mặt cũng đều xứng đôi! Nếu một đôi này thành, sẽ rất yêu nhau đây! Nàng ở chỗ này suy nghĩ đến xuất thần, không bận tâm tới kém chút đụng phải một người, hơi hơi ngẩng đầu, nhìn thấy là Thẩm Nguyên Chi, vội vàng đứng vững ân cần thăm hỏi một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: ĐI TỚI CỬA CẦU THÂN

Thẩm Nguyên Chi thấy là Hạ Viên, gật gật đầu, chỉ qua bên kia nói: “Hoa An ở đầu bên kia!” Nó xong tự đi ngang qua.

Chào hỏi Tường Hoa An xong, Hạ Viên không nhìn được hỏi: “An ca ca, Thẩm Trọng nguyên còn lớn tuổi hơn huynh, sao còn chưa đón dâu?”

Tường Hoa An cười một cái nói: “Không muốn thú sẽ không thú!”

“Ha ha, ta lại biết vì sao Thẩm Trọng nguyên không cưới dâu đấy!” Lý ma ma bung trà đến cho Tường Hoa An và Hạ Viên, vừa nghe Hạ Viên hỏi vậy, không khỏi cười nói: “Chuyện này rất nhiều người biết đó, có điều lúc trước phạm húy, nên không người nào dám nói nơi nơi thôi. Bây giờ đã sửa lại án sai rồi, nói một hai câu cũng không sao nữa.”

Thì ra khi Thẩm Nguyên Chi còn nhỏ đã có một thanh mai trúc mã là cô nương Lý phủ tên là Lý Thiên, hai người tuổi nhỏ vô tư. Khi hai nhà bắt đầu nghị hôn, lại vì Hoàng đế lật đổ vài vị huynh đệ di mẫu, liên lụy đến Lý lão gia thường hay thân mật lui tới một trong mấy vị Vương gia đó mà bị liên lụy giết chết. Lý phu nhân chịu không nổi đã kích, cũng bệnh chết rồi. Lý Thiên thân là đích nữ nhi Lý lão gia, nên bị đưa đến một cái miếu để tu hành. Sau này có người giải oan cho Lý lão gia, tộc trưởng Lý thị muốn đưa Lý Thiên ra miếu hồi phủ, Lý Thiên lại nói bản thân đã một lòng hướng Phật, không chịu hồi phủ. Mà Thẩm Nguyên Chi vẫn luôn không chịu đón dâu, đau khổ chờ Lý Thiên.

Thế mà vẫn có một nam nhân si tình như thế, Hạ Viên hơi ngạc nhiên, hỏi Lý ma ma: “Nói vậy Lý cô nương kia cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi?”

“Còn không phải sao!” Lý ma ma nói: “Nghe nói Lý cô nương kia và Thẩm Trọng nguyên sinh cùng năm, năm nay cũng đã hai mươi ba tuổi rồi. Ở vào tuổi này, gia đình bình thường, đã có nữ nhi sắp hứa cho người rồi.” Nói xong cười tùm tùm nhá Hạ Viên một cái. Lý ma ma là lão nhân tinh, mấy ngày qua, đã nhìn ra Tường Hoa An đối Hạ Viên rất khác, chỉ sợ lúc trước nghe phu tướng quân muốn đến Hạ phủ cầu hôn, cũng là cho Tường Hoa An. Bỗng lại nhớ tới nương Quý Thư của Hạ Viên cũng là nữ nhân hơn hai mươi tuổi, dường như không phải đã sắp hứa cho người rồi sao?

Hạ Viên giả vờ như không nghe ra Lý ma ma ý ở ngoài lời, chỉ hỏi: “Vị Lý cô nương kia có biết Thẩm Trọng nguyên vẫn đang chờ nàng không?”

“Tất nhiên biết chứ. Nghe đâu Lý cô nương nhờ người đáp lời, nói nàng tuổi tác không còn nhỏ, chỉ mong ở trước Phật qua cuộc đời này, cũng không nghĩ nhiều nữa, bảo Thẩm Trọng nguyên không cần vì nàng làm chung thân. Thẩm gia vì Thẩm Trọng nguyên suy nghĩ hao tâm tổn trí, ngặt cái Thẩm Trọng nguyên không nghe khuyên bảo, chính là không chịu đón dâu.” Lý ma ma lắc đầu nói: “Chuyện này so với diễn hí kịch còn khúc chiết hơn, bây giờ bọn họ một người ở trong miếu, một người không chịu đón dâu, thật làm người ta than thở!”

Đợi Lý ma ma đi xuống, Tường Hoa An lại thân nhiên nói: “Lúc chuyện Lý gia phát sinh, người mật báo đích thị là một trưởng bối Thẩm gia.” Ngừng một chút lại nói: “Vị trưởng bối Thẩm gia đó năm kia vừa mất rồi.”

“Á!” Cái miệng nhỏ Hạ Viên mở to, chẳng trách Lý cô nương người ta không chịu hoàn tục gả cho Thẩm Trọng nguyên, thì ra Thẩm gia mỗi thù giết cha nhà nàng.

Tường Hoa An thấy Hạ Viên dường như hiểu được chuyện này, nhìn nàng nói: “Lúc ấy nếu trưởng bối Thẩm gia không tố giác Lý gia, cũng có người khác tố giác, hơn nữa Thẩm gia còn có thể bị liên lụy. Thẩm Trọng nguyên chờ Lý cô nương, cũng không bài trừ bên trong có chút phân áy này.”

“An ca ca, nếu như đôi là huynh, huynh có chờ Lý cô nương không?” Hạ Viên yên lặng một lát, ngẩng mặt lên nói: “Muội cảm thấy bọn họ thật đáng thương!”

“Ta không đợi Lý cô nương, ta đợi muội!” Tường Hoa An lạnh nhạt đáp lời, xoay người nói: “Hoa Khoan làm sao vậy? Nửa ngày vẫn không thấy, ta đi tìm nó.” Nói xong nhấc chân đi mất.

Hạ Viên vẫn còn đứng ngơ ngác nơi đó, đợi đến khi bóng dáng Tường Hoa An đi xa, mới đột nhiên bừng tỉnh, xoay người chạy vào trong khoang thuyền, trái tim nhỏ đập thình thịch. Phù, câu nói vừa rồi của An ca ca, là lời ở tình sao? Nguy, phải đi về hảo hảo tìm hiểu rõ mới được.

Hạ Viên trở về khoang thuyền, thấy Tường Hoa Khoan đi rồi, Trần Châu lại đang xe chỉ lượn kim, cũng không trêu ghẹo Trần Châu, rồi lại nói đến chuyện của Thẩm Nguyên Chi. Trần Châu ngừng châm tuyến trong tay, nhỏ giọng reo lên: “Chẳng trách đáng về Thẩm Trọng nguyên vẫn luôn tịch mịch u buồn! Bọn ta còn âm thầm thảo luận, nói Thẩm Trọng nguyên sẽ không phải như lời đồn bên ngoài, nói không muốn thú nữ tử bình thường, muốn sau này thú công chúa. Không đoán được là chờ Lý cô nương. Đáng tiếc, chúng ta không biết vị Lý cô nương kia, bằng không, cũng phải đi giúp khuyên nhủ.”

Các nàng đang nhỏ giọng thì thầm, cũng không để ý thuyền càng đi càng nhanh. Đợi thuyền đi được thêm mười ngày, cũng mới là ngày mừng một tháng bảy, Tường Hoa An hỏi bác lái thuyền: “Còn có mấy ngày mới đến?”

“Buổi chiều có gió, đoán chừng chiều ngày ba đầu tháng sẽ tới!” Bác lái thuyền cười nói: “Nếu không phải sợ các cô nương choáng váng, còn có thể nhanh hơn chút nữa.”

“Ngài nên chạy nhanh hơn nữa đi.” Tường Hoa An nghĩ mấy vị tú nữ kia tuy nói là say tàu, kỳ thực cũng không quá nghiêm trọng. Lúc này cho dù choáng váng hơn nữa, cũng chỉ trong hai ngày nữa thôi, cũng không tổn hại bao nhiêu. Nhưng thật ra sợ thuyền Chu Khuông Chính đang theo sát phía sau bỗng nhiên sắp gần mình rồi.

Lại nói đến Hạ phủ ngày mừng một tháng bảy phải tế bái trời, ngày hai tháng bảy phải nghỉ thêu một ngày, hôm nay buổi sáng ngày ba tháng bảy, lại náo nhiệt lên. Đầu tiên là bà mối của An Bình Hầu phủ đến Hạ phủ, tiếp theo Thượng Tiệp mang bà mối cũng tới cửa.

Đám người Hạ lão thái thái và Hạ phu nhân vừa thấy Thượng Tiệp đích thân đến, không khỏi ngẩn ra, vội vàng nhường chỗ ngồi, lại cười nói: “Tướng quân phu nhân sao lại đích thân đến đây, đây là sao vậy?” Nói thật ra, chuyện đích thân tới cửa cầu hôn này, nếu không có lý do lớn gì, cũng không thể làm mất mặt nàng. Chuyện làm mất mặt này, về sau cũng không cần lui tới nữa.

Thượng Tiệp thấy thần thái Hạ lão thái thái và đám người Hạ phu nhân, chỉ cười một cái nói: “Vị Hạ phủ khác với các phủ khác, ta thấy chỉ có bà mối đến cửa thật có chút thất kính, thêm nữa phủ chúng ta không có nữ nhi, nên muốn mượn chuyện cầu thân này đích thân tới cửa, về sau sẽ thương Viên nhi như nữ nhi nhà mình. Về chuyện đồ cưới này, phủ chúng ta nguyên giống như nhà nữ nhi bình thường, trước cho đồ cưới thêm trang. Về phần tướng mạo nhân phẩm Hoa An nhà chúng ta, lão thái thái và phu nhân mọi người đều biết đến, cũng không cần tự mình khoe. Vì nghe thấy Bắc Thành quốc có ý muốn đến Hạ phủ cầu hôn, chúng ta cũng muốn định trước việc hôn nhân này trước Quốc Sử Bắc Thành quốc cho thỏa.”

Quý Thư thấy Thượng Tiệp đích thân tới rồi, cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm, lại nói tiếp, An Bình Hầu phu nhân và Thượng Thư phu nhân cũng không phải là người dễ đối phó? Huống hồ một người đã thông khí trước với Hạ lão thái thái, một người thông khí trước với Hạ phu nhân, chính mình đã rơi xuống hạ phong. Bây giờ, Thượng Tiệp đích thân đến đây, tự nhiên so với hai nhà kia chỉ phải bà mối đến đây tốt hơn rất nhiều, chỉ cần tính toán chu toàn, việc hôn nhân này kết cục đã định.

Hạ phu nhân vốn là vừa ý An Bình Hầu phủ, lúc này thấy Thượng Tiệp đều đích thân đến rồi, cũng không lên tiếng. Nghĩ tương lai An Bình Hầu phu nhân có thâm oán, cũng có thể nói, ai bảo người không đích thân đến? Tướng quân phu nhân người ta là đích thân tới, đầu hôn sự này không định cho nàng thì

định cho ai?

Hạ lão thái thái xưa nay không nói hai lời, cũng đoán Hạ phu nhân và Quý Thư không dám cãi ý mình, Hạ Viên tự nhiên phải hứa cho phủ Thượng Thư, ai ngờ lúc này thấy Thượng Tiệp đích thân đến đây, cũng khó mà nói cái gì, trong lòng lại tính toán, Tướng quân phu nhân nể tình như vậy, đúng là hiếm thấy, hứa cho nhà nàng kỳ thật không tồi. Huống chi Hạ Tử Hân gả cho Tướng Cát, qua phủ mọi việc đều thuận lợi. Tuy Tướng Hoa An lớn hơn Viên nhi mười tuổi, bản tính thì thật ra cũng là một cửa hôn sự tốt. Nghĩ như vậy, trên mặt lại lộ ra ý cười.

Bà mối An Bình Hầu phu nhân phải tới thấy việc không ổn, vội kêu một bà tử trở về báo với An Bình Hầu phu nhân. Ôi, mình chỉ là một bà mối nhỏ nhoi, làm sao dám đấu cùng Tướng quân phu nhân chứ? Về sau không muốn lẫn lộn trong kinh thành nữa sao? Việc này còn phải để tự An Bình Hầu phu nhân ra mặt mới được.

An Bình Hầu phu nhân nghe Thượng Tiệp đích thân mang bà mối tới cửa, tức đến giờ chân nói: “Cư nhiên lại đích thân tới cửa, này muốn nói thành cái gì hả?” Nói xong lại vội vàng kêu người chuẩn bị kiệu, mặt khác lại nói với An Bình Hầu: “Nếu Tướng quân phu nhân đích thân đi tới Hạ phủ, ta cũng phải đích thân đi. Nếu không, Hạ phủ tự nhiên sẽ đồng ý với nàng ta.”

An Bình Hầu cau mày nói: “Hạ phủ nhiều cô nương như vậy, nàng làm gì phải tranh giành Hạ Viên cùng nàng ta chứ?”

“Là nàng ấy muốn tranh giành với ta, không phải ta muốn tranh giành với nàng ấy.” An Bình Hầu phu nhân tức giận nói: “Hạ Viên tương lai tất nhiên sẽ làm Khâm Thiên Giám Giám Chính, thêm việc Viên nhi là nghĩa nữ Trưởng công chúa, những cô nương khác của Hạ phủ làm sao có thể so sánh với nàng chứ? Huống chi, chàng không phải không biết, Trưởng công chúa ở trước mặt Hoàng thượng rất có mặt mũi, có nàng ở đó, Viên nhi tất nhiên khác với người khác rồi. Ai cưới được Viên nhi, cũng tương đương với quận mã, còn không giống với quận mã khác phải tuân thủ lễ nghi hoàng gia. Dù sao, nàng dâu này ta đã định rồi.” Nói xong vội vàng ra cửa.

An Bình Hầu phu nhân vừa đến Hạ phủ, quả nhiên thấy Thượng Tiệp đang dỗ Hạ lão thái thái và Hạ phu nhân mặt mày hớn hớn, bỗng khản trương lên, trên mặt lại không lộ vẻ gì, chỉ cười nói: “Ôi, phủ Tướng quân có tới sáu vị nữ tử, chỉ không biết lúc này Tướng quân phu nhân là muốn định thân cho vị nữ tử nào?”

“Tất nhiên là lão đại Hoa An rồi.” Thượng Tiệp thấy An Bình Hầu phu nhân thế mà cũng đích thân đến rồi, hạ lão thái thái và Hạ phu nhân lúc này cũng không dám chậm trễ, ưu thế của mình lại một chút cũng không có, âm thầm cắn răng, nhưng cũng không có cách nào khác, đành thân nhiên nói: “Cô nương như Viên nhi vậy, tự nhiên phải xứng với Đại nhi tử phủ ta rồi.” Hừ, người là vì tiểu nhi tử nói định thân đúng không? Trên tiểu nhi tử người còn có nhiều ca ca áp chế như vậy, làm sao đến phiên hẳn nói chuyện? Vẫn phải nhắc nhở đám người Hạ lão thái thái, chúng ta nói chính là Đại nhi tử, vào cửa chính là Đại thiếu phu nhân, chỉ cần tấu chương lên, tự nhiên có biện pháp được một lệnh phong, lập tức chính là Thiếu tướng phu nhân, Tiểu nhi tử các người có được lệnh phong nhanh như vậy sao?

An Bình Hầu phu nhân nghe Thượng Tiệp nói lời mang hai ý, lại giả vờ mới biết Thượng Tiệp là muốn cầu hôn cho Tướng Hoa An, cười nói: “Hoa An cũng đã hai mươi một tuổi rồi, Viên nhi mới mười một tuổi, này nhìn không ổn lắm đâu? Nhưng Dương nhi nhà chúng ta, năm nay mới mười ba tuổi, lớn hơn Viên nhi hai tuổi, lại là hai đứa trẻ vô tư từ nhỏ, đúng là lương xứng đây!” Bọn đang đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn. Vui lòng không sao chép.... Cảm ơn....

“Lương xứng hay không, cũng không ở trên việc hơn kém nhau bao tuổi.” Thượng Tiệp cũng cười nói: “Bản thân ta cũng nhỏ hơn Tướng quân nhà chúng ta mười tuổi đây, không có ai nói không ổn. Thêm nữa, nhiều thế hệ phủ nhà chúng ta, tướng công và nương tử phần lớn đều hơn kém nhau vài tuổi. Cũng không ai cảm thấy không ổn cái gì, đến người nói, kém mấy tuổi chút làm sao lại thành không ổn rồi?”

“Nếu Viên nhi lúc này mười lăm mười sáu tuổi, Hoa An nhà người hai mươi lăm hai mươi sáu, thế này cũng không có gì không ổn. Vấn đề là Viên nhi lúc này mới mười một tuổi, thế thì thật không ổn.” An Bình Hầu phu nhân không muốn thua mồm mép, phản bác lại.

“Viên nhi lúc này mười một tuổi, chẳng lẽ mười một tuổi mãi mãi sao?” Thượng Tiệp mồm miệng lanh lợi nói: “Qua mấy năm nữa, Viên nhi mười lăm mười sáu tuổi, Hoa An nhà ta hai mươi lăm hai mươi sáu, đến lúc đó chính là Thân tiên quyền thuộc đó, có gì không ổn? Nhưng Dương nhi nhà người thật ra còn nhỏ, không biết thương yêu cô nương, sợ sẽ ủy khuất Viên nhi.”

“Dương nhi nhà ta tuy nhỏ, tính tình ôn hòa, cực kỳ nhường nhịn, làm sao không biết thương cô nương chứ?” Lời nói An Bình Hầu phu nhân đã yếu thế hơn rồi, nhưng cũng không vội không nóng, hì hì, ta đã cùng Hạ phu nhân nói qua rồi, cuối cùng, tự nhiên sẽ chọn Dương nhi chúng ta, người cứ việc làm nền đi!

Hạ lão thái thái vốn hướng vào Thượng Thư phủ, lúc này thấy Thượng Thư phu nhân cũng không đích thân tới, bà mối Thượng Thư phủ phải tới lại bị chèn ép không phản đối gì, đành phải đi khuyên Thượng Tiệp và An Bình Hầu phu nhân: “Hạ phủ chúng ta cũng không chỉ có một mình Viên nhi chưa có định thân, còn có Mẫn nhi Nghi nhi các nàng nữa, các người cũng không cần tranh giành. Tuy nói không bỏ được đều hứa tất cả các tầng tôn nữ ra ngoài, có điều nếu các người đích thân đến cửa rồi, bản thân ta cũng không thể buông bỏ da mặt, gọi các tầng tôn nữ đi ra đây, cho các người mỗi người chọn lấy.” Ha ha, phủ Tướng quân và phủ An Bình Hầu, đều là gia đình tốt mà các phủ đều hi vọng định thân tới, lúc này đều đến đây cả cũng tốt. Ừm, đều tới đây hết đi, sẽ một lưới bắt hết, sẽ không để các người tay không mà về. Mẫn nhi và Nghi nhi của chúng ta cũng nhân cơ hội này vừa vận hứa cho các người. Huống chi lại đích thân tới cửa, tương lai đều phải cấp cô nương thêm trang, lại nói tiếp, nhưng thật ra buồn bán lời. Không tệ không tệ, hôm nay là ngày lành, xem ra ba tầng tôn nữ nhà mình đều được hứa ra ngoài!

Quý Thư nghe Thượng Tiệp và An Bình Hầu phu nhân đều không ai nhường ai, cũng có chút sợ run, tình hình này làm sao lại giống với tình hình lúc trước của mình như vậy chứ? Rốt cuộc là, sẽ không bảo Viên nhi tự mình chọn một người chứ?

Lại nói đến Thượng Thư phu nhân nghĩ đến bằng giao tình mình và Hạ lão thái thái, chuyện hôn nhân này nắm chắc rồi, nhưng cũng không vội, dặn bảo bà mối mấy câu, bảo nàng mang người đi tới Hạ phủ. Ai ngờ qua một canh giờ, lại có bà tử vội chạy vào nói: “Phu nhân, nguy rồi, phủ Tướng quân và

An Bình Hầu phu nhân đều mang bà mỗi đích thân đến cửa cầu hôn, chỉ phủ chúng ta chỉ có mong manh một cái bà mỗi ở đó, làm sao sẽ làm đối thủ các nàng?”

“Cái gì? Đi định thân thể mà đích thân đến cửa sao?” Thượng Thư phu nhân vỗ lên án mấy cái, tức giận đứng lên nói: “Các nàng cũng buông cả da mặt luôn rồi!”

“Ta xem, lão thân ngài cũng phải đích thân tới. Nếu không, bà mỗi nào có đường sống nói chuyện.” Bà tử cũng có chút nóng vội, vừa rồi thấy tư thế Tướng quân phu nhân và An Bình Hầu phu nhân, Thượng Thư phủ nhìn sợ là không có đất diễn nữa.

“Chuẩn bị kệu!” Thượng Thư phu nhân nghe bà tử nói Thượng Tiệp và An Bình Hầu phu nhân làm sao làm sao chen ép bà mỗi Thượng Thư phủ không có cách nào nói chuyện, lúc này đang lui vào trong góc khiếp sợ, ngực như lửa đốt từng trận từng trận, bất chấp mọi thứ, vội vàng vào trong thay quần áo, vừa nói: “Mấy năm nay đều nhường các nàng, lúc này muốn cầu một cái tôn tức, cũng muốn tranh giành với ta sao! Lúc trước ta là nghe Bắc Thành quốc muốn cầu Viên nhi, nghĩ Viên nhi và Kiệt nhi chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, cũng không bỏ được nàng phải lấy chồng xa, bèn tỏ rõ ý tứ trước mặt Hạ lão thái thái, muốn cầu nàng cho Kiệt nhi, nàng cũng có thể tránh đi đến Bắc Thành quốc. Các nàng chỉ sợ xem trúng Viên nhi là nghĩa nữ Trưởng công chúa, lúc này lại đứng hạng nhì đại hội Tú phẩm, tiểu nhi từ nhà An Bình Hầu kia, làm sao có thể so sánh với Kiệt nhi đích tôn trưởng chứ? Tướng quân phu nhân da mặt dày, Hoa An nhà nàng đã hai mươi một tuổi rồi, sao nàng không biết xấu hổ lại muốn cầu một tiểu cô nương mười một tuổi chứ? Nếu là nói cho tiểu nhi từ, ta còn không nói cái gì, lại là nói cho Đại nhi từ, này là nói thành cái gì đây?” Nói xong rung mình một cái, thay đổi quần áo, lên kệu, cũng chạy tới Hạ phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 62: TRƯỚC ĐỊNH RA MỘT NGƯỜI

“Thượng Thư phu nhân đến!” Quân sự nương tử mới vừa thông báo xong đầu kia có người khác thờ hồng hộc đi vào nói: “Lão thái thái, phu nhân Ý cô nương và Viên cô nương Từ thiếu gia mọi người đã về nước. Lúc này thuyền đã cập bờ rồi, cũng có Châm công cục đến đón đi. Tướng thiếu tướng chuẩn bị xe ngựa đưa các cô nương đến Châm công cục, bảo mọi người cầm bài từ của phủ đến Châm công cục nhận người.”

“Mấy ngày nay đều làm bầm, nói không bao lâu nữa sẽ trở về, cũng không dự đoán được lại nhanh như vậy.” Hạ lão thái thái mừng rỡ, vội dặn bảo người đi đón Hạ Ý và Hạ Viên cũng như Hạ Từ bọn họ trở về. Quý Thư vừa nghe Hạ Từ và Hạ Viên đã về, làm sao ngồi yên được nữa, đã đứng lên chuẩn bị đi đón, mắt lại thấy đám người Thượng Thư phu nhân còn ở đây, sợ mình vừa ra khỏi cửa, Hạ lão thái thái bỗng nhiên hứa Hạ Viên cho phủ Thượng Thư, nên hơi do dự.

Hạ lão thái thái tự nhiên hiểu rõ ý nghĩ Quý Thư, cười tủm tỉm nói với mọi người: “Viên nhi các nàng cũng đã trở lại, cũng phải đưa các nàng hồi phủ rồi lại bàn hôn sự, lúc này mọi người uống trà trước thôi.”

“Hôm nay chúng ta đến Hạ phủ muốn nói kết thân, hiện giờ bọn họ cũng đã trở lại, thật sự là quá khéo.” An Bình Hầu phu nhân cười nói: “Hôm nay đúng là ngày lành, chuyện tốt đều cùng nhau tới.”

Thượng Tiệp nghe Hạ Viên các nàng đã trở lại, cũng chúc mừng nói: “Lúc này Ý nhi và Viên nhi đều làm rạng rỡ Hạ phủ, đúng là nên để các nàng trở về rồi lại bàn hôn sự.” Một mặt âm thầm nói với một bà tử: “Người nhanh đến Châm công cục, để cho Hoa An mang Ý nhi và Viên nhi các nàng trở về Hạ phủ.” Để cho người Hạ phủ các người nhìn thấy được, Hoa An nhà ta đã đưa cô nương nhà người chu toàn đến Bắc Thành quốc, đợi các nàng đoạt được hạng nhất và hạng nhì, lại chu toàn mang tất cả trở về, không có công lao cũng có khổ lao. Hôm nay hân nhân cơ hội này đưa hai vị cô nương cùng đi về Hạ phủ, lại còn tự mình mở miệng cầu thân như thế, đoán rằng Hạ phủ tất sẽ đáp ứng.

Ninh Nhục Tuyết nghe nữ nhi Hạ Ý của mình đã trở về, lúc này cũng vui vẻ, thừa dịp mọi người đang nói chuyện rôm rả, đi lên trước châm trà cho Đại phu nhân, cúi đầu nói: “Phu nhân, con và Từ Trung thương lượng với nhau, cũng không hy vọng Ý nhi vào cung, nếu có thể nhân dịp ba phủ hôm nay đều đến cầu thân, vậy hứa Ý nhi cho một nhà trong đó, càng tốt hơn so với việc tiến cung.”

Đại phu nhân ngần ra, lúc trước nghe Hạ Ý đoạt được khôi thủ, lại có tin tức nói trong cung có ý để Hạ Ý tiến cung làm Tư Tử nữ quan, nàng nhưng thật hưng phấn không chỗ nói, lúc này sao đột nhiên lại không muốn để nữ nhi tiến cung? Bà ở đây nghi hoặc, Ninh Nhục Tuyết vội thuật lại chuyện Từ Trung từng nói qua, cúi đầu nói: “Ý nhi tính tình ngay thẳng, thật sự không hợp tiến cung. Cho nên nghĩ không bằng hứa cho người trước, cũng có thể tránh được việc tiến cung. Lúc này ba phủ đều đến muốn cầu hôn, cũng đều là cửa hôn nhân khó có được, nên nghĩ cách để nàng hứa cho một nhà trong đó. Huống hồ các phu nhân đều đích thân tới cửa cầu thân, tương lai qua nhà, rất có thể diện, tự nhiên sẽ không bị người bắt nạt.”

Đại phu nhân nghe vậy gật đầu: “Con làm nương đã không bỏ được để Ý nhi tiến cung, chúng ta làm sao bỏ được?” Thái tử và Nhị hoàng tử khi chưa có chính phi thì tiến cung còn có ý tưởng chút ít, lúc này đi vào làm gì? May mà người nghĩ thông, cũng không cần tổ mẫu ta đây hao tổn tâm thần. Đại phu nhân nghĩ nghĩ, vừa hạ giọng nói: “Việc này cần nói với lão thái thái một câu là được, con yên tâm đi.”

Ninh Nhục Tuyết thấy Đại phu nhân đáp ứng chuyện này rồi, thở dài nhẹ nhõm, nhẹ nhàng lui xuống, đứng bên người Quý Thư nói: “Ta và muội cùng đi đón Viên nhi các nàng thôi.”

Lúc này các nàng đang bảo người chuẩn bị kệu xuất môn, đầu kia có người khác lại đến báo: “Lão thái thái, phu nhân, Quốc Sứ Bắc Thành quốc Chu

đại nhân mang Tam hoàng tử bọn họ cũng đi thuyền đến rồi, cũng là cập bờ sau Tướng thiếu tướng bọn họ. Chúng ta vừa mới an bài các cô nương ngồi cỗ kiệu, hành lý còn chưa có chuyển xong, liền nhìn thấy bọn họ chuẩn bị lên bờ. Tướng thiếu tướng đoán ý đồ bọn họ đến lúc này có thể có liên quan đến việc liên hôn, đoán chắc ngày mai sẽ có tin tức truyền tới. Bây giờ tiểu nhân đến đây nói trước một tiếng, đề phòng tốt trước.”

Vừa nghe người vừa tới nói như thế, Quý Thư không cất bước nữa, nếu Hạ lão thái thái vội vàng, lại hứa Viên nhi cho người trước, ngược lại thật không thể vẫn hồi. Nàng do dự nói với Ninh Nhục Tuyết: “Chăm công cục cách nơi này cũng không xa, muội không đi đâu. Lúc này đã có Hạ Thủ bọn họ bảo vệ rồi, tất nhiên sẽ bình an trở về thôi.”

Ninh Nhục Tuyết cũng nghe nói Nam Bắc có ý muốn liên hôn, lúc này Đường Chí Lễ lại đến đây, nói vậy muốn đến Hạ phủ cầu hôn. Quý Thư tự nhiên sẽ sợ hãi nữ nhi mình đi lấy chồng xa, lúc này là muốn ở lại thương thảo hôn sự trước, nên cười nói: “Có ta rồi, muội cứ yên tâm đi. Nhiều khi đám người cha nàng nghe được tin tức của đám người Ý nhi, không chừng đã trực tiếp đến Chăm công cục đón người, thật thanh thản.”

Ninh Nhục Tuyết dẫn theo đám người bà từ đi ra cửa rồi, lúc này Đại phu nhân mượn cơ hội đi tới chỗ Hạ lão thái thái thì thầm mấy câu Ninh Nhục Tuyết vừa nói, Hạ lão thái thái nghe xong lại suy nghĩ, gật gật đầu nói: “Cứ như vậy đi, ta đều có chủ ý.”

Thượng Tiệp thấy Chu Khuông Chính và Đường Chí Lễ cũng tới, hơi cau mày nói: “Thật không đoán được vị Chu Khuông Chính và Đường Chí Lễ lại đến nhanh như vậy. Chỉ sợ bọn họ thực sẽ đến Hạ phủ cầu hôn. Bây giờ Ý nhi và Viên nhi đều đoạt được thứ hạng ở đại hội Tú phẩm, đoán rằng bọn họ không phải cầu Ý nhi thì chính là Viên nhi. Nhưng làm sao bỏ được để các cô nương đi lấy chồng xa chứ?”

Hạ lão thái thái đáp: “Chúng ta tự nhiên không muốn cô nương lấy chồng xa, cũng sẽ không để Bắc Thành quốc đạt được như ý.” Ngừng nói một chút, nhìn Thượng Thư phu nhân nói: “Hôm nay ba phủ các người đều cùng tự mình đến đây, đây thật sự là vinh quang quá lớn, ta cũng không thể làm mất mặt các người. Như vậy đi, ta làm chủ, hứa Ý nhi cho Kiệt nhi nhà người là được. Ý nhi tính tình ôn hòa, cũng là một đứa an phận, vừa vặn xứng với Kiệt nhi. Người thấy thế nào?” Trước sớm nghe người vừa ý Ý nhi, chính là nghe thấy Ý nhi phải vào cung, mới sửa lại miệng. Bây giờ nương Ý nhi không muốn cho nàng vào cung, nếu có thể hứa cho Kiệt nhi, cũng tốt hơn nhiều so với việc tiến cung. Ý nhi đoạt được hạng nhất tại đại hội Tú phẩm, luận thứ tự, càng quang vinh hơn với Viên nhi. Đoán phủ Thượng Thư các người sẽ không cự tuyệt, cũng không cần cùng các nàng tranh Viên nhi nữa, cũng bảo toàn thể diện của ta và người.

Thượng Thư phu nhân vừa nghe được lời nói của Hạ lão thái thái, mặt mày vui vẻ, lúc trước mình chính là nhìn trúng Hạ Ý, thấy nàng ngây thơ, vừa vặn xứng với tính tình ngang ngược của Kiệt nhi, có điều nghe được phải vào cung làm Tư Tú nữ quan, thế này mới đảo ngược nói muốn cầu thân Hạ Viên. Bây giờ có thể cầu hôn Hạ Ý vừa đoạt được khôi thủ đại hội Tú phẩm, tự nhiên không cần cùng hai phủ khác tranh Hạ Viên, cũng miễn tổn thương hòa khí. Lúc này cười nói: “Ý nhi tự nhiên là một đứa tốt, chính là lúc này nàng đoạt được khôi thủ, ta mới đoán nàng muốn vào cung làm Tư Tú nữ quan, có thể này mới không dám cầu. Không nghĩ tới Kiệt nhi chúng ta lại có phúc khí, có thể cầu được Ý nhi. Đã như vậy, ta bảo người lấy thiếp cạnh Kiệt nhi đến đây, cùng thiếp cạnh Ý nhi hợp nhất trước.” Thật tốt quá, định được cô nương đoạt được khôi thủ tại đại hội Tú phẩm, cũng không cần tranh cùng An Bình Hầu phu nhân và Tướng quân phu nhân, lúc này tâm nguyện được đền bù, giờ cứ xem hai nhà các nàng tranh nhau là được.

Thượng Tiệp và An Bình Hầu phu nhân vừa nghe Hạ lão thái thái và Thượng Thư phu nhân nói hai ba câu đã định hôn sự Hạ Ý rồi, một đại địch đã rồi đi, cũng thở phào một hơi, đều cười chúc mừng.

Lý Thiện thấy đám người Thượng Tiệp đích thân đến phủ cầu hôn, dẫn ra đều là Hạ Viên, nửa điểm cũng không muốn Hạ Mẫn mười bốn tuổi, vốn đã âm thầm sốt ruột, cho đến khi thấy Hạ lão thái thái nói hai ba câu bèn hứa Hạ Ý cho Đào Linh Kiệt, tâm tư không khỏi chuyển động, chẳng phải còn có hai nhà chưa được định hay sao? Tìm cách hứa Mẫn nhi cho một trong hai nhà đó là được! Nàng nghĩ ngợi, rồi cười nói: “Các phủ từ trước đến nay, đều là hứa cho tỷ tỷ, rồi sau đó mới hứa cho muội muội. Trong phủ chúng ta lại không ấn theo trình tự rồi. Mẫn nhi chúng ta làm tỷ tỷ còn chưa có hứa cho người, lúc này lại hứa Ý nhi muội muội cho người trước. Nói tới chuyện này, con lại phải trách lão thái thái bất công đây.” Nói xong che miệng nở nụ cười, giả bộ trêu đùa điều tiết bầu không khí.

Hạ lão thái thái nghe được lời Lý Thiện nói, biết nàng đang oán trách mình chỉ nghĩ đến Hạ Ý, lại quên còn có trường tôn nữ Hạ Mẫn đã mười bốn tuổi còn chưa có hứa người. Lúc này nói với Thượng Tiệp và An Bình Hầu phu nhân: “Nếu như Từ nhi và Viên nhi không phải là long phượng thai, mà là tỷ muội song sinh, hôm nay các người mỗi người một đứa, thật là như nguyện rồi.” Nói xong thấy Thượng Tiệp và An Bình Hầu phu nhân đều nở nụ cười, bèn cười nói: “Hạ phủ chúng ta ngoại trừ Viên nhi Ý nhi, còn có Mẫn nhi là tỷ tỷ đang đợi gả. Ta thấy là, Viên nhi mới mười một tuổi, sao xứng với Hoa An, tuổi tác này cũng thật là kém nhiều quá. Mẫn nhi năm nay mười bốn tuổi, cực kỳ xinh đẹp, vừa vặn xứng với Hoa An, tốt hơn nhiều so với việc chờ Viên nhi lớn lên. Tướng quân phu nhân hãy ngắm lại đạo lý này xem!”

“Đúng là vậy, tuổi tác tương mạo Mẫn nhi và Hoa An cũng thật là xứng đôi.” An Bình Hầu phu nhân vừa nghe Hạ lão thái thái nói vậy vội vàng hát đệm, cười nói: “Dương nhi nhà chúng ta mười ba tuổi, Viên nhi mười một tuổi, chỉ kém hai tuổi, lại là chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, cũng là lương phối.”

“Đại thái nói phải, Mẫn nhi được nuôi dưỡng tốt đẹp, tất cả mọi người đều khen. Nhà ai có thể lấy Mẫn nhi làm nàng dâu, tất nhiên là vui mừng. Có điều lúc trước ta lấy canh giờ bát tự Hoa An đến trong miếu tính toán qua, nói hẳn phải xứng với người tuổi nhỏ mới tốt. Vì sư bác trong miếu về lĩnh vực bói toán rất linh nghiệm, hẳn đã nói như thế, do đó ta cũng một lòng tìm một người tuổi nhỏ chút định xuống cho Hoa An. Xem tới xem lui, cũng chỉ có Viên nhi xứng đôi nhất với Hoa An chúng ta thôi.” Lúc này Thượng Tiệp mang ra sự bác trong miếu Từ Mậu tới, vừa cười nói: “Trong phủ chúng ta có sáu vị nữ tử toàn bộ đều có thể hôn phối, muốn để ta tự chọn, cũng là hận không thể để tỷ muội Mẫn nhi Viên nhi toàn bộ đều cưới làm nàng dâu. Nếu lão thái thái có thể đáp ứng, không bằng hứa Viên nhi cho Hoa An chúng ta, hứa Mẫn nhi cho Hoa Khoan nhà ta.”

Thế mà tham như vậy, một hơi muốn định cả hai vị cô nương Hạ phủ? An Bình Hầu phu nhân còn tưởng rằng Thượng Tiệp sẽ giao Hạ Mẫn cho mình, chỉ tranh giành Hạ Viên, ai biết nàng mắt không nhắm, để Hạ lão thái thái hứa Hạ Mẫn và Hạ Viên làm nàng dâu nhà nàng. Lúc này chỉ cảm thấy ngực có chút bức bối, nhất thời nói không ra lời. Hay cho Thượng Tiệp nhà người, theo ta tranh Hạ Viên rồi, ngay cả Hạ Mẫn cũng không chứa lại cho ta, này còn có thiên lý nữa không?

Thượng Tiệp thấy sắc mặt An Bình Hầu phu nhân thay đổi, rất là thích thú. Ừm, ta tỏ vẻ hai vị cô nương đều được, người cũng sẽ không theo ta tranh Hạ

Viên nhi. Ngươi chỉ cần theo ta tranh được Hạ Mẫn làm nàng dâu, cũng là có mặt mũi. Lúc này nếu ngươi tranh một lượt, ta bèn giả bộ tranh rồi tặng Hạ Mẫn lại cho ngươi, há há!

Ngươi đắc ý gì chứ? Hứa cho phủ nhà ai cũng phải được người Hạ phủ đáp ứng cái đã, chỉ bằng ngươi nói một câu đã hứa cho sao, khi ta không có đây hả? An Bình Hầu phu nhân tức giận một lúc, rồi bình tĩnh trở lại, quay đầu nói với đám người Hạ lão thái thái: “Lại nói tiếp, mấy nhi nữ nhà chúng ta đều lớn cùng nhau, cũng không cần nói nhiều lời, cứ để Viên nhi tự mình chọn một người là được.” Hừ, Viên nhi còn nhỏ, tự nhiên sẽ chọn Thiệu Dương tuổi tác tương đương nhà chúng ta, làm sao sẽ chọn Hoa An các ngươi?

Hai nhà đều là cửa hôn nhân tốt, thêm nữa hai nhà đều không thể đắc tội. Có điều nếu để Viên nhi tự mình chọn một, người còn lại nhất định thẹn quá thành giận, không nhất định sẽ chọn Mẫn nhi. Hạ lão thái thái nhìn bọn nha đầu đang chằm thêm trà cho Thượng Tiệp và An Bình Hầu phu nhân, đợi sau khi nha đầu lui ra, thế này mới nói: “An Bình Hầu phủ và Tướng quân phủ đều là cửa hôn nhân tốt mọi người đều hi vọng có được, dù cự tuyệt phủ nào, đều nói không ra. Như vậy đi, lấy canh giờ bát tự của Hoa An Thiệu Dương và Mẫn nhi Viên nhi hợp lại xem, nhìn xem ai với ai sẽ hợp tốt nhất, liền thành một đôi, như vậy có được không?” Cửa hôn nhân tốt tự mình đích thân tới cửa thật sự không nhiều lắm, nếu bát tự hợp, hôm nay có lẽ sẽ hứa Mẫn nhi ra ngoài.

Nghe được lời nói của Hạ lão thái thái..., Thượng Tiệp và An Bình Hầu phu nhân đều trầm miệng một lời đáp ứng.

Thượng Tiệp nghĩ đã muốn hợp bát tự, tự nhiên phải để Hạ Niên tính toán, đoán với thuật tính toán của Hạ Niên, cũng xấp xỉ với sự bác miếu Tử Mẫn, tự nhiên tính ra Hoa An và Hạ Viên đúng là lương phối. Nghĩ Hạ Niên nếu là người nhìn xa, nhất định sẽ hợp bát tự để Hạ Viên xứng với Hoa An.

An Bình Hầu phu nhân cũng chắc chắn, Dương nhi nhà mình lúc trước đã cho người tính toán qua, nói là bát tự tốt, cũng đang hi vọng Hạ Niên tính toán nhìn một cái đây! Dương nhi lại lớn hơn Viên nhi hai tuổi, các mặt đều xứng đôi, Hạ Niên nhất định sẽ không chọn một người lớn hơn Hạ Viên tận mười tuổi như Hoa An, chắc chắn sẽ chọn Dương nhi nhà mình.

Hạ lão thái thái thấy các nàng đều tán thành phương pháp này, cười nói: “Lúc này đã có người báo tử muội Viên nhi từ Bắc Thành quốc đã trở về, đoán Niên nhi bọn chúng cũng đã hồi phủ, để bảo nó tính toán là được.” Bà vừa mới nói xong, quản gia vội vã đi vào đưa tin: “Lão thái thái, phu nhân, Chu đại nhân Bắc Thành quốc cùng Tam điện hạ đã tới cửa phủ.”

“Cái gì?” Hạ lão thái thái và đám người Quý Thụ lúc này đều thay đổi sắc mặt, sao lại đến nhanh như vậy? Còn tưởng rằng bọn họ dù có tới đây, tự nhiên cũng phải đi tới dịch quán trước, còn phải tiến cung cầu kiến Hoàng đế, thế nào cũng phải đến sáng mai mới đến Hạ phủ, không đoán được lúc này đã tới rồi.

Thì ra Chu Khuông Chính và Đường Chí Lễ vừa xuống thuyền, lập tức có cơ sở ngầm đến báo lại, nói đám người Tướng quân phu nhân An Bình Hầu phu nhân đều đến Hạ phủ cầu thân rồi, Chu Khuông Chính trầm ngâm nói: “Đã như vậy, chúng ta cũng tới Hạ phủ cầu hôn trước đi. Nếu muộn, chỉ sợ Hạ Viên cô nương đã hứa cho nhà người ta rồi.”

Đường Chí Lễ gật đầu nói: “Tuy rằng là hai nước liên hôn, ta ngược lại không muốn dùng thánh chỉ Hoàng đế bọn họ đến áp Hạ phủ, lại hi vọng dùng thành ý bản thân ta cầu được bọn họ đáp ứng. Cũng hi vọng Hạ Viên cô nương đáp ứng cửa hôn sự này.” Hai người nói xong, để tùy tùng chuyển hành lý đi theo quan viên đến dịch quán, bản thân lại cười ngửa vội vàng đến Hạ phủ.

Giờ phút này, Tướng Hoa An đang hộ tống mười vị tú nữ đến Châm công cục, đúng lúc bà tử Thượng Tiệp phải đi tìm được hán, nói ra chuyện Thượng Tiệp đã giao phó. Tướng Hoa An gật gật đầu, bảo Tướng Hoa Khoan canh giữ ở Châm công cục chờ người nhà phủ khác tới đón các cô nương, mình thì đi cùng Hạ Thủ đưa Hạ Viên các nàng về Hạ phủ trước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: TRONG PHỦ BÙNG NỔ

Nghe Chu Khuông Chính và Đường Chí Lễ tới cửa, Thượng Tiệp gấp gấp, Chu Khuông Chính chính là quốc cữu Bắc Thành quốc, Đường Chí Lễ lại là Tam hoàng tử, hai người đó tự mình đến Hạ phủ cầu thân, phân lượng này quá nặng. Đám người Hạ lão thái thái làm sao có thể một lời liền cự tuyệt? Tuy bây giờ bọn họ chưa tiến cung, cũng không mang thánh chỉ tới dọa người, nhưng lấy thân phận bọn họ, cho dù là bản thân mình, cũng không nên đắc tội. Nàng đang suy nghĩ, thấy Hạ lão thái thái mang mọi người ra cửa phủ nghênh đón Đường Chí Lễ và Chu Khuông Chính, vội ngăn Hạ lão thái thái nói: “Đường Chí Lễ này đích thực muốn đến cầu thân, thật không biết lão thái thái chuẩn bị cự tuyệt thế nào?”

Hạ lão thái thái thấy đám người Hạ phu nhân đi ra ngoài nghênh đón trước rồi, nên dừng bước lại nói: “Bọn họ đến phủ, chỉ có thể nghênh đón vào trước rồi nói sau, cũng không thể tránh mặt không gặp.”

“Lão thái thái, ngài buông lời trước, nói đã hứa Viên nhi cho Hoa An nhà ta là được. Chỉ cần hứa Viên nhi trước cho một người, mặc hán là Đường Chí Lễ cũng tốt, Chu Khuông Chính cũng được, tự nhiên không thể phản bác.” Thượng Tiệp vội vàng nói: “Dù thế nào, cũng không thể để Viên nhi gả chồng xa tận Bắc Thành quốc.”

“Lão thái thái, gả Viên nhi cho Dương nhi nhà chúng ta thôi!” An Bình Hầu phu nhân nghe lời nói của Thượng Tiệp..., nhất thời thẹn hận bị nàng giành

trước, cũng đi lên gần đón nói chuyện.

Trong lòng Hạ lão thái thái cũng gấp, có điều các nàng muốn giành giật Hạ Viên, vậy Hạ Mẫn phải làm sao bây giờ? Hạ Mẫn là đích nữ dòng chính của Đại thiếu phu nhân Lý Thiện của Đại phòng, hiện giờ còn chưa có hứa cho người, lại đều hứa muội muội Hạ Ý và Hạ Viên ra ngoài, không nói đến loạn trình tự trường ầu, còn có thể làm cho sau này Hạ Mẫn làm mai sẽ thấp đi một cái đầu. Vì nghĩ không thể để Hạ Mẫn không thể gặp người, lại hứa luôn Hạ Viên ra ngoài, Hạ lão thái thái bình tĩnh buông lời: “Hôm nay tự nhiên sẽ không để các người thất vọng, Mẫn nhi và Viên nhi đều hứa cho một trong hai nhà các người là được!” Bà còn định nói thêm, đám người Hạ phu nhân cũng đã đón Đường Chí Lễ và Chu Khuông Chính đi vào.

Quý Thư thấy tình huống hỗn loạn, trong lòng cũng khẩn trương, mặc dù Đường Chí Lễ và Chu Khuông Chính không lĩnh chỉ ý đến Hạ phủ, nhưng với thân phận của bọn họ, nếu mở miệng cầu hôn, thật sự khó có thể mở miệng cự tuyệt. Nàng cái khó ló cái khôn, lặng lẽ ngoắc bà tử từng theo mình đến phủ Trưởng công chúa, thì thầm nói: “Người nhanh đến phủ Trưởng công chúa báo tin, nói Viên nhi các nàng hôm nay đã về nước. Hiện giờ Đường Chí Lễ và Chu Khuông Chính đã vào trong Hạ phủ, đoán là muốn cầu hôn, chỉ sợ mọi người Hạ phủ cũng không thể hạ xuống thể diện này, Trưởng công chúa thân là nghĩa mẫu Viên nhi, việc hôn nhân này cũng phải được nàng gật đầu một cái, kính xin nàng nhanh chóng.” Thấy bà tử gật đầu đi ra ngoài, Quý Thư lại vội vàng dặn bảo người đi báo Hạ Niên biết, để sau khi hẳn hạ triều nhanh nhanh trở về phủ.

Hạ phủ loạn thành một đoàn, Tường Hoa An cũng nhận được tin tức, nói Chu Khuông Chính và Đường Chí Lễ không cùng quan viên Nam Xương quốc đến dịch quán, mà lại trực tiếp đến Hạ phủ cầu hôn, cũng vội an bài Hạ Ý và Hạ Viên lên xe ngựa.

Lên xe ngựa ngồi vào chỗ yên ổn, Hạ Viên để Hạ Ý tựa lên người mình, sờ trán nàng hỏi: “Ý tỷ tỷ, tỷ khá hơn chút nào chưa? Còn choáng váng không?”

“Sau khi rời thuyền, đỡ nhiều rồi.” Mấy ngày nay thuyền chạy nhanh, Hạ Ý say tàu càng lợi hại, cùng với mấy ngày nay ăn ít đi, dáng người càng tiêu tụy, lúc này tựa đầu lên vai Hạ Viên, than một hơi nói: “Rót cuộc đã về rồi, lần này thực bị ép đến hư nhược.”

Vì trời nóng, sắc mặt Hạ Ý lại không tốt, Hạ Viên đành phải xốc một góc màn xe lên thông khí, mới vừa vén lên bỗng nói: “Ồi, cổ kiệu đang đi tới kia giống như của Hạ phủ chúng ta.”

“Ta nhìn xem!” Hạ Ý vừa nghe là cổ kiệu Hạ phủ, xốc lên tinh thần, vội ghé qua nhìn xem, vừa nói: “Không chừng là nương ta và nương muội ngồi kiệu con đến đón chúng ta đó!” Lời mới vừa dứt, cổ kiệu kia thực dừng lại, còn thực sự nhìn qua, người trong kiệu đi ra thật đúng là Ninh Nhượng Tuyết, không khỏi reo lên: “Là nương ta, là nương ta!”

Ninh Nhượng Tuyết đi được nửa đường đã gặp đoàn người Tường Hoa An này, vội vàng xuống kiệu, cùng đám người Tường Hoa An nói một tiếng vát vã, nhìn thấy màn xe xốc lên, Hạ Ý lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn gọi một tiếng nương, không khỏi đi qua vén màn xe, leo lên xe ngựa, ôm Hạ Ý nói: “Hai mươi sáu tháng ba con đi, hôm nay là ngày ba tháng bảy, thời gian đi hơn ba tháng! Ta nhìn xem, sao lại gầy thành thế này?” Nói xong lại kéo Hạ Viên nhìn, gật đầu nói: “Mặc dù Viên nhi cũng gầy chút, ngược lại có tinh thần. Tính ngày, nói đã nhiều ngày cũng nên trở về, trong phủ mỗi ngày lão thái thái và phu nhân các nàng đều râm rì. Cuối cùng đã trở về!”

“Các người đi kiệu không, để thiếu phu nhân và cô nương các nàng cùng nhau ngồi xe ngựa trở về đi.” Tường Hoa An thấy Ninh Nhượng Tuyết lên xe ngựa, đoán nàng và Hạ Ý tách nhau hơn mấy tháng, lúc này nhìn thấy mặt chắc có rất nhiều chuyện muốn nói, nên chỉ huy kiệu phu đi cổ kiệu không, hẳn và Hạ Thủ Hạ Từ cười ngựa đi theo phía sau xe ngựa.

Hạ Ý có rất nhiều lời muốn nói với Ninh Nhượng Tuyết, nói đến tình huống cuộc thi ngày hôm đó, lại nói tình hình trên đường đi, chút phong cảnh tại Bắc Thành quốc. Còn nói thêm mấy ngày say tàu đều được Hạ Viên chiều cố. Hạ Viên lại hỏi chút tình hình mọi người trong phủ sau khi rời đi, ba người một đường nói xong, xe ngựa cũng đến Hạ phủ.

Ninh Nhượng Tuyết vừa mới vén màn xe ngựa lên, lại nghe bên ngoài có giọng nói của quân sự nương tử Hạ phủ nói: “Thiếu phu nhân và cô nương đã trở về, lão thái thái bảo bọn nô tỳ đi ra nhìn xung quanh mấy lần, mau mau vào thôi.” Nói xong đi lên đỡ các nàng xuống dưới, lại chào hỏi. Thiên kim Hạ phủ... Công Trà,,,

Hạ Ý và Hạ Viên thấy trước cửa phủ đang dừng cổ kiệu An Bình Hầu phủ cổ kiệu Tướng quân phủ các loại... cũng cười nói: “Hôm nay trong phủ thật náo nhiệt, Thượng Thư phu nhân và An Bình Hầu phu nhân cùng Tướng quân phu nhân đều đến Hạ phủ. Chẳng lẽ cũng biết hôm nay chúng ta trở về, lúc này đến góp vui?”

“Còn không phải sao!” Ninh Nhượng Tuyết hàm hồ đáp, vì thấy vẻ mặt lo lắng của quân sự nương tử, trước kéo qua một bên nhỏ giọng hỏi: “Không phải nói đợi đón cô nương trở về lại bàn hôn sự sao? Chẳng lẽ lại có nhà khác đến phủ nữa?”

Quân sự nương tử kiêng kỵ Hạ Ý và Hạ Viên nghe được, hạ giọng nói: “Thiếu phu nhân vừa đi, trong phủ liền đón Chu đại nhân và Tam hoàng tử Bắc Thành quốc đi đến, bây giờ đang ở đại sảnh dâng trà đấy. Miệng mồm Chu đại nhân kia, đều là nói muốn cầu Viên cô nương cho Tam hoàng tử bọn họ, bộ dạng chân thành ngôn từ thấm thiết, lão thái thái nhất thời không phản bác được, đành nói đợi Viên cô nương trở về rồi bàn tiếp.”

Các nàng ở đây nói xong, Quý Thư nghe được tin tức, vội vàng đi ra, kéo Hạ Viên nhìn kỹ, cũng lắm bả nói đã gầy hơn rồi, lại thấy Hạ Từ và đám người Tường Hoa An cũng tới ngay sau đó, đi tới gặp nàng. Nàng lại kéo Hạ Từ nhìn kỹ, nói mấy câu hỗn độn. Vội vàng nói: “Lúc này đại sảnh toàn là người, Viên nhi và Ý nhi cũng không cần lập tức đi vào gặp lão thái thái và phu nhân, cứ rửa mặt chải đầu rồi đi vào.” Rồi kêu bà tử tới mang Hạ Ý và Hạ Viên trở về phòng rửa mặt chải đầu, thấy các nàng đi xa, thế này mới nói với Ninh Nhượng Tuyết chuyện Hạ lão thái thái đã hứa Hạ Ý cho tôn tử Đào Linh Kiệt nhà Thượng Thư phu nhân rồi.

Ninh Nhượng Tuyết vừa nghe Hạ Ý hứa cho Đào Linh Kiệt, thờ dài nhẹ nhõm, kéo Quý Thư hỏi: “Nghe nói lúc này Tam hoàng tử Bắc Thành quốc đang ở đại sảnh, mọi người đều đắc tội không nổi. Chỉ không biết Viên nhi sẽ hứa cho ai?”

“Muội đang nóng ruột đây!” Quý Thư thấy Tướng Hoa An đi theo sau vào đại sảnh, quay đầu lại nói: “Lần này làm phiền con che chở Viên nhi các nàng, lão thái thái nói muốn đa tạ con đây!”

Lúc này bên trong phòng khách Hạ phủ cực kỳ náo nhiệt, Chu Khuông Chính nói với Hạ lão thái thái: “Tương lai Nam Bắc kết minh, thông thương với nhau, lại làm đại hội Tứ phẩm, dân chúng từ từ hòa thuận. Hoàng thượng hoàng hậu chúng ta có ý muốn hai nước Nam Bắc hữu hảo, cũng không ngại kết thân nữ nhân thân gia, cũng xúc tiến quan hệ hai nước. Vì lúc này nhìn thấy Viên cô nương tự nhiên hào phóng, khéo tay thông tuệ, lại cùng Tam điện hạ chúng ta có tình bạn cố tri, đúng là một đôi lương duyên, bền động tâm tư. Có điều còn sợ người khác tới cầu thân không thể hiện được thành tâm, nên ta và Tam điện hạ tự mình đến cầu thân, kính mong lão thái thái thành toàn!”

Chu Khuông Chính khoa trương chuyện cầu thân này bay lên đến quan hệ hữu hảo hai nước, Hạ lão thái thái cũng không tốt cự tuyệt. Lúc này bà còn chưa nói gì, Thượng Tiệp lại cướp lời nói: “Chu đại nhân đã nói chậm một bước rồi, vừa rồi lão thái thái đã hứa Viên nhi cho Hoa An nhà chúng ta, ở đây rất nhiều người có thể làm chứng.”

An Bình Hầu phu nhân thấy Thượng Tiệp giành trước, cũng không cam nhận thua, vội nói: “Sao ta lại nghe được lão thái thái là hứa Viên nhi cho Dương nhi nhà chúng ta vậy!”

“Vây hai nhà đều hàm hồ rồi, Viên cô nương tự nhiên là còn chưa chính thức ưng thuận cho người.” Chu Khuông Chính rất gian hoạt (gian xảo + linh hoạt), cười nói: “Tam điện hạ và Viên cô nương vốn nhận thức nhau, hai người tài mạo tương đương, nếu kết thân cũng là giai thoại hai nước. Ta ở đây thật mong hai vị phu nhân cũng thành toàn cho!” Nói xong đứng lên làm một cái lễ với An Bình Hầu phu nhân và Thượng Tiệp.

“Không dám nhận không dám nhận!” An Bình Hầu phu nhân và Thượng Tiệp bắt đắc dĩ, đành phải đứng lên đáp lễ. Đây gọi là đánh người không đánh người mặt tươi cười, lúc này lại đang nói thâm trong lòng, nhưng cũng không thể nói ngoan cố được. Lại nghe có người đưa tin tới nói: “Viên cô nương và Ý cô nương các nàng đã trở về, đội rửa mặt chải đầu xong sẽ đến gặp lão thái thái và phu nhân.”

“Trở về là tốt rồi!” Hạ lão thái thái buông lỏng, lại thấy Quý Thư và Ninh Nhược Tuyết đưa Tướng Hoa An đi vào, không khỏi cười nói: “Ý nhi Viên nhi may nhờ Tướng thiếu tướng một đường hộ tống.”

Tướng Hoa An tất nhiên khiêm tốn vài câu, lại nhát nhát chào hỏi mọi người trong đại sảnh, thế này mới ngồi vào bên người Thượng Tiệp. Giương mặt nói với Chu Khuông Chính và Đường Chí Lễ: “Nếu Chu đại nhân và Tam điện hạ đến nước Nam Xương chúng ta, vì sao không làm theo trình tự đưa bài tử tiến cung gặp Hoàng thượng vậy? Còn đột nhiên mặt mờ trực tiếp đến Hạ phủ, nếu bị người có tâm đăm thọt nói xấu, nói Hạ phủ đơn độc kết giao với Bắc Thành quốc, tội danh này, chắc làm người không đảm đương nổi.”

Chu Khuông Chính thấy Tướng Hoa An, đã biết chuyện cầu hôn này đã bắt đầu không làm tốt được, lúc này nghe được lời nói của hắn, trong lòng “” vang lên, lúc trước vội vã đến Hạ phủ, thật quên tỵ hiềm. Nói ra, mình và Đường Chí Lễ là sứ thần, cho dù muốn tới Hạ phủ, cũng phải cùng quan viên có liên quan đi tới cửa, thậm chí cần phải lần lượt thượng bái thiếp mới được. Lúc này lại vội vàng tới cửa, thật là không chu đáo. Cũng may quan hệ hai nước Nam Bắc càng ngày càng tốt, chỉ cần sáng mai tiến cung, ở trước mặt hoàng đế Nam Xương quốc nói rõ ràng, đoán là sẽ không bị nhục điểm gì. Vừa nghĩ, vừa cười nói: “Đã có Tiên Lệnh đi theo người dâng lần lượt bài tử báo tiến cung, đoán rằng sáng mai mới truyền gặp chúng ta.” Nói xong ngừng một chút, nhìn Tướng Hoa An nói: “Vi Tam điện hạ đối Hạ Viên cô nương nhớ mãi không quên, ta bèn đích thân đến cửa cầu hôn sự, nếu việc này thành, quan hệ hai nước Nam Bắc tự nhiên tiến thêm một bước. Đoán chừng Tướng thiếu tướng cũng vui vẻ thấy việc vui này, cũng muốn thỉnh Tướng thiếu tướng trợ giúp nói hai ba câu.”

Hay cho Chu Khuông Chính nhà người, chúng ta cũng tới cửa cầu thân, người lại muốn chúng ta thành toàn cho chuyện tốt của người, buồn cười! Trong lòng Thượng Tiệp đang thâm chửu bối, có điều trên mặt cũng không tốt thể hiện tức giận, chỉ nhếch miệng. Lại nghe quân sự nương tử thở gấp nức ních đi vào nói: “Trưởng công chúa đến!”

Hai nước Nam Bắc luận huynh đệ, Trưởng công chúa là muội muội Hoàng đế Nam Xương quốc, bàn đi, cũng cao hơn Đường Chí Lễ một bậc, nàng, ngay cả Đường Chí Lễ cũng không dám chậm trễ. Thượng Tiệp âm thầm buông lỏng một hơi, vội vàng đi theo đám người Hạ lão thái thái ra ngoài nghênh đón, suy nghĩ tìm cơ hội nói trước với Trưởng công chúa một chút.

Mọi người đi đón Trưởng công chúa, Chu Khuông Chính và Đường Chí Lễ cũng không thể không đứng lên chào hỏi, bồng chốc lại ngồi vào chỗ, bọn nha đầu lại dâng trà, đợi qua một tuần trà, Trưởng công chúa cười nói: “Vi Viên nhi là nghĩa nữ của ta, thương nàng nhiều năm như thế, hôm nay nghe có người đến Hạ phủ cầu hôn, một người làm nghĩa mẫu như ta đây, tự nhiên muốn đến xem nàng sẽ hứa cho nhà ai. Mặc dù không phải là thân sinh của ta, nếu hứa cho người không ổn, ta cũng không cho.”

“Hạ phủ là nhà thi lễ, tự nhiên sẽ tìm một đầu hôn sự thỏa đáng cho cô nương nhà mình.” An Bình hầu phu nhân nói vào cười nói: “Hiện giờ có Trưởng công chúa tọa trấn, tự nhiên càng thỏa đáng.”

Hạ lão thái thái cũng cười nói: “Nói tới, mấy cô nương trong phủ, có ai không để người thương cơ chứ? Tự nhiên muốn hứa các nàng cho người thỏa đáng rồi. Hiện nay chính là người thỏa đáng quá nhiều, thật không chọn được!” Nói xong tất cả mọi người đều cười.

Quý Thư thấy Trưởng công chúa tới, đoán rằng hôn sự Hạ Viên mình cũng có thể nói được một chút, âm thầm thở dài nhẹ nhõm. Vội bảo bà từ đi nhìn xem Hạ Viên Hạ Từ và Hạ Ý rửa mặt chải đầu xong chưa, nếu rửa mặt chải đầu xong rồi thì bảo các nàng đến đại sảnh bái kiến mọi người.

Lại nói Hạ Ý vừa mới tắm rửa xong, nha đầu Linh Chi của nàng vừa chải đầu vừa nói: “Lần này cô nương đi ra ngoài, thấy hình như cao hơn chút, có điều gầy đi nhiều, cũng đã đính hôn rồi, phải dưỡng tốt lên mới được.”

“Ồ, hứa ta cho ai?” Hạ Ý nghe xong liền sợ hãi, lược đang thường thức trong tay cũng rớt xuống đất luôn, ngược lại bắt lấy tay Linh Chi nói: “Mau nói rõ cho ta.”

“Em mới vừa ở góc phòng nghe được tin, cô nương là hứa cho Kiệt thiếu gia phủ Thượng Thư. Đây chính là việc hôn nhân tốt.” Linh Chi cười hi hi nói: “Hiện nay cô nương đến Bắc Thành quốc tham gia đại hội Tú phẩm, cũng thật nở mặt mày. Lúc còn chưa trở về, việc cầu thân đã tới cửa.”

Hạ Ý nghe mình bị hứa cho Đào Linh Kiệt, cũng không có gì để soi mói, nhất thời không biết là buồn hay vui, chỉ kinh ngạc rồi hỏi: “Viên muội thì hứa cho ai?”

“Em nghe Mẫn cô nương Hứa cho An thiếu gia phủ Tướng quân, Viên cô nương hứa cho Dương thiếu gia phủ An Bình Hầu.” Linh Chi cúi người nhặt chiếc lược dưới đất lên nói: “Năm nay Mẫn cô nương đã mười bốn tuổi, qua lễ mừng năm mới là có thể qua cửa. Viên cô nương còn nhỏ, tự nhiên còn phải qua vài năm nữa.”

Hạ Ý nghe vậy bất chấp mọi mệt, vội đi tìm Hạ Viên, vừa vặn Hạ Viên cũng rửa mặt chải đầu xong xuôi, kéo nói: “Viên nhi, việc lớn không tốt rồi, chúng ta bị hứa cho người. Muội bị hứa cho Tổng Thiếu Dương!”

“Ồ, không thể nào?” Hạ Viên chắc chắn Tưởng Hoa An có biện pháp định chuyện hôn nhân với mình, lúc này nghe được lời Hạ Ý nói..., quá sợ hãi nói: “Tin tức này là nghe từ đâu?”

“Linh Chi mới vừa nghe được tin đấy.” Hạ Ý chu mỏ nói: “Ta mới mười hai tuổi, đã hứa cho người, thật đáng ghét!”

“Muội đi hỏi một chút!” Hạ Viên dậm chân nói: “Không có khả năng hứa cho Dương thiếu gia.” Nàng nói xong, nhìn thấy bà tử đến mời các nàng đi đại sảnh, vội kéo Hạ Ý cùng bà tử đến sảnh đường, còn chưa đi vào, chợt nghe giọng nói của Hạ lão thái thái cất lên: “Hiện giờ cũng không còn cách nào nữa, chỉ có thể để chính Viên nhi chọn ra một người thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: MỘT BÚA ĐÍNH HÔN SỰ

Tuy miệng Hạ lão thái nói để Hạ Viên tự mình chọn, Quý Thư biết đây là Hạ lão thái thái tìm có nói một câu mà thôi, tất nhiên sẽ không để Hạ Viên tự mình chọn người, lúc này vội đứng lên nói: “Viên nhi còn nhỏ, biết cái gì? Trong phủ còn có lão thái thái và phu nhân nhiều người ở đây như vậy, làm sao đến phiên chính nàng chọn? Việc này còn phải để lão thái thái và phu nhân làm chủ mới đúng.”

Tưởng Hoa An nghe để Hạ Viên tự mình chọn, mày động đậy, ngón tay vô thức chạm vào túi thơm bên hông. Vì nghe được lời nói của Quý Thư..., cũng bất động thanh sắc (mặt mày không đổi) nhìn ra ngoài cửa, vừa thấy Hạ Viên bước vào cửa, thích thú thân nhiên quay đầu lại, nàng đã theo hương bao cho ta rồi, không chọn ta thì chọn ai chứ?

Hạ Viên vào đại sảnh, tất nhiên trước tiên phải bái kiến Hạ lão thái thái và Trưởng công chúa, lại nhất nhất chào hỏi những người khác, chào hỏi Thượng Tiếp thì Thượng Tiếp lại ôm chầm đến nói: “Chà chà, mấy tháng không gặp, thật ra lại cao hơn không ít, giống đại cô nương rồi.” Nói xong khoe mắt liếc tới Tưởng Hoa An, ừm, sau này theo Hoa An chúng ta đứng cùng một chỗ, nhất định là một đôi bích nhân.

Hạ Viên nghe mình bị hứa cho Tổng Thiếu Dương, tâm tình vốn hỗn loạn, đi vào đại sảnh mới biết là đòn nhảm, mọi người đại sảnh nói chuyện hỗn loạn, các nàng nhân cơ hội lảng lẽ tám chuyện mấy câu.

“Muội đoán thử xem, Viên cô nương sẽ chọn ai?”

“Tuổi Dương thiếu gia và Viên cô nương không chênh lệch nhau lắm, tài mạo tương đương, muội đoán, tất nhiên là chọn Dương thiếu gia.”

“Nếu ta chọn, ta sẽ chọn Tưởng thiếu tướng. Các muội xem đi, không nói đến thân phận địa vị, bộ dáng Tưởng thiếu tướng thật mê người mang đầy hương vị nam nhi, chà chà...”

“Xi, tỷ đúng là quá say mê rồi.”

Lại nói đến An Bình Hầu phu nhân thấy Hạ Viên và Hạ Ý lúc này đang nói cho mọi người biết chút chuyện kể từ sau khi rời đi, nàng thừa dịp lúc này rồi rảnh bèn ra gian phòng thay đồ bên cạnh rửa tay. Mặc dù Hạ lão thái thái nói chuyện cùng Hạ Viên Hạ Ý, khoe mắt lại dò xét nhìn thấy An Bình Hầu phu nhân đi ra ngoài, bỗng ngừng đầu nhìn chằm chằm vào Thượng Thư phu nhân, chỉ một cái ánh mắt. Thượng Thư phu nhân đã hiểu ý, lập tức theo đuôi An Bình Hầu phu nhân đi ra ngoài. .

Thì ra hôm nay Thượng Thư phu nhân định được Hạ Ý như mong muốn, đã bảo người đi về thông báo với phủ Thượng Thư rồi, hiện giờ ở Hạ phủ cũng chỉ là muốn nhìn xem náo nhiệt thôi. Hạ Viên Hạ Ý chưa vào sảnh đường thì Hạ lão thái thái nhân dịp rối loạn lảng lẽ kéo bà ngồi xuống, thì thầm vài câu: “Cho dù An Bình Hầu phu nhân và Tướng quân phu nhân tranh giành nhau đi nữa, chỉ sợ Viên nhi cũng phải hứa cho Đường Chí Lễ, thế này phải làm sao đây? Hiện giờ người chỉ là một người đứng xem, vẫn nên giúp ta khuyên các nàng đừng tranh giành nhau nữa. Nếu có thể khuyên một phủ định ra Mẫn nhi, sau đó ta sẽ hứa Viên nhi cho một phủ trong đó, việc này cũng yên ổn.” Thượng Thư phu nhân thấy hỗn loạn, cũng biết sẽ không hay, Hạ Viên thật sự sẽ định cho Đường Chí Lễ. Người ta là một vị hoàng tử đích thân đến cửa cầu hôn, thiên đại quang vinh như vậy, Hạ lão thái thái đã không

tốt cực tuyệt, lại để phủ Tướng quân và An Bình Hầu phủ tranh giành nhau nữa, việc này càng không thể đàn xếp nổi. Bà cũng có lòng giúp Hạ lão thái thái một phen, lúc này theo An Bình Hầu phu nhân cùng đi ra, đợi An Bình Hầu phu nhân rửa tay xong ra ngoài, bà giả vờ cũng vừa mới rửa sạch tay, cười nói: “Hôm nay Hạ phủ thật náo nhiệt, ngay cả hoàng tử Bắc Thành quốc cũng tới cửa, chuyện này đích thực muốn nổ tung.”

“Còn không phải sao!” An Bình Hầu phu nhân vừa mới thấy Thượng Tiệp có Tường Hoa An đến trợ trận, Đường Chí Lễ có Chu Khuông Chính chống lưng, chỉ có phủ An Bình Hầu lại chỉ có mình nàng chống đỡ, có chút yếu thế, lúc này thấy Thượng Thư phu nhân nói vào, bèn muốn nhờ bà giúp mình một phen, không khỏi cười nói: “Việc khác không bàn tới, có điều không thể trông mắt nhìn Viên nhi lấy chồng xa tận Bắc Thành quốc. Hiện giờ ngài đã là thân gia Hạ phủ rồi, càng không rồi rảnh ngồi xem Hạ lão thái khó xử mới đúng.”

Thượng Thư phu nhân trầm ngâm một chút nói: “Nếu Đường Chí Lễ đã tiến cung bẩm báo chuyện này, Hoàng thượng vừa nghe hẳn nhắc tới cầu thân, nói cũng không phải là công chúa, lại chỉ là một cô nương Hạ phủ, đây là việc hai nước thân thiện hữu hảo, chỉ sợ sẽ hạ chi. Hiện giờ mặc dù Trường công chúa đến đây, nhưng đừng quên nàng cũng là người hoàng thất, cho dù thương Viên nhi đến mức nào, cũng không thể phản đối Đường Chí Lễ quá rõ rệt. Nếu nàng phản đối Đường Chí Lễ, chính là Nam Xương quốc phản đối Bắc Thành quốc đến cầu thân, không nguyên để hai nước thân thiện hữu hảo. Về phần Tướng quân phu nhân, luôn không phải là người dễ đối phó. Ta đoán hôm nay sợ là người sẽ chẳng được gì.”

An Bình Hầu phu nhân suy nghĩ lại lời Thượng Thư phu nhân nói, cảm thấy cũng có lý, không khỏi thờ dài nói: “Hôm nay làm trận chiến lớn đích thân đến Hạ phủ nói chuyện cầu thân như vậy, đoán chắc đã truyền ra ngoài rồi, nếu tranh giành đến cuối cùng, lại chẳng thu được gì, mặt mũi để đâu đây?”

Thượng Thư phu nhân cười lên, ghé tai qua nói: “Bởi vì ta đã định Kiệt nhi với Ý nhi rồi, cũng tính là người ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê. Để ta nói, không bằng người định Mẫn nhi đi, không cần theo bọn họ tranh giành Viên nhi nữa. Người suy nghĩ xem, Đường Chí Lễ kia là hoàng tử, người muốn tranh giành còn phải cố hết sức. Tường Hoa An kia và Tướng quân phu nhân lại càng không phải người ngồi không, người muốn tranh giành, chỉ sợ tranh giành không nổi. Nói ra, Mẫn nhi là đích trưởng nữ Đại phòng, tài mạo cũng rất xuất sắc, nếu không phải Lý Thiên kén cá chọn canh, cũng sớm hứa ra ngoài rồi. Thiếu Dương các người là tiểu nhi tử, nếu có thể thủ được đích trưởng nữ Đại phòng về, bề ngoài cũng có thể diện. Huống chi Mẫn nhi mười bốn tuổi, Thiếu Dương các người mười ba tuổi, có lời là nữ hơn một, ôm vàng khố, đúng là lương xứng đây! Hiện giờ nhìn tình thế này, không bằng người chuyển miệng định ra với Mẫn nhi, để phủ Tướng quân đầu cùng Đường Chí Lễ là được.”

Lúc này An Bình Hầu phu nhân không vội quay về phòng, đứng đó suy nghĩ tí mĩ một lần nữa, tuy nhìn thấy các cô nương trong phủ cũng có vài người rất tốt, nhưng Hạ Mẫn có chút ổn trọng, cũng là một người khó có được. Hôm nay nếu thất bại đi về, sau này ở trong các phủ nhân sẽ trở thành trò cười rồi, chẳng bằng tốt nhất cứ định ra Hạ Mẫn thôi.

Đợi trở về đại sảnh, miệng lưỡi An Bình Hầu phu nhân thoáng buông lỏng, không hề nhất quyết muốn định ra Hạ Viên nữa. Hạ lão thái thái vừa thấy nàng như thế, trong lòng biết Thượng Thư phu nhân khuyên bảo có hiệu quả rồi, cũng vòng vo mở miệng cười nói với Đường Chí Lễ và Chu Khuông Chính: “Vừa nãy khi chưa đón Tam điện hạ và Chu đại nhân thì kỳ thật lão bà từ ta đây đã hứa Mẫn nhi và Viên nhi cho phủ Tướng quân và An Bình Hầu phu nhân rồi. Có điều hồi nãy các nàng còn chưa nghe rõ, Tam điện hạ và Chu đại nhân liền vào đây, lúc này lại nói không rõ ràng, để Tam điện hạ và Chu đại nhân chê cười rồi.”

Thượng Thư phu nhân biết tiên cơ, lập tức nói theo: “Ta là người làm chứng, mới vừa rồi rõ ràng đã nghe lão thái thái nói, nói hứa Viên nhi cho phủ Tướng quân, hứa Mẫn nhi cho phủ An Bình Hầu.”

Tâm tư An Bình Hầu phu nhân đã thay đổi, tất nhiên không phản bác nữa, cười nói: “Cũng là ta hồ đồ, nghe lầm Viên nhi hứa cho An Bình Hầu phủ chúng ta, hứa Mẫn nhi cho phủ Tướng quân. Thượng Thư phu nhân đã làm chứng, ta cũng không dị nghị gì nữa.” Nói xong phân phó một bà tử đưa thiệp canh Tổng Thiếu Dương tới, cười nói: “Đây là thiệp canh Dương nhi, vẫn nên cầm hợp cùng với thiệp canh Mẫn nhi đi.”

Đợi Lý Thiên nhận thiệp canh An Bình Hầu phu nhân đưa tới, Hạ lão thái thái mới nói: “Canh giờ bất tự Mẫn nhi cũng không sai, tính tình lại ôn hòa, cùng Dương nhi tự nhiên hợp tốt. Có điều canh giờ bất tự Viên nhi lại khá lớn, lúc trước nghe Niên ca nói tương lai nàng phải xứng với hôn phu hơn nàng bảy tuổi mới áp được nàng. Nếu xứng với người chỉ nhỏ hơn nàng hai ba tuổi, chỉ sợ áp không được lại ra thêm chuyện.”

Chu Khuông Chính thấy An Bình Hầu phu nhân mới vừa rồi còn tranh muốn định Hạ Viên, vừa đi ra ngoài một chút đi vào đã vòng vo sửa lại miệng muốn định Hạ Mẫn. Hiện giờ Hạ lão thái thái còn nói cái gì mà Hạ Viên phải xứng với một người lớn hơn bảy tuổi làm vị hôn phu, rõ ràng là muốn hướng vào Tường Hoa An, không để mình vào trong mắt, nhất thời lửa giận xông lên ngọn lửa. Hay cho Hạ phủ nhà người, thật quá tự cao rồi. Chúng ta là cho người mặt mũi mới đích thân tới cửa cầu thân, nếu không, chỉ cần tiến cung cầu kiến hoàng đế các người, thánh chỉ hạ xuống, dù các người có là ai, còn có thể kháng chi hay sao? Rõ ràng là nghe được chúng ta đi tới, không muốn bỏ cô nương phải lấy chồng xa, lại thấy phủ An Bình Hầu và phủ Tướng quân cũng tới đây cầu hôn. Lúc này phu nhân phủ An Bình Hầu sợ đùa quá hóa thật, có khả năng sẽ thất bại với sửa miệng muốn định Mẫn cô nương. Hiện giờ chỉ còn lại Tường Hoa An, còn nói cái gì phải gả cho người hơn bảy tuổi mới áp nổi, lời này lừa quỷ mới tin? Tường Hoa An đã hai mươi một tuổi, sao có thể để hẳn định cô nương mới vừa mười một tuổi chứ? Hạ phủ các người muốn đùa bốn người ta, cũng không thể đùa bốn rõ ràng như thế! Hẳn suy nghĩ, trầm mặc đứng lên nói: “Hôm nay chúng ta vốn thành tâm đến phủ cầu hôn, không ngờ Hạ phủ các vị lại lừa đùa chúng ta. Nếu không muốn để Viên cô nương phải đi lấy chồng xa, thì cứ nói thẳng, làm gì phải mời phu nhân các phủ đến đây đùa bốn bọn ta? Đã như vậy, chúng ta cũng không cần nhiều lời. Lập tức tiến cung thỉnh chỉ. Trừ phi Tường thiếu tướng cưới Viên cô nương qua cửa ngay lập tức, nếu không, Hạ Viên cô nương cứ đợi làm Tam hoàng tử phi Bắc Thành quốc đi!” Nói xong cùng Đường Chí Lễ phẩy tay áo rời đi.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Lúc này Quý Thư thực nóng nảy, nếu Đường Chí Lễ tiến cung cầu ý chỉ, chỉ sợ Hạ Viên thực sự sẽ lấy chồng xa tận Bắc Thành quốc rồi. Nếu ngăn cản Đường Chí Lễ chưa vào phủ cầu hôn đã hứa Hạ Viên cho người, cũng sẽ chọc giận Chu Khuông Chính và Đường Chí Lễ. Cho dù hứa Hạ Viên cho người ngay lập tức, chỉ cần chưa qua cửa, ý chỉ đưa tới, cũng không cái lại được.

Tường Hoa An sớm nhìn thấy thần sắc mọi người Hạ phủ, lúc này đứng lên nói: “Nương con đích thân đến phủ cầu thân, lúc này cũng chỉ còn một nhà chúng con, đương nhiên lão thái thái sẽ hứa Viên cô nương cho con rồi. Hôm nay con đã hai mươi một tuổi, cũng nên đón dâu. Hiện giờ cũng không cần

phiên phức đính hôn trước rồi mới chờ đón dâu, cứ trực tiếp đặt sinh lễ đón dâu đi! Viên nhi còn nhỏ, nàng qua cửa, tất nhiên hàng tháng cần cho nàng đi về Hạ phủ ở một nửa thời gian. Các vị cũng được yên tâm.”

Vốn Thượng Tiệp đang lo lắng Tường Hoa An không chịu cưới Hạ Viên ngay lập tức, lúc này nghe được lời hấn nói, lòng cũng nhẹ nhõm hẳn. Tuy nàng dâu còn nhỏ, trước cứ qua cửa rồi nuôi lớn lên cũng được. Khó có khi nhi tử thông suốt như thế, thật sự ông trời đã phù hộ mà. Nếu nó cứng đầu giống cha nó chờ đến ba mươi tuổi mới đón dâu, lúc đó Viên nhi cũng hai mươi tuổi rồi, đã sớm gả cho người khác, lúc này cứ nghênh vào cửa trước cho ổn thỏa. Nàng suy nghĩ, cũng vội vàng đứng lên nói: “Hiện giờ Đường Chí Lễ giận dữ tiến cung, chỉ sợ nhất định muốn có bằng được đây. Đã như vậy, phủ Tướng quân chúng ta lập tức chuẩn bị đặt sinh lễ nghênh Viên nhi qua phủ.”

Hu hu, ta mới mười một tuổi thôi mới mười một tuổi à, sao phải lập gia đình rồi hả? Hạ Viên trăm vị tạp trần. Đồ mặt không dám ngẩng đầu lên.

Hạ lão thái thái không đoán được sự việc lại chuyển biến đột ngột như vậy, lúc này lại nhìn Hạ Viên đang đỏ mặt, lại nhìn thấy vẻ mặt Quý Thư đang sốt ruột, thờ dài nói: “Hoa An tự nhiên là một đứa tốt, hiện giờ chỉ cần nương Viên nhi và Trưởng công chúa không có ý kiến, chuyện này cũng định luôn đi.”

Trưởng công chúa và Quý Thư vốn hướng vào Tường Hoa An, tự nhiên biểu hiện tán thành. Hạ lão thái thái thấy mọi người cũng không có ý kiến, dứt khoát nói: “Đã như vậy, lập tức đổi thiệp canh hôn nay mang qua cửa.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65: GIỜ LÀNH BÁI ĐƯỜNG

“Chọn ngày không bằng đúng ngày, hôm nay qua cửa luôn đi. Hi phục sinh lễ các vật cho Hoa An ta đã sớm chuẩn bị xong rồi, bây giờ chỉ cần tìm một bộ hi phục cho Viên nhi mặc vào là xong.” Tỉnh Thượng Tiệp luôn nóng, vội nói: “Bọn người Đường Chí Lễ tiến cung, nếu cầu thánh chỉ đưa tới ngay lập tức, Viên nhi còn chưa qua cửa, thật sẽ không ổn.”

Đường Chí Lễ và Chu Khuông Chính phát tay áo rời đi thì Trưởng công chúa đã vội vàng phân phó người thông tri tới Phò mã, chỉ bảo kiệu mã đi vào cung thám thính tin tức, lúc này người thám thính tin còn chưa trở về, nhưng nàng cũng biết mấy năm nay hoàng thượng rất muốn tăng cường quan hệ hai nước Nam Bắc. Nếu Đường Chí Lễ và Chu Khuông Chính tiến cung, hoàng thượng nghe thấy câu hôn cũng chỉ là một cô nương Hạ phủ, tự nhiên sẽ hạ chi. Vẫn nên gả Hạ Viên đi trước khi hạ chi, nếu đơn giản chỉ là đính hôn, chỉ sợ không thể nào kháng chi. Tâm tư nàng suy nghĩ tỉ mỉ, cũng tán thành thành thân ngay lập tức.

Tường Hoa An lại trầm ngâm nói: “Đường Chí Lễ là hoàng tử Bắc Thành quốc, vốn là muốn hai nước quan hệ hữu hảo mới đến cầu thân. Lúc này cầu thân không thành, thẹn quá hóa giận đi mất, nếu vào cung thỉnh chỉ xuống dưới, Viên cô nương lại gả vào phủ Tướng quân, chỉ sợ trong con giận dữ quan hệ hai nước lại có biến. Cũng sợ hoàng thượng sẽ giận chó đánh mèo Hạ phủ và phủ Tướng quân, lại có người nhân cơ hội dâng tấu chương, chỉ cần nói Hạ phủ và phủ Tướng quân có ý phá hỏng bang giao hai nước, đến lúc đó, dù trăm miệng cũng khó nói rõ. Vẫn nên nhanh chóng đón Viên cô nương qua phủ Tướng quân, lại nhân lúc Hoàng thượng chưa chính thức hạ chi, nhanh cho người về cung nói rõ, nói Viên cô nương đã gả. Đoán rằng khi Hoàng thượng nghe con đã đón Viên cô nương qua phủ, dù thế nào thánh chỉ này cũng sẽ không ban xuống.” Nói xong dừng một lúc, “Vì Bắc Thành quốc rất yêu thích cô nương khéo tay, nghe nói Chu hoàng hậu có ý chọn một người trong mười vị tú nữ làm Tam hoàng tử phi, mà lúc trước Viên cô nương và Đường Chí Lễ có gặp qua nhau, vì thế Chu hoàng hậu mới có ý. Lúc này chỉ cần có người dâng tấu, thỉnh hoàng thượng chọn một vị tú nữ trong đó để thông hôn, lại dùng thái độ uyển chuyển khuyên Đường Chí Lễ và Chu Khuông Chính để họ không bị tay không mà về, cũng bảo toàn thể diện cho bọn họ. Và lại, chỉ cần Đường Chí Lễ tuyển một vị tú nữ làm hoàng tử phi, tự nhiên có thù hận với Hạ phủ và phủ Tướng quân, mà không phải trở thành thù hận giữa hai nước, quan hệ hai nước Nam Bắc tự nhiên không tổn hao gì.”

Không đoán được Tường Hoa An giỏi võ, giỏi hành quân bày trận mà thôi, không ngờ còn có giác ngộ chính trị đến thế này, cũng là khó có được. Đám người Trưởng công chúa và Quý Thư đối Tường Hoa An có cảm giác hơi khác một chút, giống như Tường Hoa An có tâm tư đến bậc này, tất nhiên là người có được gần được, Hạ Viên gả cho hấn, tự nhiên ngàn vạn thỏa. Bỗng Trưởng công chúa nói: “Việc tiến cung khuyên bảo này, cứ giao cho ta đi. Bây giờ các người nhanh chuẩn bị việc đón dâu, lại thường xuyên cho người đến báo tin cho ta biết, một mặt cho Hoa An đón Viên nhi qua cửa, mặt kia ta khuyên bảo Hoàng thượng chọn tú nữ khác thông hôn. Nhất định phải làm thiên y vô phòng (không có khe hở nào). Vốn muốn đưa gả Viên nhi, lúc này cũng không quan tâm nữa. Đợi khi xuất cung, rồi đến phủ Tướng quân uống rượu mừng cũng được.” Nói xong cũng không cần để đám người Hạ lão thái thái đưa tiễn, chỉ để ý nhanh làm xong hôn sự Hạ Viên, lúc này nàng tự động đi ra khỏi phủ đến Hoàng cung.

Đội Hạ Niên chạy về đến Hạ phủ thì phát hiện Hạ Viên không chỉ hứa cho người rồi, hôm nay còn chuẩn bị lập gia đình, đợi hỏi rõ sự tình, cũng biết sự tình không thể trì hoãn, nhanh chóng mở ra hoàng lịch lật qua lật lại nói: “Cũng may hôm nay đúng là ngày tốt, hai đứa bọn họ cũng rất hợp, hôn sự này cũng làm được.”

Thượng Tiệp nghe Hạ Niên cũng đồng ý, nhanh bảo người về phủ đi nâng sinh lễ đến, lại để cho người đưa hi phục Tường Hoa An đến đây cũng đi thông báo cho các thân hữu biết. Trong chính đường một mảnh rối ren thì Hạ Viên đã sớm tránh né trở về phòng, lúc này chỉ cảm thấy tim đập dữ dội, không đoán được sẽ lập gia đình nhanh như vậy, thật sự trở tay không kịp.

“Viên nhi, chúc mừng, chúc mừng, đây là cây trâm ta nhận được, tặng cho muội thêm trang.” Đám người Hạ Mẫn nghe nói hôm nay Hạ Viên sẽ lập gia đình, đều che miệng cười nói thật là nhanh quá, rồi mọi người cầm đồ tư trang này nọ đến đưa, bỗng chốc trong phòng đầy ắp cả người.

Vì hôm nay Hạ Mẫn và Hạ Ý vừa hứa cho người, mọi người vừa muốn chúc mừng Hạ Viên, quay qua lại muốn chúc mừng các nàng, bên trong nói chuyện vô cùng náo nhiệt, cũng giảm bớt lo sợ nghi hoặc trong lòng Hạ Viên.

Đợi đến khi Quý Thư đến trong phòng Hạ Viên, thấy tỷ muội các nàng một bên vừa nói chuyện một bên nhanh chóng làm kiện xiêm y hi phục, không khỏi cười nói: “Lập tức làm thì sao kịp đây? Vẫn nên lấy cái này sửa lại một chút mặc vào là được. Vì đầu năm nay thấy màu đỏ hồng này, chất vải lại tốt, tiện tay làm cho Viên nhi làm hi phục, nghĩ qua vài năm nữa tự nhiên có thể sử dụng tới, ai ngờ hôm nay sẽ dùng.”

Hạ Mẫn và Hạ Ý đợi nhận được hi phục trong tay Quý Thư mở ra nhìn xem, quả nhiên chất liệu quá tốt, tú công lại tuyệt, có điều hơi lớn, nên cười nói: “Sửa nhỏ lại một chút cũng không nhiều thời gian lắm, cùng nhau động tay, đoán chừng nửa canh giờ là đủ rồi. Bọn con cầm vào phòng bên kia sửa lại, để Viên nhi nghỉ ngơi một chút lại sức.”

Đợi tiễn xong đám người Hạ Mẫn Hạ Ý, Quý Thư kéo Hạ Viên vào trong ngực, thở dài nói: “Hiện giờ mới chỉ mười một tuổi, đã lập gia đình, thật sự không ngờ nổi.”

Hạ Viên ôm eo Quý Thư, bả đầu chôn vào bụng nàng, rầu rĩ nói: “Nương, con không bỏ được mọi người.”

Quý Thư sờ sờ Hạ Viên, bỗng lại vuốt ve lưng nàng, sau một lúc lâu nói: “Chúng ta làm sao bỏ được con? Huống hồ con còn quá nhỏ, rất nhiều chuyện nương còn chưa kịp nói tí mĩ cho con. Hiện giờ Hoa An đúng thật đồng ý để sau khi con qua cửa, một tháng có thể để con về ở Hạ phủ nửa thời gian, đến lúc đó nương lại chậm rãi nói cho con biết một ít chuyện làm nàng dâu phải chú ý là được. Cũng may Tướng lão phu nhân và Tướng quân phu nhân là người ngay thẳng, phu Tướng quân lại không so đo những tục lệ này, bọn họ lại thương con, cũng sẽ không quá khổ sở. Có điều Hoa An...” Nói xong trầm ngâm một lát, “Hoa An lớn hơn con mười tuổi, hẳn là nam tử đã trưởng thành, tuy nói cũng sẽ thương con, nhưng mà...”

Vì Hạ Viên còn nhỏ, gả đi cũng không thể viên phòng, Quý Thư và Thượng Tiệp vừa mới nói với nhau sau khi gả vào phòng rồi, đợi sau lễ cập kê lại tùy ý cho viên phòng. Thượng Tiệp nói chuyện này là đương nhiên, có điều ba buổi tối ngày đầu nhất định phải nghỉ ngơi cùng nhau trong tân phòng. Lúc này Quý Thư đang chăm chú ngôn từ, muốn nói với Hạ Viên nếu nằm cùng nhau với Hoa An, thì không cần phải sợ hãi, chỉ là khi muốn nói ra lại khó có thể nói ra khỏi miệng. Sau khi một hồi chăm chú, mới thấp giọng nói mấy câu vào bên tai Hạ Viên, thấy mặt Hạ Viên đỏ hồng lên, nhẹ nhàng đáp: “Con đã biết!”

Bỗng có bà tử bước vào, Quý Thư tự mình đổ hương thảo, để Hạ Viên đi vào ngâm. Vừa ở bên thùng tắm thì trò chuyện. Vì Hạ Viên còn nhỏ, có một số việc Quý Thư nhịn không nói tới, nghĩ qua vài năm nữa, lại nói cho nàng biết, chỉ dặn bảo một số chuyện mấu chốt. Đợi sau khi ngâm tắm xong, mặc xiêm y, Hạ Ý và Hạ Mẫn cũng sửa xong hi phục đi vào. Hạ phu nhân cũng bưng một hộp đựng lớn đi vào, trước dặn bảo vài lời, rồi nói: “Hi phục có rồi, những đồ vật trang sức này kia cũng chuẩn bị xong, có điều tinh quang đội đầu có hơi lớn, giờ thử trước xem sao!” Nói xong mở hộp lớn ra, cầm đầu tinh quang kia đội lên đầu Hạ Viên, vì đầu Hạ Viên nhỏ, khi đội lên đúng thật che mất khuôn mặt xinh xắn. Do dự nói: “Nếu không mang này, thì lộ vẻ không thỏa, đội lên lại lộ mặt nhỏ, đẩy tính trẻ con.”

“Phu nhân, thiếu phu nhân, thiếu tướng quân mặc hi phục ngồi lưng ngựa, hiện đang đợi ở cửa phủ. Tám người kiệu phu nâng kiệu hoa là năm vị thiếu gia phủ Tướng quân, còn có Kiệt thiếu gia phủ Thượng Thư, Dương thiếu gia phủ An Bình Hầu, còn có Từ thiếu gia phủ chúng ta nữa.” Quân sự nương từ thờ phỉ phò vào tới phòng nói: “Sợ ngay cả công chúa xuất giá cũng không thể thỉnh đủ nhiều thiếu gia thế này đến nâng kiệu đầu, thật sự là đủ mặt mũi. Tân khách cũng tới rồi, tất cả đều là nghe tiếng gió đến chúc mừng, chen chúc trong phòng đến không ngồi được. Bên ngoài lão thái thái và Tướng quân phu nhân thúc giục tân nương từ mau mau đi ra ngoài, đừng lỡ giờ lành.” Một bên lại lặng lẽ nói: “Người Trưởng công chúa phái tới đang ở bên ngoài nói, hiện giờ trong cung đang tranh luận chuyện nên để vị tú nữ ấy thông hôn, trong phủ cần nhanh chóng để thiếu tướng quân đón tân nương từ qua cửa, tránh đem dài lâu mệnh.”

Hạ phu nhân nghe người Trưởng công chúa phái tới nói như thế, cũng bất chấp mọi chuyện, thúc giục Quý Thư: “Nhanh nhanh, cho Viên nhi mặc hi phục đi, mang giày hi, mau lên kiệu hoa, đừng trễ nãi nữa. Dù sao sau khi qua phủ Tướng quân, mỗi tháng còn có thể ở đây nửa thời gian, có chuyện đến lúc đó lại từ từ nói.”

Hạ phu nhân vừa mới nói xong, Hạ lão thái thái lại kêu người đến thúc giục nói: “Mọi chuyện đã hoàn tất, kính mời tân nương từ nhanh đi ra ngoài.”

Lúc này Quý Thư cũng bất chấp rất nhiều, vội đi tới giúp Hạ Viên thay hi phục, lại thoa chút son móng, cho có chút vui mừng, đội khăn voan, thế này mới cùng hi nương tạm thời mời đến giúp đỡ đi ra ngoài.

Đến khi lên kiệu hoa, Hạ Viên vẫn cảm thấy như đang nằm mơ, buổi sáng hôm nay mới vừa bước xuống thuyền từ Bắc Thành quốc trở về, vào phủ đã có người tới nghì thân, còn chưa phục hồi lại tinh thần, đã xuất giá. Nghe được tiếng hi nhạc vang lên bên ngoài cổ kiệu, từng trận từng trận tiếng pháo, xen lẫn với tiếng người, lúc này Hạ Viên tự bóp tay mình, nắm đến đau nhức, vẫn có cảm giác không thể lần mò ra. Đang lúc còn mờ mịt, lại nghe người nâng cổ kiệu đang quát lên: “Rốt cuộc không phải là kiệu phu đúng nghĩa, nâng một cái cổ kiệu cũng không có tư thế. Ta nói các người ổn định ổn định đi, đừng làm xóc nảy đại tẩu chúng ta.”

Ô, đây là giọng nói Khoan ca ca mà, hôm nay hẳn cũng là một trong những kiệu phu nâng kiệu hoa. Hạ Viên vừa nghe hẳn đang rống với những người khác bước chân phải cùng nhau, mới không xóc nảy mình, không khỏi hé miệng nở nụ cười. Lại nghe giọng nói của Hạ Từ cũng cất lên: “Mọi người cứ án lấy bước chân Khoan ca ca mà cất bước đi, mới không xóc nảy muội muội ta.”

“Phì!” Hạ Viên không khỏi cười ra tiếng, tám vị kiệu phu nghiệp dư này bình thường chỉ có ngồi cổ kiệu, lúc nào nâng cổ kiệu qua? Đúng thật đang làm khó bọn họ mà.

Cổ kiệu vô cùng náo nhiệt đến trước cửa phủ Tướng quân thì Tướng Hoa An xuống ngựa đến đập cổ kiệu, cũng không để hi nương đỡ Hạ Viên xuống dưới, tay mình tự đưa ra bế nàng xuống dưới, nói với tám vị kiệu phu nghiệp dư: “Dọn đường phía trước!”

Hôm nay phủ Tướng quân đến Hạ phủ cầu hôn, vừa cấp tốc nói cho những phủ thân thiết biết chuyện này, lúc này sớm đã truyền ra ngoài, trước cửa phủ Tướng quân chật ních người đến xem náo nhiệt và ủng hộ, lúc này nghe Tường Hoa An quát lên, đám người Tường Hoa Khoan vội lên phía trước dọn ra một con đường, để Tường Hoa An bế Hạ Viên tiến vào cửa lớn.

“Tướng quân phu nhân lúc này cũng nên nở nụ cười rồi, rốt cuộc thiếu tướng quân cũng đón dâu rồi, thú vẫn là thiên kim Hạ phủ.”

“Ôi, tuy là vậy, nhưng thiếu tướng quân hai mươi mốt, tân nương tử này mới mười một, vậy động phòng thế nào? Còn phải chờ vài năm nha, Đại thiếu tướng quân nhà chúng ta chắc sốt ruột lắm nha!”

“Hừ, nóng vội thì về nhà tìm nương tử người đi, ở đây gấp cũng vô dụng!”

“Ha ha ha....”

Nghe được một trận một trận giọng nói trêu ghẹo của mọi người, Hạ Viên chôn mặt vào trong lòng Tường Hoa An một cử động nhỏ cũng không dám, ông trời ơi, dường như toàn bộ mọi người trong kinh thành đều chạy tới xem náo nhiệt hết vậy! Lại nghe Tường Hoa An cúi đầu âm giọng nói: “Đừng sợ, rất nhanh sẽ vào phủ thôi!”

“Vâng!” Hạ Viên vẫn không dám động, cảm thấy như Tường Hoa An nhảy vào cửa lớn, ôm nàng cùng phóng qua chấu than, chỉ một lúc, đã đến phòng, nghe giọng nói của hỉ nương nói: “Giờ lành tới rồi, bái đường thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: SONG HỈ LÂM MÔN

Tường Hoa Khoan thấy Tường Hoa An bế Hạ Viên vào phủ, mới chịu đi vào theo, lại thấy quân sự phủ Trường công chúa vội vàng chạy tới: “Hôm nay phủ Tướng quân và Hạ phủ liên hôn làm hỉ sự, đã bắt đầu rồi, sau khi Trường công chúa cố gắng chu toàn, ngay lúc ấy cũng đang nghị định tuyển ra một vị trong tám vị tú nữ khác cùng đến Bắc Thành quốc tham gia đại hội Tú phẩm đến Bắc Thành quốc thông hôn. Đoán chừng rất nhanh sẽ xác định được là người nào. Trường công chúa phân phó nói, nói mọi việc có nàng, phủ Tướng quân chỉ cần an tâm làm hỉ sự thôi.”

“Chọn một người trong tám người tú nữ để thông hôn?” Tường Hoa Khoan vừa nghe sắc mặt thay đổi, ngăn quân sự lại nói: “Người từ từ hãy đi, lát nữa còn có chuyện phải cần nhờ người.” Nói xong vội vàng đi vào tìm Thượng Tiệp nói: “Nương, hôm nay chỉ sợ còn phải làm một cộc chuyện vui nữa.”

Lúc này Thượng Tiệp đang nhìn Tường Hoa An bế Hạ Viên đi vào, đang cười toe toét, vừa nghe Tường Hoa Khoan nói còn phải làm một cộc việc vui nữa, vỗ tay nói: “Chẳng lẽ con cũng muốn đón dâu?”

“Không khác lắm” Tường Hoa Khoan gãi gãi đầu, cười hắc hắc ghé tai qua nói: “Trong cung truyền ra tin tức, muốn chọn một người khác trong tám vị tú nữ để thông hôn. Trong tám vị tú nữ, con vừa ý Châu nhi của Trần phủ, chỉ sợ nàng sẽ bị chọn thông hôn, còn phải nhanh để người đến Trần phủ cầu hôn, trước định ra nàng.”

Thượng Tiệp nghe mà há to miệng, thật vui mừng quá đổi, lúc trước các con một đứa cũng không chịu thành thân, nhắc tới chuyện hôn nhân thì tất cả đều đen mặt. Lúc này một đứa rồi một đứa tranh nhau thành thân, thật sự ông trời có mắt, nguyệt lão đại phát tơ hồng rồi.

“Tất cả hỉ nương và bà mối, trước gọi một bà mối cùng con đến Trần phủ cầu hôn, ta chờ đại ca con chính thức bái đường xong, uống xong trà nàng dâu, lập tức mang người đi tới Trần phủ.” Hôm nay Thượng Tiệp vội đến mức chân không chạm đất, sức lực tinh thần lại tràn trề, vui mừng hơn hờ nói: “Quân sự phủ Trường công chúa phải tới đâu? Phải bảo hân phí chút thời gian thông báo cho Trường công chúa biết, nói Trần châu cũng đã trở thành nàng dâu nhà chúng ta rồi, chọn người còn phải giảm một người. Đoán rằng Đường Chí Lễ đối Châu nhi chưa chắc có tâm tư kia. Có điều con muốn đính hôn cùng Châu nhi, lại sợ Đường Chí Lễ kia vừa nghe lại muốn định cho phủ Tướng quân, cố ý quấy, cố gắng muốn Trần Châu, vậy thì không ổn. Chúng ta không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, cũng ghênh Châu nhi qua phủ luôn đi. Đơn giản chỉ là bái đường tiếp theo sau đại ca con. Con xem mọi thứ và tân khách, tất cả đều có sẵn, cùng nhau làm, cũng không bận thêm một lần nữa. Cứ định như vậy đi!” Ha ha, hôm nay đã thừa dịp chớp thời cơ nhanh để Hoa An kết hôn, miễn tương lai nó đổi ý. Lúc này lại nhân cơ hội cũng nhanh chóng cho Hoa Khoan kết hôn, hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của ta. Chỉ cần thế từ cưới vào cửa, chuyện khác cứ chậm rãi suy tính là được. Nếu bọn nó cũng giống như cha bọn nó ba mươi tuổi mới đón dâu, ta buồn đến tóc bạc trắng mất.

Thượng Tiệp nói xong, thấy Tường Hoa Khoan không phản đối, vội báo cho Tường Chấn và Tường lão phu nhân. Tường Chấn còn đỡ, Tường lão phu nhân cũng là vui không biết thế nào, nét mặt già nua cười thành một đóa hoa cúc, bộ dáng muốn niệm Phật nói: “Ông trời mở mắt rồi sao? Hai đứa này đều thông suốt rồi, thật làm lòng người thả lỏng.”

“Viên nhi mới mười một tuổi, Châu nhi mới mười hai tuổi, cho dù Hoa An và Hoa Khoan muốn kết hôn, cũng phải đợi vài năm nữa lận.” Thượng Tiệp cười tủm tỉm, “Lúc này may nhờ Tam hoàng tử Bắc Thành quốc kia, nếu không, vẫn không có nhanh như vậy.”

“Vậy à, gặp vị Tam hoàng tử Bắc Thành quốc kia, còn phải đa tạ hân mới được!” Tường lão phu nhân cũng cười to, vỗ tay nói: “Hôm nay song hỉ lâm môn rồi!”

“Còn không phải vậy sao!” Thượng Tiệp vừa nói, vừa đi qua phân phó một bà mối theo Tường Hoa Khoan chạy nhanh đến Trần phủ. ddldd Nàng vừa mới phân phó xong, thấy Tường Hoa An và Hạ Viên đang cùng bà mối đùa nghịch để Hạ Cẩn bái đường, lại vội vàng đi tới ngồi ngay ngắn trên ghế trường bối.

Tường Hoa An thành thân, ngoại trừ những người ngày thường phủ Tường quân hay kết giao ra, còn có một ít võ tướng cũng phi ngựa đến đây. Nhóm võ tướng này ngày thường vẫn không giữ miệng mồm, lúc này thấy tân lang và tân nương đang đứng cùng một chỗ, uy vũ có vẻ càng uy vũ, bé bỏng lại càng bé bỏng, bỗng nhớ tới đôi tân nương này hơn kém nhau mười tuổi, tân nương từ cũng chỉ mới mười một tuổi, không khỏi lớn tiếng ồn ào, cố ý nói khích: “Bái đường bái đường đi, bái đường nhanh nhanh rồi đưa vào tân phòng, đừng làm lỡ giờ động phòng.”

Trong tiếng rống từ cuốn hòng, Tường Hoa An thấy Hạ Viên dường như có chút sợ hãi, nhẹ nhàng giúp đỡ nàng, thấp giọng nói: “Bọn họ thích ồn ào vậy đây, đừng sợ.”

Không sợ mới lạ? Hạ Viên cảm thấy hai chân như nhũn ra, bàn tay hơi run rẩy. Tuy lúc này đang đội khăn đỏ trùm đầu, vẫn cảm giác được mọi người đang nhìn chăm chăm vào đây, khuôn mặt bé nhỏ nóng lên, lại nghe một người bên cạnh nói: “Ồ, tân nương từ thật sự quá nhỏ, còn chưa cao tới ngực Tường thiếu tướng, thế này muốn thành hôn, nhưng thật là...” Made by diendanlequydon.com

Ta mới mười một tuổi, đương nhiên không cao tới ngực hán rồi, nếu qua thêm vài năm, dĩ nhiên sẽ cao tới bả vai hán. Vốn Hạ Viên vì mình mới mười một tuổi đã thành thân mà lẩm bẩm, vừa nghe có người thảo luận, lại hận đến dậm chân, mọi người mọi người, ta cũng không muốn thành thân sớm như vậy mà! Đây không phải do bị buộc sao?

Bà mối sớm đi tới đỡ Hạ Viên, nhỏ giọng nói: “Cô nương đừng sợ, đội ta nói thế nào ngài cứ làm thế đó, không việc gì. Chuyện bái đường này nghe thì phức tạp, thật ra chỉ là cúi đầu quỳ lạy thôi, rất dễ...”

Hạ Viên thiếu chút nữa bị bà mối chọc cười, ngược lại thà lỏng không ít, thân mình không cương cứng nữa. Lại nghe có người nghị luận nói: “Tiểu tân nương nhìn rất khấn trương nha, bây giờ chỉ mới bái đường thôi, đến tới nếu động phòng, vậy chẳng phải khấn trương đến té xỉu luôn à? Ha ha...”

Ôi, lần đầu tiên người ta bái đường không kinh nghiệm, cho nên khấn trương thôi! Trong thính đường này thật nhiều người chọc phá mà, nói thì thôi, lại còn cười cái giọng đáng khinh kia, chờ đó, sau này sẽ từ từ thu thập các người! Hạ Viên hơi tức giận, khấn trương cũng giảm bớt.

Bà mối xoa nắn tay Hạ Viên, thấy bàn tay nàng không còn run nữa, giúp đỡ nàng quỳ lên trên đệm màu đỏ chót, đội Tường Hoa An cũng quỳ xuống, thế này mới hô to lên: “Nhất bái thiên địa!”

Lúc bà mối có ý bảo dập đầu, đầu gối Hạ Viên vẫn còn hơi run, lúc này từ khăn voan lặng lẽ liếc qua thấy Tường Hoa An quỳ gối bên cạnh cùng nhau dập đầu, nhất thời không biết cảm giác trong lòng thế nào. Mặc dù nói Tường Hoa An là một người vĩ đại, nhưng lúc này muốn ngay lập tức trở thành phu thê, luôn cảm giác là lạ.

Bà mối đội Hạ Viên dập đầu xong, đỡ nàng dậy, lại để nàng và Tường Hoa An quỳ gối song song trước mặt Tường Chấn và Thượng Tiệp cùng Tường lão phu nhân, hô lên: “Nhị bái cao đường!”

Còn thiếu một cái trình tự phu thê giao báo thì nghi thức bái đường này sẽ hoàn thành. Trong đầu Hạ Viên bỗng YY: lúc đó đừng nói sẽ có thánh chỉ ban xuống, sau đó có người rống lên, “Đội chút!” Ngăn trở trình tự bái đường này chứ? Đang nghĩ, lại bị bà mối nâng dậy, giúp chuyển nửa vòng, hô lên: “Phu thê giao bái!”

Lúc bà mối bảo Hạ Viên cúi nửa người xuống, từ khăn voan nhìn xuống thấy Tường Hoa An chấp tay làm một cái lễ, giày bò màu đỏ thẫm chói lóa mắt người, đang sững sờ, lại bị bà mối đỡ thân mình, nghe bà mối nói: “Kết thúc buổi lễ!”

Câu sau bà mối còn chưa nói ra, một đám tân khách làm ồn nói trước bà rồi: “Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng, đưa vào động phòng!”

Một đám người nhìn rất vui vẻ xem nghi thức bái đường đáng yêu này, thân là người trong cuộc chân Hạ Viên lại thiếu chút nữa mềm nhũn. Ôi, mới vừa ở trên kiệu hoa bị xóc nảy xương cốt cả người đều đau, tuy nói năm vị tiểu tướng phủ tướng quân và tiểu ca ca nhà mình bọn họ vác kiệu thật uy phong, nhưng chiều cao bọn họ không đồng nhất, mấy người cao mới vừa nhắc cổ kiệu, vài người bả vai không nâng tới, nên đôi thành dùng hai tay chống, làm cho lúc có lúc không. Huống chi bọn họ không phải là người nâng kiệu chuyên nghiệp, bước chân không cùng nhau, cổ kiệu đi lúc nhanh lúc chậm, lúc cao lúc thấp, một mình phải nắm chặt dưới thân kiệu mới không rơi khỏi cổ kiệu ra ngoài. Lúc này lại quỳ rồi dập đầu, thiếu chút nữa đứng dậy không nổi. Chỉ cảm thấy đầu gối tê dại, đứng thật không thể di chuyển nổi bước chân.

“Thiếu tướng quân, thấy đáng vẻ tân nương từ như là một muốn chết rồi, lúc này không di chuyển nổi, vẫn nên ôm vào tân phòng đi, ha ha...”

“Ôm tân nương ôm tân nương...”

“Ôm tân nương đi vào đi!”

Hĩ nương thấy nhóm võ tướng lại hò hét, cười nói: “Các vị nên sửa miệng rồi, phải gọi thiếu phu nhân, không thể gọi cô nương nữa.”

“Chào thiếu phu nhân!”

“Chào thiếu tướng phu nhân!”

Nhóm võ tướng lại một mảnh âm thanh huyền ảo. Trong chốc lát tiếng người cười nói ồn ào, cực kỳ náo nhiệt. Bà mối vội vàng giúp đỡ Hạ Viên đi vào tân phòng, vừa cười hi hi nói: “Tân phu nhân đại hỉ, chúc mừng tân phu nhân!”

Thiếu phu nhân, hôn sự hôm nay cũng đã qua rồi, Hạ Viên nói thầm, vịn tay bà mối đi vào tân phòng. Sau khi vào tân phòng bà tử và tức phụ toàn bộ đều vây quanh chúc mừng: “Chúc mừng đại thiếu phu nhân!”

Ôi, lại là phu nhân, thật là khó nghe. Bình thường nghe gọi người khác vẫn không cảm thấy gì, bây giờ mình bị người ta gọi như vậy, thật sự nghe không được tự nhiên.

Hạnh Nhân sớm chờ ở một bên, lúc này vội chen chúc đi tới giúp đỡ Hạ Viên, cũng cười chúc mừng. Vì trời nóng, lúc này bà mối cũng mệt mồ hôi chảy đầy mặt, vội tìm quạt tròn nhỏ quạt gió, rồi nói với Hạnh Nhân: “Mau cời giày rửa chân thông khí cho tân phu nhân, nhưng cũng đừng vội mà hỏng chuyện.” Vừa bảo người ta đưa cây quạt quạt gió cho Hạ Viên. Sớm có người đưa một phần chè đậu xanh tới nói: “Khí trời tháng bảy, nóng đến người đều chảy mồ hôi, đại thiếu phu nhân lên kiệu đến bây giờ, cũng không được uống một ngụm nước, mau uống bát chè đậu xanh này giải nóng.”

Đội uống xong chè đậu xanh, rửa sạch chân, nghỉ ngơi một lúc, lại có người bưng đồ ăn đi vào, cười nói: “Hôm nay phủ Tướng quân là song hỷ lâm môn, lúc này đến phiên Nhị thiếu gia đón dâu, mọi người đều đi đón dâu rồi.”

“Sai lại như thế?” Hạ Viên vừa nghe Tướng Hoa Khoan cũng phải đón dâu, vội hỏi: “Thú cô nương nhà ai?”

“Khỏi bẩm Đại thiếu phu nhân, thú là Châu cô nương Trần phủ.” Người đi vào vội đáp: “Thiếu tướng quân cũng giúp đỡ cùng đi đón dâu đó, tân khách đến càng ngày càng nhiều, đều ăn sạch đồ ăn này nọ trong phủ chúng ta rồi, lúc này đang chờ chén đây. Lão phu nhân bảo người đi mua vài món ăn và rượu, loạn thành một đoàn luan! Sợ đại thiếu phu nhân bị đói, nên nấu trước một chén mì mang vào.”

Châu tỷ cũng gả vào, như vậy tốt quá! Hạ Viên mừng rỡ, thế là không lo buồn chán nữa. Bỗng nghe bên ngoài nói: “Tân nương lại tới, mau ra nghênh đón!”

“Hai huynh đệ đón dâu cùng một ngày, đúng thật là giai thoại.” Đám người bà mối đều nở nụ cười.

Đội nghe bên ngoài dường như rống hống nói: “Đưa vào động phòng!” Hạ Viên không khỏi nở nụ cười, đây đương nhiên là bái đường hoàn tất kết thúc buổi lễ. Nàng đang cười, lại nghe bên ngoài có người đưa tin tức tới: “Thiếu tướng quân đến đây!” Mọi người vội mang giày vào cho Hạ Viên, bà mối tự đi chọn lựa đèn hỉ, rồi cầm đèn cân chuẩn bị đưa cho Tướng Hoa An nâng khăn voan đỏ. Hạ Viên không khỏi khẩn trương, đợi sau khi nâng khăn voan rồi có phải sẽ uống rượu giao bôi hay không, sau đó hai người lên giường ngủ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: CÓ ĐÈ NÀNG KHÔNG

“Thích, thích...” Ôi, tiếng động gì thế? Hạ Viên ngưng thần lắng nghe, phát hiện đó là tiếng đập trái tim mình, hôn sự hôm nay giống như giả vậy, tân lang sắp vào phòng rồi, tiếng bước chân dần đến gần, bỗng cảm thấy đây cũng không phải là giả, mà là sự thật, lòng không khỏi hoảng loạn, xiết chặt bàn tay lâm bẩm: “Hít sâu, hít sâu, không cần khẩn trương!”

Đám người hỉ nường thấy Tướng Hoa An đi vào, một đám đi tới thỉnh an, cười đưa đèn cân vào trong tay Tướng Hoa An nói: “Mời thiếu tướng quân vén khăn voan!”

Tướng Hoa An gật gù đầu nhận lấy đèn cân, nhìn bóng dáng nho nhỏ ngồi trên giường, mỉm cười, ngừng lại một chút, thế này mới nhẹ nhàng mở một góc khăn voan đỏ, chậm rãi vén lên. Hạ Viên ở dưới khăn voan cũng khác với ngày thường, đôi mắt linh lợi lúc này rũ xuống không dám nhìn người, mũ tình quan che mất nửa khuôn mặt nàng, càng lộ vẻ trẻ con. Vì trời nóng, cái mũi vênh cao điểm vài giọt mồ hôi, cái miệng hồng nhuận khẽ nhếch, cố gắng tạo ra dáng vẻ nghiêm túc đoan trang. Tướng Hoa An nhìn bộ dạng này của Hạ Viên, không biết thế nào, bỗng nở nụ cười.

Hạ Viên cảm giác được hơi thở nóng nóng Tướng Hoa An đang phả lên mặt, dường như còn đang cười, vừa ngẩng đầu quả nhiên thấy Tướng Hoa An nhìn nàng ý cười đầy mặt, không khỏi bất thốt nói: “Có gì đáng nhìn sao?” Trong lòng lại thêm một câu, chưa thấy tân nương từ mười một tuổi bao giờ sao?

Đám người hỉ nường vừa nghe lời nói Hạ Viên..., làm tất cả mọi người đều cười lên, Tướng Hoa An cũng cười nói: “Nhìn đẹp lắm!”

Hắn đang nói gì thế, khen ta đẹp sao? Hạ Viên hơi ngây ngốc, cúi đầu nhẹ kéo trên người hỉ nường, tuy nói sửa nhỏ lại, dù sao cũng vội vàng, chỗ thân áo hơi rộng, có vẻ, có vẻ một chút ngực cũng không có. Mặc dù vốn không có ngực, nhưng nếu chỗ eo bóp lại một chút, cũng có thể ra chút hình dáng, nhưng người sửa xiêm y này trái lại không có ý tưởng này, thế mà sửa ngực sát vào, chỗ thất lưng lại sửa rộng rãi, thực quá khi dễ tiểu hài tử mà. Hạ Viên bình tĩnh lại, quyết định không để ý tới chuyện giả y khó coi này nữa, phải chuyển lực chú ý đến trên người tân lang mới đúng. Ừm, vừa rồi tân lang khen ta dễ nhìn, ta phải có qua có lại, cũng khen lại một câu mới được.

“An ca ca, hôm nay nhìn huynh cũng đẹp lắm!” Hạ Viên cả gan nhìn Tướng Hoa An, người này mặc đồ thật đúng là đẹp mắt, này kiêu còn có ánh mắt

sáng tựa sao, mê hoặc lòng người. Ôi, một người sống sờ sờ ra đó, thiếu tướng quân anh minh thần võ, sau này sẽ thuộc về mình. Ôi sao ta chỉ có mười một tuổi, nếu như bằng không, hừm hừm... Hạ Viên than thầm, lại thấy hỉ nương bày ly rượu trên bàn nói: “Mời tân lang tân nương uống rượu giao bôi!”

“Nàng còn nhỏ, sợ không thể uống rượu cay này. Vậy đi, nàng uống trà, ta uống rượu!” Tường Hoa An mỉm cười liếc mắt nhìn Hạ Viên, mặt sát vào nàng trước mặt mọi người, tay vịn lên mũ tình quan trên đầu nàng nói: “Đồ vật nặng như vậy, không đè nàng đau nhức chứ?”

“Đã sắp muốn gãy luôn rồi, cổ của muội không nhức nhích được!” Hạ Viên nghiêng cổ nhìn Tường Hoa An, làm nũng nói: “Mau lấy xuống giúp muội đi!”

Đám người hỉ nương thấy Hạ Viên với khuôn mặt đỏ bừng chỉ huy Tường Hoa An lấy mũ tình quan xuống cho nàng, đều che miệng cười trộm, một bên rót đầy một ly rượu cho Tường Hoa An, muốn châm trà cho Hạ Viên thì khi nhắc ấm trà lên mới biết ấm trà không, không khỏi la lên: “Sao không có người đưa nước trà đưa vào tân phòng thế?”

Một cái bà tử cười nói: “Nghe người bên ngoài nói nước đều uống cạn sạch, lúc này người càng đến càng nhiều, cũng không chiếu cố nổi nữa. Vẫn nên để ta đi xuống bếp nhìn một cái, tự mình đồ nước pha trà mới đúng đắn.”

Các nàng ở đây không có trà uống, ngoài đại sảnh mấy bàn nữ quyền đã ồn ào hỏi tại sao không có người dâng trà, vừa thảo luận chuyện hôm nay.

“Tướng quân phu nhân thật có phúc mà, một lần thú liền được hai phòng nàng dâu, một người là thiên kim Hạ phủ, một người là thiên kim Trần phủ, đều là cửa hôn nhân tốt người người hâm mộ, giờ này chắc nửa đêm cũng cười tỉnh.” Hôm nay mấy vị phu nhân nghe được phủ Tướng quân đón dâu, vội đi chuẩn bị hạ lễ, rồi vội vàng đến đây, thảo luận nói: “Phủ Phủ Tướng quân đúng thật nở mặt, một lần đón dâu liền cưới được hai cô nương tham gia đại hội Tú phẩm Nam Bắc. Nghe nói hôm nay các nàng mới xuống thuyền, mới về đến phủ không bao lâu, kiệu hoa đã đến cửa rồi, chuyện này thật đúng là oanh động.”

“Đúng thật là oanh động, nhưng hai vị tân nương từ này, một người mới mười một tuổi, một người mười hai tuổi, tướng quân phu nhân muốn ôm tôn tử, phải đợi đến khi nào?”

“Cũng không đợi bao lâu đâu, qua ba bốn năm là tới rồi. Lúc đó thiếu tướng quân cũng khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu, cũng không tính là trẻ. So sánh với cha hần lúc trước ba mươi tuổi mới thành thân, ba mươi một tuổi mới đẻ tổ mẫu hần ôm tôn tử đã sớm hơn rồi.”

“Buổi sáng ta nghe phu nhân mấy phủ đến Hạ phủ cầu hôn, sau đó lại nghe tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc kia cũng đích thân đến Hạ phủ cầu hôn, không biết vì sao, tiểu hoàng tử lại chẳng được gì, phu nhân ba phủ đến Hạ phủ cầu hôn thì mỗi người định một vị cô nương. Mới hỏi thăm vài vị phu nhân đều tự định là cô nương nào, lại nghe kiệu hoa phủ tướng quân đến Hạ phủ đón dâu, đợi chúng ta hồi phục tinh thần, thì nghe nói đón là nữ nhi Hạ Viên - Hạ Viên cô nương. Nên nhanh báo người đi ra ngoài mua hạ lễ, ai ngờ gặp được vài vị phu nhân, cũng muốn mua hạ lễ đến phủ Tướng quân. Tất cả mọi người cười nói thiếu tướng quân không kết hôn không đón dâu thì thôi, một khi đón dâu thế mà mạnh mẽ vang dội như vậy, làm mọi người kinh ngạc giật mình. Đợi đến khi chúng ta mua hạ lễ muốn lên kiệu thì lại truyền tới tin tức, nói phủ Tướng quân không chỉ có thiếu tướng quân đón dâu, Nhị thiếu gia cũng muốn đón dâu, làm chúng ta nghe mà ngạc nhiên sững sờ. Mọi người sững sờ xong lại đi mua thêm một phần hạ lễ, thế này mới vội vàng đến đây. Dọc theo đường đi còn cười nói hạ lễ chia làm hai phần, nhưng miệng chỉ có một cái, lại không thể ăn hần hai phần rượu mừng, đúng là bị thua lỗ rồi. Ai ngờ đợi chúng ta đến phủ Tướng quân, không nói đến rượu mừng, ngay cả nước cũng nhanh chóng bị uống sạch hết cả. Thật không biết người đến từ đâu mà nhiều đến vậy?”

“Phủ Tướng quân đón dâu quá vội vàng, không kịp phát bái thiệp, chỉ cho người chạy báo khắp nơi. Vì thế ai quan hệ một chút đều đến đây. Thậm chí không có quan hệ với phủ Tướng quân muốn đi xem náo nhiệt cũng trà trộn vào đây. Các người hay rồi, đến muộn một chút, nước cũng đang sôi rồi, một lát tự nhiên sẽ rót trà lên. Lúc này chúng ta vội vàng tới, đừng nói đến trà, ngay cả nước cũng chẳng có, toàn bộ đều đưa cho những người rồi rảnh ngoài kia uống hết. Phòng bếp phủ Tướng quân phạm có thể tìm ra được gì đó, đều bị lấy ra đãi khách. Ngay cả đầu bếp cất giấu củ cải tự làm, cũng bị người tìm được lấy ra làm thức ăn nhắm rượu, quá khoa trương mà.”

“Vừa rồi còn có người nói phủ Tướng quân thật quá xa hoa, thế mà dám lấy nhân sâm ra để người ta nhắm rượu, ai có ngờ được thật ra đó là làm từ củ cải chứ?” Trần Nam phu nhân đi cùng Hạ Tử Hân thì thầm với nhau một lúc, lúc này đang thờ phỉ phò ghé qua đây nói: “Ngoài đại sảnh tất cả đều là người, mỗi bàn đều chật ních. Nghe rất nhiều người nói hôm nay phủ Tướng quân một lần thú liền cưới được hai vị tân nương tử, chuyện lớn trọng đại thế này bất kể thế nào cũng phải tới nhìn một cái. Toàn bộ người phủ Tướng quân đều bận rộn đến hôn mê. Đoán rằng Tướng quân phu nhân các nàng cũng không có chỗ chen lấn đến tiếp đón chúng ta, còn phải kêu bà tử xuống bếp tìm thức ăn cho chúng ta, nếu không, hôm nay ôm bụng không trở về thôi.”

“Nghe đâu đã vội chạy tới phủ khác mượn đầu bếp cùng vật dụng này nọ đấy, có điều lúc này quá nhiều người, đoán chắc rượu và thức ăn cũng không đủ. Đầu kia đã gọi người đến từ lâu mua rượu có sẵn nâng tới.” Mã phu nhân lắc đầu nói: “Từ trước đến nay các phủ khi làm hỉ sự, ai mà không chuẩn bị gần nửa năm chứ, dù như vậy, đến lúc đó, còn vội chân không chạm đất. Phủ Tướng quân làm ngược, nói đón dâu liền đón dâu, còn cưới một lúc tân nương từ hai phòng. Rồi thành như vậy, thật cũng không ngoài ý muốn.”

Mọi người nói xong, lại nói với Trần Nam phu nhân: “Nghe nói tiểu Hoàng tử Bắc Thành quốc muốn chọn một vị tú nữ làm thông hôn, phủ Tướng quân sợ bị chọn trúng nàng dâu mình, nên vội vàng cưới vào cửa. Thậm chí nhà ngài cũng tham gia đại hội Tú phẩm Nam Bắc lần này, cũng là một trong những tú nữ, ngài không sợ nàng bị chọn trúng hay sao?”

“Ta sợ thì có ích gì?” Trần Nam phu nhân cười khổ nói: “Lúc này cũng không thể để nàng lập gia đình lung tung. Ta chỉ bảo Đại nàng dâu hỏi thăm tin tức, nếu có chuyện gì, lập tức nói cho ta biết, ta lại đi về phủ.”

Mã phu nhân cười hi hi nói: “Hôm nay phủ Tướng quân cưới nàng dâu hai phòng, nhưng trong phủ bọn họ ngoại trừ vị ít tuổi nhất kia, còn có ba người cũng đã tới tuổi thông hôn rồi, sao ngài không gả Thẩm cô nương qua đây luôn đi. Làm phủ Tướng quân tam hỉ lâm môn luôn.”

Trần Nam phu nhân nghe nhưng không lên tiếng. Quả thật nàng cũng có tâm tư này, thế này mới vội vàng tới đây, vì thấy Thượng Tiệp và Tường lão phu

nhân loay hoay đến đầu óc choáng váng, vốn chẳng có cơ hội giữ đề nói chuyện, vừa rồi đành phải kéo Hạ Tử Hân nói đến chuyện này, đề Hạ Tử Hân nói một hai câu với Thượng Tiệp. Thật sự Hạ Tử Hân cũng vội vàng giữ lấy Thượng Tiệp nói chuyện này, chỉ một lúc, lại đến đây nói hai vị cô nương Hạ phủ và Trần phủ đúng thật là do Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan vừa ý, thế này mới vội vàng cưới về. Chuyện Thẩm cô nương, tự nhiên còn phải bàn bạc một chút cùng Tường Hoa Hồng một chút, vừa mới hỏi Tường Hoa Hồng, hẳn cũng không đồng ý, thế này thì không còn cách nào khác. Trần Nam phu nhân nghe vậy đành phải từ bỏ. Rồi suy nghĩ lại, mặc dù Bắc Thành quốc hơi xa, cũng không phải không cho trở về. Đại nữ nhi gả xa, không phải mấy năm cũng không gặp sao. Huống chi làm hoàng tử phi Bắc Thành quốc, phủ bình thường muốn ngóng trông gả vào còn không gả được. Không muốn nữ nhi lấy chồng xa, tùy tiện hứa cho một người cũng không ổn. Sau khi nàng tự an ủi mình, cũng buông tha. Chọn trúng thì chọn trúng, cũng không có cái gì phải sợ, nói ra, hoàng tử phi, cũng là chuyện làm rạng rỡ tổ tông.

Mấy vị phu nhân cũng mở miệng nghị luận nói: “Tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc đích thân đến Hạ phủ cầu hôn, đây là chuyện vinh quang lớn lao, ai ngờ Hạ phủ không hứa nữ nhi cho hắn, lại hứa với phủ Tướng quân. Hiện giờ Hạ phủ và phủ Tướng quân cùng tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc kết thành thù rồi. Chuyện hận thù cá nhân này, cũng đừng diễn biến thành quốc hận.”

“Muốn tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc nuốt con tức này, chỉ sợ rất khó.” Lại có một vị phu nhân nói: “Trừ phi Hoàng thượng hứa tiểu công chúa cho tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc, tiểu hoàng tử kia không cầu được cô nương Hạ phủ, lại được một vị công chúa, tự nhiên không còn lời gì để nói, mặt ngoài mặt trong đều có, con tức này cũng tự tiêu tan.”

“Tiểu công chúa là hòn ngọc quý trên tay Hoàng thượng và Hoàng hậu, làm sao buông bỏ cho lấy chồng xa tận Bắc Thành quốc?” Trần Nam phu nhân lắc đầu nói: “Nếu Hoàng thượng và Hoàng hậu thực bắt buộc đi làm phải hứa tiểu công chúa cho tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc, quan hệ Nam Bắc tự nhiên sẽ vững chắc. Chỉ sợ Đại Hậu nhưng nhớ đến tiểu công chúa, sẽ giận chó đánh mèo Hạ phủ và phủ Tướng quân, thường hay khó xử một chút với Hạ phủ và phủ Tướng quân.”

Các nàng vừa nói xong, một vị phu nhân lại đến, thờ phỉ phò nói: “Nói cho các người biết lúc gần trưa, nghe thiếu Tướng quân phủ Tướng quân muốn đến Hạ phủ đón dâu, thì ta đang ở Trần phủ, nên hẹn Hàn lâm phu nhân đi lên phố tìm hạ lễ. Ai ngờ mới lên cổ kiệu, ngoài cửa lại đón bà mối và Nhị thiếu gia phủ Tướng quân tới, lúc này tới cửa là muốn cầu hôn với Châu cô nương. Hàn lâm phu nhân vừa nghe trong cung có thể sẽ chọn Châu cô nương thông hôn, khó thờ công tâm, lúc này lại nghe Khoan thiếu gia đến đây, là muốn cầu hôn, bỗng trở nên vui mừng. Khoan thiếu gia còn nói vừa mới phi ngựa báo người đến Hạ phủ nhờ Hạ Giam Chính chọn ngày lành tháng tốt thì Hạ Giam Chính nói, giờ mùi hôm nay đúng là giờ lành, giờ Thân thì hơi không tốt, vẫn nên nhanh chóng canh giờ qua cửa cho đại cát. Hàn lâm phu nhân nghe nói vậy, nhất thời loay hoay, vẫn là ta đây nàng, nói việc này không thể chậm trễ, mau mau chuẩn bị y phục cho Châu cô nương, đừng lỡ giờ lành. Lúc này Hàn lâm phu nhân mới phục hồi tinh thần, vội bảo người chuẩn bị hi phục các thứ, đang bề bộn loạn cả, Tướng quân phu nhân lại mang kiệu hoa tới cửa đón tân nương, lại nhân tiện đưa cho Khoan thiếu gia lễ phục thay ngay tại chỗ, thật sự là chuyện quá nhanh chóng. Vẫn là ta ở Hàn lâm phủ giúp đỡ một tay, nhìn Châu cô nương lên kiệu hoa rồi, thế này mới đi chuẩn bị hạ lễ mang tới. Cảm thấy hôm nay phủ Tướng quân cưới vợ, thật giống như lửa cháy tới nơi vậy.” Nói xong lại cảm thán: “Vì xoay người đi mua hạ lễ, thế là không thể xem được nghi thức bái đường. Tân nương từ đâu? Đưa vào động phòng rồi chưa?”

“Tất nhiên đã nhanh chóng bái đường đưa vào động phòng rồi, còn phải chờ người đến đây mới bái hay sao?” mấy vị phu nhân đều cười nói: “Nói ra, Khoan thiếu gia mười chín tuổi, thú vị Châu cô nương mười hai tuổi này, chỉ kém nhau bảy tuổi, đúng là lương xứng. Châu cô nương này hoạt bát ngay thẳng, thật xứng với Khoan thiếu gia thích giả chín chắn, thật vừa khéo.”

Các nàng ở đây thảo luận về Trần Châu, thì lúc này Trần Châu đang ở trong tân phòng lại lòng đầy rối rắm. Buổi sáng hôm nay mới trở về từ Bắc Thành quốc, xuống thuyền trở về phủ, chào hỏi tất cả mọi người trong phủ, tỉ mỉ nói từng tình huống từng chuyện phát sinh khi đến Bắc Thành quốc lần này, sau khi ăn cơm trưa xong, vô cùng buồn ngủ, nên trở về phòng nghỉ ngơi. Ai ngờ trong lúc ngủ mơ bị người lay tỉnh, còn chưa xuống giường, mấy nha đầu đã lên giường mặc xiêm áo cho nàng, lau mặt lau tay. Chỉ một lúc lại bôi son, sơ đầu, cài trâm, rồi nói: “Được rồi, mau phủ khăn trùm đầu lên, kiệu hoa đã đến đây rồi!” Nàng còn mê mang say giấc, nghĩ là nằm mơ, cũng không suy nghĩ gì nhiều, tiếp tục nhắm mắt ngủ gà ngủ gật. Không nghĩ tới trong phòng lại đầy tiếng nói cát tường của một đám người, đợi nghe được tiếng nói âm ỉ, mở mắt nhìn, mới phát hiện không phải nằm mơ, dường như chính mình phải xuất giá rồi, thế này mới hoảng sợ, hỏi: “Gả cho ai? Gả đến đâu?”

“Gả cho Khoan thiếu gia phủ Tướng quân.” Tầm tầm cười nói: “Đích thân đến đây cầu hôn, thực nể tình quá, còn nhân tiện đón dâu, đây chính là việc hôn nhân tốt khó có được.”

“Muội...” Trần Châu nghe vậy nóng nảy, muốn nhảy xuống, lại bị Hàn lâm phu nhân gắt gao chặn lại.

“Không cần cứ ta ta người người, đây đúng thật là một cửa hôn nhân tốt khó có được.” Thấy Trần Châu còn muốn nói chuyện, Hàn lâm phu nhân che miệng nàng nói: “Ngoan, nương sẽ không hại con!” Đang nói, nghe tiếng hí nhạc bên ngoài vang lên, đại ca Trần Châu vội vàng tiến vào, bế Trần Châu nói: “Phủ chúng ta cũng không kịp mời hi nương, đi học quy củ tiểu hộ nhân gia (gia đình nhà nghèo), để đại ca bế muội lên kiệu hoa là được. Phải qua cửa vào giờ mùi, đừng trì hoãn nữa, tránh lỡ giờ lành.”

Đại ca Trần Châu đang nói chuyện, Hàn lâm phu nhân lại che miệng Trần Châu thật chặt không cho nàng nói chuyện, chỉ sợ nàng giống như bình thường nói chuyện không cấm kỵ, lúc này lại nói ra những lời không dễ nghe. Ngược lại Đại tẩu Trần Châu lại mang vào cho Trần Châu một đôi giày thêu đồ chót.

Trần Châu bị phẫn nếm tay, màu đỏ khăn voan càng tăng thêm khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, vừa rồi ta đâu có nói không lấy chồng đâu, sao các người một người hai người bịt miệng ta lại không cho ta nói chuyện chứ? Đại ca càng dứt khoát, trực tiếp ôm ta ra ngoài đưa vào kiệu hoa. Ôi, lúc ấy ta chỉ muốn nói, để ta đi nhà xí trước rồi nói sau. Nhưng các người đều không cho ta nói chuyện. Ta sợ ghen chết, nên làm sao bây giờ.

“Cô nương, ngài cảm thấy thế nào?” Nha đầu Tiểu hoa bên người Trần Châu thấy mộng Trần Châu cứ day qua bên này lại qua bên kia, rất sợ bị hi nương thấy sẽ nói Tân nương từ không đoan trang, nên đi qua âm thầm nói: “Có phải đói bụng rồi không?”

Trần Châu ở dưới khăn voan lắc đầu mạnh liệt, trong lòng cứ hò hét, thần ơi, cứu cứu con với!

Chương 68: NGƯỜI MỚI LÀM ẤM GIƯỜNG

Rốt cuộc hi nương cũng nhìn ra có gì không đúng, đi tới hỏi nhỏ: “Nhị thiếu phu nhân làm sao vậy?”

“Ta, ta sắp nhện không nổi nữa!” Trần Châu nhện đến bụng cũng đau, nói với giọng muốn khóc: “Trong tân phòng có bồn cầu không?”

“Bồn cầu ở sau tấm bình phong, ta đỡ Nhị thiếu phu nhân đi qua!” Hi nương sững sốt, tuy tân phòng có bố trí bồn cầu, nhưng bình thường không dùng vào giờ này, có điều nhìn dáng vẻ tân nương tử này, cũng không thể để nàng nhện tiếp nữa. đành phải nhỏ giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân không cần sợ, bên ngoài không đủ người, toàn bộ nha đầu bà tử đều đi hỗ trợ hết rồi, lúc này ở trong phòng chỉ có ta và Tiểu Hà ở đây thôi. Đợi Nhị thiếu phu nhân làm chuyện xong, ta lại âm thầm để người đổi lại bồn cầu mới.” Nói xong muốn đỡ Trần Châu, lại nghe bên ngoài có tiếng bước chân, nha đầu canh giữ bên ngoài phòng thỉnh an nói: “Bái kiến Nhị thiếu gia!”

“Nhị thiếu phu nhân, nhện thêm chút nữa, đợi Nhị thiếu gia đi vào gỡ khăn voan xong rồi nói sau.” Hi nương cũng không còn cách nào, vội mở cửa nghênh đón Tường Hoa Khoan.

Tường Hoa Khoan bị rót quá nhiều rượu, lúc này đã say chệnh choáng, vào phòng trước tìm chén rót một chén trà uống, thế này mới đứng trước mặt Trần Châu, nhận lấy đôn cân từ tay hi nương, đôn cân khẽ nhấc khăn voan đã được gỡ xuống, sau đó nhét trở lại vào tay hi nương, cười hi hi gọi: “Châu muội!”

“Châu cái đầu nguoi!” Lúc này Trần Châu đã không thể nhện được nữa, quyết định không nhện thêm, vụt đứng lên, đẩy Tường Hoa Khoan ra, bước chân loạng choạng chạy ra sau tấm bình phong.

Hi nương và Tiểu Hà giật mình ngay tức khắc. Tường Hoa Khoan có chút không hiểu, đợi đến khi nghe sau tấm bình phong có tiếng động “tí tách” thì cũng giật mình theo.

“Không biết Châu tỷ sẽ ra sao?” Hạ Viên thấy bà tử đi giục nước trà còn chưa trở về, ngoại trừ Hạnh nhân và hi nương, những bà tử và nha đầu khác toàn bộ đều lui ra ngoài cửa, cũng thả lỏng ngồi đối diện bên cạnh bàn Tường Hoa An, hai tay chống lên má nói: “Hôm nay thực mệt muốn chết.”

Tường Hoa An thấy Hạ Viên nghiêng cổ, thái dương ươn ướt, không khỏi vươn tay sờ đầu nàng nói: “Thấy mệt muốn chết thì đi ngủ sớm một chút đi!”

Sao cảm giác động tác của hắn giống như vuốt ve đầu một con sủng vật vậy! Hạ Viên âm thầm thở dài, muốn một tân lang hai mươi mốt tuổi động tình với một tân nương tử mười một tuổi, thật đúng là khó khăn.

Rốt cuộc bà tử cũng đưa trà vào, hi nương cười nói: “Mời tân lang tân nương uống rượu giao bôi!”

Cánh tay mảnh mai nhỏ bé của Hạ Viên vòng qua cánh tay trắng kiện Tường Hoa An thì mới phát hiện tay mình vừa ngắn lại vừa nhỏ, khuôn mặt thiếu chút nữa dán lên trên vai Tường Hoa An, mà không giống như lúc trước xem qua trên TV, tân lang tân nương uống rượu giao bôi thì tay kê sát vào nhau, thể hiện sự gắn bó, hơi thở kề cận, nhìn đối phương đắm đuối đưa tình, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Tường Hoa An thấy Hạ Viên ngồi cũng chỉ cao tới bả vai mình, lúc này lại đưa tay vòng qua tay mình, còn muốn bưng trà uống, cánh tay quá ngắn lại với không tới, không khỏi mỉm cười. Cười xong nói: “Chờ một chút!” Nói xong để ly rượu của mình lên bàn, cũng để chén trà Hạ Viên lên trên bàn, nâng cánh tay Hạ Viên lên, bế nàng đặt lên đầu gối mình, duỗi tay phải vòng qua cánh tay trái Hạ Viên, ghé qua tai nàng nói: “Được rồi, như vậy thì uống được rồi!”

Hi nương thấy Tường Hoa An bế Hạ Viên đặt lên đầu gối mình, không khỏi che miệng cười, vội đi qua lần lượt lấy chén trà và ly rượu đưa vào tay hai người bọn họ.

Ừm, mười phần co giãn, ôm ấm áp như xuân. Hạ Viên cảm nhận được hơi thở nam tử trên người Tường Hoa An, tim đập nhanh dữ dội, cơ thể hơi cứng ngắc, cứng lý cùng Tường Hoa An, bưng chén trà uống một hơi cạn sạch.

Thấy Hạ Viên và Tường Hoa An đã uống rượu giao bôi, hi nương đứng ở bên cạnh nói rất nhiều câu cát tường, sau đó nghiêm mặt lại nói: “Mời tân lang tân nương làm ấm giường.” Lại giọng nói với nha đầu bên ngoài: “Mời lão phu nhân và phu nhân đến xem lễ!”

Phong tục nơi này là như vậy, nếu nàng dâu qua cửa không thể viên phòng, tân lang tuân theo lễ nghi nghỉ ngơi ở trong tân phòng ba ngày, mấy ngày đó phải cùng tân nương tử làm ấm giường, thể hiện hai phu thê đã làm xong nghi thức xã giao với Chu công. Lễ làm ấm giường phải mời trưởng bối trong nhà đến chứng kiến.

Tường Hoa An thấy cơ thể Hạ Viên cương cứng không nhúc nhích, ôm nàng đứng dậy nói: “Đi, làm ấm giường đi!”

Làm ấm giường? Hạ Viên vừa nghe cái từ đen tối này, núp trong lòng Tường Hoa An quên cả xuống dưới, trong đầu tự động tưởng tượng ra một bức tranh: một nam một nữ ôm chặt nhau, ở trên giường lăn qua lăn lại, giường bị đè đến nhẵn nhúm, vô cùng thê thảm.

Hạ Viên đang YY kịch liệt thì Trần Châu cũng đang ở sau tấm bình phong không dám đi ra, rất sầu não, bồn cầu mới này cho mình dùng qua, tiếng động phát ra ngàn dặm chắc cũng bị nghe ra rồi, thật mắc cỡ chết đi được!

“Sao còn chưa đi ra?” Tường Hoa Khoan sợ run một lát, sau khi không nghe tiếng động bên trong nữa mà Trần Châu nửa ngày vẫn chưa ra, quay đầu nói với hi nương: “Đừng nói té xỉu ở bên trong chứ? Nhanh qua đó nhìn thử!”

“Phi phi, té xỉu gì chứ?” Trần Châu ở bên trong nghe giọng nói của Tường Hoa Khoan, tự nói một câu, mặt đỏ lên, chỉ cảm thấy ngượng ngùng, mặt ngượng ngịu, hận không thể có một cái lỗ chui vào.

Hi nương và Tiểu Hà vẫn là đi đỡ Trần Châu ra ngoài, đỡ nàng ngồi bên cạnh bàn, đối diện cùng Tường Hoa Khoan.

Ánh mắt Trần Châu làm sao dám nhìn Tường Hoa Khoan, đầu cúi xuống thấp, trong lòng thổn thức, việc hôm nay nếu truyền đi, cũng không còn mặt mũi làm người nữa, vẫn nên dặn dò các nàng không được nói mới được.

“Chuyện mới nãy sau tấm bình phong...” Trần Châu hạ quyết tâm, ngẩng đầu nói: “Chuyện vừa nãy, không được nói ra ngoài, nếu ai dám nói, ta sẽ khâu miệng nàng ta.” Nói xong làm động tác may vá.

“Tiểu thư...”, Tiểu Hà cũng ngượng đỏ mặt, âm thầm kéo hi nương sang một bên, lấy một cái hồng bao trong ngực nhét vào trong tay hi nương: “Đây là cô nương chúng ta thường riêng cho ngài, phiền ngài âm thầm đổi một cái bồn cầu mới vào đây, chuyện hôm nay cũng đừng nói ra ngoài.” Cũng may trước khi ra cửa, phu nhân đưa nhiều cái hồng bao lên trên người ta, để cho ta có chuyện lớn gì thì chuẩn bị, quả nhiên có thật. Tiểu Hà cảm thán, thấy hi nương nhận hồng bao, cười hi hi đáp ứng, tự mở cửa gọi một bà tử nói nhỏ vài câu, bà tử kia lập tức lác mình rời đi, lúc này mới yên lòng.

“Huynh cũng không được nói!” Thấy Tường Hoa Khoan nín cười nhìn mình, Trần Châu nổi giận, nghiêm mặt đỏ trừng mắt nhìn qua nói: “Có phủ đón dâu như các ngươi sao? Nói cũng không cho ta nói, liền nhét lên kiện hoa mang tới đây rồi!”

“Hôm nay thật đúng có hơi gấp gáp.” Tường Hoa Khoan thấy Trần Châu tức giận thờ hồn hèn, cười hắc hắc nói: “Còn không phải sợ nàng bị lấy chồng xa tận Bắc Thành quốc mới vội vàng nghênh qua cửa sao? Ta đây là có hảo tâm.”

Hi nương nghe hai người bọn họ nói chuyện, vừa cười hi hi đi tới rót rượu, sau khi rót rượu xong nói: “Thỉnh Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân uống rượu giao bôi!”

Đã làm ra chuyện đi tiểu sau tấm bình phong trước mặt mọi người rồi, còn có cái gì thẹn thùng hơn nữa? Trần Châu đã bất chấp, dùng cảm ngẩng đầu, vòng cánh tay mình qua cánh tay Tường Hoa Khoan, thế này mới nhận lấy rượu hi nương đưa tới, mắt to ngập nước trừng mắt nhìn Tường Hoa Khoan, chờ hần đưa cái chén tới chạm cốc. Chén hai người vừa chạm vào nhau, Trần Châu uống một ngụm, Tường Hoa Khoan sớm một ly đã thấy đầy, lại đột nhiên ngăn Trần Châu lại nói: “Đợi chút!”

Trần Châu bị Tường Hoa Khoan gọi, bỗng nhiên sắc mặt cũng thay đổi, khẽ nói: “Ta quên là không thể uống rượu, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Mới một ngụm, chắc không có gì đâu! Nhanh châm trà uống uống!” Tường Hoa Khoan buông chén, vội đổ trà trong tay Trần Châu nói: “Uống nhiều trà chút, làm một ngụm rượu tiêu tan là được.”

Trần Châu ở trong phòng mãnh liệt rót trà, Hạ Viên lại ngây người rồi, thì ra nghĩ thức làm ấm giường cực kỳ đơn giản, có điều lúc Tường lão phu nhân và Thượng Tiệp chăm chú nhìn xuống, không biết hi nương đổ một chút nước gì, sau đó tân lang và tân nương cúi gầy lên giường, nằm lên trên gối đầu thêu uyên ương. Chăn giường còn tốt, còn chưa có nhẵn nữa!

“Hôm nay làm chuyện hi này quá gấp gáp, mọi chuyện không chu toàn, Viên nhi đúng là chịu ủy khuất.” Thượng Tiệp nhìn Tường Hoa An một cái, lại nhìn Hạ Viên một cái, thật sự cười tận đáy lòng, trông ngóng mấy năm, cuối cùng cũng trông được nàng dâu vào cửa. Bỗng nói với Hạ Viên: “Chúng ta cũng không cần dạy nhưng tục lễ hư văn ép buộc người, con qua phủ chỉ cần để mình giống như ở trong phủ của mình là được. Nên ngủ thì ngủ, nên ăn thì ăn. Buổi sáng cũng không cần con thỉnh an gì đó, chỉ để ý việc ngủ của con, hiện giờ con còn chưa phát triển, còn phải dựa vào con ngủ nhiều một chút để cao lớn hơn! Hôm nay cũng mệt mỏi rồi, các con ăn mấy thứ, sớm đi nghỉ ngơi đi.” Nói xong lại phân phó người: “Đưa một ít thức ăn vào phòng, đợi nước nóng thì đưa cho bọn chúng tắm rửa, hầu hạ cho tốt.”

Lúc trước Tường lão phu nhân ngóng trông Tường Chấn đón dâu, ai ngờ Tường Chấn thẳng đến năm ba mươi tuổi mới bằng lòng thú, còn là Thượng Tiệp tự mình chặn ngựa lại, Tường Chấn mới thông suốt, bởi vậy bà đối với nàng dâu Thượng Tiệp này cực kỳ vừa lòng, bà tức hòa thuận khó thấy. Lúc này thấy Thượng Tiệp một mạch cười cho nhĩ tử hai phòng nàng dâu, đã sớm âm thầm khen ngợi nàng làm việc quá hiệu quả, cũng cười híp mắt nói với Hạ Viên: “Con còn nhỏ, quy củ lễ tiết gì đó, không cần phải làm, chỉ cần hảo hảo cùng An nhi...” A, cô bé còn nhỏ, ân ái gì chứ, còn phải qua vài năm nữa, chuyện này không nói tới. Nhất thời loại bỏ câu nói tiếp theo, lại nói: “Nếu An nhi khi đẻ con, con chỉ cần nói cho chúng ta biết, đảm bảo sẽ làm chủ cho con.”

Hạ Viên thấy Tường lão phu nhân từ ái, Thượng Tiệp ôn hòa, âm thầm may mắn, có thái bà và bà bà như vậy, cô nương phủ nào không muốn gả vào chứ?

Đội Tường lão phu nhân và Thượng Tiệp ra khỏi cửa, phòng bếp liền đưa lên một bàn tiệc, có điều là lấy món đồ ăn cát tường. Lúc này Hạ Viên cảm giác bụng đặc biệt đói, cùng Tường Hoa An ngồi xuống dùng cơm, nha đầu lại bùng lên trà xúc miệng, người khác dâng trà tới uống, thế này mới thờ phào nhẹ nhõm. Lại nghe Tường Hoa An phân phó một bà tử mang nước đến tắm, bỗng mở to mắt nhìn khắp nơi, không biết trong phòng này phòng

tắm rửa đặt ở chỗ nào? Lại nghe Tường Hoa An nói: “Sau tắm bình phong có một cửa hông, thông với phòng tắm.”

Vì bên ngoài lại tới một vài khách nhân quan trọng, Tường Hoa An phải đi ra ngoài kính rượu một lúc nữa, nói với Hạ Viên một tiếng liền đi ra ngoài. Bỗng có nha đầu đi lên thay hi phục cho Hạ Viên, vừa cười nói: “Nước đã chuẩn bị xong, mời Đại thiếu phu nhân đi vào tắm rửa.”

E hèm, ta nghĩ hi phục mặc trên người, là phải chờ tân lang đến cởi ra, thì ra không phải vậy, là nha đầu tới đổi. Hạ Viên nắm tay, phim truyền hình thực lừa người ta! Đội tắm rửa xong đi ra, cũng mệt chết rồi, đầu tiên là ngã người xuống giường, gọi Hạnh Nhân tới quạt vài cái mát mẻ cho dễ ngủ. Lại nghe Hạnh Nhân nhỏ giọng nói: “Cô nương, cô nương, cô gia tới đây!”

Hạ Viên mở mắt lên, vội ngồi dậy, đã thấy mặt Tường Hoa An ửng đỏ, ánh mắt còn sáng hơn hồi nãy, trên người có chút mùi rượu, rõ ràng đã hơi say, nhất thời cúi đầu không dám nhìn hấn nữa.

Tường Hoa An nhìn thấy Hạ Viên đã tắm rửa, đầu chải qua một chút, trên đầu tùy tiện vẫn một cái búi tóc, thay một cái váy trong nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, giọng điệu không tự chủ cũng mềm mại xuống, cười nói: “Muội nghỉ ngơi trước đi, ta đi tắm một chút cái đã, hôm nay thật sự mệt muốn chết rồi!”

Tắm rửa xong thật sự sẽ ngủ cùng giường sao? Mặc dù biết sẽ không phát sinh chuyện gì, Hạ Viên vẫn mặt đỏ tim đập, nghĩ phải cùng Tường Hoa An ngủ chung trên một cái giường, tóm lại là... Càng nghĩ mặt càng đỏ, toàn bộ bối rối cũng tan đi.

Đội Tường Hoa An tắm rửa xong đi ra thì Hạ Viên lặng lẽ trốn mất, liếc mắt một cái, thấy hấn buộc tóc tùy ý ra sau ớt, áo choàng màu trắng tùy tiện bao lấy, lộ ra một góc ngực rắn chắc, bên dưới mang giày, không nhìn ra có mặc quần lót hay không.

Rốt cuộc là có mặc quần hay không? Hạ Viên trốn trong chăn, gỡ ra nhìn vài lần, vừa nhấc mắt bắt gặp Tường Hoa An cười cười nhìn lại đây, nhất thời đỏ mặt không dám nhìn nữa.

Hạnh Nhân thấy Tường Hoa An uống rượu, con mắt lúc này lóe sáng thành như vậy, cũng có chút cảnh giác, ghé vào bên tai Hạ Viên nói: “Cô nương, buổi tối hôm nay ta canh ở ngoài cửa, có chuyện gì cô cứ cất giọng gọi ta.” Cô nương chúng ta còn nhỏ đó, nếu như nếu như.... Hạnh Nhân mang theo vận phần lo lắng đi ra khỏi phòng.

“Ngủ!” Tường Hoa An thấy Hạ Viên hơi lui ra giữa giường, nhanh chóng chui vào chăn, ngay cả đầu đều bịt kín, chỉ lộ tóc ra ngoài, không khỏi cười khê, đưa tay phủ lên cái đầu nhô ra bên ngoài chăn nói: “Trời nóng nực, cẩn thận ngột ngạt chết!”

Vừa rồi có Hạnh Nhân ở đây quạt còn đỡ, lúc này đắp chăn, còn ngủ bên trong, đúng thật rất nóng. Hạ Viên tùy ý để Tường Hoa An gỡ chăn mền của nàng, lặng lẽ mở mắt ra, lại thấy Tường Hoa An đang nhìn nàng, thất thời bị dọa nhắm tịt mắt lại.

Tường Hoa An đưa tay sờ lên thái dương Hạ Viên, thấy đã có chút mồ hôi ẩm ướt, xuống giường tìm cây quạt lại đây, ngồi cạnh mép giường quạt cho Hạ Viên nói: “Đây là giường mới gối đầu mới, nếu nàng ngủ không quen, sáng mai cứ gọi người mang gối đầu nhỏ nàng quen ngủ lại đây.”

Hấn còn nhớ rõ gối đầu của ta. Hạ Viên hơi cảm động, sau một lúc lâu đột nhiên hỏi: “An ca ca, muội mới mười một tuổi, huynh thực yêu thích muội sao?”

Tường Hoa An trong chốc lát không đáp lại, nhưng có chút xuất thần. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng thì nàng chỉ hơn bốn tuổi thôi, phấn nộn, làm cho người ta vừa thấy thì không nhịn được muốn ôm muốn nựng. Khi đó bé nàng chơi, vẫn nhớ ôm mềm mại, rất giống lúc trước nuôi một con thỏ trắng nhỏ. Sau đó lão nương dẫn theo sáu huynh đệ mình đi đến Hạ phủ, nói muốn cầu hôn, lúc ấy chỉ cho là nói cho Hoa Cái, thật cũng không nghĩ nhiều. Lúc nào thì để ý đến nàng? Là lần này đến Bắc Thành quốc, ở trên thuyền cho nàng bánh mè vừng, lại cầm gối đầu nhỏ của nàng trở về?

Thấy Tường Hoa An không lên tiếng, Hạ Viên ngậm ngón tay vào miệng, đầu trượt vào trong chăn, hàm hồ nói: “Không thích thì thôi!” Hừ, chờ ta lớn lên lại mê chết người!

“Ai nói không thích?” Tường Hoa An lại gỡ cái chăn Hạ Viên, tay cầm cây quạt phẩy phẩy nói: “Không thích thì sao có thể thành thân cùng muội?”

“Huynh thích muội?” Hạ Viên kinh hi (kinh ngạc + vui mừng) trùng to mắt, một lát lại giận lên, hấn nói thích, tự nhiên là thích cái kiểu tiểu hài tử, mình cao húng cái gì chứ? Còn phải qua ba bốn năm nữa, đợi mình vừa được mười lăm tuổi, lúc tuổi dậy thì, hấn nói thích, mới có thể là cái kiểu thích giữa nam nữ này.

“Mệt rồi, ngủ đi!” Tường Hoa An bỏ cây quạt xuống, nằm ra phía ngoài giường, trực tiếp nhắm mắt lại.

Lúc này Hạ Viên trốn ở góc giường, nghe được cơ thể Tường Hoa An tản mát ra mùi rượu thân nhiên, buồn ngủ càng tăng lên, lặng lẽ trở mình, đang muốn chợp mắt, một bàn tay lạnh lạnh đưa qua che miệng nàng nói: “Đừng lên tiếng, ngoài cửa sổ có người!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: ĐÊM ÁI MUỘI

Tường Hoa An chặn miệng Hạ Viên, nghiêng tai nghe động tĩnh ngoài cửa sổ, cảm giác được đôi môi Hạ Viên như cánh hoa khẽ run trong lòng bàn tay mình, nháy mắt lòng bàn tay đã mềm mại ướt át, cánh tay bỗng trở nên cứng đờ, nhanh chóng buông lỏng tay, ghé vào bên tai Hạ Viên, thì thầm: “Muội cứ nằm yên, ta đi ra ngoài một lát!” Nói xong nhảy xuống nhẹ nhàng như mèo, vụt cái đã ra cửa phòng.

Giọng nói thì thào của Tường Hoa An khi tiến vào tai Hạ Viên, Hạ Viên cũng không nghe rõ, chỉ cảm thấy hỗn hợp mùi rượu và hơi thở nóng nóng quanh quần bên vành tai, rồi lan xuống cổ, sau lưng lập tức nổi da gà, nhất thời không dám nhúc nhích. Đợi phục hồi tinh thần, thì nghe ngoài cửa sổ có vài giọng nói hét lên: “Lão đại, là chúng ta, đừng đánh!” Lại là giọng nói của Tường Hoa Hồng Tường Hoa Cái.

“Đã đêm tối, các người tìm tới cửa ta, còn không nên đánh sao?” Giọng nói Tường Hoa An không lớn, nhưng uy nghiêm trong ngày thường vẫn có.

“Lão đại, chúng ta đi ngang qua mà thôi, ngang qua thôi, lập tức đi ngay!” Tường Hoa Hồng dẫn ba vị tiểu tướng, chạy trốn chết.

Hạ Viên nghe tiếng cửa vang lên, sau khi Tường Hoa An vào phòng, dường như mò mẫm rót một chén trà uống, nhất thời vội vàng nhắm mắt giả bộ ngủ.

Tường Hoa An uống hai chén trà mới lên giường, trong bóng đêm nhìn thấy thân thể nhỏ nhỏ của Hạ Viên nép ở góc giường, đưa mắt nhìn một lúc, thế này mới ngã đầu nằm ngủ.

Hạ Viên nghe tiếng hô hấp đều đều của Tường Hoa An ở bên cạnh, đoán là hắn đã ngủ say, lúc này lại không buồn ngủ, nằm suy nghĩ không biết cha nương có nhớ mình hay không? Minh gả đi rồi, không biết ca ca và đệ đệ có quen hay không? Lại trần trọc một lát, lại quá mót, lặng lẽ ngồi dậy, sau khi ánh mắt thích ứng với bóng tối, thấy mặt Tường Hoa An hướng ra ngoài, hai chân dài rần rần đang co lại, bàn chân lại đang gác ở bên mép giường. Đánh giá một tí, tự nhiên giường sẽ cao hơn nửa người mình, muốn bước qua Tường Hoa An phải một cước nhảy xuống, dường như rất nguy hiểm, đang do dự không biết làm sao xuống giường. Đợi một lúc, thấy Tường Hoa An không có động tĩnh gì, lòng cũng buông lỏng, chậm rãi đi ra bên ngoài, trước tiên giơ cái chân phải qua chỗ đầu gối Tường Hoa An, tay phải cũng đưa tới, chống trên mép giường, đang muốn giơ chân trái đến bên giường thì đã thấy hai chân Tường Hoa An động dậy, cả người xoay vào bên trong, trở thành nằm thẳng. Hạ Viên nhất thời hoảng sợ, chân trái vướng phải chân Tường Hoa An, “Cạch” một tiếng, ngã sấp lên người Tường Hoa An, đầu vừa khéo đụng ngay vùng bụng Tường Hoa An.

Nguy rồi nguy rồi, lần này thật đúng là mất mặt mà, đừng nói hắn nghĩ ta muốn bò lên khi dễ hắn nhé? Có điều nói lại, cái đùi này của hắn lực mười phần đàn hồi, còn có cái bụng nữa, dường như quá rắn chắc rồi, không hổ là người luyện võ. Tâm tư Hạ Viên quay trở lại, miệng lại phát ra một tiếng kêu sợ hãi. Tiếng kêu sợ hãi của nàng mới phát ra nửa tiếng, một cánh tay cường tráng đã đỡ nàng về phía trước, hỏi: “Sao vậy?”

“Muội muốn xuống giường, không có cố ý đi trên người huynh!” Hạ Viên vội vàng biện bạch một câu, vươn người muốn đứng dậy, lại bị tay Tường Hoa An nhắc tới, theo quán tính đẩy ra phía trước, thật khó khăn mới ngồi ở trên đùi Tường Hoa An, hai tay chộp lấy vạt áo trên lồng ngực Tường Hoa An, vạt áo kia lúc hờ không hờ, cư nhiên lúc này lại hờ ra rồi, lộ ra vòm ngực Tường Hoa An gợi cảm rắn chắc.

Vì thế, Hạ Viên lấy một cái tư thế hoàn toàn không bình thường với thiếu nhi ngồi lên cơ thể Tường Hoa An, tay nắm chặt vạt áo hắn, dường như là một con sói cái vội vàng, vừa mới xé xong vạt áo Tường Hoa An vậy. Ôi, ta không cố ý đâu! Trong lòng Hạ Viên gào thét, cơ thể như rơi vào trạng thái hóa đá, đang xấu hổ, lại nghe Tường Hoa An ôn nhu nói: “Muội còn nhỏ, đừng như vậy.”

Đây là cái gì với cái gì? Ta nào có thể nào với người? Hạ Viên cũng bót hóa đá lại, mặt đỏ tai hồng, cứng họng muốn biện bạch, lại nhắc thấy tay Tường Hoa An vòng qua sau lưng nàng không có buông ra, dường như còn nín cười, thế là vừa thẹn vừa xấu, vội buông vạt áo Tường Hoa An ra.

Lúc này là đầu tháng bảy, nắng nóng không chịu nổi, xiêm y hai người đều mỏng manh, náo loạn một cái, lại ra mồ hôi. Tường Hoa An cảm giác con say chưa tiêu, lúc này lại ôm Hạ Viên, cảm giác cái mông nhỏ của nàng ngồi trên đùi mình, trên người còn truyền đến một cổ hương vị dễ ngủ, bỗng nhiên “Khự” một tiếng, đưa tay ôm Hạ Viên xuống đất: “Bồn cầu sau tấm bình phong!”

Hạ Viên không lên tiếng, chỉ cúi đầu nhìn giày của mình, nương theo ánh sáng khe cửa đi đến sau tấm bình phong.

Thính lực Tường Hoa An rất tốt, tiếng động “Tí tách” sau tấm bình phong lúc có lúc không cứ truyền vào màng nhĩ hắn, trong lòng đột nhiên co rút, lắm bầm “Còn phải chờ vài năm!” Lời vừa ra khỏi miệng, duỗi tay ra, khếp vạt áo lại, vun chần lên đắp tới bụng, nghiêng người đi nằm ngủ.

Sau khi Hạ Viên làm chuyện xong trở về, thấy Tường Hoa An vẫn không nhúc nhích, lúc này cũng không tin hắn đã ngủ say, trèo lên mép giường, nghênh ngang vượt qua người hắn, nằm chết đi bên cạnh hắn.

So với Tường Hoa An yên tĩnh, Tường Hoa Khoan lại âm ỉ nhiều hơn. Vì Trần Châu uống một ngụm rượu, trên người lại nổi lên mẩn đỏ suốt đêm tìm người lấy phấn rôm đến thoa, lại uống rất nhiều trà đã rượu, tự nhiên mấy lần như vậy, quá nhiều Tường Hoa Khoan không thể ngủ yên.

Tường Hoa Khoan thấy Trần Châu ngồi ở trên giường ngựa không chịu nổi, đưa tay gãi lưng, vội dè tay nàng lại, không cho nàng gãi, rồi nói: “Nhịn đi, cái này càng gãi càng ngứa.”

“Muội không nhịn được!” Trần Châu oán trách Tường Hoa Khoan “Đều tại huynh, đều tại huynh, không nên cho ta uống rượu giao bôi, chẳng lẽ không biết ta uống rượu sẽ nổi đỏ sao?”

“Ồ!” Tường Hoa Khoan bị chỉ trích mà không hiểu ra sao, không còn cách nào đành phải vươn tay xoa lưng cho Trần Châu, cho nàng đỡ ngứa. Lại an ủi: “Nhịn chút nữa sẽ tốt lên.”

“Thoải mái hơn rồi!” Trần Châu được Tường Hoa Khoan xoa xoa lưng, cảm giác tốt hơn một chút, chỉ huy nói: “Mạnh hơn chút nữa, dùng lực mạnh hơn chút nữa!”

Tường Hoa Khoan yên lặng, đành phải xoa xuống vuốt lên lưng nàng. Chỉ chốc lát, xiêm y trên người Trần Châu có rất nhiều nếp nhăn. Đang định dùng tay, lại nghe bên ngoài có tiếng vang, dường như có ai không nhìn được phì cười. Bỗng quát lên: “Ai ở bên ngoài đó?” Nói xong đã nhảy xuống, đẩy cửa lao ra.

“Nhị ca huynh chỉ cần để ý dùng sức với Nhị tẩu, chúng ta không quấy rầy nữa!” Tường Hoa Hồng dẫn theo ba vị tiểu tướng khác, vừa giữu cột, vừa sớm vội chạy xa xa.

Trần Châu ở bên trong nghe được đám người Tường Hoa Hồng nói như vậy, ngượng đỏ bừng cả mặt, chỉ cảm thấy trên người càng ngứa hơn, tự mình nhảy xuống lấy một ít phấn rôm, đổ lên trên cổ một ít.

Tường Hoa Khoan đi vào thấy Trần Châu đang đưa tay vỗ vỗ cổ mình, đột nhiên đi qua đề tay nàng lại nói: “Ta lại xoa một ít phấn rôm lên lưng muội, đoán chắc cũng không kém hơn đâu.”

“Muội gọi Tiểu Hà tới xoa cho muội là được!” Khuôn mặt Trần Châu đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Huynh tránh sau tấm bình phong một lát là được.”

“Nha đầu Tiểu Hà kia của muội, mới vừa ngủ gà ngủ gật ở ngoài cửa kia, đã kêu nàng đi ngủ rồi.” Tường Hoa Khoan lắc đầu nói: “Hôm nay toàn bộ đều vội chân không chạm đất, ngoại trừ thủ vệ, chỉ sợ đều ngủ hết rồi, vẫn không nên quấy nhiễu các nàng.” Nói xong thấy Trần Châu đang bên người, chỉ cao gần tới bộ ngực mình, đơn giản cởi áo Trần Châu ra sau, vào bên trong đắp phấn rôm ra, tay tìm tới vội vào trong cổ áo, xoa lưng cho nàng.

Trần Châu chỉ cảm thấy sau lưng chợt lạnh, sau đó một bàn tay nóng bỏng áp lên trên lưng mình, bỗng chốc cả người ngồi lên mấy hạt da gà nho nhỏ, đôi tai cũng hồng thắm, cũng không dám động, chỉ kinh hô một tiếng, nói: “Tự muội xoa!”

“Xoa được mà!” Tay Tường Hoa Khoan dạo quanh trên lưng Trần Châu một vòng, âm thầm nói, quả nhiên nữ hài tử trơn mềm, một cái lưng cũng có thể mềm mại như đậu hũ, quá! Một bên nhanh chóng rút tay ra, vội chạy ra sau tấm bình phong nói: “Ta đi rửa tay!”

Sau tấm bình phong có bể chậu đồng, trong chậu đồng có đựng nước sẵn chuẩn bị để rửa tay. Tường Hoa Khoan đứng trước chậu đồng, chỉ cảm thấy trong tay mềm mại trơn trượt, trong lòng có chút đập loạn, chậm chạp không đưa tay vào trong nước.

Trần Châu cũng có chút sững sờ, sau một lúc lâu không thấy Tường Hoa Khoan đi ra, phục hồi lại tinh thần, đầu tiên vội lên trên giường, trốn vào giữa giường giả vờ ngủ, trong lòng lại đập thình thịch thình thịch.

Hôm nay Tường lão phu nhân hưng phấn không ngủ được, ở ngoài đại sảnh tám chuyện cùng với Thượng Tiệp, khen xong Hạ Viên lại khen tới Trần Châu, vỗ đùi nói: “Hai vị cô nương tuy nhỏ, nhìn đều là quý cách (có phong cách cao quý), tương lai cũng là người sống lâu đấy, thật đúng là trời phù hộ, mới có thể cưới một mạch hai phòng nàng dâu qua cửa như vậy.”

Hôm nay Thượng Tiệp cũng vô cùng hưng phấn, tuy mệt mỏi, nhưng tinh thần lại tràn đầy bởi Tường lão phu nhân nói chuyện, vừa nhìn xung quanh ra bên ngoài.

Tường Chấn tiến bước một đám tân khách cuối cùng, quay đầu nói với Thượng Tiệp và Tường lão phu nhân: “Hôm nay cưới hai phòng nàng dâu tất nhiên là một chuyện tốt, có điều cũng là kết thù với Tiểu hoàng tử Bắc Thành quốc. Nay chỉ hy vọng ở trong cung Trường công chúa chu toàn tốt mọi chuyện, có thể hóa giải một ít oán khí trong lòng tiểu hoàng tử. Nếu không, sợ sẽ ảnh hưởng đến bang giao nhiều năm giữa hai nước Nam Bắc.” Đang nói, quân sự tiến vào bẩm báo, nói có người phủ Trường công chúa đến đây, nhất thời vội nói: “Mau mời!”

Đội tiền bước người phủ Trường công chúa, Tường Chấn than một tiếng nói: “Không ngờ Đường Chí Lễ không thể cầu được tú nữ, lại lớn mật cầu hôn tiểu công chúa, lúc này Hoàng thượng Hoàng hậu cũng bỏ được, thế mà có thể nhà tiểu công chúa hứa cho Đường Chí Lễ. Đường Chí Lễ cầu được tiểu công chúa, mặt trong mặt ngoài đều có hết. Cứ như vậy, bang giao hai nước Nam Bắc không tổn hao gì, cũng càng thêm vững chắc.”

Thượng Tiệp nghe xong, gánh nặng trong lòng nửa ngày qua cũng buông xuống, cười nói: “Thật tiện nghi cho tiểu tử Đường Chí Lễ đó quá, cũng chỉ là một cái Tam hoàng tử, lại được hôn ngọc quý trên tay Hoàng thượng và Hoàng hậu chúng ta. Có điều Hoàng thượng hoàng hậu có thể quở trách phủ Tướng quân chúng ta và Hạ phủ hay không? Nếu không phải chúng ta nhanh tay nhanh chân cưới Viên nhi vào cửa, Hoàng thượng hoàng hậu cũng không cần mang tiểu công chúa ra.”

Tường Chấn đi tới lui, trầm ngâm một lát nói: “Thân là Hoàng thượng hoàng hậu, há có thể chỉ lo tư tình. Nếu thật muốn quan hệ hai nước Nam Bắc vững chắc, vốn phải là huyết mạch hoàng thất mới có thành ý. Dù Đường Chí Lễ cầu hôn Viên nhi, chỉ sợ là dương đông kích tây mà thôi. Nếu đầu tiên hẳn liền cầu hôn tiểu công chúa, tự nhiên sẽ khó cầu, nhưng vì không cầu hôn được Viên nhi, lại làm cho Hoàng thượng hoàng hậu bắt buộc phải hứa tiểu công chúa cho hắn. Chuyện này, sợ là âm mưu của Chu Khuông Chính.”

Thượng Tiệp vừa nghe há mồm nói: “Ồ, ta nói Chu Khuông Chính và Đường Chí Lễ nghe thấy mấy nhà chúng ta cầu thân ở Hạ phủ, sao không vào cung đi gặp Hoàng thượng, để Hoàng thượng ban chỉ xuống, ngược lại chạy thẳng đến Hạ phủ tranh giành cùng chúng ta? Thì ra đã sớm tính toán tốt rồi, biết Hạ phủ không buông bỏ để nữ nhi lấy chồng xa, chắc chắn kiểm soát cực tuyệt bọn họ, nhân cơ hội Hạ phủ cực tuyệt, mang lòng giận dữ đi tấn công...”

“Nàng hiểu rõ rồi đó!” Tường Chấn gật gật đầu nói: “Nàng sợ Hoa An Hoa Khoan không chịu đón dâu, nhờ Đường Chí Lễ tới cầu thân, sợ Viên nhi và Châu nhi bị lấy chồng xa nguy hiểm, thừa dịp loạn đổ Hoa An và Hoa Khoan, cùng cưới hai phòng nàng dâu vào cửa. Mà Đường Chí Lễ, nhờ mấy nhà các người đến Hạ phủ cầu thân, đột nhiên đi tới cửa, sau đó thừa dịp Hạ lão thái thái cố gắng cự hôn, hai người phẩy tay áo bỏ đi, nhân cơ hội đi cầu hôn tiểu công chúa. Tiếp đó, tự nhiên Hoàng thượng và Hoàng hậu sẽ không cự tuyệt Đường Chí Lễ được. Thật là cao chiêu.”

Tướng lão phu nhân ở bên cạnh chen miệng nói: “Nam Xương quốc chúng ta nếu gả Tiểu công chúa đến Bắc Thành quốc cho tiểu hoàng tử bọn họ, vậy cũng nên phải người đến Bắc Thành quốc cầu thủ tiểu công chúa bọn họ mới đúng. Một người đổi một người, thế này mới công bằng. Trước khi tiểu công chúa bọn họ chưa gả đến đây, tiểu công chúa chúng ta cũng kéo dài không cần gả đi.”

“Gừng càng già càng cay!” Tướng Chấn và Thượng Tiệp trầm miệng một lời, chọc Tướng lão phu nhân cười lên.

“Được rồi, trời không còn sớm, mau nghỉ ngơi đi!” Tướng lão phu nhân nhìn nhi tử và nàng dâu, cười tủm tỉm nói: “Các con khó khăn lắm mới được làm công công bà bà (cha mẹ chồng), ngày mai còn phải uống trà con dâu, cũng không nên dậy muộn.”

Rạng sáng ngày hôm sau, Hạ Viên còn đang mơ màng, lại nghe được bên ngoài có người gõ cửa, dường như nói có thánh chỉ đến, mời thiếu tướng quân và đại thiếu phu nhân đi ra tiếp chỉ vân vân mây mây, bỗng thức dậy, vội đứng lên. Tướng Hoa An cũng dậy, gọi người đưa nước vào phòng rửa mặt chải đầu. Vành mắt Hạnh Nhân đen thui đi vào giúp Hạ Viên chải đầu mặc quần áo, vừa nói nhỏ: “Cô nương, ngài không sao chứ?”

Hạ Viên lắc đầu, e hèm, ta mới mười một tuổi, có thể có chuyện gì? Đợi làm mọi chuyện xong xuôi, nhìn thấy Tướng Hoa An đi ra sau tấm bình phong, rồi thay đồ tươm tất xong, hai người cùng đi ra tân phòng.

Ngày hôm qua Hạ Viên phủ khăn voan, cái gì cũng không nhìn rõ, lúc này đi ra tân phòng, thấy hai bên hành lang trong viện đều treo đầy đèn lồng đỏ, âm thầm gật đầu, chẳng trách tối ngày hôm qua mặc dù trong tân phòng đã tắt nến, vẫn còn có ánh sáng, thì ra là do có ánh sáng đèn lồng phản chiếu qua.

Đám người Tướng lão phu nhân và Thượng Tiệp đã mặc xong xiêm y ấn phẩm chuẩn bị tiếp chỉ, lúc này thấy Tướng Hoa An và Hạ Viên đi ra, tiếp đó Tướng Hoa Khoan cũng dẫn theo Trần Châu đi ra, đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nội thị thấy người đã đến đầy đủ, mở ra thánh chỉ bắt đầu tuyên đọc. Thánh chỉ cực kỳ văn vẻ, vừa dài vừa hoa mỹ. Kỳ thật ý tứ nói tới chính là, Tướng gia cả nhà trung liệt, thiếu tướng quân Tướng Hoa An hiện cưới Hạ thị nữ (nữ nhi nhà họ Hạ), nghe nói Hạ thị nữ tính tình hiền thực, đặc phong làm Nhị phẩm phu nhân.

Sau khi Thánh chỉ tuyên đọc xong, đồ vật Hoàng thượng Hoàng hậu ban cho cũng đưa tới. Mọi người lại vội tới tạ ơn. Đợi tiễn bước quan nội thị, mọi người lúc này lại chúc mừng Hạ Viên được lệnh phong, lại vội vàng gọi thiếu phu nhân. Đang cười đùa, quân sự nương tử đã chuẩn bị trà để cho người mới đến kính trà.

Uống xong trà Hạ Viên và Trần Châu, cho hồng bao, Tướng lão phu nhân và Thượng Tiệp đều cười nói một ít lời trấn an, rồi nói đến chuyện Đường Chí Lễ cầu hôn tiểu công chúa, Hoàng thượng và Hoàng hậu đã đáp ứng rồi, để các nàng an tâm, không cần lo lắng chuyện này nữa.

Tướng Hoa An vội vàng nghênh Hạ Viên qua cửa, kỳ thật tối hôm qua cũng không có ngủ bao nhiêu, mà là nghĩ qua một lần chuyện Đường Chí Lễ tới cầu thân, lúc này nghe Tướng Chấn nói tối hôm qua Đường Chí Lễ cầu được Hoàng thượng hứa tiểu công chúa cho hắn, không khỏi bưng tỉnh đại ngộ nói: “Con chỉ nghĩ Bắc Thành quốc ao ước tú nữ, cũng không nghĩ ao ước đến trình độ này, đường đường là một hoàng tử, thế mà cùng đích thân đến cửa Hạ phu cầu thân, việc này lộ ra quý dĩ. Thì ra bọn họ dùng khổ nhục kế.”

Hạ Viên vốn cũng lo lắng việc này không thể tốt được, nghe Đường Chí Lễ thật ra là muốn cầu thủ tiểu công chúa, lại chọn biện pháp khúc khuỷu mà thôi, không khỏi thở dài nhẹ nhõm.

“Sáng sớm hoàng thượng hoàng hậu đã bảo quan nội thị đến thưởng này nọ, lại ban thưởng phong hào cho Viên nhi, cũng là muốn an lòng phủ Tướng quân chúng ta.” Thượng Tiệp cười nói với Hạ Viên: “Con là Đại nàng dâu, được phong hào này, còn phải cùng chúng ta tiến cung tạ thưởng.”

Hạ Viên vội đáp ứng, đi về phòng thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: ĐÊM TÂN HÔN NGÀY THỨ HAI

Ngày hôm qua khi bị nâng đến phủ Tướng quân đến tối hôm qua lại bị giầy vò một đêm không ngủ ngon, sáng nay Trần Châu mơ hồ thức dậy còn có chút hoảng hốt ở phía sau nhìn thấy Hạ Viên vội vàng gọi “Viên nhi đợi chút!”

Lúc này Hạ Viên cũng có chút hoảng thần bị Trần Châu gọi dừng chân đợi nàng: “Đến trong phòng ta rồi nói sau!”

Khi Trần Châu đến trong phòng Hạ Viên thì tự rót cho mình một ly trà uống tỉnh thần: “Sáng sớm hôm qua chúng ta mới từ Bắc Thành trở về buổi chiều đã thành nàng dâu phủ Tướng quân rồi, sáng nay khi tỉnh dậy ta phải tự nhéo mình mấy cái đấy. Lúc này thấy mọi người cũng sống ở phủ Tướng quân ta mới tin tưởng là thật.

“Châu nhi ta cũng nghĩ như vậy đấy!” Hạ Viên cũng tự rót cho mình một ly trà uống nhéo Trần Châu nói: “Đau không?”

“Đau quá!” Trần Châu bỏ tay Hạ Viên ra mím miệng nói: “Khi tỷ ta xuất giá nương ta còn làm quá khốc lóc tận trời. Đến khi ta xuất giá thì như bị cường đạo cướp tận nương không bằng, nói cũng không cho ta nói đã vội vàng cam tâm nhét ta lên kiệu hoa.” Nói xong ghé qua tai Hạ Viên nói hết chuyện ngày hôm qua vì quá mót đến nóng nảy cuối cùng ở trước mặt hi nương và Tường Hoa Khoan chạy ra sau tấm bình phong xả nước cứu thân.

“Ha ha ha...” Hạ Viên vừa nghe xong vui vẻ vừa cười vừa gọi Hạnh Nhân thay quần áo xiêm y cho nàng. Đợi Hạnh Nhân bùng nước đi lại nhỏ giọng mang chuyện xấu hổ của mình khi không cẩn thận nằm úp sấp trên người Tường Hoa An cũng nói ra.

Các nàng ở đây nhỏ to tâm sự thì Thượng Tiệp tới thúc giục Hạ Viên vội vàng đứng dậy kếp Trần Châu: “Đợi đến hoàng cung tạ hoàng ân xong trở về chúng ta lại nói tiếp!”

“Ta chờ muội!” Trần Châu vung lựa.

Hạ Viên vỗ vỗ nàng nhỏ giọng: “Ba ngày sau lại mặt chúng ta ở nhà mẹ đẻ lâu thêm vài ngày đến lúc đó trở về tự nhiên là cùng Hoa An bọn họ cũng phân phòng ngủ rồi chúng ta ngủ cùng nhau cho náo nhiệt chút.” Nói xong vội đến đại sảnh lại thấy Thượng Tiệp đang thay xiêm y. Khi muốn xuất môn lại có người phủ Trưởng công chúa lại tới nữa.

Đợi tiền bước người phủ Trưởng công chúa Thượng Tiệp nói với Tường lão phu nhân: “Trưởng công chúa truyền lời đến đây nói tối hôm qua người hứa cho Đường Chí Lễ cũng không phải là tiểu công chúa hoàng hậu nương nương sở sinh mà là công chúa của Viên Quý phi đã qua đời sinh ra. Vị công chúa này đầu tiên cũng là được hoàng hậu nương nương nuôi dưỡng trước mặt hoàng hậu nương nương luôn coi là người ngoài. Năm nay công chúa đã mười ba tuổi đợi qua năm sẽ chọn phò mã. Vì nghe được Đường Chí Lễ cầu hôn là Thất công chúa, nhưng tại sao nàng cũng là công chúa lại còn lớn tuổi hơn tiểu công chúa nữa, việc lấy chồng xa này tự nhiên phải do nàng đi mới đúng nên đi thỉnh cầu hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương châm chọc ngôn từ mãi lại thương thảo chủ ý sau đó mới không phản đối nữa. Đoán chắc qua năm Bắc Thành bên kia sẽ tới đón người.”

Hạ Viên ở bên cạnh nghe âm thầm buồn lòng hơi cuối cùng, nếu hứa cho Đường Chí Lễ chính là nữ nhi thân sinh của mình vậy nàng (hoàng hậu) sẽ giận chó đánh mèo, phủ Tướng quân và Hạ phủ cũng giảm được phiền toái.

Bên ngoài sớm đã chuẩn bị xong kiệu mã, Thượng Tiệp thấy sắc trời cũng sáng rồi vội mang Tường Hoa An và Hạ Viên vào cung.

Đến cung, Hoàng thượng vẫn còn tiếp kiến ngoại thần nên bọn họ đi tới chỗ Hoàng hậu tạ ơn trước.

Hoàng hậu đợi bọn họ vẫn an xong lại bảo Hạ Viên ngồi bên cạnh cười: “Lúc trước Trưởng công chúa mang người vào cung bắt quả chỉ là cục bột nhỏ tiểu oa nhi không ngờ lúc này đã già rồi. Có điều người còn nhỏ như vậy việc hầu hạ tướng công sợ có lòng mà không có lực. Như vậy đi, ta thường hai nha đầu đắc ý cho người để các nàng giúp đỡ người hầu hạ Tiểu thiếu tướng có được không?”

Có ý gì hả? Hạ Viên cảnh giác âm thầm suy nghĩ chắc là đề ý đến việc hôm qua phủ Tướng quân làm hết thấy đón mình qua cửa lại vứt vấn đề khó khăn Đường Chí Lễ này vào cung khiến cho hoàng hậu thiếu chút nữa phải mang nữ nhi mình hứa cho Đường Chí Lễ, trong lòng khó chịu nên thường hai cung nữ cho mình ngọt ngào đây! Mình còn nhỏ Tường Hoa An lại huyết khí phương cương, nếu có chút mỹ nữ đi theo bên người hẳn thì rất cuộc hẳn có thể duy trì được nữa hay không thật khó nói. Còn nữa việc ban thưởng mỹ nữ này cũng có thể là tâm phúc của Hoàng hậu nương nương đến phủ Tướng quân làm tai mắt cho Hoàng hậu cũng thỏa đáng. Sau đó lần át ta tuổi nhỏ làm việc yếu thế. Tâm tư Hạ Viên nhanh quay trở lại quay đầu nói với Tường Hoa An: “An ca ca, hôm qua muội mới qua phủ Tướng quân huynh chê muội hầu hạ không tốt muốn thêm người hầu hạ huynh sao?”

Í, tuổi còn nhỏ mà đã biết vứt vấn đề khó này cho ta rồi! Tường Hoa An bất động thanh sắc nhìn hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, lúc trước khi thân chưa cưới Viên nhi qua cửa đã không sử dụng nha đầu hầu hạ, hôm qua mới vừa đón nàng qua cửa ngược lại muốn thêm người hầu hạ thật là nói chơi qua thôi. Ý tốt của hoàng hậu nương nương thân chỉ có thể ghi lòng tạc dạ.

Hoàng hậu nghe được lời nói Tường Hoa An như thế đành phải cười từ bỏ.

Lúc này nếu là văn thần phỏng chừng không dám cự tuyệt ý tốt của Hoàng hậu. Vẫn là võ tướng tốt nhất ngay thẳng dùng một câu cự tuyệt hoàng hậu nương nương! Hạ Viên vụng trộm liếc mắt nhìn Tường Hoa An một cái khẽ miệng nở nụ cười lại vội vàng cúi đầu che giấu ý cười. Có điều trong lòng lại nảy sinh cảm giác nguy cơ là mình mới mười một tuổi Tường Hoa An hai mươi một tuổi, hẳn thật sự chờ mình trưởng thành vài năm nữa sao? Phải tìm cách bắt được tâm hần để hẳn luôn nhớ đến mình mới được. Nhưng mà mình một tiểu cô nương mới mười một tuổi có thể có biện pháp gì? Đúng rồi, mình phải học cách hầu hạ hẳn để hẳn hưởng sự ôn nhu luôn đặt mình ở trong lòng cho đến khi trở thành người trong lòng hẳn.

Đợi khi xuất cung Thượng Tiệp và Hạ Viên ngồi chung một kiệu, nàng thân thiết giữ mặt Hạ Viên: “Hoàng hậu nương nương ban thưởng cung nữ đắc ý cho Hoa An, con sốt ruột sao?” nói xong cười ha ha rồi nói: “Nếu sốt ruột thì ăn ngủ nhiều chút mau lớn lên mới đúng.”

Lúc trước Hạ Viên đi lại phủ Tướng quân, mỗi lần như vậy Thượng Tiệp đều vừa ôm vừa sờ nựng, tuy Thượng Tiệp đã thành bà bà mình Hạ Viên cũng còn sợ hãi trương khuôn mặt nhỏ nhắn ra vẻ lo lắng hỏi: “Lúc này con còn nhỏ, phu nhân lại vội vàng muốn ôm hôn từ do đó con phải nạp vài tiểu thiếp cho Hoa An sao?”

Thượng Tiệp sùng sốt sau đó nở nụ cười che miệng: “Nam nhân phủ Tướng quân sẽ không nạp thiếp. Chuyện này nói ra cũng dài dòng muốn nói phải nói từ Tướng quân thái gia gia.

Thì ra Thái gia gia Tường Chấn Tường Thạch cũng là Đại tướng quân, trong phủ có một thê hai thiếp. Thê tử ghen tỵ đợi ông xuất chinh giết chết hai phòng tiểu thiếp. Đợi năm sau Tường Thạch trở về phát hiện chuyện hai phòng tiểu thiếp bị giết, tất nhiên sẽ chất vấn vài câu, thê tử cũng không biện bạch gì trực tiếp lấy một thanh chủy thủ từ trong ống tay áo cầm thẳng vào cổ trước khi tắt thở chỉ về phía trước nói: “Như vậy chàng không cần quản cơ thiếp không còn đánh giết nữa.” Tường Thạch rất hối hận đợi mai táng thê tử xong nói trước mặt hai đứa con trai: “Lấy ta để răn đe đã có thê tử lại

muốn cơ thiếp. Nói xong lập ra gia pháp. Hai nhi tử Tường Thạch vốn đã đến tuổi kết hôn lại gặp qua chuyện này càng chậm chạp muốn kết hôn chỉ say mê võ học cho đến năm ba mươi tuổi mới đón dâu. Sau lại đến Tường Chấn cũng vì say mê võ học đối với việc đón dâu cũng không ham thích.

Nghe xong chuyện Thượng Tiệp kể Hạ Viên cũng buồn lòng, Tường Hoa An nhìn cũng không phải là người háo sắc lại chỉ say mê võ học, chỉ cần Tường lão phu nhân và phu nhân không nhét người vào phòng hẳn chuyện này cũng dễ làm.

Tối buổi tối, Hạ Viên thấy Tường Hoa An tắm rửa đi ra tự động đặt trà lên bàn nói: “An ca ca uống trà!”

“Sao lại muốn học hầu hạ ta vậy?” Tường Hoa An cười cười liếc mắt thăm dò Hạ Viên, ngồi lên trên ghế uống một ngụm trà: “Bả vai có chút đau nhức!”

Hắn huyết khí phương cương như vậy mà còn bày ra cái mặt này. Minh hạ mình chút cũng không mất một miếng thịt nào. Hạ Viên tự tạo tâm lý cho mình đi thông thả chậm rãi đứng sau lưng ghế dựa của Tường Hoa An, duỗi đôi tay nhỏ nhắn đầm lưng cho hắn.

“Lực mạnh một chút nữa đi!” Tường Hoa An uống trà xong, chỉ đạo Hạ Viên: “Đi qua bên trái xa xa một chút!”

“Bả vai này của huynh cứng rắn như đá vậy, ta đầm mạnh lắm rồi đấy!” Hạ Viên đầm đến thờ hồn hèn ánh mắt tròn trắng rút bàn tay nhỏ về, xem ra những chuyện hầu hạ vụn vặt này phải là mình tinh thông mới được. Còn phải học việc câu tâm hấn mới được.

Tường Hoa An đùa Hạ Viên trong chốc lát thấy nàng không đầm lưng quay đầu lại nhìn thấy nàng mắt nhắm mắt mở sùng sốt ghé qua mình mắt nàng nói: “Tối hôm qua ngủ ít hôm nay lại dậy sớm mắt căng lên sao? Đêm nay đi ngủ sớm thôi!”

Ôi ta liếc mắt đưa tình sao huynh không nhìn ra vậy? Hạ Viên thất vọng với mình rồi, kiếp trước thấy nhiều trường hợp liếc mắt đưa tình trên TV rồi đều là làm như vậy sao đến phiên mình lại bị xem như mắt căng lên rồi? Xem ra muốn có tác dụng phải về nhà học nhiều mới được. Nằm xuống giường nghỉ ngơi Hạ Viên lại kinh hãi ngoại trừ một chút trí nhớ kiếp trước, ý nghĩ và hành động của mình càng lúc càng giống một tiểu cô nương mười một tuổi rồi! Hạ Viên kinh hãi một lúc lại an ủi mình quên đi, bây giờ mình là tiểu cô nương mười một tuổi cần gì rồi rắm việc phải giống như người trưởng thành như kiếp trước chứ! Như vậy cũng tốt chứ sao?

Tường Hoa An lên giường thấy Hạ Viên nằm ngước nhìn lên mặt hắn, cười hỏi: “Nghĩ gì thế? Sao đầu đầy mồ hôi vậy?”

“Nóng!” Hạ Viên phục hồi lại tinh thần lấy cái khăn để dưới gối ra lau mồ hôi lại dùng khăn phẩy phẩy quạt gió cho mình.

Tường Hoa An mở toàn bộ cửa sổ ra cho bớt nóng rồi cầm một cây quạt leo lên giường cười: “Vừa rồi muội đầm lưng cho ta có đi có lại ta quạt gió cho muội!” Nói xong quạt quạt.

“An ca ca, huynh thật tốt!” Hạ Viên trở mình chọn một tư thế nằm ngủ.

Tường Hoa An lại quạt mấy cái khoe miệng nở ra một nụ cười đang muốn tắt nến đi ngủ thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập cửa của Tường Hoa Khoan: “Đại tẩu tẩu đã ngủ chưa?”

“Có chuyện gì?”

“Châu nhi không ngủ được muốn đến trò chuyện cùng Đại tẩu.” Tường Hoa Khoan có chút bất đắc dĩ Trần Châu nói muốn đến ngủ cùng Hạ Viên để mình ngủ thư phòng một đi không trở lại, đây rõ ràng là sợ ngủ cùng mình trên cùng một cái giường thôi. Có điều ta đồng ý nhưng Đại ca chưa chắc đồng ý đâu!

“Bọn ta đã muốn ngủ rồi!” Quả nhiên Tường Hoa An không đồng ý cách cửa nói: “Muốn nói gì sáng mai đến sớm đi!”

“Châu...” Hạ Viên vừa nghe Trần Châu muốn tìm mình nói chuyện há miệng muốn nói nàng vào đây lại bị Tường Hoa An che miệng lại lấy ánh mắt đe dọa: không cho phép lên tiếng!

Tay Tường Hoa An lớn không những che miệng Hạ Viên còn bịt luôn cả cái mũi làm Hạ Viên thiếu chút nữa thở gấp lấy khí, người muốn vùng vẫy thoát Tường Hoa An vừa dùng chân đá Tường Hoa An.

Tường Hoa An cúi đầu nhìn thấy vậy vội buông Hạ Viên ra lại bị Hạ Viên đá một cái lên đùi nhanh tay bắt chân nàng lại không cho nàng nhúc nhích rồi cúi đầu xuống: “Đừng lộn xộn!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: LẠI MẶT BA NGÀY SAU

Tường Hoa Khoan thấy Trần Châu đẩy mạnh cửa vọt đi vào, vội vươn tay kéo nàng, ai ngờ Trần Châu đã vọt vào cửa rồi, bị hắn dùng lực kéo, vướng chân cạnh cửa, ngã về phía sau.

Tường Hoa Khoan nhanh tay lẹ mắt, chân trái tiến lên một bước vượt qua cửa, hai tay thu lại, kéo Trần Châu vào trong ngực, cầm chống lên đầu Trần Châu, dạy dỗ: “Đại tẩu đã ngủ rồi, sao muội còn đi vào tùy tiện vậy?”

Tường Hoa An nghe cửa phòng mở, sớm buông Hạ Viên ra, nhìn thấy Tường Hoa Khoan chân trái bên trong cửa, chân phải ngoài cửa, ôm Trần Châu vừa giáo huấn vừa ngẩng đầu nhìn đến đây, không khỏi thở dài nói: “Đã trẻ thế này, các người có chuyện gì không?”

“Muội...” Vừa rồi Trần Châu nghe tiếng Hạ Viên nói Châu tỷ tới đây, nên không chút nghĩ ngợi phá cửa đi vào, lúc này mới cảm thấy mình không nên xúc động như vậy, nhìn thấy Tường Hoa An xiêm y chỉnh tề ngồi ở mép giường, Hạ Viên đang nhìn mình, lập tức không nói ra được.

Vừa rồi Hạ Viên giãy dụa ra khỏi tay Tường Hoa An, đang muốn nhảy xuống, hai chân đang lơ lửng trước giường, bỗng nhiên dừng lại. Lúc này thấy Tường Hoa Khoan ôm Trần Châu đứng ở đó, cũng có chút xấu hổ. Tường Hoa An chỉ chơi đùa mình thôi, Trần Châu lại xông vào như vậy, nếu truyền ra ngoài, người không biết còn nghĩ Tường Hoa An cưỡng bức mình đây, vậy cũng không ổn. Nàng suy nghĩ vội mở miệng: “Châu tỷ, muội suốt chút nữa rồi xuống, An ca ca kéo muội lại thôi, cũng không có chuyện gì. Đứng rồi, tỷ có lời gì muốn nói với muội sao?”

Trần Châu cũng thấy mình có chút lỗ mãng, giãy dụa thoát khỏi ngực Tường Hoa Khoan, vẫy vẫy tay nói với Hạ Viên: “Cũng không có chuyện gì đáng kể, sáng mai ta lại đến nói với muội.” Nói xong ngược lại kéo Tường Hoa Khoan bước đi.

Trở về phòng cùng Tường Hoa Khoan, Trần Châu ngồi ở mép giường, bỗng cực kỳ uể oải.

Tường Hoa Khoan thấy Trần Châu không cười cười nói năng vui vẻ giống như ngày xưa, gãi gãi đầu nói: “Nếu muội sợ ngủ chung với ta, ta tự đi ngủ thư phòng cũng được.”

“Nhưng mà, muội chưa quen cuộc sống nơi đây, ngủ một mình cũng sợ hãi lắm” Trần Châu vừa khóc nức nở vừa nói: “Nghe hi nương nói, giường này trong vòng bốn tháng không thể để nha đầu đi lên ngủ, muội cũng không thể kêu Tiểu Hà đi vào ngủ cùng được.”

“Nếu không, ta ngủ dưới đất, muội ngủ trên giường nhé!” Tường Hoa Khoan thấy Trần Châu điềm đạm đáng yêu, bỗng mềm lòng, hai tay khoanh trước ngực nói: “Dù sao trời lại nóng, ngủ dưới đất mát mẻ hơn.”

“Sao huynh không nói sớm!” Trần Châu hết khóc mỉm cười, oán trách Tường Hoa Khoan: “Huynh sớm nói muốn ngủ dưới đất, muội cũng không cần mò mẫm đi tìm Viên nhi.”

“Đều là ta sai!” Tường Hoa Khoan quyết định nhân nhượng, đỡ lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vội đi tới tủ treo quần áo tìm sàng đan trái xuống đất gần bên giường ngủ, lại tìm một cái gối đầu để xuống, hai tay chống xuống gối rồi nằm xuống, cười nói: “Được rồi, ta ngủ đây!” Nói xong thấy Trần Châu co thân mình lui vào trong giường lớn, cười một cái liền chợp mắt.

Tối hôm qua trên người Trần Châu nổi lên mẩn đỏ, một đêm không ngủ ngon, lúc này sớm đã buồn ngủ lắm rồi, không tới một lúc đã ngủ say. Nằm mơ nhìn thấy một đám người mang mình vào trong kiệu hoa, bỗng hét lên: “Chờ ta làm chuyện xong xuôi rồi lên kiệu hoa!” Nói xong đẩy mọi người ra, giãy dụa nhảy xuống kiệu hoa. Cú nhảy này, lại vấp ngã vào chú rết, không khỏi sợ hãi hét âm lên, chỉ cảm thấy mình thực vấp phải một người, chột cũng tỉnh trở lại.

Tường Hoa Khoan đang an ổn ngủ được một lúc, chợt bị âm thanh nằm mộng của Trần Châu đánh thức, đang do dự có cần phải lên tiếng đánh thức nàng hay không, không nghĩ nàng lăn qua một cái, rồi thẳng từ trên giường xuống, không khỏi hoảng sợ, vội vươn tay đón đỡ, đánh vào mặt Trần Châu: “Mau tỉnh lại!”

“A!” Trần Châu vừa mở mắt chạm vào ánh mắt Tường Hoa Khoan, phát giác mình đang nằm trên người hắn, hoảng sợ vội la lên: “Muội không cố ý ngã vào huynh!”

Nếu để nàng như thế, dường như muốn đánh thức toàn bộ người trong phủ rồi! Tường Hoa Khoan âm thầm đổ mồ hôi, xoa người một cái, đặt Trần Châu ở dưới thân, mới phủ lên, ngăn Trần Châu nói, được rồi, toàn bộ đã yên tĩnh.

Lại nói đến Tường Hoa An nhìn thấy Trần Châu kéo Tường Hoa Khoan đi rồi, cười cười liếc nhìn Hạ Viên nói: “Ta còn tưởng muội sẽ đuổi ta đi, để Châu nhi ngủ chung giường cùng muội đây! Thì ra muội vẫn thích ngủ chung giường với ta.” Tường Hoa An nói xong, thấy khuôn mặt Hạ Viên lại đỏ hồng lên, trong lòng vui sướng, khóe miệng nhếch lên, tự động nằm xuống.

“Ai thích ngủ với huynh...”, Hạ Viên thuận miệng đáp lại một câu, bỗng giật mình, vội ngừng nói, cũng nằm xuống. Có điều không nhịn được hơi nghiêng đầu lên nhìn Tường Hoa An, không nghĩ tới đôi mắt sáng quắc của Tường Hoa An cũng đang nhìn nàng chăm chú, lòng bỗng run lên, vội nói: “Nhìn cái gì vậy?”

“Nhìn tiểu tân nương của ta!” Tường Hoa An thấy vẻ mặt Hạ Viên bối rối, không khỏi cười ha ha, trở mình mặt hướng ra ngoài, cười nói: “Được rồi, ngủ đi!”

Trải qua chuyện tối hôm qua, Hạ Viên đã trấn định hơn rất nhiều, lúc này cũng nhắm mắt lại, buồn ngủ kéo tới, rất nhanh cũng ngủ mất.

Ngày hôm sau, Hạ Viên bị Hạnh Nhân đánh thức. Hạnh Nhân vội la lên: “Cô nương mau dậy đi, hôm nay phải về nhà đây, đừng ngủ nữa.”

Hạ Viên vội mở mắt thấy sắc trời cũng không còn sớm, vội đứng lên, vì không thấy Tường Hoa An, nên hỏi một câu: “An ca ca đâu?”

“Thiếu tướng quân đã dậy từ sớm, đi đến phòng luyện võ múa một hồi kiếm, vừa mới đi vào nhìn cô nương, thấy cô nương ngủ say, còn phân phó ta không cần đánh thức cô nương đâu đấy!” Hạnh Nhân cười vắt khăn tay đưa cho Hạ Viên lau mặt, lại nói: “Vừa rồi Châu cô nương đang sầu não, thấy cô nương chưa tỉnh dậy, nên đi rồi!”

“Tỷ ấy dậy sớm thật!” Hạ Viên ngáp một cái, rửa mặt xong nói: “Đúng rồi, sau này người phải gọi Châu tỷ là Nhị thiếu phu nhân đó.”

Hạnh Nhân che miệng cười nói: “Còn phải đòi giọng gọi cô nương là Thiếu phu nhân nữa, có điều nhất thời không sửa được.”

“Không nên kêu ta là Thiếu phu nhân, cứ gọi cô nương là được, vừa nghe người ta gọi ta là Đại thiếu phu nhân hoặc là Thiếu phu nhân, cả người ta liền nổi da gà.” Hạ Viên nhận nước súc miệng, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Trần Châu vọt vào, mặt không được tự nhiên, đặt mông ngồi bên cạnh mình, không khỏi cười nói: “Mới sáng sớm, đây là làm sao vậy?”

Trần Châu thấy Hạ Viên hỏi, ủy khuất không thôi, đợi Hạnh Nhân bưng nước đi, phũ qua tai Hạ Viên nói nhỏ mấy câu.

“Ha ha...” Hạ Viên nghe nụ hôn đầu tiên của Trần Châu cứ thế mất đi, bỗng vui vẻ.

“Muội còn cười, còn cười! Ta cảm thấy ta không còn mặt mũi gặp người, buổi sáng vụng trộm chạy ra ngoài, đến bây giờ còn không dám trở về phòng. Chi sợ gặp hân.” Vốn Trần Châu đang bực tức, lúc này thả tay xuống, thấy bốn bề vắng lặng, thờ dài nhẹ nhõm, cực kỳ buồn rầu nói: “Nếu có đứa bé thì phải làm sao đây? Lúc trước ta nghe lên nương ta kể, có đứa trẻ quá sớm, đứa trẻ nuôi không tốt, sẽ rất phiền toái.”

Hôn cái miệng thôi làm sao có đứa nhỏ chứ? Ôi, Châu tỷ mới mười hai tuổi, chắc là cái gì cũng không biết, chuyện này nếu làm không tốt sẽ thành bóng ma đây, phổ cập khoa học một chút mới được. Hạ Viên sùng sốt một lát, cố gắng nhịn cười, làm cái mặt nghiêm túc. Ừm, phải phổ cập từ đâu mới tốt đây? Đây mới khó!

“Châu tỷ, tỷ nói, người lớn làm sao sinh con ra vậy?”

Trần Châu thấy Hạ Viên cười, bỗng lại nghiêm trang hỏi ra vấn đề này, giật mình ngăn người nói: “Trước đây ta có hỏi qua nương ta, nàng nói là người sinh ra từ rốn.”

“Ha ha...” Quả nhiên không biết gì cả, Hạ Viên nhịn không được cười lên rồi, bị Trần Châu hung hăng nheo một cái, thế này mới dừng cười lại, phũ qua tai nói: “Lúc trước muội lên nghe người ta nói, sau khi thành thân, thân thể hai người phải khóa thân nằm cùng nhau mới có đứa nhỏ, riêng việc hôn cái miệng thì không có đứa nhỏ.”

Trần Châu đỏ mặt nghe cực kỳ nghiêm túc, nhỏ giọng hỏi: “Thật? Vậy ta an tâm” Nói xong lại hồ nghi liếc mắt nhìn Hạ Viên, “Muội nghe lên từ đâu vậy? Sao ta lại không biết?”

“Nếu tỷ không tin, đợi về phủ, âm thầm hỏi nương tỷ đi.” Hạ Viên nhìn đỏ mặt, kềm nén không cười ra tiếng, chuyển đầu nói: “Muốn tin hay không!”

Lúc này Trần Châu đã tin rồi, lắm bả “Ta nói, sao có đứa nhỏ dễ dàng như vậy chứ. Tội hôm qua còn âm thầm suy nghĩ, nếu vậy thì, con mèo con con chó con chơi đùa với nhau, thường hay miệng chạm miệng, sao không thấy chúng nó vừa chạm vào nhau liền sinh ra con chó mèo con ra chứ.”

Hạ Viên lại không nhịn được cười, âm thầm nói vài câu với Trần Châu, nhìn thấy nha đầu Tuệ Hương bên người Thượng Tiệp đi vào nói: “Thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân, phu nhân mời hai ngài đến sảnh trước dùng cơm, đợi đến phòng Từ đường dâng hương cho tổ tông, sau đó sẽ chờ cữu gia Trần phủ và Hạ phủ đến đây đón Thiếu tướng quân Thiếu phu nhân và Nhị thiếu gia Nhị thiếu phu nhân lại mặt.”

Hai người nghe Tuệ Hương nói vậy, vội chỉnh quần áo đi ra ngoài, đợi dùng cơm xong, đến Từ đường thấp nể, vào phủ, quả nhiên thấy Hạ Từ và đại ca Trần Châu đến đây rồi, đứng là tới đón các nàng về lại mặt.

Hạ Từ y theo lễ nghi bưng hộp đựng thức ăn mạ vàng giao cho Tướng lão phu nhân, ngẩng đầu thấy Hạ Viên đã vào, gọi một tiếng muội muội, đi tới kéo nhìn chăm chú, lặng lẽ nói: “Mới ba ngày không gặp, sao cảm thấy muội gầy quá vậy? Phụ nhân và mẫu thân bọn họ mỗi ngày đều lắm bả, chỉ sợ muội chưa quen. Chịu đựng ba ngày nay, rốt cuộc cũng có thể trở về nhà. Đợi nói một tiếng với Tướng quân phu nhân, muốn giữ muội ở lại phủ lâu thêm vài ngày rồi đưa trở về.”

Hạ Viên đồng ý cái rụp, quay đầu nghe thấy Tướng lão phu nhân nói: “Thức ăn trong hộp cơm này cũng là đưa cho tân nhân (người mới) ăn, các người lại đây ăn thêm một chút rồi đi.”

Đôi tân nhân tất nhiên là ăn một chút tượng trưng, Hạ Viên nói vài lời hỏi nãy Hạ Từ nói cho Thượng Tiệp nghe. Thượng Tiệp cười nói: “Các con còn nhỏ, tất nhiên không thể xa mẫu thân được, lại là lại mặt, tự nhiên phải ở mấy ngày rồi về. Hoa An và Hoa Khoan đưa các con về nhà, đợi qua mấy ngày nữa, lại cho chúng nó đến đón các con về là được, cứ yên tâm đi!”

Hạ Từ và đại ca Trần Châu nghe vậy, vội tới tạ ơn Thượng Tiệp.

Đội Thượng Tiệp chuẩn bị tốt đồ vật lại mặt, Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan mới tự mang Hạ Viên và Trần Châu, cùng cữu cữu nhà mình lên đường lại mặt.

Hạ Dạ và Hạ Cẩn vừa thấy cỗ kiệu dừng lại, tay Hạ Viên vừa vén màn kiệu nhô đầu ra, sớm đã vội chạy tới gọi: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ!”

“Dạ nhi, Cẩn nhi!” Hạ Viên xuống kiệu, dang rộng hai tay ôm hai đệ đệ vào trong ngực không muốn buông ra.

Quý Thư cũng đã tới, đưa tay lên kéo ba tỷ đệ các nàng ra, thật lâu vẫn kéo ra không được, cười nói: “Viên nhi, lão thái thái và phu nhân đều nhắc con hoài đấy, nhanh vào phủ đi gặp đi, đừng để sinh chuyện.”

Lúc này Hạ Viên mới buông Hạ Dạ và Hạ Cần ra, cùng Quý Thư đi vào cửa.

Tướng Hoa An và Hạ Viên bái kiến hết các trưởng bối Hạ phủ, Hạ lão thái thái cực kỳ vừa lòng Tướng Hoa An, cười nói: “Viên nhi còn nhỏ, nếu có cái gì không đúng, vẫn mong các người tha thứ nhiều.”

“Viên nhi tuy nhỏ, mọi việc cũng không hề thất lễ, nương con và tổ mẫu đều khen đấy ạ.” Tướng Hoa An cười lên, khen Hạ Viên một câu.

Mọi người thấy Hạ Viên còn đáng về trẻ con, đứng còn chưa cao tới ngực Tướng Hoa An, vốn sợ Tướng Hoa An sẽ ghét bỏ Hạ Viên, lúc này thấy ánh mắt hân nhin Hạ Viên cực kỳ thương tiếc, đều âm thầm yên lòng.

Trong lúc nhất thời mọi người lại thảo luận một chuyện hôm nay mới nghe được, Hạ lão thái thái nói: “Chu Khuông Chính và Đường Chí Lễ vì muốn cầu được công chúa, trước đó lại chạy tới Hạ phủ chúng ta cầu thân, náo loạn làm lòng người hoang mang rối loạn, cuối cùng giả vờ như bị mất mặt chạy vào cung, ép Hoàng thượng và Hoàng hậu bắt buộc dĩ hứa công chúa cho bọn họ, thật quá đáng mà. Tuy Chu Khuông Chính là một người giáo hoạt, Thượng Thư đại nhân chúng ta cũng không phải đơn giản, sáng nay đã đưa ra ý kiến nếu Nam Bắc muốn thông hôn, ngoại trừ công chúa chúng ta gả cho Bắc Thành, thì tự nhiên công chúa Bắc Thành bọn họ cũng phải gả đến Nam Xương, thế này mới là lưỡng vinh hảo chi ý (vẹn cả đôi bên)”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: HẮN ĐANG THỎ LỘ SAO

Mọi người nói chuyện, Quý Thư lại âm thầm đánh giá Tướng Hoa An, thấy hân nhin Hạ Viên chăm chú khoe miệng mỉm cười, Hạ Viên chớp chớp mắt, đáng về ngọt ngào, gánh nặng trong lòng ba ngày nay mới buông xuống.

Vì Hạ Viên gả gấp, đám người Lý Thiện cũng không kịp chuẩn bị lễ vật đưa tới cho nàng, lúc này thấy nàng lại mặt, cũng nhân cơ hội bảo người lấy lễ vật ra, tặng trước mặt mọi người. Những người phòng khác cũng đều mang lễ vật đến tặng. Quý Thư sớm có chuẩn bị, bảo người mang ra hòm xiềng châm tuyến xưa kia Hạ Viên đã làm, mở ra thì thấy là các loại túi hương, các loại phấn...cũng có chút tinh xảo. Hạ Viên lấy những túi hương của mình, đáp lễ từng người.

Hạ phu nhân thừa dịp người không để ý, ngoắc gọi Quý Thư, nói nhỏ: “Viên nhi tuổi tác quá nhỏ, còn phải chờ vài năm nữa mới có thể viên phòng, Hoa An đang tuổi lớn, chỉ sợ không đợi được tới lúc đó. Con có tính toán gì chưa? Để hân nhin người khác, không bằng chọn một hai nha đầu thành thực trong phủ đưa qua cho hân, về sau cũng có thể trở thành cánh tay đắc lực cho Viên nhi.”

Quý Thư cũng đang phát rầu vì chuyện này, nhưng nếu nói là vì phòng ngừa Tướng Hoa An nạp người khác, trước cứ đưa nha đầu đi qua, thật là làm không được. Có điều hiện giờ thấy Tướng Hoa An phương hoa chính mậ (đang độ tuổi trẻ), một cái nam tử tinh tráng (tráng kiện khỏe mạnh), muốn hân kết hôn lại ráng nhin, hiện giờ quả là không thể nào nói nổi. Huống chi Hạ Viên còn nhỏ, có mấy lời thật không thể nói với nàng, chuyện này làm sao cho tốt đây?

Hạ phu nhân thấy sắc mặt Quý Thư khó xử, thở dài nói: “Con một mạch sinh ba nhi tử một nữ nhi, cùng với Viên nhi lại rất ân ái, trong phòng không có người, cũng không có ai dám nói gì. Có điều Viên nhi lại không giống con, lúc này nếu không lo trước, có biến lại hối hận. Con nghĩ kỹ xem, nếu để Tướng Hoa An tùy ý an trí người trong phòng, nhất định sẽ đưa tới nha đầu tinh ngoan (tinh ranh ngoan độc) lạnh lợi, đến lúc đó lại muốn sinh ra một đứa nam nữ gì đó, chỉ sợ Viên nhi bị ép đến cùng đấy. Chẳng bằng để chúng ta tặng người cho Hoa An, cũng biểu lộ chúng ta rộng lượng. Hơn nữa do chúng ta đưa, có trở mặt, cũng không trở mặt khỏi bàn tay chúng ta.”

Sau một lúc Quý Thư mới nói: “Để tới nay con tự hỏi xem ý tứ Viên nhi một chút rồi lại bàn tiếp.” Nào có chuyện mới thành thân ba ngày, nhà mẹ đẻ chính mình lại vội vàng đưa người nhét vào phòng nữ tể (con rể) chứ?

Đến tối, Quý Thư vào phòng Hạ Viên, kéo nàng nhìn kỹ, lại cố ý hỏi thái độ Tướng Hoa An đối với nàng ra sao.

Hạ Viên thấy thần sắc Quý Thư có chút lo lắng, nên hỏi: “Nương, thật ra có chuyện gì?”

“Tổ mẫu con sợ tuổi tác con còn nhỏ, sẽ không hầu hạ được Hoa An,” Đang nói bỗng dừng lại, kéo Hạ Viên vào trong ngực, thở dài một cái nói: “Không biết Hoa An có đợi đến lúc con lớn lên không?”

Hạ Viên nghe được lời này cũng đã hiểu được ít nhiều, nhỏ giọng hỏi: “Không lẽ tổ mẫu lo lắng Hoa An muốn đưa người vào phòng hân?”

“Tổ mẫu con nói muốn chọn hai nha đầu đưa cho Hoa An.” Quý Thư thấy Hạ Viên tuy nhỏ, trên việc này lại không hồ đồ, cũng nói ra lời thật, trầm ngâm nói: “Chuyện này phải xem thái độ Tướng Hoa An. Nếu Hoa An chỉ một lòng ở võ học, lại chỉ đối một lòng với con, tự nhiên bớt việc. Nếu như Hoa An không kết hôn, hoặc giống như đám người phụ thân nó chỉ nghĩ đến chuyện võ học, thành thân với nam nhân thế này, còn có thể không nổi lên

tâm tư, đã ít lại càng ít.”

Hạ Viên ở Hạ phủ bảy ngày mới về phủ Tướng quân, khi trở về trong lòng có hơi nặng nề. Đầu tiên là Hoàng hậu muốn đưa hai mỹ nhân cho Tướng Hoa An, lúc này lại là tổ mẫu đưa hai nha đầu cho Tướng Hoa An làm thông phòng. Lão nương và mình nói chuyện nửa ngày, cũng không nghĩ ra biện pháp hay nào.

“Làm sao vậy? Trở về phủ nửa ngày ngay cả cái mặt tươi cười cũng không có.” Tướng Hoa An tắm rửa xong đi ra, thấy Hạ Viên ngồi trên giường không nhúc nhích, bày ra bộ dáng người lớn đang trầm tư, cảm thấy buồn cười, đi tới gần nói: “Nếu như không bỏ được mọi người nhà nàng, mấy ngày nữa trở về ở cũng được.”

“Tổ mẫu muội sợ muội tuổi nhỏ không hầu hạ được huynh, mấy ngày nữa muốn tới thương lượng cùng phu nhân, muốn đưa hai nha đầu tới cho huynh đó.” Hạ Viên cũng lười dài dòng, trực tiếp nói ra, hừ một cái nói: “Ta đây chúc mừng An ca ca trước nha!”

Thì ra là vì cái này! Tướng Hoa An nhìn Hạ Viên, khó được khi nghiêm mặt nói: “Nam nhân trong phủ Tướng quân bọn ta không nạp thiếp, cũng không an bài người trong phòng. Huynh đã cưới muội, thì sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với muội.”

“Huynh...” Hạ Viên ngẩng đầu lên, giật mình nhìn Tướng Hoa An. Đây là hán đang thổ lộ với mình sao?

“Nha đầu ngọc, lo lắng này nọ làm gì?” Tướng Hoa An đi tới ngồi bên cạnh Hạ Viên, vươn tay sờ đầu nàng, cười nói: “Sớm đi nghỉ ngơi đi!”

Hán thổ lộ, sau khi ta cảm động rồi, lúc này nên làm cái gì nữa? Kiep trước một chút kinh nghiệm luyện ái Hạ Viên cũng không có, lúc này moi ruột móc gan, xuất hiện đầy rẫy trong đầu, tất cả đều là tình huống trong phim truyền hình. Với loại tình huống này, nữ chính trong phim truyền hình sẽ ngã vào vai trong lòng nam chính, hoặc là nhìn nhau thâm tình, hoặc là ôm chặt lấy hân, nghẹn ngào nói “An ca ca, huynh thật tốt” linh tinh.

Hạ Viên quyết định bằng bất cứ giá nào, dù sao cũng đã thành thân, cũng không cần quá bảo thủ. Nghĩ vậy, một bên xê dịch cái mông nhỏ, cầm đầu ngã vào trong lòng Tướng Hoa An, hai tay vòng qua eo hân, kéo dài giọng, giọng điệu ngọt ngào nói: “An ca ca, muội rất cảm động!”

Tướng Hoa An bị Hạ Viên ôm một cái, thân mình đang cứng đờ, vừa nghe tình ái dạt dào thế này, không biết học được giọng điệu ở đâu, không lý do bỗng nổi lên gai ốc, “Ặc” một cái nói: “Nói cảm động, làm thêm một cái túi thơm cho ta đi.”

“Làm mấy cái cũng được!” Hạ Viên cọ cọ trong lòng Tướng Hoa An, hi hi, người luyện võ cơ ngực thực rắn chắc, ngã vào cũng có thể đàn hồi.

“Đừng làm loạn!” Tướng Hoa An bắt được Hạ Viên không cho nàng lộn xộn, đỡ nàng ngồi ổn, cười nói: “Đêm nay muội ngủ một mình nhé, ta đi ngủ thư phòng đây.”

Vốn Hạ Viên tính đợi Trần Châu về, sau đó kéo nàng cùng ngủ chung. Có điều hôm nay Trần phủ truyền lời đến, nói mấy ngày trước Trần Châu bị sốt, hơi không khỏe, phải sáng mai mới trở về. Hiện nay chiếu theo quy củ, Tướng Hoa An phải phân phòng ngủ với mình. Có điều không biết làm sao, đêm nay lại cứ không bỏ được hân, lúc này ý vào dừng khí vừa rồi, giữ chặt Tướng Hoa An nói: “An ca ca, muội không dám ngủ một mình!”

“Nha đầu đều ngủ ngoài phòng bên đấy, sợ cái gì?” Tướng Hoa An bị tay mềm yếu nhỏ bé Hạ Viên lôi kéo, cũng không đành lòng gỡ ra, thấp giọng nói: “Có chuyện gì, hô lên một tiếng, các nàng sẽ vào ngay.”

Hạ Viên bắt đắc dĩ đành phải nói tay, lại cảm thấy tức ngực không thoải mái, một lúc lại thấy bụng trướng trướng, cúi đầu xoa bụng, giọng điệu thều thào nói: “An ca ca đi thông thả!”

Tướng Hoa An nghe giọng nói Hạ Viên bỗng không thích hợp, nâng cằm nàng lên nhìn, cau mày nói: “Vừa rồi còn tốt lắm mà, sao sắc mặt lúc này lại trở nên khó coi như vậy?”

“Bụng muội không thoải mái!” Hạ Viên cảm thấy toàn thân bỗng khó chịu, rên lên một tiếng nói: “Không biết có phải tối nay ăn trúng cái gì rồi không?”

“Người đâu, mau kêu người đi mời đại phu!” Tướng Hoa An đã sớm giương giọng gọi người đi vào, phản phó nói: “Thiếu phu nhân đau bụng, các người kêu Phúc bá nhanh xuất phủ mời đại phu đến đây.”

Hai bà tử vội ứng lời, sớm đã vội chạy ra ngoài. Khi Hạnh Nhân đi vào, thấy mặt Hạ Viên trở nên vàng vọt, cũng bị dọa không nhẹ, nhanh đi tới xoa bụng giúp nàng, lại đi rót nước ấm cho nàng uống, nhất thời rồi ren không thôi.

Thượng Tiệp cũng nghe được tin, vội vàng đi tới, âm thanh sang sáng hỏi: “Vừa rồi còn tốt mà, sao đột nhiên lại đau bụng rồi hả?” Made by

“Chắc nàng còn nhỏ, hệ tiêu hóa yếu, tối nay ăn cái gì đó tạp chút, thế này mới đau bụng.” Tướng Hoa An thấy Hạ Viên đau lăn qua lăn lại trên giường, cũng bối rối, cầm chân quần lên trên người Hạ Viên, ôm lấy nói: “Sợ là chờ không kịp đại phu đến đây, ta bế nàng đi tới tìm đại phu!”

Lúc này Hạ Viên đau cắn chặt môi, cảm giác bụng dưới có một trận khác thường, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện. Mấy ngày trước khi ở Hạ phủ, tổ mẫu và lão nương đưa cho mình uống rất nhiều thang thuốc dậy thì này nọ, không lẽ đó là... Ôi, còn tưởng sẽ không sớm như vậy, nhanh nhất cũng phải sang năm mới đến, không nghĩ lúc này đã...

“An ca ca, huynh thả muội xuống đi!” Hạ Viên giãy dụa muốn xuống đất, lại gặp quân sự bà tử đi vào nói: “Đại phu đến rồi, là nên mời vào phòng hay là?”

“Lúc này đã là lúc nào rồi, đương nhiên là mời vào phòng!” Thượng Tiệp vội nói với Tường Hoa An: “Mau buông Viên nhi ra, để đại phu vào bắt mạch.”

Đội Tường Hoa An đặt mình về trên giường, Hạ Viên cảm thấy bụng dưới nóng lên, cơ bản đã xác định sự việc rồi, nhìn thấy trong phòng đều đầy người, lại không có cách nói nào khác, đành giương mắt nhìn Thượng Tiệp nói: “Con...”

Thượng Tiệp nhìn thần sắc Hạ Viên, cũng có chút hiểu ra, vẫy tay kêu nha đầu bà tử đi xuống, để sát người vào Hạ Viên nhỏ giọng hỏi: “Viên nhi, con thấy thế nào? Đừng nói là thân mình có nhé?”

Hạ Viên bị đau đến co cả hai chân, khẽ gật đầu.

“Để đại phu đi vào xem mạch một chút, khai mấy thang được bồi bổ là xong?” Thượng Tiệp thấy Hạ Viên đã có kinh nguyệt, mặt mày lại lộ ra vẻ vui mừng. Thân mình có, vậy đã là đại cô nương chân chính rồi. Qua một hai năm nữa, vóc người cao lên, dáng người cũng nảy nở, chính là việc vui. Nàng ở đây nói xong, thấy đại phu đã sớm vào tới, cũng không so đo nhiều, vội để đại phu đến bên giường bắt mạch.

Sau khi đại phu chẩn xong, cười nói: “Tuy hơi có chút chứng khí hư huyết yếu, nhưng cũng không sao. Nhớ kỹ không được ăn đồ ăn sống nguội lạnh, không được uống đồ mát, uống chút nước đường đỏ là được. Ta khai vài thang thuốc, nếu thực quá đau, trước khi ngủ nhớ uống vào.”

Đội tiến bước đại phu, Tường Hoa An vẫn còn có chút không hiểu, hỏi Thượng Tiệp: “Viên nhi bị bệnh gì, sao đại phu lại nói năng hàm hồ không rõ ràng gì cả?”

“Viên nhi trưởng thành rồi!” Thượng Tiệp cười nói: “Con cũng đừng tới thư phòng ngủ nữa, đêm nay ở cùng nàng. Nếu nàng lại đau, giúp nàng xoa xoa là được.” Nói xong lại gọi một bà tử vào, nói nhỏ dặn bảo vài câu, đội bà tử chuẩn bị này nọ thỏa đáng, vội đỡ Hạ Viên đứng dậy, dìu vào sau bình phong, mở cửa hông ra vào tịnh phòng (phòng vệ sinh), giúp đỡ lo liệu một chút, rồi thay xiêm y khác, thế này mới ra ngoài.

Lại có bà tử chiếu theo Thượng Tiệp phân phó khuấy một ly nước đường đỏ mang vào, Hạ Viên nhân dịp còn nóng uống vào, xuất mồ hôi, thế này mới cảm thấy tốt chút.

Thượng Tiệp thấy sắc mặt Hạ Viên tốt lên, sờ sờ đầu nàng nói: “Nghỉ ngơi tốt đi, nếu có chuyện gì, cứ kêu người tới nói với ta.” Nói xong lại dặn bảo Tường Hoa An vài câu, thế này mới đi.

“Còn đau không?” Tường Hoa An tiến Thượng Tiệp xong, đóng kỹ cửa, quay người lại thấy Hạ Viên chui vào trong giường, vội đi qua nhìn nàng, sờ sờ tay nàng, cảm thấy có chút lạnh, cầm lấy chà chà, chà cho nóng lên, rồi hỏi: “Đỡ chưa?”

“Tốt hơn nhiều!” Hạ Viên đáp chắn, trên lưng lại đổ mồ hôi, nhưng tay chân ngược lại lại lạnh như băng, bàn tay nhỏ bé lúc này lại được bàn tay to ấm áp Tường Hoa An nắm, cảm giác tốt hơn rất nhiều, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn An ca ca!”

Vừa rồi Tường Hoa An nghe Thượng Tiệp nói, lại nhìn thấy dáng vẻ thế này của Hạ Viên, cũng đã hiểu được một nửa, thương tiếc sờ sờ đầu nàng, nằm xuống bên cạnh nàng, thấy nàng rút một bàn tay đi ấn bụng, do dự một chút cũng vươn tay xoa xoa giúp nàng.

Bụng Hạ Viên vẫn còn đau âm ỉ, bị Tường Hoa An xoa xoa như vậy, trong lòng bỗng ấm áp, không khỏi cảm tay Tường Hoa An đặt lên trên má, nhẹ nhàng cọ cọ, giọng nói nghẹn ngào: “An ca ca, huynh đối muội thật tốt!”

“Nha đầu ngọc, muội là nương con ta, đối tốt với muội là đương nhiên.” Bàn tay to Tường Hoa An khẽ vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Viên, thấy nàng giống như con mèo nhỏ cọ cọ trong lòng mình, dứt khoát đưa cánh tay phải đi qua để nàng gối đầu lên, tay trái vòng qua eo nhỏ nàng, ôm vào trong ngực giống như ôm đứa trẻ con, cúi đầu nói: “Ngủ đi, sáng mai sẽ không đau nữa!”

“Ừm!” Hạ Viên vui đầu vào trước ngực Tường Hoa An, tim đập có chút nhanh hơn, bụng tựa hồ lại bớt đau chút, trên người cũng không còn lạnh nữa, chỉ chốc lát đã buồn ngủ.

Ngày hôm sau Trần châu trở về, nghe Hạ Viên không khỏe, vội vàng vào phòng gặp nàng, đợi nghe được là có kinh nguyệt, thở ra một hơi nói: “Hôm nay ta đã tới lần đầu rồi, suy đoán muội phải sang năm mới đến, nên không nói chuyện này cùng muội. Nếu là sớm nói, cũng sẽ không kinh động quá trời người, nhưng cũng đừng gây ra chuyện chê cười.” Nói xong lại không hiểu, thờ dãi: “Êm đẹp, sẽ để chúng ta một tháng có máu một lần, cũng không biết là vì sao?”

Hạ Viên vừa nghe, “Phì” nở nụ cười, véo Trần Châu nói: “Đừng nói chuyện này nữa. Tỷ nói nghe một chút, đã về Trần phủ nhiều ngày, liệu có chuyện lý thú gì không?”

“Nương ta bắt ta ở trong phòng, vội vàng nói rất nhiều đạo lý làm vợ, còn nói rất nhiều quy củ, chuyện thú vị ta cũng chưa từng được nghe đây.” Trần Châu rót một chén nước cho Hạ Viên uống, rồi đi tới ngồi bên cạnh nàng, nâng đầu nói: “Vi nương ta bắt ta rất chặt, ta thừa dịp mọi người ngủ trưa chạy tới trong vườn dạo chơi, nhưng gặp trời nóng, phải uống 3 thang được mới tốt lên. Tuy đầu bị choáng váng hoa mắt, còn bị nương ta buộc làm 2 cái áo trong đây.”

“Áo trong lúc nào làm chẳng được, lại muốn tỷ lúc ốm còn làm sao?”

“Làm cho Khoan ca ca.” Trần Châu tròn mắt trông mắt nói: “Vì lúc trước ta chưa làm qua trang phục nam, nương ta sợ ta không làm được, còn tự đích thân chỉ dạy. Còn nói thêm khi thành thân rồi, áo trong của nam nhân mình không thể mượn tay người khác làm, tự mình phải làm cho hần mặc.”

Hai người đang to nhỏ, nhìn thấy Tuệ Hương đến đây, nói là phu nhân mấy phủ tới, Thượng Tiệp bảo các nàng ra ngoài gặp khách.

“Là ai tới?” Trần Châu hỏi Tuệ Hương một câu, cười nói: “Nếu không quan trọng lắm, chốc lát nữa rồi gặp.”

“Là Trần Nam phu nhân, Thượng Thư phu nhân, Thị Lang phu nhân đã tới!” Tuệ Hương cười tủm tỉm nói: “Trần Nam phu nhân dẫn theo Thẩm cô nương tới, nói muốn gặp thiếu phu nhân cùng Nhị thiếu phu nhân đây!”

“Ồi, Thẩm tỷ tỷ đến đây!” Trần Châu và Hạ Viên nghe xong, đều mừng rỡ nói: “May mà nàng không quên chúng ta.” Nói xong cũng vội vàng trang điểm thay xiêm y, cùng Tuệ Hương đi ra ngoài.

Kiều Thẩm thấy Trần Châu và Hạ Viên đi ra, mọi người chào nhau, rồi xã giao cùng mấy vị phu nhân một lúc, thế này các nàng mới cùng nhau đến tiểu thiên sảnh, cười nhéo cái này, lại nhéo cái kia, đậm chân nói: “Ngày đó từ Bắc Thành trở về, tối buổi tối chọt nghe hai người các muội đều gả vào phủ Tướng quân, làm ta sợ hết hồn, còn tưởng là đồn nhảm. Không nghĩ tới lại là thật.” Nói xong bảo nha đầu đi vào, cầm hai bức tranh thêu chia ra đưa Hạ Viên và Trần Châu, cười nói: “Đây là chút ý tứ nho nhỏ của ta, mặc dù không tinh xảo lắm, nhưng có dụng tâm, các muội nhận lấy. Vốn muốn đưa trăm cái cho các muội, nhưng suy nghĩ lại, chỉ sợ trăm cái các muội cũng không hiếm lạ, vẫn là đưa tranh thêu tốt hơn.”

Hạ Viên và Trần Châu vội cảm ơn, nhận lấy tranh thêu bảo nha đầu vào mang cất kỹ. Lại hỏi tình huống của các tú nữ khác.

“Duyệt tỷ tỷ đã định thân rồi, sang năm sẽ qua cửa đấy!” Kiều Thẩm nói một chút tình huống vài vị tú nữ, rồi nhắc tới Sứ Duyệt, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Nỗi lòng kiêu thẩm

Trong lòng Trần Nam phu nhân có việc, miệng không tự chủ được cười nói: “Hoa An và Hoa Khoan đã thành thân rồi, bây giờ cũng sẽ đến phiên Tướng Hoa Hồng, Hoa Hồng cũng đã mười bảy rồi chứ?”

Vì năm trước Tướng Hoa Hồng theo Thái tử đi săn bắn, rất được Thái tử thưởng thức, Trần Nam phu nhân đoán rằng tương lai hán cũng sẽ là Tiền điện thị vệ, mặc dù không phải là Đại nhi tử, tiền đồ cũng rất sáng lạn. Và lại nam nhi phủ Tướng quân một khi kết hôn, đối nữ nhân mình rất dễ bụng, nếu nữ nhi có thể gả cho hán, ngày qua sẽ rất vui vẻ.

Thượng Tiệp nghe Trần Nam phu nhân hỏi, hơi sáng tỏ, cười nói: “Ngoại trừ Hoa Cái, mấy đứa nhi tử khác đều đến tuổi làm mai hết. Nếu phu nhân có biết cô nương tốt nào, nhờ cho phủ Tướng quân ta biết, ta sẽ nhờ bà mai đến làm mai.”

Xưa nay Thị Lang phu nhân và Trần Nam phu nhân gần gũi, lúc này nghe được ý định của nàng, biết nàng muốn đánh ý dò xét ý tứ Thượng Tiệp, nên nói: “Cô nương tốt còn phải tìm sao? Thẩm cô nương không phải là một người tốt đó à?”

“Cô nương nhà mình, khoe khoang cũng không tốt!” Trần Nam phu nhân vừa nghe Thị Lang phu nhân nói vậy, quăng tới một cái ánh mắt cảm kích, quay đầu cười nói với Thượng Tiệp: “Sau này thấy cô nương tốt nào, nhất định đến phủ Tướng quân nói ngay.”

Đội tiền bước các vị phu nhân, Thượng Tiệp lặng lẽ nói với Tướng lão phu nhân: “Ngày ấy nghe Đường Chí Lễ muốn chọn một trong các vị tú nữ làm phi, Trần Nam phu nhân sợ chọn trúng Thẩm cô nương nhà nàng, nàng cũng tới vô giúp vui, nói Hoa Hồng chúng ta cũng đón Thẩm cô nương qua cửa luôn. Con bối rồi rồi đi hỏi Hoa Hồng một tiếng, Hoa Hồng nhủ mày nói Thẩm cô nương là ai vậy? Lúc này xem nào nhiệt gì nữa, ngại không đủ loạn sao? Nói xong nhắc chân bước đi. Con uất nghẹn, chỉ đành phải từ bỏ. Hôm nay thấy Trần Nam phu nhân dẫn theo Thẩm cô nương đến đây, thấy ý tứ vẫn còn chưa muốn từ bỏ đâu! Thẩm cô nương là khuê phòng mật hữu (bạn bè thân thiết) của Viên nhi và Châu nhi, từ nhỏ đã rất tốt, nếu có thể cũng đón qua cửa, chị em bạn dâu cũng thật hòa thuận. Để con nói, tất nhiên là nguyện ý. Có điều Hoa Hồng không muốn, cũng không còn cách nào.”

Ngày ấy chuyện Trần Nam phu nhân muốn Tướng Hoa Hồng cũng đón Kiều Thẩm vào phủ Tướng quân, thật ra Tướng lão phu nhân cũng đã nghe Hạ Từ Hân nói qua rồi, hôm nay cũng đề ý đến Kiều Thẩm, thấy nàng tự nhiên hào phóng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, khi cười lên rất ngọt ngào, cũng rất vừa lòng. Lúc này cười nói: “Lúc này chỉ sợ Hoa Hồng còn chưa phân biệt được Thẩm cô nương là ai nữa là, tự nhiên không muốn. Con nhìn Hoa An và Hoa Khoan xem, bất quá hộ tống Viên nhi và Châu nhi đến Bắc Thành, dọc theo đường đi có chút tiếp xúc, thế là đã coi trọng. Thẩm cô nương cũng chỉ mười ba tuổi, còn chưa cập kê, không xem như đại cô nương, cũng có thể không dấu vết an bài bọn họ gặp nhau một lần, để cho Hoa Hồng thấy rõ được đáng về của Thẩm cô nương, sau đó lại hỏi có nguyện ý không. Nếu còn không muốn, thì từ bỏ!”

Thượng Tiệp nghe thế gật đầu ngay, “Viên nhi tuy là Đại nàng dâu, có điều nàng chỉ mới mười một tuổi, chờ ôm tôn tử, còn phải chờ mấy năm nữa. Nếu có thể đón Thẩm cô nương qua phủ, không chừng có thể ẵm tôn nhi sớm hai năm đó!”

“Nếu đã nói như vậy, không bằng con đi lưu ý các phủ, có cô nương nào cập kê, nhanh chọn ngày đón qua cửa, nói không chừng sang năm đã có thể ôm tôn nhi đấy.” Tướng lão phu nhân trêu ghẹo Thượng Tiệp, cười nói: “Nếu không phải tính tình Hoa An bọn hán quá bướng bỉnh, sớm đã đón dâu rồi, thế nào còn chờ tới bây giờ? Nam nhân Tướng gia này, cứ có một cái tính nết, đã chứng mất thì sẽ không xem cũng không ngó ngang tới, đã coi trọng thì khẳng khái một mực, đối đãi toàn tâm toàn ý. May mà cô nương vào cửa Tướng gia, thân mình đều trắng kiện, cũng có thể sinh dưỡng, có nạp thiếp hay không cũng không cần thiết. Tốt nhất không nạp, giảm thiểu tương lai có dòng đích thứ tranh nhau. Một số phủ cũng vì chuyện này, đã sinh ra bao chuyện xấu xa? Chỉ cần bọn Hoa An phu thê ân ái, tương lai tự nhiên sinh vài đứa trẻ, toàn gia hòa thuận, so với cái gì cũng mạnh hơn.”

Thượng Tiệp gật đầu nói: “Viên nhi là chúng ta nhìn lớn lên, phẩm tính thế nào chúng ta đều nhìn thấy rõ ràng, thấy nàng tuổi còn nhỏ, có việc cũng không luống cuống, đoán chắc tương lai cũng có thể gánh vác trách nhiệm Đại nương dâu. Hiện giờ Châu nhi lại là khuê phòng mật hữu của nàng, hai đứa đều tốt, cũng làm người ta yên tâm. Trở xuống có mấy nhi tử lại không khó khăn muốn đón cô nương, phủ Tướng quân này tự nhiên vẫn là hưng thịnh.”

Thượng Tiệp lại bàn bạc cùng Tướng lão phu nhân một lúc, lệnh nha đầu mời Hạ Viên và Trần Châu đi ra, cười nói: “Hoa Hồng cũng mười bảy tuổi rồi, nếu trong phủ khác, cũng nên đón dâu rồi. Lúc trước nó vịn vào hai ca ca không chịu đón dâu, tự nhiên sẽ không định tới trên người nó, lúc này hai ca ca đã đón dâu, cũng nên đến phiên nó. Bọn ta nhìn tới nhìn lui, cũng xem trúng Thẩm cô nương phủ Trần Nam. Vì nàng và các con là khuê mật, phẩm tính cũng biết rõ, nếu có thể đón qua cửa, cũng là mọi chuyện đều vui. Các con thấy thế nào?” “Truyện chỉ đáng duy nhất trên diễn đàn...”

“Vây thì quá tốt.” Hạ Viên và Trần Châu nghe thế, đều mừng rỡ, nếu có thể để Kiều Thẩm vào đây làm chị em bạn dâu, khi đó mọi người cũng giống như khi còn là cô nương, cùng nhau thêu thùa may vá, cùng nhau tám chuyện chơi đùa, có chuyện gì vui thích hơn đâu?

Thượng Tiệp suy nghĩ một chút đến cảnh tượng tương lai ba người chị em bạn dâu các nàng hòa hợp cùng nhau, không khỏi nở nụ cười, cười xong lại nói: “Chúng ta đều cảm thấy tốt, chỉ sợ Thẩm cô nương và Hoa Hồng hai người không vừa mắt nhau đâu! Chuyện này còn phải bàn bạc với nhau một chút!”

Trần Châu vừa nghe bật thốt lên nói: “Nếu vậy thì, nghĩ cách nào đó để bọn họ gặp mặt nhau là được!”

Hạ Viên cũng gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy!” Ha ha, nếu Kiều Thẩm cũng đến phủ Tướng quân, thật đúng là náo nhiệt. Mọi người lớn lên cùng nhau, vốn không có chuyện gì không nói, nếu có thể làm chị em bạn dâu, tất nhiên sẽ nhường nhịn nhau, suy nghĩ một chút khiến cả người đều cao hứng.

Qua mấy ngày sau, phủ Tướng quân mượn cớ mời phu nhân các phủ mang các cô nương đến đây tụ họp, phủ khác còn thôi, Trần Nam phu nhân khi nhận được thư mời lại rất mừng rỡ. Vì lúc trước Đại nữ nhi nhà nàng chọn vào cung làm Từ Tú nữ quan, vốn nghĩ muốn có thể ở lại trong cung, ai ngờ cập kê xong lại đi ra, lại sợ kéo dài thêm nữa lại lỡ hôn sự, nhất thời nóng vội nên hứa nàng cho một diệt nhi nhà bà con xa, ai ngờ diệt nhi kia không giỏi, liên lụy tới nữ nhi nàng ở trong phủ cũng không được coi trọng. Bây giờ muốn chọn tể cho tam nữ nhi Kiều Thẩm, đều xem kỹ một vòng các nhi tử các phủ khác, Hạ Từ hơi nhỏ, còn rất tuổi nẩy để chọc tới hoa đào (cô nương khác để mắt tới), cũng khá lo lắng. Mấy nhi tử phủ khác, nhìn tới nhìn lui, cũng không bằng mấy vị nhi tử phủ Tướng quân. Với lại tuy các thiếu gia phủ Tướng quân đều xuất thân võ tướng, từ trước đến nay đều yêu thương lão bà (thê tử), không kết hôn thì thôi, một khi kết hôn, sẽ thương yêu nữ nhân mình nâng niu trong lòng bàn tay, có nhà nào không đồ mắt nóng lòng chứ? Đại nữ nhi nhích nhích của mình mặc dù cũng gả vào nhà môn đăng hộ đối, có điều vị hôn phu cũng không để các nàng vào trong lòng, mỗi khi có thứ tin đưa về, đều là đắm cả nước mắt, mình cũng vì nhóm các nàng mà phiền lòng. Hiện nay đến phiên tam nữ nhi chọn tể, bất kể thế nào cũng phải chọn tốt. Trong lòng Trần Nam phu nhân suy nghĩ nhanh chóng, lại lôi kéo Kiều Thẩm, cho nàng thông suốt, lại rỉ tai nói mấy câu.

“Cái gì?” Kiều Thẩm nghe Trần Nam phu nhân nói, mặt bỗng ửng hồng, giật mình nhìn chung quanh một chút, thấy bọn nha đầu đều lui ra xa xa, vội khăn tay nói: “Nương, con mới mười ba tuổi, ngại gặp cái gì?” Made by

“Qua hai năm nữa con sẽ cập kê, đến lúc đó mới gặp, cũng đã muộn.” Trần Nam phu nhân nhớ tới lúc trước mình quản giáo Đại nữ nhi và Nhị nữ nhi rất nghiêm, đến phút cuối cũng không được báo đáp, lúc này thở dài một hơi nói: “Người nữ nhi có thể có thể nhờ, đơn giản chỉ có hôn phu mà thôi. Lúc trước nương dạy hai tỷ tử con, chỉ dạy chúng nó việc làm người thế bào, lại không dạy các nàng chuyện thương yêu hôn phu ra sao, nên khiến bây giờ các nàng không được hôn phu yêu thích, buồn bực không vui, đó là sai lầm của nương. Hiện giờ nhìn xung quanh đây, mấy vị nhi tử phủ tướng quân đúng thật là tốt, không bàn tới Lão đại Lão nhị thành thân đã lâu, Lão Tam Tướng Hoa Hồng này tướng mạo đường đường, nhìn thấy nữ tử cũng không tà thị (nhìn bằng ánh mắt dâm tà), đúng là nam nhân tốt. Nếu hẳn coi trọng con, tương lai con qua cửa phủ Tướng quân, tự nhiên sẽ tốt đẹp. Hơn nữa, Viên nhi Châu nhi là tỷ muội tốt với con, nếu cùng làm chị em bạn dâu với các nàng, mọi việc bàn bạc cùng nhau, cũng không biết tốt hơn bao nhiêu lần so với nơi khác đâu. Và lại tuổi tác con hơi lớn hơn Viên nhi và Châu nhi, tự nhiên các nàng sẽ kính trọng con hơn chút. Con nói ra, các nàng cũng ngưng ngưng không dám không tuân theo, còn mạnh hơn so với làm Đại nương dâu trong phủ khác nhiều lắm. Nếu lỡ mất cái hôn sự này, có muốn tìm gia đình như vậy chỉ sợ rất khó. Tình hình Đại tỷ và Nhị tỷ con, con cũng thấy rồi đó, lúc này còn không tính toán cho chính mình một chút, tương lai cũng là bước theo khuôn các nàng thôi.”

Kiều Thẩm nghe Trần Nam phu nhân nói lời tâm huyết như thế, chỉ cúi thấp đầu không nói gì. Ngày đó khi nghe Hạ Viên và Trần Châu gả vào phủ Tướng quân, nói không ham mộ, đó là giả. Có điều khi đột nhiên nghe chính mình phải đến phủ Tướng quân, muốn tìm cơ hội để Tướng Hoa Hồng chú ý, cũng có chút mộng tưởng. Từ xưa đến giờ chỉ nói thấy nam tử tướng thành phải tránh đi, nào có tự động dẫn dắt hẳn chú ý tới? Nếu không thành được sẽ trở thành nữ tử không biết xấu hổ sao?

Trần Nam phu nhân thấy Kiều Thẩm vẫn còn thần thờ, vỗ vỗ tay nàng nói: “Trước giờ ta dạy con trinh tỉnh vì chủ (tiết hạnh làm đầu), lúc này lại để con làm chuyện thế này, tất nhiên là làm khó con rồi. Có điều phủ khác còn thôi, nhi tử nhà Tướng quân một đứa hai đứa đều như cọc gỗ, thế nào cũng phải để người nhà cho gặp, bọn họ mới nhìn xem một cái. Sâu xa có Tướng quân phu nhân, nếu lúc đó không ngăn ngừa giữa đường, chỉ sợ Tướng quân đại nhân cười ai còn chưa biết đâu! Còn có Hạ Từ Hán nữa, nếu không phải lúc đó ở trong vườn gặp Tướng Cát, chủ động nói mấy câu, thì làm sao vào phủ Tướng quân được? Nói gần đây, Viên nhi và Châu nhi ý vào tuổi còn nhỏ không cần kiêng kỵ, lại thân thiết cùng Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan, thế này mới thành chuyện tốt. Nếu con không chủ động, cửa phủ Tướng quân này, xem như cũng không đập vào nổi.”

“Nếu con gặp đi tới nói chuyện, hẳn cũng không để ý tới con, chẳng phải thẹn chết sao?” Kiều Thẩm lúc này nhớ tới dáng vẻ Tướng Hoa Hồng khi nhìn thấy nữ hài tử, một chút tin tưởng cuối cùng cũng không có, do dự nói: “Huống hồ nếu không thành, thể diện của con đặt ở đâu? Có phải sẽ truyền xôn xao ra ngoài không?”

“Con đó!” Trần Nam phu nhân chỉ chỉ vào thái dương Kiều Thẩm, dở khóc dở cười nói: “Cũng không phải để con gặp riêng hẳn, chỉ là cho con khi hẳn nói chuyện, tiếp câu chuyện, con trước cứ sợ sợ rồi mới xuất hiện. Ui, đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh thôi!” Nói xong giương giọng để người đi chuẩn bị kiệu, lại lấy quạt tròn chuẩn bị khi ở trong kiệu quạt gió, thấy cái mặt đỏ ửng của Kiều Thẩm đã với bớt, dáng vẻ như đang suy nghĩ, kéo tới nói: “Đi nhanh đi, đừng để cho người ta chờ.” Truyện Thiên kim Hạ phủ chỉ đáng trên diễn đàn Lê Quý” Đón. Vui lòng không sao chép. Cảm ơn....

Khi các nàng đến phủ Tướng quân thì sớm có người đón đi vào. Yến hội diễn ra bên cạnh vườn ao hoa sen. Mở tiệc chiều dài cũng là mấy vị phu nhân ngày thường hay lui tới, mọi người vừa gặp mặt nhau lại trêu đùa nhau mấy câu. Trần Nam phu nhân nói cười, liếc mắt một cái thấy vài vị phu nhân có mang theo cô nương, thấy Mã phu nhân đến cùng cháu gái Lâm Di Nhi có chút phát triển, xem nhiều thêm vài lần, bỗng âm thầm nói thầm, cũng không kém Thẩm nhi cái gì, cũng là một kẻ địch đây.

Thượng Tiệp thấy mọi người đến đủ, vội phân phó khai tiệc, lại bảo người gọi Tường Hoa Hồng đi ra chào hỏi vài vị phu nhân, rồi cười nói: “Vị Hoa An Hoa Khoan mới thành thân không bao lâu, lại thêm thời tiết nắng nóng, cũng nghỉ ngơi ở nhà. Mấy ngày nay ở bên ngoài có việc, đều để lão Tam Hoa Hồng đi làm, lễ không chỗ nào không có. Hiện giờ hẳn đi ra chào hỏi các vị phu nhân, hành lễ cho các vị phu nhân, cùng nói nói cười cười, giải buồn một chút. Sau này hẳn có đến các phủ, mong rằng các vị phu nhân cũng chiêu cố một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: HẠ VIÊN MUỐN QUẢN GIA

“Ngươi nói xem, Tam thiếu gia sẽ ở lại nói chuyện cùng các vị phu nhân sao?”

“Lúc trước phu nhân sốt ruột hôn sự Thiếu tướng quân và Nhị thiếu gia làm rất nhiều yến hội như thế, Thiếu tướng quân và Nhị thiếu gia mỗi lúc trở lại cũng không cảm kích, nhiều nhất là hành cái lễ với các phu nhân rồi bước đi. Lần này phu nhân lại làm yến hội thân cận bậc này, sợ là trong lòng Tam thiếu gia hiểu rõ, làm sao ở lại chứ!”

“Nói vậy thì, phu nhân cần gì phải làm yến hội lúc trời rất nóng thế này?”

“Phu nhân đây là ngóng trông Tam thiếu gia sẽ giống Thiếu tướng quân và Nhị thiếu gia đột nhiên thông suốt đó mà!” Thị tì Thượng Tiệp Thượng ma ma lắc đầu, nói với Tuệ Hương: “Nếu Tam thiếu gia lại không cảm kích, vừa vặn tuyệt niệm tương này đó của phu nhân, không đến nỗi sẽ mỗi ngày dẫn cô nương đến phủ, làm chúng ta không thể ngơi tay.” Bà ở đây nói chuyện, quả nhiên thấy Tường Hoa Hồng vội vàng đến đây, cũng không ngồi lại, chỉ vậy đến hành cái lễ liền cáo lui, không khỏi lặng lẽ cười nói: “Xem đi, lại không diễn được rồi!”

Tuệ Hương lại cười nói: “Nhìn tình hình, giống như là muốn dẫn Tam thiếu gia xem Thẩm cô nương kia. Có điều trong phủ từ trước đến nay là Đại nàng dâu quản gia, Thẩm cô nương này là khuê phòng mật hữu với Thiếu phu nhân cũng tốt, lại lớn hơn Thiếu phu nhân hai tuổi, tương lai thành Tam thiếu phu nhân, có thể phục Thiếu phu nhân quản chế sao?”

Thượng ma ma không đáp, trong lòng lại tính toán chút nhỏ nhất, tuổi Thiếu phu nhân còn nhỏ, nếu thật đón một Tam thiếu phu nhân lớn tuổi hơn, tương lai trong phủ ai quản gia, thật đúng là khó nói. Minh cũng không cần sớm chào đón, trước tạm nhìn xem rồi nói sau.

Tường Hoa Hồng không phối hợp, hành cái lễ đã đi, Thượng Tiệp cũng không có cách nào, chỉ đành quay đầu tiếp đón các vị phu nhân uống trà. Trần Nam phu nhân muốn nói chuyện, lại nhịn lại. Kiều Thẩm nắm cái khăn tay vờn thành cái bánh quai chèo, trong lòng cực kỳ ảo não, mím môi không lên tiếng.

Trời rất nóng, các vị phu nhân vội vàng đến đây, ý nghĩ cũng không ở trên ăn uống gì, thấy Tường Hoa Hồng đi nhanh vậy, cũng không còn ý nghĩa gì nữa, dự tính nói đùa vài câu, cũng muốn cáo từ. Thượng Tiệp bị náo loạn như thế làm mất mặt, tức giận nói: “Dù sao lão Đại lão Nhị đã kết hôn, tới đó, không kết hôn thì đợi làm hòa thượng đi!”

Hạ Viên và Trần Châu thấy Thượng Tiệp còn tức không thôi, cũng không dám lên tiếng. Trái lại Tường lão phu nhân nhìn không được, khuyên nhủ: “Hoa An và Hoa Khoan mới đón dâu, Hoa Hồng cũng không cần phải gấp gáp. Chuyện nhân duyên này rất kỳ diệu, là của người chính là của người, chạy không thoát được. Không phải của người, người bên ngoài có tác hợp thế nào cũng vô dụng.”

Đang nói, lại có quân sự nhà mẹ đẻ Tường lão phu nhân đến kinh thành làm việc, thuận đường đến thỉnh an. Tường lão phu nhân nhân tiện hỏi tình trạng thân thể ca ca nhà mình, quân sự cười nói: “Hết thấy mạnh khỏe, chính là lúc nào cũng lăm bầm lão phu nhân, nói vài năm không thấy, thực rất nhưng nhớ.”

Tường lão phu nhân nghe xong im lặng, nghĩ tới đầu tháng sau là sinh nhật ca ca nhà mình, cũng muốn nhân chuyện chúc thọ trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, huynh muội được gặp mặt nhau. Thượng Tiệp thấy trời nóng đã dịu bớt, khuyên một hồi nói: “Hiện giờ mới hạ tuần tháng bảy, ngày còn nắng gắt, nếu lúc này đi tới, chỉ sợ gặp thời tiết nóng. Chuyện chúc thọ này, chúng ta để bọn nhỏ đưa đi là được.”

“Sinh nhật hẳn là khoảng thời gian nắng nóng thế này, hằng năm muốn đi Tương Hạ, các người đều ngăn cản. Hiện giờ mọi người tuổi lớn, gặp một năm ít đi một năm, nay trở về là tất yếu thôi.” Tường lão phu nhân không nghe khuyên bảo, chỉ nói: “Ở lại ba ngày, hơn nữa chỉ tới một lúc, cũng chỉ khoảng mười ngày thôi, các người lo lắng cái gì?”

Thượng Tiệp không có cách nào, tới tối trở về phòng thương lượng cùng Tường Chân: “Hằng năm đều là chúng ta đi qua Tương Hạ, năm nay lão phu nhân cũng phải đi, tự nhiên không thể để bà tự đi, cũng phải đi cùng. Trước kia Hoa An Hoa Khoan chưa kết hôn, ta vừa ra khỏi cửa, nghĩ trong phủ có lão phu nhân tọa trấn, quản gia quản việc trước kia giao cho Cổ ma ma, bà là thị tì lão thái thái, dù có khác người, cũng không có ai dám nói cái gì,

không xảy ra chuyện lớn gì cũng cho qua. Nay Hoa An Hoa Khoan đã kết hôn, lại muốn giao chuyện quản gia cho bà lại không thỏa. Nếu nói giao cho Viên nhi, lại sợ Viên nhi tuổi còn nhỏ ép không được, thật phí công cân nhắc.”

Vì Tường Cát và Hạ Tử Hân là ở viện phân khác, thời gian này con Hạ Tử Hân lại bị tiêu chảy, cũng bắt chập chuyện nhà, thời gian đang lúc hoàn cảnh rối ren, tất nhiên là không rảnh đến giúp đỡ quản lý gia sự đâu này. Thượng Tiệp sau khi suy nghĩ, cuối cùng hạ quyết tâm nói: “Thôi, cứ để cho Viên nhi coi sóc chút chuyện nhà đi! Tuy tuổi nàng còn nhỏ, tâm tư lại thông minh, huống chi chúng ta xuất hành cũng chỉ hơn mười ngày, nhóm lão nô trong phủ chẳng lẽ có thể lặt trời được sao? Hằng ngày chi phí ăn mặc đều có lệ cũ, nghe theo là được. Lại kêu Tuệ Hương đề điểm chút, đoán chắc cũng không có ai dám lừa gạt nàng.”

Tường Chấn thấy Thượng Tiệp tự quyết định sự tình rồi, không khỏi cười nói: “Hoa An cũng ở trong phủ, nếu có chút chuyện, Viên nhi sẽ thương lượng với nó, nàng sợ gì chứ?”

Tường lão phu nhân nghe muốn cho Hạ Viên quản gia, vỗ tay cười nói: “Nhân dịp này cũng muốn nhìn xem Viên nhi xử sự thế nào. Từ trước đến nay trong phủ thủ Đại nương dâu, đều phải có thể quản gia. Nếu Đại không quản được, lúc nào mới tới Tiểu trông nom, sẽ loạn trình tự trường ầu, thế nên cao thấp chẳng phân biệt được, loạn một đồng. Tuy nói Viên nhi thông minh, dù sao tuổi còn nhỏ, chỉ sợ ép không được người, vừa vận cho nàng tích lũy kinh nghiệm đi.”

Thượng Tiệp nghe cười nói: “Nói tới chuyện này, cũng thật sự muốn để Viên nhi học quản sự thành tài. Hiện nay Châu nhi cũng chỉ lớn hơn Viên nhi một tuổi, nàng lại ngây thơ, thế nên chắc chắn nàng sẽ không tranh giành với Viên nhi cái gì. Chỉ sợ tương lai lão Tam cưới thê mạnh mẽ, sẽ tranh giành đây! Mấy ngày trước nhìn Thẩm cô nương kia, thấy nàng ở trước mặt Viên nhi và Châu nhi làm một dáng vẻ phò đại tỷ tỷ, lúc này ngấm lại, nếu thật sự tác hợp nàng cùng Hoa Hồng, cũng có chút không ổn. Tương lai Viên nhi quản gia, e ngại phần tình cảm lúc trước, chỉ sợ không thể quản chế quá mức Thẩm cô nương. Thẩm cô nương lại cũng là khuê phòng mặt hữu cùng Viên nhi, xưa giờ đều xem Viên nhi là muội muội, đột nhiên phải gọi Viên nhi một tiếng Đại tẩu, lại phải phục tùng trông nom, chỉ sợ trong nội tâm nàng không được tự nhiên. Lại nói tiếp, chị em bạn dâu không giống khuê phòng mặt hữu, các nàng đều tốt thì không có gì, chỉ sợ nhà đầu mọi người không tự giác ngộ được.”

Vốn Tường lão phu nhân đối Kiều Thẩm rất là vừa lòng, lúc này nghe Thượng Tiệp nói thế, cũng gật đầu nói: “Vậy thì, nếu Hoa Hồng cưới Thẩm cô nương, chỉ sợ Thẩm cô nương thừa dịp tuổi tác lớn hơn, vừa có phân tình lúc trước, cũng dám phản bác lại Viên nhi, làm không tốt, trong phủ sẽ sinh ra chuyện phân tranh.”

Thượng Tiệp vừa nói, cũng bảo người mời Hạ Viên và Trần Châu đến đây, nói chuyện mình và Tường Chấn muốn cùng Tường lão phu nhân ra ngoài, vừa cười nói: “Hiện giờ chúng ta vừa đi, liền để lại mấy đứa các con còn nhỏ tuổi, chuyện trong phủ, không thiếu được phải để Viên nhi coi sóc.”

Tuổi ta còn nhỏ, lại thành thân chưa tới một tháng, bây giờ lại quản gia, đây là khảo nghiệm ta sao? Nha đầu bà tử phủ Tướng quân xem như ít, nhưng đếm tới cũng có mấy chục người, nghe nói nhiều người còn là nha đầu lúc trước Tường lão phu nhân mang tới, sau đó đều tự có chức quản sự nào đó trong phủ, kiêu ngạo nhất. Thị tì bên cạnh tướng quân phu nhân cũng không đơn giản, chính là bị đàn áp, cũng không dám sinh sự. Lúc này mình quản gia, những người liên can này còn không nhân cơ hội ra uy phong trước sao? Vốn Hạ Viên muốn chối từ, suy nghĩ một chút lại thấy không ổn, đợi nghe Thượng Tiệp nói tiếp chỉ đi khoảng mười ngày thôi, ngược lại quyết tâm. Chỉ có mười ngày, lấy theo lệ cũ mà làm việc, gặp chuyện cần quyết định, tính toán kéo dài một chút, Tường lão phu nhân và Thượng Tiệp cũng đã trở lại, cũng không cần sợ hãi. Định thần suy nghĩ một chút, đồng ý, cười nói: “Mặc dù con không hiểu chuyện, nhưng có Thượng ma ma và Tuệ Hương tỷ tỷ giúp đỡ lo liệu, chắc không ra sai lầm lớn, huống hồ còn có Hoa An bọn họ ở trong phủ, phu nhân cứ yên tâm đi!”

Thượng Tiệp thấy Hạ Viên không khiếp sợ chối từ, âm thầm gật đầu, cầm những sổ sách đi ra, mở ra cười nói: “Đây là sổ sách chi tiêu và các phủ thường hay lui tới hằng ngày, các chuyện đều có lệ cũ, con chỉ cần để ý chiếu theo lệ cũ, châm chước đi làm là được. Chúng ta vừa đi, người khác còn thôi, có mấy lão bà tử, chỉ sợ sẽ tác quái, ta trước sẽ gõ các nàng vài câu, nếu có chút quá mức, đợi chúng ta về, lại dạy dỗ các nàng. Con không cần tức giận cùng các nàng làm gì.” Nói xong lại giảng giải chút việc hiếu hi các phủ phải đáp lễ thế nào, lại tới việc bà nương thường phạt ra sao, nói đến miệng khô, mới để Hạ Viên mang hết sổ sách ghi chép đi xuống xem kỹ.

Đến tối, Tường Hoa An trở về phòng, thấy Hạ Viên đang xem sổ sách dưới ánh đèn, sững sốt nói: “Sao lại đọc những thứ này vậy?”

“Sáng mai lão phu nhân và phu nhân các nàng muốn tới Cữu gia gia của huynh chúc thọ, để cho muội quản gia đây này!” Hạ Viên liếc mắt nhìn Tường Hoa An một cái, ngồi trên ghế dựa rót một chén trà đưa tới nói: “An ca ca uống trà!”

Tường Hoa An nhận lấy trà, uống một ngụm mới nói: “Muội còn nhỏ, làm sao sẽ quản gia cái gì chứ? Chiếu theo lúc trước, cứ để cho Cổ ma ma trông coi là được.”

“Lúc này mặc kệ, tương lai cũng sẽ phải quản, không bằng bây giờ học trước một chút.” Hạ Viên lắc lắc đầu nói: “Cũng chỉ trong vòng mười ngày, có thể có mấy chuyện cần xử lý chứ?”

Tường Hoa An đặt chén trà xuống, sờ đầu Hạ Viên nói: “Nếu muốn xem sổ sách, nên để bác đèn lên cao chút, tối như vậy, cẩn thận làm hư mắt đấy.”

Hạ Viên thấy Tường Hoa An nói vậy, chọn bác đèn sáng hơn, cúi đầu lặng lẽ nở nụ cười, cực kỳ ngọt ngào. Ngày đó trên người mình có, Tường Hoa An thật không đi đến thư phòng ngủ, chỉ nghỉ ngơi ở trong phòng. Ai ngờ qua rồi cũng không có người nói đến chuyện phân phòng nữa, hẳn cũng không nói, mỗi đêm đều đi vào ngủ một giường với mình. Mấy ngày qua đi, chính mình cũng có thói quen bên người có nằm thêm một người. Nếu đột nhiên hân nghỉ ngơi ở thư phòng, chỉ sợ mình còn không có quen đâu.

Tường Hoa An thay đồ xiêm y đi ra, nhìn thấy Hạ Viên nằm ở trên bàn ngủ say, lặng lẽ đi tới khép lại sổ sách giúp nàng, nhẹ tay nhẹ chân bế nàng lên giường. Thấy thân thể nhỏ nhỏ của nàng co lại một cục, khuôn mặt đỏ bừng, nhìn xem một chút rồi chuyển mắt, thổi tắt nến đi ngủ. made by dien danlequydon.com...

Ngày hôm sau, Thượng Tiệp bảo toàn bộ nha đầu bà tử tụ lại một chỗ, sắc mặt nghiêm túc nói chuyện mình và Tướng Chấn muốn bồi lão phu nhân đến cứu lão gia gia chúc thọ, mười ngày này muốn để cho Hạ Viên quản gia, Thượng ma ma và Tuệ Hương đi theo hiệp trợ công việc.

Cổ ma ma là thị tì Tướng lão phu nhân, lấy tư cách là lão làng nhất, trước kia khi Thượng Tiệp ra cửa, luôn để cho bà quản gia. Tối hôm qua nghe Thượng Tiệp sẽ xuất môn, lại muốn cho Hạ Viên quản gia, đã có chút lăm bằm, hôm nay thấy Thượng Tiệp tự mình nói ra, lại âm thầm cười lạnh: Thiếu phu nhân chỉ là một đứa trẻ, qua cửa chưa tới một tháng, dựa vào cái gì để quản gia? Hơn nữa, tiểu hài tử mọi nhà, một lượng bạc mua bao nhiêu thứ, chi sợ nàng còn không biết nữa là, quản cái rắm? Trong mười ngày này, không bị người lừa gạt mới là lạ!

Thượng ma ma vốn không phục Cổ ma ma, lúc này nghe không phải Cổ ma ma quản gia, trong lòng mừng thầm. Lại nghe được bà sẽ hiệp trợ Hạ Viên quản gia, trong lòng rất thích thú. Hừ, cùng phu nhân qua phủ Tướng quân nhiều năm như vậy, mọi chuyện đều bị mụ già Cổ ma ma này chèn ép, lúc này lão phu nhân và phu nhân cùng đi khỏi phủ, để tiểu nha đầu Thiếu phu nhân này quản gia, rõ ràng là ngày ta xuất đầu lộ diện mà. Phu nhân hiền lành, còn tưởng rằng ngoại trừ lão phu nhân và phu nhân, trong phủ này nàng chính là lớn nhất đấy, để coi lúc này sao không thu thập nàng một chút.

Hạ Viên thấy phía dưới bà tử và nha đầu vừa nghe để cho mình quản gia, đều tự nháy nháy mắt, có mấy người thậm chí còn hơi hơi kéo khóe miệng, chỉ làm như không phát giác. Tướng lão phu nhân và Tướng quân phu nhân đều là người mạnh mẽ có thủ đoạn, trị những người liên can cúi đầu phục mình, nay hai cái pho tượng Phật này muốn xuất môn, sắc mặt những người này chỉ sợ sẽ lộ ra.

Hạ Viên yên lặng, trong mười ngày này, có ai dám chèn ép ta tuổi nhỏ, nhân cơ hội chọc ghẹo, xem ta giả trư ăn cạp, hàng ma trừ yêu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: XUẤT HIỆN YÊU THIÊU THÂN

“Tướng lão phu nhân và Tướng quân phu nhân đi chúc thọ cứu lão gia gia, để Viên nhi đi quản gia?” Quý Thư vừa nghe tin tức, bị dọa đứng lên nói: “Lúc trước ở trong phủ Viên nhi chỉ lo học thêu, việc quản lý gia kế, còn chưa kịp dạy nàng, hiện giờ cho nàng làm quản gia, làm sao trông nom được? Hạ nhân phủ Tướng quân mặc dù không nhiều người như Hạ phủ, nghe được vài cái ma ma đều có lai lịch, khả năng không dễ dàng phục tùng. Nếu các nàng ra một vấn đề khó khăn, chỉ sợ Viên nhi không đề ý sẽ làm người chê cười. Nếu bị mất mặt trước mặt các nàng rồi, sau này muốn quản gia, lại càng gian nan hơn.”

“Cô nương tuổi còn nhỏ, thành thân còn chưa được một tháng, theo lý thì không nên quản gia, chuyện này chắc là Tướng quân phu nhân muốn khảo nghiệm cô nương chúng ta thôi!” Thu Bình đỡ Quý Thư ngồi xuống, cười nói: “Phu nhân cũng không cần lo lắng quá mức, cũng chỉ có mười ngày thôi, đoán rằng sẽ không phát sinh chuyện lớn gì. Quản gia kia, chuyện lớn nhất bất quá chính là tiền tiêu hàng tháng và chuyện thu mua các loại hàng hóa trong phòng bếp thôi, hơn nữa nhân tình các phủ lui tới, ba hạng mục này không xảy ra chuyện gì lớn, chuyện khác cũng không quan hệ gì.”

“Đây là cuối tháng bảy, đúng là lúc phòng bếp tính tiền thu mua. Hai ngày nữa là tháng tám rồi, lại là ngày các phủ phát tiền tiêu hàng tháng. Đến đầu ngày mừng một, còn phải mang mọi người trong phủ tế bái trời, ngày thứ hai đến miếu Từ Mẫu dâng hương, ngày ba đầu tháng còn là lúc cấp cho hạ nhân mọi người trang phục mùa thu, ngày bốn đầu tháng...” Quý Thư đang nói ngừng lại, cau mày nói: “Nếu Tướng lão phu nhân và Tướng quân phu nhân đi giữa tháng, có ma ma đặc lực hiệp trợ, Viên nhi tùy ý ứng phó vài câu, cũng trôi qua, lại cứ như hiện nay là giao giữa đầu tháng và cuối tháng, là thời điểm các phủ loạn nhất bận nhất, chỉ sợ Viên nhi lo liệu không tới.”

Lúc này Xuân Oanh cũng nóng nảy: “Vậy phải làm sao mới tốt? Không bằng đưa một ma ma quản sự đặc lực đi qua hầu hạ cô nương, thuận đường giúp đỡ một chút, qua chuyện trọng yếu này rồi tính sau.”

“Lúc này nghe Viên nhi quản gia, chúng ta đã vội vàng điều ma ma quản sự đi qua, không biết, sẽ nói chúng ta thừa dịp này, tìm chút ưu việt của phủ Tướng quân đấy. Huống hồ Viên nhi quản gia, vậy nhà mẹ đẻ trăm triệu lần không thể nhúng tay, để phòng sinh nhai thoải mái.” Quý Thư phủ định ý kiến Xuân Oanh, trong lòng cũng gấp gáp. Vì Hạ Viên gả gấp, chưa kịp đưa cho nàng ma ma quản sự, chỉ có hai cái ma ma quản đồ cuối cùng đi với Hạnh Nhân. Vốn nghĩ đám người Thượng Tiệp đã đáp ứng cho Hạ Viên mỗi tháng ở đây một nửa thời gian, các hạng mục quản gia gì đó, cứ chậm rãi mà dạy nàng là được, ai ngờ giờ thành thân chưa được một tháng, đã cho nàng quản gia rồi, thực đúng là làm cho người ta buồn bực.”

“Tuy là như vậy, cũng không thể nhìn cô nương ở phủ Tướng quân chịu thiệt chứ?”

Quý Thư thấy vài nha đầu đều sốt ruột thay, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có rồi, chúng ta muốn tị hiềm, giờ phút này không thể đi gặp Viên nhi, nhưng Từ nhi thì có thể gặp Hoa An. ddlequydon Đề ta viết một chút việc mấu chốt quản gia, dặn bảo Từ nhi đi qua phủ Tướng quân, tìm cơ hội đưa cho Viên nhi, cũng giải ưu được nhất thời. Thêm nữa, nếu Hoa An không dấu vết làm chỗ dựa cho Viên nhi, dù là ai, cũng không dám làm quá mức.”

Lại nói đến Hạ Viên từ khi Tướng lão phu nhân và Thượng Tiệp đi rồi, hai ngày đầu còn tính gió êm sóng lặng, vừa đến ngày thứ ba, chưa kịp dùng cơm, đã có Cổ ma ma mang một đám người chờ ở ngoài thiên sảnh, nhỏ to lăm bằm.

Vì sáng sớm Tướng Hoa An liền đi ra cửa, Hạnh Nhân cũng sợ Hạ Viên không ứng phó được mấy bà tử này, đã bảo tiểu nha đầu vội vàng đi mời Thượng ma ma và Tuệ Hương, ai ngờ tiểu nha đầu trở về nói: “Hạnh Nhân tỷ tỷ, tối hôm qua Thượng ma ma và Tuệ Hương tỷ tỷ ăn thức ăn khó tiêu, sáng nay không rời giường nổi, đang định cầu người bẩm thiếu phu nhân, thỉnh một đại phu đến xem đấy!”

“Sao lại khéo như vậy?” Hạnh Nhân khó thờ, “Phu nhân để Thượng ma ma và Tuệ Hương tỷ tỷ giúp đỡ thiếu phu nhân lo liệu chuyện nhà, mới có hai ngày, các nàng đều phát bệnh, bảo một mình Thiếu phu nhân làm sao xoay sở được đây?” nàng nói xong, nghe tiếng nói chuyện bên ngoài cũng lớn dần, không nhìn được vén màn nói: “Các vị ma ma, không phải nói mỗi ngày chưa tới giờ mọo chưa qua bữa chuyện hay sao? Lúc này mới giờ mọo hai khắc, Thiếu phu nhân còn chưa dùng cơm xong, các người sớm lại đây như vậy, thật có việc gấp gì sao?”

“Ồi, Hạnh Nhân à, bọn chúng ta, ở bên ngoài không đợi được nữa.” Cổ ma ma ngoài cười nhưng trong không cười, chỉ chỉ đến Lý thăm từ phòng bếp nói: “Hôm nay tiểu thư đưa cá thịt đến đây, đều phải cùng Lý thăm từ tính tiền, Lý thăm từ không dám phiền Thiếu phu nhân sớm như vậy, ta đành mang tới. Lúc này đã cuối tháng rồi, trước đó sớm có cửa hàng hoa quả khô cũng phải người làm đến tính tiền. Hiện giờ cũng đang chờ ở ngoài cửa đó. Nếu bọn họ chờ đợi lâu, biết, thì nói là thiếu phu nhân đã quản gia rồi, bạn không đến được, tự nhiên trễ chút. Không biết, còn tưởng phủ Tướng quân chúng ta muốn quýt nợ. Phủ Tướng quân chúng ta có lẽ không làm qua chuyện ý mạnh hiếp yếu này, ta đây không phải sốt ruột sao?”

Hạ Viên và Trần Châu đang dùng cơm, nghe bên ngoài có tiếng nói của bà tử, hừ một tiếng nói: “Hôm qua An ca ca ở trong phủ, các nàng đến cũng không dám cao giọng, bây giờ hỏi thăm An ca ca bọn họ đã ra cửa, thế là đã thả cổ họng nói chuyện rồi.”

Tướng lão phu nhân và Thượng Tiệp vừa ra cửa, Trần Châu liền cảm thấy mấy bà tử bắt đầu chậm trễ, thúc giục nước để tắm rửa cũng phải bảo tiểu nha đầu chạy đi hai lần, vốn có chút lăm bằm, lúc này nghe bên ngoài có tiếng nói cứ lớn dần, cũng cảm giận, tức tối nói: “Phu nhân mới đi ra ngoài hai ngoài, các nàng đã lần tới đây, lý nào lại vậy!”

Đang nói, nghe thấy bên ngoài bà tử càng nói càng lớn tiếng, Hạ Viên chỉ đành bảo một tiểu nha đầu nói: “Nhìn xem bên ngoài là ai? Điều mời đến hỏi chuyện. Ngăn ở ngoài cửa nói chuyện như vậy, không biết, còn tưởng rằng phát sinh chuyện lớn gì.”

Hạnh Nhân nghe muốn để mọi người chờ ở ngoài cửa phủ, cũng hoảng sợ, thấy tiểu nha đầu đi ra truyền lời, vội vén màn để Cổ ma ma và Lý thăm từ các nàng đi vào. Lại đi đến bên tai Hạ Viên nói nhỏ vài câu.

Thượng ma ma và Tuệ Hương đều ăn trúng đau bụng hết rồi? Hạ Viên nghe xong khẽ nhủ mày, không phải Thượng ma ma và Tuệ Hương muốn nhân cơ hội này để mình phải hạ mình với các nàng chứ, có điều Cổ ma ma giờ trở quý, cũng không thể nào sau đó đồng loạt trúng thực hết chứ. Nàng suy nghĩ, phân phó Hạnh Nhân: “Cũng đã bị đau bụng rồi, tự nhiên phải đi mời đại phu, người đi truyền người đi mời một vị đại phu nhanh tới xem các nàng một cái đi!” Mặc kệ là thật giả, công phu ngoài mặt này cũng phải được làm đủ.

Cổ ma ma mang Lý thăm từ và vài cái bà tử có mặt mũi vào cửa, thấy nha đầu không dám chậm trễ, còn vội vàng chạy đi mang nước tới cho các nàng mời các nàng ngồi xuống, trên mặt đều lộ ra vẻ đắc ý, ánh mắt mọi người đều tự nhìn nhau. Xem đi, cũng chỉ là một tiểu nha đầu mười một tuổi thôi, có thể lợi hại chỗ nào chứ? Sáng sớm chợt nghe Thượng ma ma và Tuệ Hương ăn trúng thực đau bụng, đây chẳng phải là cơ hội tốt trời ban cho, vừa vận nhào nặn một chút cái tiểu nha đầu này, xem nàng có cầu chúng ta không? Tuổi nàng còn nhỏ, lại không cùng Thiếu tướng quân viên phòng, tự nhiên đã thực xem mình là thiếu phu nhân. Mấy năm sau có thể viên phòng hay không rồi nói sau!

Hạ Viên thấy Cổ ma ma mang theo người đi vào, chỉ hơi thỉnh an, liền nghiêng ngàng ngồi xuống, ngẩng đầu quét mắt nhìn các nàng một cái, buông chén cháo, đợi tiểu nha đầu thu thập sạch sẽ, lúc này mới hỏi: “Cổ ma ma, chẳng lẽ khi phu nhân quản gia thì những người này cũng đến tính tiền sớm như vậy sao?”

“Thế thì không phải.” Cổ ma ma dẫn một phụ nữ vạm vỡ đi vào, thấy Hạ Viên ngồi đấy không có nửa điểm hoảng hốt, trong lòng hừ một tiếng, miệng lại cười nói: “Vì ngày mừng một tháng tám trong phủ phải tế trời, lại phải chọn mua các loại hi quả (vật dụng, con vật tế trời), những người này ngoại trừ đến tính tiền, còn mang theo hi quả đến đây. Ai tới trước, trong phủ tự nhiên sẽ chọn mua người đến trước. Bọn họ sợ người khác tới trước hưởng sinh ý, nên đến đây sớm.”

“Ồ!” Hạ Viên đang súc miệng, lại nhận lấy khăn mặt Hạnh Nhân đưa qua, lau miệng, lúc này mới nói: “Một cái điều lệ cũ, trước cứ kết hết nợ, rồi lại thu mua đi!”

Cổ ma ma ngăn ra, vốn tưởng rằng nói một đám người ở cửa sau phủ muốn tính tiền, Thượng ma ma và Tuệ Hương không có mặt, Hạ Viên sẽ hoảng tay hoảng chân, lúc này chỉ cần mình ra chút chủ ý, chuyện tính tiền này tự nhiên sẽ tự tay mình bài bố mới đúng. Một loạt sự tình khi kết thúc, chuyện thu mua hi quả tự nhiên cũng từ mình làm, không nghĩ tới tiểu nha đầu này tự nhiên không chút hoang mang.

“Lý thăm từ, bên ngoài có người muốn tính tiền, tự nhiên phải có khoản báo lên, người báo cáo trước đi, ta xem đúng, kết sổ trước, không đúng, gọi bọn họ lại tính lại lần nữa.” Hạ Viên chính không tỷ vết, không phải kết sổ mấy cái đồ ăn thức uống thôi sao, có khó gì, nhìn vị Cổ ma ma này, là nghĩ kết sổ là một chuyện thiên đại sự lâm ấy. Nói xong gọi người đưa sổ sách lên, mở ra đọc.

Lý thăm từ tuy là thân gia của Cổ ma ma, nhưng lá gan của nàng không lớn như Cổ ma ma, ở trước mặt Hạ Viên cũng không dám làm càn, lúc này thấy Hạ Viên trấn định như vậy, cũng sốt ruột nói: “Thiếu phu nhân, bọn họ còn chưa có báo sổ sách lên.”

“Không báo khoản tiền thì kết toán cái gì nha?” Hạ Viên vừa tiếp nhân trà Hạnh Nhân đưa qua, uống một ngụm, đặt chén trà lên trên bàn nói: “Khi phu nhân còn trong nhà thì những người này không có báo lên, các người liền dám xông tới hô to gọi nhỏ sao? Rõ ràng là các người chen ép ra tuổi nhỏ, nghĩ muốn hù dọa ta trước, sau đó mọi việc để các người làm chủ, có đúng không?” Nói đến phần sau, giọng nói nghiêm nghị, dọa Lý thăm từ nói: “Không dám không dám, nô tỳ lập tức đi gọi bọn họ đến báo sổ sách.”

Cổ ma ma thấy Hạ Viên chỉ có một khắc đồng hồ đã cùng Lý thăm từ tính toán tiền sổ sách xong, không khỏi âm thầm cảm phục, không nghĩ tới tiểu nha đầu này là một tay xem sổ sách. Lúc này nàng âm thầm đánh ánh mắt đến Lý thăm từ, Lý thăm từ hiểu ý, sau khi đối chiếu sổ sách xong nói với Hạ Viên: “Thiếu phu nhân, sáng mai chính là ngày mừng một tháng tám, việc chọn hi quả này ngày hôm nay phải chuẩn bị xong. Lúc trước thu mua qua vài cái tiểu thư, đã sớm đêm nay chọn để ở cửa sau phủ, có phải mua lại đồ vật họ nữa hay không?”

Hạ Viên không động tĩnh liếc mắt nhìn Cổ ma ma, khước miệng nhếch lên cười nói: “Những vật hi quả này, tự nhiên hôm nay phải chuẩn bị, có điều việc mua đồ này, tất nhiên phải so sánh cùng ba nhà, nhà ai tốt hơn thì mua nhà đó, sao có thể bởi vì người ta đến sớm thì vội vàng mua nhà đấy? Lại không phải bọn ta để họ đến sớm để chọn.” Hừ hừ, muốn mượn thu mua hi quả, để cho ta mua đồ đắt, sau đó các người lại cầm tiền khấu trừ sao? Không có cửa đâu!

Lại nói đến Thượng ma ma nằm ở trên giường, nhưng cũng có bà tử tâm phúc đến tiểu thiên sảnh nghe xong chuyện tình cảnh sáng nay rồi quay về nói lại, nghe được Hạ Viên trấn trụ được Cổ ma ma, cũng ngây ngẩn cả người, lẩm bẩm: “Không nghĩ tới tiểu nha đầu này cũng có chút bản lĩnh.” Vừa nói, lạng lẽ hỏi: “Tuệ Hương sao rồi?”

“Tuệ Hương tự nhiên là đau bụng thật, đoán chắc không qua hai ba ngày, cũng không tốt lên được. Sáng mai sẽ tế bái trời, tự nhiên sẽ là lão nhân gia đi theo bên người Thiếu phu nhân, Tuệ Hương đứng sang bên cạnh.” Bà tử cười hắc hắc nói: “Đến lúc đó chất nữ lão nhân gia người tự nhiên có thể đứng thay vị trí Tuệ Hương rồi.” Nói xong hạ giọng, bước tới nói: “Bằng tư sắc chất nữ lão nhân gia người, không tin Thiếu tướng quân không nhìn tới. Thiếu phu nhân còn nhỏ, Thiếu tướng quân làm sao chịu được? Chỉ cần chất nữ ngài bị xem trúng, vị trí trong phủ của lão nhân gia ngài, còn kém mẹ già Cổ ma ma kia sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: MỌI NGƯỜI ĐẤU TÂM NHÃN (đấu trí)

Vốn Thượng ma ma không phải họ Thượng, là họ Lý, do Thượng phủ ban thưởng họ, thế này mới họ Thượng theo chủ. Ca ca Thượng ma ma tên là Lý Ngạn Hồng, lúc ấy chỉ là gã sai vặt phòng ngựa Thượng phủ, vì hần giòi về chăm ngựa, nên khi Thượng Tiệp tới phủ Tướng quân đã phái hần đến phòng ngựa chăm sóc ngựa. Một ngày lúc Lý Ngạn Hồng đang chăm ngựa, thê tử Lý thị mang bụng lớn khệ nệ đi tìm hần, không ngờ con ngựa Thất Hần thấy có đối phương muốn thân cận Lý Ngạn Hồng, ăn chút dấm chua, cư nhiên bay lên đập Lý thị xuống, Lý thị bị đập trở mình từ trên mặt đất, đang ôm bụng kêu đau, tự nhiên sinh ra một đứa nữ nhi ngay tại đấy. Sau đó Lý thị thỉnh Tướng lão phu nhân ban tên cho nữ nhi mình. Tướng lão phu nhân thuận miệng buột ra chữ Vân, nữ nhi Lý thị liền tên Lý Vân, nhưng mọi người trong phủ vì thấy nữ nhi Lý Ngạn Hồng này sinh ở phòng ngựa, nên không gọi nàng là Lý Vân, mà gọi nàng Mã Vân.

Mã Vân xuất thân đề tiện, có điều trời sinh nàng có một cỗ khí dụ hoặc, thói quen hầu hạ người, nịnh bợ vị bác Thượng ma ma này, để cho Thượng ma ma ở trước mặt Thượng Tiệp nói một ít chuyện tốt về nàng. Thượng ma ma cũng xuất ra lực lớn, làm cho Mã Vân vào được phòng Thượng Tiệp làm người sai sử, chưởng quản lấy được xiêm y bốn mùa. Vì năm nay nàng đã mười lăm tuổi rồi, đầu năm Thượng Tiệp đã muốn gả nàng cho gã sai vặt, ai ngờ nàng khóc suốt mướt không chịu, lại không chịu nói ra nguyên nhân. Thượng Tiệp đành để Thượng ma ma tới hỏi, cũng không hỏi ra được gì, đành tạm từ bỏ. Mặc dù Thượng ma ma không có hỏi ra cái gì, âm thầm quan sát một thời gian lại đoán ra Mã Vân đã có lòng riêng. Tìm cơ hội nói với nàng: “Ta biết con có tâm tư gì, có điều từ trước tới nay phủ Tướng quân không nạp thiếp, con chính là vọng tưởng.”

Mã Vân thấp giọng nói: “Con không tin Thiếu tướng quân không động phạm tâm chút nào, chỉ là con không có cơ hội thôi!”

Thượng ma ma thấy Mã Vân chưa từ bỏ ý định, trong lòng cũng nổi lên tâm tư, chất nữ này dần dần trưởng thành, đã trở mã thành một đóa hoa rồi, nhiều gã sai vặt trong phủ đều đến trước mặt mình nịnh hót, an cái gì tâm, mình cũng hiểu được. Gả nàng cho gã sai vặt thì chừng nào mới có thể nổi danh? Nếu có thể làm cho Tướng Hoa An xem vào mắt, không chỉ Mã Vân, ngay cả mình, cũng lập tức sẽ nước lên thuyền lên. Nàng nghĩ ngợi, cũng không khuyên Mã Vân nữa, ngược lại âm thầm tìm cơ hội cho nàng, kệt nỗi bên người Tướng Hoa An không cần nha đầu hầu hạ, nhất thời chưa thể đắc thủ.

Đợi đến tháng ba Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan mang tú nữ đến Bắc Thành thì Thượng ma ma và Mã Vân đã tính toán xong một lượt, tính là đợi Tướng Hoa An trở về, muốn tìm một cơ hội để Tướng Hoa An thấy Mã Vân tắm rửa, vậy thì hần không thể không phụ trách được nữa. Nhưng lại không dự đoán được khi Tướng Hoa An trở về từ Bắc Thành, ngay hôm đó liền cưới Hạ Viên vào phủ, cũng khiến cho mưu tính các nàng rơi vào khoảng không. Hiện giờ Tướng lão phu nhân và Thượng Tiệp xuất môn (ra khỏi nhà), Hạ Viên lại tuổi nhỏ, đúng là thời cơ tốt làm việc. Lúc này giờ trở cho Tuệ Hương bệnh, trước mắt thiếu một người trông nom, sáng mai tế trời thì cứ cho Mã Vân thế chỗ ấy, không sợ Tướng Hoa An không trúng kế.

Lại nói đến Hạ Viên để cho quân sự đến hỏi giá hi quả, mấy người tiểu thương kia vốn đồng ý với ước hẹn Cổ ma ma rồi, muốn nâng giá tiền lời lên, đến lúc đó lại chia một chút huê hồng nhỏ cùng Cổ ma ma. Ai ngờ đi ra hỏi giá không phải là Cổ ma ma, lại là một quân sự khác bên người Tướng Hoa An thường xuyên ra ngoài thu mua vật phẩm, nhất thời cũng không dám lừa gạt, lại thành thật báo giá. Hạ Viên đợi quân sự thu mua hi quả đi vào, cười nói: “Hôm nay tất cả mọi người đều dậy từ lúc mới tỉnh mơ, cũng thật cực khổ, người đâu, khen thưởng!” Ừm, đánh một cây gậy lại cho một viên đường, biện pháp này đúng là thông dụng từ cổ chí kim!

Tiểu nha đầu này quả là khôn ngoan, không cho chúng ta dính vào chút nước, thật khôn khéo, lại còn biết khen thưởng, làm cho người ta cao hứng, tuy tuổi còn nhỏ, quả thật không thể xem thường được. Lúc này Cổ ma ma đã thu lại lòng khinh thị, âm thầm bối rối: việc thu mua hi quả này cho dù vượt khỏi tay, cũng không kiếm được bao tiền, giờ lại thay biện pháp khác tìm chỗ moi tiền thôi.

Lúc trước Cổ ma ma gả cho một vị thị vệ Tướng lão tướng quân, năm đó khi Nam Xương và Bắc Thành giao chiến, Tướng lão tướng quân lãnh binh xuất chiến, lúc ấy vị thị vệ này cũng tòng quân, một mũi tên địch bay tới, thị vệ này dùng thân mình cản tên thay Tướng lão tướng quân, chết ngay tại chỗ. Vì chuyện này, Tướng lão phu nhân hết sức coi trọng Cổ ma ma, Thượng Tiệp cũng đối nàng rất tốt. Có điều mấy năm nay nhĩ tử Cổ ma ma ở trang bên

ngoài làm ăn không được như ý, mấy tôn tử đã đến tuổi đón dâu lại không có sinh lễ, tìm Cổ ma ma nói, Cổ ma ma đành phải cho tư trang của mình. Lão nhân gia trên tay không có tiền, nên không có cảm giác an toàn, vì thế này sinh lòng tham, nghĩ Tướng lão phu nhân và Thượng Tiệp mở một mắt nhắm một mắt, nên chờ có cơ hội lại ở trong phủ Tướng quân kiếm một chút lương hưu cho mình. Nay Tướng lão phu nhân và Thượng Tiệp rời đi, trong phủ chỉ có Hạ Viên quản gia, thực đúng là một cơ hội tốt.

Hạ Viên biết Cổ ma ma ở trước mặt Tướng lão phu nhân và Thượng Tiệp có một chút mặt mũi, thấy nàng ngáng chân mình, nhưng cũng không thể làm quá mức, đợi bà cũng nhận thưởng rồi, lại cười nói: “Cổ ma ma, Thượng ma ma bị bệnh, mọi việc trong phủ này chỉ có thể thương lượng cùng ngài thôi. Sáng mai chính là ngày tế trời, lần đầu tiên ta dẫn mọi người đi lễ tế bái này, lễ tiết phải làm thế nào, đến lúc đó kính nhờ ma ma chỉ điểm cho ta.”

Các nàng nói xong, tiểu nha đầu đi vào nói đại phu thỉnh chờ Thượng ma ma và Tuệ Hương đã đến đây. Hạ Viên nghe thế, chuyển hướng nhìn vài bà tử hầu hạ bên cạnh nói: “Đại phu đã đến, thỉnh nhờ một vị ma ma mang vào nhìn Thượng ma ma và Tuệ Hương tý tý một cái.”

Vài bà tử thấy Thượng ma ma và Tuệ Hương bị bệnh, Cổ ma ma lại như hổ rình mồi, Hạ Viên từ lời bàn tán xì xào đã kết thúc chuyện sổ sách thức ăn, tiếp đó thu mua hi quả với giá thị trường, lúc này còn mời đại phu đến xem bệnh cho Thượng ma ma và Tuệ Hương, mọi chuyện đều không loạn, nhất thời đều thu hồi lòng khinh thị. Nghe đề người mang đại phu vào xem bệnh cho Thượng ma ma và Tuệ Hương, có một người ngày thường thân với Thượng ma ma, vội vàng đi ra.

Vì Thượng ma ma là thị tì Thượng Tiệp, Tuệ Hương lại là đại nha hoàn đắc lực nhất của Thượng Tiệp, hai người đều bị bệnh, Hạ Viên cũng không dám chậm trễ, đợi đại phu xem xong đi ra, cho người đưa tiền khám bệnh, rồi lại hỏi bệnh tình. Đại phu chỉ cười nói: “Cũng chỉ là ăn hai thứ không hợp cùng nhau lại ăn cùng, thế này mới ra chuyện đi tả, cũng không có gì quan trọng đâu. Ma ma ăn ít, cũng không đáng ngại, hôm nay sạch ruột chịu đói, buổi chiều ăn chút cháo nhẹ, đoán chắc đến mai sẽ tốt lên. Cô nương ăn nhiều, còn phải nghỉ ngơi mấy ngày, khai hai thang thuốc trước uống vào là ổn.”

Nếu là Cổ ma ma phá rồi, nhất định sẽ để cho Thượng ma ma ăn nhiều một chút, Tuệ Hương ăn ít chút, mà không phải ngược lại. Hạ Viên nháy mắt mấy cái, nhìn tình huống này, chuyện tiêu chảy này, hẳn là thao tác của chính Thượng ma ma. Thượng ma ma đây là muốn thêm phiền cho mình? Hay là muốn nhìn Cổ ma ma và mình đấu với nhau, sau đó nâng đi ra làm ngư ông đắc lợi? Hay là có mục đích khác?

Hạ Viên và đám người Cổ ma ma đầu tâm nhãn, mọi người Hạ phủ lại lo lắng không yên.

“Quản gia cai quản bên trong, ngoại trừ muốn ép người dưới, còn phải ân uy đều thực hiện, mới có thể chế phục lòng người. Có điều Viên nhi tuổi nhỏ, thêm nữa cũng chỉ quản gia có mười ngày, cũng không nên đắc tội người, đối với đám nha đầu bà tử, không có trở ngại, cũng nên mở một mắt nhắm một mắt, cho chút điểm ngon ngọt, vạn lần không thể cậy mạnh hiếu thắng.” Hạ lão thái thái cũng nghe Hạ Viên phải quản gia, truyền Quý Thư tới dặn bảo: “Cho dù Viên nhi có chịu thiệt chút, khi trở về cũng có Tướng quân phu nhân thu thập bọn hạ nhân hạ đẳng, lúc này con không thể đến phủ Tướng quân dạy bảo này kia.”

“Lão thái thái yên tâm, con có chừng mực.” Quý Thư cười nói ra việc mình viết ra một ít chuyện quản gia cần phải chú ý, để Hạ Từ cầm lấy đến phủ Tướng quân đưa cho Hạ Viên, rồi nói: “Mặc dù Viên nhi tuổi nhỏ, dù sao cũng là đại nòng dâu, tương lai tự nhiên phải quản gia. Tướng quân phu nhân làm thế là đặt nền móng đầu tiên, đoán chắc không chỉ muốn nhìn Viên nhi có khả năng quản gia hay không, cũng có thể là muốn mượn cơ hội này nhìn xem phía dưới có nhóm lão nô nào gây ra chuyện gì hay không, trở về sẽ thu thập. Phủ Tướng quân không tốt, chính là sắc mặt vài cái lão nô phía dưới rất làm người sinh ghét. Tương lai Viên nhi quản gia, nếu vài lão nô này không thu phục được, sợ là khó có thể an tâm.”

Hạ lão thái thái gật đầu nói: “Nam nhân phủ Tướng quân đón nàng dâu muộn, lại không nạp thiếp, mấy thị tì bố trí sẽ không được chuẩn bị làm thông phòng, mà là chuẩn bị hỗ trợ các phu nhân quản gia. Ngặt nỗi Viên nhi chúng ta lần này gả gấp, lại không chuẩn bị ma ma quản sự có khả năng đi qua, trở thành đơn độc. Mấy lão nô đó thấy bên người Viên nhi không có ma ma quản sự chiều chuộng, khẳng định có thể sử dụng một hai ám chiêu, hoặc là muốn chế trụ, sau đó tiếp tục ra uy. Chẳng qua chỉ có thời gian mười ngày, đoán các nàng nhiều nhất là muốn làm loạn tâm, cũng không thể xoay chuyển diễn ra chuyện lớn gì, không cần lo lắng quá mức.”

Mọi người ở đây bàn chuyện, Hạ Từ cũng đã đến phủ Tướng quân, đúng lúc Tướng Hoa An trở về phủ, hai người chào hỏi nhau, cười nói vài câu. Hạ Viên nghe nói Hạ Từ đến đây, vội vàng đi ra gặp mặt. Hạ Từ vừa thấy Hạ Viên bước ra, liền kéo đến nhìn xem, lắc đầu nói: “Sao gầy thế? Nghe nói cho muối làm quản gia, chắc mệt muốn chết rồi hả?”

Huynh muội bọn họ ở đây nói chuyện với nhau, một đồng nghiệp Tướng Hoa An đi tới bái phỏng, Tướng Hoa An tự mình ra ngoại sảnh nghênh đón. Đợi Tướng Hoa An vừa rời đi, Hạ Từ liền đưa một quyển sách nhỏ Quý Thư viết ra, cười nói: “Nghe nói muội quản gia, phụ thân và nương đều sốt ruột, có điều vào lúc này không có cách nào đến dạy muội. Nương dặn bảo ta, để ta chuyển lời lại cho muội, lại sợ ta nói lại không rõ ràng, vội vàng viết ra cái này, bảo ta lấy đưa tới. Tới muội cứ từ từ đọc nhé.”

Hạ Viên cầm qua đọc qua vài lần, thấy viết là phải làm thế nào quản lý bà tử, vất vả làm xong phải khen thưởng thế nào, viết rất kỹ càng. Lại có lần đầu tế trời lễ tiết phải làm thế nào mới đúng và đủ, mừng hai đến niếu Từ Mầu dâng hương phải quý lạy thế nào, mừng ba cấp cho hạ nhân may xiêm y thì dùng kiểu dáng loại gì phân biệt, viết lưu loát rất nhiều trang. Không khỏi cảm động, thấp giọng nói: “Vẫn là nương lo lắng cho muội như vậy.”

“Muội gả chưa được một tháng, nương đã gầy mấy cân, mỗi ngày đều nhắc đến muội lúc ở nhà là như thế nào thế nào, nhớ tới phụ thân cũng lắm bầm, cũng là không bỏ được, ngày đó đánh chết cũng ngăn lại không cần hứa cho người, đợi đến lễ cập kê rồi lại hứa.” Hạ Từ cười nói, vì lúc này cũng không còn sớm, sợ chậm trễ Hạ Viên quản lý gia sự, nên cáo từ rời đi.

Hạ Viên tiễn Hạ Từ đi ra ngoài, một lúc sau ở tiểu thiên sảnh, lại có quản sự nương từ đi tới thưa chuyện, vội vàng cũng không uống được một chén trà. Đến tối trở về phòng, tắm rửa xong liền nằm bò lên trên giường, hét lên: “Quá mệt mỏi!”

“Ta xoa bóp gân cốt cho muội!” Mặc dù Tướng Hoa An đau lòng Hạ Viên, có điều chuyện quản lý nha đầu, hẳn không có biện pháp nhúng tay, lúc này thấy Hạ Viên mệt mỏi nằm trên giường, tới ngồi xếp bằng trên giường, duỗi tay mát xa cho Hạ Viên, nhẹ giữ nhẹ nắm, vừa cúi đầu hỏi: “Lực thế này

được chưa? Có thoải mái không?”

“Rất thoải mái!” Hạ Viên dậy sớm, lại bận rộn cả ngày, lúc này chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, bị bàn tay to ấm áp ôn hòa Tường Hoa An nhẹ nhàng xoa nắn trên lưng, không tự giác bỗng rên rì ra tiếng, hừ hừ nói: “Cổ cũng đau nhức!”

Hai tay Tường Hoa An dôi lên trên, che lên trên cổ trắng nõn của Hạ Viên, muốn ấn xoa bóp, cảm giác lại nhẵn nhụi trơn trượt, muốn rút tay về, nhưng lại luyến tiếc, lúc tâm lý đang đấu tranh, lại nghe bên ngoài có tiếng bước chân, một bà tử cất tiếng nói: “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, không hay rồi, Cổ ma ma và Thượng ma ma đánh nhau rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: MÔI IN LẠI ĐI

Hạ Viên đang buồn ngủ, nghe thấy tiếng động bên ngoài càng lúc càng lớn, hoảng sợ, Cổ ma ma và Thượng ma ma là thị tì Tường lão phu nhân và Tường quân phu nhân, đại biểu cho thể diện hai phòng, hiện giờ đánh nhau, truyền đi chẳng phải trở thành chuyện cười?

Tường Hoa An thấy Hạ Viên xoay người một cái muốn bỏ dậy, không khỏi thấp giọng nói: “Chỉ là hai cái bà tử đánh nhau thôi, đừng hoảng hốt!” Nói xong lại giương giọng ra bên ngoài nói với bà tử kia: “Thiếu phu nhân đã ngủ rồi, ồn ào loạn gì đó, còn có quy củ không?”

Ở bên ngoài, bà tử truyền tin nghe giọng nói Tường Hoa An, sớm bị dọa không dám nói nữa, cúi người lui ra sau cửa ngoài, tìm Hạnh Nhân nói ra sự tình.

Lúc này Hạ Viên đã xuống giường chộp lấy giày, mặc áo khoác, ngẩng đầu nói với Tường Hoa An: “An ca ca, muội đi qua nhìn xem. Lão phu nhân và phu nhân không có trong phủ, Cổ ma ma Thượng ma ma đánh nhau, người khác cũng không ngăn được.”

Nha đầu bà tử đánh nhau, không tránh được tóc tai sẽ rối bời, xiêm y không ngay ngắn, Tường Hoa An cũng không tiện đi qua. Lúc này hần thấy Hạ Viên vội vàng đi ra ngoài, nói với Hạnh Nhân ở bên ngoài bức rèm: “Trông thiếu phu nhân, đừng để người đụng vào nàng.” Nói xong lại giương giọng bảo hai bà tử gác đêm tới đây, dặn dò: “Bên ngoài tối, các người mang đèn lồng đi theo, che chở chút cho thiếu phu nhân. Nếu thiếu phu nhân thiếu một cọng tóc, sáng mai ngay cả các người cũng bị phạt.” Chuyện bà tử đánh nhau, đều là thủ đoạn khóc lóc om sòm, không tránh được chen lấn đụng chạm, sợ Hạ Viên quát bảo dừng lại nhưng không được, bị ngộ thương. Tường Hoa An dặn bảo bà tử xong, vẫn chưa yên tâm, nói với Hạ Viên: “Muội đứng xa xa quát bảo ngừng là được, đừng tiếp cận gần quá. Có chuyện gì phiền lòng, sáng mai lại xử lý.”

Hạ Viên vội đồng ý, mang Hạnh Nhân và vài bà tử vội đi.

Trên đường, Hạ Viên hỏi bà tử vừa đến báo tin kia: “Vì sao Cổ ma ma và Thượng ma ma đánh nhau vậy?”

Bà tử nói tỉ mỉ đầu đuôi. Thì ra chạng vạng ngày hôm nay oi bức không chịu nổi, Thượng ma ma để cho chất nữ Mã Vân giúp đỡ mình đến trong đình cạnh vườn hồ hoa sen hóng mát. Vì Thượng ma ma đau bụng, đã hai ngày hôm nay không có miếng cơm nào, nên phân phó một bà tử đi đến phòng bếp, để nữ đầu bếp hâm cho mình chút hạt sen lại đây. Ai ngờ qua nửa ngày, nữ đầu bếp chỉ để người đưa đến nửa bát cháo hoa, một hạt sen cũng không có. Thượng ma ma dưới con tức giận muốn tự mình đích thân đến phòng bếp chất vấn Lý thâm tử quản sự phòng bếp. Bà vừa mới đứng lên, đã thấy Cổ ma ma và Lý thâm tử cũng đến trong vườn hóng mát, liền nhớ tới Lý thâm tử cũng là họ hàng của Cổ ma ma, Lý thâm tử dám đối đãi với mình chậm chạp như vậy, tất nhiên là do Cổ ma ma sai sử, nhất thời chạy tới mắng Lý thâm tử vài câu. Cổ ma ma nghe Thượng ma ma mắng trong cháo không có hạt sen, không khỏi chỉ vào hồ sen cười lạnh bảo: “Trong hồ có hạt sen đó, muốn ăn thì tự mình hái đi.”

Thượng ma ma đang đói bụng, tức tới phòng phở, làm sao nhìn Cổ ma ma trêu chọc, nhanh chóng phản bác. Mồm miệng Cổ ma ma không lạnh lợi bằng Thượng ma ma, bị Thượng ma ma trách móc mấy câu, cảm thấy khó thở nên vươn tay bắt Thượng ma ma. Tuy Thượng ma ma hai ngày chưa được ăn cơm, dù sao cũng trẻ hơn Cổ ma ma mười mấy tuổi, tất nhiên nhảy dựng lên vòng tay lại, thế là thành đánh nhau.

Hạ Viên nghe bà tử này nói chuyện, cũng đã đến bên cạnh hồ hoa sen, loáng thoáng thấy một đám người vây ở một chỗ, một mảnh tiếng nói ồn ào. Sớm có người thấy Hạ Viên đến đây, đám người tản ra chừa chỗ. Hạ Viên nương theo ánh sáng từ đèn lồng trong đình, thấy Cổ ma ma và Thượng ma ma cuốn một chỗ cùng nhau. Cổ ma ma quần xiêm y Thượng ma ma thành cái vòng, lúc này cổ áo đang chụp vào mặt bà. Thượng ma ma lại cầm tóc Cổ ma ma, tóc Cổ ma ma sớm đã bị xổ ra. Đèn lồng chiếu tới, thấy dưới đất mấy đóa trà hoa bị vất xuống dẫm đạp bấn cả, hình như là đồ Cổ ma ma thường đeo.

Hạnh Nhân thấy mọi người lôi kéo nửa thật nửa giả, cũng không chịu xuất lực thật, ngược lại thừa dịp loạn vứt trà hoa xuống đất, cả gan quát lên: “Thiếu phu nhân đến rồi, còn không mau kéo hai ma ma ra!”

Hạ Viên thấy quần áo Cổ ma ma và Thượng ma ma xốc xếch rách rưới, giương giọng nói: “Lão phu nhân và phu nhân mới xuất môn (ra cửa, đi ra ngoài), hai ma ma liền đánh nhau, vậy ra thể thống gì? Vốn đang trông cậy vào hai vị ma ma giúp đỡ quản lý hạ nhân trong nhà, hiện giờ đã náo loạn trước rồi, sau này làm sao quản giáo người phía dưới đây?”

Nghe thấy giọng nói Hạ Viên, Thượng ma ma buông lỏng tay, ai ngờ Cổ ma ma chưa hết giận, buông áo Thượng ma ma, thuận tay cổ sức đẩy. Thượng

ma ma đói bụng hai ngày, sức lực vốn không nhiều, bước đi loạng choạng, sau một trận giằng xé, làm sao chịu được sức đẩy này của Cổ ma ma, lui ra sau đứng phải lan can cạnh hồ hoa sen, cái lan can kia sử dụng đã nhiều năm rồi, bị cú đụng này, “” vừa va vào liền gãy. Chỉ nghe “A” một tiếng thét chói tai, Thượng ma ma ngã nhào, ngã thẳng vào trong hồ sen.

“Ồi!!” Mọi người thấy chuyện xảy ra ngoài ý muốn, đều hoảng sợ hét lên.

“Cứu mạng, cứu mạng!” Mã Vân thấy Thượng ma ma ngã xuống hồ hoa sen, đã sớm hét ầm lên.

Hạ Viên cũng bị dọa, lúc này gần cổ họng nói: “Ai biết bơi, mau đi xuống vớt Thượng ma ma lên nhanh đi!”

Mã Vân thấy vài bà tử đã đi xuống vớt người, lại ở bên cạnh khóc nói: “Cô cô ta đã chết, cô cô ta đã chết!”

Hạ Viên nghe Mã Vân kêu loạn như vậy, quát: “Người còn chưa có vớt lên, người đừng kêu loạn!”

“Các người khi để cô cô ta, đã biến bà thành như vậy, còn kêu ta đừng nói loạn, ta muốn đi nói cho Thiếu tướng quân, thỉnh Thiếu tướng quân làm chủ cho bọn ta.” Mã Vân khóc phẫn bực, nước nở nói: “Cô cô ơi, cô cô ơi!”

Bây giờ là ta đang quản gia, Mã Vân này không đề cập để ta làm chủ, chỉ luôn miệng nói muốn cho An ca ca làm chủ, đây là không đặt ta vào mắt rồi? Hạ Viên nói trong bụng, Mã Vân là chất nữ Thượng ma ma, một cô khí yếu mị, hai ngày nay luôn mượn cơ hội bày dáng trước mặt An ca ca, không lẽ là có ý? Tướng lão phu nhân và Tướng quân phu nhân vừa mới ra cửa hai ngày, trong phủ liền yêu khí tận trời, thật là đau đầu! Nàng nghĩ ngợi, thấy vài bà tử sớm đã kéo Thượng ma ma lên. Cũng may hồ hoa sen không sâu, hiện giờ lại là mùa hè, đoán chắc nhiều nhất Thượng ma ma uống mấy ngụm nước, cũng không gây ra tai nạn chết người.

Hạnh Nhân nghe Mã Vân la hét nói chết người, nàng sợ hãi hơn Hạ Viên, mặt trắng như tờ giấy nói với Hạ Viên: “Thiếu phu nhân, nếu Thượng ma ma gặp chuyện không may thì làm sao giờ? Không bằng gọi Thiếu tướng quân đến đây xem một cái?”

Hạ Viên bình tĩnh giảng giải: “Vừa mới rơi xuống nước liền vớt lên, sẽ không dễ dàng chết như vậy.” Nói xong phân phó một bà tử xuất phủ đi mời đại phu. Bà tử nha đầu thấy Thượng ma ma rơi xuống nước, lúc này đã vớt lên, sinh tử chưa biết, lại sợ gây chuyện lên người, mọi người đều lui ra sau mấy bước.

Bà tử đi qua báo tin kia vốn là tâm phúc Thượng ma ma, nghe Mã Vân thét chói tai nói Thượng ma ma đã chết, hoảng sợ, do dự có nên đi qua nhìn một cái hay không. Vì thấy Hạnh Nhân sợ hãi, Hạ Viên lại dường như trấn định tự nhiên, cũng không tốt núp ở phía sau, đành phải đi tới trước vài bước nói: “Tuổi Thiếu phu nhân còn nhỏ, cũng không nên thấy này đó, để nô tỳ xem là được.” Nói xong muốn đi xem Thượng ma ma.

Hạ Viên lắc đầu, cả gan đi lên nhìn xem, thấy Thượng ma ma nằm dưới đất vẫn không nhúc nhích, nước trên người vẫn còn chảy, lấy tay dò xét dưới mũi của nàng, còn có hơi thở, cũng yên lòng. Vừa ngẩng đầu thấy Mã Vân nằm úp sấp trên người Thượng ma ma khóc loạn, không khỏi nhủ thầm quát: “Thượng ma ma chỉ là rơi xuống nước ngất đi, người nên tìm cách kêu bà tỉnh lại, rồi nhanh nhanh thay đổi xiêm y ẩm ướt để tránh sinh bệnh cho bà, sao chỉ biết lo khóc?”

Nói chuyện, ngẩng đầu thấy Cổ ma ma đứng yên, trong lòng tức giận, lão mục tử (mụ già này) thật đáng giận, uống bà một bó tuổi, thế mà không quản đến nặng nhẹ còn đẩy mạnh người vào trong nước. Nếu thật ra mạng người, xem bà phải làm sao?

“Thượng ma ma đây là nín thở ngất đi thôi, chỉ cần có người thổi chút khí cho nàng, một lát sau nàng sẽ tỉnh lại.” Hạ Viên kêu người kéo Mã Vân ra, quay đầu nói với Cổ ma ma: “Cổ ma ma, Thượng ma ma là người đẩy xuống nước, nếu nàng có bị gì, người cũng không chối bỏ được trách nhiệm, người nói đúng hay không?”

Lúc này Cổ ma ma vẫn muốn biện bạch nói: “Ta chỉ đẩy nhẹ thôi, tự nàng lui ra sau ngã...”

Hạ Viên không hề khách khí, bảo Cổ ma ma ngừng nói nói: “Nếu không phải chúng ta tự mình nhìn thấy rõ ràng, chẳng lẽ người muốn nói Thượng ma ma tự mình nhảy xuống luôn? Nếu người là người đẩy xuống, vậy người phụ trách cứu về thôi!”

Cổ ma ma cũng sợ Thượng ma ma xảy ra chuyện gì, bản thân mình cũng sẽ sống chết không rõ, nhỏ giọng nói: “Ta cũng không phải là đại phu, phải cứu như thế nào đây?”

Hạ Viên thấy hai bà tử này náo loạn thành như vậy, khẳng định đã tích tụ oán khí, chính mình còn phải quản các bà bảy tám ngày nữa, các bà còn muốn náo loạn thêm nữa, mình cũng không còn tinh lực, không bằng tốt nhất tìm cách tạm thời cho các bà đề xuống oán khí. Lúc này hừ một tiếng nói: “Ta nói như thế nào, người làm như vậy là được!” Nói xong trước hết để cho Cổ ma ma nâng mông, dạng chân ra trên bụng Thượng ma ma, thế này mới nói: “Cổ ma ma, trước tiên người hít sâu một hơi, sau đó đưa miệng tới trên môi Thượng ma ma phả hơi.” Hạ Viên nói xong, tự mình dùng miệng làm mẫu một chút làm hô hấp nhân tạo là thế nào.

“Muốn ta dùng miệng mình thổi miệng bà ta?” Cổ ma ma lờ mờ, muốn không chịu, vừa rồi mọi người đều trông thấy mình còn đẩy con mụ này xuống nước, lúc này Thiếu phu nhân để mình tìm cách cứu con mụ này sống lại, nếu mình không nghe theo, nếu con mụ này có bị gì, phu nhân các nàng hỏi phủ, nhất định sẽ không nhẹ tay với mình.

Bọn nha đầu bà tử thấy Thượng ma ma sống dở chết dở nằm dưới đất, tuy cảm thấy biện pháp hít vào thổi khí quái dị, có điều lúc này đại phu còn chưa tới, cũng sợ xảy ra chuyện, đều giúp thúc giục: “Nếu Thiếu phu nhân nói như thế, Cổ ma ma trước cứ cố thử một chút, cứu người về rồi, ngài cũng được ưu che khuyết điểm. Lão phu nhân và phu nhân trở về cũng không sẽ trách tội ngài mười phần đâu.”

Cổ ma ma không còn cách nào khác, đành phải chiều theo cách Hạ Viên nói đi trước làm hồ lấp nhân tạo. Thượng ma ma lúc này bị Cổ ma ma đè bụng, rồi đưa tới miệng hồ hấp, không tới một lúc liền tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy có mặt người đè sát vào mình, miệng phả ra mùi hôi tới đây, cả kinh không nhỏ, nâng tay đưa một bàn tay tới, lại nghe được mọi người reo lên: “Được rồi, được rồi, Thượng ma ma tỉnh lại rồi!”

Tường Hoa An ở trong phòng thấy Hạ Viên đi lâu mà vẫn chưa về, đành phải sai một bà tử đi hỏi thăm tin tức. Bà tử này đi nửa ngày, thở gấp hồng hộc trở về nói: “Thiếu tướng quân, Cổ ma ma đẩy Thượng ma ma xuống hồ sen, Thượng ma ma mất nửa cái mạng, mắt thấy sắp tắt thở, Thiếu phu nhân bảo Cổ ma ma ngồi trên người Thượng ma ma, miệng đối miệng thổi khí, không nghĩ tới lại làm Thượng ma ma sống lại. Lúc này đã lập tức thay đổi áo khô cho Thượng ma ma, uống chút cháo nóng, xem như là không có chuyện gì nữa rồi. Vốn Thượng ma ma muốn trách Cổ ma ma đẩy bà vào trong nước, vì nghe được là Cổ ma ma thổi khí cho bà, để bà sống lại, cũng không còn oán trách nữa. Đại phu đến xem, chỉ nói may mắn đã cứu kịp thời, lúc này đang thỉnh giáo Thiếu phu nhân biện pháp thổi khí này.”

Bọn họ ở đây nói chuyện, Tường Hoa Khoan và Trần Châu nghe tiếng gió, vội vàng đi tới hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì. Bà tử này lại nói ra sinh động như thật một lần nữa. Trần Châu nghe mà há to mồm: “Viên muội học được biện pháp thổi khí ở đâu vậy? Thật thần kỳ!” Đợi nghe được Thượng ma ma không có chuyện gì, cũng than một hơi, cáo từ trở về phòng.

Tường Hoa An lại sợ phát sinh thêm chuyện khác, bất chấp kiêng kỵ, nhắc chân đi ra ngoài đón Hạ Viên. Mới đi được nửa đường, gặp Hạ Viên đang được Hạnh Nhân đỡ tay đi tới, đi tới một chút nghênh đón, gọi: “Viên nhi!”

“An ca ca!” Hạ Viên vừa rồi cố can đảm để Cổ ma ma cứu Thượng ma ma, lúc này vừa nghĩ mà sợ, thanh âm run rẩy nói: “Thượng ma ma rơi xuống nước, đã cứu về rồi. Xem chút dọa muội muốn chết.”

Sao không để người đến nói với ta?” Tường Hoa An trong bóng đêm thấy thân mình Hạ Viên run run, rõ ràng là sợ hãi, cảm thấy rất thương tiếc, không để ý nha đầu bà tử đang ở bên cạnh, vươn tay đã bế Hạ Viên lên, ôm vào ngực nói: “Có ta đây, đừng sợ!”

Hạnh Nhân và mấy bà tử thấy Tường Hoa An bế Hạ Viên bước đi, toàn bộ ngăn người ngay tại chỗ. Một lát sau mới có người nói: “Thiếu tướng quân và Thiếu phu nhân ân ái thế này, đây là chuyện tốt. Một mối cả đêm, chúng ta cũng đi nghỉ ngơi thôi!”

Tường Hoa An bế Hạ Viên về phòng, đặt nàng ngồi trên mép giường, bảo bà tử đi nấu một chén canh an thần, lại bảo một bà tử mang nước vào, chính mình tự tay vắt khăn mặt rửa mặt cho Hạ Viên, lại đi cởi giày cho nàng.

Hai chân Hạ Viên được Tường Hoa An nâng niu trong tay, biết đây là hấn muốn giúp nàng rửa chân, không khỏi rụt chân nói: “Tự muội làm được, tự muội làm được!”

“Ta rửa giúp muội!” Tường Hoa An bỏ chân Hạ Viên vào trong nước, nhẹ nhàng xoa xoa bàn chân nàng, thấy đầu ngón chân nàng trắng như tuyết, ngón cái tròn tròn giống cái củ tỏi nhỏ, không nhịn được nhéo nhéo.

Hạ Viên cảm thấy đầu ngón chân cái có cảm giác khác thường, khuôn mặt tự máu đỏ bừng, đợi Tường Hoa An vắt khăn lau khô chân mình, vội vàng co chân lại, cả người rúc vào trong giường, nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

“Đợi uống canh an thần xong rồi lại ngủ.” Tường Hoa An thấy lông mi Hạ Viên run rẩy, biết nàng đang giả vờ ngủ, đưa tay sờ đầu nàng nói: “Về sau có chuyện khẩn cấp, sai người nhanh chạy tới báo cho ta, không cần tự mình chống đỡ.” Dừng một lát lại nói “Muội để Cổ ma ma thổi khí cho Thượng ma ma, chính là thổi như thế nào? Bọn ta luyện võ, cũng có một biện pháp thổi khí, người thường không học được.”

“Ừm!” Hạ Viên cảm giác hơi thở nóng nóng của Tường Hoa An phớt qua gò má, bàn tay to vuốt lên đầu mình, dần xuống phía dưới, xoa thái dương mình, sau đó là khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ cảm thấy mặt đỏ tím đập. An ca ca đây là cố nén sao? Thật là đáng thương cho An ca ca, huynh phải chờ vài năm nữa. Nghĩ đến phải để Tường Hoa An chờ vài năm, Hạ Viên có chút không đành lòng, tuy ta tuổi nhỏ, có một số việc không thể làm được, nhưng cũng không có nghĩa là chuyện gì cũng không làm được đâu!

Một giây sau, Hạ Viên bỗng mở mắt ra, vươn tay ôm cổ Tường Hoa An, giọng nói nũng nịu nói: “An ca ca, muội có chút thờ không nổi, huynh thổi khí cho muội đi!” Nói xong nửa ngừng đầu, dùng cằm đưa môi mình in lên trên môi Tường Hoa An.

Tường Hoa An bị bày tay nhỏ bé Hạ Viên ôm cổ, không tự chủ ngừng hô hấp, muốn nói chuyện, đã thấy đầu Hạ Viên vừa nhắc, đôi môi mềm mại như cánh hoa ản lên, trong nháy mắt, cả người cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Ý NIỆM TÀ ÁC NHỎ TRONG ĐẦU

Hạ Viên khép hờ mắt dán lên, chỉ cảm thấy môi Tường Hoa An thật dày mềm, hơi nóng nóng, phần nóng bỏng kia trong nháy mắt len qua môi chính mình, tràn qua hai bên má, thẳng lên đỉnh đầu, chỉ cảm thấy đầu “đùng” một tiếng, một mảnh trống rỗng thật lâu. Đợi tri giác trở về một chút, thế này mới phát hiện Tường Hoa An đã ngừng thở, thân mình căng thẳng, cổ cứng găng gượng, tư thế cổ quái, dường như đang nghĩ có nên đẩy mình ra hay không.

Ô, An ca ca đáng thương quá, xem ra thật sự đây là lần đầu tiên tiếp xúc nữ hài tử! Một lang quân tuấn tú hai mươi mốt tuổi, anh minh thần võ, tướng mạo đường đường, mày kiếm mắt sáng như vậy, mà ngay cả hôn nữ hài tử cũng chưa từng hôn qua, thật sự là một phu quân quá thuần khiết rồi! Hạ Viên tiếp xúc với môi Tường Hoa An, muốn rút về lập tức, bỗng cảm thán, đây chính là nụ hôn đầu tiên của An ca ca, tự mình chủ động hôn, lại làm qua loa bỏ dở nửa chừng như vậy, có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt cho An ca ca không? Có thể làm cho hấn đối với chuyện nụ hôn đầu tiên này sinh là ấn tượng không tốt không?

Ừm, nếu hôn cũng đã hôn rồi, dù sao cũng phải chịu trách nhiệm, chuẩn chuẩn lướt nước như vậy, có vẻ hơi thiếu đạo đức quá. Hạ Viên có chút lưu luyến không muốn rời khỏi đôi môi mềm mại đàn hồi vô cùng tốt của Tường Hoa An, đành lấy cớ thuyết phục mình, cả gan đánh bạo, hơi hơi di chuyển cánh môi, dụi nhẹ vào cánh môi Tường Hoa An, đi xuống ngậm phía dưới, ngậm môi dưới Tường Hoa An, nhẹ nhàng mút xuống.

Thân mình Tường Hoa An vốn cương cứng ngắc, bị Hạ Viên mút như vậy, cả người hơi run rẩy, hô hấp không ổn định, thờ gấp lên khí thô, hơi thở nóng phả lên trên má Hạ Viên, lúc này đuôi tay ra, ôm Hạ Viên lên đầu gối mình. Kéo thân hình nhỏ nhỏ mềm mại ngọt ngào thơm tho vào người, rốt cuộc cũng không khống chế nổi, môi vừa động, đầu lưỡi nóng bỏng quét ngang qua cánh môi Hạ Viên, quán lấy toàn bộ cái môi nhỏ nhắn của Hạ Viên, muốn tiến quân thần tốc, bỗng dừng ngừng lại, để Hạ Viên xuống giường, vọt xuống, giọng nói buồn bực bảo: “Ta đi rửa mặt!” Nói xong, cửa cũng vang lên, đã sớm không thấy.

Hạ Viên giật mình ngẩn ra, vuốt môi của mình, ** một lúc sau, bỗng nhiên gục đầu chôn lên gối đầu cười vang.

Tường Hoa An từ nhỏ đã say mê võ học, bởi vì muốn sách lược, đối với kinh thư sách sử cũng rất dụng tâm khổ học, học đến mặt trời lặn mới rảnh rang, cho nên đối với chuyện nữ sắc, cũng không có để tâm. Vừa đến mười lăm tuổi, trong phủ Tường lão phu nhân và Thượng Tiếp đã vội vàng làm yến hội mời nữ quyến Mạc phủ đến đây tụ hội, kỳ thật cũng là dẫn lối bắt cầu cho hấn, có điều vừa thấy đưa con rể là hấn, toàn bộ đều là vẻ gượng ép, làm cho lòng hấn sinh ra chán ghét. Mặc dù Hạ Viên cũng thường xuyên đi theo đám người Hạ phu nhân qua phủ Tướng quân, vì nàng là tiểu hài tử, Tường Hoa An không kiêng kị, thường hay chơi đùa cùng nàng. Lòng lại luôn nghĩ Thượng Tiếp muốn nói Hạ Viên cho Tường Hoa Cái, trong lòng sớm đối đãi Hạ Viên như đệ tức (em dâu) mình, càng chiều cô nàng hơn chút. Khi ở tại Bắc Thành, hấn mới phát hiện Thượng Tiếp là muốn nói Hạ Viên cho hấn, lại nhân việc Đường Chí Lễ xen vào, rồi sợ Hạ Viên bị lấy chồng xa, thế này mới quyết định đưa Hạ Viên vào phủ Tướng quân. Mặc dù thành thân cùng Hạ Viên, nhưng hấn là một nam tử trường thành, mặc dù yêu thích Hạ Viên, cũng chỉ là yêu thích theo kiểu thích tiểu hài tử đáng yêu mà thôi, lại dựa vào tâm lý bảo vệ trẻ nhỏ, trên tình yêu nam nữ, cũng không suy nghĩ sâu xa. Mấy ngày nay cùng Hạ Viên ngủ chung trên một chiếc giường lớn, bất quá cũng quan tâm nàng như một tiểu hài tử. Đêm nay bị Hạ Viên mút như vậy, chỉ cảm thấy ngực như đang dấy lên một lò lửa nóng hôi hổi, thật khó nhịn. Hấn ra cửa phòng, nhắc lấy một thùng nước lạnh của gã sai vặt đi tắm, vẫn cảm thấy không kiềm chế được, nên tự mình đến hẻm băng lấy băng, rót một ly trà đá, hóng gió trước cửa viện, thế này mới cảm thấy đỡ nhiều.

Hạ Viên đợi một lúc, không thấy Tường Hoa An trở về, lại thấy sợ. An ca ca vốn đang tốt, lại bị mình trêu chọc như vậy, ngược lại có thể sinh ra tâm tư khác hay không? Không lẽ lúc này kiềm chế không nổi, đã đi tìm nữ nhân rồi? Nàng càng nghĩ càng cảm thấy có thể, vọt dậy, nhảy xuống muốn đi ra ngoài tìm. Lại nghe tiếng cửa vang lên, Tường Hoa An lắc mình đi vào, không khỏi vui vẻ nói: “An ca ca, muội còn tưởng huynh không trở lại nữa chứ!”

Tường Hoa An không đáp, đi qua cầm ly trà nguội trên bàn uống hết, thấy Hạ Viên cười bò trên giường, ánh nến soi tới, lại giật mình ngẩn ra, tiểu nha đầu này khi cười lộ lên sao lại làm lòng người ngứa ngáy như vậy? Lần trước khi nàng từ Hạ phủ trở về, mỗi ngày lại vui vẻ tốt lên. Tường Hoa An đang trầm tư, lại uống một chén trà, thế này mới đập tắt nền đi qua, đến bên cạnh giường nằm xuống, giọng nói buồn bực nói: “Ngủ!”

Hạ Viên vụng trộm mở mắt ra, đợi ánh mắt thích ứng với bóng tối, thấy Tường Hoa An nằm, cánh tay đặt đặt ngang người, nắm tay không, một lát lại lật người, lưng quay về phía mình, cánh tay giật giật, tay phải, tay phải dường như đưa tới phía đùi.

Muốn chết, muốn chết, An ca ca đây là....? Kiếp trước mặc dù Hạ Viên chưa từng yêu, kiến thức cơ bản trên TV điện ảnh thật sự cũng không ít, đầu óc lúc này hỗn loạn rối mù, âm thầm nức nở, ôi, An ca ca một thanh niên tốt như vậy, lại phải vận dụng năm ngón tay cô nương sao?

Hạ Viên âm thầm than thở, lặng lẽ giờ lên bàn tay nhỏ bé của mình xem, thật sâu thấy năm ngón tay cô nương của mình trắng nõn nhỏ hơn nhiều so với Tường Hoa An, nhưng tuổi mình còn nhỏ, tự nhiên ngón tay cũng nhỏ thôi, đối với chuyện người lớn này, thực sự chưa đủ tuổi nhúng tay!

Tường Hoa An uống một bụng trà nguội, vốn đã bình tĩnh, lúc này nằm yên trên giường nghe được hơi thở của Hạ Viên, lại cảm thấy có chút khó khăn, đành phải hít sâu cố gắng trấn định. Viên nhi còn nhỏ mà, đã biết muốn cái gì đâu chứ? Lại suy nghĩ nếu thật không được, đành phải phân phòng ngủ thôi.

Hạ Viên đang mở to mắt nhìn hành động của Tường Hoa An, lại thấy Tường Hoa An lật qua đây, bỗng nhiên mở to mắt nói: “Không phải nói sáng sớm ngày mai phải mang người tể bái trời sao, sao còn chưa ngủ?”

Tâm trí Hạ Viên hiện tại đang này sinh rất nhiều ý niệm tà ác trong đầu, nghe Tường Hoa An nói, lại vội vàng nhìn cánh tay phải của hấn, thấy tay hấn cũng đang đưa về chỗ kia, nhưng mà đang ở chỗ đùi gối ngựa, không khỏi thờ dài nhẹ nhõm một hơi, may quá may quá, An ca ca chúng ta là thuần khiết, không thuần khiết chính là ta đây. Ý niệm nàng đang chuyển động trong đầu, thế này mới nhớ tới ngày mai còn có một nhiệm vụ lớn, vội nhắm mắt lại, mặc niệm vài tiếng “A di đà Phật”. Vì thân thể nàng nhỏ nhỏ, hôm nay lại thực sự quá mệt, nhắm mắt lại con buồn ngủ liền ập tới, chỉ một lúc đã ngủ mất rồi, nhưng lại để Tường Hoa An một đêm trằn trọc.

Ngày hôm sau còn chưa tới hừng đông, Hạnh Nhân đã đi tới gõ cửa, gọi: “Thiếu phu nhân, đã cuối giờ dần, nên dậy rồi.”

Ôi ôi, cũng chỉ mới 5 giờ sáng, lại phải rời giường, thực khổ khổ mà! Hạ Viên gầy gua đứng lên, lại không thấy Tường Hoa An đâu, thấy Hạnh Nhân múc nước tới cho nàng rửa mặt, hỏi: “Có thấy thiếu tướng quân đâu không?”

“Thiếu Tướng quân giờ dần hai khắc, đã múc nước rửa mặt, tới phòng luyện võ đi múa kiếm rồi. Còn ra lệnh xuống dưới, nói để thiếu phu nhân ngủ lâu hơn chút. Đợi giờ mẹo hai khắc tể bái trời, nhanh tay nhanh chân thay đổi xiêm y cho Hạ Viên, sơ đầu, trang điểm sẵn sàng, thế này mới truyền người đến sớm một chút để dừng, lại nói thầm: “Nghe tý tý bên ngoài nói, tối hôm qua huyện nào loạn lên, hôm nay Thượng ma ma không xuống giường được, Có

ma ma lại ngượng không ra gặp người, lúc này quản lý ở hậu viện nghe nói chỉ có Vương ma ma Lý thăm tử và Vân tỷ tỷ các nàng thôi. Đây là lần đầu tiên thiếu phu nhân dẫn người đi tế bái trời, không có Cố ma ma và Thượng ma ma đi ra chú ý một chút lễ tiết, chỉ sợ xảy ra sai lầm làm người ta chê cười. “

Hạ Viên nhớ rõ Quý Thư có viết trong sổ con một số lễ tiết, lúc này rất chắc chắn, cười nói: “Không có Cố ma ma Thượng ma ma, không phải vẫn còn có Vương ma ma các nàng sao?”

“Vương ma ma đã già như vậy, nói năng lại không rõ, làm sao nói được rõ ràng?” Hạnh Nhân vẫn rất lo lắng, một lát sau lại lẩm bẩm: “Dù sao còn có thiếu tướng quân đảm đương, dù ra cái sai lầm nhỏ gì cũng sẽ không có người dám chê cười.”

Các nàng ở đây mới thu thập xong, đã thấy Trần Châu xoa mắt nói: “Viên nhi, nói là muốn đợi đến tế bái trời, ngại đừng đến muộn đấy.”

“Lúc này mới đầu giờ mọ, kịp mà!” Hạ Viên kéo Trần Châu đi ra cửa, đi tới tiểu thiên sảnh đằng trước, nhìn thấy một đám nha đầu và bà tử đã tụ tập trong tiểu thiên sảnh rồi, vội phân phó người mở cửa đốt pháo, ở trước cửa phủ vẩy nước sạch, sau đó mang hi quả nển án chờ mang đến cửa phủ.

Đội mọi người chuyển đồ vật này nọ ra hết, dọn xong án đài, đặt hi quả xuống, đốt hương nển, thu thập sẵn sàng, mấy huynh đệ Tường Hoa An Tường Hoa Khoan cũng tới, lúc này Hạ Viên mới dẫn mọi người sắp xếp án theo bói phận, thấp nển hương, quỳ gối trên bồ đoàn, theo lệ thường quỳ lạy ba cái với trời đất làm lễ.

Quỳ lại xong, lại phải cắm hương nển lên hương đồng. Vì hương đồng đặt phía trên cửa đại môn, đã có bà tử di chuyển cây thang đi ra tựa lên khung cửa. Hạ Viên biết chuyện sắp hương nển này, luôn là để cho cô nương chưa lập gia đình leo lên cây thang cắm nển. Vì phủ Tướng quân không có cô nương, nghe nói trước kia chính là Thượng Tiệp cho đại nha đầu trong phòng đi lên cắm, Tuệ Hương cũng đã làm chuyện xui xẻo này mấy lần, có điều lúc này bụng Tuệ Hương còn chưa khỏe, nhìn tới nhìn lui, chuyện cắm nển này, đành phải giao cho Mã Vân.

Mã Vân được Thượng ma ma dặn dò, biết hôm nay có khả năng mình đi lên thấp hương nển, sáng sớm ở trong phòng mặc quần cưỡi ngựa, bên ngoài mặc váy đỏ quả lựu, vẻ long này sắc mặt biến đổi, trang điểm duyên dáng đi ra, lúc này cúi đầu rũ mắt làm dáng như kính cần nghe theo, nghe Hạ Viên gọi mình, vội di chuyển từ phía sau đến phía trước, phúc lễ nói: “Thiếu phu nhân có gì phân phó?”

“Tuệ Hương không ở đây, lúc này chuyện sắp nển này sẽ giao cho người, giờ người lên cây thang đi!” Hạ Viên đợi Mã Vân đứng lại, lần lượt đưa hương nển vào trong tay nàng ta, có người đi tới vịn bên cạnh cây thang, để Mã Vân leo lên.

Khung cửa cửa lớn phủ Tướng quân cũng được tạo thành từ cột đá, theo Hạ Viên nhìn thấy, cửa lớn cũng cao bốn thước hơn.

Lúc này Mã Vân bò lên cây thang, cũng rất cẩn thận, đợi bò chỗ treo hương đồng, cắm hương lên, thế này mới rút tay về vịn bên cạnh cây thang. Nhìn xuống phía dưới, thấy Tường Hoa An và Hạ Viên đang đứng đầu trước gần cây thang nói chuyện, nàng ta cắn chặt răng, theo nấc thang bò xuống cách một khoảng, ở chân cây thang cố ý trượt, hai tay buông lỏng, “A” lên một tiếng rồi ngã hướng về chỗ đứng bên kia của Tường Hoa An.

Thiếu tướng quân, chỉ cần người tiếp ta trước mặt mọi người, có da thịt chi thân, không sợ về sau người không động tâm. Mặc dù Mã Vân hét chói tai, trong lòng cũng rất chắc chắn, mình vì phủ được bình an mới cắm hương nển, lúc này từ trên chỗ cao rơi xuống, thân là chủ nhân Tường Hoa An nhất định sẽ không mặc kệ ngồi xem. Hướng hồ hấn là người học võ, tiếp lấy một nha đầu rơi từ trên cao xuống, cũng chỉ là một chuyện quá dễ dàng.

Hạ Viên nghe thấy tiếng hét chói tai, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Mã Vân rơi xuống cùng cây thang theo hướng Tường Hoa An đang đứng, trong lòng tính toán cực nhanh, cũng hiểu được lúc này, úi, yêu thiêu thân ra chiều rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: THIẾU TƯỚNG QUÂN UY VŨ

Trước mắt bao người, nếu An ca ca đưa tay đón Mã Vân, Mã Vân lại già vờ bị choáng váng, chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ. Dù sao mình còn nhỏ, Mã Vân năm nay cũng đã mười tám tuổi rồi, lại phát dục rất tốt, đúng là một quả đào tươi ngon, chỉ sợ sau khi tiếp nhận xong, sau này sẽ chọc ra nhiều chuyện phiền toái. Nhưng Mã Vân rơi từ cây thang xuống như vậy, An ca ca là một thiếu niên tướng quân, lại là chủ tử trong phủ, lý nào có thể bàng quan, tùy ý để Mã Vân ngã xuống đất. Nếu An ca ca không đón, vạn nhất Mã Vân bị ngã xảy ra chuyện gì, truyền ra ngoài, nói thiếu tướng quân phủ Tướng quân lòng dạ đen bạc, mặc kệ nha đầu chết sống linh tinh, nhưng cũng không ổn. Bất kể là nhận, hay là không nhận, đều khó xử.

Bất kể như thế nào, không thể để cho An ca ca đưa tay đón Mã Vân, Hạ Viên suy nghĩ xong xuôi, già vờ sợ hãi, đưa tay kéo Tường Hoa An, muốn đẩy hắn ra. Lại thấy chân Tường Hoa An vừa nhấc, mũi chân đá lên, đem hai cái bồ đoàn vốn đặt ở trước chân bay lên, bồ đoàn mang theo tiếng gió, bay nhanh đi về phía trước, khó khăn lắm rớt xuống dưới lưng Mã Vân, nhấc thấy Mã Vân sẽ rớt xuống đất, Tường Hoa An nhanh chóng thu cước, kéo vòng eo nhỏ của Hạ Viên lui ra phía sau vài bước, xoay người, cũng bắt đầu đá những bồ đoàn được bày trí dưới chân Tường Hoa Khoan và Trần Châu, đặt đến vị trí bồ đoàn lúc trước của mình. Chỉ nghe một tiếng “bụp” vang lên, Mã Vân ngã trên vài cái bồ đoàn kia.

“Thân thủ Thiếu tướng quân thật tốt!”

“Thiếu tướng quân thật dũng mãnh phi thường!”

“Thiếu tướng quân thật khỏe mạnh uy vũ!”

Một đám nha đầu bà tử thấy Mã Vân ngã xuống, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy chân Tường Hoa An đá bỏ đoàn đi đỡ dưới người Mã Vân, mọi người không khỏi có ý khen tặng, hét lên: “Bỏ đoàn này là đầu năm nay lão phu nhân bảo người ta làm, vừa lớn vừa dày, có nó chống đỡ, tự nhiên ngã không đến nỗi nào đâu.” Nói xong, đã có hai cái bà tử đi tới đỡ Mã Vân lên, quả nhiên thấy nàng lông tóc không nguy, có điều trăm cái búi tóc đều tán loạn, lán vấy nhiễm bẩn cả một mảng, bộ dáng rất chật vật.

Mã Vân đoán mình ngã xuống tất, tất sẽ ngã xuống đôi cánh tay cường tráng của Tường Hoa An, trong đầu không hề nghĩ tới lại ngã xuống trên một đồng cỏ đoàn, xấu hổ không nói, còn không có chuyện tốt lành gì. Lúc này trộm nhìn Tường Hoa An, lại thấy hần đang trấn an Hạ Viên nói: “Viên nhi, không làm muội sợ chứ? Lần sau lại có người ngã từ trên cao xuống dưới, muội phải thôi lui thật nhanh, để tránh bị người chen lấn làm tổn thương. Năm trước trong phố xá sầm uất có một người cưỡi ngựa dạo chơi, con ngựa kia đột nhiên điên lên, hất chủ nhân ngã xuống. Có tiểu thư tránh né không kịp, bị nện một cái, gãy xương ngay tại chỗ, đúng là tai bay vạ gió.”

Mã Vân thấy mình quăng ngã được một lúc, Tường Hoa An cũng không thêm để ý, chỉ một lòng sợ Hạ Viên bị kinh hách, âm thầm cắn răng, vừa tức vừa hận, hốc mắt đỏ lên, lại nức nở.

“Các người diu Vân tỷ tỷ vào đi, lại sai người thỉnh một vị đại phu đến nhìn xem, tuy nói không té, chỉ sợ là bị dọa.” Hạ Viên nhìn thấy Mã Vân ngã xuống xiêm y không ngay ngắn, lúc này đang đầu mặt nức nở, thân mình run rẩy, đáng vẻ điềm đạm đáng yêu, nếu mình là nam tử, chỉ sợ trong lòng cũng sẽ bị gọi lên tám lòng thương tiếc, đành phải phân phó hai bà tử đỡ nàng ta trở về. Vừa bối rối, trong phủ này những nha đầu khác có tâm tư hay không thì không biết, Mã Vân này thực sự nhìn ra rất rõ ràng, nếu còn dùng những thủ đoạn nữa, nếu để nàng ta ở trong phủ, chỉ sợ khó lòng phòng bị. Cho dù Tường Hoa An vô tâm, cũng sợ một người không để ý lại bị gài bẫy, đến lúc đó không tốt xử lý. Đợi lão phu nhân và phu nhân trở về, nghĩ biện pháp hợp tình hợp lý, sớm mang Mã Vân gả cho người là đúng đắn, vài cái bà tử cho rằng là điềm xấu, đi tới nói với Hạ Viên: “Thiếu phu nhân, Mã Vân đang êm đẹp lại té ngã rơi từ cây thang xuống dưới, chỉ sợ là do ông trời nhìn thấy không đủ thành tâm mới ra mằm tai vạ này, vẫn nên yên lặng thành tâm khấn cầu một lúc nữa.” Một bà tử nói xong lại ồ ồ thêm một câu nói: “Lão phu nhân và phu nhân mới xuất phủ, ở đây bụng Thượng ma ma và Tuệ Hương liền đau, tối hôm qua Cố ma ma và Thượng ma ma lại xảy ra náo loạn, thiếu chút nữa ra cả mạng người. Lúc này Mã Vân lại ngã xuống tới, từng cái từng cái, đều là.” Một bà tử khác nghe nói tới mức này, lạnh lẽo chọc chọc bà tử đang nói say sưa kia, thấy nàng ta biết dừng lại, thế này mới thu tay về.

Hạ Viên vừa nghe, trong lòng biết đây hẳn là bà tử tâm phúc của Cố ma ma, vì mình quản gia, các nàng không phục, có điều mình lại không có sai lầm gì, lúc này Mã Vân sắp hương nên bị ngã xuống, lấy cớ đổ thành chính mình cầu ông trời không thành tâm. Nàng ta còn chưa nói xong, phía sau có một giọng nói thanh thúy vang lên: “Rõ ràng các người không phục thiếu phu nhân quản gia, cố ý gây chuyện làm khó xử nàng, lúc này còn nói cái gì thành tâm với không thành tâm. Trời ở trên, người nào thành tâm, người nào không thành tâm, tất nhiên nhìn thấy rõ ràng. Thượng ma ma và Cố ma ma không giúp đỡ thiếu phu nhân quản lý gia sự, lúc này còn đầu đá nhau, thiếu phu nhân còn phải đi trấn an rồi lại thỉnh đại phu, thế này còn chưa đủ sao? Nếu phu nhân ở nhà, các người còn dám tới nói mất bực này sao?”

Hạ Viên thấy Trần Châu nói vậy, biết xưa nay nàng nói chuyện ngay thẳng, lại không muốn nàng để chính mình đắc tội nhóm bà tử này, cười bảo nàng ngừng nói: “Được rồi, nếu các vị ma ma cho rằng không đủ thành tâm, vậy cứ bái một lúc nữa.” Nói xong bảo người cầm quả bồ đoàn, chính mình quỳ xuống trước. Mọi người thấy như thế, cũng đành quỳ xuống, lại lạy qua một lần, thế này mới xong.

Đãi trở về phòng, Trần Châu vẫn tức giận nói: “Các nàng rõ ràng chèn ép người tuổi nhỏ, lúc này lên mặt chỉ trích thế. Tháng này nếu thuận thuận lợi lợi liền thôi, nếu còn có việc khác không thuận lợi, chắc chắn các nàng nói đây là người bất kính ông trời mới sinh ra tai họa. Một năm kia tổ mẫu ta bị bệnh, thím truyền bá ra bên ngoài, nói nương ta lần đầu té bái trời không thành tâm, đây là trời giáng tội vạ, nương ta khó lòng giải bày, đành phải đi lên miếu xin bùa bình an cho tổ mẫu, lại ăn một tháng chay, đợi đến tổ mẫu chậm rãi khỏe lên, chuyện này mới hạ xuống. Sau ta lại lơ đãng nghe được hạ nhân nói đây là thím không phục nương ta quản gia, tìm cớ nói lung tung.”

“Bà tử kia là tâm phúc của Cố ma ma, không để ý mọi người ở bên cạnh, lại nói ra lời nói bực này. Việc này ngoại trừ không phục ta quản gia, nhưng cũng là vì giải vây cho Cố ma ma đấy!” Hạ Viên vỗ nhẹ lên tay Trần Châu nói: “Cố ma ma đẩy Thượng ma ma vào trong nước, thiếu chút nữa ra mạng người, lão phu nhân và phu nhân trở về, hẳn là phải trách phạt. Bà tử này làm như thế, cũng là muốn phân bua với mọi người, Thượng ma ma và Tuệ Hương bị đau bụng, Mã Vân bị ngã, những việc này đều có nguyên nhân cả. Dẫn dắt nói, Cố ma ma đẩy Thượng ma ma vào trong nước, cũng là có nguyên nhân. Hết thấy nguyên nhân là ta bất kính với ông trời, trời phạt nhẹ một chút mà thôi. Nếu phu nhân có thể nghe thấy lời nói này, tự nhiên sẽ không phạt Cố ma ma.”

“Nhưng mà, Cố ma ma đẩy Thượng ma ma xuống nước, là chuyện buổi tối ngày hôm qua. Té bái trời, đây là chuyện buổi sáng nay,” Trần Châu nghĩ không ra, nghiêng đầu nói: “Chẳng lẽ nói người còn chưa bắt đầu té bái trời, trong lòng đã cất giấu bất kính rồi?”

“Té bái trời tuy là chuyện buổi sáng, nhưng là đặt mua hi quả, cũng là chuyện sáng sớm hôm qua.” Hạ Viên cười khổ nói: “Dù sao cũng là lần đầu tiên ta đặt mua thứ này, cũng không xem xét tỉ mỉ, hôm nay té bái xong mới nhìn trái cây đã đặt mua, hơi chín quá, chín từ trên cây. Trước sớm đã nghe nói trái cây để té bái trời, phải xấu thành một chuỗi, nếu có chút trái cây rớt từ trên cành xuống, trong nhà tất có người rơi xuống nước hoặc là té ngã. Lần này tuy là trùng hợp, nhưng cũng ứng những lời này. Bà tử này mất tinh, nói vậy trước khi ta nhìn ra, các nàng cố ý không nói trước chuyện này, đợi phu nhân trở về mới dùng chuyện này để giải vây cho Cố ma ma đấy!”

“Bất quá chỉ phải quản gia mấy ngày, không nghĩ các nàng lại nhiều cong cong queo queo như vậy, thật sự là đau đầu!” Trần Châu thấy Hạnh Nhân bụng trà lên, uống một ngụm trà, lại nói: “Dù sao người còn nhỏ, chuyện quản gia này cứ cố dốt hết lòng mà làm, đại phu nhân trở về, nhanh chóng trả lại việc này đi, vui vẻ nhàn nhai thôi!”

“Thiếu phu nhân, tiền tiêu vật hàng tháng là đợi phát ngay, hay là buổi tối mới phát?” Các nàng ở đây nói chuyện, Hạnh Nhân xen miệng nói: “Em nghe vài ma ma ở phòng bếp thì thầm nói với nhau, phu nhân không ở trong phủ, ngay cả tiền lương tháng cũng không đúng giờ.”

“Hôm nay còn chưa có đi qua, ta vừa mới ngồi xuống, làm sao lại không đứng giờ rồi?” Hạ Viên nghe nói như vậy, cũng thực nóng giận, hừ nói: “Mấy vị ma ma này giúp đỡ Lý thăm tử quản lý phòng bếp, nghe được ngày thường cũng hay nịnh hót Cổ ma ma, các nàng mắt thấy không có chủ nhân, liền dám coi thường ta. Đợi khi không phát tiền tiêu vật hàng tháng cho các nàng, chỉ phát cho những người khác, ta muốn nhìn thử xem, các nàng dám thế nào?”

Hạnh Nhân đi theo Hạ Viên, mấy ngày nay cũng bị mấy ma ma trong phủ làm tức giận không nhẹ, nghe được lời này, tự nhiên đồng ý.

Đợi cho phát tiền tiêu vật hàng tháng thì mấy bà từ xì xào nói thầm Hạ Viên không phát tiền tiêu vật hàng tháng đúng giờ, quả nhiên không nhận được tiền tiêu vật hàng tháng, nhất thời đều đứng ngồi không yên. Đang nghĩ nhờ người đến trước mặt Hạ Viên năn nỉ một chút, bên kia có nha đầu tiến vào nói: “Sảnh trước có khách đến đây, thiếu tướng quân giữ lại ăn cơm, Lý thăm tử chuẩn bị một bàn tiệc tỉnh xảo mang ra ngoài đi!”

“Ôi, ta đột nhiên đau bụng!” Một bà từ không nhận được tiền tiêu vật hàng tháng, vốn trong lòng khó chịu, lúc này nghe nói sảnh trước muốn đãi khách, nháy mắt với hai bà từ chường quần, vừa xoa bụng mình bụng nói: “Tối hôm qua trời lạnh mà không đắp chăn, sợ là cảm lạnh rồi, ta xin phép!”

Hạ Viên đang ở trong phòng xem sổ sách, tiểu nha đầu hoảng mang rối loạn đến nói: “Thiếu phu nhân, tại phòng bếp vài ma ma đều giả đờ, nói là đau bụng. Sảnh trước thiếu tướng quân giữ khách ăn cơm, lúc này tại phòng bếp cũng chưa chịu nấu nướng.”

Hạ Viên ngạc nhiên, vừa hỏi, nghe được mấy người bà từ kia thật đúng là mấy người không lấy được tiền tiêu vật hàng tháng, gật gật đầu nói: “Mới khất nửa ngày tiền lương, mấy người này đã bãi công rồi!” Nói chuyện, gặp tiểu nha đầu nghe không rõ, lại hỏi: “Lý thăm tử đâu? Chẳng phải nàng là quản sự phòng bếp sao? Chẳng lẽ nàng cũng không nấu nướng nữa?”

“Thiếu phu nhân, Lý thăm tử chỉ biết làm điểm tâm mì phở. Ban đầu là lão phu nhân ăn nàng làm thiếp văn cao thấy quá ngon, thế này mới làm quản sự.” Tiểu nha đầu nhỏ giọng nói: “Hiện giờ Lý thăm tử đang đầu đầu đây!”

“Đám bà từ này, càng ngày càng quá đáng!” Trần Châu tức giận đến dậm chân nói: “Các nàng chỉ biết khi dễ thiếu phu nhân, đợi lão phu nhân và phu nhân trở về, xem các nàng có bị thu thập không? Các nàng không nấu nướng, chẳng lẽ lại sợ các nàng rồi? Lúc này bảo người đi ngay đến tửu lâu mua mấy thứ đồ ăn trở về không phải được rồi sao?”

“Sảnh trước đã lưu khách lại rồi, chúng ta đường đường là phủ Tướng quân đồ ăn lại nấu ra giống nhau, lại đến tửu lâu mua có sẵn, khách nhân biết sợ là không tốt. Người ta nhất định sẽ nói ta quản gia, ngay cả vài cái ma ma ở phòng bếp cũng không thể quản thúc nổi, mặt mũi An ca cũng khó xử.” Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn. Vui lòng không sao chép dưới mọi hình thức. Cảm ơn...

“Khó coi thì như thế nào? Ta và người cũng không biết nấu đồ ăn? Nếu là biết nấu, thì tự mình nấu, còn sợ các nàng nữa sao?”

Phàm các cô nương phủ nội, cảm kỳ thi họa mặc dù phải học, lại cũng không quá mức bắt buộc. Trái lại châm tuyền nữ công đều phải để ý học tập, lại có chuyện nấu nướng này nữa, mặc dù không tính thông lắm, trước khi xuất giá tất nhiên cũng phải học làm vài món thức ăn ngon sở trường. Nhưng vì Hạ Viên và Trần Châu gả gấp, chuyện nấu nướng này, lại không học được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: THIẾU TƯỚNG QUÂN UY VŨ

Trước mắt bao người, nếu An ca ca đưa tay đón Mã Vân, Mã Vân lại giả vờ bị choáng váng, chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ. Dù sao mình còn nhỏ, Mã Vân năm nay cũng đã mười lăm tuổi rồi, lại phát dục rất tốt, đúng là một quả đào tươi ngon, chỉ sợ sau khi tiếp nhận xong, sau này sẽ chọn ra nhiều chuyện phiền toái. Nhưng Mã Vân rơi từ cây thang xuống như vậy, An ca ca là một thiếu niên tướng quân, lại là chủ tử trong phủ, lý nào có thể bàng quan, tùy ý để Mã Vân ngã xuống đất. Nếu An ca ca không đón, vạn nhất Mã Vân bị ngã xảy ra chuyện gì, truyền ra ngoài, nói thiếu tướng quân phủ Tướng quân lòng dạ đen bạc, mặc kệ nha đầu chết sống linh tinh, nhưng cũng không ổn. Bất kể là nhận, hay là không nhận, đều khó xử.

Bất kể như thế nào, không thể để cho An ca ca đưa tay đón Mã Vân, Hạ Viên suy nghĩ xong xuôi, giả vờ sợ hãi, đưa tay kéo Trương Hoa An, muốn đẩy hẳn ra. Lại thấy chân Trương Hoa An vừa nhấc, mũi chân đá lên, đem hai cái bồ đoàn vốn đặt ở trước chân bay lên, bồ đoàn mang theo tiếng gió, bay nhanh đi về phía trước, khó khăn lắm rút xuống dưới lưng Mã Vân, nhấc thấy Mã Vân sẽ rút xuống đất, Trương Hoa An nhanh chóng thu cước, kéo vòng eo nhỏ của Hạ Viên lui ra phía sau vài bước, xoay người, cũng bắt đầu đá những bồ đoàn được bày trí dưới chân Trương Hoa Khoan và Trần Châu, đặt đến vị trí bồ đoàn lúc trước của mình. Chỉ nghe một tiếng “bụp” vang lên, Mã Vân ngã trên vài cái bồ đoàn kia.

“Thân thù Thiếu tướng quân thật tốt!”

“Thiếu tướng quân thật dũng mãnh phi thường!”

“Thiếu tướng quân thật khỏe mạnh uy vũ!”

Một đám nha đầu bà từ thấy Mã Vân ngã xuống, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy chân Trương Hoa An đá bồ đoàn đi đỡ dưới người Mã Vân, mọi người không khỏi cố ý khen tặng, hét lên: “Bồ đoàn này là đầu năm nay lão phu nhân bảo người ta làm, vừa lớn vừa dày, có nó chống đỡ, tự nhiên ngã

không đến nỗi nào đâu.” Nói xong, đã có hai cái bà từ đi tới đỡ Mã Vân lên, quả nhiên thấy nàng lông tóc không nguy, có điều trăm cái búi tóc đều tán loạn, làn váy nhiễm bẩn cả một mảng, bộ dáng rất chật vật.

Mã Vân đoán mình ngã xuống tất, tất sẽ ngã xuống đôi cánh tay cường tráng của Tường Hoa An, trong đầu không hề nghĩ tới lại ngã xuống trên một đồng cỏ đoàn, xấu hổ không nói, còn không có chuyện tốt lành gì. Lúc này trộm nhìn Tường Hoa An, lại thấy hần đang trấn an Hạ Viên nói: “Viên nhi, không làm muội sợ chứ? Lần sau lại có người ngã từ trên cao xuống dưới, muội phải thói lui thật nhanh, để tránh bị người chen lấn làm tổn thương. Năm trước trong phố xá sầm uất có một người cưỡi ngựa dạo chơi, con ngựa kia đột nhiên điên lên, hất chủ nhân ngã xuống. Có tiểu thư tránh né không kịp, bị nện một cái, gãy xương ngay tại chỗ, đúng là tai bay vạ gió.”

Mã Vân thấy mình quảng ngã được một lúc, Tường Hoa An cũng không thêm đề ý, chỉ một lòng sợ Hạ Viên bị kinh hách, âm thầm cắn răng, vừa tức vừa hận, hốc mắt đỏ lên, lại nức nở.

“Các người diu Vân tỷ tỷ vào đi, lại sai người thỉnh một vị đại phu đến nhìn xem, tuy nói không té, chỉ sợ là bị dọa.” Hạ Viên nhìn thấy Mã Vân ngã xuống xiêm y không ngay ngắn, lúc này đang đầu mặt nức nở, thân mình run rẩy, đáng về điềm đàm đáng yêu, nếu mình là nam tử, chỉ sợ trong lòng cũng sẽ bị gọi lên tấm lòng thương tiếc, đành phải phân phó hai bà từ đỡ nàng ta trở về. Vừa bối rối, trong phủ này những nha đầu khác có tâm tư hay không thì không biết, Mã Vân này thực sự nhìn ra rất rõ ràng, nếu còn dùng những thủ đoạn nữa, nếu để nàng ta ở trong phủ, chỉ sợ khó lòng phòng bị. Cho dù Tường Hoa An vô tâm, cũng sợ một người không đề ý lại bị gài bẫy, đến lúc đó không tốt xử lý. Đội lão phu nhân và phu nhân trở về, nghĩ biện pháp hợp tình hợp lý, sớm mang Mã Vân gả cho người là đúng đắn, vài cái bà từ cho rằng là điềm xấu, đi tới nói với Hạ Viên: “Thiếu phu nhân, Mã Vân đang êm đẹp lại té ngã rơi từ cây thang xuống dưới, chỉ sợ là do ông trời nhìn thấy không đủ thành tâm mới ra mằm tai vạ này, vẫn nên yên lặng thành tâm khẩn cầu một lúc nữa.” Một bà từ nói xong lại ồ ồ thêm một câu nói: “Lão phu nhân và phu nhân mới xuất phủ, ở đây bụng Thượng ma ma và Tuệ Hương liền đau, tối hôm qua Cổ ma ma và Thượng ma ma lại xảy ra náo loạn, thiếu chút nữa ra cả mạng người. Lúc này Mã Vân lại ngã xuống tới, từng cái từng cái, đều là.” Một bà từ khác nghe nói tới mức này, lạnh lẽo chọc chọc bà từ đang nói say sưa kia, thấy nàng ta biết dừng lại, thế này mới thu tay về.

Hạ Viên vừa nghe, trong lòng biết đây hẳn là bà từ tâm phúc của Cổ ma ma, vì mình quản gia, các nàng không phục, có điều mình lại không có sai lầm gì, lúc này Mã Vân sắp hương nên bị ngã xuống, lấy cớ đổ thành chính mình cầu ông trời không thành tâm. Nàng ta còn chưa nói xong, phía sau có một giọng nói thanh thúy vang lên: “Rõ ràng các người không phục thiếu phu nhân quản gia, cố ý gây chuyện làm khó xử nàng, lúc này còn nói cái gì thành tâm với không thành tâm. Trời ở trên, người nào thành tâm, người nào không thành tâm, tất nhiên nhìn thấy rõ ràng. Thượng ma ma và Cổ ma ma không giúp đỡ thiếu phu nhân quản lý gia sự, lúc này còn đấu đá nhau, thiếu phu nhân còn phải đi trấn an rồi lại thỉnh đại phu, thế này còn chưa đủ sao? Nếu phu nhân ở nhà, các người còn dám tới nói mất bọc này sao?”

Hạ Viên thấy Trần Châu nói vậy, biết xưa nay nàng nói chuyện ngay thẳng, lại không muốn nàng để chính mình đắc tội nhóm bà từ này, cười bảo nàng ngừng nói: “Được rồi, nếu các vị ma ma cho rằng không đủ thành tâm, vậy cứ bái một lúc nữa.” Nói xong bảo người cầm qua bồ đoàn, chính mình quỳ xuống trước. Mọi người thấy như thế, cũng đành quỳ xuống, lại lay qua một lần, thế này mới xong.

Đãi trở về phòng, Trần Châu vẫn tức giận nói: “Các nàng rõ ràng chèn ép người tuổi nhỏ, lúc này lên mặt chỉ trích thế. Tháng này nếu thuận thuận lợi lợi liền thôi, nếu còn có việc khác không thuận lợi, chắc chắn các nàng nói đây là người bất kính ông trời mới sinh ra tai họa. Một năm kia tổ mẫu ta bị bệnh, thím truyền bá ra bên ngoài, nói nương ta lần đầu té bái trời không thành tâm, đây là trời giáng tội vạ, nương ta khó lòng giải bày, đành phải đi lên miếu xin bùa bình an cho tổ mẫu, lại ăn một tháng chay, đợi đến tổ mẫu chậm rãi khỏe lên, chuyện này mới hạ xuống. Sau ta lại lỡ lắng nghe được hạ nhân nói đây là thím không phục nương ta quản gia, tìm cớ nói lung tung.”

“Bà từ kia là tâm phúc của Cổ ma ma, không đề ý mọi người ở bên cạnh, lại nói ra lời nói bực này. Việc này ngoại trừ không phục ta quản gia, nhưng cũng là vì giải vây cho Cổ ma ma đấy!” Hạ Viên vỗ nhẹ lên tay Trần Châu nói: “Cổ ma ma đẩy Thượng ma ma vào trong nước, thiếu chút nữa ra mạng người, lão phu nhân và phu nhân trở về, hẳn là phải trách phạt. Bà từ này làm như thế, cũng là muốn phân bua với mọi người, Thượng ma ma và Tuệ Hương bị đau bụng, Mã Vân bị ngã, những việc này đều có nguyên nhân cả. Dẫn dắt nói, Cổ ma ma đẩy Thượng ma ma vào trong nước, cũng là có nguyên nhân. Hết thấy nguyên nhân là ta bất kính với ông trời, trời phạt nhẹ một chút mà thôi. Nếu phu nhân có thể nghe thấy lời nói này, tự nhiên sẽ không phạt Cổ ma ma.”

“Nhưng mà, Cổ ma ma đẩy Thượng ma ma xuống nước, là chuyện buổi tối ngày hôm qua. Té bái trời, đây là chuyện buổi sáng nay,” Trần Châu nghĩ không ra, nghiêng đầu nói: “Chẳng lẽ nói người còn chưa bắt đầu té bái trời, trong lòng đã cất giấu bất kính rồi?”

“Té bái trời tuy là chuyện buổi sáng, nhưng là đặt mua hi quả, cũng là chuyện sáng sớm hôm qua.” Hạ Viên cười khỏ nói: “Dù sao cũng là lần đầu tiên ta đặt mua thứ này, cũng không xem xét tí mĩ, hôm nay té bái xong mới nhìn trái cây đã đặt mua, hơi chín quá, chín từ trên cây. Trước sớm đã nghe nói trái cây để té bái trời, phải xâu thành một chuỗi, nếu có chút trái cây rớt từ trên cành xuống, trong nhà tất có người rơi xuống nước hoặc là té ngã. Lần này tuy là trùng hợp, nhưng cũng ứng những lời này. Bà từ này mất tình, nói vậy trước khi ta nhìn ra, các nàng cố ý không nói trước chuyện này, đợi phu nhân trở về mới dùng chuyện này để giải vây cho Cổ ma ma đấy!”

“Bất quá chỉ phải quản gia mấy ngày, không nghĩ các nàng lại nhiều cong cong queo queo như vậy, thật sự là đau đầu!” Trần Châu thấy Hạnh Nhân bung trà lên, uống một ngụm trà, lại nói: “Dù sao người còn nhỏ, chuyện quản gia này cứ cố dốc hết lòng mà làm, đãi phu nhân trở về, nhanh chóng trả lại việc này đi, vui vẻ nhàn nhả thôi!” T

“Thiếu phu nhân, tiền tiêu vật hàng tháng là đợi phát ngay, hay là buổi tối mới phát?” Các nàng ở đây nói chuyện, Hạnh Nhân xen miệng nói: “Em nghe vài ma ma ở phòng bếp thì thầm nói với nhau, phu nhân không ở trong phủ, ngay cả tiền lương tháng cũng không đứng giờ.”

“Hôm nay còn chưa có đi qua, ta vừa mới ngồi xuống, làm sao lại không đứng giờ rồi?” Hạ Viên nghe nói như vậy, cũng thực nóng giận, hừ nói: “Mấy vị ma ma này giúp đỡ Lý thẩm tử quản lý phòng bếp, nghe được ngày thường cũng hay nịnh hót Cổ ma ma, các nàng mắt thấy không có chủ nhân, liền dám coi thường ta. Đợi khi không phát tiền tiêu vật hàng tháng cho các nàng, chỉ phát cho những người khác, ta muốn nhìn thử xem, các nàng dám thế nào?”

Hạnh Nhân đi theo Hạ Viên, mấy ngày nay cũng bị mấy ma ma trong phủ làm tức giận không nhẹ, nghe được lời này, tự nhiên đồng ý.

Đợi cho phát tiền tiêu vật hàng tháng thì mấy bà tử xì xào nói thầm Hạ Viên không phát tiền tiêu vật hàng tháng đúng giờ, quả nhiên không nhận được tiền tiêu vật hàng tháng, nhất thời đều đứng ngồi không yên. Đang nghĩ nhờ người đến trước mặt Hạ Viên năn nỉ một chút, bên kia có nha đầu tiến vào nói : “Sảnh trước có khách đến đây, thiếu tướng quân giữ lại ăn cơm, Lý thẩm tử chuẩn bị một bàn tiệc tinh xảo mang ra ngoài đi!”

“Ồi, ta đột nhiên đau bụng!” Một bà tử không nhận được tiền tiêu vật hàng tháng, vốn trong lòng khó chịu, lúc này nghe nói sảnh trước muốn đãi khách, nháy mắt với hai bà tử chừng quản, vừa xoa bụng mình bụng nói : “Tối hôm qua trời lạnh mà không đắp chăn, sợ là cảm lạnh rồi, ta xin phép!”

Hạ Viên đang ở trong phòng xem sổ sách, tiểu nha đầu hoang mang rồi loạn đến nói : “Thiếu phu nhân, tại phòng bếp vài ma ma đều giả đồ, nói là đau bụng. Sảnh trước thiếu tướng quân giữ khách ăn cơm, lúc này tại phòng bếp cũng chưa chịu nấu nướng.”

Hạ Viên ngạc nhiên, vừa hỏi, nghe được mấy người bà tử kia thật đúng là mấy người không lấy được tiền tiêu vật hàng tháng, gật gật đầu nói: “Mới khát nửa ngày tiền lương, mấy người này đã bãi công rồi!” Nói chuyện, gặp tiểu nha đầu nghe không rõ, lại hỏi: “Lý thẩm tử đâu? Chẳng phải nàng là quản sự phòng bếp sao? Chẳng lẽ nàng cũng không nấu nướng nữa?”

“Thiếu phu nhân, Lý thẩm tử chỉ biết làm điểm tâm mì phở. Ban đầu là lão phu nhân ăn nàng làm thiếp vâng cao thấy quá ngon, thế này mới làm quản sự.” Tiểu nha đầu nhỏ giọng nói: “Hiện giờ Lý thẩm tử đang đầu đầu đây!”

“Đám bà tử này, càng ngày càng quá đáng!” Trần Châu tức giận đến dậm chân nói: “Các nàng chỉ biết khi dễ thiếu phu nhân, đợi lão phu nhân và phu nhân trở về, xem các nàng có bị thu thập không? Các nàng không nấu nướng, chẳng lẽ lại sợ các nàng rồi? Lúc này bảo người đi ngay đến tửu lâu mua mấy thứ đồ ăn trở về không phải được rồi sao?”

“Sảnh trước đã lưu khách lại rồi, chúng ta đường đường là phủ Tướng quân đồ ăn lại nấu ra giống nhau, lại đến tửu lâu mua có sẵn, khách nhân biết sợ là không tốt. Người ta nhất định sẽ nói ta quản gia, ngay cả vài cái ma ma ở phòng bếp cũng không thể quản thúc nổi, mặt mũi An ca ca cũng khó xử.” B

“Khó coi thì như thế nào? Ta và người cũng không biết nấu đồ ăn? Nếu là biết nấu, thì tự mình nấu, còn sợ các nàng nữa sao?”

Phàm các cô nương phủ nội, cảm kỳ thi họa mặc dù phải học, lại cũng không quá mức bắt buộc. Trái lại châm tuyền nữ công đều phải để ý học tập, lại có chuyện nấu nướng này nữa, mặc dù không tinh thông lắm, trước khi xuất giá tất nhiên cũng phải học làm vài món thức ăn ngon sở trường. Nhưng vì Hạ Viên và Trần Châu gả gấp, chuyện nấu nướng này, lại không học được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: SẮC HƯƠNG VỊ ĐỀU ĐỦ

“Viên nhi, muối chưa học qua nấu ăn, có đúng không?” Trần Châu không thể tin được Hạ Viên biết nấu ăn, lặng lẽ giặt tay áo nàng nói: “Đừng nói muối có biện pháp khác nhé?”

“Tỷ không thấy vừa rồi nha đầu tới báo tin là ai sao?” Hạ Viên thấy tiểu nha đầu Hoa Mai đi trước báo cho phòng bếp biết các nàng đến, ghé tai qua Trần Châu nói: “Hoa Mai này là ngoại sinh nữ (cháu nhà ngoại) của Thượng ma ma, biểu muội của Mã Vân. Nàng tới đây báo tin, tự nhiên là do Thượng ma ma sai sử.”

Thấy Trần Châu vẫn còn chưa hiểu, Hạ Viên nhìn thấy chỉ có Hạnh Nhân và Tiểu Hà đi theo phía sau nhỏ giọng nói: “An ca ca chiêu đãi khách ở tiền viện, vài cái bà tử ở phòng bếp chẳng lẽ ăn gan báo, cư nhiên dám ở hậu viện đồng loạt xin nghỉ? Lại nói, các nàng bắt quả chỉ là mấy bà tử phòng bếp, làm sao không tìm được người, còn chịu các nàng tức giận? Ta đoán là mấy bà tử kia... tất không dám như thế, chỉ sợ Hoa Mai báo dối chuyện này. Nhất định là Thượng ma ma đoán rằng ta vừa nghe chuyện này, không nhận ra thật giả, không phải bảo người trách phạt mấy cái bà tử, thì cũng là kêu người bảo các nàng ra ngoài. Nhưng các nàng không nghĩ tới ta lại không tức giận, còn muốn đích thân đến phòng bếp quản lý, đây không phải đang hốt hoảng chạy trước đi báo tin sao?”

“Một trong những nơi béo bở nhất trong phủ, phòng bếp chính là một trong số đó. Ở phòng bếp tất cả đều là người Cổ ma ma, nói vậy Thượng ma ma mơ ước đã lâu, có điều đáng buồn là không thể đắc thủ thôi! Lúc này Thượng ma ma biết được mấy bà tử ở phòng bếp không nhận được tiền tiêu vật hàng tháng, lên oán giận, thế là nhanh chóng vội vàng bảo Hoa Mai nói các nàng nháo chuyện. Chỉ cần ta giận dữ, mấy bà tử kia tự nhiên buồn bực bỏ đi, Thượng ma ma cũng có thể an bài người vào phòng bếp. Lại nói, tối hôm qua Cổ ma ma vô ý đẩy Thượng ma ma xuống nước, phu nhân các nàng trở về, bất kể nặng nhẹ, chắc chắn sẽ trách phạt Cổ ma ma, đoán chắc Cổ ma ma nhất thời không thể nói rõ trước mặt lão phu nhân và phu nhân. Mấy bà tử này mất cái núi dựa Cổ ma ma, cũng không có chỗ để xin nể tình, tội danh bỗng dưng rơi xuống.” Hạ Viên nói xong, cười lạnh một tiếng, “Thượng ma ma tính toán tốt nhĩ, muốn mượn tay ta, một lần trừ bỏ hết toàn bộ Cổ ma ma và người liên can, có điều nàng ta quá coi thường ta rồi.”

“Ta nói Cổ ma ma và Thượng ma cũng thế, mấy bà tử dưới bếp làm sao lại dám tác loạn, thì ra là như vậy.” Trần Châu bỗng hiểu ra nói: “Nếu là ta, lúc này đã sớm kêu người đuổi các nàng đi ra ngoài, làm sao có thể nghĩ nhiều như vậy? Viên nhi, muội thật lợi hại!” Trần Châu nói xong, vừa cười hỏi: “Muội nói cái gì mà chưa ăn qua thịt heo cũng đã thấy qua heo chạy, ta nghĩ cũng có lý đó chứ. Chuyện nấu đồ ăn này, chẳng phải lên lò, bỏ dầu, sau đó đổ đồ ăn vào, xào qua xào lại, sau đó bỏ muối vào là xong rồi sao. Lúc này đến phòng bếp, không bằng chúng ta học xào hai đĩa ăn sáng?”

Lại nói đến bà tử không nhận được tiền tiêu vật hàng tháng nên tức giận, nói đau bụng muốn xin nghỉ. Hai bà tử đầu bếp thấy nàng nháy mắt, cũng phụ họa một câu. Mấy bà tử này có thể đi vào phòng bếp, quan hệ với Cổ ma ma và Lý thâm tử tất không cạn, lúc này tự nhiên Lý thâm tử sẽ tận tình khuyên bảo: “Ba vị ma ma, Thiếu tướng quân ở tiền viện muốn yến khách, các người ở hậu viện lại xin nghỉ, đây không phải cho ta một vấn đề khó khăn sao? Qua mấy ngày, phu nhân sẽ về phủ, các người không sợ phu nhân trách phạt sao? Lại có, mặc dù Thiếu phu nhân không phải chính thức quản gia, nhưng nàng là trưởng tức (nàng dâu trưởng), qua vài năm nữa, tóm lại phải tiếp nhận quản gia. Đến lúc đó, nàng mà nghĩ hận, nói một tiếng đòi người, các người sẽ không có chỗ khóc đó.”

Thật ra ba bà tử này là không nhận được tiền tiêu vật hàng tháng muốn là khó Lý thâm tử một chút, để cho Lý thâm tử thay đám bà tử các nàng xuất khẩu, cầu một cái nhân tình với Hạ Viên. Ai ngờ các nàng nơi này mới nói muốn xin nghỉ, có một nha đầu nhận trà nước vừa nghe đã bỏ chạy rồi, nói phải đi nói cho Thiếu phu nhân. Các nàng vừa nghe đã hoảng, đều méo mặt nói với Lý thâm tử: “Bọn ta chỉ đùa một chút thôi, mong Lý thâm tử ở trước mặt thiếu phu nhân nói vài câu lời hay, không giữ tiền tiêu vật hàng tháng của chúng ta.”

Lý thâm tử tự nhiên không làm khó các nàng, chỉ nói: “Tiền viện yến khách, các người còn không nhanh chóng nổi lửa, nói thêm nữa sẽ quá ngọ (qua buổi trưa).” Đang nói, lại nghe bên ngoài phòng bếp có người nói: “Thiếu phu nhân đến đây!”

Hạ Viên vừa đi vào, thấy Lý thâm tử đang nhặt rau, mấy bà tử nói muốn xin nghỉ đang nổi lửa xào rau, âm thầm gạt đầu, quả nhiên là Hoa Mai báo sai chuyện này, nhất thời giả vờ kinh ngạc nói: “Nghe nói vài ma ma muốn xin nghỉ, ở phòng bếp không có người nấu nướng, đây là...”

“Thiếu phu nhân đây là nói sao đó chứ? Mấy người bọn nô tỳ bắt quá nói mấy câu vui đùa thôi, nói nếu là đồng loạt xin nghỉ, không có ai nấu bếp, Lý thâm tử cũng chỉ có thể làm điểm tâm chiêu đãi khách nhân, làm sao lại để lời nói đùa này lan ra cả bên ngoài rồi?” Một bà tử đầu bếp thông minh nhất, thấy Hạ Viên mới đó đã tới rồi, thăm nghĩ không ổn, vội vàng cười ha ha lên, ám muội với Lý thâm tử, vừa nói: “Cho bọn nô tỳ một trăm cái lá gan, bọn nô tỳ cũng không dám lừa gạt thiếu phu nhân.”

Lý thâm tử đã vội vàng thỉnh an Hạ Viên và Trần Châu, cũng cười biện bạch mấy câu.

Hạ Viên gật đầu nói: “Thì ra là nói đùa thôi!” Nói xong xắn tay áo nhìn xem mấy nguyên liệu chuẩn bị ở phòng bếp, thấy các loại nên rửa nên cắt đều làm tốt rồi, chỉ thiếu nấu xuống thôi, chỉ chỉ một đám rau xanh cười nói: “Để ta đi xào cho!”

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, làm thế này không được, ở phòng bếp toàn dầu mỡ, sẽ làm bẩn xiêm y thiếu phu nhân, thiếu phu nhân tuổi còn nhỏ, bếp này lại cao...” Lý thâm tử vừa nghe Hạ Viên muốn đích thân xào rau, sợ hãi, vội vàng ngăn cản. Mấy ngày nay nhìn được, rõ ràng Thiếu tướng quân xem thiếu phu nhân như tim phổi, nếu thiếu phu nhân bị dầu bắn văng tung tóe khắp người, thì chức quản sự phòng bếp này của mình còn được làm hay không?

“Không có chuyện gì, lấy cái ghế đứng lên là được.” Hạ Viên không để ý đến Lý thâm tử liều mạng khuyên can, bảo bà tử đầu bếp đứng xa chút, bảo Hạnh Nhân mang qua một cái ghế đầu, mình đứng lên trên bếp lò, cầm xẻng chỉ huy nhóm bà tử: “Châm lửa!” Thấy bà tử hoang mang rối loạn thôi lửa, nàng lúc này nhìn xuống thấy nước trong nồi đã bốc hơi, vội chỉ huy một bà tử khác nói: “Thả mỡ heo, bỏ đồ ăn, cắt một cái củ tỏi giả dập ra. Được rồi, thêm một chút nước.”

Trần Châu đứng ở bên kia thấy Hạ Viên đứng trên chiếc ghế nhỏ, vung xẻng chỉ huy ba bà tử, cầm cái xẻng lấy rau xanh trong nồi thử rồi lăm bằm qua một lát nữa là được rồi. Lại chỉ huy một cái bà tử cầm qua cái đĩa để đựng thức ăn đã xào xong. Cũng chỉ là xào một món rau xanh thôi, thế mà đem toàn bộ mấy bà tử chỉ huy xoay quanh, nhất thời trợn mắt há hốc mồm. Quả nhiên nhiều người dễ làm, chuyện xào rau thoạt nhìn cũng không quá khó khăn.

“A, thiếu phu nhân quả nhiên lợi hại, xem rau xào này này, xanh tươi ướt át, nhìn thực đẹp mắt.” Lý thâm tử thấy Hạ Viên vung xẻng, một lòng sợ nàng bị dầu bắn văng tung tóe, khó khăn thấy nàng xào xong một cái đĩa rau rồi, vừa thấy rau xào không sai, không khỏi khích lệ, “Chắc, chắc” nói: “Đây là thiếu phu nhân tự mình làm sao, cũng chỉ có thiếu tướng quân mới có phúc ăn được.”

Hắc hắc, xào rau cũng không khó lắm, lại xào thêm một đĩa trứng gà nữa đi. Hạ Viên hưng trí bừng bừng, lại chỉ huy.

Cũng chỉ trong chốc lát, mọi người trong phủ đều biết tin nói là tại phòng bếp mấy vị ma ma đầu bếp không được tiền tiêu vật hàng tháng, oán trách muốn xin nghỉ, ai ngờ thiếu phu nhân không chút hoang mang nào, mang người đến phòng bếp, thế nhưng tự mình làm đầu bếp, nghe đầu rau xanh sau khi xào xong cũng rất tuyệt. Nhất thời mọi người đều lặng lẽ bàn tán, nói tới hôm qua Hạ Viên trấn an Cổ ma ma và Thượng ma ma, thật là có phong thái đại gia. Hôm nay dẫn người té bái trời, lễ tiết chu toàn, một chút cũng không ra sai lầm, lúc này lại tự mình nấu nướng, đúng là mọi chuyện đều có khả năng. Tuổi còn nhỏ, đã như thế, tương lai phu nhân sẽ giao việc quản gia cho nàng trông nom, tất nhiên là an tâm. Mọi người nói xong, tất cả mọi người đều thu hồi lòng khinh thị, cũng không dám nổi lên tâm tư nào nữa.

Ngày hôm sau Hạ Viên mang người đến miếu Từ Mẫu dâng hương, ngày kế tiếp cấp cho hạ nhân làm trang phục mùa thu, vì mọi người trong phủ kính cần hơn mấy ngày trước đây, cũng thuận lợi ngoài ý muốn. Đêm nay trở về phòng đang ở dưới ánh đèn làm quần áo bên người cho Tường Hoa An. Tường Hoa An từ đêm đó về sau, lúc nào cũng nghĩ muốn phân phòng ngủ, lại không đành lòng mở miệng, lúc này đi vào phòng, thấy Hạ Viên đang xe chỉ luôn kim thì rất đau lòng, đi qua sờ đầu Hạ Viên nói: “Mấy thứ này giao cho tú nương làm là được, đã nhiều ngày qua phải làm việc nhà rồi, còn muốn may xiêm y, sẽ mệt chết đó.”

“An ca ca, cổ muội có chút mỏi!” Hạ Viên bận rộn một ngày, lúc này thấy Tường Hoa An vào đây, không nhịn được làm nũng, chỉ chỉ cổ mình nói: “An ca ca xoa bóp giúp muội đi.”

Tuy là đầu tháng tám, trời còn nóng, Hạ Viên ở trong phòng mặc áo váy mỏng, lúc này lộ cổ ra, nhìn dưới ánh đèn, màu da trắng nõn, sáng lóa mắt người. Tường Hoa An nhìn có chút xuất thần, chỉ cười nói: “Bảo Hạnh Nhân đi vào xoa bóp giúp muội đi!”

“Không phải An ca ca đã dặn rồi sao, hình như huynh nói vào phòng rồi, bọn nha đầu không được vào nữa đó sao?” Hạ Viên bỏ đồ thêu xuống, đứng lên đám cái lưng mời nói: “An ca ca không chịu giúp muội xoa thì thôi, muội đi ngủ!” Nói xong cời giày lên giường nằm, làm bộ tức giận đi nằm ở bên trong.

“Viên muội, Viên muội, đừng giận ta mà!” Lòng Tưởng Hoa An mềm nhũn, cũng lên giường, do dự một chút, tay đặt lên trên cổ Hạ Viên, muốn xoa bóp đi xuống, cảm giác trơn mềm, bỗng rút tay về, thấp giọng nói: “Ta đi ngủ thư phòng!”

“Ồi!” Hạ Viên bật dậy, mắt tròn tròn hỏi: “An ca ca muốn bỏ lại muội, tự mình đi ngủ thư phòng?” Vì Tưởng lão phu nhân và Thượng Tiệp không có trong phủ, bà tử gác đêm tự nhiên cũng không cẩn thận bằng trước kia. Hạ Viên mở miệng lại sợ Tưởng Hoa An không bên cạnh mình, sẽ bị nha đầu như Mã Vân có cơ hội, gặp phải chuyện gì cũng không tốt thu thập. Lúc này duỗi tay kéo cổ tay áo Tưởng Hoa An, về mặt đưa đám nói: “Thành thân chưa qua bốn tháng, Hạnh Nhân không thể vào phòng muội ngủ được, để muội ngủ một mình, muội sợ!”

Tưởng Hoa An thấy Hạ Viên co rụt sợ hãi như mèo con, cảm thấy thương tiếc, cầm lại tay nàng đang cầm tay áo mình, trầm ngâm một chút nói: “Thế thì, đợi qua bốn tháng, ta lại đi thư phòng.”

“Ừm!” Hạ Viên yên tâm, buông tay tự động nằm bên trong ngủ, vì ban ngày quá lao lực, không đến một lúc đã ngủ khi.

Tưởng Hoa An lại trần trọc không ngủ được, đứng lên mở đèn, dưới ánh đèn đọc sách trong chốc lát, thấy mệt mỏi thế này mới trèo lại lên giường. Nhưng lại quên không tắt nến, ánh nến soi rõ khuôn mặt trắng nõn hồng hào của Hạ Viên, cái miệng nhỏ nhắn đỏ rực, nhớ tới tình cảnh đêm đó nàng hôn lên môi mình, không khỏi mím môi, thật có chút miệng đắng lưỡi khô. Vì thấy hình như Hạ Viên đang nằm mơ, chu cái miệng nhỏ nhắn cực kỳ đáng yêu, không tự chủ để sát ngườ vào, chậm rãi cúi đầu xuống.

Hạ Viên đang trong mộng thấy có người đang thổi hơi vào mình, thổi đến hai má nóng hằm hạp, không khỏi cười khanh khách lên, nghiêng nghiêng mặt tránh đi, không nghĩ tới đôi phương đuổi sát không buông, còn thổi tới. Nhất thời nghịch ngợm, đầu này ra ý tưởng, cũng chu miệng thổi hơi, cười nói: “Phản kích!” Không nghĩ vừa nói xong, lại cảm thấy môi mình đụng tới một cục mềm mại nóng như kẹo đường, không nhịn được liếm một cái, không nghĩ tới kẹo đường kia lại có linh tính, bỗng nhiên bỏ chạy, không khỏi thối dơ tới, dùng sức cắn một cái mới từ bỏ. Nhưng mà kẹo đường trong mộng, miệng cắn vào lại không ngọt, ngược lại có hơi hơi mặn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: GIẾT GÀ DỌA KHỈ

Sáng sớm hôm sau, Hạ Viên đang mơ mơ màng màng cảm giác được Tưởng Hoa An rời giường, cũng vội tỉnh dậy, giúp đỡ lấy xiêm y ra mặc cho Tưởng Hoa An. Một bên lặng lẽ so chiều cao giữa mình và Tưởng Hoa An, huhu, thời gian này thấy mình mặc quần áo hơi ngắn, còn tưởng mình cao hơn trước rất nhiều, ai ngờ vóc dáng còn chưa tới ngực Tưởng Hoa An. Đợi hầu hạ thay xong xiêm y cho Tưởng Hoa An, lúc này Hạ Viên mới chú ý tới môi Tưởng Hoa An có chỗ sưng lên, ngẩng đầu hỏi: “An ca ca, môi huynh bị sao vậy?”

“Bị một con sâu lớn cắn một phát!” Tưởng Hoa An bộ dáng nghiêm túc, đứng đắn nói: “Đợi lấy chút dầu hạt cải mang vào, đuổi muỗi côn trùng trước khi ngủ.”

“Con sâu gì mà lợi hại, còn cắn thành như vậy?” Hạ Viên khắp khiêng bước tới để sát vào nhìn, vừa nói: “Chờ lát lấy chút dầu hạt cải bôi vào.” Nói xong, nhìn thấy dáng vẻ Tưởng Hoa An có chút quái dị, rất giống là bị người cắn, cảm giác gấp báo động đỏ, đừng nói là hấn nhân dịp mình ngủ say, cùng người khác... Sẽ không, sẽ không, tính cách Hoa An ca ca, tất sẽ không làm như vậy.

Hạ Viên vừa suy vừa nghĩ, không khỏi mím môi, lại cảm giác bên môi có chút mặn, bỗng lại nhớ tới đêm hôm qua nằm mơ. Ngày hôm qua nằm mơ chính là mình đang ăn kẹo đường, chẳng lẽ nói...

Tưởng Hoa An sửa sang xiêm y lại xong, thấy Hạ Viên nhón chân chú ý tới môi hấn, xem như không có việc gì nói: “Con sâu cắn người này rất kỳ quái, to giống như răng nanh vậy.” Nói xong vén rèm đi ra ngoài.

Hạ Viên sững sờ ở đó một lát, một lúc lâu sau mới bật cười.

Hạnh Nhân đi vào hầu hạ Hạ Viên, một bên âm thầm nói: “Thiếu phu nhân, ta nghe nói Vương ma ma nói thầm, nói sáng sớm thiếu Tướng quân đã đi đến phòng luyện võ, nhiều lần đụng phải Mã Vân. Á Mã Vân kia cho rằng xinh đẹp, xem ra có tâm tư khác. Thiếu phu nhân cần phải lập uy (ra oai).”

Hạ Viên sững sờ một lát, sau đó mới cảm thấy buồn cười.

Đang nói, Trần Châu đến đây, kéo Hạ Viên qua nói: “Viên nhi, có chuyện này ta muốn nói với muội!”

“Chuyện gì?” Hạ Viên thấy Trần Châu úp úp mở mở, cũng nổi lên lòng hiếu kỳ, để Hạnh Nhân lui xuống, cười nói: “Chẳng lẽ phát hiện phủ Tướng quân cất dấu bảo tàng sao?”

“Muội còn có tâm tư nói đùa à!” Trần Châu liếc mắt trừng nòng một cái, ghé tai qua nói: “Sáng sớm Tiểu Hà đi xuống phòng bếp thức giục nước, nói thấy Vương ma ma muốn đưa nước trà tới phòng luyện võ, lại bị Mã Vân ngăn lại. Không biết Mã Vân nói thầm với Vương ma ma cái gì, nhận nước trà trên tay Vương ma ma thay Vương ma ma đi đến phòng luyện võ rồi. Phòng luyện võ cách hoa viên hơi xa, cũng không phải là chỗ vui chơi tốt gì, Mã Vân cướp đi qua làm chi? Ta ở trong phòng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, chỉ sợ Mã Vân kia là có lòng với thiếu tướng quân. Cái ngày ấy nàng rơi từ trên cao xuống, ta đã bắt đầu hoài nghi nàng dụng tâm kín đáo rồi. Lúc này nghĩ nghĩ, chuyện này vẫn nên nói cho muội biết, tự muội xử lý, để tránh sinh chuyện.”

Hạ Viên nghĩ nghĩ, nói với Trần Châu: “Mã Vân sinh tâm tư này, hành vi cũng rõ ràng, tự nhiên phải tìm cách đuổi ra khỏi phủ. Có điều nàng là nha đầu trong phòng bà bà, muội cũng không tiện xử lý lắm. Tốt nhất là để An ca ca tự mình đuổi nàng đi, giết gà dọa khỉ, nhìn xem còn có nha đầu nào dám sinh tâm tư khác nữa không. Mặc dù chúng ta tuổi nhỏ, nhưng cứ mặc cho các nàng tác quái sao hả?”

Trần Châu nghe vậy, vỗ tay nói: “Chúng ta cũng đã nhìn ra không đúng, những người khác tự nhiên cũng nhìn thấy rõ. Chỉ cần đuổi nàng đi, mọi người tự nhiên hiểu được vì sao nàng bị đuổi đi. Những nha đầu khác cũng có thể an phận, giảm chuyện cho chúng ta.”

Đội Tướng Hoa An trở về phòng, Hạ Viên chau miệng nói: “An ca ca, có phải huynh chê ta còn nhỏ, muốn nạt thếp rồi hay không?”

“Đây là nói gì vậy?” Tướng Hoa An không hiểu, nhìn Hạ Viên nói: “Nam nhân phủ tướng quân, từ trước đến nay không nạt thếp.”

“Nhưng mà muội nghe nói An ca ca bảo Mã Vân đưa nước trà đến phòng luyện võ, cố tình cắt nhắc nàng ấy đấy!” Hạ Viên mặt mày đưa đám nói: “Mã Vân sinh ra thật xinh đẹp, mỗi ngày đều rạng rỡ trước mặt An ca ca, nếu đột nhiên có một ngày lại rơi từ trên cao xuống, An ca ca không tìm thấy bồ đoàn đỡ nàng, vậy sẽ đưa tay lên đỡ, có da thịt đụng chạm...”

Tướng Hoa An đã sớm thấy ngày đó Mã Vân cũng không phải bị trượt chân, mà là có ý rơi từ trên cây thang xuống. Mấy ngày nay xảo ngộ (tình cờ) gặp Mã Vân vài lần, hôm nay lại là nàng đưa nước trà đi qua phòng luyện võ, trong lòng đã tỏ tường. Lúc này thấy Hạ Viên đang lo lắng như vậy, xoa tóc nàng nói: “Yên tâm, ngày mai sẽ bảo Thượng ma ma đưa tiền nàng, để tránh sinh chuyện.”

Mới rạng sáng ngày hôm sau, Mã Vân đưa nước trà đi qua phòng luyện võ, chân bị trượt, ấm trà kia rơi vỡ ngay tại phòng luyện võ, nước trà nóng bỏng bắn tung tóe ra ngoài, làm phỏng Tướng Hoa An. Tướng Hoa An giận dữ, lập tức gọi Thượng ma ma đi qua, để Thượng ma ma tống Mã Vân ra khỏi phủ. Thượng ma ma thấy Mã Vân chọc họa, đành phải kiên trì thay này cầu xin. Tướng Hoa An thấy Thượng ma ma van lơn cầu xin cho Mã Vân, Mã Vân lại khóc thê thảm, thuận theo nói: “Ma ma cầu tình cho nàng, nàng lại là chất nữ của người, đuổi ra khỏi phủ người cũng bị mất mặt. Thế thì vậy đi, trên trang đang thiếu người, bảo người an trí nàng đến trên trang làm việc cũng được!” Đến trên trang đi, tóm lại tốt hơn đuổi ra khỏi phủ nhiều, Thượng ma ma và Mã Vân sao còn dám nói gì thêm nữa, tự nhiên dập đầu tạ ơn.

Hạ Viên ở trong phòng nghe được tin tức này, rất ngạc nhiên. Ô, đơn giản như vậy đã giải quyết được một nha đầu muốn làm tiểu tam rồi sao? Còn tưởng rằng đám tiểu tam đều giống tiểu cường (con gián) đập không chết diệt không dứt. Thì ra chỉ cần nam nhân đủ kiên định, tiểu tam lập tức tan thành mây khói.

Đội Tướng Hoa An trở về phòng, Hạ Viên sợ hấn đích thực bị Mã Vân hắt nước trà bị phỏng thật, cầm cánh tay hấn xem trái nhìn phải, rồi nói: “An ca ca, nghe nói huynh bị nước trà làm phỏng, có bị thương ở đâu không?”

“Một chút nước trà bị bắn ra thôi, sao có thể làm bị thương ta được?” Tướng Hoa An bắt được tay Hạ Viên, cười nói: “Mã Vân ngoại trừ tình cờ gặp ta được mấy lần, cũng không có làm loại chuyện gì khác, nếu không nói nàng làm phỏng ta, Thượng ma ma cũng không thể tâm phục khẩu phục.”

“An ca ca giỏi quá!” Hạ Viên mắt lấp lánh nhìn Tướng Hoa An, để Tướng Hoa An ngồi lên trên ghế, ghé qua má trái hấn hôn “chụt” một cái.

Tướng Hoa An bị Hạ Viên hôn một cái như vậy, cảm thấy trong lòng đang ngứa ngáy khó chịu, rất cảm thấy không đủ, ôm eo nhỏ Hạ Viên, chỉ chỉ má phải nói: “Còn có bên này!”

“Phì!” Hạ Viên đỏ bừng cả mặt, không nhịn được cười, ôm cổ Tướng Hoa An, thổi thổi chút hơi tới lỗ tai hấn, thế này mới lại hôn “chụt” một cái lên má phải của hấn.

Tướng lão phu nhân và Thượng Tiệp là ngày mười tháng tám mới trở về, vào phủ thấy mọi chuyện đều gọn gàng ngăn nắp, cũng âm thầm gật đầu.

Hạ Viên thấy rốt cuộc hai pho tượng Phật cũng đã trở lại, thở dài nhẹ nhõm, vội vàng chuẩn bị tiệc rượu cho hai người đón gió tẩy trần, thuận tiện nộp lên sổ sách quyền quản lý.

Đến tối, Thượng Tiệp đã biết chuyện phát sinh mấy ngày nay trong phủ, bàn bạc cùng Tướng lão phu nhân: “Qua mấy năm nữa, tự nhiên phải cho Viên nhi chính thức quản gia, người khác còn thôi, Cổ ma ma và Thượng ma ma, chỉ sợ Hạ Viên sai sử không được. Không bằng nhân dịp này xử lý một phen, lập uy cho Viên nhi.”

Mặc dù Tướng lão phu nhân hậu đãi Cổ ma ma, nhưng cũng thấy mấy năm nay Cổ ma ma kỳ cục, sớm đã muốn bảo Thượng Tiệp tống tiền nàng, có điều nghĩ nàng lớn tuổi, nhit từ và tôn từ lại không cầu tiền, sợ nàng rời phủ rồi không có chỗ dựa vào, thế này mới cứ trì hoãn mãi. Nay thấy nàng không phân rõ trên dưới, thế mà không để Hạ Viên vào mắt (không xem ra gì), không khỏi hừ lạnh một tiếng nói: “Nàng không cho ta thể diện cũng thôi đi, nhân dịp chúng ta không ở trong phủ, thế mà dám đẩy Thượng ma ma vào trong nước, nếu không xử lý, cũng khó mà phục chúng. Để nàng lên trang đường lão đi!”

Hạ Viên ở trong phòng nghe được Cổ ma ma bị đưa lên trang, Thượng ma ma bị cắt ba tháng tiền tiêu vặt hàng tháng, biết đây là Thượng Tiệp lập uy cho mình, không khỏi lạng lẽ nở nụ cười. Sau này Tướng lão phu nhân và Thượng Tiệp cho mình làm quản gia, nhất định không ai dám làm loạn nữa.

Vì sắp đến Trung thu, trong phủ muốn chuẩn bị chút quà tặng cho ngày lễ, còn có hai người Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan tân nữ tể (con rể mới) này phải đến phủ nhạc phụ nhạc mẫu đưa quà tặng ngày lễ, Thượng Tiệp trở lại cũng là loay hoay chân không chạm đất. Hạ Viên cũng không rời rãnh, tự tay làm cho Tường Hoa An hai bộ áo khoác mùa thu.

Buổi sáng ngày mười bốn tháng tám, Hạ Viên dậy thật sớm, cầm xiêm y mình may đưa cho Tường Hoa An, thay áo cho hấn. Tường Hoa An mặc đồ mới vào, không khỏi khen mấy câu, vừa cười nói: “Viên nhi thật khéo tay, nhìn xem xiêm y này, mặc vào thật sự rất thoải mái.” Nói xong thấy cổ tay áo thêu một vòng trang trí hoa văn rất nhỏ, nửa vòng bên trong hình như có thêu vài chữ nữa, kéo tay áo lên nhìn kỹ, thấy quả nhiên là chữ thêu, tỉ mỉ nhìn xem, thêu lại là năm chữ “Tường Hoa An uy vũ”, không khỏi cười ha ha, quay người nhìn Hạ Viên nói: “Muội làm xiêm y đa dạng hơn người khác nhiều.”

Lại nói đến Quý Thư kể từ khi nghe được Hạ Viên quản gia, cũng lo lắng hơn mười ngày, khó khăn mới nghe được Tường lão phu nhân và Thượng Tiệp đã trở về phủ, lúc này mới yên lòng. Qua tiết Trung thu, liền phái người tới đón Hạ Viên về phủ ở.

Thiếu Hạ Viên rù rì rù rì, Tường Hoa An có chút không quen, mới qua năm ngày, đã sai người đón Hạ Viên về. Quý Thư thấy Tường Hoa An vội bảo người tới đón, trong lòng mừng thầm, vốn sợ Hạ Viên tuổi còn nhỏ, Tường Hoa An không để trong lòng, nay nhìn tình hình này, Tường Hoa An cũng có đề ý đến Hạ Viên. Có điều Hạ Viên tuổi nhỏ, có một số vấn đề thật đúng là bản thân Tường Hoa An phải tự kiên trì thôi.

Tường Hoa An bảo người đưa Hạ Viên trở về, tới tối trở về phòng, lại nghe được Hạ Viên rù rì rù rì không để yên, cười tủm tỉm nghe, còn ân cần châm trà rót nước.

Chẳng lẽ đây là tiểu biệt thăng tân hôn? Hạ Viên thấy Tường Hoa An như vậy, trong lòng ngọt ngào, ghé qua hôn hai má hấn.

Tường Hoa An kéo Hạ Viên qua, nhẹ nhàng phủ lên môi nàng, một lát mới chịu buông, tự đi rót nước trà.

Qua tháng chín, thời tiết càng ngày càng lạnh hơn. Mùa đông năm nay, kinh thành đã hạ mấy trận tuyết, gió lạnh thấu xương. Đợi đến ngày ba tháng mười hai, cũng là ngày Hạ Viên và Tường Hoa An thân mật bốn tháng. Đến buổi tối, Hạ Viên bởi vì cơ thể rất sợ lạnh, núp ở trong chăn không nói lời nào. Tường Hoa An vốn tính mẫn bốn tháng thì đi đến thư phòng, lại thấy Hạ Viên như vậy, nên không đành lòng mở miệng nói ra. Đợi khi lên giường nằm lấy tay Hạ Viên, thấy tay nhỏ bé của nàng lạnh lẽo, không khỏi giật mình nói: “Viên nhi, muội sao vậy?”

Hạ Viên ở trong chăn rầu rĩ đáp lại: “Chậu than trong phòng đốt nhiều vậy, muội vẫn cảm thấy lạnh.”

Tường Hoa An do dự một chút, tiến vào ổ chăn của Hạ Viên, ôm nàng từ phía sau, để nàng dựa người lên ngực mình, nhỏ giọng hỏi: “Đỡ hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều, trên người An ca ca thật ấm áp!” Hạ Viên cảm thấy trên người Tường Hoa An ấm áp dễ chịu, không khỏi tự động dán chặt hơn chút.

Tường Hoa An để Hạ Viên gối lên cánh tay mình, bàn tay còn lại nắm bàn tay nàng, cảm thấy tay nàng ấm áp lên, thế này mới nhẹ giọng nói: “Ngủ đi!”

Thân thể Tường Hoa An như ấm lò, không tới một lúc, thân thể Hạ Viên đã ấm áp lên, cũng đã ngủ say sưa. Tường Hoa An ôm chặt Hạ Viên, lặng lẽ hôn lên tóc nàng, nói nhỏ: “Viên nhi à, muội lớn lên nhanh đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: HÔN ĐÔI MÁ ĐÀO

Qua năm, trong cung hạ thánh chỉ, chọn đầu xuân tháng ba, để Tường Hoa An, Tường Hoa Khoan và Hạ Từ hộ tống công chúa đến Bắc Thành, sau đó năm sau chọn ngày thành hôn cùng Đường Chí Lễ.

Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan có chức vị trong người, với lại lần trước hộ tống tú nữ đến Bắc Thành quốc dự thi, xem như quen thuộc, nhận được thánh chỉ tất nhiên không ngoài dự liệu. Hạ Từ nhận được thánh chỉ lại rất kinh ngạc, ở trong thư phòng Hạ lão thái gia nói: “Thái gia gia, hộ tống công chúa là một chuyện tốt đẹp, sao lại tới phiên con?”

“Hộ tống công chúa đến Bắc Thành thành hôn, mọi việc tự nhiên đều theo quan lễ nghi làm chủ, trái lại còn phải con đi, chắc có nguyên nhân khác.” Hạ lão thái gia là nguyên lão tam triều, đoán việc suy tính của thánh thượng rất chính xác, lúc này nói: “Lần trước con đi Bắc Thành quốc, đi vào hoàng cung, cùng Đường Chí Lễ có chút chuyện xưa, nếu có chuyện, cũng có thể lên cầu kiến Đường Chí Lễ để thương lượng. Và lại, con nhỏ tuổi, có mấy lời không nên nói, con đi nói, cũng không tổn hại mặt mũi.”

“Năm nay con cũng mười ba tuổi rồi, qua hai năm nữa sẽ làm lễ đội mũ (lễ trưởng thành), tự nhiên phải cầu một cái công danh chức vị, hiện giờ theo Hoa An bọn họ xuất hành đến Bắc Thành, tương lai cũng có thể để Hoàng thượng nhớ tới có công lao, con cũng được chú ý hơn.” Hạ lão gia thấy Hạ Từ hơi thông tuệ, đạo huyền học cũng tích lũy dần rồi, có điều tuổi vẫn còn nhỏ, chuyện thế gian chưa trải qua nhiều, nếu có thể đi đến nhiều nơi, lại vô cùng hữu ích, không thiếu được dặn bảo vài câu.

Hạ Niên tính toán ngày, lần này Hạ Từ xuất hành, phải qua năm sau mới trở về, thực đúng là có chút không an lòng, tự nhiên cũng dằn dò không ít lời.

Mặc dù Quý Thư không bỏ được nhi tử phải đi xa, nhưng đây là chuyện công sự, tất nhiên khó mà nói được gì, đành phải vội vàng làm vài quần áo mới sửa sang lại hành lý cho hần. Lại nói: “Năm trước đi Bắc Thành một chuyến, không nghĩ tới năm nay lại phải đi. Tuy nói không phải đi lần đầu tiên, nhưng việc gì cũng phải cẩn thận, dù sao cũng là nước người ta, cũng không thể so được với nơi ở chính mình. Cũng may lần này vẫn là Hoa An và Hoa Khoan bọn họ đi cùng, cũng có người chiếu ứng. Có điều Hoa An và Viên nhi mới thành thân không lâu, lúc này lại phải tách nhau ra cả một năm, sợ Viên nhi chưa được quen!”

“Nuông, đợi chúng ta xuất phát, ngài phải người đến phủ Tướng quân đón Viên muội đến đây ở, cũng bớt nhớ nhưng. Cẩn nhi mỗi ngày đều làm bữa Viên muội sau cứ ở nhà người ta không trở về phủ đây! Lúc An ca ca đưa Viên muội trở về, hai người nói chuyện thân mật, Cẩn nhi còn hăm hực, trừng mắt với An ca ca, sau đó còn nói nhỏ với con, đợi nó trưởng thành, muốn đánh với An ca ca một trận, cướp Viên muội về đây.” Hạ Từ nói xong, chính mình tự cười trước.

Quý Thư cũng không nhịn được phì cười.

Lúc mọi người Hạ phủ đang sửa sang lại hành lý cho Hạ Từ thì Hạ Viên Trần Châu và Thượng Tiệp cũng đã sửa sang lại hành lý cho Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan. Hạ Viên ngoài làm mấy bộ quần áo mới cho Tường Hoa An, tối hôm đó còn vội vàng thêu vài cái túi thơm, vừa nói: “An ca ca, lần này ca ca muội cũng phải đi theo, lại đi trong khoảng thời gian dài như vậy, huynh phải trông nom huynh ấy nhiều chút.”

Tường Hoa An ngẩng đầu nhìn Hạ Viên, thấy nàng cúi thấp đầu đang xe chỉ luân kim, chợt có chút không đành, lại giả vờ lơ đãng nói: “Muội lo lắng cho Từ nhi, không lo lắng ta sao?”

“Ừ!” Hạ Viên đang muốn nói huynh võ công cao vậy, lại nhiều mưu kế như vậy, có gì phải lo lắng đâu, bỗng suy nghĩ lại, đây là hần thấy mình quan tâm ca ca, ăn dấm chua ca ca đây mà, mình nên đi trấn an hần. Do đó ngừng châm tuyền, ngẩng đầu cười nói: “Muội đâu chỉ lo lắng cho huynh, muội còn không bỏ được huynh, nhưng lúc này là hộ tống công chúa đi Bắc Thành quốc thành hôn cùng Đường Chí Lễ, cũng không phải là đi chơi. Nếu không, muội cũng muốn đi theo, mới yên tâm.”

Hạ Viên kể từ khi thành thân vào năm trước, năm nay vóc dáng đã cao hơn chút, bất giác cũng có một cổ mềm mại của nữ tử, lúc này cầm châm tuyền trên tay dưới ánh đèn khê nhàn nhàn cười nhẹ, hết sức say lòng người. Tường Hoa An lơ đãng nhìn thấy, cảm thấy oanh động một tiếng, nhanh chóng quay đầu sang bên cạnh, sau một lúc nói: “Viên nhi, đừng thêu nữa, sớm đi nghỉ ngơi thôi!”

“Ừm, thêu xong cái túi thơm này rồi ngủ, chỉ còn mấy mũi nữa thôi.” Hạ Viên đặt châm tuyền lên trên bàn, dùng tay trái dụi dụi mắt nói: “Ước chừng phải đi một năm, mọi chuyện nên chuẩn bị một chút. Mọi người đều biết muội vốn đã là tú nữ tham gia đại hội Tú Phẩm Nam Bắc, nếu trên người huynh lúc này dùng mấy đồ nhỏ nhỏ quá thông thường, sẽ làm người chê cười.”

Tường Hoa An thấy Hạ Viên nhiều ngày nay vội vàng chuẩn bị cho hần cái này tới cái kia, lúc này rõ ràng đã buồn ngủ, còn ráng cố gắng thêu xong cái túi thơm kia, cảm thấy cảm động, đi qua rót một chén trà đưa lên miệng Hạ Viên nói: “Uống chén trà tỉnh thần rồi lại thêu, coi chừng đâm vào tay.”

Hạ Viên tươi cười uống chén trà trong tay Tường Hoa An, nước trà xanh biếc, lại phản chiếu ánh mắt đưa tình của Tường Hoa An, trong lòng nhảy lên, cúi đầu nói: “Cảm ơn An ca ca!”

Tường Hoa An cười dịu dàng, đặt chén trà xuống, đi mở ngăn tủ tìm gì đó.

Hạ Viên thêu xong túi thơm, cắn đứt đầu sợi, vệ sinh sạch miệng còn vương tơ chỉ, cất kỹ châm tuyền, sắp xếp gọn gàng. Lại thấy Tường Hoa An đi lại đây nói: “Nhắm mắt lại!”

Chẳng lẽ muốn đưa cái gì sao? Hạ Viên hé miệng cười, nhanh chóng nhắm mắt lại. Ừm, khẳng định có lễ vật để nhận. Không nghĩ đến An ca ca cũng sẽ làm ra bộ dáng này. Nàng đang suy đoán xem rốt cuộc An ca ca muốn đưa lễ vật gì cho mình, lại cảm giác mí mắt chợt lạnh, có một viên tròn tròn nhỏ nhỏ đang lăn qua lăn lại trên mắt, bỗng bừng tỉnh đại ngộ (hiểu ra), thì ra Tường Hoa An không phải đưa cái gì cho mình, mà là tìm mình châu mắt xa cho mắt mình thôi, hi, tự mình đa tình (tự tưởng bở) rồi!

Tay trái Tường Hoa An nhẹ đỡ đầu Hạ Viên, tay phải cầm hạt minh châu xoa mắt cho nàng, thấy cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của nàng chu chu ra, trong đầu bỗng nhớ đến tình hình lúc nàng hôn miệng mình. Nhất thời có chút xuất thần.

Minh châu này thật đúng là danh bất hư truyền, chỉ lần lần xuống một lúc lại cảm thấy đôi mắt thoải mái hơn rất nhiều. Hạ Viên nói thầm, nếu biết nó có hiệu quả như vậy, sớm đã lấy ra xoa mắt rồi, một mình chỉ coi nó là vật nhận định ước. Đợi Tường Hoa An dùng xoa, Hạ Viên mới vừa mở mắt, thấy hần bình tĩnh nhìn mình, ánh mắt hơi khác với lúc trước, giật mình ngăn ra hỏi: “An ca ca làm sao vậy?”

“Ngày mai phải đi rồi, đến lúc đó muội có nhớ đến ta không?” Tường Hoa An thần sai quỷ khiến hỏi một câu như vậy, lại vội vàng che dấu nói: “Khuya rồi, chúng ta sớm đi nghỉ ngơi thôi!” Nói xong đi cất viên minh châu.

Sao nói là chúng ta sớm đi nghỉ ngơi? Nói ra cái lời này, thật làm cho người ta sinh ý nghĩ khác thường. Mặt Hạ Viên đỏ lên, đi vào sau tấm bình phong rửa tay rửa mặt. Khi đi ra đã thấy Tường Hoa An đã nằm bên giường trước rồi, đành phải đi thối tất nệm, sờ soạng ngồi bên mép giường. Thoát giày, để chân lên trên giường, đang muốn đi vào bên cạnh giường, lại nhớ tới đêm tân hôn ngày ấy, chính mình lúc nửa đêm leo ra ngoài muốn rửa tay, lại vướng lên chân Tường Hoa An, ngã lên trên người hần, sau đó mặc danh kỳ diệu (không hiểu thế nào) cười lên trên người hần, xiêm y hần mở quá nửa, cảnh xuân vô hạn...

Tường Hoa An thấy Hạ Viên ngồi ở mép giường ngẩn người, đưa tay ra kéo nàng hỏi: “Sao vậy?”

Lúc này Hạ Viên đang nửa quỳ ngồi, không chú ý tới Tường Hoa An đang kéo mình, không tự chủ, lại ngã lên trên đùi Tường Hoa An, “A”, cuống quýt muốn bò lên. Không nghĩ tới chân Tường Hoa An co lên, thu vào bên trong, nhẹ nhàng nói: “Viên nhi!” Hạ Viên hoảng hốt, lại phát hiện mình đang ghé vào ngực Tường Hoa An, hơi ngira đầu, trong bóng đêm chống lại đôi mắt sáng như sao của Tường Hoa An, nhất thời ngây dại.

Ta mới mười hai tuổi, không được nghĩ lung tung, không được nghĩ lung tung. Lòng Hạ Viên khê niệm A di đà Phật, nhẹ nhàng giãy dụa, thấy Tường Hoa An buông lỏng tay, ngã ngửa đến giữa giường, một lúc lâu cũng không dám cử động. Vì nghe thấy Tường Hoa An không có động tĩnh gì, bỗng lại có chút bất an, sáng mai hẳn phải đi Bắc Thành rồi, chuyến đi này chính là cả một năm, mình cho hẳn ôm một chút cũng có sao đâu?

“An ca ca!” Hạ Viên bỗng cả gan dịch người qua, đưa tay kéo tay Tường Hoa An, bả đầu gối lên, kê qua tai hắn nói: “Sáng mai sẽ xuất phủ, đến lúc đó mọi chuyện nên cẩn thận. Còn có, không được nói chuyện cùng cô nương trẻ tuổi. Người ta nói cái gì, huynh chỉ cần giải thích mình đã có lão bà là được, để người ta ngừng tâm tư.”

Tường Hoa An tùy ý để Hạ Viên dựa sát vào, đợi đến khi nàng nhẹ nhàng ghé qua lỗ tai mình nói chuyện, nhất thời trong lòng lại ngửa, đang chịu đựng, chợt nghe nàng nói những câu sau, không khỏi nở nụ cười, chế giễu nói: “Không phải Từ nhi cũng đi theo sao? Nếu muội không yên tâm, dặn dò hẳn cứ nhìn ta chăm chăm là được. Nói tới, ta cũng là muội phu Từ nhi, phải gọi hẳn một tiếng cữu gia đó!”

“Phil!” Hạ Viên nghĩ tới cảnh tượng Tường Hoa An phải cúi đầu xưng hô Hạ Từ một tiếng cữu gia, Hạ Từ lại phải ngẩng đầu nói “Hoa An muội phu, xin chào”, nhin không được nở nụ cười.

Tường Hoa An thấy Hạ Viên đang ở trong lòng mình cười run cả người, thân mình nhỏ bé mềm mại ấm áp tán ra một cỗ hương vị vô cùng dễ chịu, hơi thở lại quanh quẩn trên cổ, cảm xúc đã bình ổn bỗng chốc lại quay cuồng, đành rầu rĩ nói: “Được rồi, ngủ đi!” Hắn nói chuyện, cũng không buông bỏ mà đẩy Hạ Viên ra, ngược lại còn ôm chặt hơn chút.

Hạ Viên thấy Tường Hoa An nghiêng người, dường như đang giãy dụa gì đó, nhẹ ngẩng đầu, hôn lên mặt hắn, thấy hai má hắn nóng bỏng, vội lấy tay sờ lên, cả kinh nói: “An ca ca, mới vừa rồi còn khô mà, sao lúc này lại nóng thành như vậy?” Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức ý thức được mình hỏi vấn đề quá mức ngu ngốc, An ca ca đây là, đây là... Hì, đều trách mình tuổi còn nhỏ! Bỗng bật thốt ra lời nói: “Đợi sang năm huynh trở về, muội cũng mười bốn tuổi. Sau đó lại qua thêm một năm, sẽ mười lăm rồi!” Ôi trời, mình nói cái này làm cái gì? Hạ Viên hận không thể cắn lưỡi chính mình, ngậm miệng không nói lời nào nữa.

Tường Hoa An đấu tranh một lúc, giọng nói buồn bực nói: “Vừa rồi muội hôn ta má trái, còn có má phải chưa hôn đó!”

Trong bóng đêm Hạ Viên vụng trộm nở nụ cười, ngẩng đầu lên hôn lên má phải Tường Hoa An. Đầu đang muốn lui về thì không nghĩ đầu Tường Hoa An cũng vừa động, đầu nhấc lên, mảnh liệt há to mồm, ngậm toàn bộ môi nàng vào miệng, chỉ mút rồi mút, toàn thân nóng lên, lại đẩy mạnh nàng ra, nhảy xuống nói: “Ta đi uống chén trà!”

Hạ Viên cũng biết hoàn cảnh không đúng, cũng lùi về góc giường, qua được một lúc, thấy Tường Hoa An lên giường rồi, cũng không dám sấp qua nữa, chỉ nhẹ nhàng nói: “An ca ca, sáng mai còn phải lên đường, ngủ thôi!”

“Ừm!” Tường Hoa An đáp nàng một tiếng, hít sâu vài cái, định thần lại, qua một chốc, cũng bình tĩnh lại.

Lòng Hạ Viên không yên, đang ngủ không được, lại nghe được Tường Hoa An hô hấp vững vàng, lúc này mới yên lòng, một chốc sau cũng ngủ say.

Giờ dần ngày hôm sau mọi người phủ Tướng quân đều dậy sớm. Hạ Viên một đêm không được ngủ ngon, nghe bên ngoài có tiếng động, sớm bò dậy, tự mình hầu hạ Tường Hoa An mặc xiêm y, mang túi thơm tới hôm qua thêu vào thắt lưng cho hắn, lại dặn bảo vài câu.

Tường Hoa An thừa dịp nha đầu còn chưa đi vào, đưa tay ôm lấy Hạ Viên đặt lên trên đùi mình, bắt chước bộ dáng của Hạ Viên, ghé qua hôn lên hai má nàng.

Mặt của Hạ Viên sớm đã nóng lên, lại cố gắng gượng, bắt chước lời Tường Hoa An, bình tĩnh nói: “Huynh chỉ hôn má trái, còn có má phải chưa hôn!”

Chỉ nghe “Chụt” một tiếng, Tường Hoa An cũng không phải hôn lên má phải Hạ Viên, mà là hôn lên môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: TA NHỚ HUYNH ẤY MUỐN CHẾT

Sau khi đám người Tường Hoa An rời đi, nửa tháng sau, Quý Thư phái người đến đón Hạ Viên đi qua ở, vì thấy vóc dáng Hạ Viên đã cao hơn, bỗng cười nói: “Năm trước nhìn, Ý nhi cũng cao hơn con không ít, lúc này các con đứng cùng một chỗ, lại cao như nhau rồi.”

Hạ Viên nghe Quý Thư nói như vậy, lại gần Quý Thư so chiều cao, cười nói: “Nương, con cũng đã cao đến bả vai người rồi, qua vài năm nữa, không chừng còn cao hơn người đó!”

Quý Thụ cười sờ đầu nàng nói: “Hiện giờ con đang tuổi phát triển, cần phải ăn ngon ngủ ngon, vào trong hoa viên vận động một chút, chơi đu dây nhảy dây gì đó, vận động nhiều vào, như vậy mới nhanh cao, mặt mày cũng hồng nhuận. Con cũng không cần ngại chê sửa dè tanh này nọ, sáng tối phải uống vào một ly, dáng người cao lớn mới có lợi. Phủ Tướng quân mặc dù không tệ, rốt cuộc con là con dâu, dù thế nào, cũng không thể bạo gian ngủ thẳng đến mặt trời lên cao. Hiện giờ đến nhà nương (nhà mẹ đẻ), ở lâu một chút, bù đủ rồi trở về.”

Sau đó, mỗi tháng Hạ Viên sẽ ở Hạ phủ và phủ Tướng quân mỗi nơi một nửa thời gian, cũng rất nhanh đã đến mùa thu. Vì Hạ Nghi muốn gả, Hạ phủ đang vì nàng chuẩn bị đồ cưới, Hạ Viên đúng lúc rồi rảnh, cũng hỗ trợ thêm một ít đồ vật. Vì Quý Thụ muốn đi tìm đồ trước kia mình từng làm, muốn tìm ra bức tranh thêu trước đây mình từng làm mang ra cho Hạ Viên làm theo, lại tìm ra một bộ áo ngực, bỗng dưng sợ run.

Hạ Viên lộ đầu nhìn thấy, wow, lão nương còn làm áo ngực hiện đại kia, nhanh chóng nhắc chân chạy tới cầm vào tay, trái xem phải nhìn nói: “Thật tốt! Đây là quần áo mặc lên trên người sao?”

“Đây là áo ngực lúc ta chưa thành thân làm ra, lúc ấy chỉ là làm chơi thôi.” Quý Thụ thấy Hạ Viên cầm áo ngực uôm lên trên người so tới so lui, đi qua làm mẫu nói: “Phía dưới này có đường buộc, kéo xuống như thế này, sau khi kéo xong, không cần mặc áo yếm nữa, trực tiếp mặc áo trong vào, rồi một bộ xiêm y là xong.”

Bên trái phải áo ngực có thêm một đóa hoa sen đang nở rộ, đường may dày đặc, chế tác cẩn thận, nhưng vì đã qua nhiều năm nên có hơi ố vàng, Hạ Viên không khỏi đáng tiếc, dậm chân nói: “Nếu không phải đã ố vàng, con nhất định sẽ lấy ra mặc một chút, nhìn rất được!”

“Con thích sao?” Quý Thụ vừa mừng vừa sợ, ôi, tìm được người có cùng sở thích rồi! Nhớ năm đó, mình làm cái bộ đồ này, lão nương không chịu mặc, đại tẩu cũng không chịu mặc, đành dự đồ Nhị tẩu mặc một lúc. Tới chính mình mặc, hai nha đầu đều nói giống yêu nghiệt, mạnh mẽ không cho mình mặc vào. Đặt ở đó, cũng đã được mười mấy năm. Hiện giờ có Viên nhi thích, thật tốt quá, đúng lúc lại làm nghề cũ, cũng làm cho nàng mấy bộ.

“Thích ă!” Hạ Viên cũng vừa mừng vừa sợ, yếm nơi này tuy rằng xinh đẹp, nhưng khi mặc vào chẳng có chút đường cong, nếu có thể mặc áo ngực này, nhất định sẽ phập phồng lượn sóng, hoạt sắc sinh hương. Nhất thời lôi kéo Quý Thụ nói: “Nương, hết bận chuyện của Nghi tỷ tỷ, người làm cho con hai cái áo ngực này nhé!” Hi hi, chờ An ca ca trở về, phải làm hấn mê chết mới thôi!

“Con thích, bây giờ làm cũng được. Con nhìn xem một chút, học xong tự mình cũng có thể làm.” Quý Thụ cười nói: “Còn có vài cái kiểu dáng áo ngủ đẹp mắt nữa, con cũng học làm đi, đến lúc đó có thể làm cho Hoa An mặc.”

Thật tốt quá, rốt cuộc có thể danh chính ngôn thuận làm một ít quần áo hiện đại xinh đẹp tiện lợi rồi. Hạ Viên hưng trí bừng bừng nghe Quý Thụ dạy cách làm áo ngực.

Hạ Viên theo Quý Thụ làm xong áo ngực, Thượng Tiếp lại cho người đến đón nàng về phủ Tướng quân.

Cứ thế qua năm, các phủ lại làm xiêm y mùa xuân, Hạ lão thái thái có giữ vài thước vải nhìn đẹp mắt, nói muốn cấp cho vài tầng tôn nữ, lại bảo người đón Hạ Viên về phủ ở, mặc sức làm bộ đồ mới.

Quý Thụ đang tính toán ngày Hạ Từ về, thấy Hạ Viên đến đây, hỏi: “Tháng này Hoa An có viết thư về không? Nói chuyện gì?”

“Mấy ngày trước nhận được thư, nói Bắc Thành chọn tháng ba làm lễ thành hôn cho công chúa và Đường Chí Lễ, sợ phải đến tháng năm thì mọi việc mới hết bận, đầu tháng sáu sẽ lên đường trở về.” Hạ Viên tính ngày nói: “Lúc trước còn tưởng nhiều nhất là đi một năm, hiện giờ tính ra, ít nhất cũng đi một năm rưỡi.”

Quý Thụ nói chuyện, lại đưa thư tin cho Hạ Viên xem. Hạ Viên cầm thư đọc, thấy là bút tích Hạ Từ, tỉ mỉ đọc qua một lần, cười nói: “Xem khẩu khí trong thư ca ca, huynh ấy ở bên kia cũng thật nổi bật. Ngâm thơ đối chữ, những thứ này tất nhiên không làm khó được ca ca. Lúc trước Bắc Thành trọng võ khinh văn, mấy năm nay yên ổn, lại bắt đầu trọng văn khinh võ. Vài văn nhân ăn chút dấm chua, lại thích khoe khoang, thế mà dám thi thố cùng ca ca luôn sao?”

Thì ra khi Hạ Từ theo đám người Tướng Hoa An hộ tống công chúa đến Bắc Thành quốc, không thiếu được sẽ giao tiếp cùng một ít quan viên Bắc Thành, cũng theo đám người Tướng Hoa An đi một số yến hội các phủ. Cũng bởi vì Chu Khuông Chính có tình muốn kết giao với Tướng Hoa An, theo đó cũng sẽ để ý một chút đến Hạ Từ vị cửu gia này, nhất thời rất được nhiều người chú ý. Thêm đó, mặc dù Hạ Từ mới mười ba tuổi, nhưng lại tuấn tú vô song, nhất cử nhất động không ai có thể soi mói, thế là làm cho mấy phu nhân các phủ chú ý, lặng lẽ thảo luận nói: “Nếu hấn không phải là người Nam Xương bên kia, thật muốn hứa nữ nhi cho hấn, đáng tiếc thật!”

Các cô nương của các phu nhân trong phủ, cũng rất xuất sắc, nhìn cũng có chút hiền lành. Các nàng ở đây tám chuyện, không hiểu sao những lời này lại bị truyền ra ngoài. Truyền đi truyền lại lại biến đổi, thay đổi thành mấy vị phu nhân muốn hứa nữ nhi cho Hạ Từ. Nhất thời làm cho mấy vị thiếu gia khó chịu, nói Hạ Từ có tài đức gì, thế mà được các phu nhân coi trọng như vậy. Đợi đến khi Chu Khuông Chính mời Tướng Hoa An và Hạ Từ vào phủ dự tiệc thì mấy vị thiếu gia này cùng nhĩ tử Chu Khuông Chính có giao hảo (qua lại tốt), mọi người bàn bạc một lúc, liền mời vài cái văn nhân, cũng mang bài thiếp đến Chu phủ, chỉ muốn tìm cơ hội khó xử Hạ Từ. Ở trong bữa tiệc tranh cãi âm ỉ, sau đó lại đấu thơ đấu văn, không nghĩ tới Hạ Từ cười trừ, nhất nhất đối đáp trôi chảy. Ngày hôm sau, Hạ Từ thi thố ở Chu phủ trở thành đề tài nổi bật truyền khắp Bắc Thành. Bởi vậy cũng có một ít văn nhân muốn đến dịch quán muốn đấu thơ, lợi dụng náo nhiệt, cũng có một số thiếu gia võ tướng cũng muốn đến dịch quán tìm Tướng Hoa An Tướng Hoa Khoan luận võ.

Quý Thụ thấy Hạ Viên đọc xong bức thư, cười nói: “Chuyện đấu thơ văn này, đa số đều là đấu võ mồm, ai cao ai thấp, ngay lập tức cũng khó mà phán đoán. Người tìm Hoa An luận võ, bị hấn dùng một thương ra ngoài, việc phân cao thấp này cũng dễ phán quyết. Ý vào uy thế của Tướng Hoa An, tự nhiên Từ nhi cũng sẽ bị người xem trọng liếc mắt một cái, việc nổi bật này, vậy cũng đủ rồi.”

Các nàng ở đây nói chuyện, Thượng Tiệp phải người tới đón Hạ Viên, nói Thượng gia phu nhân đến đây, vì đã lâu không gặp Hạ Viên, nên muốn gặp. Quý Thụ nghe vậy, vội lệnh nha đầu thu dọn đồ đạc, rồi dẫn dò Hạ Viên: “Hiện nay các phủ đều làm xiêm y mùa xuân, con cũng nên tự tay làm một bộ cấp cho Tướng lão phu nhân và Tướng quân phu nhân tỏ lòng hiếu tâm. d dan* lqđ* Về phần ta và phụ thân con, cũng không cần con vội. Hiện giờ con xuất giá rồi, chính là người phủ tướng quân, các việc đều lấy phủ Tướng quân làm đầu, Hạ phủ mới sau.” Nói xong nhìn thấy bọn nha đầu không có ở đây, lại lặng lẽ nói: “Không phải nương thấy con xuất giá rồi, sẽ không thân cận. Hiện giờ ca ca con còn chưa thủ tâu tử, nương có thương con, cũng không có ai nói tiếng nào. Nếu sau này ca ca con cưới tâu tử, nương phải xử lý mọi chuyện công bằng, không thể tỏ rõ thương con hơn, cũng không thể đi đón con về ở thường xuyên được. Đến lúc đó, phu gia lại rất quan trọng, phu gia coi trọng con, con trở về Hạ phủ, không cần nương nói thế nào, lão thái thái và đám người phu nhân cũng nhìn con khác hẳn. Mặc kệ sau này tâu tử con là người ra sao, cũng không dám xem thường con.” Nói xong, lại dẫn dò bảo ban không ít lời khác nữa. Nói đến lúc Hạ Viên gật đầu cái rụp, lại bảo nàng đi đến chỗ đám người Hạ lão thái thái chào từ biệt, rồi tự mình đưa ra ngoài cửa phủ, nhìn nàng lên kiệu mới thôi!

Thượng gia phu nhân chính là tâu tử Thượng Tiệp, vì thời gian này nữ nhi nàng Thượng Bảo Lan đang học thêu, lại học qua loa, rơi vào đường cùng đành tới nói một tiếng với Thượng Tiệp, nói muốn đưa nữ nhi qua phủ Tướng quân để cùng Hạ Viên và Trần Châu học thêu một thời gian. Tất nhiên Thượng Tiệp đáp ứng ngay, cười nói: “Bảo Lan cũng đã mười tuổi rồi, đến đây vừa vặn làm bạn cùng Viên nhi và Châu nhi.”

Thượng gia phu nhân cười nói: “Cũng đã mười tuổi rồi, hiện giờ vẫn còn tính trẻ con, đúng thật làm ta nóng lòng muốn chết.” Nói xong lại hỏi chuyện về của Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan, gật đầu nói: “Đến lúc đó khi Hoa An và Hoa Khoan trở lại, Bảo Lan tất nhiên không tốt lại nhiều nàng dâu bọn chúng.”

“Hoa An gửi thư về, còn phải tháng sáu mới chính thức lên đường, cho dù thuyền đi nhanh, cũng phải tháng tám mới về tới. Bảo Lan cứ an tâm ở lại đi.” Thượng Tiệp nói xong, nghe nha đầu nói thiếu phu nhân đã trở về, cười bảo người đi ra ngoài giúp khuôn vác hành lý.

Hạ Viên đi vào sảnh, bái kiến Tướng lão phu nhân và Thượng Tiệp, lại đi thỉnh an Thượng gia phu nhân, sau đó còn bị Thượng gia phu nhân giữ chặt nhìn xem

“Ôi trời ơi, sao mấy tháng không gặp, thế mà lại cao không ít rồi!” Thượng gia phu nhân thấy Hạ Viên duyên dáng yêu kiều, không khỏi hỏi: “Là ăn cái gì, sao lại cao nhanh như vậy hả?”

“Viên nhi chính là đang tuổi lớn, một tháng đã thay đổi rồi!” Thượng Tiệp tiếp lời: “Tẩu chưa gặp Châu nhi, khi về nhà mẹ đích thân nương đón về Trần phủ, nhìn tới đã giật mình, chỉ ồn ào nói hai tháng không gặp, thế mà lại cao lên không ít. Hôm nay cũng phải người đi đón nàng trở về, đoán chắc tới rồi.”

Đang nói, Trần Châu cũng trở về, Thượng gia phu nhân nhìn, cũng cả kinh nói: “Người ta nói nữ nhi mười tám thay đổi lớn, kết quả này cũng không ngạc nhiên. Lần trước khi thấy mặc Hạ Viên còn tròn tròn, lúc này ánh mắt cũng lớn, cằm cũng nhọn rồi, nhìn đích thực là xinh xắn.”

Hạ Viên ở bên cạnh nghe cười tủm tỉm, hi hi. Châu nhi mười bốn tuổi rồi, ngực ra ngực, eo ra eo, đợi Tướng Hoa An nhìn bảo đảm giật mình.

Khi tới về phòng, Trần Châu lại đi tìm Hạ Viên, vào phòng nói: “Viên nhi, hôm nay trời lạnh, ta với muội ngủ cùng một chỗ thôi, còn muốn tám chuyện muội có muốn gì cứ nói đi.”

“Được được, ta đang cần một người làm ấm giường đấy!” Hạ tròn trêu ghẹo Trần Châu, cũng vội mời nàng lên trên giường, hai người nằm nói chuyện.

“Viên nhi, ta có chút phiền lòng đây!” d-dan* lqđ* Trần Châu thở dài một hơi nói: “Vì lúc ta thành thân cùng Hoa Khoan ca ca đồ cưới không chuẩn bị, mẹ ta trong lòng băn khoăn, năm trước thừa dịp ta về nhà mẹ đẻ, lại cho ta vài món trang sức. Chuyện này không biết như thế nào, để cho Tam tẩu ta. Lần này ta về nhà, Tam tẩu ở sau lưng nói thầm nói mẹ ta đem thứ tốt để lại cho ta, không để lại cho con dâu. Còn nói cái gì mà nữ nhi gả đi ra ngoài chính là bát nước hắt đi, ta thấy ngày về nhà mẹ, cũng không biết mưu đồ cái gì? Ta muốn biện bạch cùng tẩu ấy, lại sợ mẹ ta khó chịu, muốn trả trang sức lại cho ta nương, lại sợ mẹ ta thương cảm, ải!”

“Vẫn là mẹ ta nói đúng, ca ca chưa thủ tâu tử thì nàng đối với ta cũng không có gì, sau này cưới tâu tử, thì không thể thể hiện quá rõ rệt đối ta rất tốt.” Hạ Viên cũng cảm thán một câu nói: “Không biết sau này ca ca ta sẽ lấy nữ hài dạng gì đây?”

Hai cái nói thầm một ít chuyện khi về nhà mẹ đẻ, vì Trần Châu thấy Hạ Viên lấy tay gối lên đầu, nằm nghiêng, xiêm y mở rộng, trước ngực hơi hơi gồ lên, cười đáng khinh nói: “Nhìn cái dạng này của ngươi, ta mà là nam nhân, liền nhào tới.”

Hạ Viên lấy lại tinh thần, buông hai tay, kéo cao chăn, nhìn trộm nhìn chỗ Trần Châu đang hở ra, cười hắc hắc nói: “Nhìn dạng này của ngươi, ta không phải nam nhân, cũng muốn nhào tới.”

Hai người cười đùa một hồi, Trần Châu lại trầm mặc xuống, một lúc sau nói: “Viên nhi, tối hôm qua ta mơ thấy Khoan ca ca. Hôm nay, trong lòng cảm thấy vắng vẻ.”

“Đây là người nhớ hẳn đó!” Hạ Viên cười nhìn Trần Châu nói: “Phu nhân phải gửi thư cho Hoa An bọn họ, tỷ cũng viết một phong thư cấp cho Khoan ca ca đi!”

“Ừm!” Trần Châu thấy Hạ Viên cười bốn cột, trừng nàng nói: “Chẳng lẽ ngươi không nhớ An ca ca à?”

Hạ Viên bật thốt lên nói: “Nhớ chứ, nhớ muốn chết rồi!”

Ở nơi Bắc Thành xa xôi, đêm hôm nay Tường Hoa An bỗng nhiên đánh vài cái hất xì, nhất thời nắm chặt túi thơm Hạ Viên cho đến xuất thần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: CÓ CÔ NUƠNG SẮP TRƯỞNG THÀNH

Tháng sáu nóng bức, mọi người tính toán ngày về của đám người Tường Hoa An. Hạ Viên lại nhận được thư Tường Hoa An gửi, mở ra đọc vừa ngạc nhiên lại vừa rầu rĩ, chỉ sợ ngày về của Tường Hoa An và Hạ Từ bọn họ lại phải kéo dài. Đợi nhìn đến giữa bức thư, thấy nhẹ nhàng nói: “Viên nhi, tình huống lúc ấy hỗn loạn, Từ nhi không chút nghĩ ngợi cấp tốc độ khí (thời hơi, hô hấp nhân tạo) cho Đường Chí Tụy. Biện pháp độ khí này quả nhiên thực nghiệm, rất nhanh Đường Chí Tụy đã tỉnh lại...” Vài năm trước Hạ phủ từng có nha đầu ngã vào trong nước, lúc ấy Quý Thư cũng bảo người hô hấp nhân tạo cho nàng, cứu người trở về, cũng cất công dạy mọi người trong Hạ phủ biện pháp hô hấp này. Không nghĩ tới lúc này Hạ Từ lại dùng biện pháp hô hấp nhân tạo này cứu Đường Chí Tụy. Hạ Viên tưởng tượng đến tình cảnh lúc ấy, không khỏi bật cười.

Thì ra là đám người Tường Hoa An và Hạ Từ thu thập hành lý muốn lên đường, Chu Khuông Chính liền bày tiệc rượu ở hậu hoa viên trong phủ tiễn đưa bọn họ. Yến hội được nửa, Đường Chí Lễ và Đường Chí Tụy dịch nam trang cũng đi tới, cũng là đến tiễn đưa Tường Hoa An và Hạ Từ.

Đường Chí Tụy khó khi được xuất cung, tất nhiên là nhảy nhót, lúc mọi người đang tán gẫu, nàng lấy một ít thức ăn cho cá đi rải vào trong hồ đá. Vì thấy một con cá chép đuôi đen nhảy lên tranh giành thức ăn, nàng thấy thú vị, đi xuống bậc thang xuống hồ rải thức ăn cho cá. Ai ngờ cạnh bậc thang kia có chút rêu xanh, hơi trơn, nàng lại dịch nam trang vội vàng xuất cung, không kịp chọn được đôi giày vừa vặn, lúc này bước xuống bậc thang trượt ngã, cả người ngã vào trong hồ. Nghe được có tiếng nước, phản ứng nhanh nhất là Hạ Từ, vội vã nhảy xuống hồ, vớt Đường Chí Tụy từ hồ lên.

Vì đã là tháng năm, thời tiết hơi nóng, nước trong hồ cũng không sâu lắm, Đường Chí Tụy ngã vào trong nước cũng được cứu lên nhanh chóng, đoán rằng không có gì đáng ngại. Nhưng Đường Chí Tụy là kim chi ngọc diệp, chưa từng chịu qua kinh hách như thế, lúc vớt lên lại muốn ngất đi. Hạ Từ thấy tình trạng như vậy, trong lúc bối rối liền đi lên độ khí cho nàng.

Năm nay Đường Chí Tụy đã mười ba, ở trước mặt mọi người bị Hạ Từ độ khí như vậy, dù nàng là một công chúa, lại làm sao có thể gả cho người khác nữa? Hoàng đế Bắc Thành sau khi biết được chuyện này, tuy rằng tức giận, nhưng cũng không biết phải làm sao, đành phải cùng sứ thần đưa công chúa Nam Xương quốc đến đây và đám người Tường Hoa An thương nghị, muốn giữ Hạ Từ lại Bắc Thành quốc làm phò mã. Tuy Hạ Từ đối Đường Chí Tụy có chút hảo cảm, nhưng muốn hắt phai xa xứ làm phò mã nước khác, thật cũng không muốn. Đành viện cớ nói tuổi mình còn nhỏ, chuyện hôn nhân đại sự này mình không thể làm chủ, phải đợi phụ mẫu trong nhà đáp ứng mới dám đồng ý.

Chu hoàng hậu nghe Hạ Từ nói như vậy, tức giận nói: “Bất quá chỉ làm một tiểu tử không có quyền chức gì, còn dám viện cớ thoái thác, không chịu ở lại Bắc Thành quốc làm phò mã!” Chu Khuông Chính có vài lần tiếp xúc với Hạ Từ, cảm thấy hắn rất được, hiện giờ Nam Xương công chúa phải lấy chồng xa ở Bắc Thành quốc, nếu Bắc Thành công chúa cũng có thể thông hôn cùng Nam Xương, quan hệ hai nước càng thêm vững chắc. Bởi vậy nói với Chu hoàng hậu: “Hạ gia là đại tộc trăm năm của Nam Xương quốc, Hạ lão thái gia là nguyên lão tam triều, ăn sâu bén rễ, Hạ Từ tương lai tự nhiên sẽ vào triều làm quan. Mặc dù công chúa tôn quý, muốn để Hạ Từ vứt bỏ hết thân phận Nam, chỉ làm Bắc phò mã, tự nhiên hắn không chịu.”

“Không chịu thể, chẳng lẽ để Đường Chí Tụy gả cho hắn, theo hắn đi về phía Nam?” Chu hoàng hậu làm sao bỏ được để Đường Chí Tụy lấy chồng xa, đành để Chu Khuông Chính tìm cách thuyết phục Hạ Từ ở lại. Chu Khuông Chính không còn cách nào khác, đành phải khuyên bảo Hạ Từ, ngày về của đám người Hạ Từ và Tường Hoa An cũng không thể kéo dài thêm nữa.

Mấy ngày trước Thượng Tiệp đã nhận được thư Tường Hoa An gửi, lúc này lại thấy Tường Hoa An có thư khác đưa về, lại viết một bức thư riêng cho Hạ Viên, chỉ nghĩ phu thê nhỏ bọn họ có chút lời tâm tình riêng thôi, cũng không để ý. Bỗng thấy sắc mặt Hạ Viên có gì không đúng, nên hỏi: “Thật Hoa An đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Là ca ca con xảy ra chuyện!” Hạ Viên đưa thư cho Thượng Tiệp xem, sầm nộ nói: “Ca ca con chọc Bắc Thành công chúa, chỉ sợ không dễ dàng đi được, thế này phải làm sao bây giờ?”

Quý Thư cũng nhận được thư Hạ Từ, vội vàng sai người đón Hạ Viên, cùng nhau đến phủ Trướng công chúa, thuật hết sự tình cho Trướng công chúa nghe. d d lqđ Trướng công chúa gật đầu nói: “Đừng vội, trong cung đã nhận được tin tức từ sứ thần rồi, đang thương nghị phải làm cho sứ thần Nam Xương, lấy lễ cầu hôn với Bắc Thành, để bọn họ gả công chúa cho Từ nhi, sau khi thành hôn sẽ đến Hạ phủ các người.”

“Từ nhi không phải hoàng thân quốc thích, chỉ sợ Bắc Thành sẽ không để công chúa bọn họ gả đến Hạ phủ.” Quý Thư quan tâm nhiều nên bị loạn, tâm hoảng ý loạn nói: “Và lại Từ nhi tuổi nhỏ, hiện giờ cũng không có công danh trong người, chỉ sợ dân chúng Bắc Thành không phục công chúa bọn họ gả cho Từ nhi.”

“Muội yên tâm, cũng không phải chúng ta không thể không thủ công chúa bọn họ, là bọn họ muốn Từ nhi thủ công chúa. Trong chuyện này khác nhau rất lớn. Thật sự đàm phán không thành, đám người Tường Hoa An tự nhiên có thể mang Từ nhi trở về, để công chúa bọn họ đi kén phò mã khác cũng được.” Trướng công chúa rất chắc chắn, trấn an Quý Thư: “Không phải chúng ta còn phải đưa công chúa lấy chồng xa tận Bắc Thành sao, dựa vào cái gì công chúa bọn họ lại quý giá hơn chứ, thế mà không chịu lấy chồng xa ở Nam Xương. Từ nhi lại là một nhân tài, bọn họ không gả công chúa cho nó, muốn tìm một người như vậy, chỉ sợ khó tìm.” Trướng công chúa nói xong nháy nháy mắt, “Trong cung bên này cũng biết việc Từ nhi độ khí cho Đường Chí Tụy, chuyện này ở Bắc Thành chẳng phải đã truyền ra hết rồi? Chúng ta có thể không cưới, bọn họ cũng có thể không lấy chồng. Chỉ cần lấy lùi làm

tiến, tự nhiên Bắc Thành sẽ ngoan ngoãn đáp ứng để Từ nhi cưới công chúa bọn họ về thôi.”

Quý Thư và Hạ Viên nghe Trưởng công chúa nói thế, biết bên này chủ trương cưới công chúa đến đây, mà không phải để Hạ Từ ở lại Bắc Thành, lúc này mới yên lòng.

Đến tháng tám thì trong cung truyền ra tin tức, nói sứ thần Nam Xương lĩnh ý chỉ, dùng lễ cầu hôn Đường Chí Tụy cho Hạ Từ, bên kia bị áp lực, cũng đã đáp ứng gả công chúa cho Hạ Từ. Ngay lúc đó đã chọn tháng mười sẽ làm lễ đại hôn, sau khi đại hôn công chúa sẽ cùng Hạ Từ về Nam Xương. Trong cung ra tin tức không bao lâu, Hạ phủ cũng nhận được thư Hạ Từ, nói rõ sự tình đã trải qua. Nhất thời cả phủ đều vui sướng nói: “Không nghĩ tới Từ nhi đúng thật làm phò mã. Còn thú trở về Hạ phủ, công chúa tự nhiên phải tuân theo quy củ Hạ phủ chúng ta, nhưng thật là dễ làm.”

“Chúng ta bên này hộ tống công chúa gả đi, lại nghiêng công chúa Bắc Thành bọn họ trở về, cũng thật không thiệt thòi.”

“Công chúa chúng ta gả cho Đường Chí Lễ, muội muội Đường Chí Lễ gả cho Từ nhi. Tính ra thì, chúng ta cũng là hoàng thân quốc thích rồi.”

Quý Thư thấy mọi người nói náo nhiệt, đã có chút lo lắng, lặng lẽ nói với Hạ Niên: “Từ nhi có thể lấy công chúa tất nhiên là chuyện tốt. Có điều hiện giờ hai nước giao hảo, tự nhiên không có việc gì. Nếu tương lai quan hệ hai nước có biến, chỉ sợ Từ nhi khó có thể chu toàn.”

“Nàng đừng quên, Viên nhi là gả cho Hoa An. ddan!qd.com” Nếu sau này hai nước trở mặt, trong triều nhất định sẽ đề bạt Hoa An, tự nhiên không động tới đám người có liên quan cùng Hoa An, nửa phần cũng sẽ không động đến Từ nhi.” Hạ Niên cười nói: “Huống chi, Nam Xương chúng ta khẳng khái gả công chúa cho Đường Chí Lễ, Bắc Thành lại đáp ứng để Từ nhi cưới Đường Chí Tụy về, đều là thành tâm muốn quan hệ hai nước vững chắc, nếu không có chính biến, ít nhất cũng có thể bảo vệ hòa bình trên ba mươi năm.”

Hạ Niên và Quý Thư nói chuyện, Hạ Viên cũng đang ở trong phòng ngăn người, vốn nghĩ đến tháng tám Hoa An sẽ trở về, giờ xem ra, còn phải đến sang năm mới có thể trở về. Đã sớm làm trang phục mùa thu và mùa đông cho hân, chỉ sợ phải giữ đến sang năm mới mặc được.

“Viên nhi, muội đang suy nghĩ gì vậy? Gọi mấy tiếng cũng không nghe thấy.” Trần Châu vén rèm đi vào cười nói: “Thượng gia phu nhân bên kia sai người mang bánh Trung thu nguyệt cao đến tặng, còn có hai giỏ trái cây mới mẻ khác nữa, phu nhân bảo hai người chúng ta ra ngoài ăn đấy! Lão phu nhân còn cảm thán nói trong phủ thiếu hai người, chỉ sợ Tết Trung thu không náo nhiệt bằng lúc trước.” Nói xong lại lặng lẽ sấp qua nói: “Lại nhớ An ca ca rồi?”

“Tỷ đó!” Hạ Viên nghe vậy đứng dậy, đưa tay捏 Trần Châu, sắc giọng: “Chính tỷ nhớ Khoan ca ca, cả ngày quần ta nói chuyện, còn nói ta nhớ An ca ca.”

Trần Châu vội tránh Hạ Viên, nhân cơ hội đưa tay chụp đầu nàng, nhưng không chụp được, sợ hãi kêu lên một tiếng nói: “Ôi, sao trở nên cao như vậy rồi? Mỗi ngày đều gặp vẫn không nhận ra.”

“Chẳng những cao, tỷ nhìn xem ta còn có cái gì khác nữa không?” Hạ Viên cười hi hi ngẩng đầu ưỡn ngực, hai tay chống nạnh đi catwalk.

“Ừm, cao lên, nhìn thất lưng cũng nhỏ hơn.” Trần Châu nghiêng đầu nhìn Hạ Viên, ánh mắt từ eo nhỏ của nàng đi lên trên, chuyển tới bộ ngực, trừng mắt nhìn nói: “Có một chỗ hình như lớn lên không ít. Năm trước giống bánh trôi, năm nay giống bánh bao.”

“Cái gì bánh bao bánh trôi hả?” Hạ Viên bỗng cười đầy mặt, chu miệng nói: “Tỷ không biết dáng người ta đây nhìn thực mê người sao?”

“An ca ca không ở đây, muội muốn mê ai?” Trần Châu đưa bàn tay che lên thái dương, đáng vẻ giả vờ đang chăm chú nhìn, nhìn một lúc nói: “Bên trong muội mặc cái gì? Nhìn thật là mê người.”

“Rốt cuộc tỷ cũng nhìn ra rồi.” Hạ Viên tự mình mặc áo ngực, đã nghĩ cũng làm cho Trần Châu một cái để mặc vào, lúc này thấy nàng chú ý, vội đi mở tủ quần áo, đem một cái áo ngực khác ra nói: “Đây là áo ngực lúc trước nương ta làm chơi, không nghĩ mặc vào rất được, tỷ có muốn thử một chút không?”

“Được!” Trần Châu nữ hài này thực dũng cảm thử sự vật mới, vừa nhìn thấy, đã cùng Hạ Viên đến sau tấm bình phong, theo Hạ Viên chỉ bảo mà thay áo ngực.

“Woa, ta sắp chảy máu mũi rồi!” Hạ Viên thấy Trần Châu mặc áo ngực vào, mặc áo khoác vào, vừa thấy dáng người của nàng, chỗ to thì to, chỗ nhỏ thì nhỏ, không khỏi bụng má làm dáng vẻ như đang kinh diễm nói: “Khoan ca ca mà trở về, còn không bị tỷ làm mê chết?”

“Muội nói, khi nào bọn họ có thể trở về đây?” Nhắc tới Tường Hoa Khoan, Trần Châu không khỏi nhắc tới nói: “Đầu năm nói tháng năm tháng sáu về, tháng năm gửi thư nói tháng bảy tháng tám về, bây giờ gửi thư, lại nói phải sang năm mới về được. Thật đúng là sợ sang năm bọn họ lại gửi thư về, nói năm sau nữa mới trở về đó!”

“Việc này tự nhiên không biết được.” Hạ Viên không khỏi cười nói: “Lúc này là vì ca ca ta phải cùng Đường Chí Tụy thành hôn, sau khi thành hôn xong mới trở về, ngày về tự nhiên phải trì hoãn. Xong việc hôn sự này, không nói An ca ca bọn họ, ngay cả sứ thần, cũng phải thúc giục bọn họ trở về đó!”

Vì Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan không có trong phủ, tiết Trung thu ở phủ Tướng quân hơi có chút quanh quẩn. Đợi qua năm, lại nhận được thư Tường Hoa An, nói đã thu thập hành lý, tháng hai lên đường, đoán chắc tháng tư có thể đã trở về.

Nghe được tin tức, Thượng Tiệp cười nói: “Tháng tư à, thế này lại vừa vặn. Đã có thể qua sinh nhật mười bốn tuổi của Viên nhi, có thể qua lễ cập kê Trần Châu mười lăm tuổi nữa!”

Đến tháng tư, Hạ Viên và Trần Châu mỗi ngày đều tính ngày về của Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan, Thượng Tiệp cũng phái người đi thám thính thuyền kỳ. Sáng sớm ngày hai mươi lăm tháng tư, sớm có người phi ngựa báo: “Thiếu tướng quân và Nhị thiếu gia và Hạ thiếu gia bọn họ đã trở lại, hiện đang ở bến thuyền chuyển hành lý. Hạ phủ đã phái người đi đón Hạ thiếu gia bọn họ. Thiếu tướng quân để ta đến phủ báo tin, qua một canh giờ nữa sẽ về đến phủ.”

Thượng Tiệp vui vẻ sớm bảo người chuẩn bị tiệc rượu đón gió tấy trần trước, vừa quay đầu thấy Hạ Viên và Trần Châu đứng duyên dáng yêu kiều nơi đó, trong lòng càng vui mừng hơn, thế Hoa An Hoa Khoan rốt cuộc cũng trưởng thành, lần này bọn nó về, không chừng sang năm mình có thể ôm tôn tử rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: MẮT NHÌN NGÂY NGƯỜI

Đội đón Hạ Từ và Đường Chí Tụy trở về Hạ phủ, mọi người trong Hạ phủ đều nhón nháo, bàn tán sôi nổi: “Từ trước đến giờ đều là công chúa kén phò mã, đều về ở phủ công chúa, ít khi gả cho người. Công chúa đã khẳng định trở về Hạ phủ cùng Từ nhi, tất nhiên sẽ không đến phủ công chúa, mà thực sẽ làm nàng dâu Hạ phủ, tuân theo gia quy Hạ phủ, thế này còn mạnh hơn thú công chúa Nam Xương chúng ta nữa.”

Hoàng đế Nam Xương thấy Hạ Từ và Đường Chí Tụy thành thân ở Bắc Thành, nói khi Đường Chí Tụy đến Nam Xương, mình phải đổi nàng không tệ, hết thấy đều chiếu theo thể chế tứ phong công chúa bên này cấp cho công chúa. Bởi vậy đã chuẩn bị phủ công chúa cho Đường Chí Tụy, chỉ đội Đường Chí Tụy và Hạ Từ về là có thể vào ở phủ công chúa mà không cần vào Hạ phủ làm lễ của nàng dâu. Không nghĩ tới sau khi Đường Chí Tụy xuống thuyền, lại không cùng quan viên đón tiếp về phủ công chúa, chỉ cười nói: “Ta đã thành thân cùng Từ ca, thì là thê hần, nhà hần ở đâu ta sẽ ở đó. nay hần về Hạ phủ, tất nhiên ta cũng sẽ về Hạ phủ. Về sau, ta chính là nàng dâu Hạ phủ, cũng lĩnh tiền tiêu vật hàng tháng từ Hạ phủ, phủ công chúa cùng các loại tứ phong kia, kính nhờ các vị đại nhân tâu lên hoàng thượng hủy bỏ giúp cho.”

Đường Chí Tụy sớm đã được đám người Chu Hoàng hậu và Chu Khuông Chính dặn dò, nếu gả cho Hạ Từ, thì chính là nàng dâu Hạ phủ, hoàng thượng Nam Xương tứ phong cái gì cũng không cần nhận. Nếu nàng nhận lấy tứ phong từ hoàng thượng, vào ở phủ công chúa, tuy vị hôn phu của nàng vẫn là Hạ Từ, thân phận nàng lại cũng không phải là con dâu Hạ phủ, nếu vạn nhất có biến cố gì, Hạ phủ cũng không xuất lực bảo hộ nàng. Nếu nàng vào ở Hạ phủ, thì nàng chính là Bắc Thành công chúa, lại là nàng dâu Hạ phủ, không chỉ Hạ phủ sẽ tương trợ một phần lực cho quan hệ hai nước Nam Bắc, còn có thể bảo hộ nàng chu toàn. Và lại muội phu Hạ Từ là Tướng Hoa An, khi quan hệ Nam Bắc có biến, trong thời gian đó Nam Xương phải trọng dụng Tướng Hoa An, tất sẽ không tổn hại đến người Hạ phủ, chỉ cần nàng và Hạ Từ thu liễm, cũng sẽ không bị liên can ngay lập tức.

Dù sao Đường Chí Tụy cũng sinh sống trong cung, đối với chuyện chính trị trời sinh cũng có thiên phú, nghe Chu hoàng hậu và Chu Khuông Chính nói như vậy, tự nhiên biết được lợi hại, lập tức đáp ứng. Có điều Đường Chí Tụy cũng chỉ là cô nương mười bốn tuổi, những lời này cũng không giữ được lâu, ở trên thuyền lại đi mi nói với Hạ Từ. Hạ Từ gật đầu nói: “Muội gả cho ta thì chính là người của ta, hết thấy có ta, không cần lo lắng.”

Đường Chí Tụy nghe vậy cười đỏ mặt, âm thầm yên lòng, biết mình không gả nhầm người.

Quý Thụ thấy Hạ Từ mang Đường Chí Tụy vào phủ, Đường Chí Tụy cực hiểu lễ, lập tức đi tới bái kiến, cũng thờ phào nhẹ nhõm. Nghe nói người phía Bắc tính tình sáng khoái, ít lễ nghi hơn người phía Nam, nay nhìn công chúa này, cũng không phải kiểu hoành (yêu kiều ngang ngược), cũng không tính úy khuất Hạ Từ. Vì thấy Đường Chí Tụy muốn làm lễ của nàng dâu, vội nói: “Cứ chọn giờ lành kính trà, cũng đã thỉnh an trưởng bối Hạ phủ rồi, lúc này không vội.”

Đường Chí Tụy thấy Quý Thụ thân thiết hào phóng, cũng yên lòng.

Đến lúc vào đại sảnh bày trà án cho Đường Chí Tụy kính trà, bọn người Hạ lão thái thái và Hạ phu nhân nói với Quý Thụ: “Nàng là một cô công chúa lại hành lễ nhi tức (lễ nàng dâu), thực không dễ. Nay nàng từ Bắc phải lấy chồng xa ở đây, xa xứ, khó tránh khỏi có chút không quen, chúng ta cũng không cần mọi chuyện chu toàn, chỉ cần không kém nhiều là được.”

Quý Thụ biết Hạ lão thái thái và Hạ phu nhân nói như vậy, ý tứ chính là nói dù sao Đường Chí Tụy cũng là công chúa, sau khi làm lễ nhi tức, những chuyện khác như tiểu bối phải hành lễ này cũng không cần cường cầu. Lập tức cười nói: “Hạ phủ chúng ta vốn cũng không cần sáng tối phụng dưỡng, nhóm tức phụ bất quá cũng chỉ đến ngày tết mới hành lễ với lão thái thái và phu nhân, chắc nàng cũng làm được thôi.”

Lý Thiện lại có một nghi vấn, lặng lẽ kéo Quý Thụ qua hỏi: “Từ nhi và công chúa có viên phòng hay chưa?”

“Thấy thì chưa có đâu!” Quý Thụ cũng lặng lẽ cười nói: “Sang năm công chúa mới cập kê, chiếu theo quy củ bên này của chúng ta, tự nhiên phải phân phòng ngủ, chờ sang năm công chúa cập kê mới tùy ý cho hai người viên phòng.”

“Ta đã nói rồi, nhìn không giống nàng dâu nhỏ, thì ra vẫn còn là cô nương.” Lý Thiện che miệng nở nụ cười.

Mọi người ở Hạ phủ đang vui sướng thì mọi người phủ Tướng quân cũng đang lo lắng chờ đợi Tướng Hoa An và Tướng Hoa Khoan về phủ. Khi Tướng lão phu nhân đang nhắc nói: “Sao vẫn chưa trở lại thế?” Quân sự đã đi vào nói: “Đến rồi, đến rồi! Thiếu tướng quân và Nhị thiếu gia đã trở lại, cười ngựa nhìn rất tuần.”

Thượng Tiệp nghe thế, vội mang Hạ Viên và Trần Châu đi ra ngoài nghênh đón, vừa nói: “Vừa đi đã hai năm, rốt cục cũng trở về.”

Trần Châu và Hạ Viên nghe thấy trước cửa phủ có tiếng người ồn ào, trong thanh âm hỗn tạp nghe thấy tiếng Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan, không khỏi cũng bước đi nhanh hơn. Đợi nghe rõ thanh âm, Trần Châu lại khẽ kéo tay áo Hạ Viên nói: “Viên nhi, lúc này phải gấp Khoan ca ca rồi, trong lòng ta thật hoang mang rối loạn.”

“Ta cũng vậy!” Hạ Viên thấp giọng nói: “Từ biệt hai năm, đáng người chúng ta đều có chút thay đổi, không biết bọn họ có nhận ra hay không?”

Nói chuyện, cũng đến gần cửa phủ, nhìn thấy Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan xuống ngựa ở trước cửa phủ, để người dắt ngựa đi vào, nói hai con ngựa này là Hoàng thượng Bắc Thành ban thưởng, một đường mang theo nhưng vẫn còn dừng mảnh phi thường. Vì thấy Thượng Tiệp mang người ra nghênh đón, Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan vội cất bước đi đến hô một tiếng “Nurong”.

Tường Hoa An thỉnh an Thượng Tiệp, ngẩng đầu thấy một nữ tử xinh đẹp đứng sau lưng Thượng Tiệp giống như người mình từng quen biết, mặc váy ngắn vũ thiên thanh, eo nhỏ nhỏ thon thon, mắt hạnh mây ngải, giống như Hạ Viên, nhất thời ngơ ngẩn cả người. Đợi đến khi Hạ Viên đi lên hô một tiếng “An ca ca”, lúc này Tường Hoa An mới phục hồi tinh thần lại, hai mắt sáng quắc nhìn Hạ Viên, bỗng cười nói: “Ngược lại trưởng thành rồi!”

Hạ Viên cũng đánh giá Tường Hoa An, mặc dù phong trần mệt mỏi, khó nén vẫn rất anh khí, nhất thời chỉ cảm thấy mặt nóng tim đập.

“Châu nhi, thật là muội sao? Cũng chỉ qua hai năm, sao muội lại cao như vậy rồi?” Tường Hoa Khoan bị Trần Châu đi đến gấp, miệng ồ lên cười nói: “Nếu gặp ở bên ngoài, ta cũng không dám nhận.”

“Đi vào rồi nói!” Thượng Tiệp cười nói: “Mới sáng sớm lão phu nhân đã dậy, lắm bầm hơn nửa ngày, nhưng là trông các con trở lại đây.” Nói xong lại bảo quân sự mang người đi chuyển hành lý, chính mình đi trước mang người đi vào trong. Sau đó đón gió tây trần, gấp thân hữu, đưa tặng lễ vật, vội đến tối mới xong xuôi.

Lần này Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan trở về, Thượng Tiệp lại an bài phân bọn họ ở trong thư phòng, không bảo bọn họ đi vào phòng Hạ Viên và Trần Châu nữa. Chỉ cười nói: “Châu nhi mười lăm tuổi rồi, chờ sau khi làm lễ cập kê, tự nhiên tùy ý con viên phòng, lúc này cần phải phân phòng mới đúng quy củ. Viên nhi mười bốn tuổi rồi, Hoa An cũng phải ngủ thư phòng, không thể đi vào trong phòng nữa.”

Tường lão phu nhân nghe Thượng Tiệp an bài như vậy, lặng lẽ nói: “Viên nhi hai năm qua mặt mày đều nở, lại xinh đẹp hơn, không để Hoa An vào phòng cũng đúng thôi. Chỉ sợ còn chưa đến cập kê, lại sinh hạ đứa nhỏ trước. Chưa cập kê mà đã sinh con, đứa nhỏ tóm lại có chút khó nuôi, cần phải để phòng. Đứa nhỏ phủ Tướng quân chúng ta, tương lai chính là bảo vệ quốc gia, nhóm tức phụ tuổi phải trưởng thành chút, sinh đứa nhỏ ra mới tráng kiện.”

Tường lão phu nhân và Thượng Tiệp nhân thoại, Hạ Viên chong đèn, lấy ra xiêm y hai năm qua mình may cho Tường Hoa An đặt lên trên giường sửa sang lại, nghĩ phải sáng mai mới có thể đưa cho Tường Hoa An.

Tường Hoa An nghỉ ngơi ở thư phòng, nhất thời trong đầu đều là giọng nói tiếng cười đáng điệu ngày hôm nay của Hạ Viên, thế nào ngủ được? Trần trọc được một lúc, liền mặc quần áo rời giường, nghe thấy bên ngoài không có động tĩnh, lặng lẽ đi ra cửa, đi đến ngoài cửa phòng Hạ Viên, thấy cửa sổ có chút ánh sáng, biết Hạ Viên còn chưa ngủ, do dự một chút, cất bước đi gõ cửa, nhẹ nhàng nói: “Viên muội!”

Giọng nói Tường Hoa An tuy nhỏ, Hạ Viên vẫn nghe thấy, nhất thời vừa mừng vừa sợ, vội đi mở cửa, vì sợ đánh thức Hạnh Nhân đang ngủ đang trước nghe thấy, chờ Tường Hoa An đi vào, vội vàng đóng cửa lại.

Tường Hoa An theo Hạ Viên đến trước bàn ngồi xuống, nhận trà Hạ Viên đưa qua, đôi mắt sáng quắc chăm chú nhìn nàng. Người trước mặt mặc vân la sa y, eo nhỏ thon thon, đôi mắt ngập nước, đôi má đỏ hồng, mang nét thẹn thùng e lệ nói không nên lời, làm người ta xem ngây ngẩn cả người. Tính toán ngày, mình đi cũng tròn hai năm, trong hai năm này, tiểu Viên nhi trong lòng mình, thế mà đã trưởng thành thành thiếu nữ như hoa như ngọc rồi.

Hạ Viên bị Tường Hoa An nhìn đến ngượng ngùng, muốn dời tầm mắt Tường Hoa An đi nơi khác, chỉ đến xiêm y đang đặt trên giường nói: “An ca ca, bên kia là xiêm y muội làm cho huynh, sáng mai huynh mặc thử một chút nhé.”

“Bây giờ mặc thử luôn đi!” Tường Hoa An đi qua bên giường, cởi áo ngoài, giữ lấy một cái áo ngoài màu xanh mặc lên, lại cười nói: “Thật là vừa người!”

Hạ Viên thấy cổ tay áo Tường Hoa An không chỉnh tốt, cười đi qua sửa sang lại cho hắn, tay mới ấn lên cổ áo Tường Hoa An, lại bị Tường Hoa An cầm được, nhất thời tim đập nhanh hơn, đỏ mặt thốt lên “An ca ca”, nhưng không có lời nào sau đó nữa.

“Này cho muội!” Tường Hoa An nắm tay Hạ Viên, lấy ra một chuỗi trân châu từ trong ngực, đưa vào trong tay Hạ Viên nói: “Muội xem có thích không?”

“Thật thích!” Hạ Viên thấy chuỗi vòng trân châu này mượt mà, sáng bóng, từng hạt đều tằm tấp không khác biệt mấy, cầm trong tay nhìn cẩn thận, vừa cười vén lên góc tay áo trên tay mình, đưa cổ tay qua nói: “An ca ca, huynh nhìn xem trên tay muội đang mang là cái gì?”

Tường Hoa An thấy trên cổ tay Hạ Viên đang đeo chuỗi vòng tay san hô, vòng tay ấm áp lóng lánh, dưới ánh nến ánh lên cổ tay trắng như bạch ngọc, nhìn rồi lại nhìn, thấp giọng nói: “Cái này mới mua sao? Trước kia sao không thấy muội mang vậy.”

“Huynh quên rồi?” Hạ Viên có chút thất vọng, nói thầm: “Năm ấy muội chín tuổi, là lễ vật huynh đưa sinh nhật.”

Tường Hoa An suy nghĩ, vỗ vỗ đầu nói: “Huynh nhớ rồi, lúc đó lão bản Trần Bảo Trai mạnh mẽ đề cử vòng tay san hô này, nói đưa nữ hài tử, nữ hài tử nhất định rất thích.” đăng chương tại diễn đàn

“Sau này muội nghe người muội nói, vòng san hô này kết vòng tròn, gọi là đồng tâm kết, là tín vật định tình nam hài tử đưa nữ hài tử.” Hạ Viên nói ra, giọng nói càng ngày càng thấp, ngọt ngào nói: “Thì ra An ca ca đã sớm thích muội rồi!”

Lúc Tường Hoa An đưa vòng tay san hô cho Hạ Viên, tự cho là đúng đưa dùm cho Tường Hoa Cái, lúc này nghe Hạ Viên nói như vậy, tự nhiên không dám nói rõ tình huống lúc đó, chỉ cười nói: “Khi muội bốn tuổi, ta đã thích muội rồi!” Nói xong đưa tay nhận lấy vòng tay trên châu, thấp giọng nói: “Ta mang lên giúp muội!”

“Ừm!” Hạ Viên ngồi bên mép giường, xoay người ngược lại, để Tường Hoa An đưa tay vòng chuỗi trên châu qua cổ đeo lên, nhất thời nhẹ nhàng dựa vào trong lòng Tường Hoa An.

Tường Hoa An đặt cằm lên trên đầu Hạ Viên, nghe thấy trên người Hạ Viên truyền ra một trận mùi hương dễ ngửi, không tự chủ lại ôm chặt nàng, nhẹ nhàng hôn tóc nàng.

Hạ Viên nhắm mắt lại, cảm nhận cơ thể ấm nóng của Tường Hoa An, nhẹ nhàng giãy dụa, lại bị Tường Hoa An giữ chặt hơn.

“Viên muội, đừng nhúc nhích!” Tường Hoa An ghé sát bên tai Hạ Viên nhẹ nhàng nói nhỏ, môi phớt qua vành tai nàng, chậm rãi trượt lên tóc nàng, lấy gò má dụi dụi lên gò má Hạ Viên, hô hấp dần trở nên gấp rút.

“An ca ca!” Hạ Viên khẽ gọi Tường Hoa An, hai tay bắt được bàn tay hấn đang đặt lên vòng eo mình, dùng sức kéo ra, eo nhỏ uốn éo, quay người lại, mắt nhìn về phía Tường Hoa An, đưa tay ôm cổ hấn, nhắm mắt lại, đầu hơi ngửa ra, nhẹ nhàng tiến đến.

Tường Hoa An chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đưa tay ôm Hạ Viên lên trên đầu gối mình, cúi đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: CHƯƠNG 86: TÌM CƠ HỘI LẠI THÂN CẬN

Hơi thở nóng rực của Tường Hoa An phả lên mặt, lướt qua gương mặt, vòng qua sau tai, len xuống cổ, cả người Hạ Viên nóng như lửa đốt. Thì ra hơi thở của con người còn có thể làm người ta nóng như vậy, trong lòng bần rần, ngay cả hô hấp của Hạ Viên cũng trở nên dồn dập.

“Viên nhi!” Tường Hoa An nhẹ nhàng hô lên một tiếng, ngậm môi Hạ Viên, nhẹ nhàng mút một cái, rốt cuộc không thể nhịn được, mạnh mẽ ngậm toàn bộ môi nàng vào trong miệng, đầu lưỡi nóng bỏng vô sự tự thông quán lấy cái lưỡi thom mềm.

“Viên nhi, Viên nhi!” Trần Châu nhẹ nhàng gõ cửa, bên ngoài cửa nói: “Muội ngủ chưa?”

“Là Châu nhi!” Long mi Hạ Viên run rẩy, tỉnh hồn lại, đưa tay che môi Tường Hoa An, mở mắt ra nói: “Chết rồi, nếu như bị tỷ ấy nhìn thấy huynh đêm hôm khuya khoắt ở trong phòng muội, sẽ bị tỷ ấy giễu cợt. An ca ca, huynh trốn ở dưới đi, đợi Châu tỷ đi rồi, huynh lại đi.”

Tường Hoa An bị Hạ Viên che miệng, rất bất đắc dĩ, đành hung hăng hôn lên lòng bàn tay nàng, thế này mới buông nàng ra, giọng nói khàn khàn nói: “Chúng ta đã thành thân rồi, là phu thê hợp pháp, ban đêm ở cùng một chỗ có gì kỳ đâu? Trái lại chính là Châu nhi, đã khuya rồi còn đến tìm muội mới là kỳ lạ.” Nói xong giương giọng nói với ra cửa: “Viên nhi buồn ngủ rồi!”

Hạ Viên chỉ nghe “A” một tiếng, sau đó là tiếng động Trần Châu vội vàng chạy trốn, lập tức cứng họng. Hai năm trước mình tuổi còn nhỏ, cho dù Tường Hoa An nghỉ ngơi ở trong phòng, mọi người cũng không suy nghĩ lung tung, lúc này mình đã mười bốn tuổi rồi, ần theo quy củ tự nhiên phải phân phòng ngủ, đợi sau khi cập kê thì có thể viên phòng. Hiện giờ đang nửa đêm Tường Hoa An lại ở trong phòng mình, nếu truyền ra, vậy thì...” Tường Hoa An lại không chịu che dấu, người khác còn ở trong phòng đó, thế mà còn giương giọng nói với Trần Châu là mình buồn ngủ. Nếu mình buồn ngủ, hấn còn ở trong phòng, chẳng phải để người ta suy nghĩ hai người đang ngủ cùng nhau sao? Lúc này cất tiếng, đám người Hạnh Nhân tự nhiên cũng đã nghe được, vậy ngày mai mình còn gặp người được nữa sao? Vì thế để Tường Hoa An không còn lửa nóng cuồng nhiệt, cũng sợ Tường Hoa An cảm lòng không được, chính mình lại không cách nào đáp ứng huynh ấy, ngược lại càng khiến huynh ấy khổ sở, vẫn là ban đêm không gặp tốt hơn.

“An ca ca, khuya rồi, huynh trở về đi!” Hạ Viên bình tĩnh lại, mở cửa phòng nói: “Sáng mai muội còn phải cùng phu nhân đến miếu Từ Mẫu dâng hương, cũng phải đi ngủ sớm.”

“Viên muội, muội sao vậy?” Tường Hoa An thấy Hạ Viên bỗng có chút lạnh nhạt, ngăn người, không hiểu nói: “Mới vừa rồi còn tốt mà, đây là...”

“An ca ca, muội còn chưa cập kê, ban đêm huynh vẫn đừng đến phòng của muội.” Hạ Viên thấy thần sắc Tường Hoa An như vậy, lại có chút không đành lòng, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta còn nhiều thời gian.”

Tường Hoa An rầu rĩ trở về thư phòng, ngày hôm sau thức dậy cũng có chút thất thần.

Rồi mấy ngày sau đó, bên người Hạ Viên luôn có người đi theo là Hạnh Nhân và hai tiểu nha đầu, thế là Tường Hoa An không tìm thấy cơ hội nào thân cận. Đợi đến buổi tối đến cửa phòng Hạ Viên nhìn, thì thấy nàng không phải sớm tắt đèn đi ngủ thì cùng mấy nha đầu ở trong phòng thêu thùa may vá, cũng không có cách nào đi vào. Tường Hoa An không khỏi thất tình. Buổi sáng hôm nay, có người bỗng vội chạy đến đây nói: “Thiếu tướng quân, không xong rồi, con ngựa ngài mang từ Bắc Thành về đã đạp Lý Ngạn Hồng té sông xoài trên mặt đất, đạp trúng chỗ hiểm, lúc này mang ra, cũng không biết có thể cứu sống được nữa không?”

“Hai con ngựa kia mặc dù dùng mảnh phi thường, nhưng vẫn còn dã tính (tính chất hoang dã). Không phải ta đã dặn rồi sao, cho ngựa ăn thì phải đưa ra trước mặt nó, không ai được quá thân cận nó sao?” Tường Hoa An nghe gã sai vặt cho ngựa ăn Lý Ngạn Hồng bị đánh trúng chỗ hiểm yếu, vội vàng chạy đi tới nơi, vừa phân phó nói: “Nhanh đi tìm đại phu!”

Lúc đại phu đến nơi, lên tiếng hỏi han Lý Ngạn Hồng nghe nói chỉ có một nữ nhi, còn chưa có nhi tử thì lắc đầu thờ dài nói: “Người thì không có việc gì, có điều đạp trúng chỗ kia, chính là tuyệt hậu.”

Lão bà (vợ) Lý Ngạn Hồng Lý thị lần trước ở nữ trướng bị động thai mà sinh nữ nhi, chỉ có một nữ nhi duy nhất là Mã Vân, không nghĩ tới Mã Vân bị đuổi lên trên trang, hiện giờ Lý Ngạn Hồng lại bị ngựa đạp đến nửa chết nửa sống, không khỏi khóc lóc nói: “Đương gia, ngài phải công đạo (làm chủ) cho, giờ ta phải làm sao đây?”

Thượng Tiệp nghe được việc này, đành phải đi qua trấn an Lý thị, lại đồng ý với Lý thị sẽ đưa Mã Vân từ trên trang trở về đoàn tụ cùng cha nương.

Lúc trước Tường Hoa An để Thượng ma ma đưa Mã Vân lên trên trang thì Mã Vân đã mười lăm tuổi, vốn quân sự muốn gả nàng cho gã sai vặt (nô bộc) trên trang, nhưng trong lòng Mã Vân lại cho là mình vẫn còn có cơ hội về phủ Tướng quân, sống chết không chịu đáp ứng. Không nghĩ nhẫn nhịn tới năm nay được mười tám tuổi, đích thực được trở về phủ Tướng quân, lại không chú ý đến chuyện phụ thân Lý Ngạn Hồng bị ngựa đạp trọng thương, chỉ một lòng vui sướng khi có thể trở về phủ Tướng quân.

Từ lúc Cổ ma ma bị đuổi lên trên trang dưỡng lão, Thượng ma ma ở phủ Tướng quân lại thu liễm hơn lúc trước, mấy năm nay cũng dần dần được lòng Thượng Tiệp, lúc này thấy Mã Vân đã trở lại, trước cùng nàng đi thăm Lý Ngạn Hồng, rồi nói: “Năm nay con đã mười tám, đã suy tính gì chưa? Nếu có ý tưởng gì, cô cô cũng có thể cầu xin phu nhân cho con. Vì lúc này cha con bị thương, nếu con có chuyện gì muốn nhờ, chắc chắn sẽ đáp ứng.”

Mấy năm nay Mã Vân làm nha đầu ở trên trang, mặc dù không thiếu ăn mặc, tóm lại mọi chuyện không bằng khi ở phủ Tướng quân, lần này có thể trở về, vẫn còn chưa hết hy vọng, cúi đầu nói: “Con có thể suy nghĩ gì chứ? Không phải giống như lúc trước nữa sao.”

“Con...” Thượng ma ma muốn nói con đừng bị mờ heo mông tâm (mê muội), đến lúc này còn chưa chịu tỉnh táo lại, mới nói một chữ, thấy Mã Vân ngẩng mặt lên, mang nước mắt nói: “Cô cô giúp con đi!” Bỗng chốc nuốt lại lời sau định nói. Nghĩ mặc dù Mã Vân đã mười tám tuổi rồi, nhưng vẫn thiên sinh lệ chất, lúc này vẫn làm người ta thấy thương tiếc. Lần trước thiếu Tướng quân đuổi nàng đi, đó là bởi vì Thiếu tướng quân chưa hiểu phong tình, lúc này lại không nhất định. Nghe được bà tử âm thầm nói với mình, có một ngày vào ban đêm Thiếu tướng quân chạy đến trong phòng thiếu phu nhân, vì thiếu phu nhân tuổi nhỏ, tự nhiên vẫn không đáp ứng hẳn được, hẳn đành phải trở về thư phòng nghỉ ngơi, sáng sớm tỉnh thần không được tốt, đoán rằng trần trọc một đêm không ngủ ngon mà ra! Thiếu phu nhân chưa cập kê, còn phải chờ sang năm mới có thể viên phòng. Có điều thiếu tướng quân huyết khí phương cương (tinh thần phấn chấn, mạnh mẽ), nếu đã hiểu phong tình rồi, làm sao có thể nhẫn nhịn đến sang năm.

Nếu Mã Vân gả cho gã sai vặt, đời này cũng không có cách nào nổi danh, nếu có thể trở thành thiếp thị Thiếu tướng quân, sau đó lại có nhất nam bán nữ (có con trai con gái), đều mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì.d,d!LQđôn Mặc dù Thượng ma ma không nắm chắc, lại suy nghĩ thêm chút ít, nàng Mã Vân dậy nói: “Đợi cha con khỏe hơn nhiều rồi, việc này chậm rãi thương lượng.” Vì nghĩ Mã Vân ở trên trang ăn một ít khổ sở, cũng nên nghỉ ngơi một ít ngày, cũng là dưỡng trắng trẻo hơn một chút nữa đi!

Tháng năm là sinh nhật mười bốn tuổi của Hạ Viên, phủ Tướng quân tất nhiên làm một tiệc rượu chúc mừng sinh nhật nàng, đám người Quý Thư cũng có lễ vật đưa đến đây. Tường Hoa An đến Trân Bảo Trai mua một cái vòng đeo tay đưa cho Hạ Viên, thấy Hạ Viên thích, cũng rất cao hứng. Có điều từ cái đêm hôm ấy, lại không tìm được cơ hội để thân cận (gần gũi), lòng nhất thời nóng như lửa đốt, có khổ không thể nói ra, đành phải tâm sự cùng Tường Hoa Khoan: “Từ ngày chúng ta từ Bắc Thành trở về, đêm ấy ta đến phòng Viên nhi nói chuyện, không ngờ gặp phải Châu nhi đến gõ cửa, Viên nhi sợ Châu nhi chê cười nàng, kể từ hôm ấy cứ xa lánh ta. Đệ nói với Châu nhi, bảo nàng khuyên nhủ Viên nhi đi.”

“Ồi!” Tường Hoa Khoan cười ranh ma. “Đệ nói sao thấy đại ca buồn bã rầu rĩ, thì ra nguyên nhân gây ra là đại tẩu không để ý đại ca. Yên tâm, chuyện này cứ để đệ lo, đệ sẽ bảo Châu nhi khuyên đại tẩu, để nàng chủ động làm hòa với huynh.”

“Đệ đừng có nói ngoa à ghen.” Tường Hoa An cười nói: “Châu nhi và Viên nhi là bạn thân, không chừng còn đứng về phe của nàng ấy đấy, không nghe sai sử đâu!” Phải dùng kế khích tướng, để cho Hoa Khoan dùng hết tất cả vốn liếng bảo Châu nhi thay mình khuyên Viên nhi mới được.

Hai người đang nói chuyện, có nha đầu hoang mang rối loạn nói: “Thiếu tướng quân, thiếu phu nhân ở trong vườn hái hoa, bị răn cản rồi!”

Tường Hoa An vội vàng chạy tới trong vườn thì thấy Hạ Viên đang ngã xuống đất, Mã Vân lại đang hút nọc rắn trên đùi Hạ Viên. Một bà tử la hét nói: “Bị răn cản thì đừng động đây, động đây thì nọc độc rắn còn phát tán nhanh hơn. Trong phủ luôn không có rắn gì, lúc này không hiểu chỗ nào lại đi ra con rắn này?”

“Viên nhi, Viên nhi!” Tường Hoa An vội vàng đi tới, thấy Hạ Viên khẽ mở mắt ra nói: “An ca ca, muội không sao, có điều trên đùi hơi đau.”

Tường Hoa An nắm tay Hạ Viên, một mảnh lạnh lẽo, biết nọc độc này rất mạnh, lại bảo người nhanh đi mời đại phu. Ngẩng đầu nhìn thấy môi Mã Vân thâm đen, biết nàng nuốt nọc độc giúp Hạ Viên, chỉ sợ cơ thể cũng trúng độc rắn, không khỏi nói: “Lần này ít nhiều nhờ người!”

Lần đầu tiên Mã Văn thấy vẻ mặt Tường Hoa An đối mình ôn hòa như vậy, nở ra nụ cười tươi, chậm rãi ngã xuống đất.

Khi Mã Văn tỉnh lại, Thượng ma ma ở bên cạnh nói: “Hay lắm, hay lắm, rốt cuộc tỉnh rồi! Độc con rắn kia không phải nhẹ, may mắn cứu đúng lúc, nếu không, mạng nhỏ của con cũng khó bảo toàn.” Nói xong lại phủ bên tai Mã Văn nói: “Thiếu tướng quân qua đây thăm con, sai bảo xuống nói, bảo đại phu nhất định phải cứu con sống lại đây.”

“Cuối cùng cũng không uổng phí công phu.” Mã Văn suy nghĩ, cũng phủ bên tai Thượng ma ma nói: “Trước tiên việc con tỉnh lại đừng nói ra ngoài, đợi thiếu tướng quân lại đến nữa, bắt đầu là việc của cô cô rồi.”

“Này đương nhiên.” Thượng ma ma thấp giọng nói: “Khó khăn mới lấy được độc xà này vào phủ, dẫn nó đi cắn thiếu phu nhân, thêm việc con lại mạo hiểm hút độc rắn cho thiếu phu nhân, lần này chỉ cho phép thành công, không được thất bại.”

Không nói đến Thượng ma ma và Mã Văn đang có âm mưu bí mật, lại nói đến Tường Hoa An và Hạ Viên sau khi bị rắn cắn, ngược lại có cơ hội được gần gũi, lúc này đích thân bưng thuốc đến bên giường nói: “Viên nhi, uống thuốc.” Thấy Hạ Viên nhũn mày khổ sở, hẳn lại thấp giọng dỗ dành nói: “Độc rắn này không nhẹ, vẫn phải lọc bỏ hoàn toàn độc tố ra bên ngoài mới được. Muội không uống không được.” Nói xong chính mình uống một ngụm, đưa môi ghé vào môi Hạ Viên đút vào, cười nói: “Ta và muội đồng cam cộng khổ được không?”

“Tự muội uống, tự muội uống... ồ...ng!” Hạ Viên không còn cách nào khác, nhận lấy bát thuốc. Vì nghe Tường Hoa An nói con rắn độc cắn mình kia đã tìm được rồi, lập tức đánh chết, không khỏi hỏi: “Mã Văn đã tỉnh chưa? Nàng hút độc rắn chỉ sợ lúc này còn bị nặng hơn muội.”

Tường Hoa An dịch chân cho Hạ Viên, đỡ nàng nằm xuống nói: “Mã Văn còn chưa tỉnh, để ta tự qua đó nhìn một cái xem, dù sao lúc này là nàng ta cứu muội.”

Sau khi Hạ Viên nằm xuống, nhớ tới tình hình lúc con rắn kia bỗng nhiên nhảy ra, Mã Văn lại không chút do dự hút độc rắn cho mình, lại có chút nghi hoặc, chỉ là nghĩ không ra có chỗ nào không đúng, nhất thời gọi Tường Hoa An lại nói: “An ca ca, nếu huynh muốn đi qua xem Mã Văn, để cho Hạnh Nhân đi qua cùng huynh, trở về để Hạnh Nhân nói cho muội biết chút tình hình của nàng ấy, cũng không cần huynh lại bảo người đi tới nói cho muội.”

Tuy Tường Hoa An nói đích thân đi qua xem, kỳ thật bất quá là đứng ngoài cửa phòng Mã Văn, hỏi Thượng ma ma vài câu mà thôi. Nghe Hạ Viên nói để Hạnh Nhân đi cùng, liền gật đầu nói: “Hạnh Nhân đi qua cũng được, cũng có thể đi vào nhà nhìn một cái.”

Đợi Hạnh Nhân đi vào, Hạ Viên vươn tay bảo nàng đi qua, bí mật dặn bảo vài câu, nhìn Hạnh Nhân theo Tường Hoa An đi ra cửa, đang muốn chớp mắt ngủ, lại thấy bà từ vén màn đi vào nói: “Nhị thiếu phu nhân đến đây!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: THẬT ANH MINH THẦN VÕ (giỏi giang sáng suốt)

“Viên nhi, muội khỏe hơn chưa? Thật dọa chết người!” Trần Châu mang Tiểu Hà đi vào, ngồi bên giường nhìn Hạ Viên, thấy sắc mặt nàng tốt hơn nhiều, thế này mới buông lỏng nói: “Hiện giờ đã tháng năm, đang lúc nắng nóng, rắn đều sợ nóng, ít khi đi ra. Lúc này không hiểu làm sao, thế nào lại ra một con rắn độc.” Nói xong thấy Hạ Viên đang chịu nóng, thuận tay cầm cây quạt, quạt cho Hạ Viên vài cái.

Hạ Viên nghe Trần Châu nói thế, trong lòng nhảy dựng, trầm ngâm nói: “Chuyện này thật có chút cổ quái!”

“Ta nói cổ quái là muội đó.” Trần Châu thấy Hạnh Nhân không ở đây, Tiểu Hà đang bận rộn vắt khăn lau mặt cho Hạ Viên, nàng tự sáp qua nói: “Muội hay lắm, đột nhiên lạnh nhạt với thiếu tướng quân mà chỉ? Nếu có thiếu tướng quân ở bên cạnh mình, không cần nói đến rắn, cho dù trăm con, cũng không cần được muội.”

“Ta...” Hạ Viên đơn giản bỏ đây, lấy cái gối trúc đỡ lấy lưng. Thấy Tiểu Hà vắt khăn con đưa đến đây, lau mặt xong lại đưa khăn cho Tiểu Hà, thấy nàng đi ra, thế này mới rồi rầm nói: “Muội là thấy ở cùng An ca ca rất thuận lợi, nên nghĩ muốn vắng vẻ huynh ấy một chút, xem huynh ấy sốt ruột thành cái dạng gì!” Ôi, kiếp trước người ta chưa từng nếm qua tình ái, lúc này còn chưa có lớn đã già cho người, một chút cũng không được hưởng qua chuyện được nam hài tử theo đuổi, cho nhau rồi rầm, càng rồi rầm thì càng thêm ngọt ngào. Lúc này mới vừa vắng vẻ An ca ca mấy ngày, thượng đế đã trừng phạt ta sao? Thế mà rơi xuống một con rắn độc đến cắn ta!

“Muội đó, thật không biết phải nói muội thế nào mới tốt?” Trần Châu chỉ chỉ vào thái dương Hạ Viên, “Người ta chỉ sợ có khúc mắc, muội lại ngại quá thuận! Muội lúc này lạnh nhạt thiếu tướng quân, cũng không sợ người khác nhân cơ hội gần gũi huynh ấy sao? Muốn ta nói, cái Mã Văn kia mặc dù là giúp muội hút nọc độc rắn ra ngoài, nhưng không chừng cũng không có lòng hảo tâm đó đâu!”

“Muội cũng cảm thấy nàng ta khả nghi, nhưng mà lúc này nàng ta xem như đã cứu muội, muội còn suy nghĩ nghi ngờ nàng, nhưng sẽ làm người khác thất vọng chán nản. Con rắn độc kia đột nhiên bò ra, chính muội còn chưa kịp phản ứng, Mã Văn đã nhào đầu tới trước hút lấy độc, thực là có chút cổ quái.” Hạ Viên nói lại một lần tình hình lúc ấy, phủ bên tai Trần Châu nói: “Tỷ đỡ muội, chúng ta âm thầm đi qua nhìn Mã Văn kia một cái, chính chính Thượng ma ma, nhìn xem là thế nào.”

Lại nói đến Thượng ma ma nghe Tường Hoa An đến đây, chạy nhanh vào lay lay tay Mã Văn, ghé vào tai nói: “Con phải nắm bắt đúng thời gian, đợi thiếu tướng quân vừa đi vào, con liền lập tức như gặp ác mộng hét lên một tiếng, ngã xuống đất. Con đã cứu thiếu phu nhân, thế này mới bị nhiễm độc, lúc này lại ngã xuống đất, thiếu tướng quân bất kể thế nào cũng phải đích thân đỡ lên. Thiếu tướng quân đưa tay tới, con giả vờ muốn tự mình đứng dậy, tránh trái tránh phải, tất nhiên xiêm y tự động mở ra. Nhân lúc đó, ta sẽ dẫn người đi vào... Còn sợ thiếu tướng quân từ chối nữa sao?” Thượng ma ma nói xong, đắc ý nở nụ cười, “Còn nữa, trong khoảng thời gian này thiếu phu nhân vắng vẻ thiếu tướng quân, cũng không biết thiếu tướng quân bị dày vò thành cái dạng gì, lúc này không chừng lại thuận nước đẩy thuyền.”

Mấy năm nay Mã Văn sống trong thôn trang, nhìn thấy nha đầu cùng lứa với mình xứng với gã sai vặt, dần dần thành lão mụ từ (mụ già), nhiều khi đương gia còn đánh mắng chửi bới, làm sao còn giống con người, trong lòng nàng thế, tuyệt đối không sống như các nàng ấy. Lần này có thể hồi phủ, làm sao có thể bỏ qua cơ hội? Lập tức nằm trên giường suy nghĩ, bâng vào thủ đoạn và dung nhan của mình, chỉ cần thiếu tướng quân nạp mình, không sợ không bắt được tâm hần. Lại nhanh chóng sinh con đẻ cái, địa vị trong phủ càng vững chắc. Tương lai nếu từ nữ (con trai con gái) có tiền đồ, quan hệ đến thân mẫu là nàng, đời này cũng được xuất đầu (ngẩng đầu làm người).

Hạ Viên sửa lại xiêm y, nghĩ để Trần Châu đỡ mình đi ra ngoài thì Hạnh Nhân lại thở hồng hộc đi vào nói: “Thiếu phu nhân, con rắn độc trong vườn kia, đã điều tra ra được là ai mang vào.”

“Là ai?” Hạ Viên kinh ngạc nói: “Thế mà thực sự có người dám mang rắn độc vào phủ tướng quân, không muốn sống nữa sao?”

“Là Mã Văn!” Hạnh Nhân vẫn còn đang tức giận, oán hận nói: “Nàng ta thật sự bị mờ heo mông tâm, cư nhiên dám hại thiếu phu nhân.”

Thì ra Tường Hoa An dẫn Hạnh Nhân đến ngoài cửa phòng Mã Văn, thấy Thượng ma ma ra đón, tất nhiên sẽ hỏi: “Mã Văn tỉnh chưa?”

“Đại phu nói uống thuốc xong sẽ tỉnh lại, nhưng lúc này vẫn chưa có tỉnh, chính là đang gặp ác mộng, lay động thế nào cũng không tỉnh, chỉ sợ không thể qua khỏi.” Môi Thượng ma ma giật giật, giống như còn có chuyện gì khó nói ra, một lúc sau giống như đã quyết tâm, hắng giọng nói: “Con rắn kia mang độc vật tính âm, bị nó cắn phải ác mộng, chỉ sợ bị ám vật lên người. Thiếu tướng quân là võ tướng, dương khí mạnh nhất, nếu có thể đi vào phòng nhìn một cái, không chừng sẽ dọa được ám vật ra khỏi. Bản thân lão nô biết, thiếu tướng quân không tin mê tín, nhưng liên quan đến mạng người...”

Hạnh Nhân nghe theo Hạ Viên dẫn cùng Tường Hoa An đến đây, lúc này nghe Thượng ma ma nói, cảm giác thấy chút không đúng, không khỏi xen vào nói: “Thượng ma ma, ta đi vào trước xem Mã Văn tỷ tỷ một chút thôi!”

“Ồi, Hạnh Nhân à, nếu người khác tất nhiên là nhìn được, người lại không nhìn được đâu.” Thượng ma ma thấy Hạnh Nhân muốn vào phòng, vội ngăn nàng lại: “Mã Văn trúng độc rắn, người lại cảm tỉnh con rắn, đi vào chỉ sợ xảy ra chuyện.”

Mấy năm nay Tường Hoa An bôn ba bên ngoài, người nào mà chưa gặp qua, lúc này thấy Thượng ma ma nhắc tới Mã Văn, mặc dù lời nói có bi thiết, ánh mắt lại lóe lóe, đã nổi lên lòng nghi ngờ. Lại nghĩ tới trong vườn từ trước đến nay không có rắn, trong lúc trời đang nắng gắt bỗng lại nháy ra một con rắn. Nghe nói con rắn này mới phóng tới, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ ràng, Viên nhi đã bị cắn một cái, lúc ấy Hạnh Nhân đang đứng bên cạnh cùng ngó người, Mã Văn đang đứng đằng xa, vì sao lại chạy đến nhanh như vậy? . Hối cũng không kịp hỏi một câu, đã biết là rắn cắn, còn cúi xuống hút độc rắn kia ra, trái lại giống như nàng ta sớm biết được có rắn đi ra cắn người, chuẩn bị tốt giúp Viên nhi hút độc rắn vậy.

Lòng Tường Hoa An suy nghĩ, khép ngón trỏ và ngón giữa lên môi thổi, phát ra tiếng huýt gió. Thượng ma ma và Hạnh Nhân nghe được có tiếng huýt gió, đều sững sốt, thiếu tướng quân làm gì thế? Không đợi các nàng suy nghĩ xong, trước sân đã xuất hiện mấy cái bóng dáng, chính là thị vệ trong phủ, lúc này cất tiếng nói: “Thiếu tướng quân có gì phân phó?”

“Chuyện thiếu phu nhân bị rắn cắn, các người tra ra sao rồi?” Tường Hoa An khoanh tay, mặt lạnh hỏi: “Hiện giờ có rắn đi vào phủ Tướng quân cắn người, không chừng sau này còn có những con vật khác vào phủ cắn người, việc này cần phải tra rõ.”

“Thiếu tướng quân, nhiều ngày nay mọi người ra vào phủ tướng quân đã tra rõ hết, ngoại trừ một người, nhưng người này lại không có điểm khả nghi.” Một thị vệ bước ra phía trước, cất tiếng thưa: “Người còn chưa điều tra, chính là Mã Văn cô nương đã cứu thiếu phu nhân.”

Thượng ma ma đang nắm tay Hạnh Nhân, lúc này lại bỏ tay ra, la làng nói: “Thiếu tướng quân, Mã Văn vì cứu thiếu phu nhân, lúc này sinh tử còn chưa rõ...”

“Thượng ma ma, người đừng nói đi.” Tường Hoa An vẫy tay bảo nàng ngưng nói, thân nhiên nói với thị vệ: “Mã Văn cũng có hiềm nghi, các người điều tra phòng nàng ngay trước mặt ta. Đợi sau khi nàng tỉnh lại, lại thẩm vấn vài câu. Nếu nàng ta trong sạch, vừa vặn cũng thoát hiềm nghi.”

“Thiếu tướng quân, Mã Văn là một nữ tử gia nằm ở trong phòng, nếu tùy ý để mấy vị thị vệ đại ca này đi vào phòng điều tra, chỉ sợ không ổn đâu!” Thượng ma ma khẩn trương, chuyện máu chó tự nhiên bị hủy, lại vì sợ Mã Văn hút rắn độc bị cứu trễ, nên có một vị thuốc trị độc rắn chưa ném đi. Nếu tìm ra được vị thuốc này, theo vị thuốc tra ra nơi bán, làm sao còn giấu diếm được? Còn tưởng rằng để cho Mã Văn cứu thiếu phu nhân, thiếu tướng quân tất sẽ không sinh lòng nghi ngờ đến trên người nàng, không đoán được... hiện giờ đành phải trì hoãn thời gian, lại giương giọng nói ra như vậy, Mã Văn ở bên trong nghe được, trước giấu đi vị thuốc trị rắn kia, mới không có chuyện gì.

“Lý Thôi, người đi vào xem!” Tường Hoa An sớm chỉ vào một gã thị vệ, vẫy tay cho hắn đi vào, thế này mới quay đầu nhìn sắc mặt chột đỏ chột trắng của Thượng ma ma nói: “Lý Thôi còn chưa làm lễ đội mũ (lễ trưởng thành), được xem như đồng tử (còn nhỏ, trẻ con), hắn đi vào tự nhiên không thành vấn đề.”

Khi Hạnh Nhân nói đến đây, thờ gấp nói: “Thiếu phu nhân, thiếu tướng quân vừa nói xong, vị tiểu thị vệ kia “vèo” một cái đã vào phòng, không đợi Thượng ma ma phản ứng kịp, đã tìm ra được rất nhiều sự việc, còn có một vị thuốc trị rắn độc không bình thường. Không đợi thiếu tướng quân mở miệng, Mã Văn đã tóc tai bù xù từ trong nhà đi ra quỳ trên mặt đất, thừa nhận nàng ta mua của người ta, mang con rắn độc kia vào phủ đến cắn thiếu

phu nhân. Còn nói việc này không liên quan đến người khác, chỉ cầu thiếu tướng quân không phạt Thượng ma ma và cha nương nàng.”

E hèm, thế mà không cần ta ra mặt, An ca ca đã nhanh chóng xử lý xong xuôi sự tình rồi. Thật sự là anh minh thần võ! Hạ Viên nhanh chóng quay người nằm trên giường, ngẩng đầu nói với Trần Châu: “Châu tỷ, chúng ta không cần đi nữa!”

Trần Châu đang định nói chuyện, nhìn thấy Thượng Tiệp mang đám người Quý Thư đến thăm Hạ Viên, nên cười đi về phòng trước.

Đợi đến khi trong phòng không có ai, Quý Thư kéo tay Hạ Viên nói: “Sao thế, sao bị cắn rồi? Ta ở trong phủ nghe được tin, bị dọa không nhỏ, cũng không kịp thay quần áo, đã vội vàng đến đây.”

“Nương, con không sao hết.” Hạ Viên cười nói qua sự tình, cũng nói qua chuyện Tường Hoa An vừa xử lý sự tình Mã Vân.

Quý Thư thấy tinh thần Hạ Viên rất tốt, cũng yên lòng, xoa nắn tay Hạ Viên nói: “Viên nhi, Hoa An tuy lớn hơn con mười tuổi, nhưng phải nhớ kỹ, nam nhân dù lớn cũng phải dụ dỗ chút, không thể tùy hứng văng về nó. Lúc này con còn chưa cập kê, không thể viên phòng, nó đã bị dày vò, lại còn vô cơ văng về nó nữa, nó càng khó chịu. Huống chi, tình huống này ở trong mắt người có tâm, lại dễ sinh chuyện.” Nói xong dần lòng, sau đó phủ người qua tai Hạ Viên nói: “Không thể viên phòng, nhưng ôm một cái hôn một cái, con cứ tùy nó, không được chối từ.”

Hạ Viên nghe đỏ mặt không lên tiếng.

Vì thấy Hạ Viên cũng không có chuyện gì, Quý Thư mới cáo từ đi về.

Đến tối, Hạ Viên nghe được Mã Vân bị đuổi ra khỏi phủ, Thượng ma ma bị phạt quét vườn. Chưa kịp bi ai cho các nàng, Tường Hoa An lại đến đây, vừa vào đã hỏi: “Tôi có uống thuốc chưa? Nhưng đừng để lại mầm bệnh.”

“Uống rồi.” Hạ Viên ngủ cả buổi chiều, lúc này đã tỉnh, thấy Tường Hoa An ngồi trước giường nhìn nàng, đưa tay cầm bàn tay to Tường Hoa An, nhẹ nhàng nói: “An ca ca, mấy ngày nay lạnh nhạt huynh, huynh không giận muội chứ?”

“Giận!” Tường Hoa An bỗng rút tay về, giọng nói buồn bực: “Muội không nói, ta cũng quên, trời tối rồi, nên không thể vào phòng muội được. Ta đi trước.”

“Đừng đi!” Hạ Viên vươn tay ra bắt lấy góc áo Tường Hoa An, nhỏ giọng nói: “Đây là phòng muội, cũng là phòng An ca ca, An ca ca tùy thời đều có thể đi vào.”

“Không đi cũng được, muội phải hôn ta, mấy ngày nay đã chết ngạt ta rồi.” Tường Hoa An dễ dàng thấy Hạ Viên mềm giọng cầu xin, tự nhiên được một tất lại muốn tiến thêm một bước, ghé sát vào nói: “Phải hôn tí mi, không được chuồn chuồn lướt nước.”

“Ồi!” Đây thực sự là An ca ca anh minh thần võ trước mặt mọi người sao? Hạ Viên không nhịn được cười, đi qua phủ lên trên môi Tường Hoa An một nụ hôn.

Tường Hoa An cũng không nhịn được nữa, đưa tay ôm Hạ Viên, đặt lên trên giường liền hung hăng hôn. Hạ Viên lúc này có chút suy yếu, thân mình càng mềm mại hơn. Tường Hoa An đưa tay đặt lên trên lưng nàng, tay kia vòng qua cổ nàng, càng hôn càng cảm thấy không đủ.

Trần trọc, nghiền nát, môi lưỡi quấn quýt, bên trong môi và răng giao thoa gắn bó, tiếng thờ dục của Tường Hoa An càng lúc càng trầm đục. Hạ Viên biết không tốt, đưa tay đẩy ra, sao đây không được vậy nè? Ôi ôi, quả nhiên văng về quá đi, nhiệt tình càng sâu mà!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: NÙNG TỪ ĐIỂM PHÚ

Đúng lúc tháng năm nắng nóng, mặc quần áo vừa ít lại mỏng, Hạ Viên gầy dựa, hai bầu ngực mềm mại hơi hở ra, ở trước ngực Tường Hoa An hơi cọ xát một chút. Chỉ nghe Tường Hoa An rầu rĩ hừ một tiếng, khó nhìn cọ một chút vào Hạ Viên, môi lưỡi nóng bỏng gia tăng tiến công, tay trái lạng lẽ từ bên hông chuyển đến trên lưng, thuận đường đi qua đầu vai, len vào dưới nách, có ý đi chuyển tới...

Hạ Viên khẽ rên, môi lưỡi bị chặn, không có cách ngăn trở, tay chân bị kìm chặt, không cách nào thoát khỏi vòng ôm Tường Hoa An. Trong lòng thoáng biết tình hình cực kỳ không ổn, lòng cứng rắn quyết tâm, khép răng lại, cắn lấy môi Tường Hoa An. Tường Hoa An bị đau, thoáng thả lỏng. Hạ Viên bị chặn môi lúc này mới có cơ hội hoạt động, thờ gấp nói: “An ca ca, muội còn chưa cập kê, huynh...”

Tường Hoa An khôi phục được chút lý trí, thờ phi phò hai tay buông lỏng, chống đỡ đứng dậy. Dưới ánh nến, chỉ thấy xiêm y Hạ Viên hỗn loạn, đầu tóc đen dài xõa trên giường, thái dương ẩm ướt, sắc mặt đỏ hồng, môi nho nhỏ hơi đầu lên, sung đỏ ướt át. Chiếc cổ trắng nõn có vài chỗ bị ngón tay bầu vú mà có chút đỏ hồng, vì đang thờ hỗn hển, bộ ngực phập phồng, run run lên, tản ra một cỗ hương vị hấp dẫn không nói thành lời.

“Viên nhi...” Tường Hoa An khàn giọng gọi, cảm thấy cái mũi nóng lên, lại nghe Hạ Viên cả kinh nói: “An ca ca, huynh chảy máu mũi rồi!”

“Khí trời tháng năm quả nhiên quá khô nóng rồi!” Khuôn mặt tuấn tú của Trương Hoa An ứng hồng, nhỏ giọng làm bầm, thuận tay lấy một mảnh khăn tay nằm trên giường cạnh Hạ Viên lên che mũi, cảm giác máu mũi vẫn còn đi ra cuộn cuộn, thân mình lại có chút dễ chịu, không còn nóng bỏng lợi hại nữa. Lúc này ngửa đầu nói: “Viên nhi, sáng mai nhắc ta uống chút canh thanh nhiệt giải nóng nhé.” Nói xong, bước chân đã đi tới cạnh cửa, tiếng nói vừa dứt, người đã không thấy tăm hơi.

Hạ Viên thất thần sừng sốt, lật người, vùi đầu vào hai tay buồn cười, bả vai hơi hoạt động chút, thế này mới cảm thấy toàn thân bị xoa bóp đến đau nhức, môi cũng nóng bừng, dường như bị đốt đến rách da, không khỏi nghĩ mà sợ, vừa rồi nguy hiểm thật!

“Thiếu phu nhân, ngài không sao chứ?” Hạnh Nhân thấy Trương Hoa An đi vào rất lâu mới đi ra ngoài, trong lòng nặng nề. Lúc này vọt vào, thấy xiêm y Hạ Viên không chỉnh tề nằm sấp trên giường, bả vai hơi run rẩy, cho là nàng bị khi dễ đang khóc lóc, không khỏi phát sầu. Thiếu tướng quân thiếu phu nhân đã thành thân rồi, danh chính ngôn thuận, có điều khi dễ một chút, bản thân cũng không thể lên tiếng. Không khỏi nhẹ giọng an ủi: “Từ từ quen sẽ ổn thôi!”

“Phi...!” Hạ Viên nghe giọng nói của Hạnh Nhân, hé lòng bàn tay ngẩng đầu, thấy vẻ mặt đồng tình của nàng ấy, thế này có thể nói là rất vui vẻ, không khỏi lại nằm sấp xuống cười đến run rẩy.

“Thiếu phu nhân, nô tỳ nghĩ là ngài đang khóc, thì ra là đang cười.” Hạnh Nhân yên lòng, thấy Hạ Viên hơi đỏ chút mồ hôi, vội đi giặt khăn tay tới cho nàng lau mồ hôi, lại quạt cho nàng, một bên nói: “Cái Mã Văn kia tha rắn độc cắn thiếu phu nhân, không bị đương trường đánh chết, nhưng mà bị trượng (đánh) 30 gậy đuổi ra khỏi phủ, coi như đã tiện nghi cho nàng ta rồi.”

Lúc này Hạ Viên chỉ lo thân thiết cùng Trương Hoa An, nên không có cơ hội hỏi chuyện của Mã Văn, lúc này nghe thấy Hạnh Nhân nhắc tới, vội hỏi thăm tình hình cụ thể.

“Vi tìm thấy được xà được không tầm thường ở trong phòng Mã Văn, chỉ chốc lát sau, thị vệ đại ca đã tìm được lão hán bán xà được trong kinh thành mang về. Cả hai đối chất, con rắn độc này là do Mã Văn bảo lão hán bắt, vụng trộm mang vào trong phủ. Mã Văn biết thiếu phu nhân sẽ đi vào vườn hái hoa, trước đã đến nơi đó rải một chút phấn gì đó, thiếu phu nhân vừa xuất hiện, góc váy dính chút phấn, con rắn này nghe được mùi hương sẽ đi ra, trong chớp mắt liền cắn thiếu phu nhân một phát.” Hạnh Nhân càng nói càng tức giận, khoa tay múa chân bắt đầu nói tiếp: “Lúc điều tra ra sự tình, mặc thiếu tướng quân lúc ấy đen tối tâm rất đáng sợ, nói chứng có vô cùng xác thực, hạ lệnh đánh chết Mã Văn. Phụ thân Mã Văn nghe được tin tức, mang theo lão bà đi qua cầu tình. Nói hiện giờ mình chỉ còn là phế nhân, đã tuyệt hậu, nếu Mã Văn chết đi, hai phu thê bọn họ cũng không sống nổi, chỉ mong chết thay cho Mã Văn. Nói xong, đi trước đánh đầu vào cột trụ, lão bà hán cũng đi theo đập đầu vào cột trụ. diên dan Le Quy Đôn Khi mọi người ngăn lại, Lý Ngạn Hồng và lão bà hán đều đang đầu rơi máu chảy. Sau đó thiếu tướng quân sai thị vệ đại ca đánh Mã Văn ba mươi gậy, rồi sau đó đuổi một nhà ba người nhà Mã Văn ra khỏi phủ, để bọn họ rời khỏi kinh thành, đời này không được đặt chân đến kinh thành một bước. Thượng ma ma sợ hãi cho mình, chỉ ở bên cạnh dập đầu, dập đến thái dương chảy máu. Phu nhân nhớ đến phần tình cảm lúc trước, lại thấy bà lớn tuổi, nên phạt bà đi quét tước vườn, thật không có đuổi ra khỏi phủ.”

Hạ Viên gật đầu nói: “Đánh 30 gậy, cũng đủ để Mã Văn chịu khổ rồi.”

“Mã Văn này đúng là si tâm vọng tưởng, hiện giờ đánh 30 gậy, lại đuổi ra khỏi phủ, có thể giữ lại mạng nhỏ hay không, còn phải nhìn tạo hóa của nàng ta rồi. Nhìn thấy Mã Văn có kết cục này, nha đầu trong phủ có sinh lòng khác, tự nhiên mất tâm, cũng không dám âm thầm đến trước mặt thiếu tướng quân nữa.” Hạnh Nhân nói chuyện, để ý thấy môi Hạ Viên vừa đỏ vừa sưng, có điều không dám đoán loạn, thử thăm dò hỏi: “Con rắn này hạ độc mạnh thật, ngay cả môi thiếu phu nhân cũng bị sưng lên.”

“Còn không mau lấy dầu hạt cải thoa chút cho ta?” Hạ Viên thấy Hạnh Nhân nhìn tỉ mỉ, đỏ mặt nói: “Sưng nhiều lắm sao?”

Hạnh Nhân thấy thần sắc Hạ Viên như vậy, xác định việc sưng đỏ này có liên quan đến Trương Hoa An, cũng đỏ bừng mặt, vội vàng đi lấy dầu hạt cải. Ôi chao, thiếu tướng quân cái gì cũng lợi hại, môi cũng lợi hại, thế mà có thể hôn môi thiếu phu nhân thành ra như vậy.

Ngày hôm sau Trần Châu đến thăm Hạ Viên, trừng mắt nhìn môi nàng một lúc, bỗng nhiên lại che miệng nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Hạ Viên ý vào bị rắn độc cắn chưa lành, cũng không đi ra cửa, một lòng muốn đợi tiêu sưng rồi đi ra, không nghĩ mới sáng sớm Trần Châu đã đi qua thăm nàng, nhìn trái nhìn phải, lúc này mới cười ái muội, không khỏi có chút đỏ mặt, cầm khăn tay cuộn thành một cục phẩy lên mặt Trần Châu nói: “Còn cười nữa, muội sẽ tức giận đó.”

“Được rồi, được rồi, ta không cười nữa là được!” Trần Châu cúi đầu nhìn cười, ngẩng đầu thấy Hạ Viên nâng má nói chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi phồng hồng, mười ngón tay nhỏ nhắn, tư thái linh lung, cực kỳ đẹp đẽ, không khỏi bật thốt lên nói: “Thiếu tướng quân từ Bắc Thành quốc trở về, muội càng ngày càng hấp dẫn người, trách không được môi lại sưng đến vậy.” Nói xong sợ Hạ Viên muốn nhéo đánh nàng, cười bỏ chạy ra cửa.

“Chờ tháng sau nguoi cập kê, nhìn đến lúc đó xem ai cười ai?” Hạ Viên thấy Trần Châu bỏ chạy, ở phía sau dậm chân nói một câu, bỗng nhiên sờ sờ môi, nhớ tới hình dáng Trương Hoa An chảy máu mũi, không khỏi nở nụ cười.

Tháng sáu Trần Châu sẽ cập kê, Thượng Tiệp liền đến miếu Tổ mẫu thỉnh sư bác (thầy tướng số) chọn ngày lành tháng tốt để Trương Hoa Khoan và nàng cùng viên phòng. Rất nhanh ngày tốt lành đã chọn xong, chọn ngày mười sáu tháng tám. Mừng ba tháng tám, Trần Châu liền đi một chuyến tới Trần phủ, lúc trở về lại đầu đầu giẫm giẫm, đỏ mặt đi tìm Hạ Viên, nhìn thấy trong phòng nàng không có ai, thế này mới cẩn thận nói: “Viên muội à, nguy rồi, thì ra khi viên phòng lại có nhiều chú ý đến vậy.”

Hạ Viên thấy Trần Châu chớp chớp mắt, đôi má hồng hồng, đáng vẻ xấu hổ, biết lần này quay về Trần phủ, nương nàng hẳn là dạy rất nhiều đạo lý làm thế tử, không chừng còn nói tường tận mấy việc khó hiểu lúc động phòng gì gì đó, không khỏi sấp qua hỏi: “Viên phòng có chú ý gì thế?” made by

“Nương ta nói, vào giờ lành động phòng, đội còi áo ngoài, phải nhớ đặt áo ngoài trên áo ngoài Khoan ca ca, như vậy sau này Khoan ca ca sẽ nghe ta nói. Trái lại còn cho ta vài bức tranh, để tối lúc viên phòng bảo ta xem, cũng không biết là bức tranh gì?” Trần Châu gả sớm vào phủ tướng quân, mấy năm nay trở về Trần phủ, nhiều người nhiều miệng, Hàn Lâm phu nhân cũng không thể tỉ mỉ nói với nàng chút chuyện nàng đâu. Bởi vậy đến giờ nàng vẫn là cái hiểu cái không, chỉ mơ hồ cảm thấy mấy bức tranh này nhất định rất quan trọng, muốn mở ra xem ngay bây giờ, lại nhớ lão nương nàng ngăn cản vạn lần, nói đến ngày viên phòng ấy mới được xem. Chính là lúc này lòng lại ngứa ngáy, nên đến nói với Hạ Viên: “Viên nhi, muội nói xem, bây giờ mở ra nhìn thì có được không?”

“Đương nhiên được chứ, muội xem cùng với tỷ!” Hạ Viên vừa nghe có tranh vẽ gì đó có thể xem, tự nhiên giờ tay tán thành, theo Trần Châu đến trong phòng nàng, thấy nàng rón ra rón rén đóng tất cả cửa sổ, giống như trộm mở hương hòm, không khỏi cười nói: “Đây là phòng tỷ mà, tỷ mở hương nhìn đồ nương tỷ đưa thôi, sao lại giống kẻ trộm thế này?”

“Lúc nương ta đưa mấy bức tranh này cho ta, bộ dáng bà mới quý dị, càng giống trộm hơn ta nhiều đấy.” Trần Châu bị lão nương ảnh hưởng, khi muốn xem mấy cuộn bức tranh, bất tri bất giác lại rón rén giống như lão nương nàng vậy. Lúc này tỉnh ngộ lại, đứng vậy nha, ở trong phòng mình xem chút này kia, thì sợ gì chứ? Bỗng nhanh tay lẹ chân mở hương, cầm một cuộn tranh ra, cùng Hạ Viên ngồi trên giường mở ra xem xét.

Hạ Viên thấy trên đầu cuộn tranh để một vài tờ nhỏ: Nhất dạ vũ cuồng vân hồng, nùng hưng bất tri tiêu vĩnh. Lộ tích mẫu đan tâm, cốt tiết tô dong nan động. Tình trọng tình thâm, đồ hướng hoa tư nhất mộng (một đêm mây rền mưa cuồng, ý nồng chẳng thể tiêu tan, từng giọt rơi vào lòng mẫu đơn, nụ hoa tan chảy khó động, tình nặng tình sâu, đều mơ một giấc mơ hoa). Không khỏi cảm thán nói: “Thật sự là nùng từ diễm phú nha!”

“Dòng từ này ý tứ chẳng phải nói đồ mưa, nước mưa nhỏ xuống nhụy hoa mẫu đơn sao? Sao lại là nùng từ diễm phú vậy?” Trần Châu phản bác Hạ Viên, chậm rãi mở bức tranh ra: “Ta đoán là, phía dưới chính là bức tranh khóm hoa mẫu đơn!”

Là tranh hoa mẫu đơn ta sẽ phục nương tỷ! Hạ Viên cười thầm, thấy Trần Châu mở toàn bộ bức tranh ra, thấy phía dưới vẽ hai người xích lửa, rành mạch thấy được người nằm kia là nữ tử, người cười trên nữ tử kia là nam tử, không khỏi kêu “A” lên một tiếng, đỏ mặt, “phạch” một cái quăng bức tranh xuống đất, cả kinh thốt lên: “Sao nương ta lại đưa cho ta xem cái này?”

“Tỷ sắp viên phòng rồi, tự nhiên phải xem thứ này, nếu không, thì xem cái gì?” Hạ Viên thấy nét vẽ bức tranh kia vô cùng tốt, biết là bút tích của đại sư, lúc này cũng sợ làm dơ bẩn, vội vàng nhặt lên.

“Đừng xem, đừng xem, mắc cỡ chết người!” Trần Châu vội vàng ngăn Hạ Viên, không cho nàng lại mở bức tranh nhìn nữa, mặt đỏ tai hồng nói: “Muội còn chưa cập kê đâu, ta cho muội xem cái này, đúng là có lỗi.” Nói xong lại niệm Phật, lẩm bầm nói: “Phật tổ ời, đừng trách tội con, con không cố ý đâu. Nếu biết là thế này, con sẽ không cho Viên nhi xem đâu.”

Hạ Viên che miệng cười, đang muốn nói chuyện, lại nghe bên ngoài có tiếng nói của Tướng Hoa Khoan nói: “Tiểu Hà, Nhị thiếu phu nhân đi đâu rồi?”

“Nhị thiếu gia, nô tỳ cũng đang tìm Nhị thiếu phu nhân đây! Vừa mới này còn nhìn thấy nàng tìm kiếm thiếu phu nhân nói chuyện, quay đầu một cái, đã không thấy tăm hơi đâu.” Tiểu Hà mở miệng nói: “Nô tỳ đi vào vườn tìm thử!” bạn đang đọc truyện tại 'diễn đàn Lê “Quý Đôn“...

“Người đi đi, ta vào phòng đợi nàng ấy!” Tướng Hoa Khoan nói xong, cất bước đi vào phòng.

“Nguy rồi, nếu để Khoan ca ca thấy chúng ta xem cái này, là toi!” Trần Châu đoạt bức tranh trong tay Hạ Viên, mắt thấy không kịp bỏ lại vào trong hương, gấp gấp, kẹp bức tranh vào dưới nách, kéo Hạ Viên cùng chui xuống dưới giường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: LÀ AI CẦM BỨC TRANH

Dưới giường lớn khắc hoa vừa ngọt ngào vừa nóng bức, Hạ Viên và Trần Châu vừa chui vào liền biết đã sai lầm, vừa rồi chỉ cần ném bức tranh vào trong là được, cần gì ngay cả người cũng phải trốn luôn chứ? Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao? Thật sự quá thất sách mà! Hai người lúc này khom lưng, tay nắm chặt nhau ngồi song song, giấu cuộn tranh này vào phía sau, âm thầm hi vọng Tướng Hoa Khoan không nghe thấy được, không phát hiện ra các nàng.

Tướng Hoa Khoan đẩy cửa vào phòng, thấy cửa phòng khép chặt, trong phòng oi bức khó chịu, một chút gió cũng không có, một bên màn giường lớn khắc hoa lại hơi đung đưa, cảm thấy sinh nghi, quát: “Ai đang ở dưới gầm giường?” Vừa nói, bàn tay theo quán tính ấn lên eo, lại quên ở trong phủ không mang theo bội kiếm.

Huhu, bị phát hiện rồi, sao tai mắt tất cả nam nhân Tướng gia đều linh thông hết vậy, lần tới có chuyện gì, tuyệt đối không dối gạt được rồi. Hạ Viên cầm tay Trần Châu, ý bảo nàng nhanh đáp lời, còn không lên tiếng, làm không tốt Tướng Hoa Khoan lại xem các nàng như kẻ trộm ngay.

“Khoan ca ca, là muội và Viên nhi!” Trần Châu chui ra từ dưới gầm giường, thấy Tướng Hoa Khoan đã muốn đi tới giường bên này, biết không thể gạt

được, thắm than không hay ho, cái khó lớn cái khôn nói: “Muội và Viên nhi đang chơi trò trốn tìm.”

“Là bọn muội à!” Tường Hoa Khoan vừa nghe là giọng nói Trần Châu, ngạc nhiên nói: “Chơi trốn tìm? Hai người cùng nhau trốn ở dưới giường?”

“Đừng đừng vậy nha, bọn muội đang chơi trốn tìm. Châu tỷ núp ở dưới giường, muội đi vào bắt được nàng ấy.” Hạ Viên cũng thắm than không tốt, vội vàng tiếp lời, giải thích một câu, đi ra ngoài trước, cũng không thèm phủi tro bụi trên người, giả vờ tươi cười nói: “Muội còn có việc, đi trước nhé!”

Trần Châu bò ra khỏi giường, thấy Hạ Viên chạy trốn chết, thắm mắng nàng không nghĩa khí, đỏ mặt đi mở cửa sổ cho thoáng, lại hỏi: “Khoan ca ca, huynh tìm muội có chuyện gì sao?”

“Ta phải ra bên ngoài làm chút chuyện, có đi ngang qua Trần Bảo Trai, nên đến đây hỏi muội một chút, có muốn mua gì hay không?” Tường Hoa Khoan nghe Thượng Tiếp dặn dò, nói mấy ngày nữa sẽ viên phòng rồi, nên tìm cách làm Trần Châu vui vẻ chút, nhân dịp này mua chút đồ đưa nàng, làm nàng cao hứng vui vẻ, vợ chồng hòa thuận linh tinh gì đó. Nhất thời bỗng cũng suy nghĩ, nhớ đại ca Tường Hoa An cũng mua vòng tay gì đó cho Hạ Viên, mình lại chưa đưa cái gì như vậy cho Trần Châu, lúc này cũng muốn hỏi xem nàng thích gì, đưa nàng một hai bộ gì đó. Nên hỏi: “Muội thích vòng tay hay là chuỗi ngọc?”

Trần Châu đang nhớ tới chuyện bức tranh giấu dưới gầm giường, không yên lòng, thuận miệng nói: “Đều thích!” Vừa nói xong, lại nghe bên ngoài có giọng Tuệ Hương đang hỏi Tiểu Hà: “Nhị thiếu phu nhân đâu rồi? Phu nhân mời nàng đi qua nói chuyện, nửa ngày không tìm thấy người.” Tiểu Hà đáp: “Muội cũng đang tìm đây! Vừa mới muốn đi vào trong vườn tìm, Mai Hoa tỷ tỷ nói nàng vừa đi vào vườn hái hoa, không gặp Nhị thiếu phu nhân. Muội đoán chẳng lẽ Nhị thiếu phu nhân đã trở về phòng rồi, nên đến đây tìm.”

Trần Châu nghe Tuệ Hương đến đây tìm, cho rằng Thượng Tiếp có chuyện gì quan trọng, chẳng quan tâm đồ vật dưới sàng nữa, giường giọng nói: “Ta ở trong phòng này!” Nói xong nhìn về phía Tường Hoa Khoan cười nói: “Muội đi gặp phu nhân xem có chuyện gì. Khoan ca ca có muốn đi ra ngoài luôn không?”

“Ừ!” Tường Hoa Khoan cùng Trần Châu ra cửa, đi qua bên kia, vừa đi được vài bước, sờ sờ lên người, cái túi thơm đeo bên người bị mất, nghi ngờ bị rơi ở trong phòng Trần Châu, quanh về phòng Trần Châu tìm kiếm, quả nhiên thấy túi thơm rơi ở phía sau cửa. Suy nghĩ có thể do làm động tác rút chuỗi kiếm, ngón tay vẽ ra, rơi xuống dưới đất. Vì ngồi xổm xuống nhặt túi thơm lên, lơ đãng nhìn xem ở dưới gầm giường, nương theo ánh sáng nơi cửa sổ, mơ hồ nhìn thấy bên trong có một cuộn gì đó.

Hai người trốn ở dưới gầm giường xem cái gì thế? Thế mà lại thấy sắc mặt đỏ ửng, thán sắc kích động, thật sự kỳ lạ. Tường Hoa Khoan thắm nghi hoặc, đi qua bên giường cầm một cái chổi lông gà, cầm cán chuỗi, khều một cái, đã lấy ra được bức họa Trần Châu giấu dưới gầm giường.

Thì ra là xem cái này! Tường Hoa Khoan chậm rãi mở bức tranh ra, cẩn thận nhìn tới, thán sắc trên mặt bỗng phần khích lệ thường.

Trần Châu đến phòng Thượng Tiếp, thấy Thượng Tiếp chỉ hỏi qua trong phòng còn muốn đặt mua thêm cái đồ vật nữa không, cũng không có chuyện quan trọng gì, nói được một lát, mang Tiểu Hà cáo từ đi ra. Đợi đến cửa phòng, lại bảo Tiểu Hà đi chỗ tú nương mang chăn gối đã thuê xong về, mình thì đi vào phòng, muốn lấy bức họa từ dưới giường ra cất kỹ, tìm tòi hồi lâu, cuộn bức tranh này thế mà không thấy đâu nữa, chuyện này kinh ngạc không nhỏ.

“Viên nhi, không tốt rồi!” Trần Châu gấp đến độ đòi mạng, vội vàng chạy đến trong phòng Hạ Viên, thấy Hạnh Nhân không có ở bên, phủ qua lỗ tai Hạ Viên nói: “Bức họa ta cất dưới gầm giường không thấy nữa!”

“Đừng hốt hoảng, tỷ từ từ nói, làm sao có thể không thấy?” Hạ Viên vừa nghe cũng nóng nảy, vật này mình và Trần Châu nhìn xem cũng không làm sao, nếu để cho nha đầu nhặt được lại không ổn, nhất thời nói: “Có phải là nha đầu thu thập phòng đã cất giúp tỷ rồi không?”

“Sẽ không!” Trần Châu mang vẻ mặt đau khổ nói: “Từ lúc theo nhà mẹ trở về, nương ta cho ta mấy thứ ly kỳ cổ quái này nọ kêu ta cất một chỗ trong phòng, nói trước khi viên phòng không được để nha đầu làm xáo trộn linh tinh. Ta sớm đã dặn bảo Tiểu Hà, nếu ta không ở trong phòng, không được để nha đầu vào vào phòng, bọn nha đầu cũng biết thời thế, không có chuyện gì sẽ không đi vào. Huống chi bức tranh này không thể so với những vật khác, nếu các nàng nhìn thấy, cũng không tốt cất giữ giúp ta, chỉ có thể giả vờ như không phát hiện.”

“Vậy à!” Hạ Viên suy nghĩ, vật này đã tìm không thấy cũng không tốt giống trống khua chiêng đi tìm, bức tranh này dù không thấy nữa cũng không thể bị lộ ra ngoài. Có điều bọn nha đầu không nhìn thấy, Tiểu Hà đi theo Trần Châu không có cơ hội vào phòng, thì ai sẽ cầm đi đây?

“Tỷ có nhìn kỹ chưa, thật sự không thấy?” Hạ Viên cũng nổi lên lòng nghi ngờ, bắt kể là nha đầu hay là bà tử, thấy bức tranh này, nhất định sẽ không lấy, chỉ sẽ giả vờ như không phát hiện. Huống chi vật này không thể ăn không thể mặc, cũng không dễ dàng bán lấy tiền, cho dù là kẻ trộm, cũng lười lấy thứ này.

“Ta tỉ mỉ tìm mấy lần, còn mở rương ra nhìn, không thấy.” Trần Châu mặt trắng bệch nói: “Không thấy cũng không thể báo cho Khoan ca ca bọn họ biết, bọn họ mà tra ra, thứ này không thấy cũng là khó nói.”

“Tỷ đừng quên, có thể đi vào phòng tỷ, ngoại trừ Tiểu Hà, còn có Khoan ca ca của tỷ nữa.” Hạ Viên bỗng nhớ tới mình từ dưới giường chui ra thì nhìn thấy sắc mặt Tường Hoa Khoan có chút nghi hoặc. Vốn là, mình và Trần Châu những năm gần đây cũng dần lớn, làm sao còn chơi trốn tìm này nọ nữa? Không chừng Tường Hoa Khoan bỗng sinh nghi, đợi các nàng đi rồi, cố ý đi xem dưới giường, sau đó lấy bức tranh đi!

“Chẳng lẽ Khoan ca ca lấy?” Trần Châu chần chờ một lúc nói: “Ngoại trừ huynh ấy ra, thật đúng là không có ai đi lấy vật này.”

Hạ Viên bỗng có chút đỏ mặt, kéo Trần Châu nói: “Nếu thật là Khoan ca ca của tỷ lấy, nhất định phải phân bua chúng ta lấy ra còn chưa xem được gì,

liền trốn xuống dưới giường. Hàng vạn lần phải giải thích bức tranh là của tỷ, muội không nhìn thấy.” Ôi, nếu để An ca biết mình và Châu tỷ trốn ở dưới giường xem bức tranh này thì nguy rồi. Châu tỷ thì không sợ, dù sao nàng cũng sắp phòng rồi, nếu bởi vì bức tranh này mà viên phòng trước, cũng không có chuyện gì.

Trần Châu và Hạ Viên ở trong phòng đồ mật đoán là ai lấy đi bức tranh thì Tường Hoa Khoan lại cầm bức tranh đó mang vào thư phòng mình tìm một chỗ cất kỹ, lẩm bẩm nói: “Nha đầu này thật là, đồ như vậy lại để dưới giường, nếu bị nha đầu nhìn thấy, xem mặt mũi nàng đặt ở đâu đây? Lần này về nhà mẹ đẻ, chờ một cái rương này nọ về, nghĩ chỉ là thêm chút đồ cưới thôi, thì ra là thứ này.” Nói xong khóa cửa thư phòng, người lại vội vàng nhanh chóng ra cửa.

Trần Châu khó khăn chờ đến buổi tối, nghe nói Tường Hoa Khoan ở bên ngoài đã trở về, đang suy nghĩ phải dùng biện pháp gì tìm hiểu bức tranh đó có phải hắt lầy hay không, nhất thời ở trong phòng đi tới đi lui, nhưng lại không có can đảm tự mình đi hỏi. Đang buồn rầu, Tiểu Hà đi vào nói: “Nhị thiếu phu nhân, Nhị thiếu gia đến đây!”

“Có cầm bức tranh của ta hay không, hiện giờ tự mình mang trả đây?” Trần Châu tự nói với mình một câu, mặt cũng sẫm đỏ, muốn tránh không gặp, nhưng lúc này không hỏi rõ ràng bức tranh này đang ở đâu, đêm nay mình không ngủ ngon được, đành phải cố gắng ngẩng đầu lên phân phó Tiểu Hà: “Mời Nhị thiếu gia vào!”

Tiểu Hà vội vén màn cho Tường Hoa Khoan vào phòng, tự mình lui ra ngoài.

“Khoan ca ca, đã muộn thế này, sao huynh lại đến đây?” Trần Châu chỉ cảm thấy lỗ tai của mình cũng đỏ lại giả vờ thời tiết oi bức, cố ý lấy khăn tay quạt gió lau mồ hôi, lẩm bẩm nói: “Có chuyện gì sao?” Chết rồi, chuyện bức tranh phải hỏi thế nào đây?

Tường Hoa Khoan thấy Trần Châu đỏ mặt, âm thầm cười trộm, cũng bất động thanh sắc (sắc mặt như thường), chỉ lấy ra cái hộp nhỏ, mở ra cho Trần Châu xem. Vừa nói: “Hôm nay ta đi ra ngoài, mua cho muội một chuỗi vòng tay, muội xem xem có thích hay không?”

Trần Châu nhìn thấy là một chuỗi vòng tay pha lê, cũng rất thích, nhận lấy hộp gắm nói: “Cám ơn Khoan ca ca!”

“Đúng rồi, hôm nay ta ở dưới giường muội nhặt được một cuộn tranh, sợ người nào không biết ném loạn, nên giữ cho muội rồi.” Tường Hoa Khoan thấy Trần Châu cần mồi, mặt ửng đỏ như hoa, ánh mắt lại trốn tránh, đợi một chút lại nói: “Chắc là bức tranh muội tô vẽ quần áo, không cần thận roi xuống giường. Vì ta vội vàng ra cửa, cũng không kịp mở ra xem, tùy tay cầm đặt ở thư phòng bên kia. Chừng nào muội muốn dùng thì qua đó lấy.” Tiểu nha đầu, cho muội bậc thang đi xuống, bằng không, chỉ sợ muội sẽ mắc cỡ chết.

“Bây giờ muội đi.” Trần Châu vừa nghe Tường Hoa Khoan nói vậy, lập tức nói: “Muội và huynh đi qua thư phòng lấy đi!” Thật tốt quá, thì ra ông trời phù hộ ta, không để Khoan ca ca nhìn thấy nội dung bức tranh, nhanh chóng cầm về, khóa ngay vào thùng mới có thể an tâm.

“Ừ, vậy đi thôi!” Tường Hoa Khoan nhường mầy, dẫn đầu đi ra cửa phòng, đi đến thư phòng.

Tới thư phòng, Tường Hoa Khoan châm đèn, nói với Trần Châu: “Muội ngồi đây một lát, ta lấy bức tranh đưa muội.” Nói xong mở ngăn tủ lấy bức tranh đó ra.

Trần Châu không yên ngồi xuống ghế, chỉ ngồi một bên mông, mũi chân chà chà xuống đất, chỉ chờ Tường Hoa Khoan lấy bức tranh ra, cầm xong lập tức bỏ chạy.

“Ồ trong này rồi!” Tường Hoa Khoan tìm được bức tranh kia, đưa đến tay Trần Châu nói: “Tự muội mở ra nhìn xem có phải bức tranh này hay không?”

“Không cần nhìn đâu, chính là bức này!” Trần Châu nắm chặt bức tranh, vội vàng đứng lên đi ra ngoài, chân bị trượt, nghiêng người một cái, nhào lên phía trước.

“Cẩn thận!” Tường Hoa Khoan sớm nhanh lẹ đưa người đến đây đỡ, lại đỡ cổ tay Trần Châu, Trần Châu nhẹ nhàng buông tay, bức tranh kia “phạch” một cái rớt xuống đất.

“Chết rồi, chết rồi!” Trần Châu hét hoảng ngồi xuống lấy bức tranh, nàng nơi này muốn nhặt lên, Tường Hoa Khoan lại đưa tay tới kéo nàng. Trần Châu chỉ sợ Tường Hoa Khoan nhìn thấy nội dung bức tranh, nên rút tay về, vội đứng dậy, lui về phía sau.

Tường Hoa Khoan đưa cánh tay tới, không bắt được tay Trần Châu, lại cầm được đầu bức tranh, đúng lúc Trần Châu lui về phía sau, hai người tranh chấp đầu bức tranh, cuộn tranh bỗng mạnh mẽ mở ra.

Dưới ánh nến, trong cuộn tranh một nam một nữ đang khóa thân lộ ngay ra trước mắt hai người. Trần Châu chỉ cảm thấy “ầm” một tiếng, toàn bộ máu đều xông lên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: ĐÔI MÔI ĐỎ

Tường Hoa Khoan không ngờ mình đưa tay lên, thế mà làm bức tranh mở ra, một nam một nữ trong bức họa hiện ra ngay trước mặt bọn họ, lại bị Trần Châu nhìn thấy, cảm thấy thật xấu hổ đến mặt đỏ tím đập, cuống quýt cuốn bức tranh từ chỗ Trần Châu về. Không nghĩ tay Trần Châu vung lên, vẩy bức tranh vào trong tay hắn, thất lưng uốn éo liền chạy ra ngoài.

“Châu nhi, Châu nhi!” Tường Hoa Khoan thấy Trần Châu then quá hóa giận, xoay người một cái bỏ chạy, thiếu chút nữa vương chân ở ngưỡng cửa, vội vàng nắm chắc bức tranh trong tay, đi một bước xa chắn trước cửa, miệng giải thích nói: “Ta không phải cố ý.”

Trần Châu đi nhanh, còn chưa vượt qua cửa, đầu va phải một cái lồng ngực bèn chắc không khỏi nắm nắm tay, vừa úy khuất vừa tức cắn phần chột qua: “Huynh cầm bức tranh này không nói với ta một tiếng, hại muội lo lắng nửa ngày. Hiện tại lại, lại. Huynh khi dễ muội!”

“Ta thật không phải cố ý.” Tường Hoa Khoan thấy Trần Châu nhỏ giọng ồm ồm, dưới ánh nến sắc mặt như hoa đào, mắt to ngập nước, cái miệng nhỏ nhắn thủy nhuận nhuận môi khẽ mở khẽ đóng, không khỏi nuốt nuốt nước miếng, duỗi tay ra ôm lấy Trần Châu.

“Gạt muội nói chưa có xem tranh này, lại mở ra ngay trước mặt muội.” Trần Châu vẫn còn chỉ trích Tường Hoa Khoan, lúc nói còn chưa xong, môi lại bị một cái mềm mại ấm áp nào đó lấp kín.

Tường Hoa Khoan không có kinh nghiệm, cùng Trần Châu răng môi chạm vào răng môi hai ba cái, tay ôm đầu Trần Châu, tay kia chống đỡ Trần Châu ở cạnh cửa hôn loạn.

Qua một khắc đồng hồ, Tường Hoa Khoan mới đuối Trần Châu cùng bức tranh kia về phòng, đợi Trần Châu khóa bức tranh kia vào trong rương thì có người lò đầu vào vừa thấy nói: “Thì ra chỉ có mấy cuốn a, ta nghĩ đến đều cả một cái rương.”

Trần Châu lại đỏ mặt, sáng giọng: “Huynh còn nói, còn nói!”

“Được rồi, ta không nói!” Tường Hoa Khoan thấy Trần Châu nghiêng mặt, cổ thon dài trắng nõn, trong lòng ngứa ngáy, nhớ lại cái miệng ngọt lành này mới vừa rồi, lặng lẽ để sát vào một ít.

“Nương ta để cho ngày viên phòng đó ta mới nhìn, ta nhìn không được mở ra trước, nhìn cùng với Viên nhi.” Trần Châu cất kỹ bức tranh, trong lòng yên ổn một ít, cảm thấy tất nên giải thích chuyện này rõ ràng, lẩm bầm nói: “Cũng chỉ nhìn một bức này.”

“Xem thứ này, không cần xem cùng Viên nhi.” Tường Hoa Khoan thấy đầu Trần Châu cúi cúi xuống, bên tai đỏ rực rồi, bổ sung một câu nói: “Về sau xem cùng với ta là được!”

Trần Châu muốn nói chuyện, lại giật mình thấy hơi thở Tường Hoa Khoan quanh quẩn trên cổ, môi lại bị ngăn lại. Lần này, động tác Tường Hoa Khoan đã thuần thục một ít, một bên hôn một bên lặng lẽ đặt Trần châu lên bên giường, chống đỡ ở trên mép giường, chỉ một lát đã đặt nàng nằm trên giường, trong đầu bốc lên động tác một nam một nữ trong bức tranh kia, chỉ cảm thấy tình nóng như lửa.

Trần Châu cũng có chút đầu óc mê muội, đợi đến ngực chột lạnh, giật mình thấy xiêm y bị xé mở thì vội đẩy Tường Hoa Khoan ra, lẩm bầm nói: “Cách ngày mười sáu chỉ có mấy ngày, huynh không thể.”

Tường Hoa Khoan bị Trần Châu đẩy, cũng nhớ tới cách ngày viên phòng bắt quá chỉ có vài ngày, bản thân mình thật đúng quá nóng nảy rồi, nhất thời cường chế chính mình buông Trần Châu ra, thở hồng hển một hơi, bình tĩnh lại, thấp giọng nói: “Châu nhi, ta đi đây.”

Ngày hôm sau Hạ Viên chạy đến trong phòng Trần Châu tìm hiểu tình huống bức tranh kia, thấy Trần Châu xấu hổ không chịu rời giường, bắt giặc có chút kỳ quái, liền đi qua mép giường nhìn nàng. Trần Châu bắt đắc dĩ quay mặt lại, Hạ Viên thấy rõ, thì ra môi Trần Châu vừa đỏ vừa sưng, sau khi giật mình ngẩn ra, không khỏi che miệng cười cười run rẩy hết cả người. Cách một lúc sau mới nói: “Trách không được hôm nay không thấy tỷ hoạt bát đến bên chỗ muội, thì ra là môi sưng lên.” Nói xong để sát vào Trần Châu, dùng ngữ điệu thực đáng đánh đòn hỏi: “Bọn tỷ viên phòng trước rồi?”

“Muội đừng nói lung tung.” Bây giờ hài tử Trần Châu này mới hiểu được, thì ra khi viên phòng là muốn giống như bức tranh vậy, lúc này thấy thần sắc Hạ Viên, sợ nàng đoán, vội vàng giải thích nói: “Chúng ta chính là hôn một chút, không có làm chuyện khác.”

“Ai chủ động?” Hạ Viên nghiêm mặt lại, giọng điệu chuyển thành nghiêm túc, “Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ.”

Trần Châu sừng sốt, hiểu được Hạ Viên là trêu ghẹo nàng, không khỏi nắm lên gối đầu quăng tới Hạ Viên, đỏ bừng mặt nói: “Muội lại giễu cợt ta, ta liền không nói cho muội.”

“Được rồi, muội không cười tỷ.” Hạ Viên ngồi ở trên mép giường, đoạt lấy gối đầu Trần Châu đặt xuống khuỷu tay, lúc này mới hỏi: “Vậy cuộn bức tranh kia thật là Khoan ca ca tỷ lấy đi?”

Trần Châu gật gật đầu, nói ra mọi chuyện ngày tối hôm qua, đợi nói đến đoạn Tường Hoa Khoan đưa tay lên giữ chặt cuộn tranh, làm cuộn tranh này mở ra, khuôn mặt bỗng chốc lại hồng như thấy máu.

“Ha ha.”, Hạ Viên cũng nhin không được nữa, đắm xuống gối đầu bên cạnh cười to.

Đợi trở lại trong phòng, Hạ Viên nhớ tới tình huống lúc Trần Châu và Tường Hoa Khoan cùng mở ra cuộn bức tranh kia, không khỏi ở trên giường cười

lăn qua lăn lại.

“Viên nhi, muội làm sao vậy? Bụng lại đau rồi?” Tường Hoa An đến ngoài cửa phòng Hạ Viên, ý bảo Hạnh Nhân đi xuống, chính mình vén màn đi vào, thấy Hạ Viên đang ôm bụng ở trên giường lăn qua lăn lại, nghe tiếng không biết là khóc hay là cười. Nhất thời nhớ tới mỗi tháng nàng tất có một lần đau bụng, vội vàng đi tới, một phen bế Hạ Viên đặt trên đầu gối của mình, đưa tay phải ra nhu bụng cho nàng.

Hạ Viên cười đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lúc này bị Tường Hoa An nhu bụng, không khỏi tiến vào trong lòng ngực hân nói : “Không phải đau bụng, muội đang cười!”

“Chuyện gì cười thành như vậy?” Tường Hoa An còn ở bên tai thổi hơi Hạ Viên, xoa thắt lưng nàng nói : “Có chuyện gì phải nói với ta, không được giấu giếm ta.”

Hạ Viên cười gần nửa ngày, lúc này bị Tường Hoa An xoa bóp một chút, có chút nhẹn không được, chỉ phải phủ qua bên tai hân nói: “Châu tỷ trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, nương tỷ ấy cho mấy cuộn bức tranh, bảo tỷ ấy vào đêm viên phòng nhìn xem. Châu tỷ không cẩn thận rơi một cuộn xuống dưới giường, bị Khoan ca ca lấy đi. Châu tỷ đến thư phòng Khoan ca ca muốn mang về cuộn bức tranh kia thì lại bị Khoan ca ca không cẩn thận mở cuộn tranh kia ra. Bên trong có một nam một nữ không có mặc xiêm y.” Nói xong tí mỉ mỉ tả một màn trong thư phòng kia, nhất thời cười “Ha ha”.

“Ha ha!” Tường Hoa An vừa nghe, không khỏi cũng cười, phạm vi xoa bóp trong tay lại lặng lẽ ở mở rộng, môi cũng đồng thời đi lên.

“An ca ca, An ca ca!” Thấy Tường Hoa An lại có chút không chế không nổi, sống chết muốn đè mình, Hạ Viên không còn cách nào khác, một ngón cắn lên lỗ tai hân, lẩm bẩm nói:

“Đừng, đừng”

Một lát sau, Tường Hoa An lấy cái khăn tay che lỗ tai rướm máu đi ra ngoài.

Chớp mắt đã đến tiết Trung thu, thừa dịp tất cả nữ quyến trong phủ đều ở trong vườn ngắm trăng, Tường Chấn gọi Tường Cát vào trong thư phòng, từ trong tủ treo quần áo lấy ra một quyển sách đưa tới nói: “Tuy Hoa Khoan đã thành thân vài năm, nhưng nó luôn luôn say mê võ học, có một số việc dường như giống đệ lúc trước kia, mặc dù hiểu sơ, chỉ sợ không hiểu rõ lắm. Đệ giảng dạy cho nó rõ đi.”

“Tại sao là đệ?” Tường Cát cảnh giác, trợn mắt nói: “Nó là con của huynh, chẳng phải nên là huynh đến giảng dạy sao?”

“Đúng là bởi vì hân là con ta, ta mới không tốt giảng dạy, đệ ra mặt giảng dạy càng thỏa đáng.” Tường Chấn cứng rắn nhét sách vào trong tay Tường Cát nói: “Trương lai con của đệ đón dâu, lúc đó ta giải thích cho nó.” Dừng một chút lại bổ sung: “Việc này quan hệ đến ta có thể sớm một chút có cháu trai ấm hay không đấy, đệ cũng có thể sớm một chút có thể ấm cháu trai hay không, nên không thể qua loa, phải giải thích tường tận.”

“Lúc trước sao không thấy huynh giảng dạy ta, toàn bộ đều nhờ chính mình mò mẫm.” Tường Cát cảm thán, lên án nói : “Lúc này con của huynh viên phòng, huynh lại đi bảo đệ đi dạy bảo nó hả?”

“Lúc đó đệ đều hai mươi tám rồi, ai biết đệ tự nhiên không nhìn lên qua loại sách quý này?” Tường Chấn lắc đầu nói: “Chính là biết lúc trước đệ phải đi qua một ít đường vòng, ta mới sợ Hoa Khoan cũng giống đệ,” Nói đến đây thấy sắc mặt Tường Cát không đúng, cười hắc hắc dừng lại. Chờ một lát lại dùng lời nói thâm thúy nói: “Đệ là thúc thúc, Hoa Khoan có vấn đề muốn thỉnh giáo đệ, cũng có thể hỏi ra miệng. Nếu là ta, chỉ sợ Hoa Khoan không hỏi được. Chuyện này ấy mà, không phải đệ ra mặt là không được.”

Tường Chấn đã nói ra những lời này, Tường Cát cũng không còn cách nào khác, chỉ phải sai người mời Tường Hoa Khoan đi vào nói chuyện. Suy nghĩ một chút, lại bảo hạ nhân mời Tường Hoa An cũng tiến vào nốt. Ôi, không chừng khi Hoa An viên phòng thì mình cũng phải giải thích cho nó nữa đấy, dù sao Hoa An cũng chỉ kém một năm là có thể viên phòng rồi, không bằng giải quyết một lần duy nhất hết hai huynh đệ bọn chúng.

Đội hạ nhân đưa Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan tiến vào, Tường Cát vung tay lên bảo cho bọn hạ nhân lui ra, trước tiên khụ một tiếng, khô khốc nói: “Hoa Khoan, sáng mai con sẽ viên phòng rồi, nơi này có một quyển sách quý cho con nhìn xem, không biết thì hỏi ta. Bên trong có rất nhiều động tác nhìn cổ quái, người thường làm thì có chút khó. Nhưng chúng ta là người học võ, làm ra nửa điểm cũng không khó.” Nói xong lại quay đầu nói với Tường Hoa An: “Tuy rằng sang năm con mới viên phòng, hiện tại xem trước biết một chút cũng tốt.”

Tường Hoa Khoan nhận lấy sách mở ra nhìn thử, nhìn thấy hình vẽ mặc dù không rõ ràng bằng bức tranh như của Trần Châu, nhưng thắng ở văn hay tranh đẹp, giảng dạy thập phần tường tận, còn phụ họa mấy phản ứng hay ho của nữ tử, mới lật có một trang, cả người liền khô nóng, cười hắc hắc nói: “Con lấy trở về phòng xem kỹ.”

Ồ, xem ra không uổng công trước đây dạy dỗ cho nó xem nhiều mấy quyển sách, cũng không cần mình phải giải thích. Tường Cát mừng rỡ, chuyện này vốn là không dễ dàng mở miệng, hiện giờ ngược lại, đỡ hao nước miếng.

Tường Hoa An thấy Tường Hoa Khoan cầm sách bước đi, chính mình còn không có xem rõ ràng là cái gì nữa là, nhất thời ôm ngực hỏi Tường Cát: “Tiểu thúc, loại sách quý này còn nữa không? Còn thì cho con một quyển nhìn xem.”

“Tiểu tử con ngược lại có khiếu.” Tường Cát thấy hai huynh đệ bọn họ không phải đầu gỗ, cũng giảm đi việc của mình, nhất thời tâm tình vui sướng, chấp tay sau lưng nói: “Trong phòng ta có một cuốn, cho con mượn nhìn xem thôi! Còn có thể đầy đủ hơn chút so với cái của Hoa Khoan nữa.”

Vì thế, nửa đêm ngày tết Trung thu, Tường Hoa Khoan ở thư phòng khêu đèn đêm đọc, Tường Hoa An cũng ở thư phòng khêu đèn đêm đọc.

Đến ngày mười sáu tháng tám, Thượng Tiệp cố ý làm cho ngày Tường Hoa Khoan và Trần Châu viên phòng não nhiệt chút, nên bày mấy bàn tiệc rượu, đưa thiếp con mời phu nhân mấy nhà hay qua lại đến phủ. Vì Trung thu mới qua, đèn lồng trong phủ còn treo móc, lúc này lại treo lên một ít đèn lồng màu đỏ, cùng với hoan thanh tiểu ngữ, giống như lại giống ngày thành thân.

Tối hôm qua Tường Hoa Khoan cố chấp đọc cuốn sách quý kia thẳng đến gà gáy mới lên giường nghỉ ngơi, thật sâu thấy mình lý luận phong phú, đã tràn ngập tự tin, tiến bước tân khách xông liền đi vào tân phòng.

Hạ Viên cũng lo lắng thay Trần Châu, Châu tỷ đáng thương, không chừng ngày mai không thể ra khỏi giường đâu! Nàng nơi này đang muốn nghỉ ngơi, lại nghe Hạnh Nhân ở ngoài cửa thỉnh an nói: “Thỉnh an thiếu tướng quân!”

Đã trễ như vậy An ca ca còn tới đây làm gì? Hạ Viên nổi lên cảnh giác, hơn một lần cắn lỗ tai hấn bị thương mới may mắn thoát khỏi sự tình, lại có một lần là cắn nát môi hấn, chính hấn phải chảy máu mũi mới bằng lòng rời đi, lần này nên dùng cách gì đây.

“Viên nhi!” Đêm nay Tường Hoa An giúp Tường Hoa Khoan cầm mấy vòng rượu, đã có chút say nhẹ, chỉ cảm thấy không gặp Hạ Viên một chút thì không cách nào ngủ được, do dự một hồi mới chạy tới. Đợi vào trong phòng, thấy Hạ Viên gỡ đi trâm cài cổ định tóc, mặc xiêm y trong nhà, dáng người nàng linh lung dưới ánh nến, không khỏi có chút miệng đắng lưỡi khô, đi qua ngồi ở bên người nàng, không khỏi tìm cớ nói nói: “Muội vẫn còn chưa nghỉ ngơi sao?”

Hơi thở của Tường Hoa An tỏa mát ra mùi rượu, hai mắt hấn sáng chói làm người phải sợ hãi. Hạ Viên biết đêm nay hấn uống nhiều hơn một chút, cũng không dám chọc hấn, chỉ suy nghĩ làm cách nào tiến bước hấn đi. Hạ Viên còn chưa có suy nghĩ xong, Tường Hoa An đưa tay lên liền ôm nàng, lăm lăm nói: “Viên nhi, chúng ta cũng viên phòng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: MẶT MÀY ĐƯA TÌNH

Bóng đêm như nước, nền đỏ rực cháy. Hi nương được Hàn lâm phu nhân phái đến ghé qua bên tai Trần Châu nói nhỏ rất nhiều việc, còn chưa nói xong đã đặt một cái cái hộp nhỏ vào trong tay nàng, lặng lẽ nói: “Bên trong là một mảnh vải trắng, Nhị thiếu phu nhân đầu tiên đặt ở dưới gối, đến lúc đó lại lấy ra trải ở dưới thân, nhớ đừng quên.”

Trần Châu đỏ mặt nhận lấy, xốc gối uyên ương lên, nhét mảnh vải xuống dưới gối.

Hi nương được Hàn lâm phu nhân dặn, biết Trần Châu mười hai tuổi đã đến phủ Tướng quân, đến bây giờ có một số việc vẫn còn chưa hiểu được, phải giải thích rõ ràng, miễn là làm trò cười, vui vẻ lại ghé qua tai nói thêm mấy câu, nhẹ nhàng nói: “Có vài người sẽ đau chịu không nổi, có vài người miễn cưỡng có thể chống đỡ, lần đầu tiên đều là như vậy, ngại không cần sợ. Nếu thật đau dữ dội, chỉ cần cầu Nhị thiếu gia thương tiếc chút là được, nhưng trăm ngàn không thể khóc cất giọng nói không muốn linh tinh. Chuyện này quen là ôn thôi.”

Trần Châu há miệng thờ dốt, cũng không dám hỏi loạn, mặt đỏ như gấc chín, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Hi nương đã làm chuyện này hơn hai mươi năm, lịch duyệt vô số người, đối với chuyện trong khuê phòng tất nhiên hiểu biết rất nhiều, lúc này thấy Trần Châu không biết gì cả, nên muốn nói vài câu có thể làm cho nàng thoải mái chút, suy nghĩ lại thấp giọng nói: “Nam nhân miệng thường nói háo sắc không háo sắc, còn nói cưới vợ cầu thực nữ, kỳ thật đây chỉ là nói ngoài miệng mà thôi. Bên trong ấy hả, có nam nhân nào không háo sắc? Lại có nam nhân nào thích thể nữ ở trên giường giống thực nữ chứ? Có bao nhiêu khuê tú, chính vì chỉ biết trình tình đoàn trang, nhưng lại không biết chính vì nàng quá mức trình tình đoàn trang, không thể thỏa mãn nam nhân nhà mình, làm cho nội bộ mâu thuẫn, thiếp thị được sủng ái. Có vài khuê tú, nàng là tính cách như thế, tất nhiên là chuyện khác, ngược lại có rất nhiều người là giả vờ đoàn trang, cho là như vậy mới có thể được nam nhân tôn trọng, lại không biết đa số nam nhân ghét nhất chính là dáng vẻ này. Nam nhân thích nữ nhân, là cái kiểu đoàn trang trước mặt người khác, ở trên giường lại là nữ nhân phong tình.” Hi nương nói xong, thấy dáng vẻ Trần Châu như muốn được chỉ giáo, lại bổ sung: “Chuyện viên phòng là đại sự, nếu là tình chàng ý thiếp, cũng là khởi đầu tốt đẹp của phu thê, Nhị thiếu phu nhân nhớ nắm bắt thật tốt.”

“Đa tạ ma ma đã chỉ giáo!” Trần Châu thấy mặc dù hi nương nói chuyện khác người, nhưng thấy đáng vẻ là nói thật, cũng lắng nghe, rồi nói cảm tạ.

Hi nương chịu sự nhờ vả, vốn còn sợ Trần Châu không chịu nghe những lời này, lúc này thấy nàng nói lời cảm tạ, trong lòng âm thầm yên tâm.

Từ đêm Tường Hoa Khoan và Trần Châu ở thư phòng mở ra cuốn tranh kia, mới được nếm thử hương vị ngọt lành, rồi sau đó lại đọc qua sách quý, nên cũng tính toán thời gian chờ viên phòng. Lúc này đang xoa tay, vén màn đi vào tân phòng, đi vào thấy nền đỏ rực cháy, thấy Trần Châu mặc xiêm y phục ngồi bên giường, môi anh đào chum chim, có bôi chút son, kiểu điểm không gì sánh được, không khỏi hô lên một tiếng “Châu nhi!”

Trần Châu đang suy nghĩ đến lời hi nương nói, có chút sợ hãi, nếu như mình đau đến chịu không nổi làm sao bây giờ? Ôi, chính mình rất sợ đau. Nhất thời lấy khăn hồng đang nắm trong tay xoắn thành bánh quai chèo. Đợi nghe được tiếng gọi, mới mỉm cười ngẩng đầu, thấy Tường Hoa Khoan mỉm cười đi tới, không khỏi ngượng ngùng cúi đầu xuống, trong lòng “Bang bang” nhảy loạn, mong nao núng dịch chuyển vào giữa giường một chút.

Hi nương thấy Tường Hoa Khoan tiến vào, đợi hấn và Trần Châu ngồi song song ở bên giường, vỗ tay lên một cái, đã có tiểu nha đầu bụng lên một chén

bánh trôi nửa chín nửa sống đi lên, tươi cười bung tó, trước đưa một cái bánh trôi cho Tường Hoa Khoan cắn gần nửa, cười tùm tùm hỏi: “Sinh hay không sinh?”

“Sinh!” Tường Hoa Khoan hào khí vạn trượng, đáp sáng khoái, làm cho hi nương và nha đầu đều nở nụ cười. Nhất thời nhìn trộm sang Trần Châu bên cạnh, lòng bàn tay nóng lên, chỉ hận không thể bảo hi nương và nha đầu ở trước mắt nhanh nhanh biến mất.

Trần Châu nghe Tường Hoa Khoan đáp rõ to, không khỏi cắn môi nở nụ cười, giương mắt liếc mắt nhìn Tường Hoa Khoan một cái, đúng lúc hắn cũng nhìn qua, nhất thời sợ hãi, vội vàng ngoảnh đầu.

Đợi đến phiên Trần Châu ăn bánh trôi thì hi nương cũng hỏi: “Sinh hay không sinh?”

“Sinh!” Giọng Trần Châu như muỗi kêu, mặt đỏ giống như hoa đào tháng ba, nghe được mọi người cất tiếng cười, ngay cả lỗ tai cũng đỏ rực.

Hi nương lại rải hạt sen, nói lời cát tường xong, thế này mới phúc lễ, mang nha đầu đi xuống.

Đợi sau khi mọi người lui ra, Tường Hoa Khoan nắm tay Trần Châu, nhẹ nhàng bao tay nàng vào lòng bàn tay mình, thấy nàng then thùng, ghé sát vào nói: “Bây giờ có thể xem bức tranh nương nàng cho rồi đây.”

“Phi!” Trần Châu yên lặng suy nghĩ lời hi nương nói, chờ hành động tiếp theo của Tường Hoa Khoan, trái tim nhỏ bé đang nhảy loạn, chợt nghe Tường Hoa Khoan nhắc tới mấy cuộn bức tranh kia, trong lòng không khỏi nhớ tới tình cảnh đêm đó ở thư phòng, không tự chủ được liền phun Tường Hoa Khoan một ngụm, sáng giọng: “Không cần giả mồm nói đến cuộn tranh kia!”

“Không đề cập tới thì không đề cập!” Tường Hoa Khoan thấy mặt Trần Châu đầy hờn dỗi, hơi thở như lan, nén xuống xúc động, chỉ cần trước dựa theo sách quý đã nêu **, thích thú thâm tình chân thành nhìn Trần Châu, một tay ma sát lòng bàn tay nàng, tay kia khẽ vuốt vành tai nàng, miệng thốt ra lời tâm tình: “Châu nhi, đêm nay nương thật đẹp!”

Vành tai Trần Châu bị Tường Hoa Khoan vờn về, lại nghe ngữ điệu quái dị của hắn, chỉ cảm thấy cả người nổi lên từng trận da gà, không khỏi run rẩy.

Quả nhiên, sách quý nói rất đúng, nữ nhân vừa động tình sẽ nhẹ nhàng run run. Tường Hoa Khoan kinh hi, một bàn tay đưa tới nắm cầm Trần Châu, hạ cổ họng, nhu tình vạn chủng nói: “Châu nhi, nhìn ta !”

Trần Châu nghe giọng Tường Hoa Khoan nói như vệt đực, thoáng rùng mình, giương mắt nhìn hắn, mặt cười tùm tùm nói : “Nhìn cái gì?”

“Nhìn vào mắt ta!” Tường Hoa Khoan trong nháy mắt như đang phóng điện. Ừm, trước phải mặt mày đưa tình, sau khi nữ tử động tình động tâm, tình hình lần đầu hạ đặc biệt lúc ấy cũng giảm bớt thống khổ.

“Mấy đêm nay huynh ngủ không ngon sao? Hốc mắt có chút thâm đen.” Trần Châu vốn đang ngượng ngùng, gặp Tường Hoa Khoan không hề giống tình hình đêm đó nhìn thấy bức họa cuộn tròn thì tình nóng như lửa, nhất thời lơ lửng, đưa mắt nhìn kỹ hắn, gật gật đầu nói: “Ánh mắt thật có chút không ôn.”

Không phải nói nhìn thâm tình chăm chú, nữ tử sẽ then thùng, đợi nàng chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó là có thể âu yếm, dụng cả tay chân sao? Tường Hoa Khoan có chút nghi ngờ, lại chớp chớp ánh mắt, cố gắng làm dáng vẻ thâm tình.

Trần Châu thấy sắc mặt Tường Hoa Khoan ửng hồng, bàn tay nóng bỏng, ánh mắt lại rối loạn, cũng có chút nghi hoặc, đưa tay qua day day trước mắt hắn nói : “Làm sao vậy?”

Cơ thể Tường Hoa Khoan đã sớm rực rạch rồi, lúc này đang cố gắng kiềm chế, bắt chước theo như lời trong sách lại thấy biểu hiện Trần châu không giống như lời trong sách nói, đã có chút sốt ruột, bị nàng tay nhỏ bé khẽ vỗ mặt, cũng nhẹn không được nữa, kéo tay nàng xuống, đặt ở bên miệng khẽ liếm, tay kia thì vịn lên đùi Trần châu, một đường xoa nắn lên trên.

Trần Châu không có đợi như trong truyền thuyết ác lang bỏ nhào lên thân dê, yên lặng nhớ lại hi nương vừa mới nói chuyện, nói nên chủ động thì phải chủ động, nên phối hợp thì phải phối hợp, nếu là giống đầu gối, kỳ thật nam nhân không vui, chốc lát cũng đi xoa nắn chân Tường Hoa Khoan.

Tường Hoa Khoan bị Trần Châu xoa nắn, cũng nhẹn không được nữa, duỗi tay ra, kéo Trần Châu ngã xuống giường.

Lại nói Tường Hoa An bắt đắc dĩ phải ra khỏi phòng Hạ Viên, lầm bầm nói: “Lúc này đột nhiên đau bụng, cũng quá đúng dịp.” Nhất thời lại bắt đắc dĩ, Hạ Viên chỉ nói đau bụng, muốn sớm đi nghỉ ngơi, hắn cũng không có cách nào, đành phải lui ra ngoài. Đợi đi đến nửa đường, nhìn thấy Tường Hoa Hồng và đám người Tường Hoa Cái gào thét lại đây nói: “Đêm nay Nhị ca viên phòng, bọn đệ đang muốn đi nháo động phòng, Đại ca đi cùng nha.”

“Được, cùng đi!” Tường Hoa An đi như sinh gió, dẫn đầu đi tới tân phòng Tường Hoa Khoan. Hừ hừ, hay cho lão Nhị nhà ngươi, cũng không chủ động mở miệng nói muốn chậm lại năm sau viên phòng, cư nhiên dám viên phòng trước ta, sao có thể cho ngươi đạt được ước muốn nhanh như vậy? Khả khả, đêm dài đằng đẵng, tìm chuyện làm giết thời gian vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: TREO CAO MIỄN CHIẾN BÀI

Tường Hoa An đã uống rất nhiều rượu, lúc này chỉ sợ thiên hạ không loạn, mang theo các đệ đệ liền đi về phía tân phòng Tường Hoa Khoan. Ai ngờ mới đi đến nửa đường, lại bị Tường Cát ngăn lại. Hai tay Tường Cát ôm ngực, cười dài nói: “Đã sớm biết đám tiểu tử các ngươi không ở yên trong nhà, đêm nay chắc chắn ra ngoài quấy rối, quả nhiên đã tới rồi. Hoa Khoan thật vất vả mới viên phòng, há có thể để mặc cho các ngươi đến dọa? Đều vào trong vườn uống rượu cùng ta. Vừa vặn mới nghiên cứu ra một bộ kiếm pháp, mọi người so chiêu với nhau đi.”

Gần đây Tường Hoa Cái đang theo Tường Cát học kiếm pháp, nghe được có bộ kiếm pháp mới, ngược lại reo lên: “Ánh trăng đêm nay tốt vậy, múa kiếm dưới ánh trăng cực tiêu sái, tiểu thúc không được giấu riêng đâu đây.”

Tường Hoa An bị gió thổi, cũng dần thanh tỉnh một ít, được rồi, hãy bỏ qua Hoa Khoan một con ngựa. Nhất thời mang các huynh đệ và Tường Cát vào trong vườn đi luyện kiếm.

Lại nói Tường Hoa Khoan thông qua thực tiễn hiểu rõ đạo lý hết sức tin sách không bằng không đọc sách, thật không có giống như sách quý miêu tả là về mặt hòa nhã, mà là phải thể hiện bản sắc nam nhi, càng đánh càng hăng. Đến nỗi đến ngày hôm sau, Trần Châu căn bản không thể xuống giường. Ngày thứ ba, miễn cưỡng có thể rời giường. Ngày thứ tư, Trần Châu chạy đến phòng Hạ Viên tố khổ nói: “Viên nhi, cả người ta đều đau nhức!”

Hạ Viên thấy bình thường Trần Châu hoạt bát vạn phần nay uể oải không phấn chấn, không khỏi che miệng nở nụ cười, hai người xì xào bàn tán trong chốc lát. Tối buổi tối, Tường Hoa Khoan còn muốn tiếp tục chiến đấu thì Trần Châu yếu ớt giờ lên một tấm băng nhỏ. Tường Hoa Khoan nhìn kỹ, trên bài tử viết ba chữ “Miễn chiến bài”. Vì thế, đêm đó Trần Châu có thể ngủ một giấc thật ngon.

Chớp mắt đã qua năm, mới đầu xuân, Quý Thư sai người đến đón Hạ Viên trở về Hạ phủ, nhắc tới nói: “Viên nhi, tháng năm là sinh nhật con, đến lúc đó tự nhiên phải làm lễ cấp kê, lễ cấp kê qua đi sẽ tùy ý cho con viên phòng rồi, có mấy lời, nương nên nói tí mi trước với con một chút.” Nói xong kéo Hạ Viên nói tí mi chuyện đạo làm năng dâu.

Đợi trở lại phủ Tướng quân, Hạ Viên liền biết được Thượng Tiệp lên miếu Từ Mẫu thỉnh sư bác chọn ngày tốt cho nàng và Tường Hoa An viên phòng. Thực khéo là, chọn ngày lành tháng tốt lại đúng là ngày sinh nhật đó của nàng, cũng chính là ngày làm lễ cấp kê. Tính toán, thời gian còn ba tháng.

“Viên nhi, Viên nhi!” Vừa nghe Hạ Viên đã trở về, Trần Châu vội đến tìm nàng, lời kéo nói: “Buổi sáng hôm nay trong phủ mới tới hai vị cô nương, muội có nghe nói chưa?”

“Còn chưa nghe đâu, là cô nương nhà ai?” Hạ Viên đợi Trần Châu ngồi xuống, cười nói: “Lần trước Thượng gia phu nhân để Bảo Lan theo chúng ta học thêu, cũng ở thời gian rất dài. Bản thân ta là hiểu rõ ý tứ Thượng gia phu nhân, đáng tiếc phu nhân không nhìn trúng Bảo Lan.”

Thì ra Thượng gia phu nhân thấy Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan cưới vợ tuổi đều nhỏ, nên cho rằng nam nhân phủ Tướng quân thích như vậy, nhất thời lấy cớ Bảo Lan học thêu thừa không tốt, để nàng đến học cùng Hạ Viên và Trần Châu, kỳ thật có ý đến lão Tam Tướng gia Tường Hoa Hồng. Chính là Bảo Lan mới mười tuổi, không nói còn quá trẻ con, tài mạo lại bình thường, không xuất sắc lắm, đừng nói Tường Hoa Hồng, chính là Thượng Tiệp và Tường lão phu nhân, cũng không nhìn trúng. Sau đó Thượng gia phu nhân thấy Tường gia cũng không có ý tứ, thế này mới đến đón Bảo Lan về. Vì chuyện này, nên lúc này Hạ Viên cho rằng phu nhân nhà ai đó lại đưa cô nương đến đây học thêu thừa thừa, không nghĩ Trần Châu khoát tay nói: “Lúc này đến hai vị cũng là đại cô nương, chỉ sợ sẽ ở lâu.”

Trần Châu cười cười nói duyên duyên nửa ngày. Thì ra hai vị cô nương kia là thân tôn nữ một vị họ hàng xa của Tường lão phu nhân, một vị tên là Phạm Vi, một vị tên là Phạm Tinh. Người Phạm gia trong nhà suy tàn, lại gặp lúc hỏa hoạn, chỉ có hai người các nàng chạy thoát được. Vì lúc trước Phạm Vi từng đi theo tổ mẫu tới bái kiến Tường lão phu nhân, nên lúc này dẫn theo muội muội Phạm Tinh tìm đến nương tựa Tường lão phu nhân, chỉ khóc cầu xin nguyên ở phủ Tướng quân làm nô làm tỳ, cũng tốt hơn lưu lạc bên ngoài.

Thỉnh an Thượng Tiệp xong, Hạ Viên liền đi gặp Tường lão phu nhân, thấy Tường lão phu nhân đang cùng hai vị cô nương lạ mặt nói chuyện, nhất thời liền biết hai vị cô nương kia chính là hai vị Phạm Vi và Phạm Tinh mà Trần Châu đã nói muốn đến phủ Tướng quân tìm nơi nương tựa.

Thấy Hạ Viên đi vào, Tường lão phu nhân nói với Phạm Vi và Phạm Tinh: “Đây là thê tử Hoa An, các ngươi cứ gọi nàng là tẩu tẩu là được.” Lại nói với Hạ Viên: “Hai vị này là cô nương Phạm gia.”

Phạm Vi ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, ăn mặc mặc dù bình thường, đôi mắt lại cực kỳ quyến rũ, rất có chỗ động lòng người. Phạm Tinh lại rất trắng trẻo, khỏe miệng có một viên nốt ruồi mỹ nhân, vẻ mặt kích động, đang nói chuyện chạy thoát lúc hỏa hoạn.

Đội người quét dọn sương phòng, sau khi mang Phạm Vi và Phạm Tinh đi xuống nghỉ ngơi, Tường lão phu nhân mới sai người mời Thượng Tiệp lại đây, cười nói: “Ta thấy hai vị cô nương Phạm gia mặc dù nghèo túng, nhưng tính tình nhu thuận, lúc này tìm đến đây nương tựa, trước hết giữ lại hầu hạ bên cạnh ta, đối đãi như tôn nữ. Qua chút thời gian thưởng các nàng vài món trang sức, lại tìm cho các nàng một cửa hôn nhân tốt là được!”

Thượng Tiệp tự nhiên gật đầu đồng ý.

Phạm Vi và Phạm Tinh ở phủ Tướng quân một thời gian, dần dần thích ứng. Ban đêm Phạm Tinh nói thầm với Phạm Vi: “Phủ tướng quân ít quy củ, lão phu nhân và phu nhân tình cảm hòa thuận, nếu vẫn có thể ở lại thì tốt rồi!”

Phạm Vi thần sắc buồn bã nói: “Chúng ta bắt quá tìm nơi nương tựa, không chủ không bộc, chuyện về sau thật đúng là khó nói.”

Phạm Tinh vừa nghe cũng trầm mặc xuống, sau một lúc lâu nói: “Nghe nói lão phu nhân sẽ tìm một cửa hôn nhân tốt cho chúng ta. Có điều chúng ta

không có nhà mẹ đẻ, vừa không có chỗ dựa, vừa không có đồ cưới, có người trong sạch nào muốn cưới chứ? Nếu là lúc trước, nếu không được còn có thể hứa đến nhà trung đẳng, lúc này có thể gả, bất quá là quân sự trong phủ, hoặc là tiểu hộ (nhà nghèo) bên ngoài.”

Phạm Vi lúc này đang hồi hận xanh ruột, hồi hận lúc trước ý vào chính mình có vài phần tư sắc, nóng vội nói cha mẹ cự tuyệt vài đầu hôn sự, một lòng muốn trèo cao, kết quả trì hoãn đến mười sáu tuổi còn chưa có hứa người. Lúc này đầu nhập vào phủ Tướng quân, mặc dù không có nói rõ là nô tỳ, kỳ thật cũng không khác nô tỳ là mấy, cho dù là vài nhà lúc trước bị chính mình cự tuyệt người ta, mình cũng không xứng nổi rồi, càng đừng nói đến chuyện trèo lên cành cao.

“Tỷ tỷ, Tam thiếu gia Tứ thiếu gia phủ Tướng quân còn chưa đón dâu, tự nhiên là người trong sạch, chính là cho dù như thế nào cũng không tới lượt chúng ta.” Phạm Tinh thở dài.

Phạm Vi nghe Phạm Tinh nói thầm, cũng yên lặng suy nghĩ chuyện mình. Vô luận là hứa cho quân sự hay là tiểu hộ nhân gia, cũng không phải như mình mong muốn. Nhưng muốn làm Thiếu phu nhân phủ Tướng quân, cái này cũng rõ ràng cho thấy đang si tâm vọng tưởng, không biết tự lượng sức mình.

Phạm Tinh lại nói: “Thật không nghĩ tới Thiếu phu nhân tuổi nhỏ như vậy, lại còn chưa cập kê.” Nói xong lại lặng lẽ kể tai qua nói: “Nghe nói Thiếu phu nhân và Thiếu tướng quân còn chưa có viên phòng, Thiếu tướng quân một mình nghỉ ngơi ở thư phòng đấy.”

Sau khi Phạm Vi nghe Phạm Tinh nói những lời này, trong lòng lại nhảy dựng. Muốn sống ở phủ Tướng quân, cũng không phải là chuyện không thể làm.

Khó khăn đến đầu mùa xuân, ban đêm hôm nay Tường Hoa An lại đi trong vườn múa kiếm, sau khi múa xong dừng lại lau chút mồ hôi kiếm, nhìn về phía bụi hoa cười nói: “Nhìn đã nửa ngày, nhưng đừng cảm lạnh, mau ra đây đi!”

Dưới bụi hoa chui ra một người, trang điểm mộc mạc, dưới ánh trăng xấu hổ e lệ nói: “Bái kiến thiếu tướng quân!”

“Là muội à!” Tường Hoa An nhìn rõ, thì ra người trốn nhìn xem mình luyện kiếm cũng không phải Hạ Viên, mà là Phạm Vi, bỗng chút ngẩn ra nói: “Trời cũng không còn sớm, muội làm gì ở đây?”

“Muội đã đánh mất một thứ, đến tìm! Vì thấy được Thiếu tướng quân đến đây, sợ ảnh hưởng Thiếu tướng quân luyện kiếm, nên trốn không dám động.” Phạm Vi sớm có chuẩn bị, dương dương tự đắc cầm một cái vòng tai nhỏ trong tay, ngẩng mặt cười nói: “Muội đi trước!” Nói xong bước từng bước, bỗng nghiêng ngã, lại ngã xuống mặt đất.

“Muội có sao không?” Trong khoảng thời gian này Tường Hoa An đến phòng Tường lão phu nhân thỉnh an, gặp được tỷ muội Phạm thị đang cùng Tường lão phu nhân cười cười nói nói, hầu hạ thỏa thỏa thiếp thiếp, đối với tỷ muội các nàng cũng xem trọng vài phần. Lúc này thấy được Phạm Vi ngã sấp xuống, không khỏi dừng bước hỏi một tiếng.

“Có thể là ngồi lâu, chân tê.” Phạm Vi cúi đầu nói: “Có thể làm phiền thiếu tướng quân đỡ một phen? Đưa muội đến ghế đá bên kia nghỉ ngơi một chút, đợi con tê qua đi mới đi.”

“Muội chống lên đi, tự mình chậm rãi đi tới đi!” Tường Hoa An tùy tay quăng qua một cành cây dài, xoay người đi rồi.

“Thiếu phu nhân, Thiếu tướng quân hần, hần.” Hạnh Nhân từ miệng một cái bà tử biết được, nói Tường Hoa An đi luyện kiếm trong vườn, gặp phải Phạm Vi ở trong vườn, hai người bắt chuyện, thần thái có chút thân mật, vội vàng vào phòng báo cho Hạ Viên biết, hừ một tiếng nói: “Biết rõ ban đêm Thiếu tướng quân thích ở trong vườn múa kiếm, Phạm cô nương kia lại hơn nửa đêm chạy tới, còn không biết tồn cái tâm gì?”

Nhìn Phạm Vi xưa nay cẩn thận, làm sao có thể hơn nửa đêm chạy đến trong vườn? Lại còn nói toạc ra? Hạ Viên suy nghĩ một chút nói: “Việc này mấu chốt không ở trên người Phạm Vi, mấu chốt là trên người Thiếu tướng quân. Nếu Thiếu tướng quân ngồi ngay, dĩ nhiên, một trăm Phạm Vi cũng không ra chuyện gì, nếu Thiếu tướng quân động tâm, phòng một ngày, không thể phòng một đời.”

Lại nói Phạm Tinh ở trong phòng thiếu thùa may vá, thấy Phạm Vi tối muộn mới trở về, không khỏi giữ chặt hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ thực chạy đến trong vườn rồi? Cũng không sợ lão phu nhân biết?”

“Ta chỉ sợ các nàng không biết đâu!” Phạm Vi đóng kỹ các cửa, thu thập một chút nói với Phạm Tinh: “Ta nghe ngóng, phủ Tướng quân không được nạp thiếp, nhưng cũng không đại biểu nhất định không nạp. Bất kể như thế nào, chúng ta còn không phải nô tỳ, luận tới, cũng là thân thích sống nhờ ở phủ Tướng quân. Nếu là truyền ra ta và Thiếu tướng quân có gì không ổn, cũng không thể tùy ý đuổi đi hoặc là bán đi. Lại cho một cái chủ kiến.” Phạm Vi cân nhắc nặng nhẹ, cảm thấy gả cho tiểu hộ nhân gia hoặc chỉ là cái quân sự, đến tột cùng còn không bằng làm thiếp thị Tường Hoa An. Chỉ có mình làm thiếp Tường Hoa An, mới là người Tướng gia, mới có cơ hội vì muội muội Phạm Tinh tính toán đến một cửa hôn nhân tốt được. Chỉ có muội muội gả tốt, ngược lại mới kéo mình lên, mới có ngày nổi danh.

“Tỷ tỷ, tỷ làm như vậy, sẽ không sợ thân bại mạng liệt sao?” Phạm Tinh cực kỳ lo lắng.

“Muội muội, chúng ta ngay cả nhà cũng không có, thì còn sợ thân bại danh liệt cái gì?” Phạm Vi không cho là đúng, thần nhiên nói: “Không còn sớm, nghỉ ngơi đi! Sáng mai còn phải đến trong phòng lão phu nhân hầu hạ đấy!”

Rất nhanh Tường lão phu nhân và Thượng Tiệp chợt nghe đến tin đồn, nghe nói Tường Hoa An và Phạm Vi ban đêm ở trong vườn hẹn hò. Tường lão phu nhân rất nghi hoặc, nói với Thượng Tiệp: “Hay rồi, sao lại truyền ra những những lời này rồi? Vốn đang chọn trúng một vị quân sự, muốn chỉ hôn cho Vi cô nương. Lúc này truyền ra chuyện này, sao Vi cô nương có thể lập gia đình đây? Con cho người tra xem, là ai lắm mồm như vậy, xem xem thái độ nhỏ miệng nàng?”

Lúc này Hạ Viên cũng đang ở trong phòng nói chuyện với Trần Châu: “Phạm cô nương này cứ nhiên không tiếc bại hoại thanh danh chính mình, cũng là một người khó đối phó. Nếu không phải ta biết rõ cách làm người của An ca ca, chỉ sợ sẽ mắc mưu, đi tìm An ca ca tranh cãi. Nếu là âm ỷ lên, chính là xác thực có chuyện này. Thật sự là âm hiểm!”

“Viên nhi, hai tỷ muội nàng cơ khổ không chỗ nương tựa đến phủ Tướng quân, lúc này lại truyền ra tiếng gió thế này, nếu không xử lý tốt, chỉ sợ bất kể Thiếu tướng quân có nguyên ý hay không, đều phải nạp Phạm Vi làm thiếp.” Trần Châu cau mày nói: “Nếu nói đồn đãi này là tự nàng truyền ra, chỉ sợ người ta cũng không tin.”

“Nàng ta sẽ không thực hiện được!” Hạ Viên cũng không lo lắng, uống một ngụm trà rồi nói: “An ca ca xưa nay đọc nhiều sách mưu kế như vậy, chẳng lẽ ngay cả quỷ kế nhỏ như vậy của nàng ta cũng đối phó không được? Phạm Vi xem nhẹ ta, cũng xem nhẹ An ca ca rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: YẾU ỚT CẦU XIN THA MẠNG

“Không phải nghe nói thiếu tướng quân hẹn hò với Vi cô nương ở trong vườn sao? Buổi tối hôm qua ta âm thầm qua vườn nhìn xem, chỗ nào đâu? Rõ ràng là thiếu phu nhân hẹn hò với thiếu tướng quân mà.”

“E hèm, Thiếu tướng quân phùng Thiếu phu nhân như lòng bàn tay, làm sao có thể coi trọng Vi cô nương? Đồn nhảm chẳng?”

“Ta cảm thấy là hiểu lầm. Vì mấy ngày trước Thiếu phu nhân có may xiêm y, Vi cô nương làm một bộ kiểu dáng và màu sắc lại không khác của Thiếu phu nhân lắm, không chừng có người nhìn nhầm Thiếu phu nhân thành Vi cô nương đấy. Còn có, Thiếu tướng quân ở trong vườn múa kiếm, Thiếu phu nhân cũng thường hay đi xem, Vi cô nương đi xem nào nhiệt làm gì?”

“Thiếu tướng quân ngoại trừ Thiếu phu nhân ra, làm gì có liếc mắt nhìn cô nương nào một cái? Nói gì mà hẹn hò cùng Vi cô nương? Ai truyền ra trước vậy, không có hảo tâm hả? Nhìn không thấy Thiếu tướng quân và Thiếu phu nhân ân ái phải không?”

“Đúng vậy đúng vậy. Thiếu tướng quân là ai chứ, làm sao hiếm lạ Vi cô nương gì đó? Không thấy kết cục lúc trước của Mã Vân sao?”

Nha đầu bà tử phủ Tướng quân đang xì xào bàn tán, nghị luận lời đồn gần đây mới nghe được. Tuy có nghe đồn nói Tướng Hoa An và Phạm Vi ở trong vườn hẹn hò, mọi người hỏi han nhau, nhưng không có ai nhìn thấy chính xác. Trái lại thật ra lại có không ít người thấy Hạ Viên đến trong vườn nhìn xem Tướng Hoa An múa kiếm. Tiểu phu thê nói chuyện cười đùa, như hình với bóng, cực kỳ ân ái.

Lúc mọi người đang thảo luận chuyện này thì Hạ Viên đang ở trong vườn xem Tướng Hoa An múa kiếm, cười dài nói: “An ca ca thật là lợi hại, để cho muội tới nhìn huynh múa kiếm, rút củi dưới đáy nồi. Lời đồn này sẽ tự sụp đổ.”

Tướng Hoa An thu kiếm, giữ vai Hạ Viên nói: “Để ta phải đối phó một tiểu nữ tử như nàng ta, đại tài tiểu dụng (có tài lớn lại làm việc nhỏ). Về sau lại có chuyện thế này, muội phải học cách âm thầm xử lý.”

“Về sau còn có chuyện thế này?” Hạ Viên giả vờ cả kinh, ngẩng mặt nói: “Sao các nàng không mơ ước Hoa Khoan Hoa Hồng bọn họ, cứ muốn nhìn chăm chăm vào huynh? Không lẽ thấy huynh dễ dàng bị quyến rũ?”

“E hèm, nói cái gì đó?” Tướng Hoa An vươn tay xoa đầu Hạ Viên, “Ta là trưởng tử, được phong Thiếu tướng quân. Và lại muội nhỏ tuổi.”

Tướng Hoa An là trưởng tử phủ Tướng quân, tương lai sẽ đương gia phủ Tướng quân. Nếu Phạm Vi làm thiếp Tướng Hoa An, lại có chỗ dựa là thân thích với Tướng lão phu nhân, cho dù là nhóm phu nhân Nhị phòng Tam phòng, cũng không dám xem thường nàng quá mức, tự nhiên tốt hơn làm thiếp Nhị phòng Tam phòng. Hơn nữa Hạ Viên tuổi nhỏ, khẳng định không sinh được con nhanh như vậy. Nếu Phạm Vi có thể mau chóng sinh hạ nhi tử, địa vị lại thêm vững chắc hơn. Huống chi còn có vài vị thiếu gia chưa thành thân, lại không thể chưa thú chính thê trước mà đã nạp thiếp. Bởi vậy bất kể là Mã Vân cũng tốt, Phạm Vi cũng được, đều đặt lực chú ý lên trên người Tướng Hoa An. Chỉ tiếc các nàng đều tính nhầm rồi.

Hạ Viên tự nhiên hiểu được ý tứ Tướng Hoa An, lúc này chính là muốn trêu ghẹo hắn, nhón nhón chân nói nhỏ bên tai Tướng Hoa An: “An ca ca, kỳ thật huynh có nghĩ tới vấn đề nạp thiếp hay không?”

“Có nha!” Tướng Hoa An đưa tay lên ôm eo Hạ Viên, cũng nói nhỏ bên tai nàng: “Ta nghĩ là, bất kể là tình huống nào, cũng không thể nạp thiếp. Một cái Hạnh Nhân luôn bên cạnh muội ta đã rất chán ghét, lại muốn có cái thiếp, càng chán ghét.”

Gì chứ gì chứ hả? Hạnh Nhân là hầu hạ ta, thiếp là hầu hạ hắn, sao có thể đánh đồng rồi? Hạ Viên nở nụ cười “phỉ”, thì ra hắn cho rằng Hạnh Nhân và thiếp đều là người như bóng đèn sao? (người cản trở)

Tướng Hoa An thấy Hạ Viên vừa cười vừa đi, thế này mới giật mình thấy nàng thế mà lại cao hơn chút, bỗng giữ chặt nàng đo chiều cao, cười nói: “Viên nhi, bây giờ muội đã cao đến cầm ta rồi. Còn muốn cao hơn nữa thì nguy.”

“Nữ hài tử vừa đến mười lăm mười sáu tuổi, bình thường đã cố định rồi, cho dù cao cũng không cao bao nhiêu.” Lúc này Hạ Viên cũng phát hiện mình không cần nhón chân lên cũng có thể nói nhỏ với Tường Hoa An rồi, không khỏi mừng rỡ. Có điều trước kia quen nhón chân nói chuyện với hân, thói quen này muốn sửa ngay thật không thể được.

“Lần đầu tiên nhìn thấy muội thì muội mới bốn tuổi, nhỏ như vậy, ôm lấy giống tiểu bạch thỏ, mềm nhũn.” Tường Hoa An đưa tay hạ thấp xuống, để tay ở trước ngực nói: “Lúc muội gả vào phủ Tướng quân thì chỉ cao đến ngực ta thể này.” Nói xong cảm thán,

“Nhìn muội từng năm từng năm lớn lên, được như bây giờ. Cảm giác rất không dễ dàng.”

“Muội cũng cảm giác không dễ dàng!” Hạ Viên cũng cảm thán, chậm rãi hỏi: “An ca ca, huynh nhìn muội lớn lên, có từng xem muội là tiểu muội muội hay không? Thật sự, thật sự có loại cảm giác này hay không?”

Tường Hoa An ngẩn người, trong chốc lát mới hiểu được ý tứ Hạ Viên, không khỏi nở nụ cười, “Nha đầu ngốc, nghĩ gì thế? Cảm giác đối với muội muội và đối với thê tử, làm sao ta có thể không phân rõ?”

“Huynh lại không có muội muội, làm sao huynh biết không phải đối đãi muội như là muội muội chứ?” Hạ Viên buồn bực mà, bản thân mình âm thầm rồi rầm chuyện này bao năm, chỉ sợ Tường Hoa An thật sự đối đãi mình như muội muội mà không biết.

“Ta không có muội muội, nhưng là có tiểu biểu muội tiểu tộc muội mà (em gái của dì, em gái cùng họ tộc), cảm giác đối với các nàng cùng cảm giác đối với muội khác nhau.” Tường Hoa An giải thích vài câu, thấy Hạ Viên như trút được gánh nặng, không khỏi nở nụ cười.

Nói chuyện xong, Tường Hoa An đưa Hạ Viên trở về phòng, thế này mới đi. Hạ Viên đi vào gian phòng của mình, đã thấy Hạnh Nhân đang thay mới đệm giường, không khỏi cười nói: “Không phải buổi sáng mới đổi sao? Tại sao lại đổi?”

“Phải thay đổi giường mới ăn mừng chứ!” Hạnh Nhân cười hi hi nói: “Đội ngay cả màn cũng phải đổi thành màn giường mới.”

Hạ Viên có chút không hiểu, cúi đầu nhìn Hạnh Nhân thay đổi ga giường mới, thấy trên mặt thêu uyên ương hí thùy, á một tiếng nói: “Đây không phải chuẩn bị sau này dùng sao, sao lại dùng trước vậy?”

Hạnh Nhân che miệng cười cười, cúi tai qua nói: “Người Thiếu tướng quân đã qua thông báo, nói muốn chuyển vào.”

“Cái gì?” Hạ Viên ngẩn ngơ, còn gần hai tháng sẽ là ngày lành viên phòng, lúc này hân lại chuyển vào trước, chính mình còn có thể bảo trì đến ngày lành ngày đó sao?

Hạnh Nhân liếc mắt thăm dò Hạ Viên, lại cúi đầu đi trải chăn đệm giường, vừa nói: “Còn bảo trì cái gì nha? Còn tiếp tục nữa, cẩn thận lại xảy ra chuyện nữa?”

E hèm, ta chỉ nghĩ trong lòng thôi mà, sao nha đầu này lại biết ta đang nghĩ cái gì chứ? Hạ Viên kinh ngạc liếc mắt nhìn Hạnh Nhân. Lại nghe Hạnh Nhân nói: “Từ lúc ta sáu tuổi liền hầu hạ cô nương, trong lòng cô nương nghĩ cái gì, đa phần có thể đoán được.” Lúc này Hạnh Nhân không hề gọi Hạ Viên là Thiếu phu nhân, mà lại thay đổi thành cô nương như trước đây vẫn xưng hô, cười nói: “Mặc dù cô nương chưa cập kê, cũng mười lăm tuổi rồi, sao có thể nhẫn tâm làm Thiếu tướng quân vẫn khó chịu?”

Hạ Viên sững sốt, thế này mới nhớ tới Hạnh Nhân cũng mười bảy tuổi rồi, chuyện gì cũng đều đã hiểu. Không khỏi thấp giọng nói: “Hạnh Nhân, tỷ có thích ai chưa? Nếu là thích người nào, nhớ nói rõ cho muội biết, muội sẽ tác chủ cho tỷ.”

“Cô nương lại muốn nói sang chuyện khác!” Hạnh Nhân đỏ mặt, sau khi trải tốt giường lại thấp giọng nói: “Về sau nếu ta thích người nào, tự nhiên phải nhờ cô nương tác chủ. Ta cũng không bắt chước phương pháp của cô nương đâu, quá cứng rắn ghen ghét chết người.” Nói xong bỏ chạy.

“Nha đầu này thật sự là.” Hạ Viên thấy Hạnh Nhân xấu hổ ngượng ngùng bỏ đi, không khỏi cười khúc khích, lại thấy rèm đung đưa, nghĩ Hạnh Nhân đã trở lại, cười nói: “Còn tưởng rằng đêm nay người trốn tránh không tới.” (hoacodat: vì TQ dùng đại từ nhân xưng chứ không như VN nên từ người trong câu này ta không chỉnh cho hợp với câu dưới nha)

“Sao ta lại không đến chứ?” Giọng nói Tường Hoa An vang lên sau tấm rèm, mang theo ý cười.

Hạ Viên ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tường Hoa An đang vén rèm đi vào, lúc này đã thay đổi xiêm y, chắc là vừa tắm rửa xong, tóc buộc tùy ý, dưới ánh nến đưa tình ân tình nhìn chính mình, không khỏi đỏ mặt. Trong đầu biết, nếu đêm nay Tường Hoa An chuyển vào, chỉ sợ bản thân mình chạy không thoát.

“Viên nhi, để tránh có người lại mơ ước ta, ta đến đây ở trước vậy.” Tường Hoa An cười nhìn về phía Hạ Viên, thấy nàng không có ý tứ đuổi người, thế này mới giương giọng dặn bảo bà tử gác đệm một câu, cho các nàng đi nghỉ ngơi. Đội đóng cửa phòng, Tường Hoa An đi tới bế Hạ Viên ngồi trên đầu gối mình, rót một ly trà dứt nàng uống, cúi đầu nói: “Sau khi Hoa Khoan viên phòng, mới tới tới đã sớm nghỉ ngơi rồi, vì vậy cũng không múa kiếm cùng ta nữa, bỗng chốc cảm thấy đêm rất dài. Mấy ngày nay muội qua vườn nhìn ta múa kiếm, bỗng lại cảm thấy thời gian qua quá nhanh.”

Hạ Viên uống xong trà, đưa tay rót một ly kê lên bên miệng Tường Hoa An, nhìn hân uống xong, chủ động đưa tay kéo cổ hân, nhẹ nhàng hôn lên môi hân. Ôi, An ca ca chờ đến lúc này, thật là không dễ dàng. Cách ngày cập kê bất quá cũng chỉ gần hai tháng, mình cần gì phải cố gắng kiên trì?

Ban đêm Tường Hoa An thường hay chạy vào vườn múa kiếm, bất quá là áp chế ** trong lòng. Lúc này sao chịu được Hạ Viên chủ động hôn đến đây, hai tay hợp lại liền ôm chặt Hạ Viên, bắt lấy hai chân nàng, để nàng vòng trên lưng chính mình, hưng hăng hôn trở lại.

Dưới ánh nến, mặt mày mỹ nhân như vẽ, môi anh đào khẽ nhếch, hơi thở như lan. Tường Hoa An nhất thời khuấy đảo môi lưỡi, hận không thể khảm Hạ Viên vào trong cơ thể mình.

Dưới thế công của Tường Hoa An, Hạ Viên dần dần cũng có chút động tình, đợi giật mình nhận thấy thân thể biến hóa của Tường Hoa An, hai má không khỏi như lửa đốt, muốn gãy ra, lại cảm thấy không đành lòng, đành tùy ý để Tường Hoa An xoa nắn.

“Viên nhi, muội thật đẹp!” Tường Hoa An đặt Hạ Viên lên trên giường, thoát xiêm y nàng, thấy bên trong nàng mặc cũng không phải cái yếm, mà là cái hình nửa vòng tròn màu đỏ bao lấy bộ ngực, cái bao ngực giữ bộ ngực nàng tốt lắm, vẽ ra đường cong mê người. Tim không khỏi đập nhanh hơn, đưa tay đi cời ngực giáp nàng, nhất thời lại cời không xuống.

Vì là mùa xuân, ban đêm còn rất lạnh, Hạ Viên bị cời áo, chỉ cảm thấy ngực chột lạnh, không tự chủ co rút cổ muốn kéo xiêm y lại, vừa lắm bầm nói: “Muội lạnh!”

“Ta nóng!” Tường Hoa An chỉ cảm thấy toàn thân rất nóng, huyết mạch căng trướng, nhanh chóng cời y phục chính mình, nằm lên trên người Hạ Viên, đưa tay cời quần lót nàng.

Hạ Viên vốn đang bị lạnh, bị Tường Hoa An kéo, cảm nhận da thịt nóng bỏng của hắn dán tại trên người mình, không khỏi thoải mái thờ dài một hơi, ngực chà chà bộ ngực hắn sưởi ấm. Tường Hoa An cúi đầu hừ một tiếng, hai tay sờ loạn, lung tung cời áo ngực của Hạ Viên, rốt cục mạnh mẽ kéo xuống. Tường Hoa An không uống công nghiên cứu mấy tháng sách quý, lúc này ngăn lại xúc động của mình, đầu lưỡi ở hai khóa đậu đỏ hai bên ngực Hạ Viên chà mài, mài thẳng đến khi đậu đỏ nhô lên, lại hôn một đường đi xuống, một bên thì thảo nói nhỏ, lặng lẽ rút đi quần lót Hạ Viên.

Hạ Viên cảm thấy hỗn loạn mê mang, không khỏi cong thân mình lên, rên rỉ ra tiếng.

“Viên tỷ nhi, Viên nhi!” Tường Hoa An lại hôn từ dưới lên trên, đôi tay khẽ vuốt khẽ vẽ, đợi lại hôn lên môi Hạ Viên, cúi lại chà xát, thấy Hạ Viên mê loạn, thoáng cái cời bỏ quần lót của mình.

Một võ tướng thân thể khỏe mạnh cường tráng, một nam nhân nhện đã nhiều năm, một người đọc sách đã nghiên cứu mấy tháng sách quý, lúc này dừng mãnh như thế nào, ham ăn đến ra sao, là Hạ Viên không thể tưởng tượng nổi. Vì thế, ngày hôm sau, Hạ Viên căn bản không thể xuống nổi giường.

Đến buổi tối ngày hôm sau, Hạ Viên cũng bắt chước Trần Châu làm một tấm bảng, thấy Tường Hoa An thần thanh khí爽 tiến vào, nên nằm ở trên giường hữu khí vô lực giờ lên tấm bài từ trên đó viết ba chữ “Miễn chiến bài”, cái môi sưng đỏ nhẹ nhàng giật giật, yếu ớt nói: “Ta đầu hàng, thiếu tướng quân tha mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: SONG SONG CÓ HỖ (CÙNG NHAU CÓ THAI)

lưu ý vì hai anh chị đã viên phòng rồi nên từ chương này ta sẽ đổi xưng hô giữa hai anh chị thành chàng - nàng nhé)

Tường Hoa An cầm một lọ thuốc mỡ trong tay đi vào phòng, đặt thuốc mỡ lên bàn, nhìn thấy Hạ Viên sau khi tắm rửa xong đã về giường nằm, trong phòng tràn đầy mùi hương dịu nhẹ, lòng đã muốn không an phận. Đợi hắn vén màn lên ngồi vào mép giường, còn chưa đưa tay qua, Hạ Viên liền giờ lên một tấm bảng, còn kêu tha mạng. Tường Hoa An cẩn thận nhìn lên, thấy trên bài từ viết ba chữ “Miễn chiến bài”, sững sốt một chút rồi cười ha hả. Cười xong lấy bài từ của Hạ Viên, đưa tay sờ tóc nàng, thấp giọng hỏi: “Còn đau không?”

Hu hu, có thể không đau sao? Khắp người Hạ Viên đau nhức không nói, nơi nơi còn đều là dấu dẫu tây, lúc này nghe được Tường Hoa An ôn nhu hỏi vậy, hừ hừ nói: “Đau, đau chết đi được!”

Tường Hoa An thấy Hạ Viên làm nũng, nhớ tới tối hôm qua vô hạn cảnh xuân, trong lòng lúc này rất tâm viên ý mã, cúi người xuống kề đến bên tai Hạ Viên nói: “Ta tìm thấy một lọ thuốc dán được trong cung ban thưởng, gọi là Bạch Ngọc cao. Loại thuốc dán này là Thái y dùng thuốc Đông y quý báu nấu chế thành, chuyên trị các loại sưng đỏ trầy da các loại..., ta bôi bôi cho nàng.”

“Không cần, không cần!” Hạ Viên vội vàng cự tuyệt, rất sợ lại dẫn tới sự kiện tối hôm qua, cúi đầu nói: “Ta dùng dầu hạt cải bôi rồi.”

“Lại bôi một lần nữa đi!” Tường Hoa An thấy Hạ Viên cảnh giác, cam đoan nói: “Ta sẽ không xằng bậy.” Nói xong đi đến bàn lấy thuốc mỡ, nhìn thấy sau khi màn lụa buông xuống, Hạ Viên ở trong trướng ngồi dậy, cời nửa xiêm y, lộ ra vai trần xinh xắn. Dưới ánh nến loáng thoáng nhìn thấy trên vai nàng là dấu môi mình dùng sức hôn để lại, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hai bước liền đi đến trước giường, vén màn giường lên, dùng ngón giữa lấy thuốc dán bôi những dấu hôn để lại trên người Hạ Viên.

Mặc dù Hạ Viên đã tự mình dùng dầu hạt cải bôi qua rồi, có nhiều chỗ vẫn còn cảm thấy đau nóng rát, lúc này được ngón giữa Tường Hoa An xoa chỉ cảm thấy trên vai chột lạnh, vốn đang nóng rát lại cảm giác giảm bớt không ít, không khỏi thầm khen nói: “Bạch Ngọc cao này nhưng thật danh bất hư truyền.”

Tối hôm qua tâm nguyện ban đầu của Tường Hoa An đã toại nguyện, mặt nóng tím đập, vẫn luôn không chế, động tác vẫn là chậm không dám xuống, lại luống cuống tay chân còi xiêm y Hạ Viên, nên không tinh tế quan sát thường thức khôn cùng **. Lúc này nương theo việc bôi thuốc mỡ, lại nhẹ nhàng cởi áo Hạ Viên ra, ánh mắt quét nhìn lên vai xinh xắn Hạ Viên, trên ngực đầy đặn bóng loáng trắng nõn, mắt nhìn xuống áo ngực buộc vòng quanh hình dạng tốt đẹp, còn có loáng thoáng ** kia, nhất thời toàn thân lại khô nóng.

“Thì ra cơ quan của cái áo ngực này là ở phía sau!” Ngón tay Tường Hoa An mon trón lưng Hạ Viên, dừng chỗ đoạn nối áo ngực, thấy ở đó dùng hai hạt vải nút nhỏ nhỏ kết nối với nhau, ngón tay gầy một cái, bỗng chốc đã mở được cúc áo đang khóa, tháo áo ngực Hạ Viên xuống. Không đợi Hạ Viên sợ hãi kêu lên, Tường Hoa An đã nhanh chóng che miệng nàng lại vội nói: “Ta nhớ tối hôm qua áo ngực phủ một mảnh đo đỏ, vẫn phải chú tâm bôi cho tốt.” Nói chuyện, một phen bế Hạ Viên ngồi lên đầu gối mình, ngón giữa phủ lên ngực nàng, nhẹ nhàng đánh vòng, chỉ một chút đã không nhìn được giương cả bàn tay đi xuống, còn cảm thấy chưa đủ, cúi đầu dùng miệng ngậm viên đậu đỏ bên kia, vừa liếm vừa mút, đui lại cọ cọ, cũng không nhàn rỗi.

“Chàng nói sẽ không xằng bậy!” Hạ Viên thế nào chịu được khiêu khích của Tường Hoa An từng nghiền cứu qua sách quý, đậu đỏ trước ngực lúc này đã bị mút nhô lên nhọn hoắt, thân mình lại mềm nhũn xuống, tình huống thảm thiết tối hôm qua còn chưa quên, muốn ngheh còn cự, môi đỏ khê nhếch, lại thở gấp .

“Ta từng có nói câu nào không làm loạn sao? Nhân chứng đâu?” Tường Hoa An lúc này chống chế, không thừa nhận chính mình vừa mới nói qua, lại cam đoan qua loa nói: “Ta sẽ nhẹ nhàng, nhất định sẽ không lại làm đau nàng.” Nói xong, vừa ngẩng đầu liền ngăn chặn miệng Hạ Viên, môi lửa nhiệt tình cùng nhau tiến công, càn quét chung quanh, dây dưa mút vào. Đôi tay cũng không nhàn rỗi, một cái xoa nắn ngực Hạ Viên, một cái khác lại lặng lẽ viếng thăm âu yếm dưới đùi.

Hạ Viên bất tri bất giác bị phóng ngã xuống giường, đành tùy ý để Tường Hoa An đùa nghịch. Cái bản “Miễn chiến bại” kia, bị Tường Hoa An lặng lẽ đạp đến cuối góc giường.

Tường lão phu nhân và Thượng Tiệp biết được Tường Hoa An chuyển vào phòng Hạ Viên trước thời gian, không khỏi đều nở nụ cười, “Chắc Hoa An biết chúng ta sốt ruột ôm tôn tử, nên lúc này mới chủ động như vậy? Mặc dù Viên nhi còn phải hai tháng mới cặp kê, nhưng nàng trưởng thành thế này, thiệt cho Hoa An lại có thể nhìn đến bây giờ.”

Mấy ngày nay tinh thần Tường Hoa An rất hăng hái, thuận tiện tra ra tin đồn là tự bản thân Phạm Vi nói ra, đợi có được chứng cứ, liền đến trong phòng Tường lão phu nhân, lại sai hạ nhân đi thỉnh tỷ muội Phạm thị đến đây nói chuyện. Vì có người làm chứng, Phạm Vi không thể cãi lại, ngược lại biết Tường Hoa An cùng Hạ Viên viên phòng trước thời gian, bản thân mình ôm hy vọng không lớn, lúc này rất sợ Tường lão phu nhân đuổi tỷ muội mình rời khỏi phủ, chỉ khóc nói mình hồ đồ. Tường lão phu nhân thấy nàng nhận sai, cũng không làm khó nàng. Không đến nửa tháng, liền tìm cửa hôn nhân cho hai tỷ muội các nàng. Phạm Vi thấy Tường lão phu nhân tìm cửa hôn nhân cho mình, mặc dù không phải đại hộ nhân gia (người nhà giàu), nhưng cuộc sống cũng an ổn, cũng đồng ý, không bao lâu đã xuất giá.

Thượng Tiệp thấy hai đại nhi tử đã viên phòng rồi, tự nhiên vui mừng, bỗng nhiên lại nhìn chằm chằm bụng Trần Châu, còn âm thầm hỏi thăm, thấy vẫn chưa có động tĩnh, thầm nói với Tường lão phu nhân: “Châu nhi đã viên phòng vào tháng tám năm ngoái, tính ra cũng hơn nửa năm rồi, đến bây giờ còn chưa có động tĩnh, làm người ta thật lo lắng.”

“Nếu như thế, vẫn nên mời đại phu tài giỏi xem cho nàng, điều trị thân mình một chút.” Tường lão phu nhân trầm ngâm nói: “Các nàng là cô nương trẻ tuổi thường không chăm sóc, cuộc sống sau này còn phải sinh mang này nọ, lần tới nên dặn bảo các nàng.”

Thượng Tiệp đồng ý, thừa dịp cơ hội này mời một vị đại phu nhanh tới xem bệnh cho Trần Châu, khai thuốc điều trị thân mình. Lại thuận đường khai thuốc bổ khí bổ huyết cho Hạ Viên, diễn đàn Lê Quý” Đôn" ngược lại làm mặt mày Hạ Viên hồng nhuận, sức chiến đấu cũng đề cao hơn, buổi tối cũng không còn cầu xin tha thứ, ngẫu nhiên còn có thể áp ngược trở lại.

Đợi đến tháng năm, sau khi làm lễ cặp kê cho Hạ Viên xong xuôi, lúc này Thượng Tiệp lại chuyển sang nhìn bụng Hạ Viên chằm chằm, nói thầm: “Châu nhi không có động tĩnh, Viên nhi cũng chẳng có động tĩnh. Không được, con phải đến miếu Từ Mẫu cầu xin phúc, phủ hộ các nàng sớm có thai.”

Tường lão phu nhân nghe được Thượng Tiệp nói thế, lại nói thêm một câu: “Thêm tiền dầu vùng nhiều chút, phủ hộ Viên nhi cũng sinh một đôi long phượng thai.”

Chớp mắt đến cuối năm, vì thấy Hạ Viên và Trần Châu còn chưa có động tĩnh, Thượng Tiệp lại bối rối, đành phân phó phòng bếp mỗi ngày chu cấp chén canh cho Tường Hoa An Tường Hoa Khoan uống, uống đến mức Tường Hoa An Tường Hoa Khoan vừa thấy canh đã sợ.

Khó khăn qua hết năm, đến tháng ba, Trần Châu lại có chút mệt mỏi, Thượng Tiệp vừa thấy vội bảo hạ nhân đi mời đại phu đến phủ bắt mạch. Đại phu chẩn mạch xong cười nói: “Chúc mừng lão phu nhân và phu nhân, Nhị thiếu phu nhân đây là hi mạch. Vì thân mình Nhị thiếu phu nhân cường tráng, cũng không cần kê đơn thuốc. Ba tháng đầu cần bảo dưỡng kỹ, uống nhiều chút nước canh hơn là được.”

Thượng Tiệp vừa nghe là có thai đã cười toe toét, đợi đưa đại phu đi ra ngoài, nhanh chóng phân phó phòng bếp nấu canh nấu nước, lại ngăn cản vạn dặn, bảo Trần Châu phải cẩn thận, lại dặn dò hạ nhân phải hầu hạ tỉ mỉ, chỉ kém để tự bản thân mình canh trong phòng .

Tường Hoa Khoan mừng đến thiếu chút nữa choáng váng, xoa xoa tay không biết nói cái gì cho phải. Đợi cho đến buổi tối, cũng là cẩn thận ôn nhu tỉ mỉ, ngay cả Trần Châu muốn rửa tay cũng muốn đỡ đi tới. Đợi Trần Châu ngủ, lại nhìn chằm chằm vào bụng nàng cười ngây ngô.

Tường lão phu nhân vẫn chưa yên tâm, nói với Thượng Tiệp: “Con hỏi thăm xem khi nào Vương Thái y xuất cung, bảo người ngăn đón, nhanh thỉnh đến đây chẩn thêm lại lần nữa cho Châu nhi xem. Vương Thái y chuyên xem mạch cho đám nương nương trong cung, nếu hần nói cũng giống với đại phu mời đến hôm nay, vậy là chính xác vạn phần.”

Thượng Tiệp đáp ứng ngay, sai người đi hỏi thăm hành tung Vương Thái y. Ngày hôm sau vội mời Vương Thái y tới lại chẩn mạch lần nữa cho Trần Châu. Vương Thái y nói giống y chang như đại phu nói hôm qua, lúc này mọi người mới yên lòng.

Đội tiền bước Vương Thái y, Hạ Viên đi qua chúc mừng Trần Châu, cười nói: “Ahihi, không biết trong bụng tỷ là nam oa hay là nữ oa, để làm đồ lót trước cho hài tử.”

“Muội nói thôi, nhưng đừng làm.” Trần Châu bị dẫn dò nói thời gian này không nên thêm thừa châm tuyền, nhưng trong lòng lại ngứa, đã nghĩ ngợi đồ lót cho hài tử phải nên làm như thế nào làm như thế nào, lúc này nghe Hạ Viên nói, cười hi hi nói: “Ta đã sớm âm thầm ở chỗ tâu tử ta bắt chước làm vài kiểu dáng xiêm y cực kỳ đẹp mắt rồi, ta tìm cho muội.”

Hai người đang nói chuyện, Tiểu Hà bung một chén canh táo đỏ tim heo đi vào, vừa đưa đến Trần Châu còn thôi, Hạ Viên lại reo lên: “Sao canh này có mùi lạ thế?”

“Không nha, nghe rất thơm.” Tiểu Hà ngẩn người nói: “Đây là đích thân nô tỳ nhìn chăm chăm chưng đó, cũng không bỏ cái gì khác vào đâu.”

“Ta cũng không nghe có mùi lạ.” Trần Châu vốn không thích ăn tim heo, thời gian này lại thích, lúc này lấy thìa múc một ngụm canh lên uống, ngẩng đầu lên nói: “Ném cũng không có vấn đề.”

“Chẳng lẽ lỗ mũi của muội có vấn đề?” Hạ Viên kinh ngạc nói: “Sáng nay còn cảm thấy miệng nhàn nhạt, ăn cái gì cũng không có mùi vị!”

Trần Châu vừa nghe buông thìa, chu ra cái miệng nhỏ nhắn nói: “Viên nhi, ta nhớ được ngày tới của muội cũng không khác ta bao nhiêu, tháng này đã tới chưa?”

“Không thể nào chứ?” Hạ Viên cũng hoài nghi, lắc đầu nói: “Muội thường xuyên trễ mấy ngày, không thể nào khéo đến vậy.”

“Cũng không thể khinh thường!” Trần Châu vui vẻ nói: “Nếu muội cũng có, chúng ta cùng nhau sanh con, cùng nhau ở cữ, thế này mới không lo tịch mệnh nha!”

Thượng Tiệp nghe được Hạ Viên đã nhiều ngày cũng có chút không đúng, nhất thời nửa mừng nửa lo, vội sai người nhanh chóng đuổi theo Vương Thái y vừa mới tiến bước. Lại bảo hạ nhân đỡ Hạ Viên trở về phòng trước, tránh bị va chạm.

Rất nhanh quân sự đã đón Vương thái y về, Vương thái y chẩn mạch Hạ Viên xong, mặt đầy tươi cười nói: “Thiếu phu nhân đúng thật có hi mạch. Vô cùng có khả năng là song bào thai. Vì hiện giờ tháng nhỏ, không thể xác định mười phần. Đợi qua hai tháng lại bắt mạch, có phải song bào thai hay không có thể xác định được trăm phần trăm.”

Thượng Tiệp vừa nghe mừng đến không biết phải như thế nào cho phải, chỉ nói cùng Tường lão phu nhân: “Nếu Vương Thái y nói trong bụng Viên nhi đích thị là song bào thai như vậy. Sáng mai con đến miếu Từ Mẫu làm lễ tạ thần.”

Tường Hoa An lại cười hắc hắc nói: “Bằng vào bản lĩnh của con, tự nhiên có thể sinh song bào thai.”

Đây là nói cái gì thế? Có thể sinh song bào thai hay không thì có quan hệ gì với bản lĩnh chứ? Hạ Viên nghe mình có thai, thì có chút lo lắng, đợi nghe Tường Hoa An nói, lại âm thầm nở nụ cười.

Tối buổi tối, Tường Hoa An thấy Hạ Viên có chút tâm thần không yên, nắm tay nàng nói: “Viên nhi, có phải nàng sợ hãi sinh con hay không?”

Hạ Viên gạt đầu. Ôi, bản thân mình bất quá mới mười sáu tuổi, hiện tại trong bụng lại mang thai đôi, chỉ sợ có sơ xuất đâu!

Tường Hoa An nhẹ nhàng ôm Hạ Viên vào trong ngực, sờ sờ đầu nàng nói: “Không cần sợ. Ta nghe lúc trước nương nàng sinh nàng và Từ nhi thì cũng mới mười sáu tuổi. Không phải hai người còn rất hoạt bát sao.” Nói xong lại lặng lẽ nói: “Mỗi ngày Lý đại phu sẽ tới nhà chẩn mạch cho nàng và Châu nhi. Đợi nàng sắp sanh, mời bà đỡ ổn thỏa nhất trong kinh thành đến trong phủ ở trước. Truyện diễn đàn Lê Quý Đôn Đến lúc đó lại thỉnh Vương Thái y đến trấn thủ.”

Tường Hoa An ôn nhu trấn an một lúc, Hạ Viên dần dần ổn định lại, nằm trên đầu vai hấn ngủ say.

Quý Thư nghe được có tin vui, ngày hôm sau đã đến gặp Hạ Viên, dặn bảo rất nhiều lời, vừa cười nói tình huống lúc trước mình mang thai Hạ Viên và Hạ Từ, “Song bào thai thai đâu so với thai bình thường nhỏ nhỏ hơn chút, ngược lại dễ dàng sinh hạ. Có điều là khi mang thai hơi vất vả, lúc sắp sanh thì bụng vô cùng nặng. Buổi tối khi ngủ ngay cả xoay người cũng trở mình không nổi, hai chân sưng không thấy mắt cá luôn. Bất quá, phần lớn sản phụ cũng đều như vậy, cũng không phải mang song bào thai mới như thế.” Nói xong lại nói ra chuyện tâm đắc lúc trước mình dưỡng thai tình tế giảng cho Hạ Viên nghe, lại trấn an nói: “Mọi việc không cần hao tổn tinh thần, chỉ cần dưỡng tốt. Thời tiết tốt thì hay ra cửa tản bộ, nói nói cười cười với Châu nhi các nàng một chút, đừng có nghe nói có thai thì cửa an phận ở trong phòng không đi đâu. Nữ nhân mang thai sinh con, đây là thiên tính, thì sẽ thuận thuận lợi lợi sinh ra thôi.”

Hạ Viên cùng Quý Thư thân thiết cười nói một lúc lâu, thư thái xong, lại hỏi chuyện Hạ Từ và Đường Chí Tụy, Quý Thư cười nói: “Lúc trước còn lo lắng Chí Tụy kiêu ngạo tự mãn, không chịu nổi một số quy củ trong phủ. Nhưng đúng là lo lắng suông rồi, nàng lại thích ứng rất tốt. Vì nàng là Bắc công chúa, cô nương tâu tử trong phủ cũng kính trọng hơn vài phần, ở chung cũng khá hòa thuận. Khó được là, nàng lại khá săn sóc Từ nhi, hai tiểu vợ chồng nói nói cười cười, bản thân ta rất yên lòng. Nhớ lúc trước nghe được Từ nhi muốn cưới Bắc công chúa, ta là hoàn toàn không muốn. Nghĩ Từ nhi không câu nệ thú trong phủ cô nương nhà nào đó, cô nương kia vào phủ, ta cũng có thể thể hiện phong thái bà bà uy phong, nàng đâu thăm hỏi ân cần, dâng trà rót

nước, truyện của diễn đàn lê quý, đôn,, hưởng thụ được chiếu sáng để ý. Nếu cưới công chúa, nàng không làm giá là công chúa là được, bản thân ta không dám yêu cầu nàng làm lễ nàng dâu. Không nghĩ tới Chí Tụy lại thông minh, mặc dù không bằng nàng dâu Thành nhi bọn họ cao thấp đều hầu hạ như vậy, nhưng cũng tính là khó được. Có điều nay ta nhìn con, lại còn mảnh mai hơn Chí Tụy nữa, không chỉ không cần hầu hạ trước mặt cha mẹ chồng, các nàng còn hết sức thương người. Ngược lại mà nói, Chí Tụy tuy là công chúa, nhà mẹ đẻ không ở gần đây, cũng không được như con.” Nói xong nở nụ cười.

Trong lòng các mẫu thân đều là như vậy, con dâu thì nhất định phải hầu hạ chính mình, sẵn sóc nhi tử. Nữ nhi thì nhất định không được cô phụ bạc đãi, không thể nhận sự khinh thị của vị hôn phu.

Đến tháng năm, Vương Thái y lại đến đây bắt mạch cho Hạ Viên, lúc này về râu cười nói: “Thật là song bào thai, không còn gì nghi ngờ. Có điều Thiếu phu nhân không nên cứ ngồi một chỗ, vẫn nên đi đi lại lại nhiều lần, hoạt động một phen. Sản phụ đi lại nhiều, hoạt động khí huyết, mới có lợi cho thai nhi, đợi đến lúc sinh sản, cũng có khí lực hơn với sản phụ không thường hay đi lại. Có điều phải đề phòng trượt chân té ngã đau bụng đau lưng đấy.”

Đám người Tửng Hoa An nghe vậy tự nhiên liên tục gật đầu. Đang lúc mọi người phủ tướng quân đoán trong bụng Hạ Viên là song bào thai hay là long phượng thai thì Hạ phủ cũng truyền đến tin tức, nói gần đây Đường Chí Tụy có chút không khỏe, khi chần ra cũng là hi mạch. Vì Đường Chí Tụy là Bắc công chúa, trong cung nghe được tin tức, đã hạ chỉ thăm hỏi, cũng ban thưởng thuốc bổ cùng rất nhiều vật dụng.

Vì Hạ Viên có một đoạn thời gian không về Hạ phủ rồi, nhân cơ hội lần này, nhờ Tửng Hoa An đưa mình đến Hạ phủ chúc mừng Đường Chí Tụy, lại thỉnh an đám người lão thái thái cùng phu nhân trong phủ, thế này mới đi tới thư phòng gặp Hạ Niên, vừa thấy mặt đã làm nũng ngay: “Cha, không phải người đoán chữ rất hay sao? Con viết một chữ, cha đoán cho con thử xem, nhìn xem trong bụng con là một đôi thai nam hay là một đôi thai nữ, hay là long phượng thai?” Nói xong tìm giấy bút ngay tại trên bàn, viết một chữ đưa cho Hạ Niên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: LẶNG LẼ TRIỀN MIÊN

Hạ Niên nhận lấy giấy, tỉ mỉ nhìn chữ Hạ Viên viết ra, miệng lại nói: “Tổ phụ con đã dâng tấu muốn từ quan, hoàng thượng vẫn còn chưa chuẩn. Hiện nay mọi sự vụ ở Khâm Thiên Giám, thái tổ phụ con đã bắt kê (không đếm xỉa tới), đẩy toàn bộ cho ta. Đoán chừng vài ngày nữa, tất sẽ có thánh chỉ hạ xuống, đầu tiên là ân chuẩn thái tổ phụ con từ quan, việc thứ hai chính là chiếu cáo ai sẽ đảm nhiệm Khâm Thiên Giám giám chính kế tiếp.”

Việc Khâm Thiên Giám giám chính đối người có liên quan với việc đoán chữ hôm nay sao? Từ lúc Hạ Viên có thai, đầu óc bỗng mờ mịt hẳn, lúc này nghe được như lọt vào sương mù, không hiểu. Lại nghe Tửng Hoa An cười nói: “Viên nhi thật đã làm khó nhạc phụ đại nhân.”

Cái gì cái gì chứ? Hạ Viên ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Niên liếc mắt khen ngợi nhìn Tửng Hoa An, đầu óc mờ mịt rốt cuộc sáng tỏ, bừng tỉnh đại ngộ. Đúng nha, người kế tiếp nhận chức Khâm Thiên Giám nhất định sẽ là cha. Cha là Khâm Thiên Giám giám chính tương lai, ngôn hành cử chỉ không thể tùy ý như xưa được. Lúc này bên trong phòng còn có thư đồng, bên ngoài phòng lại có đám người Hạnh Nhân nữa, nếu cha đoán chữ cho mình bị truyền ra ngoài, về sau đám nương nương trong cung có thai hy vọng sinh được hoàng tử, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp để nhờ phụ thân tính toán xem, vậy thì hậu họa vô cùng. Ừm, tuy An ca là võ tướng, tâm tư lại tinh tế, đã sớm giác ngộ chuyện này có chỗ không ổn.

Hạ Tửng nghe Tửng Hoa An và Hạ Viên đến đây, vội đi đến thư phòng tìm bọn họ, vừa kéo Tửng Hoa An nói chút chuyện mới biết gần đây. Thừa dịp bọn họ nói chuyện, Hạ Niên quay đầu cười nói với Hạ Viên: “Thái tổ phụ con đặt tên con là “Viên” quả thực con cũng ứng với cái chữ này, mọi chuyện cũng là viên mãn.” Nói xong nhìn Hạ Viên nháy nháy mắt vài cái. Hạ Viên lập tức hiểu được, đang muốn nói chuyện, đã thấy Hạ Niên làm một cái tư thế tay bảo việc này chỉ trời biết đất biết con biết ta biết thôi, nên im lặng, cười gật đầu.

Trên đường về phủ Tướng quân, vì Tửng Hoa An sợ cổ kiệu làm Hạ Viên lắc lư, bỏ ngựa không cưỡi, lại cùng nàng chen chúc ở trong kiệu, tay phải vòng trên vai nàng, cổ kiệu hơi có chút loạn xạ, hẳn liền gắt gao che chở. Đợi cổ kiệu đi vững, lúc này Tửng Hoa An mới đưa tay trái che bụng Hạ Viên, vừa cười nói: “Không biết tiểu bảo bảo có nghe chúng ta nói chuyện không?” Vừa nói, vừa liếc mắt nhìn Hạ Viên, thấy khóe miệng nàng mỉm cười, trong lòng thầm đoán hay là Hạ Niên đã nói chút ý tứ cho nàng biết rồi, nhìn không được ghé vào bên tai Hạ Viên hỏi: “Viên nhi, rốt cuộc trong bụng nàng là nam oa hay là nữ oa?”

“Ừm!” Hạ Viên nghiêng đầu cười nói: “An ca ca, chàng thích nam oa hay là nữ oa?”

“Chỉ cần nàng sinh, ta đều thích!” Tửng Hoa An giọng điệu bình tĩnh, trong lòng lại khẩn trương, ổn định hơi thở tiếp tục truy vấn hỏi: “Theo nàng thấy là nam oa hay là nữ oa đây?” Cả nhà đều hy vọng là long phượng thai, nhưng thấy thần sắc này của Viên nhi, chắc là một đôi nam oa hoặc là nữ oa?

“Nếu chỉ cần ta sinh, chàng đều thích, vậy còn hỏi ta nam oa hay là nữ oa chi?” Hạ Viên nghiêng người liếc mắt nhìn Tửng Hoa An, bả đầu lên trên vai hắn, thổi thổi hơi lên cổ hắn, dịu dàng nói: “Ta mệt quá!”

Tửng Hoa An nghe vậy, vội giương giọng phân phó kiệu phu đi chậm chậm, thấy kiệu phu nâng kiệu đã bình ổn, ngược lại quyết tâm, quay đầu sờ tay Hạ Viên nói: “Sáng sớm hôm nay, thật mệt muốn chết rồi, lúc này cứ nhắm mắt dưỡng thần trước đi!” Ừm, Viên nhi không chịu nói là nam hay là nữ, chẳng lẽ là một đôi thai nữ? Há há, phủ Tướng quân quá nhiều nam nhân, nếu có một song bào thai tỷ muội, nhất định sẽ rạng rỡ không ít. Đến lúc đó tay trái một đứa, tay phải một đứa, ngọt ngào gọi phụ thân, còn mỹ mãn nào hơn?

Tường Hoa An nghĩ đến chỗ tuyệt vời, khoe miệng tràn đầy tươi cười. Bỗng thấy Hạ Viên ngồi thẳng lên, lại cúi đầu nhìn bụng mình, “A” lên một tiếng, vừa mừng vừa sợ nói: “Động, động!”

“Cái gì động?” Tường Hoa An quay đầu nhìn Hạ Viên, tay phải cũng dôi qua, vững vàng đỡ phía sau nách nàng, chỉ thấy trang phục hè Hạ Viên mỏng manh, chỗ bụng đang nhô lên, dường như có run run nhẹ nhẹ. Không khỏi vui sướng hỏi: “Cực cưng động rồi sao?”

“Cảm giác vừa rồi giống như hòn đá nhỏ quăng vào giữa hồ, nổi lên một đóa hoa sen.”, Hạ Viên chờ một lúc, thấy bụng không có động tĩnh gì, hưng phấn nắm bà vai Tường Hoa An, rù rì rù rì nói: “Có thể là cực cưng đuổi người, sau đó nắm tay nhỏ đụng tới trên bụng ta, rung động hai cái.”

“Nam cực cưng là kiểu thường hay nghịch ngợm, ta đoán là nam cực cưng.”

“Ta cảm thấy...” Hạ Viên nói được nửa, ý thức thấy đây là lời khách sáo của Tường Hoa An, bỗng dừng nói. Hi hi, nếu bản thân đồng ý là nam cực cưng tương đối nghịch ngợm, thì đã thừa nhận trong bụng chỉ ít có một đứa là nam cực cưng. Ta cứ không nói không nói đấy.

Hai người đầu tâm nhãn, cổ kiệu cũng đã dừng trước cửa lớn phủ Tướng quân. Tường Hoa An xuống kiệu trước, lại đuổi tay đỡ Hạ Viên xuống kiệu. Sớm đã có đám nha hoàn bà tử đi ra chào đón, đỡ đi vào phủ.

Tối buổi tối yên tĩnh, Tường Hoa An lại ghé lên trên bụng Hạ Viên nghe động tĩnh, lẩm bẩm nói: “Buổi chiều cực cưng đã đuổi người rồi, sao đến buổi tối không đuổi nữa vậy?” Hắn nói chuyện, lỗ tai bỗng lại run run, giống như bị cái gì đó chọc khê một cái, nhất thời ý thức được là cực cưng lại động, lại nín thở nhìn, lại nghe Hạ Viên vui mừng reo lên: “Cực cưng lại động rồi!”

“Ta cảm thấy cực cưng lúc này động không phải đứa buổi chiều động đâu.” Tường Hoa An ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Đây nhất định là nam cực cưng, vừa mới đuổi người, mà như là muốn nện một quyền lên lỗ tai ta, tỏ ra dũng mãnh.”

Hạ Viên không khỏi nở nụ cười, cực cưng mới hơn bốn tháng, lúc này đã dũng mãnh, một Tường Hoa An nói ra được.

Từ lúc Hạ Viên có thai, Tường Hoa An cũng đã phải nhịn mấy tháng, thân mình lúc này chống giữa hai chân Hạ Viên, ngửa đầu nói chuyện với Hạ Viên, thấy nàng cười run rẩy hết cả người, đã có chút tâm viên ý mã (chộn rộn), với tay nắm lấy mắt cá chân Hạ Viên, nhẹ nhàng xoa xoa, lại không lên tiếng.

“An ca ca!” Hạ Viên mềm mại đáng yêu kêu lên một câu, ngồi giữa kéo Tường Hoa An, thấy hắn thuận thế leo lên người mình, vì sợ đẻ bụng mình, lại lấy tay chống đỡ bên người, khuôn mặt tuấn tú ửng hồng, cũng động tình rồi. , Không khỏi cúi đầu cười nói: “Ta âm thầm hỏi qua đại phu, đại phu nói thai nhi hơn bốn tháng cũng đã ổn định rồi. Có một số việc chỉ cần cẩn thận chút, cũng không phải không thể làm.” Nói xong đưa tay đến ngực Tường Hoa An, chủ động hôn qua.

Vì Hạ Viên là thai đầu, lại là song thai, Thượng Tiệp dặn bảo nàng phải cẩn thận mọi chuyện, lại sợ Tường Hoa An không nhịn được lại xằng bậy, nên an bày Vương ma ma ngủ ở thính phòng phía trước, để nhắc nhở Tường Hoa An. Lúc này mặc dù Tường Hoa An chịu đựng không nổi Hạ Viên khiêu khích, nhưng cũng không dám phát ra âm thanh, chỉ thở hổn hển, ngậm chặt vành tai Hạ Viên nói: “Viên nhi, thật sự không sao sao?” Nói chuyện, cũng sớm giờ rồi.

“Ừm!” Hạ Viên xoay người, để Tường Hoa An ôm mình từ phía sau, hai người dính chặt nhau. Tường Hoa An làm sao chịu được, đã mở động tác, đang muốn hợp nhau, chợt nghe trong phòng bên có tiếng người “Khụ” một tiếng, chính là giọng Vương ma ma. Vương ma ma lớn tuổi, giấc ngủ ban đêm không nhiều, bà mặc dù nói năng không rõ, nhưng lỗ tai lại rất thính. Lúc này dường như đã nghe được cái gì rồi nhé? Tường Hoa An vừa nghĩ, vừa dừng động tác lại, âm thầm nằm xuống.

Một lúc lâu sau, Vương ma ma lại không có động tĩnh gì. Tường Hoa An án chừng Vương ma ma đã ngủ, hai tay lại linh hoạt hoạt động trở lại, thân mình dán lên trên lưng Hạ Viên, lặng lẽ tiến lên, Hạ Viên động tĩnh, không khỏi thở khê. Tường Hoa An nhất thời lo lắng, cũng thở gấp lên, lúc đến chỗ quan trọng, chợt nghe Vương ma ma ở thính phòng lại dùng sức “Khụ” lên một tiếng, hai người nhất thời đều cứng đờ không dám động nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: ĐAU CŨNG VUI VẺ

Có phải Vương ma ma không ngủ được nên chuyên môn dựng thẳng lỗ tai lên nghe phòng trong không hả? Hạ Viên nói thầm trong bụng, nửa người cong lên phía trước, nửa người dưới lại dính chặt cùng Tường Hoa An. Tường Hoa An không chịu nổi Hạ Viên dán người lên như thế, động tác lại trở lại, tùy tay cầm lên một mảnh khăn tay bên gối cắn vào trong miệng, phòng ngừa phát ra âm thanh.

Dưới thế công của Tường Hoa An, Hạ Viên không nhịn được “Ahh” lên một tiếng. Tường Hoa An dưới tình thế cấp bách đưa tay che miệng Hạ Viên. Hạ Viên bỗng hơi hé miệng, ngậm chặt bàn tay Tường Hoa An, đúng lúc Tường Hoa An gia tăng động tác, dưới cơn kích động răng cắn một cái, lại cắn phải ngón trỏ Tường Hoa An. Tường Hoa An rầu rĩ khê hừ, đau cũng vui về!

Vì thời tiết khô nóng, hai người đều ra một thân mồ hôi, Tường Hoa An sợ Hạ Viên mệt mỏi, vỗ về nàng nói: “Nàng đừng động, ta đi vắt khăn lau cho

nàng.”

“Đừng kinh động hạ nhân!” Hạ Viên cắn môi cười nói: “Cẩn thận Vương ma ma lại ho nữa đấy.”

“Không biết, còn tưởng chúng ta là yêu đương vụng trộm đấy!” Tường Hoa An ni non bên tai Hạ Viên, “Bất quá, còn càng thú vị hơn lúc trước nữa.”

Hạ Viên vốn đã đỏ mặt, nghe Tường Hoa An nói nhảm, lại có chút nhộn nhạo, đưa tay chọt chọt ngực Tường Hoa An. Không nghĩ tới Tường Hoa An lại chia tay bắt được tay nàng, đưa lên môi hôn, không tới một lúc lại không nhịn được lại hôn đến cổ tay, dần dần trượt xuống bả vai. Lại nói nhỏ: “Vương ma ma không động tĩnh gì, chắc là đã ngủ say rồi. Không thì chúng ta lại lần nữa?” Tiếng Tường Hoa An vừa dứt, Vương ma ma đã “khự” lên một tiếng. Hạ Viên không nhịn được nở nụ cười. Tường Hoa An không còn cách nào khác, đành phải phẫn hận ngừng động tác lại, nhảy xuống giường đến chỗ lò sưởi lấy nước ấm, đổ vào chậu đồng, làm ướt khăn tay, vắt khăn lau người Hạ Viên.

Hạ Viên được lau thân mình, bỗng lại khát nước. Nước ấm trên lò sưởi đã dùng hết, ấm trà trên bàn ngược lại còn nửa bình trà táo đỏ, Tường Hoa An uống nửa chén, nghĩ tuy thời tiết nóng vẫn sợ Hạ Viên uống phải trà nguội không tốt, muốn gọi người chuẩn bị trà nóng, lại sợ quấy nhiễu đến nha hoàn bà tử đang ngủ ngon. Nên bưng nửa chén trà nguội đến bên giường, ngồi xuống giường đỡ Hạ Viên dậy, cũng không đưa trà nguội cho Hạ Viên uống, tự mình uống một hớp lớn, ngậm ấm ở trong miệng, thế này mới miệng đối miệng cho nàng uống.

Uống xong nửa cốc trà, đầu lưỡi Hạ Viên lại bị ướt run lên, thân mình lại hơi nhũn ra, đắm nhẹ vào Tường Hoa An nói: “Ta nơi nào là uống trà, rõ ràng là uống nước miếng của chàng.”

“Nàng ngại thì trả ta nước miếng đấy!” Tường Hoa An trả lời, lại ghé vào bên môi Hạ Viên mút. Hạ Viên đành nhẹ nhàng đẩy hất. Hai người lại đùa giỡn, một lúc sau mới chịu nằm xuống nghỉ ngơi.

Tường Hoa An và Hạ Viên làm một trận vận động, lúc này đã sớm mệt mỏi, đụng phải gối đầu, không bao lâu đã say sưa đi vào giấc ngủ. Chỉ tội nghiệp cho Vương ma ma, nửa đêm phải dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh, bỏ lỡ thời gian đi vào giấc ngủ, nửa đêm đến sáng lại làm bất cứ thế nào cũng không ngủ được nữa. Thẳng đến khi hừng đông, rửa mặt chải đầu ra cửa, lại gặp phải Lý ma ma. Thấy Lý ma ma cũng một mặt tiêu tụy, Vương ma ma kinh ngạc, giữ Lý ma ma lại, mồm miệng hóng hớt hỏi: “Lý ma ma, người cũng một đêm không ngủ ngon sao?”

Lý ma ma gặp Vương ma ma, không khỏi tổ khổ nói: “Vương ma ma, ta đã mấy đêm không ngủ được rồi.”

Chẳng lẽ Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân lẫn lộn mấy đêm? Vương ma ma nghe mà sợ hãi, lại nghe Lý ma ma nói: “Nhị thiếu gia tuy không lẫn lộn, nhưng một lát thì nói nóng, trái chiếu nằm dưới đất ngủ, một lúc lại nói không có hán chặn ở trên giường, sợ Nhị thiếu phu nhân sẽ rơi xuống đất, lại chuyển lên trên giường. Ta ở bên ngoài nghe được động tĩnh, suy nghĩ bọn nha đầu vào không tiện, đành phải đi vào hỗ trợ thu thập. Nhị thiếu phu nhân ngủ cũng an ổn, nhưng một đêm Nhị thiếu gia cứ lên lên xuống xuống vài lần, lại...”

Xem ra Lý ma ma còn vất vả hơn cả ta! Vương ma ma khá an lòng. Thiếu tướng quân và thiếu phu nhân chỉ tới hôm qua mới có chút động tĩnh, ép buộc cũng không lợi hại. Chỉ cần mình ho nhẹ một tiếng, sau đó liền an tĩnh một lúc lâu, cực kỳ khó được.

Lại nói Trần Châu thấy mấy đêm rồi Tường Hoa Khoan đều trần trọc ngủ không yên giấc, cũng biết tâm tư của hắn, chỉ là bản thân mình đang mang đũa nhỏ, nên không dám đi chọc hắn. Ngày hôm nay ở trong phòng Hạ Viên âm thầm nói mấy câu, nói ban đêm Tường Hoa Khoan không ngủ được luôn kêu nóng, một lát ngủ dưới đất, một chốc lại lăn lên trên giường. Hạ Viên nghe vậy, không khỏi che miệng cười, ghé vào bên tai Trần Châu nói: “Hắn thấy tỷ bụng lớn, có phải không dám đụng vào tỷ hay không?”

Trần Châu đỏ mặt gật đầu nói: “Ta cũng không dám chọc hắn đâu!”

“Châu tỷ, ta nói cho tỷ...” Hạ Viên ở bên tai Trần Châu nói mấy câu, nhìn thấy tai nàng ấy cũng đỏ, không khỏi buồn cười, xoa đầu nàng cười nói: “Đũa nhỏ cũng có rồi, tỷ còn thẹn thùng cái gì nha?”

“Ai giống muội chứ? Không biết xấu hổ!” Trần Châu phản bác lại Hạ Viên.

“Ồ, thì ra tỷ là một người biết xấu hổ.” Hạ Viên nói, lại đi sờ bụng Trần Châu, nhìn trái nhìn phải nói: “Tỷ chỉ mang thai một đứa, sao bụng lại lớn như ta vậy?”

“Bởi vì đứa bé trong bụng ta khỏe mạnh chứ sao.” Trần Châu kiêu ngạo, ngẩng đầu nói: “Hôm kia, đã đạp đạp ta rồi!”

“Cực cung trong bụng tỷ cũng không khác thảng với ta mấy, cũng không tới năm tháng, sao có thể đạp người chứ? Hắn là đuổi người chăng?” Hạ Viên nghe được chút tri thức Quý Thụ nói qua, bắt đầu tiến hành giáo dục tri thức phụ nữ có thai thông thường.

Trần Châu cũng khiêm tốn thụ giáo, đến tối trở về phòng, thấy Tường Hoa Khoan lại bắt đầu lẫn lộn, nhớ tới lời Hạ Viên nói, chủ động kéo Tường Hoa Khoan, ghé qua lỗ tai hắn nói: “Nghe nói sau khi hoài cực cung, ba tháng đầu và ba tháng sau không thể...” Nói xong liếm liếm môi nháy nháy mắt nhìn Tường Hoa Khoan, sau đó ngượng ngùng một câu cũng không dám nói.

Tường Hoa Khoan đói khát đã lâu, thời khắc này linh ngộ cực kỳ cao, một lát liền hiểu được, vừa mừng vừa sợ nói: “Chẳng lẽ nói, bốn tháng giữa có thể...” Nói xong lại bị phẫn, “Nàng đã hoài năm tháng, chỉ còn có hai tháng có thể...”

Trần Châu nghe vậy mặt mày đỏ cả lên, che miệng Tường Hoa Khoan để hắn không còn nói nữa, hờn trách: “Ta cũng vừa mới biết.”

Khẳng định là đại tẩu nói cho Châu nhi. Tường Hoa Khoan buồn bực, chẳng trách mấy ngày nay đại ca đều sáng khoái tinh thần, nói năng dễ chịu, thì ra

huynh ấy...

Tướng Hoa An buồn bực xong, bỗng nhớ tới trong sách quý có nhìn thấy vài chiêu thức xảo diệu, cười hắc hắc nói: “Châu nhi, để tránh dè phải bụng nàng, từ giờ trở đi, ta không giao phong chính diện với nàng, đổi thành phương thức tiến công sau lưng đi.”

“Nói bậy bạ gì đó?” Trần Châu lúc này lực lĩnh ngộ cũng trở nên cao hơn, mặt đầy hờn dỗi nói: “Cẩn thận Lý ma ma nghe được đó.”

“Nàng chờ một lát.” Tướng Hoa Khoan nói chuyện, cũng sớm nhảy xuống giường, không biết tìm cái gì, nhảy phắt ra khỏi phòng. Trần Châu còn chưa kịp thất thần, Tướng Hoa Khoan đã trở lại, cười hắc hắc nói: “Ta đã giải quyết Lý ma ma rồi, chuyện này nàng yên tâm được rồi chứ?”

“Giải quyết thế nào?” Trần Châu hoảng sợ, Lý ma ma là người phụ nhân phái tới gác đêm, nếu không xảy ra sai lầm gì lớn, cũng không thể đuổi bà đi, Khoan ca ca làm sao nói giải quyết liền giải quyết được hả?

“Ngày trước lúc ta giúp người đuổi cướp, cướp được một hộp mê hương của tên cướp đó, tùy tay ném ở một bên. Lúc này bỏ chút mê hương vào bên thính phòng, Lý ma ma liền ngủ rồi.” Tướng Hoa Khoan nói xong, đã sớm lên giường ôm Trần Châu giờ trò, rất nhanh tình cảm mãnh liệt liền bắn ra tứ phía.

Đội đến tháng mười, bụng Hạ Viên và Trần Châu càng ngày càng lớn hơn, tổ khổ với nhau nói ban đêm chân căng rút gân như thế nào, cục cưng trong bụng lại thích đập chân thế nào, không làm người ngủ yên một lúc.

Thượng Tiệp đã sớm thỉnh bà đỡ vào ở trong phủ, cũng sớm cho người nhìn chăm chăm Hạ Viên và Trần Châu, rất sợ có sơ xuất gì. Lại vì Hạ Viên hoài song thai, bụng lại lớn lợi hại, mất cá chân sớm đã phồng lên, mỗi ngày đại phu đều đi tới bắt mạch, đều dặn bảo phải đi lại lại nhiều hơn, để tránh phần chân càng sưng nhiều hơn nữa, lại dặn bảo ăn một ít đồ ăn lợi tiểu để chân bớt sưng, còn dặn dò nói không cần phải uống thuốc.

Quý Thụ lo lắng cho Hạ Viên, cũng thường hay đi tới truyền thụ một ít kinh nghiệm. Lại âm thầm nói: “Nghe nói phủ các con đã lựa chọn bà vú tốt rồi. Viên nhi, ta nói này, đứa nhỏ phải bú sữa của mình mới thân thiết. Nhưng nếu phủ Tướng quân vạn nhất không để con cho con bú sữa, thì nên nghĩ cách đi.”

“Nương, ngài có biện pháp gì tốt không?” Hạ Viên cũng nhớ mình là tự bú sữa, có điều nghĩ vậy sẽ không hợp lễ nghĩa, chỉ sợ Thượng Tiệp sẽ không dễ dàng đáp ứng. Lúc này nghe Quý Thụ nói, tất nhiên cũng âm thầm hỏi: “Nghe nói lúc con và ca ca sinh ra cơ thể rất yếu, vẫn là tự nương cho chúng con bú, thế này mới dưỡng thành khỏe mạnh. Con cũng muốn như thế, chỉ sợ không thể thực hiện được.”

“Đứa nhỏ sinh ra, bà bà con tự nhiên sẽ cho người đến báo canh giờ bắt tự cho sư bác miếu Từ Mẫu tính toán. Ta cho phụ thân con đến miếu lay động một chút, đến lúc ấy, sư bác trong miếu tự nhiên sẽ nói long phượng thai vẫn phải để chính mẫu thân nuôi nấng mới nuôi tốt. Đến lúc đó con lại kiên trì một chút, vì đứa nhỏ, tự nhiên sẽ cho chính con cho bú sữa rồi.” Quý Thụ nói xong, lại bí mật dặn bảo mấy câu, thấy Hạ Viên nghe xong gật đầu, mới yên lòng.

Chớp mắt đến tháng mười hai, Hạ Viên và Trần Châu đã sắp lâm bồn, mọi người một bước cũng không dám rời đi, gặt gao bảo hộ.

Tướng Hoa An cũng không dám khinh thường, dè dặt cẩn trọng bảo hộ Hạ Viên. Lúc tối khi chui vào trong chăn, lại đưa tay sờ sờ bụng tròn vo của Hạ Viên, cười nói: “Lớn như cái mặt trống.” Nói xong gập ngón giữa nhẹ nhàng gõ gõ.

“Cẩn thận làm sợ cục cưng!” Hạ Viên cười nắc nẻ một câu, vừa mới nói, lại cảm giác chỗ Tướng Hoa An vừa mới gõ trên bụng có động đậy, rất nhanh liền trồi lên hình dạng cái bàn tay giật giật, dường như cục cưng ở trong bụng đang gõ gõ ra bên ngoài.

“Đây là cục cưng gõ đáp lại sao?” Tướng Hoa An ngẩng người một lúc, rất nhanh đã lấy lại tinh thần, vừa mừng vừa sợ nói: “Không hổ là đứa nhỏ Tướng Hoa An ta, ngay cả ở trong bụng cũng không giống người thường, một chút cũng không cam lòng chịu thiệt, ngược lại còn gõ trả lại.” Nói xong lại ở trên bụng Hạ Viên gõ gõ, cười khà khà nói: “Ta đôi chỗ gõ xem, nhìn xem có phải cục cưng sẽ gõ trả lại nữa hay không?”

Hạ Viên muốn nói cục cưng nào có thông minh như vậy, không nghĩ đến chỗ Tướng Hoa An gõ lại một trận dao động, không khỏi ngạc nhiên nói: “Ồ, cục cưng thực sẽ gõ trả lại này! Lúc này dường như không phải bàn tay, cái này tròn tròn, hình như là gót chân.”

“Ta gõ gõ như vậy, hẳn là gõ trúng vào mông một cục cưng đang ngủ rồi. Cục cưng bị gọi tỉnh, tức giận mới đưa chân đá một cước ra phía sau...” Tướng Hoa An nói sinh động như thật: “Một chiêu này, tên là đập đổ kim quan, công lực cực kỳ tốt.”

Hạ Viên không khỏi cười ha ha mấy tiếng, đưa tay vuốt ve lòng vòng trên bụng, trấn an hai cục cưng đang “sinh khí”, vừa nói: “Người ta nói Tướng môn Hồ Từ, lúc này cục cưng đã bắt đầu rèn luyện công phu rồi.”

“Tướng môn Hồ Từ?” Tướng Hoa An âm thầm hy vọng là long phượng thai, lúc này nghe Hạ Viên nói vậy, hơi thất vọng, hỏi dò: “Chẳng lẽ trong bụng nàng là đôi nam oa sao?”

“Cuối tháng sinh ra sẽ biết thôi!” Hạ Viên cứ không nói, nghiêng người nằm xuống nói: “An ca ca, ta và cục cưng buồn ngủ rồi!” Nói xong cười trộm.

Tướng Hoa An không còn cách nào khác, đành phải dịch góc chăn cho Hạ Viên, nằm bên cạnh nàng, ôm chăm nàng từ phía sau, nhẹ nhàng khẽ vuốt bụng nàng, miệng dùng giọng điệu dụ dỗ tiểu hài tử nói: “Cục cưng à, phải ngoan ngoãn đi ngủ, không thể đêm hôm lại đập mấu thân các con đấy.”

Thân thể ấm áp dễ chịu của Tướng Hoa An kề bên, Hạ Viên chỉ cảm thấy trên người ấm áp, trong lòng cũng ấm áp. Đang muốn nói chuyện, lại cảm giác trên mông bị vật nóng cứng cứng chạm vào, không khỏi giật mình, bật thốt nói: “An ca ca, ngày dài vật khô, cẩn thận lau súng cướp cò.”

Chương 98: LỆ SẮC TRỜI SINH KHÓ GIẤU DIÊM

Buổi tối ngày mười tháng mười hai, mọi người phủ Tướng quân đều rối ren hỗn loạn, Tướng lão phu nhân ở trong phòng phái người tìm hiểu tin tức Hạ Viên, luôn miệng hỏi: “Đã sinh chưa thế?”

Sớm có người đến báo nói Hạ Viên sinh hạ một nam oa, tiếng khóc oa oa vang dội, thỉnh lão phu nhân cứ an tâm đợi. Vì buổi sáng Hạ Viên đau bụng sinh, thẳng đến buổi tối mới sinh được, Tướng lão phu nhân lại lo lắng nàng bị đau thời gian quá dài sợ đến lúc quan trọng không còn khí lực sinh hạ bé con. Lúc này nghe được Hạ Viên rốt cuộc sinh hạ một nam oa, nên chấp hai tay thành chữ thập niệm Phật, vừa niệm xong, lại lo lắng, nghe Vương thái y nói bụng Hạ Viên là song thai, lúc này mới sinh ra một bé, còn có một bé nữa đấy, đã sinh ra được chưa?

Tướng lão phu nhân lại lo lắng chờ đợi khoảng nửa canh giờ, lại có nha đầu chạy tới nói: “Chúc mừng lão phu nhân, thiếu phu nhân sinh hạ nam oa, lúc này lại bình an sinh ra một nữ oa...”

Tướng lão phu nhân nghe được hai chữ bình an, trước thờ phào một cái, lại nghe được Hạ Viên sinh là long phượng thai, không khỏi vui mừng vỗ tay nói: “Ta đã nói Viên nhi là một đứa có phúc khí, trong bụng đích thật là long phượng thai, quả nhiên liền sinh ra một đôi long phượng thai rồi. Thật sự là tổ tông phù hộ!”

Không lâu sau, Tướng lão phu nhân lại nghe Hạ Viên sinh hạ nam oa có chút cường tráng. Nữ nhi lại nhỏ yếu, khóc yếu ớt, hơn nữa còn không có sức bú sữa. Không khỏi khần trương, thấy Tuệ Hương đi qua thông báo, vội hỏi: “Vương thái y có nhìn xem không? Hắn nói thế nào?”

“Vương thái y nói song thai vốn yếu ớt hơn với đơn thai, thêm việc thiếu phu nhân lại sinh non, nữ oa có vóc dáng nhỏ hơn nam oa, thể chất tự nhiên sẽ yếu chút, chỉ có thể từ từ nuôi nấng. Cũng không có nói gì thêm.” Nữ oa yếu đến như thế, không biết có thể giữ được hay không đấy? Tuệ Hương cúi đầu than.

Tướng lão phu nhân cũng trầm xuống, Tuệ Hương là đại nha đầu bên người Thượng Tiệp, luôn ôn trọng, lúc này mặc dù giọng điệu bình tĩnh, ánh mắt lại trốn tránh, chắc chắn tình huống nữ oa không ổn, lại sợ mình hoảng hốt, không dám nói hết sự thật.

“Người đâu, chuẩn bị kiệu, ta muốn đích thân đến miếu Từ Mẫu cầu phúc cho tăng tôn nhi tăng tôn nữ của ta.” Tướng lão phu nhân vội phân phó người đi vào hầu hạ mình thay quần áo, chuẩn bị đi đến miếu Từ Mẫu.

Lúc này Thượng Tiệp tất nhiên chẳng còn tâm trí để ý đến Tướng lão phu nhân, chỉ có Tướng Chấn nghe Tướng lão phu nhân muốn thức đêm chạy đến miếu Từ Mẫu, sợ bà có sơ suất gì, vội đến đây ngăn cản nói: “Nếu muốn cầu phúc, thì nên đợi đến sáng mai lại đi thôi, lúc này quá muộn rồi.”

Tướng lão phu nhân lắc đầu nói: “Sự tình liên quan đến nữ oa, sao có thể đợi đến ngày mai? Nếu con không yên tâm, thì tự mình đưa ta đến miếu đi.”

Tướng Chấn không còn cách nào khác, đành phải đích thân đưa Tướng lão phu nhân đến miếu Từ Mẫu.

Khi đến miếu Từ Mẫu, sau khi Tướng lão phu nhân ở trước đức Phật làm phúc xong, lại để người thỉnh lão sư bác bói quẻ trong miếu, báo lên canh giờ bát tự long phượng thai, để lão sư bác bói xem một quẻ. Lão sư bác vốn là đường đệ Hạ lão thái gia, vì năm xưa có một đoạn chuyện thương tâm mới vào miếu tu hành, thuật đoán quẻ cũng rất tinh diệu. Lúc này thấy bát tự long phượng thai, trầm ngâm nói: “Trong vòng một canh giờ, tiến hành là lúc đầu, lúc giữa, lúc cuối. Lúc đầu giờ nghiêng về cường tráng, lúc giữa không mạnh không yếu, lúc cuối lại nghiêng yếu ớt. Hiện giờ nam oa sinh ra vào lúc giữa, thêm hẳn là nam oa, đương khí sung túc, tự nhiên sẽ cường tráng.” Nói xong ngừng một lát, “Nữ oa lại sinh vào cuối giờ, thêm nàng là nữ oa, nên nhất định sẽ yếu ớt. Phủ tướng quân lại đương khí sung túc, rất tốt cho nam oa. Nếu nữ oa là nam oa, cho dù là sinh cuối giờ, cũng không có gì trở ngại, nhưng nàng là nữ oa, chỉ sợ...”

Tướng lão phu nhân vốn đang lo lắng, lúc này nghe được lời này, lòng càng thấp thỏm, vội hỏi: “Có biện pháp gì không?”

Lão sư bác gật gù đầu nói: “Biện pháp cũng có một cái, đó chính là giúp nữ oa mượn dương khí.”

“Mượn thế nào?” Tướng lão phu nhân nghe có biện pháp, vội vàng nói: “Kính nhờ lão sư bác cứ nói thẳng.”

“Nuôi nữ oa như nam oa bình thường, dĩ nhiên đó chính là mượn dương khí phủ Tướng quân.” Lão sư bác cúi đầu nhìn canh giờ bát tự long phượng thai, ngẩng đầu lên nói: “Ngoại trừ mọi người phủ Tướng quân và những người quan hệ chặt chẽ cùng nữ oa, còn những người khác phải tuyên bố nữ oa là nam oa. Đợi nuôi đến mười ba tuổi, trưa ngày Phật đàn, mới đổi lại nữ trang... Thiếu phu nhân cũng nên tự mình nuôi nấng nữ oa.”

Lúc này Thượng Tiệp và Tướng Hoa An ở trong phủ lại nóng lòng như kiến bò trên chảo nóng, khó khăn lắm mới làm Hạ Viên sinh hạ được long phượng thai, ai ngờ nữ oa lại yếu đến như vậy. Vương thái y cũng không dám cam đoan có thể sống sót được không, chỉ nói nữ oa có thể khóc có thể ăn đã là tốt lắm. Nhưng hiện giờ tiếng khóc của nữ oa lại yếu đến độ không thể nghe thấy, bà vú đẻ một chút sữa bôi lên miệng nhỏ của bé, ngay cả mím môi bé cũng không có sức, càng đừng nói đến bú sữa.

Thấy tình huống như vậy, Thượng Tiệp biết tỷ lệ nữ oa sống sót là rất nhỏ, nhưng vẫn không cam lòng, vẫn cầu Vương thái y tìm cách.

Tướng lão phu nhân nghe lão sư bác nói xong, vội vàng rời miếu Từ Mẫu về phủ, vì bà lớn tuổi, cũng không tiện đi qua phòng sinh, đành sai người mời Thượng Tiệp đến đây nói chuyện.

Thượng Tiệp vội vàng đến, đợi nghe xong Tướng lão phu nhân nói, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Chuyện này thật sự có thể sao?”

“Mặc kệ có được không, hiện giờ chỉ có thể thử một lần xem sao!” Tướng lão phu nhân nói xong, cầm bùa hương hóa cầu được trong miếu đưa cho Thượng Tiệp nói: “Buộc cái này vào sợi chỉ hồng, đeo lên trên ngực nữ oa. Rồi nhanh nhanh thay xiêm y mạnh khỏe của nam oa cho nữ oa, vỗ nhẹ lên ngực ba cái. Trước cho uống một ít nước trong. Đợi Viên nhi có sữa, tự Viên nhi đi nuôi nấng.”

Thượng Tiệp đáp lời đi ra. Một lát sau, Tuệ Hương mang sắc mặt vui mừng chạy tới nói: “Lão phu nhân, tiểu thư có thể uống rồi.” Nói xong lại tự đánh mình một bực tay, sửa lời: “Nhị công tử có thể uống rồi.”

“Phu nhân tự mình thay xiêm y cho Nhị công tử, vỗ nhẹ lên ngực và trên lưng ba cái, vỗ xong, Nhị công tử như được thuận khí, khóc lớn lên, phu nhân lại bón cho Nhị công tử uống một chút nước trong. Vương thái y nhìn xem một lúc, nói cho uống chút sữa, nếu có thể nuốt, vậy dễ làm. Bà vú vội vàng đẩy sữa đi qua cho uống, Nhị công tử thật sự đã mím môi nhỏ nuốt xuống được rồi.”

Tướng lão phu nhân bên ba cả đêm, nghe được lời này, thế này mới buông lòng, thở ra một hơi nói: “Thật là Phật tổ phù hộ!”

Tướng Hoa An lo lắng cả đêm, vì nghe Tướng lão phu nhân phải chạy suốt đêm đến miếu Từ Mẫu cầu phúc, lúc này còn chưa có nghỉ ngơi, vội đến đây thỉnh an. Tướng lão phu nhân vừa nhìn thấy hân, lại nói một lần lời lão sư bác trong miếu Từ Mẫu, lại nói: “Vì muốn nhờ ân miếu Phật, ta nhờ lão sư bác ban tên cho ca nhi muội nhi. Lão sư bác ban thưởng cho hai chữ, “Huyền và Bạch”. Ca nhi thì tên Tướng Huyền, muội nhi thì tên Tướng Bạch. Con cảm thấy thế nào?”

Tướng Hoa An sao dám phản đối, tự nhiên gật đầu tán thưởng. Rồi lại nói: “Nếu muốn để muội nhi nuôi như ca nhi, sáng mai tự nhiên phải tuyên bố với bên ngoài là phủ Tướng quân sinh hạ một đôi song thai. Có điều chỗ Hạ phủ và phủ Trùng công chúa nghĩa mẫu Hạ Viên, chỉ sợ phải nói thật.”

Tướng lão phu nhân gật đầu nói: “Chúng ta chỉ mượn dương khí cho muội nhi, cũng không phải thật sự muốn đầu điểm thân phận nằng, Hạ phủ và phủ Trùng công chúa tự nhiên phải nói thật. Người trong hai phủ cũng là biết nặng nhẹ, nhất định sẽ không nói cho người bên ngoài. Nhưng phủ chúng ta lại mời đến đám người bà đỡ và bà vú, con thưởng cho nhiều chút, lại nói rõ lợi hại chuyện muội nhi mượn dương khí, bảo các nàng phải giữ kín miệng. Ngay cả hạ nhân trong phủ cũng phải dặn dò, bọn hân phải xưng muội nhi thành nhị công tử, không thể nói hai chữ tiểu thư.”

Tướng Hoa An là võ tướng, trên chuyện bói toán không có hứng thú, nhưng lần này thật sự nghe theo lão sư bác trong miếu Từ Mẫu nói mới bảo vệ được muội nhi, cảm thấy thần tin là có, không thể tin là không, tự nhiên nhất nhất đồng ý.

Ngày hôm sau, Hạ Viên tự mình đã có sữa, bà tử có kinh nghiệm ngâm khăn nóng cho nàng chườm nóng, lại bế Tướng Huyền (trong raw là Tướng Thanh nhưng Tướng Huyền mới đúng nha) lên bú thông, thế này mới ôm Tướng Bạch lên.

Tướng lão phu nhân nghe Tướng Bạch có sức bú sữa, lúc này mới yên lòng. Lại nghe sau khi Tướng Huyền bú được sữa của Hạ Viên rồi, thế là không chịu bú sữa bà vú nữa, mọi người thật bất đắc dĩ, đành cũng phải giao hân cho Hạ Viên tự mình cho bú sữa. May mà sữa Hạ Viên dư dả, cũng đủ cho hai vị oa nhi bú. Không khỏi cười ha ha nói: “Chẳng lẽ sữa thân nương thơm hơn sao?”

Lúc này Hạ Viên đang trong phòng sinh ôm Tướng Bạch cho bú sữa, một bên thương tiếc vỗ về tóc thừa thớt của nàng, một bên nhìn thân thể nhỏ bé của nàng phải mặc một bộ đồ lót nam tính, càng hiện rõ vẻ nhỏ yếu, không khỏi lâm bầm nói: “Tiểu Bạch đáng thương, vừa ra đời đã bị giày vò như vậy, còn phải nữ giả nam trang đến mười ba tuổi. Sau này làm sao có thể học thêu đây?”

Hạ Viên nói thầm mấy câu lại suy run, nữ tử Nam Xương từ công chúa đến thân cô, ai chẳng học thêu hoa từ nhỏ? Nhà chồng chọn người, cũng thường lấy công phu thêu xuất chúng để bàn tính. diện đan leq quyd donm Tuy Tiểu Bạch giả nam để nuôi nấng, nữ hài tử phải học quy củ và thêu thùa lại không thể xao nhãng. Đợi nàng lớn hơn chút, chỉ sợ không chỉ phải đi theo phụ thân và ca ca học võ công nam tử, còn phải ngâm cùng mình học quy củ và thêu, có thể nói là rất bận rộn.

Trùng công chúa và Quý Thư nghe Hạ Viên sinh hạ long phượng thai, muội nhi suýt chút nữa không đảm bảo, cũng may được lão sư bác trong miếu chỉ điểm, thế này mới an toàn. Có điều muội nhi lại phải nuôi dưỡng như là nam nhi, lúc này còn yếu ớt, đều vội vàng đến thăm.

Trùng công chúa mang rất nhiều thuốc bổ đến đây, vì sợ quá nhiều đến sản phụ, cũng không ngồi lâu, chỉ dặn dò mấy câu đã đi. Quý Thư lại đau lòng Hạ Viên, lại đau lòng Tướng Bạch thân thể yếu ớt, cùng Thượng Tiệp bàn bạc rất nhiều biện pháp bồi bổ thân mình cho Hạ Viên và cách nuôi nấng Tướng Bạch, cho đến tối mịch mới về phủ.

Vì Vương thái y cách vài ngày lại đến xem một lần, hơn nữa thân thể Hạ Viên lại khỏe mạnh, sữa dư dả, nuôi nấng đúng phương pháp, không đến nửa tháng, ngược lại hai đứa bé long phượng thai được nuôi nấng khỏe mạnh, Tướng Bạch cũng tăng cân lên chút ít, tất cả mọi người trong phủ đều âm thầm yên lòng.

Vì gần sắp cuối năm, Thượng Tiệp vội đến chân không chạm đất, sáng sớm hôm nay, đang phân phó hạ nhân thu mua hàng Tết, có bà tử vội vàng đến nói: “Phu nhân, Nhị thiếu phu nhân đau bụng, nhìn giống sắp sinh.”

“Ta đi qua nhìn một cái!” Thượng Tiệp vội vàng phân phó người thỉnh bà đỡ, lại sai người đi thỉnh Vương thái y.

Tối buổi tối, Trần Châu sinh hạ một nam anh, tên là Trương Thanh.

Hai phòng nàng dâu phủ Tướng quân đều sinh con, tất nhiên mọi người đều rất vui mừng, tổ chức Tết rất náo nhiệt.

Qua năm, khi làm tiệc rượu đầy tháng cho Trương Huyền và Trương Bạch thì mọi người đều tấm tắc khen ngợi: “Hai vị công tử quả thật thú vị. Thiếu phu nhân vừa mới được hai nam oa, quả là phúc khí thật tốt.” Có người lại nói: “Tuy Đại công tử và Nhị công tử là song thai, hình dáng lại không quá giống. Đại công tử lớn giống Thiếu tướng quân, Nhị công tử lại giống Thiếu phu nhân, rất thủy tú. Nghe nói nam sinh nữ tướng, là tướng đại phú đại quý đó nha!”

“Đúng đó, ta nhìn thấy, Đại công tử lớn lên uy vũ, tương lai nhất định lại là một vị võ tướng. Nhị công tử mặc dù không uy vũ, khuôn mặt lại đầy đặn, lại giống như thư sinh. Không chừng tương lai có thể kháo ra cái Văn Trạng nguyên cũng nên đấy!” Vài vị phu nhân chen lên nhìn Trương Huyền và Trương Bạch, thấy Trương Huyền tuy là oa nhi mới được một tháng, như trời sinh nghiêm túc, không khỏi cảm thấy đùa vui, tranh nhau đùa chơi. Lại thấy Trương Bạch sinh ra rất trắng nõn thủy tú, cũng yêu không thôi, muốn đoạt lấy ôm một cái.

Ngày hôm nay, Trương Huyền và Trương Bạch đã thu được một đồng lễ vật. Đến tối, Hạ Viên mở sách tặng lễ vật, không khỏi cười nói: “Tiểu Huyền và Tiểu Bạch mới đầy tháng, gia sản đã không ít rồi. Kim ngân ngọc toàn bộ đều có.”

Vì Trương Hoa An thấy Hạ Viên phải tự mình nuôi nấng long phượng thai, lúc mang thai mặt mày tròn trịa giờ đã gầy xuống, không khỏi thương tiếc nàng đi qua giúp nàng mát xa bả vai, ghé tai nói: “Thừa dịp Tiểu Huyền Tiểu Bạch đang ngủ, nàng cũng nhanh nhanh nghỉ ngơi một lúc đi. Nếu không, đợi đến lúc chúng âm ỹ, nàng lại không ngủ được.”

Hạ Viên nắm tay Trương Hoa An, lôi kéo hần ngồi sòng vai, cười nói: “An ca ca, mấy ngày nay chàng phải đi theo Tướng quân tuần tra quân doanh, vừa phải gấp gấp chạy về chiều cô ta, nhưng là cực khổ!”

“Nha đầu ngọc, nàng sinh cho ta long phượng thai, vừa phải tự mình nuôi nấng, nói ra, nàng càng vất vả.” Nói xong sờ sờ đầu Hạ Viên, hôn lên mặt nàng một cái. Lại lặng lẽ hỏi: “Còn phải đợi bao lâu?”

“Đợi bao lâu cái gì?” Hạ Viên không hiểu, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Trương Hoa An, bỗng hiểu ra, xấu hổ hờn trách: “An ca ca chỉ ghi nhớ mấy chuyện này.” Nói xong lại không đành lòng, cúi đầu nói: “Lão đại phu nói qua, sau khi sinh hạ đứa nhỏ bốn mươi lăm đến sáu mươi ngày mới có thể.”

“Nói như vậy, còn có nửa tháng.” Trương Hoa An nghiêm túc nói: “Viên nhi, ta chờ nàng thời gian dài như vậy, đến lúc đó nàng phải hồi báo ta gấp đôi đấy.”

Hạ Viên nhìn không được cười, đầm nhẹ lên Trương Hoa An, ghé lên trên mặt Trương Hoa An hôn một cái nói: “Đến lúc đó chàng nói thế nào thì thế ấy.”

Đến tháng ba, Hạ phủ cũng truyền đến tin vui, chính là Đường Chí Tụy cũng sinh hạ một cái nam anh, tên là Hạ Tín Chi.

Hạ Tín Chi được đầy tháng thì Hạ Viên đến Hạ phủ chúc mừng Đường Chí Tụy, Đường Chí Tụy kéo nàng lặng lẽ nói: “Tiểu cô, Tiểu Bạch nhà cô nuôi như nam oa, người bên ngoài tự nhiên không biết việc này, tương lai tìm nhà chồng sợ là có chút khó khăn. Không bằng chúng ta thân càng thêm thân có được không? Hứa Tiểu Bạch nhà cô cho Tín Chi nhà chúng ta, chúng ta làm cái cô dâu nhỏ.”

“Bọn chúng còn nhỏ mà, bàn chuyện này còn quá sớm.” Hạ Viên cười mở đề tài, nói tới mấy chuyện mới mẻ gần đây trong kinh thành.

Dù sao Đường Chí Tụy cũng là công chúa hòa thân, căn cơ ở Nam Xương không vững chắc, bây giờ sinh hạ được cái nam anh, mới thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Lại nghĩ Trương Hoa An là Thiếu tướng quân, Hoàng thượng khá coi trọng, nhi tử mình nếu có thể cùng nữ nhi Trương Hoa An kết thành cô dâu nhỏ, thì địa vị mình và nhi tử ở Hạ phủ cũng càng thêm vững chắc. Lúc này thấy Hạ Viên gợi mở đề tài khác, cũng không cam tâm, suy nghĩ phải âm thầm cổ động Hạ Từ đi du thuyết chuyện này.

Hạ Viên tất nhiên biết tâm tư Đường Chí Tụy, không nói tới Hạ Tín Chi và nữ nhi Trương Bạch còn nhỏ, chỉ riêng nói tới việc biểu tỷ đệ kết thân hôn, chính là mình không thể chấp nhận. Lúc này hạ quyết tâm không đáp ứng chuyện này. Một mặt lại suy nghĩ đợi Trương Bạch hơi lớn chút, lại không thể thay đổi tính tình của nàng, chỉ có cách làm nam tử. Nếu là như vậy, tương lai quả thật không dễ tìm chồng.

Đợi trở về phủ Tướng quân, Hạ Viên nói chuyện Đường Chí Tụy đã nói cho Trương Hoa An nghe, Trương Hoa An nghe xong cười “ha ha” đứng lên ôm Trương Bạch, chỉ chỉ cái mũi nhỏ của nàng nói: “Tiểu Bạch nhà chúng ta mới có mấy tháng, thế mà đã có người cầu thân rồi, thật không đơn giản nha! Đây là nhan sắc trời sinh khó giấu diếm!”

“Xi, An ca ca, chàng đừng dùng loạn từ ngữ được không?” Hạ Viên vui vẻ, cười nói: “Bản thân ta là lo lắng sau khi Trương Bạch lớn lên, sẽ có rất nhiều cô nương không nhận ra thân phận thật của nàng, gây ra bệnh tương tư đơn phương thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: NAM NỮ NÀNG ĐỀU XÔI

Đường Chí Tụy có tâm tư kết thành thân gia với Hạ Viên, ban đêm lặng lẽ nói với Hạ Từ, cổ vũ Hạ Từ đi nói với Hạ Viên. Hạ Từ cười nói: “Bản thân ta cũng muốn cùng muội muội thân càng thêm thân đây, có điều chuyện này vẫn phải để nương ta ra mặt mới tốt. Nàng cứ yên tâm, sáng mai ta nói chuyện với nương ta xem sao.”

Ngày hôm sau Quý Thụ nghe lời Hạ Từ nói, trong lòng suy nghĩ, Hạ phủ và phủ Tướng quân nếu có thể thân càng thêm thân, tự nhiên là chuyện tốt. Có điều rốt cuộc Tướng Bạch và Hạ Tín Chi là biểu tỷ đệ ruột thịt, bất kể thế nào mình cũng không thể để bọn họ kết thân. Nhưng nhi tử đã cầu xin đến chân mình, mình sao có thể mở miệng cự tuyệt ngay được? Nhất thời trầm ngâm nói: “Thân càng thêm thân tất nhiên là tốt, có điều Tiểu Bạch khi sinh ra thân thể khá yếu, cũng là được lão sư phụ miếu Từ Mẫu chi điểm mới được bảo vệ. Nghe nói mặc dù bất tử nó tốt, vẫn phải xứng với một người trấn trụ được nó mới có thể thọ được. Chỉ là không biết Tín nhi có trấn trụ được nàng không? Đợi ta âm thầm để phụ thân con tính toán xem rồi lại bàn tiếp.”

Hạ Từ bị Đường Chí Tụy nói mà động tâm, lúc này nghe Quý Thụ nói, lại nhớ tới Tướng Bạch sinh ra vì sai thời điểm nên không an toàn, mấy ngày nay mặc dù nghe nói xem như khỏe mạnh, rốt cuộc vẫn rất yếu. Lúc này giúp nhi tử định thân với bé, nếu bé bị... Nghĩ đến đây, lại tự động bỏ qua ý nghĩ trong đầu, nói với Quý Thụ: “Nương cũng đừng vội, con bất quá là thuận miệng nói đến mà thôi. Tín nhi giờ còn nhỏ, đợi nó lớn một chút sau đó lại nói cũng được.”

Quý Thụ gật đầu nói: “Đúng là như thế, hưởng chi hôn sự Tín Chi còn phải bảm ngoại tổ phụ nó, tương lai còn có chút trắc trở.”

Hạ Viên biết Quý Thụ nhất định không đồng ý việc Hạ Tín Chi và Tướng Bạch biểu tỷ đệ cùng kết thân, nên không lo lắng chuyện này lắm, chỉ để tâm nuôi nấng Tướng Huyền và Tướng Bạch.

Chớp mắt đến đầu tháng mười hai. Hạ Viên nhắc tới nói còn mười ngày nữa Tiểu Huyền và Tiểu Bạch phải chọn đồ vật đoán tương lai rồi, vì tự mình làm đồ lót mùa đông cho Tướng Huyền và Tướng Bạch, nhất thời nhin không được làm một bộ nữ oa tiểu đầu bông xinh đẹp, cài đường viền hoa, thêu bướm bướm. Đợi làm xong tiểu đầu bông, cũng không dám cho Tướng Bạch mặc, chỉ mặc lên trên người Tướng Huyền.

Vì tiểu đầu bông màu sắc sắc sỡ, tay nhỏ bé Tướng Huyền vỗ vỗ ngực mình, tỏ vẻ vô cùng cao hứng. Tướng Bạch ngồi bên cạnh Tướng Huyền, thấy trên người hần mặc tiểu đầu bông màu sắc, đưa tay lôi kéo, miệng kêu “ô ô”.

“Tiểu Bạch, con thấy Tiểu ca ca mặc sắc sỡ, con mặc, ừm, mặc uy vũ, khó chịu có phải không hả?” Hạ Viên thấy Tướng Bạch đỏ mắt nhìn tiểu đầu bông trên người Tướng Huyền, không khỏi buồn cười, nữ oa chính là nữ oa, trời sinh đều thích xiêm y xinh đẹp. Vì thấy Tướng Bạch xoay quanh trên người Tướng Huyền, cũng sợ hai bé bị té, vội đi lên muốn ôm Tướng Bạch ra, ai ngờ Tướng Bạch thà chết cũng không buông tha tiểu đầu bông trên người Tướng Huyền, còn tức giận dậm chân mấy cái, còn trừng mình một cái, không khỏi ngạc nhiên.

“Thiếu phu nhân, Nhị công tử đang tức giận người bất công, chỉ làm tiểu đầu bông xinh đẹp cho Đại công tử, lại không làm cho nàng đấy mà.” Hạnh Nhân thấy Tướng Bạch trừng Hạ Viên, che miệng cười nói: “Đại công tử sinh ra uy vũ, ngược lại mặc đầu bông sắc sỡ. Nhị công tử sinh yếu đuối, lại mặc uy vũ.” Nói xong đi tìm tú nương làm đầu bông mới cho Tướng Bạch, lấy tới muốn mặc trên người Tướng Bạch. Tướng Bạch thấy đầu bông kia tuy màu sắc đỏ tươi, nhưng kiểu dáng đơn giản, không bằng trên người Tướng Huyền có những cái sắc sỡ như vậy, tất nhiên là tránh trái tránh phải không chịu cho Hạnh Nhân mặc lên người, trong tay lại nắm tiểu đầu bông của Tướng Huyền không chịu buông.

Hạ Viên thấy Tướng Bạch không chịu buông đầu bông của Tướng Huyền, đành phải cúi đầu thương lượng với Tướng Huyền: “Tiểu Huyền, đầu bông này cho Tiểu Bạch mặc một chút được không?” Khụ, mặc dù nói phải nuôi Tướng Bạch như nam oa, nhưng mà mặc đầu bông nữ oa một chút chắc là không sao đâu nhỉ?

Hạnh Nhân thấy Tướng Huyền không nguyên ý lắm, nhanh chóng dứt một viên đường vào trong miệng bé, cười hi hi nói: “Đại công tử, để Nhị công tử mặc một lần rồi trả lại cho người ngay có được không?” Nói xong coi tiểu đầu bông trên người Tướng Huyền. Tướng Huyền được ngon ngọt, cũng không phản đối nữa, tùy ý để Hạnh Nhân coi đầu bông trên người ra, lại thay đầu bông vốn cấp cho Tướng Bạch mặc lên người.

“Ôi chao, Nhị công tử mặc đầu bông này vào đúng thật là đẹp mắt, nhìn đáng vẻ này xem!” Vì Tướng Bạch từ nhỏ đã mặc xiêm y uy vũ của nam oa, Hạnh Nhân quen nhìn bộ dáng nàng mặc xiêm y nam oa, cũng không cảm thấy cái gì. Lúc này Tướng Bạch mặc vào tiểu đầu bông màu sắc sắc sỡ của nữ oa, làm khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm trắng như tuyết, mi thanh mục tú, Hạnh Nhân không khỏi sợ hãi than: “Thiếu phu nhân, cái tiểu đầu bông này giống như đặc biệt làm cấp cho Nhị công tử vậy, mặc vào thật xinh đẹp nha!”

Tướng Bạch cũng tự cho là mình rất được, vuốt đầu bông trên người cười hi hi, chỉ chỉ gương đồng nhỏ, ý bảo Hạnh Nhân lấy tới cho nàng ngắm nghía. Hạnh Nhân không khỏi che miệng cười nói: “Nhị công tử đúng là một chủ nhân yêu thích cái đẹp mà.” Nói xong đi qua lấy gương đồng nhỏ lại đây cho Tướng Bạch nhìn. Tướng Bạch đứng trên giường nhỏ, cánh tay vịn vào Hạ Viên, cố gắng đứng vững người, ngẩng đầu ưỡn ngực soi gương. Còn bất chợt lúc bình thường Hạ Viên hay soi gương bên trái ngắm ngắm bên phải nghía nghía. Làm Hạ Viên và Hạnh Nhân cười không ngớt. Đúng lúc Tướng Hoa An vào phòng, nhìn thấy đáng vẻ này của Tướng Bạch, cũng khen: “Tiểu Bạch nhà ta thực tuấn.”

“Ta nhất thời ngứa tay, làm cái đầu bông nữ oa này, lại bối rối vì Tiểu Bạch không thể mặc kiểu dáng nữ oa này, nên mặc nó lên trên người Tiểu Huyền. Ai biết Tiểu Bạch vừa thấy đầu bông này liền thích, cường ngạnh bắt Tiểu Huyền cởi ra. Bây giờ mặc vào, chính mình đang vui mừng nửa ngày đấy!” Hạ Viên không khỏi cười vui vẻ nói ra chuyện vừa rồi.

“Khó khăn mới có nữ oa, thật phải làm ra vẻ nuôi như nam oa sao?” Tướng Hoa An thấy Tướng Bạch tuy mảnh mai, nhưng một năm nay lại mạnh khỏe kiện khang, không có gì không ổn, lúc này lại hoài nghi chuyện lão sư phụ trong miếu Từ Mẫu đã nói, quay đầu nói với Hạ Viên: “Cách nói mụn dương khí này, thật sự quá huyền hoặc.”

Hạ Viên cũng có chút nghi hoặc, suy nghĩ Tướng Bạch là long phượng thai, sinh ra có yếu chút cũng bình thường. Chỉ sợ không cần ra vẻ như nam oa, chỉ cần cố nuôi nấng tốt cũng có thể khỏe mạnh kiện khang thôi! Hiện giờ phải đem một nữ oa khỏe mạnh xinh đẹp nuôi giả thành nam oa đến mười ba tuổi mới đổi lại nữ trang, có thể sẽ có ảnh hưởng đến tâm lý không tốt với nàng hay không? Nhất thời trong lòng cũng băn khoăn lời Tướng Hoa An nói.

Tướng Hoa An nghe Hạ Viên nói xong, gật đầu nói: “Ta nói này, nằng cứ thay xiêm y nữ oa cho con nó mặc, chắc không có chuyện gì đâu. Đợi đến lúc chọn đồ vật đoán tương lai thì nhân cơ hội mà tuyên bố với mọi người nàng là nữ oa là được.”

Hạ Viên lại sợ Tướng lão phu nhân và Thượng Tiệp không đồng ý để Tướng Bạch đổi lại nữ trang, cười nói: “Đợi tìm xiêm y nữ oa thay đi, trước cứ mặc một chút ở trong phòng, mặc được vài ngày rồi nói sau.” Vừa nói, phân phó Hạnh Nhân đi tìm xiêm y nữ oa đi ra.

“Ta còn có chuyện phải ra ngoài, tối mới trở về.” Tướng Hoa An thấy Hạnh Nhân đi ra, lặng lẽ sờ sờ tay Hạ Viên, để sát vào đang muốn nói chuyện, lại nghe hai giọng nói “xuyết xuyết” vang lên. Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tướng Huyền và Tướng Bạch mở to mắt nhìn hẩn, đều tự đem ngón tay để thẳng lên miệng xuyết hẩn. Nhất thời vừa bức mình vừa buồn cười, nói với Hạ Viên: “Ngày thường nằng thường dỗ bọn chúng ngủ, thường hay dùng ngón tay đặt trên miệng xuyết mọi người không được nói chuyện, bọn chúng cũng học đầy đủ. Lúc này bọn chúng còn xuyết ta, không cho ta nói chuyện với nằng kia!”

Hạ Viên che miệng nở nụ cười nói: “Hai người chúng nó mặc dù vẫn còn chưa nói chuyện, học này nọ lại rất nhanh. Hôm kia thấy Vương ma ma ho khan, bọn chúng còn học ho lên một tiếng, làm Hạnh Nhân cười đến độ không dậy nổi thắt lưng.” Made by diendanlequydon.com

Tướng Hoa An không khỏi cũng cười, lại nói thêm mấy câu, thế này mới đi ra ngoài.

Một lát sau, Hạnh Nhân thật sự tìm ra được một bộ đồ lót lúc trước Hạ Viên đã làm, mở ra phe phẩy, cười lại đây nói: “Thiếu phu nhân, cái đồ lót này là lúc trước ngài làm, màu hồng phấn đích thực đẹp mắt. Ngày hôm kia thu thập đồ lót, đã lấy ra giặt sạch hong khô, mặc cái này ngược lại khá được. Nhìn cỡ này, cho Nhị công tử mặc cũng thích hợp.”

Tướng Bạch vừa thấy là đồ lót có thêu đường viền hoa xinh đẹp, lập tức ngoan ngoãn cho người thay cho nàng. Đợi Tướng Bạch thay đồ lót nữ oa xong, Hạnh Nhân há to mồm nói: “Nhị công tử mặc vào xiêm y nữ oa, thật không biết phải tương tượng thế nào.”

Hạ Viên vừa thấy bộ dáng Tướng Bạch thay xiêm y nữ oa xinh đẹp, trong lòng lại “” vang lên, oa nhi mới một tuổi, mặt mày còn chưa nảy nở hết đâu, nếu Tướng Bạch lớn lên lại trưởng thành như vậy, thật đúng là làm người ta lo lắng. Người ta nói hồng nhan bạc mệnh, vẫn nên mặc xiêm y nam oa bảo toàn chút! Nên bình tĩnh bảo ban: “Hạnh Nhân, tỷ vẫn nên thay xiêm y nữ oa ra giúp nàng đi. Ta nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy bây giờ để nàng mặc xiêm y nữ oa, giống như có chút gì không ổn đó!”

“Nhị công tử không mặc xiêm y nữ oa thật là đáng tiếc!” Hạnh Nhân nhìn Tướng Bạch một cái, thấy nàng đang vui vẻ hân hoan, phần chần sờ lên người xiêm y nữ oa, đành phải đi lên dỗ nói: “Nhị công tử, chúng ta lại đổi một bộ đồ lót hấp dẫn hơn được không?”

Tướng Bạch nghe Hạnh Nhân nói, lắc đầu, vỗ vỗ đồ lót trên người, lúc lắc tay nhỏ bé.

“Ý Tiểu Bạch nói, bộ đồ trên người nằng đủ đẹp rồi, không cần thay đổi nữa!” Hạ Viên thấy Tướng Bạch cự tuyệt không để Hạnh Nhân đến gần, biết bé nghe hiểu các nàng nói, không khỏi cười nói với Hạnh Nhân: “Bé biết tỷ đang dỗ nằng đấy, làm sao có thể có nhiều đồ lót hấp dẫn chứ?”

Tướng Bạch không chịu thay đồ lót, Hạ Viên và Hạnh Nhân chỉ đành từ bỏ. Vì là giữa trưa, Lý bà vú và Trương bà vú tiến vào dỗ Tướng Bạch và Tướng Huyền ngủ. Nhất thời gặp Tướng Bạch mặc xiêm y nữ oa, hai vị bà vú đều trượng miệng “Chặc chặc” khen nói: “Nhị công tử thực nhìn xinh đẹp hơn các oa nhi khác đấy.” Lý bà vú khen xong lại lặng lẽ nói với Hạ Viên: “Thiếu phu nhân, lão phu nhân và phu nhân nhiều lần dặn bảo không thể để cho Nhị công tử mặc xiêm y nữ oa, nếu các bà mà biết, chỉ sợ.”

“Bé thích xiêm y này, cường ngạnh cời ra chỉ sợ khóc rống. Đợi sau khi tỉnh ngủ tắm rửa cho nàng, rồi đổi lại xiêm y nam oa thôi!” Hạ Viên cười cười nói: “Lúc này cũng không ra khỏi cửa phòng, đồ không sao đâu!”

Hạ Viên nói xong, thấy bà vú dỗ Tướng Huyền và Tướng Bạch nằm xuống giường nhỏ, cảm thấy cũng mệt mỏi, nên cũng nhân cơ hội lên trên giường đi nghỉ ngơi.

Hạ Viên ngủ một lúc, lại nghe được giọng nói Lý bà vú hốt ha hốt hoảng nói: “Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân, không xong, Nhị công tử phát sốt rồi!”

“Vừa mới nãy còn tốt lắm, như thế nào đột nhiên liền phát sốt rồi?” Hạ Viên cả kinh, ngồi dậy, vén lên màn nhảy xuống, vội vàng vợ lấy giày đi đến giường nhỏ trước sờ thái dương Tướng Bạch, vừa sờ quả nhiên nóng.

Diễn đàn lq quydd đonc.com Lại đi sờ Tướng Huyền, lại rất khỏe, nhất thời cũng hoảng, phân phó Hạnh Nhân nói: “Tỷ mau đi sảnh trước báo người đi thỉnh đại phu!”

Vì Trương bà vú quản lý Tướng Huyền lại không phát sốt, lặng lẽ buông lỏng một hơi, lúc này lại nói: “Thiếu phu nhân, từ lúc sinh ra Đại công tử và Nhị công tử, đều ở cùng nơi, ăn uống mặc cũng một dạng. Mỗi lần phát sốt chính là cùng nhau phát sốt, tiêu chảy lại cùng nhau tiêu chảy. Lần này Nhị công tử đột nhiên phát sốt, Đại công tử lại không có gì. Chỉ sợ là.” Nói xong nhìn xem Hạ Viên, thấy nàng lo lắng, lại tiếp tục nói: “Thiếu phu nhân đừng trách nô tỳ lảm nhảm, chỉ sợ Nhị công tử thật sự không hợp mặc xiêm y nữ oa này.”

“Lấy xiêm y nam oa, trước giúp nằng thay đổi xiêm y rồi nói sau.” Hạ Viên gấp đến độ lời hòa công tâm, tự trách mình không nên hoài nghi lão sư phụ trong miếu Từ Mẫu nói, tự chủ trương mặc xiêm y nữ cho cho Tướng Bạch, lại sờ mặt Tướng Bạch lẩm bẩm nói: “Tiểu Bạch, đều do mẫu thân, đều do mẫu thân!”

Tướng lão phu nhân và Thượng Yệp nghe được Tướng Bạch phát sốt, vội vàng đến đây, biết được Hạ Viên cho nàng mặc xiêm y nữ oa, không khỏi đều trách cứ vài câu.

Tướng Bạch phát sốt, ước chừng bảy ngày mới hạ sốt, dọa Hạ Viên hồn cũng không còn. Bất kể nguyên nhân là trùng hợp hay là thật bởi vì mặc xiêm y nữ oa, dù sao từ nay về sau, Hạ Viên cũng không dám cho Tướng Bạch mặc xiêm y nữ oa loạn nữa.

Sau khi Tướng Bạch hạ sốt không bao lâu, đúng lúc đến sinh nhật tròn một tuổi. Trong phủ chuẩn bị mọi thứ, để nàng và Tướng Huyền cùng nhau chọn đồ vật đoán tương lai.

Hạ Viên gấp trên đài chọn đồ vật đoán tương lai thả nhiều đồ vật khác nhau, son hộp màu đỏ cũng có trong đó, không khỏi lắc đầu, màu sắc hộp phấn này sắc sỡ, tiểu hài tử đương nhiên thích bắt lại chơi. Đợi tương lai mình làm trưởng bối, có thể quyết định đồ vật bỏ trên đài chọn đồ vật đoán tương lai, nhất định không cho người thả son hộp. Nàng nơi này khẩn trương nhìn, tay phải Tướng Huyền sớm bắt một cái kiếm gỗ, để kiếm gỗ vào bàn tay trái nhỏ bé lau lên, giống như giám định và thưởng thức bảo kiếm, mọi người không khỏi cười vang nói: “Tương lai Đại công tử nhất định là một nam tử hảo hán, nhìn cái bộ dáng này xem.”

Tướng Huyền thấy mọi người cười vui, bỗng nhiên quơ ngón tay tay trái để ngang ngoài miệng “Xuyt” một tiếng. Mọi người ngẩn ra, lại “Đồ” mọi người nở nụ cười, vui vẻ.

Trong tiếng cười, đã thấy Tướng Bạch đưa tay bắt một quyển sách, rất có phong thái lật ra một cái, hai cánh hoa nho nhỏ giật giật, ra vẻ nhận biết chữ, lúc này đang đọc thầm.

“Ha ha!” diễn đàn lèq quyđ đônMọi người lại cười vui, cười nói: “Điều bộ này của Nhị công tử trái lại rất giống đang kham khổ đọc sách đêm khuya, chuẩn bị khảo Trạng Nguyên đầu!”

Hạnh Nhân ở bên cạnh cười nói: “Vi Thiếu phu nhân thường xuyên cầm sách xem ở trong phòng, tư thế này của Nhị công tử cũng là bắt chước Thiếu phu nhân đó.”

“Được rồi, được rồi, đều tự bắt này nọ, cũng nhìn ra hai vị ca nhi là một văn một võ.” Tướng lão phu nhân cười hớ hớ phân phó bà vú nói: “Ôm hai vị công tử xuống đi thôi!”

Hạ Viên thấy Trương bà vú đi lên ôm Tướng Huyền, khoát tay Lý bà vú, mình tự đi ôm Tướng Bạch. Tướng Bạch gặp Hạ Viên đi lên muốn ôm nàng, bỗng nhìn xem đồ vật trên đài, cầm sách kẹp ở dưới nách, tay phải lại đi trên đài chộp một cái, lại đem hộp son đỏ kia chộp trong tay.

Hôm nay An Bình Hầu phu nhân cùng Trần Nam phu nhân bị mời đến xem lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Tướng Huyền và Tướng Bạch, thấy được Tướng Huyền và Tướng Bạch khá ái, không khỏi khen không ngừng. Chính là âm thầm nói thầm Tướng Bạch sinh rất thanh tú. Lại thấy Tướng Bạch không chỉ bắt sách, phút cuối cùng lại bắt hộp son. Trần Nam phu nhân lặng lẽ nói cùng An Bình Hầu phu nhân: “Huyền ca nhi này sinh uy vũ, hiện nay mới một tuổi, lại nhìn ra được một bộ hảo tướng mạo, chọn đồ vật đoán tương lai lại nắm một kiếm, tất nhiên sau này lại là một vị tướng quân. Có điều tuy nói Bạch ca nhi cùng Huyền ca nhi là song bào thai, tướng mạo cùng tính cách lại không giống Huyền ca nhi. Hắn một cái nam oa trưởng thành như vậy, bắt một quyển sách, lại bắt son hộp, tương lai nha.”

An Bình Hầu phu nhân tiếp lời nói: “Trưởng thành rồi, lại biết vài câu thi văn, tương lai ở trong son phấn là một hỉ nhân vật. Khác còn thôi, chỉ sợ cô nương gia vừa thấy hắn liền khó quên đầu! Về sau chúng ta còn phải dặn bảo nàng dâu trong phủ, nhìn kỹ cô nương nhà mình, đừng gặp nhiều vị Bạch ca nhi này, không sẽ trêu chọc gặp chuyện không may.”

Các nàng nói chuyện, lại thấy Trần Châu bé Tướng Thanh đi qua chơi cùng Tướng Huyền và Tướng Bạch, trong tay Tướng Thanh cầm một cái tuyến câu, thấy Tướng Huyền và Tướng Bạch cùng nhau đưa tay đến muốn, hắn vòng qua tay Tướng Huyền, liền đưa tuyến câu cho Tướng Bạch, còn để sát vào Tướng Bạch, hôn chụt một tiếng lên mặt nhỏ nàng.

An Bình Hầu phu nhân thấy tình trạng như vậy, cảm thán nói: “Bạch ca nhi này, ngay cả tiểu nam oa cũng thích hắn đầu! Cũng biết là một cái nam nữ đều xoi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: TƯỚNG BẠCH CHIA MÀU SẮC

Nửa tháng sau khi Tướng Huyền Tướng Bạch chọn đồ vật đoán tương lai, lại đến phiên Tướng Thanh chọn đồ vật đoán tương lai. Tướng Thanh ngồi ở trên đài hưng phấn sờ sờ món này, sờ sờ món kia, cuối cùng bắt lấy một cây thương gỗ có chùm tua đỏ, gánh một thương lên trên vai, cười hi hi nhìn về phía những người lớn.

Tất cả mọi người vỗ tay nói: “Thanh ca nhi không hổ danh là thành viên võ tướng, một lần bắt lấy đã bắt thương Hồng Anh rồi!”

Trần Châu thấy Tướng Thanh gánh một thương trên vai, lại sợ bé không cẩn thận sẽ làm thương tổn chính mình, vội đi lên muốn ôm bé xuống dưới.

Tường Thanh thấy Trần Châu đã tới, tay trái lại bắt lấy một món trên đài, bắt một hộp mực đóng dấu, miệng nhất thời kêu “Ồ ô”, chỉ về Tường Bạch, để cho Trần Châu ôm bé đi qua chơi cùng Tường Bạch. Còn lấy hộp đựng mực đóng dấu vừa bắt được đưa cho Tường Bạch chơi đùa.

Tường Huyền thấy tay Tường Thanh và Tường Bạch đều có này nọ chơi, bé cũng không yên rồi, dùng ngón tay chỉ lên trên đài vừa mới chọn đồ vật đoán tương lai, ý là bé cũng muốn đi lên lấy một món. Thượng Tiệp ở đầu kia nhìn thấy, cười nói với bà vú: “Cứ cho Huyền ca nhi bắt lần nữa đi!”

Bà vú cười đặt Tường Huyền trên đài chọn đồ vật đoán tương lai. Tường Huyền đây là lần thứ hai “Chọn đồ vật đoán tương lai”, tất nhiên có kinh nghiệm hơn, chọn chọn lựa lựa, dưới nách bên trái trước kẹp một món vật nhỏ, tay trái và tay phải đều cầm một món. Nhất thời lại nhìn trúng một vật khác, chính là vọt tới nhưng không bắt, mặt bánh bao nghiêm túc nghĩ nghĩ, ngồi thẳng thân mình, giờ tay phải lên, tay phải thật cẩn thận đưa đồ vật này nọ phóng lên trên đầu, nghĩ để tay phải thành thói bắt này nọ.

Mọi người thấy được Tường Huyền đem đồ vật đặt lên trên đầu, nhưng đặt vài lần đều phóng không xong, không khỏi “phốc” nở nụ cười, nên bảo bà vú giúp đỡ hẩn phóng. Bà vú cười đưa tay giúp Tường Huyền đề lại này nọ đặt ở trên đầu, làm cho tay phải hẩn bắt thêm một món nữa, thắng lợi trở về.

Hạ Viên ôm Tường Bạch đứng ở một bên cũng cười không ngừng. Đợi bà vú bế Tường Huyền lại đây, đặt Tường Bạch xuống dưới đất, để nàng và Tường Huyền Tường Thanh cùng chơi đùa. Trần Châu thấy Tường Thanh và Tường Huyền tranh giành này nọ ngoạn, cũng không tranh giành cùng Tường Bạch, không khỏi cười nói: “Thanh ca nhi cũng kỳ quái, không chịu để cho Huyền ca nhi, lại chịu nhường cho Bạch ca nhi. Như là biết Bạch ca nhi và hẩn không giống nhau vậy!”

Vì thời điểm Tường Bạch sinh ra không bảo đảm, phủ Tướng quân từ Tướng lão phu nhân, cho tới tiểu nha đầu, đối nàng đều có chút thương tiếc, Trần Châu cũng không ngoại lệ. Không biết là chịu ảnh hưởng thái độ Trần Châu hay là như thế nào, Tường Thanh chỉ thích thân cận Tường Bạch. Chơi một hồi lâu, thấy Lý bà vú và Trương bà vú muốn ôm Tường Huyền và Tường Bạch đi ngủ trưa, Tường Thanh lại kéo lấy tiểu y giác của Tường Bạch “A a” kêu, lại không chịu thả Tường Bạch ra. Trần Châu không còn cách nào khác, đành phải nói với bà vú: “Thôi thế này, để cho Thanh ca nhi và Huyền ca nhi Bạch ca nhi ngủ trưa cùng nhau đi!” Bọn đang đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Trên giường nhỏ ngủ trưa đột nhiên nhiều thêm một cái Tường Thanh, Tường Huyền và Tường Bạch hưng phấn lên, làm sao ngủ được? Ba tên người vén vén ta, ta vén vén người chơi đùa.

“Giường ngủ này hai cái tiểu tử kia ngủ còn thấy rộng, ngủ thêm Thanh ca nhi, lại có vẻ nhỏ chút. Trước đây sớm vốn muốn cho Huyền ca nhi và Bạch ca nhi mỗi người ngủ giường nhỏ, nhưng từ nhỏ bọn chúng đã ngủ cùng nhau, bỗng nhiên tách ra lại khó lóc, đành phải làm cho bọn chúng ngủ một giường.” Hạ Viên vào phòng thấy ba tên nhóc còn chưa ngủ, cười nói với Trần Châu: “Hai đứa bọn hẩn vốn là thích náo nhiệt, lúc này thêm Thanh ca nhi, sợ còn hò hét một trận mới ngủ đâu!”

Trần Châu cười xem Tường Huyền bọn họ chơi đùa một lúc, lại tiến bước trong xem Hạ Viên thiếu thừa may vá, cầm lấy một nửa xiêm y đang làm dở nói: “Đây là y phục hiếu kính tết nhất sao? Nhưng mà xiêm y này mặc dù thêu đoàn hoa đẹp mắt, màu sắc nhìn hơi tối chút, sợ lão phu nhân không thích màu sắc này đâu!”

“Đây cũng không phải làm cấp lão phu nhân. Là làm cho thái ngoại tổ mẫu ta ở nông thôn.” Hạ Viên cười nói: “Qua năm cha ta muốn theo cùng nương ta đến nông thôn chúc thọ thái ngoại tổ mẫu, ta vội vàng làm hai xiêm y thường phục để nương ta mang đi cấp cho thái ngoại tổ mẫu. Trước đây lúc chúng ta ở nông thôn, khi đó mặc dù tuổi nhỏ, nhưng nhớ rõ thái ngoại tổ mẫu rất yêu thương bọn ta. Còn có, đường đệ nương ta, tên là Lai Phi và Lai Phong, cũng là một đôi song bào thai, lúc ấy rất thích ôm ta và ca ca ngồi ở trên đầu vai, đến miếu Tổ Mẫu xem náo nhiệt. Bọn họ mỗi khi quay về đều bế ta và ca ca chui trong đám người, có người cười nhìn chúng ta, ồn ào nói, song bào thai Trịnh gia lại bế long phượng thai Hạ gia đến vô giúp vui, đặc biệt thú vị. Nếu không phải hiện giờ phải trông giữ Huyền ca nhi và Bạch ca nhi, thật muốn cùng nương ta quay về nông thôn ở một chuyến, gặp thái ngoại tổ mẫu và tổ mẫu các nàng.”

Hạ Viên biết thái ngoại tổ mẫu Trịnh bà qua năm liền bảy mươi lăm tuổi, tuy nói các cữu cữu đưa thư đến đây, nói vẫn kiện khang, dù sao chừng này tuổi rồi, không chừng ngày nào đó nói không còn sẽ không còn, bởi vậy cha nương mới muốn tự mình đích thân quay về nông thôn một chuyến đi chúc thọ cho lão nhân gia bà.

Trước đây Trần Châu sớm nghe được Hạ Viên đề cập qua ở nông thôn có một cặp song bào thai đường cậu, lúc này cảm thấy hứng thú nói: “Song bào thai nhà đường cậu muội hiện tại như thế nào? Sao không đến trong kinh chơi? Thật muốn nhìn quang cảnh một cái tam đại song bào thai nhà muội ở một chỗ nha!” Nói xong nở nụ cười.

“Nghe nương ta nói, bọn họ ngồi không yên, chỉ thích cùng người ta rồi bèn đi buôn bán. Chuyên môn đem tượng gỗ điêu khắc phụ thân bọn họ làm mang ra hải ngoại, còn học được tiếng người nước ngoài. Vì bọn họ nhân duyên tốt, có thể nói chuyện, người ta cũng thích giao tiếp cùng bọn họ, nên buôn bán lời không ít tiền.” Hạ Viên nhắc tới các đường cậu, không khỏi nở nụ cười, “Lại nói tiếp, ta đây rất thú vị đối tính cách của các đường cậu.”

Trần Châu lại nhớ tới một chuyện khác, hỏi: “Cha muội hiện tại đã là Khâm Thiên Giám giám chính rồi, làm sao đi được? Còn được đi cùng nương muội về quê nữa sao?”

Hạ Viên nhìn bốn bề vắng lặng, lặng lẽ nói: “Trong cung gần đây có chút phong ba, cha ta sợ bị đề cập, mượn cơ hội xin phép, theo nương ta trở về nông thôn ở một thời gian, vừa vận nê qua việc này.”

Trần Châu cũng nghe được thân mình hoàng hậu khó chịu, hai vị hoàng tử do quý phi sinh lại tranh thủ tình cảm, sự tình có chút phức tạp, lập tức gật gật đầu không hỏi nữa.

Hạ Viên cùng Trần Châu nói chuyện, nghe được gian ngoài ba tên còn đang chơi đùa, đi ra ngoài vừa thấy, thì ra Tường Thanh ngủ không quen giường nhỏ này, lúc này đang tìm Trần Châu quanh quất! Thấy được Trần Châu đi ra ngoài, Tường Thanh bỏ dậy vịn lan can giường muốn Trần Châu ôm. Hạ

Viên thấy Tường Thanh đưa tay về phía Trần Châu, nên giành trước từng bước đỡ dưới nách Tường Thanh, muốn ôm bé, lại thấy Tường Huyền và Tường Bạch cũng lần người bỏ dậy, một trái một phải nắm tay nàng, không cho nàng ôm Tường Thanh, còn “A a” kêu. Hạ Viên không khỏi cười nói: “Đây là đệ đệ nhà mình, sao không thể bế được?”

Tường Bạch nghe Hạ Viên nói, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, ngón tay nhỏ chỉ về phía Trần Châu. Lý bà vú không khỏi cười nói: “Thiếu phu nhân, Bạch ca nhi ý là nói, Thanh ca nhi là muốn Nhị thiếu phu nhân ôm, không phải muốn Thiếu phu nhân ôm, Thiếu phu nhân không cần nhìn nhận sai.”

“Ha ha!” Hạ Viên và Trần Châu nghe Lý bà vú nói vậy, lại nhìn thấy biểu tình của Tường Bạch, không khỏi nở nụ cười, “Tiểu Bạch đích thực là đại tiểu quý.”

“Viên nhi, sao ta cảm thấy mỗi lần muội nói hai chữ ‘Tiểu Bạch’ thì hạ âm rất nặng vậy?” Trần Châu còn không quen gọi Hạ Viên là đại tẩu, mỗi lần thốt ra, vẫn là xưng hô trước đây, lúc này tự mình đi qua ôm Tường Thanh, nghiêng đầu nhìn Hạ Viên nói: “Nhìn xem, mỗi lần đều không gọi Bạch ca nhi, chỉ gọi Tiểu Bạch, muội còn cười quý đi.”

“Có sao? Chính ta sao không biết vậy?” Hạ Viên để cho bà vú một lần nữa sắp xếp cho Tường Huyền và Tường Bạch nằm xuống, cúi đầu nở nụ cười. Nếu không phải tên Tường Bạch là lão sư phụ trong miếu ban thờ, chính mình đã nghĩ muốn cho người đổi tên rồi. Gọi tên gì chẳng được, phải tên “Bạch” chứ? Chính mình mỗi lần kêu tên Tiểu Bạch, sau đó lại nghĩ tới Tiểu Bạch đứng hàng thứ hai, lại nói tiếp, chính là vừa “Bạch” vừa “Nhị”, giọng điệu có thể không cổ quái sao?

Rất nhanh đã qua năm, Tường Huyền Tường Bạch dưới sự giúp đỡ của người lớn có thể vịn tay đi vài bước rồi, trái lại Tường Thanh, không cần người lớn đỡ, hai tay mở ra như làm cân bằng, đã đi được giống như vịt rồi. Mọi người thấy bé đi nghênh ngang, chỉ khăn trương ở bên cạnh giả vờ muốn đỡ, một bên ủng hộ. Tường Huyền Tường Bạch đang được bà vú đỡ tay học đi, thấy được Tường Thanh tự mình đi được rồi, hai đứa bỗng nhiên cùng nhau buông tay bà vú ra, tự động bước đi từng bước, lại đứng không vững, cùng lúc ngã xuống đất, không khỏi “oa oa” khóc lớn. Bà vú vội đi lên ôm lấy, kiểm tra một phen, thấy cũng không có té, vội nhỏ giọng trấn an.

Không biết có phải bởi vì bị té hay không, tới ban đêm, Tường Huyền và Tường Bạch lại khóc rống muốn gặp Hạ Viên, không chịu ngủ trong sường phòng phía trước. Hạ Viên nghe được tiếng khóc, đành phải để bà vú ôm bọn họ vào gian phòng của mình, dần xếp ở trên giường nhỏ bên cạnh giường lớn, tính tự mình trông nom.

Tường Hoa An vào phòng thì thấy được Hạ Viên ngồi cạnh giường nhỏ, đang kể chuyện xưa cho hai tiểu tử kia, không khỏi đi qua chỗ Hạ Viên ngồi, cười nói: “Mấy chuyện xưa này khá mới mẻ, bọn nó nghe hiểu được sao?”

“Đây đều là những câu chuyện lúc trước, nương ta giảng cho ta cùng ca ca nghe, cũng nghe được chút ít đấy. Tiểu Huyền và Tiểu Bạch tuy nhỏ, chẳng xem bọn họ nghe nhập thần, cũng biết sẽ nghe hiểu được.” Lúc này Hạ Viên đang kể chuyện vịt con xấu xí hóa thành thiên nga, đang kể đến lúc vịt con tỉnh dậy, lo lắng phát hiện mình thay đổi hình dạng, lại bị Tường Hoa An cắt đứt. Lúc này đang định tiếp tục kể, lại thấy Tường Huyền và Tường Bạch cùng lần lên bỏ dậy, vị lan can giường, chỉ vào Tường Hoa An “nha nha” kêu, không khỏi ngạc nhiên.

“Bọn họ đây là đang trách ta chen vào lúc nàng đang kể chuyện xưa sao?” Tường Hoa An đưa tay đi ôm Tường Bạch, thấy nàng cự tuyệt không cho ôm, đành đưa tay xoa xoa đầu nàng, xoay người nói với Hạ Viên: “Xem ra đúng thật là đang trách ta, cũng không cho ta bế.”

Tường Hoa An vừa dứt lời, Tường Bạch lại đưa tay nhỏ bé qua, miệng lại ô ô với hấn, không cho hấn nói chuyện, một bên nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Viên.

“Ha ha, An ca ca, Tiểu Bạch không cho người nói nữa. Để cho ta tiếp tục kể chuyện xưa đấy!” Hạ Viên nhìn thấy động tác Tường Bạch, nhin cười không được, liếc Tường Hoa An một cái nói: “Chàng đi ngủ trước đi, đợi kể chuyện xưa xong, dỗ bọn chúng ngủ trên giường cái đã.”

Tường Hoa An đợi Tường Bạch ngồi trở lại trên giường nhỏ, phủ ở bên tai Hạ Viên nói: “Đợi bọn nó ngủ, nàng bảo bà vú lặng lẽ ôm đến trong sường phòng phía trước. Nếu bọn nó ngủ ở chỗ này, tay chân ta thì triển không được.”

“Xì!” Hạ Viên giả ý huyết Tường Hoa An một ngụm, trên mặt lại cười ngọt ngào, mị nhân như tơ liếc mắt nhìn Tường Hoa An một cái, thấy được hấn làm cái bộ dáng gân gò xương nhuyễn (hoacodat: ta cũng không hiểu câu này), không khỏi vụng trộm nở nụ cười.

Đợi sau khi Tường Huyền cùng Tường Bạch, Hạ Viên kêu bà vú tiến vào bế bọn họ đi ra ngoài, sau khi dần xếp ổn thế này mới trên giường, truyện được ed bởi diễn đàn Lê Quý Đôn, Tường Hoa An thấy Hạ Viên bận rộn đến nửa đêm, lúc này vừa lên giường, đưa tay sờ, mò tay nàng nhưng có chút lạnh, vội nắm ở trong tay xoa xoa. Còn làm hai chân Hạ Viên kẹp vào cẳng chân mình, thấp giọng nói: “Từ lúc sinh Tiểu Huyền Tiểu Bạch, ban đêm trời lại lạnh thêm, hai tay hai chân nàng thật không có chút độ ấm nào, sợ huyết khí không đủ đâu! Mỗi ngày đều uống thuốc bổ, làm sao lại không uống nhiều thêm một chút.”

Hạ Viên mang thai lần đầu tiên lại sinh ra hai đứa Tường Huyền Tường Bạch, còn sinh ra vào mùa đông, thời tiết rét lạnh, lúc sinh ăn một chút đau khô, mất một ít máu, hơn nữa lúc ấy Tường Bạch suýt chút nữa không bảo đảm, lo lắng một hồi, sau lại lại tự mình nuôi nấng Tường Huyền Tường Bạch, ban đêm lên lên xuống xuống, thân mình không điều dưỡng kỹ, nên có chút mất máu. Nhờ Tường Hoa An săn sóc, thường thường làm ấm hai tay hai chân cho nàng, thế này mới qua được chút. Nghe Tường Hoa An nói vậy, Hạ Viên không khỏi cúi đầu cười nói: “Vương Thái y nói, thuốc bổ cũng không thể uống quá nhiều, phải chậm rãi điều dưỡng, cũng không phải ta không ăn.”

Hai người nói chuyện, dụng tâm chăm sóc một hồi. Tường Hoa An lặng lẽ nói: “Thân mình nàng tốt lên rồi, cũng không nên lại mang thai. Không bằng kêu Vương Thái y khai phương thuốc, tránh chuyện này. Đợi Tiểu Huyền Tiểu Bạch hơi lớn chút lại mang.”

Hạ Viên âm thầm tính ngày, biết lúc này là kỳ an toàn, lặng lẽ buông lỏng một hơi, đợi nghe được Tường Hoa An nói, tự nhiên rất tán thành.

Tường Hoa An vẫn thấy chưa đủ, lại ở bên tai Hạ Viên nói chút chuyện mê sảng làm người ta mặt đỏ tim đập, hai tay xoa nắn nơi nơi, đợi lúc Hạ Viên động tình, không thiếu được lại tới thêm một lần.

Mùa hè dần tới, Tường Huyền và Tường Bạch cũng đi đường được rồi, sinh trưởng thập phần khả quan. Vì hai cái tiểu tử này lớn nhanh, Hạ Viên vội vàng làm đồ lót mùa hè cho bọn hắn. Đợi làm xong đồ lót, Hạ Viên nhìn châm tuyến trong giỏ bố trí lộn xộn, các loại màu sắc đều có, liền suy nghĩ phải làm hai con rối cấp Tường Huyền và Tường Bạch chơi đùa. Nhất thời ngẩng đầu thấy Tường Huyền và Tường Bạch đang chơi đùa trước mặt mình, thuận miệng nói với bọn họ: “Tiểu Huyền, Tiểu Bạch, giúp nương phân ra các loại màu khác nhau, hồng đặt ở một chỗ, lam cũng đặt ở một chỗ, không cần xen lẫn cùng nhau.” Nàng vừa dứt lời, Tường Huyền và Tường Bạch đã đi lên lấy giỏ châm tuyến lộn xộn đồ ra. Tường Huyền tìm một dải vải dài hơi chút lộn xộn, ở trong tay vò qua vò lại chơi. Tường Bạch vẫn đứng ở bên bàn, chính xác sắp xếp từng màu vải khác nhau, hồng xanh lá xanh đen vàng nhạt tím thắm các loại..., mỗi loại mở ra để một chỗ, ở trên bàn để mấy đồng nhỏ.

“Ôi, thiếu phu nhân, ngài nhìn Bạch ca nhi xem, chính xác phân được các màu khác khác nhau này. Mọi người khen Bạch ca nhi thông tuệ, này cũng không khen sai.” Lý bà vú vui mừng nhường mấy khách lệ.

Lúc này Hạ Viên lại có chút nghi hoặc, Tường Bạch là thông tuệ trời sinh, hay là cùng lai lịch như mình?

Hạ Viên vì thành công giấu diếm được Quý Thụ, sớm đem đoạn ký ức kiếp trước như là một ký ức xa xôi, lúc này nhớ lại thậm chí có chút mơ hồ, hiện giờ nhìn Tường Bạch, cảm thấy lại cảnh giác. Nữ nhi chính mình tần tần khổ khổ 10 tháng mang thai sinh ra, tóm lại hi vọng nàng thuần túy chính là nữ nhi của mình, đây cũng là nguyên nhân mình tình nguyện diệt đi dấu vết kiếp trước, chỉ thuần túy làm nữ nhi Quý Thụ.

Nghĩ tới Tường Bạch vừa ra đời thiếu chút nữa không bảo đảm, sau lại có lần mặc xiêm y nữ oa lại phát sốt nặng, Hạ Viên lại bất an. Những ngày kế tiếp, Hạ Viên lại âm thầm quan sát Tường Bạch, thấy nàng ngoại trừ có chút thông tuệ, những phản ứng khác cũng không khác mấy với hai tiểu oa nhi Tường Huyền và Tường Thanh, cũng không có lộ ra điểm đặc biệt khiến mình sợ hãi, nên âm thầm thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Đợi đến mùa thu, Quý Thụ đến nông thôn chúc thọ Trịnh bà tử trở về, cảm mấy cái tượng điêu khắc gỗ Trịnh Minh Nghiệp làm căn nhà nhỏ vội tới cho Tường Huyền và Tường Bạch ngoạn. Hạ Viên thấy căn nhà nhỏ kia hình dạng giống như xe đẩy kiếp trước, còn thêm dây cốt phía dưới, đặt xuống đất tựa như xe đẩy đồ chơi “Đất đất” chạy, vội cầm đưa cho Tường Huyền và Tường Bạch ngoạn. Vì nàng còn có nghi ngờ, mặc dù suy nghĩ rất nhiều biện pháp không dấu vết thử, vẫn không thể yên tâm, hội này cố ý chú ý đến phản ứng của Tường Bạch, thấy được nàng và Tường Huyền giống nhau vừa hiếu kỳ vừa vui mừng nhìn tượng điêu khắc gỗ căn nhà nhỏ bỏ xuống đất chạy, thế này mới hoàn toàn yên lòng. Tường Bạch, quả thật thuần túy là nữ nhi của mình!

Vì chuyện này, Hạ Viên có chút áy náy, nữ nhi bất quá chỉ thông minh mưu mẹo chút, chính mình đã nghi hoặc loạn xạ, thật sự không nên, nhất thời lại càng yêu thương Tường Bạch hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: CHỘT CƯỜI (KẾT CỤC)

Mùa thu lại đến, thời tiết cũng dần trở nên lạnh lẽo. Hạ Viên sợ bà vú không chăm lo chu toàn, đêm đêm thường hay đi đến tiền phòng, đích thân trông Tường Huyền và Tường Bạch ngủ rồi mới về phòng. Vì tối hôm nay Tường Huyền và Tường Bạch uống nhiều nước, Hạ Viên sợ bọn họ ngủ sớm ban đêm sẽ tiểu dầm, nên chơi cùng bọn chúng một lúc, nhìn thấy thời gian không sai biệt lắm, thế này mới bảo bà vú cầm qua cái xô đặt ở góc tường, bế Tường Huyền đi qua, vén xiêm y bé, kéo quần cho bé đi tiểu.

Tường Huyền cười hi hi đẩy Hạ Viên ra, vươn bàn tay nhỏ bé vịn bức tường, tự mình đứng đi tiểu. Đợi khi tiểu xong ngọt ngào non nớt nói: “Xong rồi!”

Hạ Viên thấy bé bắt chước bộ dáng của Tường Hoa An, không khỏi cười lên, vội vươn tay lên giúp bé mặc lại quần, sửa sang đồ lót. Thấy bà vú bế Tường Bạch đi tới, đưa tay nhận lấy, cười nói: “Tiểu Bạch Bạch, đến phiên con đi tiểu nha!” Nói xong hôn Tiểu Bạch một cái, vén váy quần của nàng lên, còi quần xuống, nhìn thấy Tường Bạch giãy dụa muốn xuống đất, nghĩ nàng muốn tự mình đi tới ngồi lên cái xô, đành buông nàng ra.

Tường Bạch đi đường một chút, kéo quần xuống xoay người một cái, lại bắt chước dáng vẻ vừa rồi của Tường Huyền, tay nhỏ bé đặt lên tường, căng chân cong cong, hơi hơi hướng về cái xô.

Hạ Viên và bà vú ngăn ra, lập thức ý thức được, Tường Bạch là muốn bắt chước Tường Huyền, đứng tiểu đây mà! Nhất thời cười ha ha, vui vẻ nói: “Chúng ta không thể đi tiểu giống như ca ca được, phải ngồi xuống tiểu.”

Hạ Viên nói xong, sợ Tường Bạch tiểu rơi trên quần, ôm nàng vòng một cái, kiên quyết ấn bé ngồi lên trên cái xô.

Tường Huyền thấy mọi người cười loạn lên, nghi hoặc nhìn Tường Bạch ngồi lên trên cái xô, nhớ lại mình mới vừa đứng tiểu, sao đệ đệ lại phải ngồi tiểu? Bỗng từ trên người Trương bà vú muốn xuống dưới đất, thấy Hạ Viên ngồi xổm trước mặt Tường Bạch cười đến bả vai run run, đi qua vịn lưng Hạ Viên, ghé lên trên vai nàng nhìn Tường Bạch. Vì quần Tường Bạch còi xuống thấp, bé nhìn thấy rõ, bỗng hỏi: “Tại sao đệ đệ không có quả ót nhỏ?”

“À, quả ớt nhỏ của đệ đệ bị rớt!” Trương bà vú muốn đi qua ôm Tường Huyền, thấy Hạ Viên cười nói không nên lời, nhất thời giúp nói đỡ một câu, cũng cười không thôi.

“Thì ra bị rớt.” Tường Huyền đau lòng cho Tường Bạch, vịn lên trên lưng Hạ Viên tiến lên một bước, ngồi xổm xuống nhìn Tường Bạch, thật cẩn thận hỏi: “Đau không?”

“Không đau!” Tường Bạch thấy người lớn cười quý dị, miệng méo xệch dần thêm chút tiếng khóc nói: “Ca ca không rớt, của con rớt.”

“Ha ha...” Hạ Viên vốn ngừng cười, lúc này nghe lời nói của Tường Bạch..., nhin không được chôn đầu vào đầu gối, cười đến run rẩy.

Mặt mày nho nhỏ của Tường Bạch đỏ bừng, bỗng nhiên cất tiếng khóc “huhu”.

Hạ Viên nghe thấy tiếng khóc, đành phải nhin cười, trấn an nói: “Tiểu Bạch Bạch, quả ớt nhỏ của con không dài ra thôi. Không phải rớt, đừng khóc nào! Có vài đứa bé khi lớn lên sẽ giống phụ thân, có quả ớt nhỏ dài ra. Có vài đứa trẻ giống như mẫu thân, quả ớt nhỏ sẽ không dài ra. Ca ca con giống phụ thân, nên nó dài. Con giống nương, sẽ không dài.”

Vì Hạ Viên tự mình nuôi nấng Tường Huyền và Tường Bạch, hơn nữa tiểu hài tử từ trời sinh sẽ thân cận mẫu thân, lúc này Tường Bạch nghe được chính mình lớn lên giống mẫu thân, thế này mới không có quả ớt nhỏ dài ra, trái tim nhỏ bé không khỏi buông lỏng. Hít hít mũi, để bà vú giúp đỡ lau nước mắt, lại ôm lấy ngực quần vào, thế này mới dụi đầu vào người Hạ Viên, ôm sát cổ Hạ Viên, nũng nịu một lúc.

Sau khi Hạ Viên trấn an hai đứa bé, thế này mới trở về phòng, Tường Hoa An thấy Hạ Viên mỉm cười đi vào, không khỏi hỏi: “Có chuyện gì hay mà cười thế? Ta ở trong phòng cũng nghe được tiếng cười của mọi người.”

Hạ Viên vừa nói chuyện vừa rồi, vừa cười run rẩy hết cả người, mặt đỏ sinh xuân.

Tường Hoa An cũng nhin không được cười rộ lên, đưa tay kéo Hạ Viên vào trong ngực, cúi đầu xuống nói: “Nàng có chỗ nào không giống ta vậy? Phải kiểm ta tốt một lần mới được.”

Nhất thời cả phòng đều là phong cảnh kiều diễm.

Tường Huyền và Tường Bạch lớn nhanh, đợi lúc bọn họ ba tuổi thì bụng Hạ Viên vẫn không có động tĩnh, ngược lại Trần Châu lại sinh ra một cái nam oa, tên là Tường Tông. Thượng Tiệp vốn đang cố gắng bình tĩnh, nhưng đợi khi nghe được đại tẩu Hạ Viên Đường Chí Tụ cũng đã sinh thêm một cái nam oa, tên là Hạ Sài thì không khỏi nóng nảy, ám chỉ quanh co với Tường Hoa An và Hạ Viên, đích tôn chỉ có một mình Tường Huyền, cũng thật quá ít, nên nắm chặt sinh thêm nhiều chút!

Hạ Viên thấy Thượng Tiệp khản trương chuyện này, lại cảm thấy thân thể chính mình đã điều dưỡng tốt rồi, nên ngừng phương thuốc Vương thái y cấp cho. Đợi đến qua năm, Tường Huyền và Tường Bạch ba tuổi rưỡi thì Hạ Viên lại mang thai, phù Tướng quân nhất thời vui sướng. Thượng Tiệp sợ Tường Huyền và Tường Bạch âm ỉ đến Hạ Viên, cố ý dẫn dò mấy câu. Tường Huyền còn thôi, Tường Bạch nghe Thượng Tiệp nói nghiêng đầu nhỏ, giọng nói mềm mại ngọt ngào hỏi: “Trong bụng nương đựng một tiểu đệ đệ? Làm sao cất vào được ạ?”

“Ồi...” Thượng Tiệp bỗng cùng từ, lấy mất ý bảo Tường Hoa An, để Tường Hoa An trả lời vấn đề này. Một bên cười nói: “Việc này à, để phụ thân con đến trả lời đi.”

Tường Hoa An thấy ánh mắt đen lúng liếng của Tường Bạch chuyển sang mình, chà chà tay, chà cả nửa ngày cũng trả lời không được, nhất thời mất to nhìn mắt nhỏ nhìn Tường Bạch.

“Ta biết là làm sao vào được đấy.” Tường Huyền ở bên cạnh làm dáng vẻ như đang suy tư, lúc này đặt hai tay ra sau lưng, bắt chước dáng vẻ của người lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, âm thanh non nớt ngọt ngào nói “Là tiên nữ tỷ tỷ buổi tối vụng trộm mang vào đó.”

“Đúng đúng, là tiên nữ tỷ tỷ thừa dịp nương con ngủ thì vụng trộm cất vào đó.” Tường Hoa An buông lỏng một hơi, lặng lẽ đổ một tảng mồ hôi, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Mấy ngày nữa chính là sinh nhật nương các con, chúng ta suy nghĩ xem nên đưa lễ vật gì cho nàng, được không?”

“Được được!” Tường Bạch bò lên trên đầu gối Tường Hoa An, vén lên vạt áo lộ ra túi thơm, rất chân thành nói: “Con thêu một cái túi thơm tặng cho nương.”

Ôi trời, tiểu oa nhi mới ba tuổi rưỡi đã muốn thêu một cái túi thơm tặng cho nương nàng làm quà sinh nhật, chí hướng rất rộng lớn. Tường Hoa An lúc này không muốn diệt đi nhiệt thành của Tường Bạch, ngẩng đầu nhìn Thượng Tiệp nói: “Nghe nói Tiểu Bạch theo bà vú học đánh túi lưới, tay rất khéo. Nhưng chuyện túi thơm này...”

Tiểu oa nhi muốn thêu cái túi thơm cho nương nàng, chẳng lẽ thật là để cho nàng thêu? Tự nhiên là thỉnh nàng luôn kim chỉ, những chuyện khác cứ giao cho tú nương là được. Thượng Tiệp cười tủm tỉm nói: “Bạch ca nhi muốn thêu túi thơm sao? Chuyện này tất nhiên là tốt.”

Tú nương nghe Tường Bạch mới ba tuổi rưỡi muốn theo nàng học thêu túi thơm, sợ tới mức nhảy dựng lên nói: “Công tử làm sao có thể đến phòng châm tuyền học thêu mấy thứ này? Nếu bị kim đâm vào, làm sao tốt được?”

“Ngươi đừng sợ!” Thượng Tiệp cười khoát tay, “Đương nhiên là ngươi thêu túi thơm trước, đến công đoạn cuối cùng để cho Bạch ca nhi thêm vào một đường, cho là Bạch ca nhi thêu.”

Tú nương nghe vậy, thế này mới an lòng.

Hôm nay là ngày sinh nhật hai mươi tuổi của Hạ Viên. Sáng sớm, Lý bà vú và Trương bà vú đều mang Tường Huyền và Tường Bạch đến đưa thọ lễ cho Hạ Viên.

Tường Huyền đưa là chữ “Thọ” tự mình vẽ, bên trong cái chữ “Thọ” kia cũng là Tường Hoa An nắm tay bé cùng nhau viết ra, nhìn rất có trật có tự. Hạ Viên tất nhiên là khen mấy câu. Tường Huyền nghe được khen, dương dương đắc ý ngưỡng đầu nhìn về phía Tường Bạch.

Tường Bạch thấy Tường Huyền thị uy, vội đưa lên túi thơm mình đã chuẩn bị. Hạ Viên nhận lấy, thấy trên túi thơm thêu một quả đào tiên tiền điểm ướt át, không khỏi khen nói: “Quả đào tiên này thật đáng yêu nha, ta rất thích!”

“Nương, là con để tú nương thêu đào tiên.” Tường Bạch bỏ lên đầu gối Hạ Viên, chỉ vào một vài điểm đo đỏ bên cạnh quả đào tiên nói: “Mấy điểm này là tự con thêu lên đó.”

“Tiểu Bạch Bạch thật là lợi hại nha!” Hạ Viên hôn Tường Bạch, cười vắt túi thơm bên thắt lưng. Vì hiện tại đang mang thai, cũng không dám bỏ loạn trà thơm vào trong túi thơm, chỉ bỏ hai nén bạc cát tường vào, tò vò túi thơm này hữu dụng, có thể tùy thân ném vào một ít vật nhỏ.

Bà vú cũng sợ Tường Bạch chạm vào bụng Hạ Viên, thấy mẹ con nàng đã nói xong, vội đi tới ôm Tường Bạch. Bỗng nghe được giọng nói của Thượng Tiệp vang lên ở bên ngoài. Thì ra Thượng Tiệp nghĩ hôm nay là sinh nhật Hạ Viên, muốn cho nàng thanh nhàn một ngày, cố ý đến đây mang Tường Huyền và Tường Bạch vào vườn đi chơi.

Tường Huyền và Tường Bạch lại đứng vào cái tuổi thích chạy chơi nô đùa, Thượng Tiệp và bà vú lúc thì sợ bọn họ sẽ té, lúc lại sợ bọn họ bị đụng phải, bận chết đi được. Vừa vận thấy Tường Hoa Cái từ bên kia đến đây, Thượng Tiệp vội giương giọng kêu lên: “Hoa Cái, lại đây chơi cùng hai diệt nhi con một lúc đi.”

“Đến ngay!” Tường Hoa Cái rất thích Tường Huyền và Tường Bạch, lúc này nhảy vài cái lên xuống đã đến bên cạnh lương đình. Vì thấy Tường Huyền và Tường Bạch vỗ tay nói: “Thích thích thật lợi hại!” Tường Hoa Cái bỗng rất đắc ý, lại bay ngược lại lao vút ra bên ngoài, một chân dẫm lên thành ao sen, sau đó vút lên, giả vờ sắp rơi vào trong ao sen. Đợi nghe được Tường Huyền và Tường Bạch kinh hô: “Thích thích cẩn thận!” Tường Hoa Cái cười hắc hắc, chân trái chạm lên bên cạnh thành ao, mượn lực lao thẳng, tay phải lại thuận thế chụp vào trong ao sen, lặng lẽ chụp con ếch nhỏ đang ẩn nấp dưới phiến lá xanh vào lòng bàn tay, cười nhảy xuống bệ thành, đến gần lương đình.

“Cho các con chơi nè!” Ngón tay Tường Hoa Cái kẹp chặt đuôi con ếch, đưa con ếch xanh đến trước mặt Tường Huyền và Tường Bạch.

“Ôi, nhìn con vợ cái gì này? Coi chừng làm sợ bọn nhỏ.” Thượng Tiệp cười khiển trách: “Còn không lấy ra.”

“Còn ếch xanh này thật đáng yêu nha!” Tường Huyền và Tường Bạch cũng không sợ, thăm dò nhìn con ếch xanh trong tay Tường Hoa Cái, một bên kê tai nói nhỏ gì đó.

Tường Huyền dùng ngón tay chạm vào con ếch xanh, thấy con ếch xanh co rút lại, ngẩng khuôn mặt ngây thơ nói với Tường Hoa Cái: “Lục thúc, người có thể hôn con ếch xanh này không?”

Tường Hoa Cái

“Lục thúc, cầu người! Hôn nó đi!” Tường Bạch nắm lấy tay áo Tường Hoa Cái, giọng nói non nớt ngọt ngào thỉnh cầu.

“Tại sao phải hôn nó?” Tường Hoa Cái đầu đầy vạch đen, trừng mắt nhìn con ếch nhỏ trong tay, hận không thể lập tức ném xuống, lại sợ hai tiểu bảo bối này thất vọng, đành phải chịu đựng.

“Con sợ con ếch nhỏ này là vương tử biến thành!” Tối hôm qua Tường Bạch và Tường Huyền vừa nghe Hạ Viên kể chuyện xưa về hoàng tử ếch, lúc này vừa thấy con ếch xanh này, lập tức nhớ lại chuyện xưa đó, nên cầu Tường Hoa Cái hôn nó một cái, để cho nó biến trở về thành vương tử.

“Hờ hờ, ta kêu người đi tới hôn nó một cái!” Tường Hoa Cái nghe bà vú ở bên cạnh nói tối hôm qua Tường Huyền và Tường Bạch nghe kể chuyện xưa, bỗng hiểu rõ, ngoắc kêu một bà tử, muốn cho bà tử đó hôn con ếch xanh kia một cái, thỏa mãn nguyện vọng hai tiểu bảo bối.

“Người khác hôn không linh, phải là người thân nó hôn nó, mới có thể biến.” Bởi vì Hạ Viên đã thay đổi một ít tình tiết truyện hoàng tử ếch, nói phải người thân con ếch xanh hôn nó, nó mới có thể biến trở về thành vương tử. Tường Bạch nôn nóng, nắm chặt tay cái Tường Hoa Cái, lắc lắc nói: “Lục thúc hôn nó một cái đi!”

Thượng Tiệp thấy hai tiểu bảo bối thân yêu cầu Tường Hoa Cái hôn con ếch xanh một cái, về mặt Tường Hoa Cái lại khó xử, không khỏi ở bên cạnh hát đệm nói: “Trong ngày thường bắt bớ côn trùng chim chóc rắn rết nhanh chóng, lúc này chỉ hôn con ếch xanh một cái thì có sao đâu chứ?”

Tường Hoa Cái ...

Dưới con mắt khẩn cầu của Tường Huyền và Tường Bạch, cùng với giọng điệu uy hiếp của Thượng Tiệp, bạn Tường Hoa Cái đáng thương, đành phải hiến nộ hôn đầu tiên cho con ếch xanh, một tiếng hôn “chụt” một cái hôn lên lưng con ếch xanh.

Rất nhanh Hạ Viên đã nghe được tiếng gió chuyện Tường Hoa Cái hôn con ếch xanh kia, nhất thời ở trong phòng cười lăn cười bò. Tường Hoa An khi nghe được việc này cũng vui vẻ không thôi, vào phòng ôm lấy Hạ Viên nói: “Cả ngày nàng kể chuyện xưa này nọ cổ quái kỳ lạ cho bọn nó, Hoa Cái lại

gặp tai ương”

Tường Hoa An đang nói, sớm đã nghe được giọng nói của Tường Huyền và Tường Bạch vang lên ở ngoài cửa, la hét muốn gặp Hạ Viên mới chịu ngủ trưa, đành phải nhảy xuống vén màn, đưa hai tay đem hai cái tiểu tử một trái một phải ôm lên. d d l e q quý d đôn Vừa đúng Hạ Viên đi đến đây đón, cánh tay Tường Hoa An ôm Tường Huyền và Tường Bạch mở ra, bọc Hạ Viên vào bên trong, cười nói: “Tất cả lớn nhỏ, một tay ta toàn bộ xử lý hết!”

Tường Huyền và Tường Bạch cảm thấy chơi vui, giương tay nhỏ bé, kéo tay nhau, cười hi hi vòng Hạ Viên vào bên trong, một trái một phải hôn lên má Hạ Viên. Tường Hoa An cũng không cam chịu lạc hậu, cũng hôn lên thái dương Hạ Viên. Một bên nhẹ nhàng nói: “Sinh nhật vui vẻ!”

Hạ Viên bả đầu nằm trong lòng Tường Hoa An, cực kỳ ngọt ngào.

Một lát sau, tiếng cười một nhà bốn người bay thẳng ra ngoài phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Hạ Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.